Anastasia Novych

Sensei ze Šambaly. 4. díl

Anotace:

Vábení tohoto světa svádí, ale Bůh nás před ním chrání. Kdo nezná podstatu, ten jen stěží odolá pokušení. Ten, kdo zná **Pravdu**, uvidí podstatu dokonce i tam, kde se ji někdo snaží skrýt. K tomu, kdo hledá Pravdu, se Světlo Skutečnosti probije i přes hustou tmu, dokonce i tehdy, když se veškerá tma vzpírá tomuto Světlu. Protože **nastal čas, abychom odhalili** to, co bylo v průběhu staletí ukryto. Protože nastal čas odhalit **TAJEMSTVÍ**!

Kniha byla sepsána podle zápisků bývalé maturantky, která ve svém deníku zachycuje události léta roku 1991.

Prolog

Hlas ztichnul. Ale neuplynulo ani několik okamžiků, když se ve tmě znovu s novou intenzitou rozezvučela slova.

Celé stvoření vytváří
Svojí mocnou rukou.
Dovedný Mistr koláží
S pestrou barev paletou.

Příroda odstínů jasných,
A stužka modré řeky.
Kytice květů lučních,
A vysokých hor doteky.

Ale víc Jej trápí
Neviditelný let duše v beztíži
V nebojácném pohledu mladého i starého,
A Toho, kdo jde k Bohu a k Němu se bliží.

A na Cestě daleké není jim překážkou
Těžké břemeno jsoucna,
Jež v tomto okamžiku udeří
V podobě bolesti, zoufalství a nemohoucna.

Protože vede je obrovskou Vůlí
Ten, jehož podstata je Láska.
Volba dána - je ve Svobodě,

V tom, že Znalost tohoto tajemství
Jen ve čtyřech tvořeních závoj.

A když ten závoj pootevřeš
A hranice Krajního Lotosu se zjeví,
Poznáš to, co třikrát nakreslil rukou
Ten, kdo Hlas Boží zapsal do dědictví.

V té Pravdě se vesmír skrývá,
Je chráněna pečetí tajnou.
Ten, kdo ji strhne, znalostí nabývá
A lidské hodnoty smyšlenými stanou.

Ale to, co tam najdeš, je nad svět cennější,
Cennější než to, co je za jeho hranicemi,
O čemž znalosti upadly v zapomnění,
Vždyť on je klíčem ke Slovů, jež bylo dano.

Toho, kdo míří k Bohu, nezastavíš,
Pro toho, kdo žízní po moci nad světem, je cesta volná!
Jen a jen ty si svou cestu volíš,
Ozvučující Slovo z 12-ti, které všechno tvoří.

Ale pamatuj, že odteď je v tvé moci
Osud světů, osud lidí.
Buď pozorný a klidný
Míru ve svých přáních najdi.

Vždyť On nám na čas svěřil svůj štětec,
Jenž svět vytváří z nebytí.
Ale i tomuto okamžiku bude konec
A buď hoden se Ctí
Vzhlédnout pak do Jeho očí!

Toto tajemství mnohé osvětluje,
Dá šanci tomu a toho zvolí,
Kdo s čistým srdcem Pravdu znát si přeje,
Kdo je věrný jen Bohu a k Němu míří!

* * *

Život je podivuhodný. Je tak mnohostranný, různorodý a nepředvídatelný jak pro celé národy, tak také pro každého člověka zvlášť. Odehrávají se v něm události utajené i zřejmé, rychlé a působivé. Tajemná je také neviditelná stopa, kterou tyto události zanechávají v lidské paměti. Nejenže zanechávají, ale mění také nepozorovaně další osud jak člověka, tak i národů, to všechno v závislosti na jejich osobní volbě.

Když jsem si znovu svůj deník pročítala už v období mého samostatného, dospělého života a vzpomínala na tuto dobu, přece jen jsem došla k závěru, že poslední den odpočinku u moře naší ještě tehdy mladé party v čele se Senseiem, byl jedním z nejvýznamnějších dní v mém životě. Tento den, který ve mně nejenže zanechal nezapomenutelné dojmy, ale také hluboce ovlivnil můj pohled na svět, pochopení globální struktury tohoto světa, ještě více upevnil mou duchovní pozici, přesně určil smysl mého života. A jsem za to vděčná Sensei. Vždyť během následujících let formování mé osobnosti jsem byla schopna lépe pochopit to, co nám tehdy řekl.

* * *

Po nečekané návštěvě hosta jménem Ahriman, který se objevil v našem stanovém „městečku“ na břehu moře daleko od civilizace, jsem se pořádně nevyspala. Celou noc mě mučily děsné noční můry, které byly spojené s událostmi včerejšího dne. Otroci, dav, nadvláda Archóntů, Veliarovy pronikavé pohledy, Ahrimanův přívětivý úsměv. A všechno to na pozadí jakéhosi vnitřního svíravého pocitu, stísněnosti a bezvýchodnosti. Nejenže se tento hororový seriál, který se promítal z podvědomí do mého snu, protáhl až do rána, navíc byl ještě doprovázený různými vnějšími speciálními efekty, které přicházely od mé spolubydlící ve stanu – od Taťány. Musím říct, že ta se taky celou noc natrápila: buď hekala, nebo sebou škubala, nebo prudce rozhazovala rukama. A protože náš stan byl pro dva lidi celkem těsný, je jasné, že jsem citelně registrovala celý tento zvukový a bojový proces Taťánina snu a se strachem jsem se probouzela po podobných „speciálních efektech“, které doplňovaly můj vlastní „horor“. Dá se říct, že noc jsme obě prožily skvěle.

Nad ránem se mi přece jen podařilo klidně usnout. Ale můj nerušený odpočinek v závěrečné části snění trval jenom chvíli. Ke konci, zřejmě abych se jakožto divák nevzdálila z tohoto „hororu“, se mi zdálo něco tak strašného, kvůli čemu jsem se rychle vzbudila se strachem. I po tom, co jsem otevřela oči, jsem nemohla pochopit, jestli bdím nebo ne. A když jsem si uvědomila, že tato děsivá „realita“ byla jen pouhým snem, s velkou úlevou jsem si oddechla a spadl mi obrovský kámen ze srdce. Jak málo stačí člověku ke štěstí - jen se probudit z cizí reality.

Tiše jsem se zasmála sama sobě. Včera jsem teda pěkně „ujela“, věnovala jsem příliš pozornosti Ahrimanovým vyprávěním. Teď se mi to všechno slilo do jednoho neměnného výsledku. Je to zajímavé. Copak je možné ovládat své sny a třeba je i řídit? Pomyslela jsem si, že až bude příležitost, tak se na to musím podrobně vyptat Senseie. Vždyť ve spánku trávíme prakticky osm hodin denně! A je to vůbec spánek? Jak kdysi řekl Nikolaj Andrejevič, který je psychoterapeut, sen je jen změněný stav vědomí. A pokud to tak je, pak jej můžeme určitě

nějak ovládat tak, abychom zapracovali na Duchovním principu. Proč ztrácet celých osm hodin denně jen tak a podřizovat je moci svého Materiálního principu?! To přece není možné! Jsem si jistá, že musí existovat způsob, jak využít tento čas racionálněji. Život je tak krátký a je v něm důležitá každá chvilka, kterou prožijeme ve prospěch Duchovna.

Ale jen co jsem si dala své myšlenky do relativního pořádku, už se objevil další problém. Nečekaně jsem v puse ucítila jakousi hořko kyselou pachuť a hned se mi začaly dělat sliny, jako bych si kousla do tlustého plátku citronu. Tento docela nezvyklý pocit ve mně vyvolal vzpomínky na včerejší den. Právě tehdy nám Ahriman (nezvaný host, který k nám připlul na své luxusní jachtě a strávil s námi prakticky celý den) během naší společné procházky z městečka navrhl, abychom se přesvědčili o síle svého podvědomí. My jsme s tím okamžitě a rádi souhlasili, s výjimkou Nikolaje Andrejeviče a Senseie, kteří byli v tu chvíli pozadu a povídali si o něčem jiném. Ahriman udělal krátký úvod, pomohl nám, abychom se soustředili, a prakticky každý z nás z jakéhosi důvodu ucítil v puse tuto nepochopitelnou chuť citronu, která se vzala neznámo odkud. Ahriman slíbil, že jen co se následující ráno probudíme, naše podvědomí obnoví ve vědomí slovo od slova úplně všechno to, o čem nám vyprávěl během své návštěvy. My jsme tomu samozřejmě nevěřili. Žeňa dokonce řekl, že přes jeho vlastní „hráze a přehrady z tohoto proudu pronikne leda tak pár kapek.“ Na to se náš host jen pousmál, upřeně se zadíval chlapci do očí a slíbil mu jarní povodeň s velkým rozvodněním. My jsme to v tu chvíli samozřejmě nebrali vážně. Ale teď...

Když jsem si prakticky okamžitě vybavila vzpomínky na tuto včerejší příhodu, v mých myšlenkách se, úplně jako při opakovaném přenosu v rádiu, rozezněl Ahrimanův proslov. Bylo to zvláštní, ale všechno se mi opravdu vybavovalo slovo od slova, takže jsem se nejdřív trochu lekla a přišla do rozpaků. Ale pak jsem rychle popadla svůj deník a začala do něj všechno postupně zapisovat, abych na nic nezapomněla. Jak se pak ukázalo, to mi rozhodně nehrozilo. Poměrně dlouhou dobu jsem strávila nad tím, abych si všechno zapsala, a pak jsem si radši ještě všechno znovu přečetla, abych nic nevynechala. Moje paměť mi opět poskytla stejný text a opakovala ho znovu a znovu jako ohraná deska. Při tom jsem samozřejmě začala pořádně panikařit, protože mi konečně došlo, že jsem svou vlastní hloupostí a naivitou spadla do mazané pasti svého podvědomí, které bylo lákavě přikresleno Ahrimanovými slovy. Zbytečně jsem včera podcenila svou paměť! A to všechno kvůli vlastní nevědomosti, chtěla jsem to jen tak z legrace vyzkoušet. To ano, to jsem si to teda zkusila! Teď se určitě někdo směje, ale já to rozhodně nejsem. Co to máme, my lidé, za špatnou vlastnost! Věčně pochybujeme, věčně utěšujeme své Ego, jako bychom se rozmazlovali znalostmi, a nesnažíme se poznávat. Výsledkem je, že se dostáváme do takových situací, kdy až v poslední chvíli

voláme: „Pomoc! SOS! Kde jste kdo!“ Většinou ale, ať křičíme jakkoli, nám jako tonoucím stejně nikdo pomoct nemůže, jen my sami. A to se stalo i mně.

No tak co, sama na tom nesu vinu, sama musím napravovat své omyly a chyby. Měla jsem si rychle uspořádat myšlenky. V podobě „rychlé pomoci“ jsem se snažila odpoutat pozornost od tohoto „rozbouřeného proudu“ a soustředit se na meditaci Lotosového květu. Nejdřív se mi nic nedařilo, protože koncentrace mých myšlenek byla odváděna jednotlivými frázemi z Ahrimanova proslovu. A této dotěrnosti jsem se vůbec nemohla zbavit, dokud jsem nepochopila, že tento proud myšlenek mou pozornost neodlákává, ale naopak ji přitahuje. Takže jsem to slyšet chtěla, jinak řečeno, ne mě, ale moji Materiální podstatu to k tomu táhlo. Tak o co jde? Vždyť má přání jsou v mých rukou! Když jsem si uvědomila, v čem dělám chybu, začala jsem cíleně provádět Lotosový květ, protože se všechna má přání a všechny úmysly spojily, soustředila jsem se a ignorovala všechno ostatní.

I když Ahrimanův proslov utichnul, stejně se projevoval kdesi na jiné úrovni myšlenek. Ahriman je prostě Ahriman! V tu chvíli jsem se rozhodla, že odhodlaně a nezdolně provedu novou meditaci zacílenou na Lotosový květ, o které nám nedávno při jednom meditačním cvičení řekl Sensei, když popisoval nekonečnou variabilitu Lotosu. Před tím byly moje pokusy o osvojení si nové meditace neúspěšné, i když Sensei nejednou zdůrazňoval, že všechno záleží jen na samotném člověku, na jeho podstatě, která se skrývá v jeho nitru. Ale tentokrát, zřejmě díky čistotě a upřímnosti mých úmyslů, se Lotosový květ projevil zcela jiným způsobem.

Jakmile jsem dosáhla přesné koncentrace na sluneční pleteni, nečekaně jsem uviděla vnitřním zrakem Lotosový květ! Viděla jsem ho přesně, nešlo tedy o to, že bych si ho jen představovala jako vždy. Tento květ byl prostě nádherný. Takový jsem nikdy v životě neviděla! Sněhobílé lístky vyzařovaly jasné, ale zároveň jemné světlo. A zprostřed květinky vycházela navíc ještě zlatá záře. Nejpodivuhodnější bylo to, že byla tato božská květinka živá! Zpozorovala jsem, že čím více své něžnosti a lásky jsem květince věnovala, tím více reagovala na mé upřímné pocity chvěním svých velmi jemných a čistých lístečků. Nejdřív bylo toto chvění sotva patrné, podivuhodně živé, řekla bych, že se podobalo dýchání. Pak se květinka začala probouzet a stále více se projevovala. A určité chvíli se mi to jakoby zdálo, ale pak už jsem skutečně slyšela velmi příjemný zvuk, který vycházel z jednoho ze chvějících se lístků. Bylo to jako sladká píseň lehkého vánku. Vzápětí se rozezněl ještě jeden lísteček, vydával prostřednictvím vibrace podivuhodný zvuk, který se nepodobal žádnému mně známému zvuku. A po něm se „projevil“ třetí lísteček a já jsem vnímala narůstající melodii. Doslova za chvilinku jsem se celá ponořila do okouzlující lotosové symfonie, která se

skládala z harmonických, jemných a velmi příjemných tónů. Tato hudba mě zkrátka okouzlila svým božským zvukem. A čím víc jsem s ní splývala, tím víc ve mně narůstal pocit vnitřní všeobjímající radosti a nekonečné svobody. Ale nejúžasnější byl pocit, kdy se tento nádherný zvuk, vycházející z Lotosu, začal měnit na jasné, jemné světlo, které mě jakoby zahalilo ze všech stran a zevnitř mě naplňovalo svou neobyčejnou čistotou. Přitom ve mně vyvolalo dosud neznámý pocit naprostého štěstí, ve kterém jsem se jednoduše celá otevřela a ponořila do nekonečné extáze. Jako bych spolu s mým tělem zmizela. Zůstal jenom Lotos a vědomí obrovské nadpozemské Lásky!

Když jsem opustila stav meditace, cítila jsem se tak skvěle, že se mi chtělo z celého srdce obejmout svět. Měla jsem výbornou náladu. Nejpodivuhodnější bylo to, že mé myšlenky byly absolutně jasné a čisté. Žádný náznak „ohrané desky“ s Ahrimanovým proslovem se neobjevil. Vyšla jsem ze stanu plná optimizmu, s pocitem radosti ze zdařilé meditace a pro mě tolik významného vítězství během ranní odplaty svému Materiálnímu principu. První věc, kterou jsem uviděla, byla velmi komická scénka.

* * *

Na břehu u rákosí seděl s kýblem na hlavě v pozici „lotosu“ Žeňa a pravidelně kolem sebe mával jakýmsi trsem trávy, ze kterého trčelo jako pestík jedno jediné rákosí. Vedle něj se na židličce uvelebil Stas, zamyšleně pozoroval svého kamaráda. Viktor se oplachoval v lavoru vedle svého stanu. Čvachtal se s takovou radostí, že voda stříkala na všechny strany. Sensei a Nikolaj Andrejevič se právě procházeli po břehu směrem k našemu stanovému městečku. Někteří z kamarádů si už šli zaplavat do moře, a to tak daleko, že jim z vody vyčuhovaly jenom hlavy. Nápad plavat tak daleko mohl dostat leda Voloďa, protože Sensei a Nikolaj Andrejevič, kteří nebyli o nic horší plavci než on, byli na břehu.

Přistoupila jsem ke Stasovi, popřála mu dobré ráno a chtěla se ho zeptat na Žeňovo velmi neobvyklé vzezření, ale ze svého stanu zrovna vylezl Kosťa. Sladce se protáhnul a začal dělat něco jako malou rozcvičku. Přestal ale hned, co uviděl Žeňu se začouzeným kýblem na hlavě. Nejdřív se mu na obličeji objevil upřímný údiv, který vzápětí přešel do smíchu. Kosťa zapomněl na rozcvičku, líně přistoupil ke Stasovi a vesele se zeptal:

„Co se děje? Žeňa se hned od rána rozhodl rekvalifikovat na šamana? Nebo se tváří, že je mimozemšťan? To jo, dokonce i anténu si našel! Tu má k čemu? Aby vysílal zprávy do létajícího talíře?“

„To není anténa, to je metlička,“ odpověděl mu trpělivě Stas tak, jako by Kosťa nebyl první, kdo mu dával podobné otázky.

„Metlička?!“ rozesmál se Kosťa a pozoroval Žeňu, který kolem sebe znovu máchal touto „anténou“. „A k čemu to všechno má?“

„Metličku má proto, aby se zbavil much, a kýbl k tomu, aby zaclonil svou mysl,“ monotónně a s úplně vážnou tváří vysvětloval Stas.

„Cože? Co? Aby zaclonil mysl?!“ Kosťa se rozesmál ještě víc.

Po jeho smíchu vylezl ze stanu Andrej, zřejmě ze zvědavosti. Promnul si ospalé oči a připojil se k naší veselé partě.

„Jé, no co jste to zase vymysleli?“ podivil se stejně jako Kosťa, když se nechápavě díval na Žeňu.

Stas si odkašlal.

„Copak nevidíš? Děláme si kurz zrychlené přípravy odrážení nepřátelských útoků agresivních myšlenek, vytrvalosti a schopnosti přežití pozitivních myšlenek ve zvlášť nepříznivých podmínkách. Zkrátka, boj s ahrimanovštinou.“

„Jak jako ahrimanovštinou?“ nepochopil Andrej.

Stas odtrhnul pohled od Ženi a podíval se na Andrejův rozespalý, pomačkaný obličej.

„Óóó, to je ale úpadek! Zřejmě jste se ještě neprobudili, vážení pánové. Nic si z toho nedělejte, všechno máte ještě před sebou!“

„Velice slibný začátek!“ usmál se Andrej.

Kosťa vítězoslavně zacitoval jednoho ze svých oblíbených klasiků:

„Ale ne, mě nemohou zarmoutit vaše slova:

Moudrý zlé věci umí překonat!“

„No, no,“ zasmál se Stas a znovu pohlédl na Žeňu.

Ale Andrej hned zareagoval na Kosťova slova a se smíchem pronesl:

„S pomocí jaké lupy u sebe můžeš přes noc pozorovat příznaky moudrosti?“

Na to Kosťa Andrejovi vzletně odpověděl:

„Velevážený Andriane, my, tedy ‚moje Veličenstvo s titulem trojnásobné Výsosti‘, posuzujeme moudrost nikoli podle předmětů, které možná i jsou pro některé krátkozraké osoby nezbytné při jejich nočním bdění, ale my soudíme výhradně podle vlastní pragmatičnosti. Protože chytrý se liší od moudrého tím, že chytrý ví, jak se dostat z těžké situace, zato moudrý se do ní ani nedostane.“

Při tomto Kosťově proslovu Žeňa nadzvednul svůj kýbl, podíval se na chlapce ze své skrýše a překvapeně pronesl:

„Ty sis to zavařil!“

Všichni jsme vybuchli smíchy. Žeňa se vzpamatoval, urychleně si natáhl kýbl na hlavu a pokračoval ve svém experimentu.

„No, a kýbl má k čemu?“ se smíchem se zeptal Andrej Stase.

„Vysvětlím to pro zvlášť nechápavé. Ahriman zřejmě s námi všemi navázal velmi silné telepatické spojení. A jak řekl ráno Nikolaj Andrejevič, každý se chrání, jak může. Mysl, jak víte, je materiální a představuje také určitou vlnu. Mozek je jakýmsi přijímačem. Abychom přerušili nepřetržitý kontakt, musíme buď izolovat zdroj, který vysílá tyto vlny, nebo přijímač. Zdroj se nachází mimo náš dosah, tím pádem musíme izolovat přijímač. A Žeňa se snaží pomocí kýble vytvořit clonu před tímto účinkem.“

„Á, už tomu rozumím,“ protáhl se smíchem Andrej. „To znamená, že Žeňovi přetekl pohár trpělivosti, tak se rozhodl, že tento pohár vymění za kýbl.“

„Komu přetekl pohár trpělivosti?!“ zabrebentil Žeňa ve svém kýblu, jako kovový robot, začal si sundávat kýbl z hlavy a dodal: „Já mám obrněnou trpělivost! A nadbytečná opatrnost nikdy nikomu nevadila.“ Pak se obrátil ke Stasovi a řekl: „Ne, kýbl nepomáhá.“

„No a kdo izoluje rádiové vlny železem?!“ vmísil se do rozhovoru Kosťa, který pronikl do „podstaty“ experimentů starších kamarádů. „Pokud vím, tak to jde jenom s olovem.“

Na to se Žeňa okamžitě naoko rozčílil.

„Takže ty chceš říct, ty carská hubo třikrát zvětšená, že si musím svoji světlou hlavičku nacpat do akumulátoru?!“

„Proč do akumulátoru?!“ zasmál se spolu s ním Kosťa. „Stačí jen namočit ručník a obmotat si s ním hlavu.“

„To je ono!“ chytil se této myšlenky Andrej. „Bude to lehčí i pro myšlenky a izolace bude dobrá.“

Žeňa zašilhal na tento pár rádců, sotva znatelně se pousmál, postavil kýbl na písek a rozhodně se vydal k Viktorovi. Ten zrovna dokončil vodní procedury, dosucha se utíral ručníkem a pozoroval Žeňovu klauniádu.

Žeňa přistoupil k Viktorovi a začal mu brát ručník:

„Už se s tím nepiplej! I tak celý záříš jako naleštěný. Dej mi ručník, nebuď lakomý.“

„Na, jen si ho vem,“ zasmál se náš starší sempai. „Můžeš si ho dokonce nechat navždy! Pro kamaráda ničeho nelituji.“

„No jasně, ‚ničeho nelituje‘,“ se stížností v hlase oznámil Stas, „zvlášť, když je to můj ručník!“

Naše skupinka se znovu rozesmála. Žeňa si mezitím vzal froté ručník, namočil ho do vody a aniž by ho vyždímal, začal si ručník namotávat na hlavu jako turban. Začal ale spíš vypadat jako rampouch, tající na jarním slunci.

Právě v tom okamžiku se ke skupince připojili Sensei a Nikolaj Andrejevič.

„Copak, bolí tě hlava?“ starostlivě se zajímal Nikolaj Andrejevič.

„Ale ne, jen se snaží vytvořit clonu před rádiovými vlnami,“ vysvětlil Andrej, zatímco si Žeňa ujasňoval, co má odpovědět.

„A kde jste vzali to, že před rádiovými vlnami se můžete zachránit mokrým ručníkem?“ s úsměvem pronesl doktor.

„Tak, tak!“ vstoupil do rozhovoru Viktor a sčesával si dozadu své nepoddajné vlasy. „Chtěl jsem mu to říct, ale nedal mi ani příležitost cokoli pronést! Voda je naopak vodič. Izolantem je suchý materiál.“

Při těchto slovech se Žeňa podíval na Kosťu a Andreje „vděčným“ pohledem, sundal si ručník a začal jím demonstrativně kroutit jako bičem. Andrej a Kosťa si proto po těchto Žeňových činech potměšile vyměnili pohledy a za smíchu ostatních se rychle schovali za rákosí, dál od nebezpečí.

Stáli jsme v kruhu společně se Senseiem. Stas využil této chvíle a obrátil se k němu.

„Sensei, vážně, promiň nám to! Byli jsme včera úplně pobláznění. Opravdu, tolik nás to trápí a tak se stydíme,“ chlapec si dával ruku na srdce, když pronášel tato upřímná slova.

„Ano, Sensei,“ pokračoval Viktor. „Promiň! Abych pravdu řekl, nečekal jsem, že mám v sobě tolik ahrimanovštiny, prázdného egocentrizmu. Šel jsem jak hloupý beran na provaze. Až je mi ze sebe samotného špatně!“

„Přesně tak,“ pomyslela jsem si, když jsem slyšela taková upřímná slova starších kluků. „A já jsem taky dobrá! Sensei s námi ztratil tolik času, abychom někomu jen tak slepě neuvěřili, ale sami uvědoměle dělali svou volbu, cenili si duchovna a chápali, co to je život. A my jsme se zachovali jako selátka! Ahrimanovi stačilo jen půl dne, aby nás namočil do louže nekonečných hmotných přání naší Materiální podstaty! Kolik stálo jenom to, jak Ahriman chytře ovládnul naši důvěru, celá tahle fraška, nevtíravé rady, na které reagovala naše Materiální podstata, jako hladový pes na hvízdání svého pána. A to nejdůležitější je, jak snadno zaměníme své snahy o dosažení duchovna za bažinu materiálního světa, přes kterou jakoby musíme projít, abychom realizovali svá přání.“

„To by taky mělo, po tom, jak se nás včera zmocnil materializmus,“ téměř jednohlasně s mými myšlenkami smutně pronesl Stas. „Takový do očí bijící podvod! Když jsem si to všechno uvědomil... Celou noc mě trápilo svědomí! A pak ještě vedle tento... pštros.“

„Chlapec kývnul směrem k Žeňovi. Také my jsme se na něj podívali. Žeňa zrovna v tu chvíli klečel s tričkem nataženým přes hlavu a usilovně se snažil zahrabat hlavu do suchého písku. Zřejmě se učil nový způsob tlumení vln, který mu poradil Viktor. Když jsme se na Žeňu podívali, bezděčně jsme se pousmáli. Ale pak se naše vážné pohledy znovu obrátily k Sensei.“

„Hm,“ smutně vzdychnul Viktor, „mysleli jsme si, že nás nemůže nic svést z duchovní cesty. A chovali jsme se jako největší... Ano, promiň...“

„To nic, moji milí,“ dobrosrdečně pronesl Sensei. „Vždyť jste jenom lidé. Když jste si tohle všechno uvědomili, tak je to dobře. Ahriman tedy nepřijel zbytečně...“ Sensei se na chvíli odmlčel, díval se na nás jakýmsi zamyšleným, hlubokým pohledem a pak vesele pronesl: „Dobře, vytáhněte tamtoho pštrosa z písku a jdeme se koupat!“

Všichni jsme úplně ožili. Obličeje všech se rozzářily, zmizely veškeré stopy obav a vnitřního utrpení. Tato jednoduchá lidská slova pro nás znamenala opravdu mnoho. A znovu mě ohromila Senseiova Podstata. To, že zůstal i v takové situaci lidským Člověkem. Vždyť pokud si to rozebereme, tak nám vychází, že jsme svým včerejším chováním a hloupými přáními zradili Senseie, zradili sebe, svůj duchovní princip. Ale pokud naše duchovno záviselo na tom, že se usmíříme s vlastním svědomím, pak co se týče Senseie, této neobyčejné Duše, skutečně jsme cítili jakousi stísněnost a dokonce nás bolely duše za tuto sprostotu a projevy egocentrizmu. A to nás tížilo ještě víc, než muka v našich nitrech.

Ale Sensei to jednoduše přijal a odpustil nám. A ani na sobě nedal znát, že by se stalo něco zvláštního, že by se urazil nebo byl s něčím nespokojený. Jiný by nám určitě na jeho místě dal v nejlepším případě tříhodinovou přednášku o morálce a v nejhorším by nás poslal někam jinam se vším tím naším váháním a zdráháním. A měl by pravdu! Ale tak by se určitě zachoval člověk, a ne Sensei! Ten nás naopak přijal s pochopením, jako starostlivý rodič své rozdováděné děti. Řekl jen několik slov, dobrých a vřelých, ale takových, která nám nejenže umožnila, abychom pochopili podstatu našeho omylu, ale také zahřála duši každého z nás. A v tomto tichém odpuštění se ukrývala podstata jeho Veliké Duše.

Starší kluci se s takovým nadšením pustili do plnění Senseiova přání a začali „vytahovat pštrosa“, že z jejich neutichajícího humoru se celá skupinka znovu válela smíchy. Nejdřív se Viktor a Stas snažili jednoduše „vyrvat“ Žeňu, který byl sehnutý, z písku. Ale ten ucítil, že jej tak rychle chtějí odloučit od písečného živlu a zřejmě z legrace začal vzdorovat, po čemž se všichni tři svalili do písku kvůli svému přílišnému úsilí za hlučného smíchu naší skupinky.

Žeňa se zvednul, setřásl ze sebe písek a z legrace si postěžoval:

„To je ale nemilé! Všechno jsem to dělal zbytečně. Ani suchý písek, ani prázdný kýbl při ‚požáru' myšlenek nepomáhá!"

Nikolaj Andrejevič se zasmál a poznamenal:

„A tak je to správné. Jak říkají hasiči, co je to kýbl na hašení? Je to jenom prázdná nádoba, která má tvar kbelíku s nápisem ‚kýbl na hašení' a je určena pro hašení požáru."

„Smysl spočívá v tom, že se hasí vodou a nikoli prázdným kbelíkem," s úsměvem upřesnil Sensei.

„Přesně tak!" připojil se k žertu Stas, obrátil se na Ženu a pronesl. „Kýbl je prázdný předmět. A jak je známo, prázdnotu prázdnem nenaplníš!"

„Prázdnotu prázdnem nenaplníš," parodoval ho Žeňa, když se všichni znovu rozesmáli. „A kde tady vidíš prázdnotu?" Komicky si zaťukal na hlavu. „V tomto kotlíku se toho vaří od samotného rána tolik, že už ta moje polévka začíná bublat!" Žeňa pokračoval ve svých ‚stížnostech'. „Musím říct, že mě tahle průtrž... myšlenek dostala! Jak se jí mám zbavit?"

„Ptáš se, jak se jí zbavit?" s úsměvem pronesl Nikolaj Andrejevič a hned mu poradil. „Stejně jako sklerózy."

„Sklerózy? Co tím přesně myslíte?" zpozorněl Žeňa, zřejmě v tom vycítil léčku.

„No co, skleróza se dá samozřejmě vyléčit jen stěží, ale s její pomocí na ni můžete i zapomenout."

Zatímco jsme se smáli, Žeňa kývnul, vesele souhlasil s doktorem.

„Vždycky jsem tušil, že mé štěstí je ukryto, stejně jako štěstí Kostěje Nesmrtelného..."

„Ve vejci?" přerušil ho Stas, který tím ještě víc rozesmál ostatní.

Viktor také ironicky dodal:

„Ještě můžeš říct, že na špičce... mám na mysli jehly."

„Tss, sprosťáci!" rozčílil se z legrace Žeňa. „Chtěl jsem říct, že moje štěstí spočívá v pevném zdraví... a špatné paměti, jako u Kostěje Nesmrtelného."

„Ahá," protáhl jeho kamarád a s úlevou vydechnul. „Uf, už jsem si začal dělat starosti a bál jsem se o tebe."

Žeňa s mazaným úsměvem změnil hlas a stařecky zaskřehotal:

„Panáčku, nepřepínej svoje nervy! Vždyť jinak ti zdravíčko na takové úsilí nebude stačit."

Celá skupinka vybuchla smíchy buď z těchto legrácek kluků nebo prostě díky dobré náladě. Když jsme se dost nasmáli, kluci se vydali k moři. A já jsem šla provést svou ranní

rozcvičku. Ke koupajícím se kamarádům jsem se připojila o něco později spolu s těmi, kteří se zrovna probudili.

* * *

Když jsme vstupovali do moře, Voloďa se už vrátil zpět ze svého dalekého plavání. Stál ve vodě spolu se Senseiem, zřejmě odpočíval po tak náročné fyzické zátěži a tiše si s ním o něčem povídal. Když jsem plavala kolem nich, náhodou jsem zaslechla Voloďova slova.

„...napadla mě i myšlenka o reinkarnaci."

„No, eutanazie nebude, uvolni se," řekl Sensei ve svém obvykle žertovném tóně.

„Děkuji, jasně," vesele odpověděl Voloďa. „Cestou jsem myslel na to, že přece jen v sobě nese také záporné momenty. Za prvé, už si nebudu pamatovat bývalý život a všechno to, co v něm bylo. A za druhé, může dojít také ke změně pohlaví!" usmál se. „A při normální orientaci je mi to k ničemu." Muži se rozesmáli. „Ale abych řekl pravdu, bylo to super!"

I když jsem neslyšela všechno, o čem se bavili, myslím, že Voloďu po včerejšku trápily stejné myšlenky jako starší kluky i všechny ostatní. Prostě každý to prožíval jinak. Nejzajímavější bylo to, že i když jsme v naší skupince byli všichni kamarádi a vedle nás byl i Sensei, stejně každý jednotlivě vedl svůj vnitřní boj a bránil se, odporoval svému Materiálnímu principu. A to je přirozené. Vždyť jak říkal Sensei, každý člověk jde vlastní cestou, sám, od narození až do smrti. A každý shromažďuje své zkušenosti, které získává po této cestě. Jiní mu mohou jenom poradit, ale nemohou jít místo něj.

Nejdřív jsem přemýšlela o Voloďovi, ale pak jsem nepozorovaně přepojila své myšlenky na sebe. I mě napadlo, jak je přece jen důležité, abychom se na všechno dívali z té pozitivní stránky. A dokonce, i když vám život dává plátek citronu, nesmíte si ničit nervy kvůli jeho kyselým chuťovým vlastnostem, ale proměnit tento citron na chutnou a zdravou limonádu. Pro nás samotné to bude příjemné, dobré pro zdraví, zvlášť pak pro to duševní. Když si například vezmeme příjezd Ahrimana. Vždyť pokud se na to všechno podíváme z duchovní stránky, byla to pro nás cenná lekce, kontrast černé a bílé, hranice dobrého a zlého. A když si to takto rozebereme, tak kdyby nebyl tento nátlak ahrimanovštiny, nevím, kdy jindy bych dostala takovou odvahu vyjádřit odpor svému Materiálnímu principu a kdy jindy by se mi podařilo soustředit se tak vážně a usilovně na novou meditaci a dosáhnout takových obdivuhodných výsledků! Jak se správně říká, všechno zlé je k něčemu dobré.

„Podívejte se, delfíni k nám zavítali na návštěvu!" křiknul na všechny Stas a přerušil tím moje myšlenky.

Chlapec ukázal na známý párek delfínů, který se k nám přibližoval. Tentokrát jsme k nim už nebojácně vyrazili vstříc. Jeden z delfínů, náš velký oblíbenec, hned zamířil k Sensei. Připlaval k němu a vydal jakési veselé zvuky, přetočil se na záda a nastavil Sensei svoje bříško, zřejmě chtěl podrbat.

„Ty jeden rošťáku!“ zasmál se Sensei a hladil mu bříško.

Zdálo se mi, že delfín dokonce spokojeně přivíral oči. Druhý delfín jen přátelsky kroužil kolem naší skupinky.

Někteří z nás přistoupili k Sensei, a to včetně mě. Najednou mi Sensei navrhnul:

„Chceš se svézt s větrem o závod... spolu s delfínem?“

„Jak?“ nepochopila jsem.

Ostatní se taky ohromeně podívali na Senseie.

„Jednoduše! Pojď sem. Přidržíš se za horní ploutev, takto... A je to! Delfín tě rád sveze.“

„Rád? Delfín?“ pochybovačně pronesl Kosťa.

„A co když ji odtáhne na moře?“ v legraci řekl Andrej.

„Neodtáhne,“ zasmál se Sensei. „Tento delfín je mnohem rozumnější než někteří homo sapiens.“ A už se obracel ke mně a pronesl: „Tak, do toho!“

Náš oblíbenec se během našeho rozhovoru přetočil ve vodě, přesně a opravdu chápal to, o čem si povídáme, a začal čekat, úplně jako nespoutaný kůň. Strach jsem samozřejmě měla, stačilo, když jsem si tuto neobvyklou projížďku představila. Ale styděla jsem se ho ukazovat před ostatními, tím spíš, že iniciátorem toho všeho byl Sensei. Proto jsem nasadila výraz úplně klidného člověka, připlavala jsem k delfínovi, pohladila ho po zádech a pořádně ho vzala za horní ploutev. Chytla jsem ho ale jen tak, aby ho to nebolelo a nebylo mu to nepříjemné.

Maska „odvážného člověka“ mi ale vydržela jen chvíli. Jen co jsem se chytila ploutve, Sensei hravě poplácal po vodě a delfín vyrazil z místa, uháněl podél břehu. Strachy jsem se silně přivinula k ploutvi, jako by to byla moje poslední naděje na potápějící se lodi. Delfín ale překvapivě plaval rovně, nechával svoji ploutev nad vodou a manévroval jen svým silným ocasem. Moje tělo se řítilo vedle něj, jako torpéda, která rozrážela vodu a vytvářela hromadu cákanců a pěnu všude kolem. Strachy jsem přivřela oči a nechala je jenom pootevřené, abych mohla zůstat ostražitá. Letěli jsme s takovou rychlostí, že jsem vážně ztratila odvahu. I když to je bystrý delfín, přece je to jenom zvíře. Co ho v následující chvíli může napadnout? A jak ho mám „poprosit“, abychom se vrátili zpátky? Co když najednou zahne přímo do moře a já už nazpátek nedoplavu! Dá se říct, že z celé této směsice panických pocitů mého Materiálního

principu a takového neuvěřitelného „pilotování po vodě“ by se mi vlasy, kdyby nebyly mokré, určitě zježily.

Delfín dál hbitě uháněl, vesele se hnal po mořském prostoru s lidským „nákladem“ v podobě mé osoby. Ale to nejzábavnější mě teprve čekalo. Mé nejhorší obavy se začaly plnit velice rychle. Delfín uplaval určitou vzdálenost a začal se plynule otáčet směrem k moři. Hned se ozval můj pud sebezáchovy. Pustila jsem se ploutve a všemi svými silami jsem plavala směrem ke břehu. Ale ve srovnání s předchozím torpédovým letem teď moje rychlost připomínala spíš pohyb líné želvy po sluncem rozpáleném písku.

Jak se ale ukázalo, delfín mě nechtěl ponechat osudu. Otočil se směrem k Sensei a znovu plaval ke mně velmi blízko napravo, jako by mi nabízel svou pomoc. Plácala jsem se ve vodě a chytila jsem se jednou rukou jeho ploutve. A delfín se mnou jako na povel znovu vesele vyrazil směrem k Sensei. Musela jsem se během toho přitáhnout, abych se chytla ploutve i levou rukou. Kde vzal delfín tolik sil?! Vracela jsem se k výchozímu bodu naší společné cesty, všechny mé obavy se hned vytratily a ohromně jsem si užila rychlost jízdy a přátelství této neobvyklé bytosti.

Bylo zvláštní, že jen co můj strach zmizel, uvědomila jsem si a pocítila to, čeho jsem si dřív při běsnění svého Materiálna nevšimla. Přistihla jsem se při myšlence, že vnímám delfína jako člověka. Jako bych ho začala chápat, určitým způsobem předvídala změny jeho pohybů. Když jsme byli například v půlce cesty, delfín plul pomaleji a začal se zlehka potápět. Pustila jsem se ploutve, ale z neznámého důvodu jsem neměla vůbec strach, jako bych na úrovni podvědomí přesně věděla, co bude teď, jen jsem si to neuvědomovala. Delfín se hned legračně překulil na záda, bříškem ke mně, nastavoval mi své dvě boční ploutve jako ruce. Chytila jsem se jich. A v takové pozici delfín znovu nabral rychlost, plaval se mnou k Sensei. Najednou nás ‚potkal‘ druhý delfín, vesele se k nám připojil. Tak jsme připluli až k naší skupince. Byla jsem z delfínů nadšená. Takové dobré a přátelské bytosti!

Celá naše skupinka byla také celá bez sebe z toho, co se odehrálo.

„Proč jsi se ho pustila, když se otočil?“ začali mě popichovat Kosťa a Andrej.

Chtěla jsem se jim čestně přiznat, že jsem dostala strach, ale Žeňa se za mě postavil:

„Prostě ztratila hlavu! Zapomněla, že jí předevčírem narostly žábry, když seděla pod vodou asi deset minut. A delfíni hned vycítili, že je to jejich příbuzná! Vidíš, jaké uspořádali závody po horizontu!“

Rozesmáli jsme se a kluci si začali na toto téma dělat legraci, ptali se mě na mé pocity. Někteří se také chtěli svést, ale pozornost delfínů už byla zaměřená na jiný druh hry. Ještě když jsem se plácala ve vodě, tak z mých zřejmě vlasů nepozorovaně spadla jedna z mašliček,

kterými jsem si svázala vlasy, aby mi nepřekážely při koupání. Menší delfín si ji namotal na boční ploutev a začal se s ní prohánět v kruzích. Druhý delfín se ho snažil dohnat, vesele se honil za mašličkou. I když jsem kvůli jejich zábavě „obětovala“ i druhou mašličku, stejně se snažili, aby ji tomu druhému vzali. Dělali to přitom tak legračně, že se rozesmála celá naše skupinka.

Část kamarádů dál pozorovala hru delfínů, snažili se jí dokonce i zúčastnit, ostatní se šli prostě koupat. Zvláště horlivě se potápěl Žeňa, snažil se zachránit před jakýmisi dotěrnými zelenými mouchami, které kroužily kolem něj, dokonce i když zašel do vody. Měly v úmyslu sedat si jenom na něho, nikoho dalšího neotravovaly.

„Co to má být?“ se smíchem se rozčiloval Žeňa. „V noci mě kousali komáři, ráno zase mouchy. Odkud se vzaly, ty jsou ale divné!“

K tomu Voloďa, který plaval vedle něj, s úsměvem poznamenal:

„No, já samozřejmě proti mouchám jako hmyzu vůbec nic nemám, ale je jasné, že mouchy si na kdeco sedat nebudou!“

Stas se tohoto vtipu hned chytnul a začal jej rozvádět.

„No jo, musíte být uděláni z určité konzistence, abyste tak hodně přitahovali jejich pozornost.“

„Chcete říct, že jsem to, co se neutopí?!“ naštvaně se zasmál Žeňa.

Viktor, který poslouchal jejich rozhovor, se rozesmál spolu s ostatními a navrhnul:

„To se dá lehce zjistit!“

Hned se vrhnul v klukovském zápalu na Žeňu a začal ho topit. Ten ale vyklouznul z jeho rukou, plácnul sebou a zakřičel:

„Lžeš! Zkus, ale nemáš na to! Cokoli se v ohni neutopí a ve vodě nehoří!“

Všichni se znovu rozesmáli po další Žeňově slovní hříčce.

Čas, strávený koupáním s delfíny a navíc ve veselé společnosti, utekl jako nic. Delfíni se zřejmě už dost vyhráli, udělali pár velkých kruhů, nechali Sensei jednu mašličku a se druhou odpluli do moře. A my jsme také postupně vyšli z vody.

„To jsou ale rozumné bytosti!“ nadšeně pronesl Viktor a ohlížel se na odplouvající delfíny.

„Ani si nedovedeš představit, jak jsou rozumní,“ zdůraznil Sensei. „Jak obdivuhodnou mají ‚sociální‘ vynalézavost. Nejenže se řídí naprogramovanými standardními instinkty, ale své činy také přizpůsobují celkové populaci, její stabilitě a sebezáchově.“ A s úsměvem dodal: „Mimochodem, narozdíl od lidské demos kratos, mají delfíni skutečnou demokracii.“

„Jak to myslíš?“ nepochopil Viktor.

„Nedělají zvláštní rozdíly mezi výše a níže postavenými. Vůdce se liší jen tím, že na sebe bere odpovědnost v kritické situaci.“

„Takže jak?“ se zájmem se zeptal Kosťa, který pozorně poslouchal.

„No jak... Když se například k delfínům blíží loď. Jeden nebo dva vůdci delfínů k ní připlavou, do detailů prozkoumají objekt a ostatní čekají v bezpečné vzdálenosti na jejich rozhodnutí, jestli se mají objektu bát nebo jestli ho můžou ignorovat a tak dále.“

„Takže vůdce je ten, kdo v kritické situaci nasazuje svůj krk?“ s úsměvem upřesnil Voloďa. „Ano, skutečně, to je demokracie. U nás se toho nedočkáte dokonce ani od vedení konkrétního úřadu a tím spíš od nejvyšších představitelů.“

„Přesně tak,“ Sensei se zasmál a pokýval hlavou. „Lidé se od delfínů mají čemu učit.“ Chvilku se odmlčel a pak dodal: „Mají skutečně velice organizované společenství. Přičemž ‚sociální‘ organizace delfínů je v určitém smyslu kopií prvotní struktury lidské společnosti, o které si teď lidé pamatují pramálo a kvůli nedostatku znalostí jej označují za primitivní matriarchát.“

„A jaké znalosti?“ zajímalo hned Nikolaje Andrejeviče.

„Později vám o tom něco řeknu,“ odpověděl Sensei. Když jsme vyšli na břeh, navrhnul: „Tak co, co kdybychom se posilnili snídaní? Co myslíte?“

Všichni jsme se chytili této myšlenky a s nadšením jsme začali připravovat pozdní snídani.

* * *

Nehledě na společné úsilí při přípravě jídla, s opravdovou chutí ji hltal jen Sensei, Nikolaj Andrejevič a já, ke svému velkému údivu. Měla jsem takovou chuť k jídlu, jako by mě celý týden mučili hlady. Ostatní jedli jaksi s nechutí a, jak se mi zdálo, seděli u stolu spíš jen proto, aby netrhali partu. Jejich vtipkování nebralo konce. Jediný Žeňa, kdoví proč, stál. Vlastně si ani nesednul, jen kolem nás kroužil a žužlal ovoce nebo sušenky. Ke společnému stolu se mu vůbec nedařilo usadit. Stačilo, aby se někde zastavil a už se u něj objevily zelené mouchy, které se pokoušely sednout na jídlo. Kamarádi už to nevydrželi, dali mu sáček všelijakých dobrot a poslali ho na ‚dlouhou pěší túru‘. Prostě pryč od společného stolu.

„Žeňo, jedeme do Pripjatě?“ zeptal se s lišáckým úsměvem Stas.

„Proč?“ nepochopil Žeňa.

„Jak proč? Pro raky.“

„Tse, prosím tě, nepřipomínej mi je. Nebo si to můj mozek nesprávně vyloží a vyšle do žaludku signál k úplnému vrácení jeho obsahu na člověka, který mu poslal tento slovní podnět.“

„No jo! Začal ses pěkně vyjadřovat,“ uchechtnul se Stas. „Ahriman asi hezky obdělal tvou půdu, až na úplný základ.“

„To teda ano,“ s úsměvem kývnul Viktor, „hned začal zpívat jako ten nejdůležitější pták.“

Na to Žeňa zahekal jako stařeček a skřípajícím hlasem protřelého člověka odpověděl:

„Víš, když vás život přiskřípne, hned začnete zpívat falzetem! Kam byste se před jeho kleštěmi mohli schovat?! Ať je jaký chce, pořád je to jenom můj vlastní Osud.“

Všichni se zasmáli a Stas řekl:

„Tak ty jsi navíc ještě i životní masochista?! To jsem vážně nevěděl. Takže nám tady během naší dovolené vypluly na povrch všechny vlastnosti kamarádovy osobnosti.“

„No jo, Žeňo, řekni, jak se vlastně cítíš?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče. „Ulevilo se ti aspoň trošku po tak ‚těžkém ránu‘?“

„Ano, všechno je v pořádku, doktore,“ ozval se Žeňa. „Symptomy zmizely.“ Hbitě chytil zelenou mouchu, která kroužila kolem něj, a dodal: „Zůstaly jen klinické projevy.“

Zatímco starší kluci vymýšleli všelijaké vtípky, moji kamarádi vedli potichu poněkud jiný rozhovor. Já jsem se pořád ještě cpala a prosila jsem své kamarády, aby mi podali hned čerstvé rajčátko, hned okurku, na které jsem nedosáhla. Oni ale naopak prakticky nic nejedli a Taťána ještě navíc přilévala olej do ohně:

„No, teď bych si tak dala ten kaviár ze zlaté misky, která byla na Ahrimanově stole!“

„Nebo aspoň nějaký z těch salátů,“ zasněně dodal Kosťa.

„Nebo karbenátek ze žraloka,“ přidal se Andrej. „Jo, Ahriman měl prvotřídní jídlo, ne jako toto.“

Chlapec opovržlivě pokýval hlavou směrem ke stolu.

„Ani mi to neříkej,“ chytla se toho Taťána. Zkřivila svůj obličej a řekla: „Jak to všechno můžeš jíst?“

„Já?“ podivila jsem se. „Dokonce mi to strašně chutná! Co se vám na tomto jídle nelíbí? Všechno je to čerstvé a dobré.“

„Hm, dobré,“ pitvořila se Taťána a s povýšeneckým tónem znalce oznámila: „Měla jsi včera ochutnat, dokud jsme měli tu možnost. Pak bys pochopila, jaký je v tom rozdíl!“

„Ale i tady dostáváme dobré jídlo!“ vesele jsem odpověděla, snažila jsem se uvolnit houstnoucí atmosféru, vyvolanou nespokojeností mých kamarádů.

„Prý tady," zašklebil se Kosťa a znovu propadnul vzpomínkám na včerejší den. „Viděli jste, jakou má jachtu! Taky si někdy takovou koupím."

„No jo, jen si sni," zasmál se Slávek. „Víš, kolik je k tomu potřeba vydělat peněz?"

Na to mu Kosťa s nafoukaným pohledem odpověděl:

„Nesnižuj se na úroveň myšlení otroka! Věř v sebe! Pak se ti zjeví tvé možnosti."

Abych pravdu řekla, nečekala jsem, že něco podobného od Kosti uslyším. S úsměvem jsem pronesla:

„Jo, nějak rychle sis osvojil Ahrimanovu filozofii."

„Filozofii?" načepýřil se Kosťa. „To je život, jestli jsi to ještě nepochopila! To je realita! A tu musíme využít, dokud jsme naživu. A to ostatní, to je filozofie!"

Podívala jsem se Kosťovi do očí, pořád jsem ještě doufala, že si jenom dělá legraci. Ale setkala jsem se jenom s tak studeným a bodavým pohledem, že jsem radši nereagovala. I když bylo vidět, že čekal na mou odpověď, zřejmě mi chtěl dát najevo v plné míře svůj protest. Ale cítila jsem, že pokud mu řeknu jediné slovo, povede to jen ke zbytečnému konfliktu a ke zlobě. Proč bych ho provokovala? Kosťa je přece dobrý kluk. Prostě si jenom ještě úplně neuvědomil, jaké sítě včera Ahriman roztáhnul a že se do nich Kosťa už chytil, jako hloupý vrabec. Přesvědčovat ho by teď bylo naprosto zbytečné, vždyť ještě pořád věří tomu, že je volný jako pták. Koneckonců každý v tomto životě dělá svou volbu a sám za ni také odpovídá.

Sklopila jsem oči ke svému talířku a mlčky jsem pokračovala v jídle. Kosťa, který se nedočkal odpovědi, ještě jednou důrazně zopakoval:

„Ano, právě filozofie!"

Ale námitky ani tak nezazněly. Taťána zasněně vzdychla a řekla:

„Ach, jakou měl skvělou jachtu! A jaké vybavení vevnitř!"

„Na dobré si zvykneš rychle," poznamenal Andrej.

„Ani mi o tom nemluv," přikývla Taťána. „Když se po tamtom luxusu podívám na tuto nuzotu..."

„Přesně tak – nuzotu," samolibě se ušklíbnul Kosťa, podíval se jaksi zle do stran a pak zastavil pohled na stole. „Pojďte se radši vykoupat. Z tady toho jídla se mi začíná dělat špatně."

Všichni okamžitě přikývli na souhlas. Začali se zvedat od našeho improvizovaného stolu.

„Jdeme?!" pobídla mě Taťána.

„Ale ne, já tu zůstanu," pronesla jsem s úsměvem. „Narozdíl od Kosti mám pevné sibiřské zdraví."

A i když jsme se rozešli v dobrém, stejně mi na duši zůstal nepříjemný pocit. Ale nedovolila jsem se rozrušovat z takových hloupostí. Všechny své špatné myšlenky jsem hodila za hlavu, promnula jsem si dlaně a těšila se, až ochutnám sušenky a bonbóny. Naložila jsem si na talířek různé sladkosti, abych se pro ně pak nemusela natahovat, a přisedla si ke starším klukům v čele se Senseiem.

Nikolaj Andrejevič se podíval na to, kolik jsem si přinesla sladkostí, a dával mě za příklad:

„Tady vidíte, jak se má jíst! A vy jen... nechci a merci pardon!"

„Správně," vesele souhlasil Stas. „Ona to potřebuje! I tak by ji odnesl vítr! A navíc i delfíni z ní vytřásli poslední kilokalorie."

Všichni se znovu začali smát. Ale Nikolaj Andrejevič, jako starostlivý rodič, stále trval na tom, aby kluci aspoň něco ‚pořádného' snědli. Na to mu Viktor veselým tónem odpověděl za všechny:

„Ale ne, doktore, nenuďte nás, tedy jako nenuťte. Vůbec nemáme chuť! Včera jsme se tolik přearhimanovali, že dnes u nás jídlo vyvolává opačnou reakci, jako u Ženi ta historka s ráčky."

„Cože, cože?!" okamžitě se vzpamatoval Žeňa a popadl se za svou sedací partii, zřejmě dobře nerozuměl slovu, po čemž se celá skupinka svalila v záchvatu smíchu.

„Říkám ‚s' a zvlášť pak slovo ‚ráčky'," s úsměvem artikuloval Viktor, vysvětloval chlapci, co řekl.

„Jo ták," zpomalil Žeňa. „Myslel jsem si, že mluvíš o tom nejbolavějším místě! Už jsem si začal myslet, jaký jsi netvor! Celou noc jsem v něm cítil takovou bolest a ty se mu ještě posmíváš svým fluidem."

Mezitímco si kluci vyměňovali repliky, Stas řekl soucitně Sensei:

„No, po včerejších zápasech... Ahriman mu udělal takový otisk, má tak obrovskou modřinu!"

„Měl by si to namazat," hned poradil Nikolaj Andrejevič.

Žeňa uviděl Stase, který se naklání k Senseiovi, a zavolal na něj komicko stěžovatelským tónem:

„A co ty tam vyzrazuješ vojenská tajemství! Špióne jeden!"

„Já a špión? To já kvůli němu, jestli rozumíš, využívám veškeré lékařské a záchranné služby naší statečné gardy! A on mi říká, že jsem špión..."

Viktor, který seděl vedle Stase, ho dloubnul loktem do boku a z legrace se zeptal:

„A ty víš odkud o rozsahu jeho ‚vojenského tajemství'?"

„Jsem přece jeho přítel!" řekl Stas. Když viděl, jak se mu Viktor posmívá, zamával prstem na znamení nesouhlasu a s úsměvem dodal: „Jenom kamarád, nic víc."

Když si dost zažertovali, Voloďa ztěžka prohlásil svým hlubokým hlasem:

„Ale musím uznat, že včerejší ahrimanovská olympiáda v členitém terénu našich mozků byla skvělá."

„To jo," hned přispěl svými dojmy Žeňa. „Mé myšlenkové tunely se až doteď mučí systémem labyrintu."

„Přesně tak! To byl opravdový sparing, lépe si to ani nemůžeš přát," souhlasil s Voloďou Stas.

„To jo," zašklebil se Viktor a pokýval. „Abych tak řekl, z iluze spokojenosti, nastíněné trenérem Ahrimanem, zůstala jen realita samých porážek..."

„Hm... a spousta boláků, a to ani nemluvím o modřinách," se stížností v hlase prohlásil Žeňa. A hned začal ohýbat prsty a usilovně něco počítal. „Porucha trávení – jedna, myšlenková prorva – dva. A vůbec... úplný pokles duchovní síly pod úroveň soklu! Tři!"

Žeňa přerušil své vyprávění výrazným gestem. Sensei s úsměvem poznamenal:

„Typické symptomy pro člověka s nestálou povahou, který se jako kyvadlo zmítá mezi svým Materiálním a Duchovním principem."

Voloďa pokýval.

„Je to jako v této anekdotě: V čem jsou si podobní užvaněný člověk a kyvadlo? Jednoho i druhého je nutné někdy zastavit."

„Nutné zastavit?!" zopakoval Viktor. „Hm, v našem případě musíme se vší silou šlapat na brzdy a tahat za záchranné brzdy."

„To jo!" potvrdil Stas.

Sensei se podíval na kluky a pronesl:

„Dost už bylo sebepožíračství. Co bylo, to bylo. Lidé prostě dělají chyby."

„Dělají," souhlasil Žeňa. „Jen ten neúspěch pro mou povahu homo sapiens, sudokopytníka: využívám této vlastnosti často a rád!" Když to chlapec řekl, sám se podivil svým slovům. „Á! Tak v tom je ten můj malý ničemný žlučovo-ledvinový kámen, který poškozuje výstupní a spojovací dráhy mého nejčistějšího Svědomí!"

Po těchto Žeňových úvahách se celá skupinka začala hrozně smát. A nejhlasitěji ze všech se smál Sensei a Nikolaj Andrejevič.

„Žeňo! Žlučovo-ledvinový kámen neexistuje,“ utíral si slzy smíchu Nikolaj Andrejevič. „Žlučník a ledviny jsou dva úplně odlišné orgány, proto mohou být kameny jak ve žlučníku, tak i v ledvinách, ale vždycky jsou zvlášť.“

„Ano?“ podivil se Žeňa a hned našel „vysvětlení“ pro svá slova. „Ale tak to bývá u normálních lidí... kteří nemají Svědomí. Ale já už pozoruju symptomy tohoto ahrimanovského syndromu.“

Sensei a Nikolaj Andrejevič si s údivem vyměnili pohledy. A Žeňa dál pokračoval ve svých úvahách.

„Ach, ten život! Včera jsem na vlastní kůži pocítil, že je někdy užitečnější ukousnout si jazyk, než si potom kousat jiné části těla, abych se zachránil od much... v hlavě.“

Stas se na oko podivil:

„No konečně! Sensei, podívej se, stal se zázrak! Žeňa prozřel!“

Všichni hned začali žertovat na toto téma. Když jsme se dostatečně nasmáli, při dalším rozhovoru se znovu začaly probírat dojmy, které jsme včera získali.

„Nechali jsme se nachytat na Ahrimanových pohádkách jako malé děti,“ pronesl Voloďa.

Na to Nikolaj Andrejevič z legrace reagoval:

„Pohádky jsou ale přece také určitým druhem zkušenosti. Vždyť co to jsou pohádky? Jsou to strašné příběhy, které opatrně připravují děti ke čtení současného tisku.“

„Přesně tak!“ zasmál se Sensei.

„Krásně nám narýsoval ‚společnost rovných možností‘,“ s náznakem žertu pronesl Voloďa.

„Kdy si všichni od života berou všechno!“ dodal Viktor.

„No jo, jak se říká: všichni jsou si rovni, ale někteří jsou si rovnější,“ vyvodil závěr Stas.

„Co jste chtěli?“ znovu pronesl Voloďa svým hlubokým hlasem. „Ahriman nám dal možnost volby. A k této volbě se hodí jen jedno heslo: ‚Bohatým dejme skutečnou moc! Chudým argumenty a fakta!‘“

„No jo,“ ušklíbl se Stas. „Kandidát v těchto volbách je jen jeden, a tím je sám Ahriman! Jen si zkus hlasovat proti – budeš zpívat falzetem.“

Kluci se znovu rozesmáli, ale pak jaksi postupně ztichli, zřejmě začali přemýšlet o něčem jiném. Svými vtipy mě navedli na úvahy o dvojitém uspořádání našeho světa. Ale jen co jsem se do nich ponořila, Viktor se smutným úsměvem pronesl:

„Já už jsem si myslel, že mě nikdo a nic nemůže zlákat z duchovní cesty. A najednou...“

„Ahriman na nás nastražil pěknou past,“ souhlasil s ním Stas.

„Jak jsem do ní spadnul?! Pořád to nemůžu pochopit.“

„Já taky ne,“ souhlasil s Viktorem Žeňa. „Slyšel jsem, jako by se mluvilo o našem duchovnu. Tak jsem, já blázen, nastražil své lokátory.“

„Tse, kdybys byl jediný takový blázen,“ kamarádsky pronesl Stas, „to by ještě dalo pochopit. Takže hned po Ahrimanovi se mi v hlavě objevila hotová džungle.“

„Přesně tak,“ kývnul s úsměškem Voloďa. „A byla to teda neproniknutelná džungle!“

„Proč necháváte své myšlenky dojít do stavu neproniknutelnosti?“ v položertu řekl Sensei. „Vezměte si nástroje a změňte tuto džungli na ušlechtilou zahradu. Dejte si své myšlenky do pořádku. Vždyť vy sami se rozhodujete, jestli budete po zbytek svých dní bloudit v neproniknutelné džungli jako opice, které hledají banány, nebo strávíte zbytek života jakou moudří lidé, kteří se procházejí po upravené zahradě. To se jenom zdá, že je tato džungle neproniknutelná, protože tak vám ji představil váš Materiální princip, kterému je Ahriman Pánem a je také vládcem této džungle. Ale pokud se na to podíváte z hlediska Duchovního principu, uspořádáte své myšlenky, pak ve včerejší návštěvě uvidíte pořádnou lekci, kde v podobě lektora vystupoval ten nejnelítostnější a nejnekompromisnější učitel. A u tohoto učitele mohou překonat překážky, složit závěrečné zkoušky a nakonec vystoupit z koloběhu reinkarnace jen vyzrálé, světlé duše, naplněné upřímným, pevným přáním vrátit se domů.“

Ztichli jsme a přemýšleli o Senseiových slovech. Mezitím se Ruslan, který předtím spolu s Jirkou nevstupoval do rozhovoru, jen poslouchal a spolu s ostatními se smál, také rozhodl, že řekne svůj názor.

„Takže tak to je... Já jsem si taky myslel, že se Ahriman stará o naše duchovno. Na začátku mluvil o dosažení štěstí, úspěchu, duchovního rozvoje. Jako by to bylo to samé, co jsi nám říkal ty, Sensei.“

„No, ale zdaleka to nebylo to samé,“ namítnul Viktor. „Včera jsem si to taky myslel. Ale pak jsem to pochopil! Je to úplný podvrh!“

Sensei se jen usmál úvahám kluků a pronesl:

„A vy se ještě divíte, proč byly pravé znalosti ztraceny. Tady máte konkrétní příklad toho, jak se pravé znalosti mění na náboženství, zkresluje se jejich pravá podstata, stejně jako se duchovní snahy podřizují přáním Materiálního principu.“

„Takže ve všem je na vině Ahriman!“ udělal závěr Ruslan a pronesl to s nádechem agrese a nespokojenosti v hlase.

„A proč Ahriman?“ řekl zamyšleně Voloďa. „Ten jen dobře odvedl svou práci. Ahriman nám jen radil, nenutil nás násilím. My jsme ho dobrovolně poslouchali a sami jsme si vybrali.“

Sensei kývnul, souhlasil s jeho odpovědí:

„Problém je, že lidé chtějí to, o čem mluvil Ahriman. Chtějí se stát důležitými na tomto hmotném světě, vůči jiným lidem, chtějí vyhovět ambicím své Materiální podstaty a nechce se jim dokazovat Bohu, že jsou hodni jména Člověk tím, že k Němu budou směrovat a pečovat o svou duši. Chtějí se teď a tady stát pohádkově bohatými a pro své hloupé sny překračují jakékoli hranice, chtějí dosáhnout svého cíle bez ohledu na to, jakým způsobem. Žijí pro to, aby nebyli horší než jiní, aby v rámci možností byli ještě lepší. Mnozí se snaží stát se vůdci. Téměř každý si myslí, že když už měl tu možnost narodit se do tohoto světa, pak by měl žít lépe než jiní a měl by bezpodmínečně dosáhnout určitých výšek, co se týče kariéry, společenského postavení, hmotného zajištění.“

Nikolaj Andrejevič se podíval na Senseie, jako by se ho chtěl na něco zeptat, zřejmě to bylo spojeno s jeho poslední větou. Ale udržel se a mlčel.

„Ach jo,“ povzdech si Viktor. „Je to správné. Je třeba strážit své myšlenky a být opatrný ve svých přáních.“

„No, souhlasím, že je dobré stát na stráži a bdít,“ pronesl Stas. „Ale co když budou naše stanoviště zasypávat hesly jako ‚svoboda‘ a ‚rovnost možností‘, podsouvat nám to ze všech stran, jenže ve skutečnosti nás jen využijí jako otroky?“

Sensei odpověděl:

„‚Svoboda‘ a ‚rovnost‘ jsou ta nejlákavější nastražená slova, která Ahriman používá, protože člověk na ně reaguje na základě svých duchovních potřeb a pak i díky Ahrimanově šikovné interpretaci ‚demokracie‘…“

„...spadne do úplného... materiálna,“ se smíchem dodal Voloďa.

„Tak, tak.“

„Je to něco jako to, že demokracie je svoboda volby vlastních otrokářů?“ zavtipkoval Viktor.

„Něco takového,“ kývl Sensei. „Vždyť Ahriman operuje se slovem ‚svoboda‘ a přivádí tak člověka k vědomí, že svobodu lze získat pouze prostřednictvím peněz, pouze pokud disponujete dostatečným kapitálem. Bohatství a moc jsou základními nástroji pro ovládání lidského vědomí. Ale skutečná svoboda znamená, že je člověk povznesen nad tento

svět, povznesen nad hmotné touhy a každý den, každou hodinu prožívá pro blaho své duše, doplňuje její pokladnici dobrými skutky, myšlenkami, pomocí ostatním. Když člověk žije ne pro vlastnímu sobectví a důležitost, ale pro ostatní lidi a ve jménu Boha.“

„Zlatá slova!“ vážně kývnul Žeňa. „Já jsem například všema rukama a ostatními končetinami pro dobré skutky, myšlenky i pomoc. Ale co mám dělat, jestli se mi nedaří zkrotit své myšlenky? Abych pravdu řekl, tyto myšlenky mě už dostaly! Už nemám sílu na to, abych to všechno překonal.“

Chlapec mluvil tak upřímně, že mi ho až začalo být líto. V určitém smyslu dostal od Ahrimana nejvíc z nás všech. A i tak, když uvážíme jeho vnitřní boj a pocity týkající se této příhody, snažil se držet, nefňukal, nebyl agresivní k okolí. Ne jako někteří z nás kvůli vnitřnímu konfliktu, který vedli sami se sebou. Žeňa si dokonce ani nestěžoval na fyzickou bolest, i když si ze včerejška odnesl hodně velkých modřin při soubojích. Ale bylo zřejmé, že chlapec se držel v určitých mezích, svému „rozhořčení“ dovolil jen to, aby se projevilo skrze nevyčerpatelný humor, který okolí nijak neuškodil.

Když jsem se na něj dívala, upřímně jsem navrhla:

„Žeňo, vyzkoušej novou meditaci Lotosového květu. Dneska jsem ji prováděla. Je opravdu skvělá! Tísnivé myšlenky zmizely a náladu mám skvělou!“

Na to Žeňa odpověděl:

„No, už jsem to nejednou zkoušel.“ Už se obracel k Sensei a zeptal se: „Mimochodem, Sensei, nechápu, o co jde. Kolikrát už jsem se mořil s touto metodou, ale vůbec se mi to nedaří. Pořád zůstávám na úrovni holých představ.“

„Je to opravdu složitá meditace,“ odpověděl mu Sensei. „Abyste v ní dosáhli úspěchu, musíte být vytrvalí, snaživí a mít mimořádnou vůli. Pak tvůj ‚nudizmus‘ zmizí a objeví se zcela jiná realita.“

„Lákavá perspektiva,“ usmál se chlapec. „Ale já mám pravděpodobně problém s výškou. Při všech mých zoufalých snahách se mi jaksi nedaří natáhnout se na další úroveň, a tak mám jen následky od velkého přepětí. Třeba by mohla existovat podpůrná, doplňková ‚aplikace‘ pro takové zvlášť ustarané jako jsem já?“ Žeňa si jako vždy neodpustil vtípky ani při takových ožehavých otázkách. Ztěžka vzdychnul a s prosbou v hlase dodal: „Sensei, hoď do tohoto oceánu rozbouřených živlů mého Materiálního principu aspoň stéblo pro tonoucího! Jinak můj ostrov s názvem Bujan smete voda spolu i s palácem a veverkou se zlatými ořechy. Nechme palác palácem, ale, Sensei, zachraň aspoň tu veverku!“

Neudrželi jsme se a začali jsme se smát po takových srdečných chlapcových přiznáních. Sensei s úsměvem pronesl:

„Ano, je mi toho zvířátka líto. Tak dobře, pomůžeme mu. Podáme mu stéblo, snad se někdy stane Člověkem.“ Na chvilku se zamyslel a pomalu pronesl: „Takže stéblo... Vlastně jedno takové existuje.“ A pak už vážněji dodal: „Tato meditace také patří k Lotosu. Je v takových případech opravdu reálná a efektivní. Nejdůležitější ale je, že je dostupná každému ‚tonoucímu‘ v oceáně Materiálna. Její podstata spočívá v tomto. Nejdřív se jak vždy soustředíte na sluneční pleteni, kde budete vyvolávat lotosový květ a soustředíte na jeho růst celou svou lásku. To znamená, že budete provádět meditaci Lotosový květ. Když takovým způsobem více méně uklidníte své myšlenky a koncentrujete se na pozitivní věci, pak si začínáte představovat, že se vaše tělo skládá z množství malých kuliček, buď atomů, nebo buněk, prostě v závislosti na tom, kolik máte fantazie. Je velmi důležité, abyste viděli stavbu svého organizmu, abyste si představili každou buňku. Když uvidíte tato seskupení, vezmete každou kuličku nebo buňku, co se vám líbí, a vizuálně na ní píšete, jako byste myšlenkami rýsovali každé písmeno, velmi silnou duchovní větu, která se skládá ze dvou jednoduchých slov: ‚Láska a Vděčnost‘. Není důležité, v jakém jazyce tato slova napíšete. Hlavní je jejich podstata. Tato věta funguje na principu Grálu. Vždyť Láska a Vděčnost je to jediné, co může člověk dát Bohu.

Takovým způsobem v meditaci postupně zaplníte miliony buněk organizmu danými nápisy, v důsledku čehož soustředíte mysl na tato silná slova a ozdravíte svůj organizmus nejen fyzicky, ale také duchovně. Buňka, na které jste zanechali tento nápis, bude už navždy chráněna těmito skutečnými, silnými slovy, jako pod ochranou, pod určitou značkou. Když se zaplníte těmito slovy, nejenže se očistíte od myšlenkové špíny, ale také ukážete své vnitřní světlo, které vychází z těchto buněk, jako by se rozsvěcovalo velké množství malých žárovek a uvnitř vás je najednou tak jasno, že ani stín nemá kam dopadnout... Důležité ale je, abyste se během této meditace soustředili jenom na tato slova a všechny nepovolané myšlenky odehnali.“

„Nepovolané?!“ pronesl Ruslan, buď odpovídal sám sobě nebo pokládal otázku Senseiovi, i když ten promlouval přímo k Ženovi.

„No ano. Jenom když o něčem přemýšlíme, tak se v nás hemží hned několik myšlenek na různá témata a přeskakují jedna přes druhou. Během meditace se tento proces samozřejmě zpomaluje, ale u každého je to jinak. Někdy se stává, že při špatné koncentraci vyplouvají nekontrolovatelné myšlenky jakoby někde zezadu a vy můžete během provádění meditace začít nepozorovaně myslet na něco jiného. V průběhu meditace je důležité, abyste se cíleně soustředili, aby nevznikaly žádné zbytečné myšlenky.“

„Chápu," spokojeně pronesl Žeňa. „Takže se musím jenom dobře soustředit a představovat si."

Ruslan pokrčil rameny, zřejmě nechápal úplně podstatu této meditace:

„Hm, všechno je to tak jednoduché? Prostě zapojíme svoji představivost a to je všechno?"

Na to Sensei poznamenal:

„I když se na první pohled může zdát, že je tato meditace příliš jednoduchá a jakoby naivní, jak říká Ruslan, zapojíme svoji představivost a to je vše, ale tohle všechno není zdaleka tak prosté. Vždyť kromě působení těchto silných slov, díky lidské představivosti, se zapojí síla mysli. Síla mysli je zvláštní impuls pro realizaci určitého programu a jeho následky se odráží na duchovním a fyzickém zdraví člověka. A vzhledem k tomu, že jsou mnozí lidé stále neseni na vlně svého Materiálního principu, tak hromada jejich problémů, včetně těch psychologických a fyzických, je důsledkem v prvé řadě jejich špatných myšlenek. Tato meditace je velmi užitečná nejen pro ty, kteří si chtějí udělat pořádek uvnitř sebe, ale také pro ty, kteří už například trpí různými nemocemi. Vždyť prakticky osmdesát procent nemocí tvoří psychologie. Čím víc člověk přemýšlí o nemoci, tím hůř se s ní vypořádává."

„Přesně tak," potvrdil náš psychoterapeut. „Někdy si lidé tak usilovně vymýšlí nemoci, že se jich pak nemohou zbavit, tolik si v sobě zakořeňují myšlenku, že v jejich případě je nemoc určitě nevyléčitelná. Tady s tebou, Sensei, souhlasím. Pro lidi, kteří mají slabší nervy, bude tento lék opravdu mnohem lepším prostředkem než ty nejúčinnější moderní léky dohromady. Vždyť chemií lidskou mysl nelze vyléčit. Chemie je dobrá jen jako rychlá pomoc pro organizmus, ale nic víc." Udělal krátkou pauzu a pak pokračoval: „No jo, lidský mozek dodnes zůstává velmi záhadnou hmotou, která není ani zdaleka prostudována." A s úsměvem dodal: „Je k podivu, že v dávné minulosti o těchto otázkách věděli mnohem víc než současné lidstvo."

„A ani si nedovedete představit o kolik víc!" upřesnil Sensei.

Chvíli jsme seděli mlčky u stolu. Ticho porušil Voloďa.

„No, je to zajímavá meditace. Podivuhodná slova... Mimochodem, vzpomněl jsem si na něco k tomuto tématu. Ahriman také mluvil o jakési zlaté formuli, ve které prostřednictvím určitého zvuku dochází k transformaci mysli skrze ezoosmózu do reality. Prý ji využíval i samotný Agapit. Je to pravda?"

„Ano, je to pravda," potvrdil Sensei.

„A to, že Agapit přinesl na svět Grál?"

„Tak to taky bylo."

Kluci ožili a okamžitě začali mluvit.

„Ó! A proč Ahriman říkal, že Grál představuje moc nad mocí?“

„Sensei, pověz nám o tom!“

„Ano, ano o Grálu...“

„A co to je?“

Sensei uviděl ohromný zájem nás všech a navrhnul:

„Víte co, promluvíme si o tom trochu později.“

Všichni ztichli. Jen Ruslan s radostí pronesl:

„Takže ne všechno, co nám Ahriman říkal, je lež!“

K tomu Sensei unaveně odpověděl:

„Ahriman opravdu disponuje mimořádnými znalostmi. Ale když vezmeme v úvahu specifiku jeho práce, prezentuje tyto znalosti s příměsí plevele. Takže odlišit, kde je pravda a kde lež, duchovní od materiálního, může jen čistá, zralá duše. Ostatní, které jsou ponořeny do materializmu, věří bez jakýchkoli námitek všemu, sní plevel a pak se dostávají do Ahrimanovy léčky. Ale ten, kdo žízní po pravdě, z jeho rukou vybere pravá zrna a může se nasytit.“

Ruslan najednou začal vzpomínat a začal uspěchaně brebentit.

„Ahriman ještě vyprávěl o jakési formuli, která se prý používá ke zničení velkých měst. Myslím, že zní takto: ‚IED SUEM SULAM‘,“ sotva to Ruslan pronesl, hned vychloubačně dodal: „Jakási stará... slova byla taková složitá.“

Sensei se zasmál.

„Složitá, říkáš? Zkus tuto větu obrátit.“

Mezitímco se Ruslan usilovně snažil, Nikolaj Andrejevič se snadno s tímto úkolem vypořádal:

„MALUS MEUS DEI?! Ale to je přece v překladu z latiny, pokud se nemýlím ‚Ďábel je můj bůh‘.“

„Nemýlíš se,“ potvrdil Sensei.

„Jak ďábel...? Copak to všechno má znamenat?“ zmateně pronesl Ruslan.

Chlapec měl takový zklamaný výraz tváře, že se všichni nechtěně rozesmáli.

„A cos čekal?!“ odsekl Jirka.

Viktor kamarádsky poradil Ruslanovi:

„To máš tak, Ruslane, musíš se učit latinu, když už ses rozhodl ponořit do minulosti.“

„To je ale veselé,“ řekl Žeňa a znovu odháněl mouchy. „Nevím, co je to za latinu, ale když to Ahriman pronesl, úplně mě zevnitř otřáslo, úplně jako by došlo k zemětřesení.“

„A při tom samozřejmě taky uváděl nějaký konkrétní příklad," řekl Sensei, jako by tento Ahrimanův trik dávno znal.

„Ano, vyprávěl nám něco o Atlantickém oceánu," připomenul zamračený Žeňa. „I město... jakési..."

„New Orel!" důležitě napověděl Ruslan.

„Ale jaký New Orel?" přerušil ho Jirka. „New Orleans!" Už se obracel na Senseie a začal rychle vykládat. „Vysvětloval všechno v takových podrobnostech, jak se to celé odehraje, jak se tam bude všechno demolovat..."

„A taky mluvil o Japonsku," vzpomněl si Voloďa. „A ještě mě překvapilo to, že nejen že uvedl sílu zemětřesení na Richterově stupnici, navíc ještě označil přesné datum, kdy se to stane."

„No, všechno je to jasné," pronesl Sensei.

„Co je jasné?" opatrně se zajímal Viktor.

„Když to tak Ahriman řekl, tak se to už stalo."

„V jakém smyslu?" nepochopil Ruslan. „Jak? Vždyť je to budoucnost!"

Sensei jen ztěžka vydechnul, zřejmě z této chlapcovy naivity, a odpověděl:

„Víš, pro ty, kteří ovládají sílu, tento svět vypadá trochu jinak, než jak jej vidí všeobecně známé lidské vnímání. To, co jste cítili, když tehdy mluvil, byla síla, vložená do dané události. Takže tato událost, i když je vzdálená v budoucnosti, se už ale stala. Tím spíš, jestli se to týkalo živlů."

„To je teda něco!" podivili se kluci.

Sensei se smutně zasmál a řekl:

„Myšlenka dokáže hýbat planetami, a nejen působit na živly." Chvíli mlčel a pak dodal: „Hm, když to řekl, tak se o tom dozví miliony lidí."

„Sensei, není to poprvé, co tě slyším říkat něco podobného," s úsměvem pronesl Nikolaj Andrejevič. „Jak se o tom dozví miliony, pokud o tom nikomu neřekneme?"

„To nezáleží na nás, ale na tom, že to pronesl nahlas. Mimochodem, nelamte si hlavu s fungováním daného mechanizmu. Co bude, to bude."

„Ano, asi nejtěžší na tomto světě je neposlouchat Ahrimana," udělal si svůj závěr Viktor.

„Nejtěžší na tomto světě je pro člověka to, aby se nepoddával provokacím svého Materiálna. A to nejdůležitější je, aby zvítězil sám nad sebou," poznamenal Sensei.

„Ahriman mluvil jakoby i o tomto," rozpačitě pronesl Ruslan.

Sensei jen zakýval hlavou na znamení nesouhlasu a vysvětlil:

„‚Vítězství nad sebou samým‘ znamená v Ahrimanově výkladu žít pro to, abychom nashromáždili materiální prostředky. Znamená to udělat cokoli kvůli penězům, pošlapat životy jiných lidí kvůli moci a vůdcovství. Ale to je ten podvrh, podvod, iluze blahobytu, která je ve skutečnosti jen totální prohrou tvé duše. Protože člověk, který jde Ahrimanovou cestou, se chce stát vládcem tohoto světa. Ale nezamýšlí se nad tím, co ho čeká po smrti. Pro něj je tamten svět, svět duše, kdesi tam, neznámo kde. ‚A existuje vůbec tento vyšší svět?‘ - Díky Ahrimanově snaze se pro člověka mění ve velkou otázku. A daný materiální svět – ten je tady a teď. Je pro člověka zdánlivě skutečný. K celému tomuto podvrhu dochází proto, že si člověk nepamatuje krásu vyššího světa, světa Boha. Může si na to vzpomenout jen tehdy, pokud dosáhne nirvány, tedy nejvyššího duchovního stavu. Ale dokud k tomu člověk nedojde, dokud nepřekročí svůj Materiální princip, bude celý život přebývat v iluzích, ve snech o svém významu na tomto světě, a to všechno ve skutečnosti zbytečně, protože ať dosáhne jakýchkoli výšin na tomto světě, časem se jeho úspěchy promění v prázdnotu.

Pravé vítězství nad sebou samým znamená zničit v sobě egoistu, přání být vládcem tohoto světa. Tento svět je jen past pro hlupáky, kteří si pletou iluzi se skutečností a tím pádem odsuzují svou duši k mukám a strádáním.“

„…A to o Archóntech, to je pravda?“ zeptal se Stas.

„Ano,“ odpověděl Sensei.

„Takže jsou to vlastně šamani, čarodějové, kněží?“

„Ale ne, kdysi dřív, v dávné minulosti jimi byli, a to jen někteří. Dnes jsou to lidé, kteří ve svých tajných lóžích a spolcích splétají do jednoho celku světový kapitál, politiku a náboženství.“

„Takže to jsou světoví bankéři?“ podivil se své domněnce Voloďa.

„Ti, kteří je ovládají,“ upřesnil Sensei.

„Zajímavé, a co jsou zač ty tajné spolky?“ zajímalo Voloďu.

„No, v různých dobách si říkali různě. Například jeden z prvních vlivných kruhů Archóntů je ještě ze starých časů známý pod názvem Svobodní zednáři. Z tohoto stromu vyrůstá mnoho větví. Existují také takzvaná Bratrství hada, Bratrství draka, Illuminăti, Masoni a jiné tajné spolky. Historici se dodnes snaží odhalit, co z čeho pochází. Jenže se jen víc zaplétají. Proč? Protože cílem Archóntů je zamotat a zpřeházet všechno tak, aby jen málokdo poznal a odhalil pravou postatu všech těchto tajných spolků. Jenže ve skutečnosti je to jednoduché. Převážná většina tajných spolků jsou jen pěšáci v rukou Archóntů, určení k manipulaci prováděné Ahrimanem.

Ahriman si pohrává se slabostmi lidí. A jednou z těchto slabostí je také podvědomé tíhnutí lidí ke všemu tajemnému. Jsou zde zasaženy nejen duchovní stavy člověka, jeho touha vymanit se s řetězce reinkarnací pomocí tajných znalostí, ale mnohem častěji také banální sobecké ambice, touha disponovat tajnými znalostmi kvůli vládě nad sobě podobnými. Právě proto většina tajných spolků vzkvétá pod nadvládou Archóntů. Vezmeme-li do úvahy také to, že lidé chtějí nejen získat tajné znalosti, ale také si kolem sebe vytvořit svou vlastní ‚říši', ve výsledku vidíme, že dnes téměř celému světu vládne tajná vláda Archóntů."

Sensei se odmlčel a Voloďa po chvilce zamyšlení řekl:

„Abych řekl pravdu, dokonce i když zohledním všechny své znalosti a zkušenosti bojového důstojníka, nikdy jsem neslyšel o něčem takovém, tím spíše o tajných spolcích na této úrovni. Mohl bys nám blíže osvětlit tuto otázku?" A když viděl, že Sensei váhá, dodal: „Jak se říká, je lepší poznat svého nepřítele, než přebývat v nevědomosti."

Na to mu Sensei odpověděl:

„Ale vždyť Archóntové nejsou žádnými nepřáteli! Jsou to nešťastní lidé, kteří si omylem zvolili prázdné a dočasné namísto věčného. Jejich volba směřovala ve prospěch hmotného, přesněji ve prospěch Ahrimana. Člověk si stále vymýšlí nějaké nepřátele, protože v podstatě není schopen vyřešit svůj vnitřní konflikt mezi Materiálnem a Duchovnem. Vztahy mezi skupinami lidí a mezi státy jsou vždy pouze nafouknutou a zvětšenou kopií tohoto konfliktu. Ve skutečnosti je největším nepřítelem člověka člověk sám, přesněji řečeno jeho Materiální podstata. Nemůžeme s ní bojovat obvyklými zbraněmi, protože čím větší je odpor, tím silnější je agrese ze strany Materiálna, vždyť do tohoto konfliktu vkládáte svou pozornost. Můžete ho zdolat pouze svou snahou nepoddávat se provokacím a svodům Materiálního principu a také soustředěním se na duchovno, na to, co je užitečné pro duši. A až zaujmete vnitřně tuto pozici a budete se jí upřímně držet, pak ani ve vnějším světě nebudete mít nepřátele a život se pro vás stane zábavnou hrou. Konec konců žijeme zde pouze dočasně, v podstatě jsme tady jen hosty."

„No jo, ale tento svět je přece Ahrimanovou léčkou?! Jak tady můžeme žít, chceme-li se stát svobodnými?" zeptal se vzrušeně Jirka.

„Ať už se tady dostanete do jakýchkoli situací, ať už vám osud přichystá jakékoli nástrahy, musíte žít tak, jak má žít skutečný Člověk. Máte se sami stát Člověkem a pomáhat k tomu lidem ve svém okolí. To hlavní v životě je být svobodný uvnitř, mít svobodného Ducha, osvobodit se od hmotného světa, kráčet k Bohu a neodbočovat z této cesty. Potom budete mít možnost i ve vnějším životě přinášet maximální užitek lidem a prožít život, hodný jména Člověka. A právě v tom je skryto veliké tajemství! Staňte se člověkem tady a teď,

v tomto sobeckém hmotném světě. Zkuste být jako Lotos, který vyrůstá ze špíny bahna, ale bez ohledu na to nabývá ideální čistoty! Vždyť jste Lidé a máte v sobě Jeho zrno!“

Všichni jsme se zatajeným dechem poslouchali tato Senseiova slova.

„Ano, k tomu, aby jsme se na tomto světě stali Člověkem, musíme mít skutečně ohromnou vůli a odvahu, abychom si zachovali čistou mysl, neposkvrněnou špínou tohoto bahna,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič. „Jenže člověka láká především napodobování toho, jak žije většina lidí na tomto světě. Proto máme sklon jednat především sobecky, proto se koupeme ve špíně a uklidňujeme své Svědomí frázemi jako ‚dělají to tak všichni‘, ‚žijí tak všichni‘.“ A po malé odmlce dodal: „A co se týče Archóntů… Musím se přiznat, že bych si taky rád poslechl informace o těchto tajných spolcích. Ne proto, že je to lákavé, ale proto, že bych si chtěl ujasnit, co a jak, chtěl bych se naučit oddělovat zrno od plev...“

„Tak když tak moc chcete,“ usmál se Sensei. „Nikoli otázka, ale historie je velmi důležitá. Proto vám před nahlédnutím do její reality navrhuji, abychom dokončili snídani, osvěžili se v moři a pak se můžeme pustit do světových dějin.“

* * *

Všichni s nadšením přijali tento návrh, zvlášť pak ti, kteří prakticky nic nesnědli. Hned se šli vykoupat. Zůstala jsem jen já, abych trochu sklidila ze stolu, Voloďa se Senseiem se také opozdili, protože dopíjeli čaj. Ale jen co se Sensei chtěl zvednout od stolu, Voloďa mu z legrace navrhnul:

„Koupat se je super! Ale co kdybychom pro ukončení konce a na začátku počátku dojedli tady tu malinovou zavařeninu. Nebo se tak cenná potravina zkazí!“

Při tom Voloďa ukázal na zbývající půl sklenice zavařeniny, která se červenala na stole v celé své kráse.

„Hm, malinová zavařenina, říkáš?!“ zastavil se Sensei a s radostí se podíval na sklenici. Znovu si sedl na své místo. „Tak dobře, můžeme si dát zavařeninu.“

Vzal sklenici do ruky a i mně lákal k tomu, abych se zúčastnila tohoto „spiknutí“ mlsounů.

„Připoj se k nám!“

„Ale ne, díky! Já už jsem se sladkostí najedla až až,“ se smíchem jsem odmítla a dál jsem sbírala nádobí.

„No, jak chceš,“ pokrčil rameny Sensei a natáhl se pro lžičku.

Mezitímco byla Senseiova pozornost nasměrována na přemlouvání, abych se k nim přidala, Voloďa se už stihnul vyzbrojit nástrojem a nabral první porci zavařeniny ze sklenice, kterou držel Sensei.

Sensei vzal lžičku a ani ji nestihl ponořit do malinové zavařeniny, když k němu přistoupili Andrej a Kosťa. O něčem se přeli.

„Sensei, rozsuď nás," se zápalem začal mluvit Andrej. „Když pracujeme s meditacemi, pak také pracujeme se svým podvědomím, jak jsi nám říkal. A u východních bojových umění jsi zmínil, že na úrovni Mistra se využívá podvědomí. Ale Ahriman přitom také mnoho podíval o fungování podvědomí. Takže podvědomí a jeho síla provází vznik zla?! Takže to všechno je, dá se říct, od Ahrimana?! Takže podvědomí je zlo!"

„Proč by mělo být podvědomí zlo?" podivil se Sensei. „Podvědomí je jen nástroj. Můžu to ještě upřesnit. Podvědomí je materiál, ze kterého se dělá nástroj. A co chce člověk vytvořit z tohoto materiálu a jak bude využívat daný výrobek, to je jen osobní věc každého, jeho vlastní volba. Z jednoho druhu kovu se dá podle přání například udělat zbraň a použít ji ke zničení sobě podobných. Ale můžeme z něj udělat lžičku, tedy zcela nezbytný předmět, který se používá v každodenním životě." Když to říkal, ukázal klukům svoji lžičku. Mezitím Voloďa znovu potají nabral zavařeninu ze skleničky, kterou stále držel v rukou Sensei. „Lžička z tohoto kovu je vymyšlena a vytvořena k pohodlnému nasycení těla životně důležitou stravou, a často i velmi příjemnou stravou."

„Hm, ano," přikývl Voloďa a spolknul najednou obsah své lžičky a pak, když Sensei znovu začal mluvit, natáhnul se potají pro další porci.

„...A automat Kalašnikova, který je také vytvořený z kovu, je vytvořen k tomu, aby zabíjel lidi. Ale polévku s ním nesníš a jíst s ním zavařeninu taky není úplně ideální."

„Jo," znovu spokojeně kývnul Voloďa, který úspěšně dokončil svůj další „tajný výpad".

„Tak je to s podvědomím. Všechno záleží na úmyslech a přáních člověka," uzavřel svou řeč Sensei.

„Ano, ale vždyť Ahriman taky mluvil a celkem přesvědčivě o tom, že podvědomí můžeme používat k dosažení duchovních cílů," nepřestával Andrej a gestikuloval rukama. „A dokonce i uváděl příklad pro meditaci! Takže on přece taky používal lžičku, a ne automat Kalašnikova." A skoro namítavě oznámil: „V čem je teda rozdíl?!"

„V čem je rozdíl, říkáš?!" unaveně pronesl Sensei, zřejmě ho vyčerpávalo vysvětlovat i tolik zřejmé věci.

A najednou Sensei, který seděl u stolu a držel v jedné ruce skleničku zavařeniny a ve druhé lžičku, nečekaně podsekl Andreje, a to tak, že Andrejovi vyletěly nohy nahoru. Jen co vystrašený chlapec přistál na písku, Sensei mu zasadil simulační ránu do očí, navíc tak bleskově, že se Senseiova ruka s rukojetí lžičky zastavila doslova milimetr od Andrejova oka. Všechno se to stalo tak rychle, že strnulý chlapec ani nestihl reagovat. Jen silně zahmouřil oči strachy. A to, se všemi těmi jeho „bojovými návyky", byla jediná obrana od takového neočekávaného napadení.

Sensei velmi zřetelně pronesl směrem k Andreji:

„Co myslíš, pokud vyvinu sílu třiceti kilogramů a nebudu měnit trajektorii daného předmětu, co se stane?"

Já a Kosťa jsme ztuhli v rozpacích po tom, co se právě odehrálo, nevěděli jsme, co si o tom máme myslet. A to už nemluvím o Andrejovi. Tomu se celá tvář úplně zkřivila v panickém strachu po takových Senseiových slovech, dokonce mu vyrazily kapičky potu, zřejmě byl mimořádně rozrušený. Voloďa využil chvíle, rychle vzal Senseiovi sklenku se zavařeninou a jakoby nic klidně prohlásil svým hlubokým hlasem, přitom se spěšně cpal sladkostí.

„Lžička bez problémů projde skrze očnici pravého oka a poškodí čelní a temenní oblast mozku. Závěr: smrt je zaručena."

„Správně," řekl Sensei a nespouštěl oči z Andreje, jako by Voloďa řekl to, co chtěl odpovědět Sensei.

Kamarádsky poplácal Andreje po rameni a pomohl mu zvednout se z písku. Andrej vypadal, zřejmě kvůli velkému leknutí, jako sádrová socha. Sensei si sednul za stůl, jako by se nic nestalo, a pronesl:

„Lžička je jen nástroj. Takže i ušlechtilý nástroj je možné změnit na velmi nebezpečnou zbraň." Ztěžka vydechnul a s lítostí se podíval na sklenici zavařeniny, kterou Voloďa vyprázdnil svou velkou horlivostí. „Copak zavařenina už nezbyla?"

„Nee," zasmál se Voloďa a olizoval svoji lžičku. „Nenesu přece vinu na tom, že se rozptyluješ různými hloupostmi. A zavařenina je potravina, která se rychle ‚kazí', takže když ji nestihneš zavřít, rychle se slétnou mouchy a začnou ji kazit. Takže kdo to stihl, ten si dal."

Sensei se usmál a pronesl:

„Voloďo, a co rozdělit se s bližními?"

„Dělit se s bližními je potřeba. Ale ve velké rodině, ee..." Podíval se na mě a krátce se opravil. „No, jako při jídle se nemrká a nerozptyluje se, jsem chtěl říct."

„Ahá," upřímně se rozesmál Sensei, položil lžičku, která se na zavařeninu stejně nehodila, a dobrosrdečně mávnul rukou. „No, dobře. Když už jsme teda snědli zavařeninu, tak se pojďme vykoupat."

„Super!" vydal ze sebe Andrej a utíral si pot, který mu vyrazil na čele. O malou chvilku později dodal: „Tak to Sensei uhodil hřebíček na hlavičku! Uf, až mi z toho vyrazil pot!"

„To ano, mně samotnému málem provlhly kalhoty," řekl Kosťa překvapivě bez své masky patosu. „Jak to ten Sensei dělá? Jenom pár sekund jeho pozornosti a jak se mu vyčistí mozek! To my jsme se spolu hádali celou hodinu, kdo má pravdu a kdo nese vinu."

„No," kývnul Andrej, který s ním souhlasil. „A za dvě sekundy se ukázalo, že jsme oba hlupáci!"

„Ještě štěstí, že ses zeptal jako první a že jsem já nestihl položit svoji otázku," s úlevou si vydechl Kosťa.

„Tak ještě ale není pozdě, jen jdi a zeptej se!" sklesle se zasmál Andrej.

„No jo, abych se potom pomocí Voloďovy paty rychle naučil běhat po vodě?! Ale ne, díky za nabídku. Já se nějak sám se svými brzdami vypořádám. A Sensei to vysvětlil úplně srozumitelně. Takže můj zájem na tom, abych položil otázku, už opadl."

„No jo," usmál se Andrej, „když vezmeme v úvahu tvoje ušpiněné kalhoty..."

Kluci se tiše rozesmáli. V tom okamžiku přišla Taťána se Slávkem a začali se ptát, v čem spočíval jejich spor. Na to jen Andrej mávnul rukou a řekl:

„V čem?! V pořádném vyloučení tekutiny a v uvědomění si vlastní hlouposti!" A aby nezabředával do podrobností, vyzval všechny, aby ho následovali. „Tak se pojďme koupat spolu s ostatními!"

Kluci se rozesmáli a svorně běželi do vody. Taťána zůstala, pomáhala sklízet ze stolu a zároveň se začala vyptávat, co se tu vlastně stalo, že jsou z Kosti a Andreje staří dobří kamarádi, kteří se předtím málem poprali kvůli svému sporu a chápání vlastní ‚pravdy'.

Tato příhoda mě navedla na myšlenku o tom, že občas nemíváme pravdu, když se s někým hádáme do krve. A pak tím ještě celé dny trpíme, neustále si v myšlenkách přehráváme danou hádku, vymýšlíme nové odpovědi pro svého protivníka, ještě ostřejší, ještě „chytřejší" a více přesvědčivé. Se zlostí toužíme po tom, abychom mu to všechno řekli přímo do očí. A abychom nezapomněli své „oslňující" myšlenky a důkazy, znovu si začínáme přehrávat naše budoucí setkání, z jiného úhlu si budeme připomínat starý rozhovor. I když ve skutečnosti nevíme, jestli se toto naše setkání uskuteční a jaká nová překvapení nám vůbec uchystá zítřejší den.

Pokud se podíváme na tuto hádku z nadhledu a zhodnotíme ji čistě lidsky, copak opravdu stojí za to, abychom v sobě při dokazování své pravdy nechali vzniknout zárodek neudržitelné zlosti, který se bude dotýkat té nejzlovolnější části našeho Materiálního principu – egoizmu. Stojí za to věnovat něčemu takovému pozornost a pak kvůli tomu navíc trpět?! I když většinou netrpíme tím, že je nějaký člověk podle našeho názoru „špatný“, ale protože zavadil o náš egoizmus. Vždyť ve skutečnosti trpí naše duše, protože jsme v prvé řadě šlápli vedle a nenasměrovali svou pozornost na Lásku, ale na Nenávist. A z toho v takovém případě zřejmě vzniká bolest duše. A na jejím základě už bují bezdůvodná křivda našeho egocentrismu, která nedovoluje pochopit hloubku a pravý smysl této bolesti. A tak se zmítáme v horečce, hádáme se až za hrob. A vůbec není důležité, o co se hádáme, jestli o Ahrimanovi nebo o vztazích mezi lidmi, filozofii, náboženství, politice. Hlavní je to, jaký postoj k hádce zaujme samotný člověk.

Pokud dvěma kamarádům někdo jako Ahriman s tajným záměrem vnutí svůj pohled na věc a kamarádi kvůli tomu budou mít na sebe zlost, budou plní nenávisti. Copak by nestálo za to nejdřív trochu vychladnout a zamyslet se nad tím, jestli nemají pravdu oba? A co bylo vlastně příčinou jejich sporu a co je základem jejich nenávisti? Nehraje v tom roli Materiální podstata se svojí mánií velikášství, která se prsí jako holub? Copak může duchovní člověk neodpustit svému bližnímu?

A o čem se můžeme, my lidé, vlastně spolu hádat, pokud celý tento svět patří Ahrimanovi a my v něm žijeme jen dočasně, jsme tu jen na návštěvě? V takové pozici můžeme jen klidně konstatovat vypozorovaná fakta a poskytovat si navzájem alespoň morální podporu. Vždyť všichni budeme muset dříve či později překročit hranici tohoto světa! A tato nezvratná skutečnost nás všechny spojuje a jakýkoli předmět našeho sporu je tím pádem zbytečný. Vždyť před věčností má smysl jen naše duchovno, navíc umocněné dobrými skutky. A všechny zbývající negativní odpadky, které si hromadíme celé roky kvůli své vlastní hlouposti, jenom zatěžují naši duši, čímž ji posouváme do nových propastí pekla na zemi. Copak stojí za to začínat jakoukoli hádku, pokud jsou její následky tak hrozivé?!

* * *

Moje přemýšlení přerušila Taťána, která mě odtáhla do vody, jen co náš improvizovaný stůl začal zářit svou předešlou čistotou. Kluci se už čvachtali. Vymysleli si hru s úplnými akrobatickými čísly a se společným názvem „kdo dál doskočí.“ Její podstata spočívala v tom, že dva kluci se spojili pod vodou rukama, třetí si stoupl na tuto zvláštní „ruční“ trampolínu, držel se za ramena kluků, ti jej vyhodili a on skočil do vody. Zatímco ti

„tiší“ jako byl Kosťa a Jirka prostě letěli a jen si užívali samotný let, pak takoví „hazardéři“ jako Andrej, Žeňa, Stas se při tom snažili provést ještě nějaké akrobatické kousky ve vzduchu. Cákance a smích byly samozřejmě nekonečné! Když jsme se na ně s Taťánou dívali, i nám se zachtělo ukázat podobné „hrdinství“. Nejdřív nám trampolínu dělali Kosťa a Andrej. Ale pak, když jsme viděly, jak daleko letí kluci díky síle Stase a Ženi, také jsme se rozhodly zkusit takovou vzdálenost letu.

Jako první jsem na tuto výkonnou trampolínu vlezla já.

„Jenom se pořádně odrazíš,“ radil mi Stas.

„Jo! A když poletíš, skrč nohy, schul se do klubíčka a prudce se ve vzduchu otoč. Uděláš tak salto,“ brebentil s druhé strany Žeňa.

„A nebrzdi v půlce cesty, přetoč se hned,“ dodal Viktor, který se připravoval k dalšímu „startu“ po mně.

„Takže v tom máš jasno a na tři se odrazíš! Tak jdi na to!“ připomenul Stas.

Když jsem si vyslechla všechny rady „zkušených“, vyškrábala jsem se na propletené ruce kluků a připravila jsem se ke skoku. Při tom jsem se držela jejich ramen, abych nespadla. Kluci se mnou ve vodě pohupovali nahoru a dolů a začali svorně pronášet povely:

„Jedna! Dva! Tři-i-i!“

A při tom mě vymrštili tak vysoko a tak daleko směrem k moři, že mi to až vyrazilo dech. Abych pravdu řekla, takový daleký let jsem nečekala a lekla jsem se. V prvních chvílích jsem zapomněla na všechny rady, a to včetně té, že přetočit se musím prakticky hned. A pak, když jsem se vzpamatovala a snažila se něco podniknout, bylo už pozdě a já jsem se rozplácla o vodu jako beruška o sklo. Nejen to, že jsem se bolestivě udeřila o vodní povrch svým břichem (a to tak, že se mi až zdálo, že mi ho popálil oheň), ale taky mi to vyrazilo dech, když jsem se ponořila do studené vody. Navíc ještě se všemi zřejmými příznaky „mořské“ hysterie, strachu a „spáleného“ břicha jsem musela plavat pořádnou vzdálenost zpátky na mělčinu.

„Tak co?“ zeptala se vesele Taťána, která mě potkala jako první.

„Ále, nic moc,“ odpověděla jsem. „Cítím se jako žabka, kterou hodili do vody, ona spadla na bříško a potopila se, až se jí vyvalily oči.“

Podívala jsem se na své břicho. Bylo úplně červené po tomto „veselém“ přistání.

„Ale ne!“ soucitně pronesla Taťána, když uviděla rozsah zasažení mého těla. „Tak to je něco! To teda musí bolet?!“

„No jo! Úplně mě to pálí...“

Mezitím přišel Nikolaj Andrejevič. Když se na mě podíval, postěžoval si.

„Ale děvčata, co vás to popadlo?! Je jasné, že tamti vymýšlí hlouposti, ale máte to zapotřebí i vy?!“

„A kdo měl vědět, že se to všechno tak semele?“ provinile jsem pokrčila rameny. „Nemyslela jsem si, že voda by mohla tolik...“

„No jo, všechno přichází spolu se zkušeností,“ zasmál se náš psychoterapeut. „Voda má povrchové napětí. Když skáčete z velké výšky a neznáte správnou techniku ponoření do vody, můžete se i rozbít. To není žádná legrace!“

Nedaleko od nás stál Ruslan, který poslouchal „kázání“ Nikolaje Andrejeviče, a nechápavě se zeptal:

„A jak se můžu rozbít o vodu?“

„Úplně snadno!“ potvrdil Nikolaj Andrejevič.

A znovu se otočil ke mně, řekl mi, jakou mast mám použít, aby mě to nebolelo, a kde je lékárnička.

Spolu s Taťánou jsme šly hledat lékárničku. A když byly „lékařské záležitosti“ vyřízeny a my jsme se vracely na pláž, už se k nám belhal Ruslan s červeným břichem a mířil ke stejnému cíli, stejnou trasou jako nedávno i já s Taťánou – pro lékárničku. Ruslan zřejmě nevěřil Nikolaji Andrejeviči a mé hořké zkušenosti a rozhodl se, že osobně skočí „žabku“ z trampolíny Ženi a Stase. No a skočil tak, že si nejenom narazil břicho, ale ještě si jaksi pohmoždil nohu. Takže jsme se spolu s Taťánou znovu otočily zpátky, abychom poskytnuly první pomoc této mé spoluoběti svými „pokusnými“ experimenty. Po úrazu Ruslana Sensei a Nikolaj Andrejevič jednoduše vyhnali všechny kluky na břeh, kvůli nedodržení techniky bezpečnosti v mořském prostoru. Sensei nám všem v žertovném tónu udělal kázání o tom, jak se máme chovat ve vodě.

* * *

Všichni se nechtě rozloučili s mořem a rozmístili své podložky na pláži, kde jsme se začali opalovat a odpočívat po aktivním koupání. Ale neuběhlo ani deset minut tohoto všeobecného válení „lachtanů“, když Voloďa přitáhl svou podložku k Sensei, který se opaloval vedle Nikolaje Andrejeviče, a připomněl mu:

„Sensei, ty jsi slíbil, že nám povyprávíš o tajných spolcích.“

„Jo, přesně tak!“ chytil se toho Viktor, který byl nedaleko od nich, a také přesunul svou podložku blíž k Sensei.

Jejich příkladu následovali Žeňa a Stas, kteří vyburcovali Voloďu a Viktora a začlenili se jako prasata do stáda svých příbuzných i se svými podložkami. A za nimi se rychle

přisunuli všichni ostatní. Důsledkem tohoto masového přesunu podložek bylo to, že se všichni seskupili kolem Senseie.

„Ano, Sensei, řekni nám to!“ přidali se kluci.

„No, tak když už jsem to slíbil, tak poslouchejte...“ dobrosrdečně pronesl Sensei, na chvíli se zamyslel a začal vyprávět. „Abyste pochopili cíl tajných spolků, to, jaké znalosti a metody využívají, musíme se ponořit až k počátku konfliktu mezi Dobrem a Zlem. Na Východě se odedávna věří v to, že hlavním centrem odporu proti Zlu a temným silám na Zemi je Šambala, která vystupuje jako prvotní zdroj znalostí a obrovské duchovní síly. Ale chtěl bych poznamenat, že i když má Šambala všechny tyto charakteristiky, stejně zůstává celkově neutrální ve vztahu k lidské společnosti, poskytuje lidem čisté znalosti a plné právo k tomu, aby se samostatně rozhodli mezi silami Dobra a Zla. Proto duchovní znalosti Šambaly šíří v lidské společnosti a přímo vzdorují Zlu zpravidla sami lidé, kteří jdou po duchovní cestě.

Je jasné, že čas od času lidskou společnost navštíví Bódhisattvové ze Šambaly, kteří se zabývají hlavně tím, že v prvé řadě obnovují ztracené duchovní znalosti, znalosti o pravé historii rozvoje lidských civilizací, které byly postupem času buď poztráceny lidmi nebo před většinou skryty nebo změněny jinými lidmi ze zištných, mocenských důvodů. Bódhisattvové také podávají další informace o světě v závislosti na úrovni vědeckých úspěchů civilizace. Takže si zachovávají neutrální pozici ve vztahu k lidské společnosti a podle možností poskytují lidem ryzí informace, bez příměsí výmyslů a špíny, vytvořené během staletí, a také bez různých lidských ambicí. Jestli lidé vezmou tuto informaci na vědomí nebo ne – to už je osobní volba každého člověka, kterému se podařilo v lidské společnosti získat takové znalosti Šambaly, o kterých sní mnozí mocní tohoto světa. Tím pádem čelit Zlu pomocí těchto informací, reálně konat Dobro na tomto světě, nebo utěšovat těmito znalostmi svou ctižádost je také osobní věcí samotného člověka a lidí vůbec. Ale ještě jednou zdůrazňuji, že uvnitř lidské společnosti vzdorují Zlu, a tím i Archóntům, sami lidé, kteří jdou po duchovní cestě. Takové lidi mimochodem v dávnověku označovali za Archaty.“

„Archaty?“ zeptal se Viktor znovu.

„Ano. V překladu ze sanskrtu znamená slovo archat ‚hoden‘. Teď toto slovo používají ve své terminologii buddhisté, označují tak člověka, který se těsně přiblížil ke stavu Nirvány. Ale Archaty odedávna nazývali takové lidi, kteří byli hodni přinést do našeho světa duchovní znalosti Šambaly. K těmto lidem patří ti, které Slované už od pradávna označovali za Věžové, Sokrovenníky a Mežaninové.“

„No jo, Archatové a Archóntové! Rozdíl je jen malinký, jen několik písmen. A přitom mají tak protichůdné cíle!“ podivil se Stas.

„Ano, ale ten malinký rozdíl je staví na protichůdné strany," zdůraznil Sensei. „A to, že se název liší tak bezvýznamně, to je jen díky lidské řeči. Protože na počátku byli Archatové, kteří šířili duchovní znalosti. Ale brzo se objevili ti, které starodávní mudrcové začali označovat za Archónty proto, že chtěli zdůraznit oblíbenou metodu Archóntů měnit a zkreslovat to, co je u lidí populární díky Archatům. Tento koloběh rozporů se táhne všemi lidskými civilizacemi, ať už lidé tyto dvě strany označují jakkoli.

Archóntové postupují podle Ahrimanových principů. A Ahrimanovy principy jste vy sami měli možnost poznat včera. Jakoby vyprávěl o duchovnu to samé co Bódhisatvové ze Šambaly, ale tak mistrovsky překrucuje pravdu ve prospěch matérie, že člověk do detailů nezpozoruje ten obrovský podvrh, změnu trasy své cesty na opačnou stranu. Ale člověk, ve kterém je více duchovního, tento podvod pochopí a odhalí. Ahriman si jen hraje s lidskými slabostmi, s touhou a přáními Materiálna, i když je zahalí do těch nejkrásnějších slov. A člověk je z toho úplně zmatený. Těmito principy, principy svého Vůdce, se řídí i Archóntové."

„A co znamená slovo Archóntové?" zeptal se Jirka.

„Slovo ‚Archóntové' pochází z řeckého slova ‚archontes', což označuje ‚starce', ‚prarodiče', ‚vůdce', ‚vládce'. Mnohem později začali ortodoxní křesťané vykládat toto slovo jako ‚sluhové ďábla'. Gnostikové se řídili starými znalostmi a ztotožňovali s Archónty duchy, kteří vládnou světu, tvůrce materiálního vesmíru, jejichž moc může být překonána jen duchovním člověkem. Ale zároveň si mysleli, že moc Archóntů byla podle Božího úmyslu velmi složitá. Když vezmeme v úvahu protiklad Archatů a Archóntů v průběhu tisíciletí, pak v tom mají samozřejmě částečně pravdu.

Hlavním Archóntem, jinak jej také označují jako ‚Archónt tohoto světa' neboli ‚kníže tohoto světa', je Ahriman... Ale v dávných dobách jeho jméno, jakožto představitele Vrchního Archónta, znělo Abraxas, což se dnes vykládá jako ‚duch vesmírného celku, který nebyl bezvýhradně zlý, jen přebýval v nevědomosti, pokládal se za absolutního Boha'. Tuto legendu může za pohádku považovat jen ten, kdo nezná nic o uspořádání tohoto světa. Pro moudré je to náznak, nápověda."

Nikolaj Andrejevič v té chvíli promluvil:

„Ta poslední zmíněná skutečnost se zřejmě děje proto, že lidé o tom mají jen nejasnou představu nebo takovými informacemi vůbec nedisponují. A kde není znalost, tam se rodí nepochopení a strach."

„Přesně tak. Co vůbec lidé vědí například o Ahrimanovi? Většinou díky snahám Archóntů dostávají informace na úrovni vývoje šestiletého dítěte, něco jako to, že ‚Satan je

špatný, strašný bubák, s rohy a kopyty, který tě odnese, když nás nebudeš poslouchat a dělat to, co říkáme.‘ Mimochodem nejen v náboženství, ale také v politice Archóntové využívají stejnou techniku pro předávání informací většině lidí, a to po celém světě. Toto se děje proto, že seriózní informace, a hlavně informace politického významu, lidé většinou nechápou. A tak vzniká paradox: jakoby se každý jedinec považoval za chytrého, moudrého a seriózní informace je většinou vnímána stejně, jako v primitivním vysvětlování na úrovni malého dítěte. Tak tomu bylo v historii a je to tak i teď. Proto to Archóntové využívají dodnes a své lidi nominují jako tlumočníky.“

Voloďa s pochybami pronesl:

„Možná to tak lidé vnímají proto, že neznají celou pravdu, která se vaří v kotli politické kuchyně. A pravdu jim samozřejmě nikdo nikdy neřekne, protože to jednoduše podrývá autoritu těch, kteří vytváří celou tuhle nehoráznost.“

„Přesně tak,“ přikývnul Žeňa. „Jak se říká, když máš rád salám a politiku, pak je lepší nevědět, jak se vyrábí jak jedno, tak i druhé.“

Všichni se rozesmáli. Stas si žertem postěžoval Senseiovi:

„Co to má znamenat? Archóntové v náboženství tak nestydatě pomlouvají svého Pána, když straší lidi ‚hrozným bubákem‘?!“

„No jo, pro ně jsou dobré všechny prostředky k tomu, aby dosáhli cíle. A cíl je jednoduchý – odpoutat pozornost člověka od jeho vnitřního duchovního světa vnějším materializmem. Skrýt pravou příčinu zla, která se ukrývá v samotném člověku, v jeho Materiální podstatě. A samozřejmě tím nejdůležitějším je pro ně to, aby dosáhli neomezené moci nad lidmi. Toho se snaží docílit, diktují společnosti svá pravidla o tom, jak žít, vnucují nám války a neštítí se probouzet v lidech zvířecí instinkty. Je pro ně výhodné udržovat lidi ve strachu a nevědění. Vždyť pokud se člověk dozví pravdu, pak se přestává bát a prozří. A jednoduše se vykašle na tyto jejich intriky, otočí se a půjde cestou k duchovnu. Proto Archóntové dělají všechno pro to, aby tomu předešli. Takže, přátelé, ať se děje cokoli, v tomto světě musíte být velmi opatrní. A nezapomínejte na to, že jsme tu jen dočasně, na návštěvě u Ahrimana. Všechno je to jeho Satrapie.“

„Cože? Satrapie?!“ nepochopil Andrej. „Co to je?“

Žeňa mu to vysvětlil podle svého.

„No, tím se myslí místo, kde vládnou lotři.“

„Je to pravda?!“ naivně se zeptal Andrej Senseie.

Sensei se s úsměvem podíval na Žeňu a odpověděl:

„Skoro. Satrapie je kraj, který spravuje satrapa. *Satrapēs* je řecké slovo. Vzniklo ze staroperského slova *sitrab*. Takovým způsobem ve Staré Persii označovali místodržitele oblasti (satrapie), který disponoval neomezenou mocí.“

„Vždyť to říkám, Satrapie je úplné doupě lotrů!“ chytil se toho neúnavný Žeňa. „Nikdo nechce žít v Satrapii,“ a šibalsky dodal: „ale každý sní o tom, že se stane Satrapou.“

Všichni se s údivem podívali na Žeňu. Mezitím se Voloďa začal vyptávat Senseie na tajná společenství.

„Takže tajná společenství jsou výsledkem Ahrimanovy práce?“

„Proč? Tajná společenství měli jak Archatové, tak i Archóntové,“ upřesnil Sensei.

„No jo, u Archóntů to chápu,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič. „Jakákoli moc je založena na disponování tajnými informacemi, se kterými je manipulováno za prospěchářským účelem. Ale proč vytvářejí tajná společenství Archatové, když jdou po duchovní cestě?“

Na to mu Sensei odpověděl:

„Tento svět, jak už jsem říkal, patří Ahrimanovi. Proto se Archatové od dávných časů museli sdružovat v tajných společenstvích, snažili se přinést lidem maximální užitek. Ne proto, že by se jim snad chtělo, ale pro to, aby uchovali v čistotě získané znalosti, aby s jejich pomocí lidé mohli čelit Archóntům. Ale pro Archaty, narozdíl od Archóntů, byla taková uzavřenost kontraproduktivní. Protože někdy byla pomoc Archatů pro mnohé lidi tak významná a důležitá v duchovním směru, že se v paměti prostých lidí zakořenil věhlas a úcta k podobným tajným organizacím. Ale tímto způsobem lidé, i když si to sami neuvědomovali, způsobovali Archatům škodu. Jen co se jejich tajná organizace stala mezi lidmi velmi populární a známá, jednoduše se o ní dozvídalo příliš mnoho lidí, Archóntové hned soustředili své síly nejen na zničení této organizace, ale, a co je mnohem horší, na záměnu vnitřní ideologie dané organizace tím, že do ní nastrčili své lidi a zničili Archaty, kteří byli v jejím čele. Takže navenek pro obyčejné lidi, kteří nevěděli nic o vnitřních záležitostech tajné společnosti, zůstávala organizace funkční, ale její duchovní podstata už byla prázdná. Archóntové využili její popularity a někdy dokonce i jmen Archatů, které zničili, a už manipulovali podle svých potřeb s vědomím lidí.“

„A co je to ta organizace Svobodných zednářů, o které jsi říkal, že se stala jednou z prvních vlivných kruhů Archóntů?“ zajímal se Voloďa.

„No, to je právě klasický příklad toho, jak se mocná organizace Svobodných kameníků, Archatů časem změnila na tajné společenství ‚Volných‘ zednářů Archóntů.“

„Ano?! Bylo by velice zajímavé, kdybychom se dozvěděli něco o tomto příkladu,“ zaujatě pronesl Nikolaj Andrejevič a posadil se pohodlněji.

„Jsem vám kdykoli k službám," souhlasně kývnul Sensei a začal vyprávět. „Hnutí Svobodných zednářů vzniklo ve Starém Egyptě. Původně bylo vytvořeno právě Archaty jako pozitivní, duchovní společenství lidí. Ta-Kamet, jak označovali Egypt v hluboké minulosti, byl zvláštním místem pro Šambalu. Ale to se nás teď netýká. Iniciátorem vzniku tohoto hnutí byl člověk jménem Imhotep, který byl, když použiju terminologii staroruštiny, Věží, tedy učedníkem Sokroveníka."

„A Imhotep byl kdo? Faraon?" zajímalo Slávka, který pozorně poslouchal Senseie.

„Ne, Imhotep nebyl faraonem. Dnes je pro většinu lidí známý jako architekt, pod jehož vedením byla postavena jedna z prvních stupňovitých pyramid. Tato pyramida byla pojmenována po tehdejším faraonu Džoserovi, který v roce 2778 před naším letopočtem založil 3. dynastii..."

„Hm, dva tísíce sedm set... to je zhruba ve třetím tisíciletí před naším letopočtem?!" napůl souhlasně a napůl tázavě pronesl Kosťa a hned začal počítat. „Když přidáme skoro dva tisíce našeho letopočtu ke třem tisícům před naším letopočtem... Tak nám vychází před nějakými pěti tisíci lety?"

„Přesně tak," potvrdil Sensei.

„Tak to je pěkně starý chlapík!" promluvil Andrej, když uslyšel takové číslo a s úsměvem dodal: „Tak si říkám, proč jsem o něm ještě neslyšel?"

„Ale slyšel! Ve škole. V dějepise se o něm mluví," napověděla mu Taťána.

„Andrej měl na hodinách dějepisu mnohem důležitější práci než poslouchat," z legrace jí oznámil Kosťa.

„Kdo by to byl řekl!" vzpamatoval se Andrej. „I když se musím přiznat, dějepis jsem neměl rád. To byla strašná nuda. A navíc to ještě naše učitelka přednášela takovým způsobem, že mi oči padaly samy."

Kosťa k tomu chtěl zřejmě ještě něco říct, ale Nikolaj Andrejevič taktně převedl hovor na zajímavější témata.

„Pokud vím, Imhotep byl také výborným lékařem své doby."

„Ano, a nejen lékařem," potvrdil Sensei. „Imhotep byl natolik významnou Osobností, že si zaslouží, abych vám o něm řekl víc..."

Sensei udělal ve svém vyprávění pauzu, poprosil Viktora o sklenku minerálky, kterou Viktor držel v rukou, trochu si z ní odpil a vrátil ji Viktorovi. A pak začal vyprávět dál.

„Imhotep se narodil poblíž Memphisu, což v té době bylo hlavním městem starověkého Egypta. Byl synem prostého člověka, vynikajícího kameníka jménem Knofer. V té době ještě školy jako takové neexistovaly. Výuka probíhala v rodině a děti se zpravidla učily tomu povolání, které vykonávali rodiče. V podstatě profese byla rodinnou záležitostí a předávala se z otce na syna. Imhotep již v mládí zdědil po otci povolání kameníka. A byl by jím i zůstal, kdyby se jeho životní cesta nezkřížila s cestou Sokroveníka, který po zásluze ocenil nejen mladíkův zvídavý rozum, ale také jeho lidské kvality. Imhotepovi bylo pouhých dvanáct let, když se setkal se Sokroveníkem a učinil volbu své životní cesty skutečně hodnou Člověka.

Brzy byl Imhotep zasvěcen do základů Učení Bílého Lotosu. Kromě matematiky, fyziky, geometrie, astronomie a medicíny, ho Sokroveník seznámil s prapůvodními duchovními znalostmi o člověku a mimo jiné mu odhalil i praktiku Lotosového květu. A Imhotep poté, co se touto duchovní praktikou začal zabývat samostatně a se vší odpovědností, byl ohromen těmi změnami, které se s ním začaly dít.

Kosťa až zlehka hvízdnul a nadšeně pronesl:

„No jo! Takže praktika Lotosový květ byla známá už ve třetím tisíciletí před naším letopočtem? Jo, jo, jo... To je Egypt... A Buddha se narodil v šestém století před naším letopočtem... Téda! To je teda interval, dva tisíce let a kousek!“

„A co s tím má společného Buddha?“ zeptal se rozpačitě Andrej.

„No co? Je přece neustále zobrazován vsedě s lotosovým květem.“

Kosťa to pronesl s takovým údivem, jako by Andrej nerozuměl zřejmému logickému úsudku našeho Filozofa. Žeňa, který kluky poslouchal, syknul a asi aby přerušil další podobné rozhovory, obrátil se ke Kosťovi se zdůrazněnou zdvořilostí:

„Vážený Einsteino-Sokrate! Byl byste tak laskav a prováděl své myšlenkové úsudky mlčky, abyste nebránil ctihodnému publiku ochutnat plody čistého poznání?“ Změnil hlas ze zdvořilého tónu na čistě výstražný a dodal: „Bez vašeho hlubokého mudrování!“

Sensei se jen pousmál nad všemi těmito „taktickými“ jednáními kluků a trpělivě vysvětlil Kosťovi.

O duchovní praktice Lotosový květ lidé věděli od pradávna. Mimochodem, věděla o ni nejenom naše civilizace. Jak jsem Vám už vyprávěl, tato duchovní praktika existuje tolik jako člověk samotný. Jenže s časem se znalosti vytrácí, nebo se schovávají do mýtů a legend. Vždyť Archóntové také nespí.

V Egyptě se tyto znalosti praktikovaly v období tzv. "zlatého věku“, kdy podle Egypťanů "na Zemi vládli bohové". Avšak za Imhotepa byly tyto znalosti již částečně ztraceny a nabyly podoby náboženského kultu. Lotos byl uctíván jako posvátná květina. Z části se toto uctívání

omezovalo na primitivní symbolické klanění se a bylo spojováno s úrodou na polích, to proto, že lotos hojně kvetl při záplavách na Nilu (řeky přinášející na pole černý jíl, díky němuž Egypťané sklízeli více než jednu úrodu ročně).

V podstatě byl lotos považován za symbol duchovní čistoty. Podobá se člověku s čistou duší , ke které se nepřilepí žádná špína tohoto světa. Lotos vyrůstá z bahna, ale zůstává čistým a neposkvrněným. Navíc je tato posvátná květina spojována legendami s vrchními bohy Starého Egypta, například Osirisem, jeho manželkou, bohyní plodnosti Isidou a synem světla Horem, které zobrazovali sedící na trůně v podobě květiny lotosu nebo bohem Ra, který byl „zrozen z lotosu“ novorozeným sluncem a trůnil na lotosu a tak dále. Lotos byl spojen se sakrálními symboly, kosmogonickými mýty (jeden z nich například říká, jak z rozpuklého lotosového květu, který rostl na kopci a vznikl z počátečního chaosu, vyšlo sluneční dítě a ‚osvítilo zemi, která přebývala ve tmě‘). Abych tak řekl, takové zobrazení nemluvněte, který seděl na lístcích lotosového květu, se objevovalo až do římské epochy.

A přesto, že mnoho ze znalostí „zlatého věku“ bylo ztraceno a reálné události tohoto období jsou skryty do mýtů, Egypťané za života Imhotepa věřili v existenci „duše“, řečeno naším jazykem, mnohem více než moderní lidé. Staří Egypťané, například, považovali tento svět za dočasný a věřili, že život následuje po smrti stejně, jako den střídá noc. Na smrt se pohlíželo jako na pouhou částečku složitého proudu bytí. Čili existovala víra v něco, co dnes nazýváme procesem reinkarnace.“

Jirka se začal zajímat.

„Sensei, a proč jsi říkal, že Egypťané věřili v existenci, řečeno naším jazykem, ‚duše‘? Copak oni neměli takové slovo jako je ‚duše‘?“

„Měli slovo se stejným smyslem. Ale slovo ‚duše‘ je slovanského původu a je známé mnohým evropským národům. Slovanské slovo ‚duše‘ odvozeno od staroslovanského ‚доуша‘ a ‚duch‘ od slova ‚доухЪ‘. V současné době se tato slova vztahují ke kořenu ‚dych‘, ‚duch‘, které v některých případech označovalo zástavu dechu, což zase bylo příznakem konce života. Co pro člověka znamená zemřít? ‚Vypustit duši.‘ Musím ale poznamenat, že duše u Slovanů znamená nesmrtelnou, zdůrazňuji, duchovní podstatu, která disponuje jak vůlí, tak i rozumem. To v jejich pojetí představovalo něco netělesného, tedy bez těla. Duše se také vykládá jako životně důležitá podstata člověka, která je zároveň samostatným pojmem, odlišným jak od pojmu tělo, tak i duch. Všimněte si, že ‚duše‘ je u Slovanů ženského rodu a poukazuje ve svém sakrálním smyslu na prvotnost ženského principu, o kterém vám budu povídat o něco později. A slovo ‚duch‘ je mužského rodu. A ve spojení s duší vytváří harmonii.

Mimochodem, slovo ‚duch' má u Slovanů mnohoznačný význam. Je to netělesné cosi, nehmotná podstata duchovního světa, stín, přízrak, přelud. Je to také vidina. Duch označuje i sílu duše, rozhodnost, odvahu, chrabrost a pevnost. Odsud pochází také slovo ‚duchovní', tedy nehmotný duch, netělesný, který se skládá z duše a ducha.

A proč vám to vlastně všechno vyprávím tak podrobně? K tomu, abyste při mém dalším vyprávění pochopili, kolik se uchovalo prapůvodních znalostí v pozorné paměti slovanského národa... A vůbec, pojem duše jako takový se vyskytoval u různých národů v různých dobách. A lidská duše byla nazývána také různě. Například u Indů v hinduizmu to v sanskrtu znělo ‚atman'. Přesněji řečeno, duši označovali jako ‚částečku Atmana' (tedy částečku Světové Duše), pravé ‚Já' člověka, které je možné pochopit jen na intuitivní úrovni. U Peršanů (v zoroastrismu) se nesmrtelná duše nazývala ‚fravaši' (toto slovo je mimochodem odvozeno od zápisů z Avesty ‚fra-vart', což znamená ‚provádět volbu', a od ‚pra-vart-ti' tedy ‚preexistence'), to, co se odehrává před narozením člověka a neumírá po jeho smrti. Přičemž se tvrdilo, že fravaši jakožto ztělesnění duše, je ženského rodu. Zobrazovali jej jako okřídlené kolo (faroar). Tento symbol byl, abych tak řekl, známý už starým Egypťanům. Mysleli si, že na cestě k ušlechtilému bohu Ahura Mazda fravaši prochází třemi etapami – humat, hukht a hvarest, což v překladu ze staré perštiny označuje ‚ušlechtilá mysl', ‚ušlechtilá slova' a ‚ušlechtilé skutky'.

Řekové označovali duši jako psyché, což v počátku také znamenalo ‚dýchání'. A pojem dýchání byl u nich spojený s větrem, okřídleností. Duši zobrazovali nejen v podobě letícího ptáka, jako Egypťané, ale i motýla, což také, stejně jako duše, odpovídalo slovu ‚Psychea'. Později bylo toto řecké označení přeneseno do latiny a začalo se nazývat anima, animus..."

Nikolaj Andrejevič zaujatě pronesl:

„Takže latinské slovo ‚reanimace' označuje nejen ‚opakované oživení'?"

„Přesně tak. Většinou jde o snahu o navrácení duše."

Ale našeho Kosťu zřejmě trápila jiná otázka. Počkal, než Sensei odpoví, a zvědavě promluvil:

„Tak jak se teda ve Starém Egyptě označovala duše?"

„Ba," odpověděl Sensei.

Kosťa, zřejmě stejně jako my, moc nerozuměl a s údivem se zeptal znovu.

„Ba? A to je všechno? Prostě jen Ba?"

„Ano," s úsměvem řekl Sensei a díval se na zmateného a legračního Kosťu, „prostě jen Ba."

Žeňa hned po svém zareagoval na toto oznámení, šťouchnul Stase do boku a řekl:

„Tak vidíš, a ty mi pořád říkáš, jaký jsem familiární, když tě vítám s otevřenou náručí a křičím z celého srdce: ‚Bá! Koho to vidím!' Víš, to já podvědomě, vítám tvoji duši ve staré egyptštině."

„Podvědomě..." z legrace jej napodobil Stas. „A kde by se to podvědomí u tebe asi tak vzalo? K tomu, abys mohl mít ‚pod', musíš mít zároveň i ‚nad'!"

Ale jen co Žeňa otevřel pusu, zřejmě chtěl kamarádovi oponovat, Kosťa se znovu začal vyptávat Senseie.

„Opravdu je to jenom ‚Ba'?"

„Samozřejmě," souhlasně kývnul Sensei. „Abych byl ještě přesnější, tak ‚Ba' je nejbližší termín k pojmu duše. U starých Egypťanů označovalo slovo ‚Ba' jeden z pěti prvků, které tvoří lidskou bytost. Ba zobrazovali v podobě sokola s lidskou hlavou, který létal mezi dvěma světy: pozemským a nadpozemským. Ba jakožto duše byla také považována za ztělesnění životní síly všech lidí, která pokračovala ve své existenci i po smrti."

„A co je to za pět prvků, které tvoří lidskou bytost?" zajímalo už Viktora.

„Jsou to právě lidmi trochu pozměněné pravé znalosti. V podstatě není těchto pět prvků ničím jiným než charakteristikou struktury člověka, jeho Duchovního a Materiálního principu."

„To je velmi zajímavé," znovu promluvil zaujatý Nikolaj Andrejevič.

Sensei se podíval na naši skupinku, která ho pozorně poslouchala, a řekl:

„No, když vás to tedy zajímá, tak prosím... Jeden z prvků staří Egypťané nazývali, jak už víte, Ba – duše, která byla základem Duchovní podstaty. Ba často zobrazovali jako sokola s lidskou hlavou a před ním umístěnou rozsvícenou lampičkou jako symbol toho, že Ba patří k nebesům. Lidé věřili, že hvězdy jsou seskupením malých lampiček blažených Ba – duší matky hvězd Nut," Sensei udělal pauzu a zřetelně zopakoval. „Matky hvězd! Zapamatujte si to, posléze pochopíte, k čemu je to potřeba. Mimo to staří Egypťané přidělovali svým bohům Ba. Například souhvězdí Orion nenazvali jinak než duše boha Osirise. Sotis neboli po našem Sirius byl duší bohyně Isidy, věrné manželky Osirise... To si také pamatujte."

Sensei se na chvíli odmlčel, zřejmě nám chtěl umožnit, abychom lépe pochopili smysl toho, co nám řekl, a pak pokračoval:

„Druhý prvek, který podle starých Egypťanů tvoří lidskou bytost, byl ‚Ach'. Je také označován jako ‚Ab'. Ach znamená ‚duch', ‚blažený', ‚rozjasněný', tedy z egyptského lexikálního základu ‚ach' – ‚svítit, vyzařovat'. Ach bylo vnímáno jako spojující článek mezi

člověkem a zářící životní silou. Mysleli si, že po smrti Ach opouští tělo, aby se připojilo ke hvězdám. Dokonce existovala i taková věta ‚Ach do nebe, tělo do země.‘

Ach zobrazovali v podobě ptáka s pestrobarevným peřím – ptáka ibise, kterého Egypťané vlastně nazývali ‚achu‘, tedy ‚svítící‘. Kromě toho byl ve Starém Egyptě uctíván Thovt – bůh poznání (a také nositel božské síly a duše), který byl zobrazován v podobě člověka s hlavou ibise nebo celý jako ibis. Lidé si mysleli, že si jeho žena Sešat zapisovala detaily života každého člověka na listech Nebeského Stromu.“

Žeňa si neodpustil svůj vtipný komentář.

„No jo, samí opeřenci: sokol, ibis!“

Na to mu Sensei odpověděl:

„Ptáci jsou to jen pro ty, kteří vnímají pouze to vnější, ale nevidí to, co je uvnitř... Ach bylo vykládáno také jako duch, který symbolizoval vůli a přání individua. Později tohoto ‚ducha‘ začali asociovat s ‚duchem‘ srdce (хати-hati). Kvůli tomu vznikl zmatek v pověstech, že po smrti, když se člověk dostal k posmrtnému soudu, předstoupil před Osirise, právě jeho srdce, které bylo prý odpovědné za lidské skutky, nikoli Ach (duch vůle a přání) člověka, začali dávat na váhy za přítomnosti duše Ba a jako protiváhu používali bohyni spravedlnosti, pravdy a pořádku – Maat.“

„Staří Egypťané měli posmrtný soud?“ podivil se Andrej.

„Samozřejmě,“ odpověděl Sensei. „Považovali boha Osirise za představitele slunečního božstva, který se stal po své smrti vrchním soudcem posmrtného světa. Věřilo se, že rozhodoval o dalším osudu lidské duše, o tom, kam ji poslat: na pole Iálu (Иа лу) (nebo také Iáru-Иару), tedy na našem do ‚ráje‘, která se podle pověstí starých Egypťanů nacházela na východním nebi, nebo ji předhodit jako žrádlo netvorům, poslat ji tedy do ‚pekla‘.

Takže když došlo ke zkreslení pravých znalostí, pak se všechno vyhrotilo až do takové absurdity, že velekněží, kteří si chtěli dodat na významu, začali lidem namlouvat toto: aby se člověk vyhnul zmíněné zkoušce ‚na vahách‘ v posmrtném světě a aby se člověk nestrachoval, že po smrti může patolog, který bude pitvat jeho mrtvolu, neúmyslně poškodit srdce nebo zcela zbavit tělo tohoto důležitého orgánu, musí od velekněžů získat náhradní srdce, tak zvané skarabeovo srdce, kde se zapisovaly magické formule.“

„To je vtip!“ zasmál se Voloďa spolu s ostatními.

„Hm, ano, vtip,“ se smutným tónem pronesl Sensei. „Lidská hloupost si toho tolik navymýšlí, že pak nezbývá nic jiného, než se smát a utírat si slzy.“

Nikolaj Andrejevič přemýšlel a udělal souhrn:

„Takže tehdy došlo ke zkreslení. Křesťané to zřejmě převzali od Egypťanů... A jaké byly prvotní znalosti? Co se skrývalo za pojmem ‚Ach'?"

„Všechno je to velice jednoduché," pronesl Sensei. „Síla, kterou označují za lidskou ‚vůli' a která dává prvotní impulz k realizaci různých přání, závisí jen ze třiceti procent na matérii, tedy na procesech, spojených s funkcí mozku. Její ostatní projevy jsou více spojeny s jemnou matérií, neboli energomateriálním světem člověka, tedy s jeho aurou, duší, centry agathodemona a kakodemona. Spojujícím článkem této síly je unikátní vlastnost: čím častěji ji na něco soustředíte, tím více zesiluje svůj potenciál přeměna energomateriálních struktur (ze kterých se skládá mysl) do konkrétních činů, událostí buď materiálního, nebo duchovního charakteru, v závislosti na vaší volbě. Právě kvůli těmto specifickým vlastnostem vytvářet něco svojí vůlí označovali tuto sílu v dávnověku za hlas rozumu, ‚bohem, který je v tobě.' Tuhle sílu později nazývali všelijak: soustředěním rozumu, schránkou vědomí, které vytváří jednotu s jazykem a nositelem vůle."

„No a proč ji teda spojovali se srdcem?"

„Odedávna byla za centrum soustředění síly vůle považována právě sluneční pleteně. A to bylo také spojeno s prováděním duchovní praktiky Lotosového květu. Protože právě v tomto místě se nachází duše, která je spojená jen s jemnými energomateriálními strukturami člověka, ale vůbec ne přímo s matérií organizmu. Takže to, že člověk dosáhne splynutí své síly vůle (tedy přesnou koncentrací myšlenek) s přáními duše, bylo považováno za duchovní vyspělost člověka.

Kromě toho se odedávna mělo za to, že na sílu vůle určitým způsobem působí, když budu mluvit současným jazykem, pocity a emoce. A znovu se tento vliv připisoval zmíněné oblasti. Zčásti je to pravda. A co se týče srdce... Vždyť srdce je hlavním čerpadlem organizmu, které pohání krev v oběhové soustavě. A krev je zvláštní, dá se říct, velmi důležitá tekutina, která není při všech současných znalostech ještě zdaleka prozkoumána. Ty základní síly, dá se říci, energie, jejichž spojením vznikají materiální struktury této tekutiny, jsou jedněmi z hlavních prvků v Ahrimanově systému, zkrátka, v systému..." Sensei se zamyslel, zřejmě hledal vhodná slova, „no, řeknu to takto, aby to bylo pochopitelnější, v systému ‚programování matérie'."

„To jsou zajímavé informace," živě pronesl Nikolaj Andrejevič a hned s netrpělivostí toužícího vědce promluvil. „Můžeš nám k tomu říct víc podrobností?"

„Jsou to zajímavé informace," souhlasil s ním Sensei. „Ale k této věci vám teď víc podrobností neřeknu. Ještě na to nejste připraveni."

Abych pravdu řekla, byla jsem trochu překvapena touto Senseiovou kategorickou odpovědí. Vždyť se neptal někdo z nás, jen tak, ze zvědavosti, ptal se člověk, který se dlouho zabýval vědou, kterému by se tyto znalosti zřejmě hodily při jeho práci. Ale Sensei to řekl tak, jako by už o tom nechtěl dál diskutovat, jako by už k tomu nechtěl slyšet žádné námitky. A já jsem si pomyslela: když už takto odpověděl, asi k tomu musí mít vážný důvod, takže takovéto znalosti jsou opravdu velmi závažné a vyžadují určitou duchovní zralost a přípravu dokonce i takového vzdělaného a praktického člověka jako je Nikolaj Andrejevič.

Když Sensei odpověděl doktorovi, po krátké pauze pokračoval jakoby nic v povídání o starých Egypťanech.

„Takže ohledně srdce... Znalosti ve Starém Egyptě byly, ale když se to všechno začalo měnit v náboženství, kněží je schválně překroutili.“ A z legrace dodal: „Neurony přece obyčejným zrakem neuvidíte a v rukou sílu vůle neucítíte. Takže kněží pojem ‚Ach‘ začali připisovat srdci, tím spíš, že mezi lidmi existovaly různé výrazy, které poeticky spojovaly city se srdcem. Přece jen je to zcela reálný orgán a nachází se prakticky uprostřed těla. No a kdo z obyčejných lidí si všimne tohoto podvrhu? Zato tady je, přímo před vámi, hmatatelný důkaz, ‚zhmotnění síly vůle a lidských přání‘, které po smrti člověka mohou ti zvlášť zvědaví jak uvidět, tak si i osahat. Takže je to vlastně působivá názorná reklama, která začala velmi rychle přinášet kněžím kolosální zisky. A tak došlo ke všeobecnému kopírování překroucených znalostí.“

„No jo, lidé jsou prostě lidé,“ vzdychnul Nikolaj Andrejevič.

„Je to tak.“

„Ti Egypťané tomu teda dali!“ s úsměškem pronesl Slávek.

„Taková materializace znalostí byla charakteristická pro všechny národy,“ poznamenal Sensei.

„Jasně,“ protáhnul Andrej. „Dá se říct, že Ahriman pracuje pořádně!“

Kosťa, který viděl, že rozhovor se znovu nestočil k tomu, co ho zajímalo, mávnul rukou směrem k Andrejovi:

„Počkej!“ Už se obracel na Senseie a znovu se začal vyptávat. „Takže... Pět prvků, které tvořily u starých Egypťanů lidskou bytost, byly: Ba – duše, Ach – síla vůle a přání... A ostatní?“

„Ostatní?! No, mezi ně patří Ka – prvek, který byl považován za duchovního dvojníka člověka, ta životní síla (‚dýchání‘, ‚duch‘) člověka, který je mu dán při narození a po fyzické smrti provází zemřelého v posmrtném království a pak jej opouští. Věřilo se, že Ka se rodí a roste spolu s člověkem, získává jeho přednosti a nedostatky. Ka může existovat nezávisle na

těle, vzlétat například do nebe a tam si povídat s bohy nebo se prostě pohybovat po zemi. Znak Ka zobrazovali v podobě dvou rukou zvednutých nahoru, ohnutých v loktech (často se tento znak umisťoval na hlavě dvojníka), což poněkud připomíná hieroglyf ve významu ‚objímat, zachvacovat'. Člověku byla připisována vícenásobnost Ka, neboli jinými slovy Kau."

„To je jako astrální tělo člověka," předpokládal Nikolaj Andrejevič.

„No a proč jen jako? Je to přesně ono. Jenom staří Egypťané se kromě toho do daného pojmu vícenásobnosti Ka rozhodli vměstnat ještě i ochranné funkce aury. Ale to není tak důležité. V podstatě se to vykládalo více méně správně. Ve spojitosti s Ka, jako astrálního těla člověka, si například mysleli, že Ba přebývá v Ka a má schopnost stát se netělesným nebo tělesným. I když ohledně struktury se Ba podobá více éterické substanci..."

„Tak tito Egypťané nebyli tak... to," hned změnil svůj názor Slávek.

Sensei pokračoval ve svém vyprávění:

„Dalším prvkem, který tvořil lidskou bytost, bylo Chat – fyzické tělo člověka."

„Ó!" radostně vykřiknul Kosťa. „Už jsem se začal obávat, jestli měli pojem pro tělo nebo ne?!"

Sensei se sotva znatelně usmál a dodal:

„Slovem ‚Chat' staří Egypťané neoznačovali jen fyzické tělo, ale také všechno to, co podléhá rozkladu... A nakonec ještě jedním prvkem, tím, co tvořilo triádu s Ka a Chat, bylo Chu."

„Chu?!" překvapeně se znovu zeptal Žeňa, zatímco starší kluci se usmívali.

„Ano, Chu," se smíchem potvrdil Sensei. „Chu u starých Egypťanů původně označovalo inteligentní sílu, která byla podle svého vlivu na tělo srovnatelná leda s pojmem Ba. Později se tento termín transformoval do ‚ne úplně nejlepší části duše', která žije díky Chat a Ka a umírá spolu s fyzickým tělem, tedy s Chat. Když použiju dnešní jazyk, je to Materiální princip."

Kosťa v ohromení pronesl:

„Takže z toho vyplývá, že pojem Materiálního principu byl znám už v tak vzdálené historii?!"

Starší kluci to nevydrželi a rozesmáli se – buď kvůli této otázce, nebo kvůli překvapenému a komickému výrazu chlapcova obličeje. Žeňa navíc ještě přiložil pod „kotel":

„A co jsi chtěl? Chu je Chu po celou historii a ve všech národech! Jak bylo Chu, tak také zůstalo a nikam se před ním neschováš."

Po těchto slovech se celá skupinka prostě zajíkala v záchvatu smíchu. A nejvíc ze všech se smál Sensei, úplně až „do slz“. Kluci začali zasypávat Kosťu svými vtipy, dokud nakonec Nikolaj Andrejevič neobnovil rozhovor.

„Někde jsem už viděl pojem ‚dvojitost duše‘, ale nemůžu si vzpomenout, kde konkrétně to bylo.“

„No, ano, toho je v náboženstvích různých národů světa plno,“ poznamenal Sensei. „Například v Indii u lidí, kteří vyznávají náboženství džinismus, mají takové pojmy jako džívy – to jsou duše, duchovní princip, a adžívy – tedy materiální princip. Tito lidé věří, že v okolním světě je džíva vždycky spojena s adžívou. Nejenže je spojena, ale je v ní navíc i uzavřena a je jí zotročována.

Nebo si vezměte představy starých Číňanů o člověku. Mysleli si, že v člověku jsou kromě jiných duší ještě i dvě zvláštní: Hun a Po. Duše Hun podle jejich názoru řídí duchovní princip člověka a je spojena se silami ‚Jang‘. Po smrti těla se tento rozumný princip mění na dobrého ducha Shen a za nějaký čas odlétá do nebe. Duše Po řídí tělo člověka, tedy jeho materiální, živočišnou podstatu, a je spojena se silami ‚Jin‘. Je to nejnižší smyslový princip, který umírá spolu s tělem a zůstává u mrtvého těla v podobě ducha Gui do jeho úplného rozložení a pak odchází do země a rozpouští se. Přičemž živé tělo člověka je jedinou nití, která spojuje Hun a Po dohromady. Smrt těla vede k jejich rozdělení. Svého času u starých Číňanů mimochodem existovaly hromadné jarní obřady, na kterých přivolávali Hun a Po. Základem těchto obřadů byla pověra, že právě spojení Hun a Po dává život a samozřejmě také plodnost.“

„A co ty jiné duše kromě těchto dvou?“ zajímalo Viktora.

„No, je to skoro to samé jako u Egypťanů, jen prostě v poněkud jiné interpretaci. Například Ling podle staročínských náboženství představuje duši, která se nachází ve všech bytostech a věcech; čchi je životní síla. Existují také duchové všech vnitřních orgánů a částí těla. A také, jak už jste slyšeli, Shen jakožto dobrý duch zemřelého a Gui jakožto špatný duch zemřelého.“

„Rozumím,“ kývnul Viktor.

Žeňa si odkašlal a žertovným tónem v hlase pronesl:

„Já jsem si říkal, co mají Číňani taková jména jako Hun Lin a Hun Po?! Myslel jsem si, že tak nadávají, posílají se bůhví kam. Měl jsem za to, že takové jméno mohli člověku dát jenom za trest! A už chápu, o co jde!“ Podíval se úkosem na Stase a s úsměvem dodal: „no jo... Kdyby ses, Stasi, narodil v Číně, měl bys mnohem lepší jméno, například Stas Hun Po!“

„Poslouchej ty, Hun Žeň Po, úplně jsi mě dostal tou agitací své historické vlasti!“ zasmál se Stas.

„Mé historické vlasti?!“ probraly se v Žeňovi vlastenecké pocity, jehož slovanská postava nijak nepřipomínala obyvatele asijské země. Ale chlapec hned setřásl svou nadutost, přimhouřil oči a začal srdečně v poklonách kývat hlavou směrem ke Stasovi:

„Vítejte na návštěvě, ale...“

„Ale?! Ahá, ty jsi Čukča! Tak promiň, bratře, že jsem tě urazil. Myslel jsem si, že jsi Číňan,“ zasmál se spolu se všemi Stas.

„To jsi neodhadl, teda neuhádl! Jsem čínský čukča, jestli to chceš vědět!“

Žeňa znovu rozesmál naši skupinku svojí šaškárnou. Sesypala se na něho úplná záplava vtipů, ale chlapec jim hrdinně čelil a proměnil se na „čínského čukču“, který se mu tolik zalíbil. Veselá pětiminutovka skončila stejně nečekaně, jako začala. Nikolaj Andrejevič se zeptal Senseie na něco ohledně duchovního principu. Bohužel jsem kvůli smíchu kluků po další Žeňově odpovědi neslyšela, na co se konkrétně ptal. Ale když na tuto otázku Sensei odpovídal, řekl toto:

„Dobře, věnuji tomuto tématu ještě trochu času a povím vám jedno čínské podobenství z této oblasti...“

Všichni ztichli a zaujatě začali poslouchat podobenství.

* * *

„Kdysi dávno žil v Číně jeden mudrc, který se jmenoval Tang-Cia-O. Žil spoustu let, spoustu toho věděl o tom, co se děje na zemi i mezi hvězdami. Ale považoval se za nejmoudřejšího mezi lidmi, protože znal mnohé o tom, co se děje uvnitř člověka. Jednou k němu přišli učedníci a přistihli ho při neobvyklé práci. Na zahradě u stromu, pod kterým mudrc často odpočíval a přemýšlel, Tang-Cia-O dokončoval kopání svého vlastního hrobu. Učedníci se lekli a začali se ptát, proč to dělá dřív, než zemřel, dřív, než mu bylo nebem určeno. Mudrc odpověděl: ‚Abych pamatoval na Pokoj.‘ Učedníci se podivili a poprosili Tang-Cia-O, aby jim vysvětlil smysl svých moudrých slov. A on jim povyprávěl následující příběh: ‚Dnes jsem si sedl ke stromu, abych si odpočinul, a začal jsem přemýšlet o prožitém životě na této zemi. Pohroužil jsem se do myšlenek a uviděl jsem, jak se od mé duše Hun oddělil dobrý duch Shen a od mé duše Po se oddělil zlý duch Gui. Sedli si naproti sobě a začali si povídat.

Gui dobrotivým hlasem navrhl Sheni:

„Bylo by krásné žít ještě jednou!“

„Proč?“ podivil se duch Shen. „Jenom hlupák, který skončí svou unavující a těžkou cestu a přistoupí ke dveřím domu, se vrátí zpět, aby znovu překonal celou tuto cestu.

„A přece jenom, bylo by krásné žít ještě jednou!“ vesele řekl Gui.

„Proč?“ znovu zopakoval unavený Shen. „Abys byl jako svišť, který vyskočí z kolébky a schová se do hrobu? Ne, raději ať už skončí tato ohavná existence.“

Duch Gui smutně vzdychnul a řekl:

„A stejně by bylo krásné žít ještě jednou!“

„Vysvětli mi, proč? Abychom znovu poznali, co je to trápení, nemoci a ztráty? Ale vždyť život je věčná touha a nevyřčená muka!“

Duch Gui začal úplně plakat:

„Bylo by krásné žít ještě jednou!“

Když jsem je poslouchal, na okamžik mi bylo líto ducha Guie. Vždyť on zemře spolu s tělem a nenávratně se rozpustí v zemi. A v tom okamžiku jsem si pomyslel: „Bylo by krásné žít ještě jednou!“ V ten moment jsem se doslova propadnul do zapomnění. Duch Gui mě chytil a vesele nesl přes tmu do nového života. Přitom mi šeptal:

Kresba Anastasie Novych

O krok před samým sebou

„Ano, ano, ano! Bude krásné žít ještě jednou! Vrátím ti mládí, naplním tvou existenci radostí, dám ti takové znalosti a naučím tě tolika řemeslům, umění, že náš život bude plný luxusu a radovánek.“

„A co za to budeš chtít na oplátku?“ zeptal jsem se s obavami. „Ne snad moji duši Hun?“

„Ale ne!“ zajásal a radostně vykřikl duch Gui. „Duše Hun je tvoje! O ni si nedělej starosti. I tak tě bude následovat a projdeš svým životem beze strachu a obav. Ale mám jednu podmínku, chci udělat jednu dohodu: půjdu vždycky o krok před tebou.“

Zamyslel jsem se. Neviděl jsem na tom nic špatného, a proto jsem souhlasil:

„Dobře.“

A najednou jsme se ocitli v pralese, v tom nejneprůchodnějším houští. Duch Gui šel odvážně vpředu, odhrnoval mi pichlavé větve, abych se mohl volně pohybovat a ani jednou se nezranil. Pomyslel jsem si: „Jak je jen tento duch Gui hloupý. Ať jde vepředu. Je to pro mě dokonce velmi dobré. Ať za mě dělá všechnu tu špinavou práci a já si budu jenom užívat života.“

Přišli jsme k obydlí mocného draka. Jako první k němu přistoupil Gui, drak se ho dotknul svým ocasem a naplnil jej silou. Když jsem uviděl, že mému duchovi se nic špatného nestalo, také jsem přistoupil k drakovi. Ten se dotknul svým ocasem mého těla a to hned omládlo. Drak udeřil ocasem o zem a ocitli jsme se ve světě, který omládl spolu s námi a ve kterém se šířila opojná vůně podivuhodných květin, kde nádherně zpívali neobyčejní ptáci. Zaradoval jsem se z pocitů plnohodnotnosti života a šel jsem k lidem.

Jak slíbil Gui, tak se také stalo. Předal mi své poznání. Najednou jsem vyčníval v radosti lidské prázdnoty, udivoval jsem všechny svými znalostmi, dovednostmi v řemeslech a umění. Ale stal jsem se jen slabošským sluhou svého ducha Guie. Ani jsem totiž nepomyslel na to, že myšlenky ducha Gui ve mně vždycky převládaly, ať jsem říkal cokoli, slova mého ducha Guie vylétala jako první. Mohl jsem dělat cokoli, ale původcem všech činností byl vždy můj zlý duch Gui. A pro svou dobrou duši Hun jsem nemohl udělat nic dobrého: ani myšlenkou, ani slovem, ani skutkem. Nemohl jsem s ní zůstat dokonce ani sám, abych získal sebe sama a svou cestu. A tak v mých očích celý svět zvadnul. Přestal jsem cítit vůni květů a neslyšel jsem už zpěv ptáků. Pochopil jsem, že mě zlý duch Gui podvedl, protože jsem mu dovolil, aby šel o krok přede mnou, a tak se ze mě stal jeho slabošský sluha, čímž také zotročil mou duši Hun. Hořce jsem litoval toho, co se odehrálo, a začal jsem plakat. Vždyť tehdy u stromu mi stačilo udělat jen jediný krok, abych získal pro svou duši Hun Pokoj a Harmonii. V tom okamžiku jsem se probral a prozřel jsem, pochopil jsem pravou podstatu.

Vzal jsem lopatu a začal jsem kopat hrob pro tělo a ducha Gui, abych každý den, když sem přijdu, až do své smrti pamatoval na duši Hun a její Velký Dům Pokoje.‘

Učedníci se podivili jeho otevřenému vyprávění. Tang-Cia-O jim pověděl moudrost: ‚**Lidský shon je marný. Lidé spěchají, mučí se obavami a zlostí, které přivál Po. Mezitím Veliké Tao přebývá v božském pokoji. Ten, kdo má přání a myslí na ně, se znovu rodí v tomto světě kvůli svým přáním. A jen ten, kdo je dokonalý duchem, je osvobozený od přání a obav, pozná tajemství Velikého Tao a navěky opustí tento svět. Moudrý člověk jde cestou pochopení Nejvyššího v hlubinách sebe sama a v duchovní očistě o krok před sebou samým a vede ho Hun. Protože všechno je podmíněno zákony Nejvyššího. Nejvyšší řídí všechno, co existuje, a vede všechno, co existuje k dokonalosti. Dokonalost předpokládá dosažení konečného cíle – Pokoje. Protože Pokoj je zdrojem skrytého duchovna.**‘

A Tang-Cia-O vyřkl moudrá slova, která přežila staletí: ‚**Když chcete dosáhnout Pokoje Velikého Tao, pamatujte, že zrození vede ke smrti, ale jen skrze smrt můžete přijít k životu.**‘“

Když Sensei dovyprávěl toto podobenství, podíval se na nás zkoumavým pohledem. A my jsme se mlčky dívali na něj. I když nastalo ticho, v uších mi stále zněl Senseiův hlas, který pronášel poslední frázi: „...pamatujte, že zrození vede ke smrti, ale jen skrze smrt můžete přijít k životu.“

„Jak přesně je to řečeno,“ pomyslela jsem si. „Když si vezmu například svůj život: pokud by mě Osud nepostavil tak blízko Smrti, pak bych si asi ani neuvědomila, co to je skutečný život. Tato slova jsou jednoduše univerzální nápovědou pro ty, kteří jdou duchovní cestou! Pokud se například podíváme na moje materiální přání, pak uvidíme, že když se ve mně objeví, tak si stejně dříve či později začínám uvědomovat nicotnost těchto přání a jejich prázdnotu, a tak tato přání ve mně v podstatě umírají. A když si přestávám přát takové hlouposti, pak se moje pozornost soustředí na mnohem důležitějších životních hodnotách. Nebo když se místo přání podíváme na mé obavy. Je to zase to stejné, vznik různých obav mě nutí k tomu, že v důsledku v sobě začínám hledat příčinu těchto obav a způsoby, jak se jich zbavit. V konečném důsledku, to dříve či později vede ke ‚smrti‘ mých obav. Když se člověk přestane bát, jak říkal Sensei, osvobozuje se od obav, začíná tedy chápat, co to je skutečný život. No ano, pokud obsáhneme lidskou bytost globálně, pak nám vyjde: dokud nezkrotíme svůj Materiální princip, nepocítíme, co chce naše duše a proč nám byl dán tento život. V tomto podobenství bylo přesně vyjádřeno, že k tomu, abychom šli po duchovní cestě,

musíme jít vždy o krok před sebou samými, před svým Egem, aby nás vedla naše duše. Pak se nikdy nezmýlíme ve svém směru a dříve či později dosáhneme vytouženého cíle.“

* * *

Moje přemýšlení přerušil Sensei, který pokračoval ve svém vyprávění.

„Takže takové pojetí duše a jiných prvků člověka existovalo ve staré Číně... Nebo si vezměme například představy národů turkické skupiny jazyků Sibiře, třeba Altajců. Také oni rozlišují v člověku prakticky pět prvků: ‚кёрмёс-kermes‘, což v doslovném překladu označuje ‚nevidomý‘ – je to duch zemřelého. Navíc mohl být , ару-кёрмёс- aru-kermes‘, tedy ‚čistý‘, nebo ‚дьяман-кёрмёс-djaman-kermes‘, tedy ‚nečistý, zlý‘. Kromě ‚кёрмёс-kermes‘ existuje také , тын-tyn‘ – dýchání, neoddělitelné od člověka, , сюр-sjur‘ – přízrak, dvojník, který se může oddělit od těla; ‚kut‘ – životní síla, v případě, že je ukradena, přichází smrt...“ Na chvíli se zamyslel a řekl: „Řekové měli také dichotomii ‚tělo-duše‘...“

„Cože?“ nerozuměl Andrej. „Tichotomie?“

„Ne, dichotomie,“ zopakoval Sensei a hned to vysvětlil. „Toto slovo vzniklo od řeckého slova dicha, které označuje ‚na dvě části‘ a ‚tomē‘, tedy ‚průřez‘. To znamená postupné dělení celku na dvě části a potom každé části znovu na části a tak dále.“

Nikolaj Andrejevič kývnul, aby tak potvrdil Senseiova slova, a znovu to všechno shrnul, při čemž si udělal nějaké své závěry.

„No, teď už je aspoň trochu jasné, proč byla ve Starém zákoně duše ztotožňována s ‚dýcháním‘. Jasný egyptský zdroj.“

„Mimochodem,“ poznamenal Sensei. „Všimněte si, že se u starých Židů vyskytovaly představy o duši a těle jako o nedělitelném celku.“

„Ano?“ se sotva patrným úsměvem promluvil Nikolaj Andrejevič. „No, je zřejmé, že někdo velmi potřeboval, aby mezi lidmi panoval takový názor.“

„O tom není pochyb,“ souhlasil s ním Sensei.

„Počkejte, něčemu jsem asi nerozuměl,“ chtěl se v tom vyznat Viktor. „Co znamená ‚jasný egyptský zdroj‘? Znamená to, že staří Židé opisovali od starých Egypťanů a jaksi zapomněli uvést zdroj svých poznatků?!“

K tomu Sensei poznamenal:

„No, zaprvé, ‚neopsali‘ to přímo staří Židé jakožto národ, protože v té době to byl divoký kočovný národ, který se zabýval především chovem dobytka. ‚Opsali‘ to židovští kněží, kteří stáli v čele židovského národa a už tehdy vykořisťovali svůj lid prakticky jako otroky. A za druhé, neopisovali jenom u starých Egypťanů.“

„Takže to přece jenom opsali!“ zdůraznil Viktor.

Sensei se jen usmál a s úsměškem pronesl:

„Zato teď máš možnost se ve Starém zákoně seznámit s nejrůznějšími starými národními pověstmi, úlomky historických dokumentů a kronik, díly náboženského a filozofického charakteru právě těch starých Egypťanů, Sumerů, Akkadců, Peršanů, starých Řeků, s dogmaty jiných národů, které vyznávali východní náboženství.“

„To jsou věci!“ ohromeně pronesl Stas. „To je mi ale novinka! Myslel jsem si, že jsou Židé tak moudří, že na takové chápání světa přišli sami.“

„Samozřejmě, že jsou moudří,“ kývnul Sensei. „protože takoví lidé musí být opravdu velice moudří, aby tolik přepracovali všechny znalosti starých rozvinutějších civilizací a prezentovali je jako své náboženství. A nejenže je prezentovali, v důsledku také prosadili svoji myšlenku na celém světě a nárokovali si výhradní práva jejich víry jako té jediné v porovnání se všemi ostatními, aby přesvědčili většinu lidí o zvláštním významu a ‚vyvolenosti‘ židovského národa mezi jinými národy. Zejména tedy o zvláštním významu a ‚vyvolenosti‘ klanu potomků židovských kněží, kteří se pro dosažení osobní nadvlády ve světě přikrývají svým národem jako štítem. Štítem, do kterého se v průběhu mnohých století strefují všechny kameny kvůli nespoutané činnosti kněžské vrchnosti, která se snaží jen dosáhnout svých mocenských cílů. Jejich národ, který jim bohužel sloužil jako osobní otroci, zůstal tak, jak je, a nic z těchto ‚kněží‘ kromě hrozné bolesti hlavy, nemá.

Takže nestačí být jen moudrým, ale velmi moudrým, aby člověk kvůli zištným důvodům tolik předělal tradiční znalosti různých národů, občas měnil jejich vnitřní strukturu, aby se potom ti, kteří se v tom budou chtít vyznat, museli nejdřív naučit jazyk, historii a kulturu židovského národa. Takže se především seznámit s ušlechtilou a z pohledu náboženství spolehlivě očištěnou ‚historií‘ vzniku klanu židovských kněží a jejich ‚obrovské role‘ v utváření celého lidstva.“

„To je přesné!“ zasmál se Nikolaj Andrejevič. „Když si přečtete v Bibli, kdo koho porodil a od koho pochází celé národy, pak nějak začínáte pochybovat o své národní příslušnosti.“

Sensei se vesele rozesmál spolu s ostatními. Žeňa se neudržel a pronesl jednu ze svých legračních replik.

„No tak, kdo to psal?! Sami talentovaní a samolibí lidé!“

„Ne samolibí, ale samorosti, ty vesničane!“ opravil ho se smíchem Stas.

„No vždyť to taky říkám, ti, kteří se sami sobě líbili, takže i rostli,“ vysvětlil kamarádovi Žeňa.

Stas beznadějně mávnul rukou směrem k Žeňovi, zatímco ostatní se smáli.

„Proč to tady vůbec vysvětluju? Má jenom dvě oči a ty jsou ještě navíc až za nosem, takže stejně nic nevidí.“

Voloďa hned nízko položeným basem okomentoval jejich zábavný rozhovor.

„Vy jste jako v tom přísloví – vyměnil si slepý s hluchým housle za zrcadlo.“

Přátelský smích se roznesl po břehu moře. A když se všichni uklidnili, Viktor se zeptal Senseie:

„To je zajímavé. Co je v Bibli konkrétně za předělávky?“ A upřímně se zeptal: „Sensei, řekni nám aspoň pár příkladů, aby mé slepé oči nakonec prozřely.“

„To jo! A aby to došlo dokonce i mně,“ z legrace dodal Stas.

„Jsem vám vždycky k službám,“ pohotově odpověděl Sensei a vysvětlil: „Když si vezmeme například to nejelementárnější, to, co můžete lehce najít i sami. V Bibli (v knize Genesis) byl popis obrazů původního stavu světa jakožto vodního chaosu, což bylo ve své době převzato z akkadské legendy o bohyni původního živlu ztělesnění světového chaosu – Tiámat. A Akkaďané převzali tyto legendy od Sumerů. Pověst o rajském Edému, jako o šťastném místě na zemi je přepracovanou starosumerskou legendou o ostrově Dilmun, neboli, jak jej později začali nazývat Akkaďané, Tilmun. Dilmun je šťastný ostrov, původní země, ‚čistá‘, ‚světlá‘, ‚nezkažená‘, která neznala ani nemoci, ani smrt. Byl s ní spojen jeden z nejstarších mýtů o bohu Enki a bohyni matce Ninchursanga. Právě z této staré legendy mimochodem židovští ‚vykladači‘ vytvořili biblický příběh o Adamovi, zakázaném ovoci, vyhnání z ráje, stvoření ženy z mužského žebra, přičemž tím zkreslili samotný smysl kvůli nepřesnému překladu a předělali všechno podle sebe. I když bylo v sumerské legendě všechno popisováno zcela jinak a byla založena na původnosti ženského principu, tedy vůbec ne mužského... Na ostrově Dilmun se po potopě usadil Ziasudra, jehož jméno v doslovném překladu ze sumerštiny označuje toho, kdo ‚našel život dlouhých dnů‘. A akkadské variantě jméno tohoto člověka znělo jako ‚Ut-Napišti‘, což už znamenalo ‚ten, kdo našel dýchání‘.“

„Všechno je to jasné. A v židovské variantě je to Noe,“ s úsměvem poznamenal Viktor.

„Přesně tak,“ kývnul Sensei. „Přičemž jeho jméno je chápáno jako ‚uklidňující‘.“

Kosťa se ze zvědavosti zajímal:

„A jaká byla legenda o potopě u starých Sumerů?“

„Hned vám to povím... Židovští kněží opsali tuto legendu z babylonských mýtů, jen si dosadili jména svých hrdinů a udělali menší změny. Samotná legenda byla taková. Podle sumerské pověsti byl Ziusudra synem významného mudrce a náboženským vládcem svého

města. Od boha ochránce lidí Enki se dozvěděl o potopě, která měla přijít a kterou se na lidi chystali poslat bohové. Na radu Enki tento člověk postavil velkou loď s názvem ‚bárka, uchovávající život', přežil potopu, která trvala sedm dní a sedm nocí. A potom jako ‚zachránce lidského pokolení' získal ‚život jako bohové' a ‚věčné dýchání' a usadil se spolu se svou manželkou na ostrově blažených Dilmun... Později se tato pověst stala základem pro babylonskou legendu o potopě, hlavní hrdinové už byli ale pojmenováni jinak. Ziusudru tedy pojmenovali jako Atrachasis (‚vynikající moudrostí') a jako Gilgaméš (‚předek-hrdina').

Musím navíc ještě poznamenat, že pověsti o potopě, stejně jako o světovém stromu, mýtech dvojčat, byly tehdy kromě Sumeru rozesety po celém světě, například v takových starých civilizacích jako byla Indie, Čína a také Egypt. A každý národ pojmenovával hlavní představitele těchto legend podle svého. Dokonce když si vezmeme světový strom, Sumerové jej nazývali chuluppa, ale u starých Babyloňanů je to strom pravdy a strom života. U starých Egypťanů je to strom poznání – nádherná sykomora s plody života. Věřilo se, že kdo se nachází na ní, z toho se stává bůh. Zemřelého v podobě ptáka vyzývali, aby si sedl na tento strom. Na něm se mu odhalovalo velké tajemství, které spočívalo v tom, že poznával svou božskou podstatu a svůj původ, vztahující se k nejvyššímu bohu. Ve starém Egyptě se vůbec věřilo, že smrt navrací člověka do té božské země, odkud byl vyhnán na dobu svých pozemských životů.

A to už mlčím o vzniku pověstí o Abelu a Kainovi, Jákobu a Ezauovi, spojených s mýty o dvojčatech, zejména se sumerskou legendou o boji o ruku Inanny mezi rolníkem Enkimdu a pastevcem Dumuzi, s egyptskými legendami o bozích, bratrech Osirisovi a Sethovi, kde Seth kvůli závisti, mimochodem pomocí sedmdesáti dvou svých spiklenců, zabíjí dobrého Osirise.

No, zkrátka a tak dále a tak podobně. A to se netýká jenom legend, ale také mnohých rituálů, zvyků, znamení, které kočovné kmeny starých Židů převzaly od rozvinutějších národů. Vezměme si například starověký Egypt. Plodnost byla považována za dar Osirise a byla vysoko ceněna ve společnosti. Egypťané se snažili mít velké rodiny, vždyť v té době byla velmi vysoká dětská úmrtnost. Stejně také mužská obřízka, která se také praktikovala v Egyptě od dávných časů, jen ne v kojeneckém věku, ale v mládí, kdy bylo chlapcům od šesti do dvanácti let. A bylo to nutné jen z čistě hygienických důvodů, protože tito lidé žili v oblasti s dost horkým podnebím. Nic víc. Další věc, staří Egypťané považovali prase za nečisté zvíře a řadili jej do říše Setha. Proto nejedli vepřové. A tak můžu pokračovat dlouho."

„Hm, to jsem nevěděl," zaujatě promluvil Viktor.

Ruslan vyslechl Senseie a oznámil v jakémsi namítavém tónu:

„Proč o tom nikdo neví?!“

Na to mu Sensei úplně klidně odpověděl:

„A proč ‚nikdo neví‘? Mnoho lidí o tom ví, zvlášť pak odborníci, kteří zkoumají tyto otázky. Prostě někteří ‚zběhlí‘ mlčí ze zdvořilosti, jiní ze sounáležitosti.“ Starší kluci se zasmáli. „Takže jak se říká, kdo chce, dohrabe se k pravdě. Informace jsou, kdyby bylo ještě přání...“

„To je obdivuhodné, a kdy se podařilo starým Židům tolik toho převzít od různých národů?“ s ironickým tónem pronesl Stas.

„No, přece jsem vám říkal, že to byli kočovníci a chovatelé dobytka,“ znovu zopakoval Sensei. „Nejdřív židovští kněží nahnali svůj národ, aby obsadil cizí území, pak se na těchto územích jejich národ stal zajatcem silnějších. No a v čase míru museli hledat a vybírat vhodnější místa k životu. Například ve Starobylém Egyptě, kolik let tam žili? A to se někteří ještě i sblížili s místními lidmi. Když si například vezmeme jedno z vám známých jmen – Abrahám – tak říkajíc ‚jednoho z prvních patriarchů Starého zákona‘, ‚praotce židovského národa‘...“

„Patriarchu a praotce? To znamená jednoho z prvních představitelů klanu židovských kněží?!“ dovtípil se Stas.

„Jsem rád, že začínáte chápat podstatu,“ poznamenal Sensei.

Nikolaj Andrejevič se zasmál a pronesl:

„Nějak jsem se setkal s velmi zajímavou otázkou. Hledal jsem jednu zemi v encyklopedii o státech a náhodou mi do oka padla informace ohledně Izraele. Historická studie o této zemi a jejích územích začíná tím, že ‚kolem toku 2000 před naším letopočtem přišel Abrahám, praotec židovského národa, do Palestiny z Mezopotámie.‘ A o Palestině tam nebylo vůbec ani slovo. Jen malá poznámka číslicí na mapě Izraele: ‚Palestinská území‘. A to je všechno! Překvapilo mě, že tam nebylo ani známky o tom, kdo obýval Palestinu před tím. A pokud je mi známo, na tom území se nacházel jeden ze starých států.“

„No a co jsi chtěl?“ pokrčil rameny Sensei. „**Historie pro masy je bohužel ve většině svých ‚faktů‘ připravována v kuchyni světové politiky a je podávána těmito ‚kuchaři‘ na podnose i s příkrasami, tak říkajíc v podobě ‚obecně přijatých historických koncepcí‘.**“

„No jo, jsou to teda ale mistři na podobné pokrmy!“

„Něco jsem asi úplně nepochopil. Tak kdo to byl Abrahám? Jeden z prvních představitelů klanu židovských kněží nebo osvícený učedník Ježíše?“ zeptal se Kosťa ve snaze vyjasnit si to. „Sensei, ty jsi nám kdysi vyprávěl...“

Andrej ho netrpělivě přerušil:

„Kdysi to je kdy?“

„No, víš přece, když k nám přišli na trénink nějací lidé ze sekty...“

„Ahá,“ protáhnul Andrej. „To bylo tehdy, když se jejich mladý novinář chtěl setkat se Senseiem?“

„Ano,“ kývnul Kosťa a znovu se obrátil na Senseie. „Tehdy jsme se bavili taky o Mohamedu. A ty jsi, Sensei, vyprávěl, že archanděl Gabriel přenesl Mohameda v prostoru a čase do Jeruzaléma, kde zařídil setkání s Ježíšem a jeho osvícenými učedníky Abrahamem a Mojžíšem.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Tak praví legenda. Ale legenda a pravá historie jsou poněkud odlišné věci... Z pohledu náboženství z Abraháma udělali ‚patriarchu‘, ‚praotce‘, ‚hlasatele víry‘, dokonce jakéhosi ‚mučedníka‘. Zcela legendární, polomystickou osobnost, která prý uzavřela se samotným bohem Jahve ‚věčnou smlouvu‘, čímž potvrdil, že dědici práv a povinností této ‚smlouvy‘ budou potomci Abraháma, narození z jeho ženy Sáry, a znakem ‚smlouvy‘ bude pro věřící obřízka všech kojenců mužského pohlaví. Ale když odhodíme celý ten náboženský obal a zveličování, pak nebyl obraz Abraháma pro generaci věřících vytvořen z ničeho.

V 18. století před naším letopočtem (nikoli ‚kolem 20. století před naším letopočtem‘, jak se to snaží předložit dnes) opravdu žil takový člověk jménem ‚’a-bu-ra-mu‘. Je to mezopotámské jméno, typické pro tehdejší dobu. V židovské variantě znělo jako ‚’abraham‘, které se přeměnilo do vám známého jména Abrahám doplněním další slabiky ke jménu ‚Abram‘, které se skládalo ze dvou slabik, a to všechno z náboženských důvodů. Takže Abram byl rodákem z města Ur v jižní Mezopotámii (na jihu dnešního Iráku), tedy místa, kde kdysi dávno existovala sumerská civilizace, dokud si Sumery tak ‚tiše a mírumilovně‘ nepodmanili severní sousedé, kočovníci Semité Akkaďané, a při tom převzali a předělali jejich kulturu. V bibli toto město nazývají jako Ur Chaldejský. I když musím poznamenat, že slovo ‚Chaldejský‘ bylo k městu připojeno teprve v 7. století před naším letopočtem, když toto město začalo náležet Chaldejské říši neboli jinými slovy Novobabylonské říši, která existovala od roku 626 před naším letopočtem do roku 539 před naším letopočtem, dokud ji neobsadili Peršané.

Staré město Ur (založené ještě Sumery) se nacházelo nedaleko od Babylonu. Za Abramova života to bylo jedno z náboženských center. Mimochodem dodnes se zachoval obrovský ‚zikkurat‘ Ura (kultovní stavba, postavená v podobě zvláštní komolé stupňovité pyramidové věže s chrámem na vrcholu). V těch dobách, mimochodem stejně jako dnes, bylo náboženství úzce spjato s politikou. A musím poznamenat, že to byly doby politickým změn.

Právě tehdy začal Babylon sbírat sílu a začalo se sem přemisťovat politické centrum Mezopotámie. Před tím byl Ur díky svému politickému a obchodnímu vlivu (a v tom regionu byl jedním z center indického a arabského obchodu) byl významnějším městem než Babylon. A představoval jednu z opor Archóntů.“

„Opor? V jakém smyslu?“ nepochopil Andrej.

„Buďte trpěliví. Později vám o tom povyprávím... Otec Abrama Farrah (Terach) byl místním knězem (později jej Židé nazvou ‚sochařem idolů‘, a ‚obdivovatelem idolů‘), který spojil ve svých rukou duchovní a světské pravomoce. A jako učený kněz celkem dobře ovládal astrologii, astronomii, matematiku a samozřejmě gramatiku. Tyto znalosti předal svým dětem. Farrah byl jedním z několika bohatých kněží, kteří byli přímo spojeni s okruhem Archóntů, tedy s těmi, kteří se snažili tajně vládnout, řekněme, ‚mezinárodní politice‘ a při tom manipulovali lidmi, kteří stáli u moci. Tajná příslušnost k tomuto klanu přecházela od otce na syna, tedy jen po mužské linii. Takže právě Farrah, kterému byla svěřena kontrola nad sestavením ‚nových opor‘ v oblastech, vytyčených Archónty, s dohodou o následném vlivu potomků Farraha v těchto oblastech, a poslal svého syna Abrama do Kanaánu.“

„No, to ho poslal daleko,“ řekl Žeňa soucitně.

Sensei se jenom usmál spolu se staršími kluky a pokračoval:

„V Kanaánu, jak tuto oblast (pojímající tehdy také území Palestiny) nazývali Židé, se nacházely městské státy jedné z nejstarších civilizací, které vzkvétaly za doby existence sumerské civilizace. Zdůrazňuji, že se tam nacházely zejména civilizované městské státy, nejen území, na kterém, jak se dnes snaží dokázat, se usídlily kmeny Kanaánců, které se věnovaly zemědělství‘. A místní národ, který žil v těchto zemích, nebyl svým původem nijak spojen s židovským kmenem, jak je předkládáno v starozákonních legendách: ‚s vnukem Noemem a synem Chamem - Kanaánem‘, z jehož potomstva prý pochází Kanaánci. Židovští kněží, kteří psali Starý zákon, jen vyměnili kořen.“

„Stará civilizace na území Palestiny z doby Sumerů? A proč o ní dosud nejsou žádné informace?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Podívej se na mapu, pod čí kontrolou byla tato území. Sám jsi četl, čím začíná historické pojednání o těchto územích. Myslíš si, že pro potomky židovských kněží je výhodné odkrývat to, co bylo před nimi? Naopak, všelijak svůj národ připoutávají k těmto územím, protože je to výhodné zejména pro ně. Oni vnucují představu, že staří Židé patřili ke skupině západosemitských národů, které obývaly od 4. do 3. tisíciletí před naším letopočtem Sýrii, Fenicii, Palestinu. I když ve skutečnosti v té době kmen, ze kterého vyšel tento národ,

kočoval v severních a severozápadních oblastech, hraničících s Mezopotámií. Ale kdo teď potřebuje tuto pravdu?“

Nikolaj Andrejevič se zasmál.

„No, čím déle žiju na tomto světě, tím víc se přesvědčuji o tom, že věda jako oddaný pes sice jde před svým pánem – Politiky, ale stejně na krátkém vodítku a s náhubkem.“

„A na co potřebovali Archóntové tento Kana..., zkrátka tuto oblast?“ zajímal se Andrej.

„Tato oblast byla zvlášť významná ve starých dobách. Fakticky se nacházela na průsečíku Afriky, Asie a Evropy, tedy na hlavních suchozemských obchodních cestách, které spojovaly staré státy těchto světadílů. Byla to zlatá křižovatka obchodních cest.“

„Hm, křižovatka obchodních cest? Nějak jsem na to pozapomněl,“ překvapeně promluvil Voloďa. „Teď už je to jasné. Obchod znamená zisk. A velký obchod je velký zisk. Kontrola obchodu přináší moc a vliv.“

„Přesně tak. To je politika... Takže Abram tam šel spolu se svou rodinou, synovcem Lotem, se svým bohatstvím a majetkem, velkým množstvím lidí, otroků a dobytka. A tiše, i když zdaleka ne vždy s mírovými úmysly, se snažil stvrdit svůj vliv v této oblasti. Jak pak ušlechtile psali o tom, že tam vedl život ‚patriarchální hlavy rodu kočujících chovatelů dobytka‘.“

„Je to něco jako ‚bojovný průzkum‘,“ okomentoval to s mírným úsměvem Voloďa.

„Skoro... Později, v náboženské verzi, tento nenadálý Abrahámův pochod začnou zdůvodňovat důvěrou a oddaností k božstvu, které od něj vyžadovalo, jak se píše v Genesis (12-1): jít ‚do země, kterou ukážu tobě‘. Přibarví se to legendami o tom, že Jahvem vyvolený Abrahám hledá nejvyšší a nejsilnější počátek mezi živly a nakonec se ve světle vysoce duchovních pravd ujišťuje, že všechno má svou hranici, kromě Boha stvořitele.“

„To je úplně přesvědčivé,“ pokrčil rameny Nikolaj Andrejevič.

„Ale musím poznamenat, že Jahveho jakožto Boha, Židé začali uctívat až mnohem později, prakticky pět set let po Abrahámovi, “ pokračoval Sensei. „A obraz Jahveho (Яхве) jako takový se v těchto kmenech vyvinul z kultu boha Jevo (Yw, Йево), který byl velmi uctíván ve Fénicii. Abrahám a jeho potomci, kteří se přepravili do Kanaánu, začali uctívat místního boha Kanaánců jménem El Šaddaj, jak jej označovali v Chevronu, aby se tak sblížili s místním obyvatelstvem. Kanaánský bůh El (Všemohoucí) podle pověstí místního obyvatelstva stál v čele všech bohů a byl považován za nejvyšší autoritu mezi všemi božskými i lidskými činy. V různých kanaánských městech jej nazývali různě, například El

Šaddaj (Všemohoucí), El Olam (Věčný) a ve městě Salim (které později Židé začali nazývat Šálem a následně Jeruzalém) El Eljon (Nejvyšší).

Ale o to ani tak nejde. Prostřednictvím náboženských legend židovští kněží všem vyprávěli vysoce duchovní pravdy, ale "svoje" lidi učili úplně něco jiného, zejména to, že k dosažení vytyčeného cíle jsou všechny prostředky správné. Kdyby se vám naskytla příležitost, přečtěte si ve 12. kapitole knihy Genesis charakteristické příklady. Když se v té samé zemi Kanaánu rozšířil hladomor, Abrahám se přesunul do Egypta, kde ze zištných důvodů vydával svou ženu Sáru za svou sestru a fakticky ji prodal do faraonova harému. Díky tomu bez újmy přežil v Egyptě po celou dobu, kdy v Kanaánu vládl hladomor. Nebo si přečtěte ještě kousek dál o jeho vnucích, kde mladší bratr Jákob navrhl svému staršímu bratru Ezauovi, který měl hlad, ať si od něj koupí kousek chleba a talíř čočky za Ezauovo právo prvorozeného. Nebo jak stejný Jákob lstí přijal od otce požehnání, které mělo patřit Ezauovi. Nebo jak je ve 32. kapitole knihy Genesis popisována legenda, kdy Někdo v noci s Jákobem bojoval, pak mu požehnal a pojmenoval jej jako Izrael, což znamená ‚Boží bojovník'. V legendě je zdůrazňováno, že jméno Jákob stojí v základě rodů židovského (izraelského) národa... Mimochodem, víte, co znamená slovo ‚Hebrejci'?"

„‚Hebrejci'? Nijak jsem o tom zatím nepřemýšlel," odpověděl za všechny Nikolaj Andrejevič. „A co to znamená?"

„Toto slovo je vytvořeno od slovního spojení, které označovalo ‚překračovat přes', nikoli ‚ti, kteří přišli z cizí země', jak se to dnes někdo snaží prezentovat. Za ‚ti, kteří přecházejí přes mosty času' sami sebe označovali vrchní židovští kněží, kteří patřili ke kastě Archóntů. Zkráceně to znělo jako Hebrejec. A ‚hebrejský národ' byl považován za národ, který patřil těmto ‚Hebrejcům', tedy kněžím."

„Jak patřil? Jako věc? Byli to snad jejich otroci nebo co?" zeptal se Stas.

„No, něco podobného," řekl Sensei.

„No tak to jo!"

„Tak... Nebo si přečtěte jak synové Jákoba díky nápadu jednoho ze svých bratrů – Judy, prodali svého bratra Josefa za dvacet stříbrných kupcům, aby mohl být znovu prodán do otroctví do Egypta. Všechno jen pro to, že byl otcovým oblíbencem a přinášel mu informace, které je pošpiňovaly."

„No jo, všichni jsou ‚dobří'!" zasmál se Voloďa.

„Juda?! Bratři ho prodali za dvacet stříbrných?!" podivil se Viktor. „Takže se historie opakuje!"

„K tomu taky historie je," promluvil Sensei. „Mimochodem, k Josefovi... Vrátím se k našemu rozhovoru o tom, že Židé převzali znalosti od starých národů. I když dokonce nebudeme zmiňovat tu nejlepší politickou skutečnost té doby, ale budeme se řídit výhradně legendami, pak stejný biblický Josef, syn Jákoba, který byl v Egyptském městě, pojmenovaném v Bibli On, se oženil s Egypťankou Asenat, dcerou významného kněze Potifara. A biblické město On je ve starém světě známé egyptské město Iunu, neboli jak jej nazvali Řekové Heliopolis (‚Sluneční město'). V té době to bylo jedno z největších center egyptského náboženství. Bylo to místo, odkud pocházel kult boha slunce Ra a nejrozšířenější kosmologie, která popisovala stvoření světa."

„A kde se nacházelo toto město ve starověkém Egyptě?" zeptal se Kosťa.

„V současnosti je toto město předměstím Káhiry."

„Rozumím."

„A předobrazem Josefa je reálná osoba v historii?" zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Ano. Jen to bylo mnohem jednodušší. Nikdo samozřejmě tohoto člověka do otroctví neprodal. Byla to prostě epocha nadvlády Hyksósů v egyptském státě. A on byl jeden z klanu Chabirů, tedy cizinců semitského původu, kteří v té době začali získávat politickou váhu v této zemi. Takže historická podoba je převzata od tohoto člověka. Všechno ostatní doplnili o různé pohádky, mimochodem včetně egyptské pohádky o dvou bratrech (Batovi a Anubisovi) a nevěrné manželce, symbolikou oplakávání Dumuze sumerskou bohyní Inannou a tak dále. Takže z Egypta bylo mnoho informací převzato hebrejskými kněžími."

„A příběh o Mojžíšovi?"

„Něco takového se stalo... jen ne v takových barvách, jak nám to předkládají dnes. I když jsem vás tímto tématem už trochu unavil, přece jen se podrobněji zastavím u tohoto příběhu, protože je velmi poučný a podobá se jinému příběhu, který vám povyprávím později. To všechno proto, abyste chápali, jak se tvoří historie a náboženství, jak to bylo dřív, a hlavně, co se odehrává dnes... Mojžíš (Moše) se narodil na východě Egypta, nedaleko Rudého moře. To, že jej podle náboženských legend vychovala samotná dcera faraona, která ho vytáhla z vody, lépe řečeno, našla ho ještě jako novorozence v košíku u vody, byl samozřejmě výmysl, aby byl přidán hlavnímu hrdinovi větší význam z pohledu náboženství. A tento výmysl vznikl kvůli různému výkladu jména Mojžíš: hebrejské sloveso mašah označovalo ‚vytahuji', ale v egyptštině, stejně tak i v koptštině, označovalo slovo mose ‚dítě'. Navíc byla tato legenda potřebná k tomu, aby zůstali skryti praví Mojžíšovi rodiče, protože Mojžíš byl, jak by se dnes řeklo, jen polovičním Židem. Nedaleko toho místa, kde se narodil a vyrostl, se přes Rudé moře na Sinajském poloostrově nacházela země Midjan. Když Mojžíš dospěl,

oženil se s jednou z dcer midjánského kněze Jofora (který byl také nazýván jako Raúl). Žil u tchána a pracoval na tchána. A musím poznamenat, že sám Mojžíš nebyl žádným řečníkem. Spíš naopak, trpěl dyslalií (poruchou řeči). Byl ale ovladatelný a svědomitý. Zejména pro tyto vlastnosti z něj kněží udělali veřejného vůdce skupiny Židů.

Ta doba byla spojená s novými politickými změnami na světové ‚šachové desce' ve hře Archóntů. Do realizace plánů Archóntů bylo zapojeno množství lidí. A náhodou mezi nimi byli i vám známí vrchní kněz Jofor, kněz Árón, který žil v egyptské zemi a měl určitou autoritu v židovských kruzích. Áróna později označí v písemných záznamech za ‚prvního mezi veleknězi', ‚praotce kněžské kasty'. A v náboženských legendách jej prezentují jako Mojžíšova bratra, jasně poukazují na jeho ‚druhotnou' roli v porovnání s Mojžíšem s tím, že jen ‚asistoval' Mojžíšovi a byl jeho tlumočníkem a poslem. I když ve skutečnosti to tak vůbec nebylo. Árón byl z rodu kněžích, kteří se považovali za ‚čisté Židy'. A takové poloviční Židy, jako byl Mojžíš, zvysoka přehlíželi, vůbec je nepovažovali za lidi, natož pak za své bratry. Ale ***podle zásad Archóntů ideoví organizátoři a faktičtí vůdci, kteří slouží věci Archóntů, nesmí v žádném případě veřejně ukazovat svou vedoucí roli v jakékoli činnosti. Utajenost, tajemství, tiché řízení vůdců – to jsou tři zlatá pravidla v jakékoli činnosti Archóntů. A této zásady se drží dodnes***, dobře si to zapamatujte. Ze stejného důvodu je v kněžských spisech vyvyšován právě veřejný vůdce Mojžíš, velmi ‚skromná úloha', s rysy ‚smířlivosti, pokory a mírnosti' je přiřazována Árónovi a o knězi Joforovi se prakticky mlčí.

I když právě Árón a Jofor plnili politická zadání Archóntů, týkající se ovládnutí cizích zemí, zařídili všechno ohledně organizace a vyvedení části Židů (a nejen jich!) z Egypta do ‚lepších míst k životu'. Kněží toho jako vždy naslibovali obyčejnému židovskému národu spoustu: svobodu, lepší život i lepší země. Mnozí z nich spolkli tuto věčnou slibnou návnadu i s navijákem a šli dobrovolně za nimi spolu se svými rodinami. A neměli ani tušení, že je ve skutečnosti vedli do války a na smrt kvůli politickým ambicím Archóntů... Žádná faraonova vojska tyto lidi samozřejmě nepronásledovala."

„Nepronásledovala?" podivil se Kosťa. „A co ta legenda o tom, že Mojžíš prý ‚rozdělil' vody Rudého moře a vedl ‚svůj národ' přímo po mořském dnu na druhý břeh a faraonovo vojsko, které se za nimi hnalo, zahynulo v tomto moři?"

Sensei se jen usmál a poznamenal:

„Je to jen předělaná informace, kterou židovští kněží převzali ze starších egyptských pramenů, z nichž některé se dochovaly dodnes. Ve starém papyrusu Westcar (který byl pojmenován na počest první držitelky tohoto papyrusu – slečny Westcarové, která jej získala v Egyptě), je tak zvaný ‚příběh o zeleném kameni'. V něm se říká, že když se faraon projížděl

po jezeře, posadil k veslům ty nejkrásnější dívky, které zpříjemňovaly jeho výhled. Jedna z nich náhodou upustila do vody zelený drahokam, který jí zdobil vlasy. Hlavní písař, který plul za nimi, vyplnil žádost faraona, aby tento kámen vylovil ze dna jezera, a pronesl zaříkávadlo. Vody jezera se rozestoupily a odhalily pás suchého dna. Písař sestoupal dolů, našel kámen a vrátil jej dívce. Takovýto příběh posloužil jako zdroj pro židovské kněží, při tom, když tvořili náměty pro své vlastní náboženství.

Mimochodem, v tomto papyrusovém svitku je také zmínka o tom, jak se vladař Chufu dozvěděl o proroctví starého divotvůrce Djedi (Деди) o třech novorozencích, kteří se narodí manželce hlavního kněze boha Ra a kteří následně obsadí vladařský trůn. Chufu začal hledat tyto děti. Pak se jedna mladá služka, která pracovala v domě tohoto kněze, snažila informovat faraona o ‚spiknutí', ale zahynula na břehu Nilu ‚chycená a spolknutá krokodýlem'. Ale to nejzajímavější je, že na tomto místě je papyrusový svitek utržen, stejně jako mimochodem i jeho začátek."

Nikolaje Andrejeviče napadlo:

„Počkej, nevznikl náhodou na základě této informace námět Nového zákona o proroctví, králi Herodovi a jeho ‚honbě' za novorozenci?!" Sensei se jen zlehka zasmál. „Teď už je jasné, proč došlo k takovému ‚historickému' nesouladu."

Sensei kývnul a dodal:

„Řeknu ještě, že ve vyprávěních na tomto papyrusu se jednalo o dobu nastolení V. dynastie ve starověkém Egyptě, tedy o První přechodné období, kdy se Archóntové pokusili zničit ty duchovní základy, které položil už Imhotep. Zapamatujte si to. O tom si povíme o něco později... Kromě toho, co se týče legendy o Mojžíšovi... V té době, kdy bylo psaní Starého zákona doplňováno a přeformulováno židovskými kněžími, znali také legendy, popsané v řecké tradici, o fenoménech Sirbonského moře.

A co se týče skutečných událostí... I když Židé žili dlouhou dobu mezi Egypťany, stejně zůstávali cizinci a vůbec nebyli tak početným národem ve srovnání s Egypťany, jak se to dnes snaží prezentovat v historii. A navíc ani nikam neběželi. Nejdřív všechny Židy, kteří toužili po ‚lepším životě' shromáždili v Mojžíšově rodném kraji, kde byli nábožensky zpracováni s podtextem, který je měl naladit na blížící se události. Připravovali je k absolutní poslušnosti svému Bohu, což hlavně znamená poslušnosti kněžím, kteří stáli v čele. A dělali to, jak se říká, dál od cizích očí, v pouštní krajině, nedaleko hory Sinaj."

„To je tam, kde Mojžíš Židům přečetl desatero božích přikázání? To ‚nezabiješ', ‚nepokradeš', ‚cti otce svého i matku svou' a tak dále," dovtípil se Stas.

„To se vůbec nestalo! Židovský národ už tato přikázání znal a nejen je! Když Židé žili mezi Egypťany, částečně převzali i jejich kulturu. A v této zemi se zvláštní pozornost ještě od dob starověkého Egypta věnovala mravní výchově mladých generací, protože mezi Egypťany byla hluboce zakořeněna představa, že právě děti mohli dát svým rodičům nový život v posmrtném životě tím, že provedli pohřební obřad. Svatosvatě věřili tomu, že každý, kdo předstoupí před Osirisův posmrtný soud, aby dokázal, že prožil život čestně, musel pronést tak zvanou ‚Zpověď popírání' neboli ‚Ospravedlňující proslov zemřelého', kde se člověk zříkal čtyřiceti dvou, jak by dnes řekli náboženští činitelé, ‚smrtelných hříchů'. A mezi ně patřila nejen dnes všem známá přikázání (která prý byla dána Mojžíšovi), ale dokonce i specifická přikázání, spojená s čestností v obchodování.

Poznamenám ještě, že existovala jak zjednodušená varianta této ‚zpovědi', tak i plná, kde člověk nazýval jména všech čtyřiceti dvou egyptských bohů a ospravedlňoval své činy. Ve zjednodušené verzi to vypadalo například následujícím způsobem. Po krátkém pozdravu Vládce Dvou Pravd, jak nazývali Osirise jakožto posmrtného Soudce, člověk říkal: ‚Nekonal jsem zlo lidem. Nebyl jsem krutý ke zvířatům. Nesvědčil jsem křivě v Místě Pravdy... Nerouhal jsem se... Nenutil jsem lidi hladovět a naříkat... Nevraždil jsem... Nikomu jsem nezpůsobil utrpení... Neoddával jsem se cizoložství... Nemluvil jsem sprostě... Nekradl jsem...'. A tak dále. Také se tam říkalo: ‚Nepřidával jsem na váze a neubíral jsem na váze... Nepodváděl jsem ani o půl arury. Netlačil jsem na závaží. Neklamal jsem při používání olovnice.' A tak dále..."

„To je teda něco!" zasmál se Viktor. „Tak si židovští kněží vybrali jen to, co pro ně bylo výhodné!"

„Jsem rád, že začínáte chápat, a nejen poslouchat," znovu zopakoval Sensei.

„Zajímavé, velmi zajímavé!" překvapeně promluvil Nikolaj Andrejevič. „A jak vypadala plná verze?"

„No, přibližně takto:

‚1. O Useh-nemtut, kterýž je v Heliopoli, nečinil jsem zlo!

2. O Chepet-sedežet, kterýž je v Cher-acha, nekradl jsem!

3. O Dendži, kterýž je v Hermopoli, nezáviděl jsem!

4. O Akšut, kterýž je v Kerertu, nekradl jsem!

5. O Nehehau, kterýž je v Ra-Setau, nevraždil jsem!

6. O Ruti, kterýž je na nebi, neubíral jsem na váze!

7. O Irti-em-des, kterýž je v Letopoli, nepřetvařoval jsem se!'

No, a tak dále: ‚nelhal jsem', ‚nehádal jsem se kvůli majetku', ‚nečinil jsem nic nepřístojného', ‚nerozhněval jsem se'... Všechny tyto informace můžete najít i v naší době. Přečtěte si velkou knihu staré egyptské literatury – Knihu mrtvých, 125. kapitolu, a seznámíte se s tímto podrobněji... Takže Egypťané se od dětství učili nazpaměť tento ‚ospravedlňující proslov'. Mysleli si totiž, že tato slova musí člověk v posmrtném soudu pronášet velmi přesně, aby se ospravedlnil, protože po tomto procesu se na jednu misku vah pokládalo, jak víte, jeho Ach (vůle a přání člověka, ze kterých vyplývaly skutky a činy v tomto prožitém životě), a na druhou misku pak ‚kodex chování', tak zvaný ‚maat' (‚pero bohyně Maat', která zosobňovala světový řád). Věřili, že pokud budou misky v rovnováze, pak může zemřelý žít v posmrtném světě. Ale jestli je rovnováha narušena v neprospěch člověka, pak jej čekalo nebytí namísto pokračování života v posmrtném království. Když vezmeme v úvahu to, že Egypťan se od nejútlejšího dětství připravoval jak myšlenkami, tak i skutky a činy k posmrtné existenci, pak pro něj takovéto narušení rovnováhy znamenalo ten nejhorší trest. Takže základy vysoce morálního chování rodiče vkládali svým dětem od dětství a důstojný Egypťan se jich držel po celý svůj život. Některé morální základy převzali od Egypťanů také obyčejní Židé, kteří v této zemi žili. Takže to nebyl Mojžíš, kdo odhalil tato přikázání pro svůj národ, židovský národ je odhalil skrze egyptskou kulturu už dlouho před Mojžíšem! Když židovští kněží mimochodem viděli, jak obyčejní lidé náruživě přijímají podobné morální základy života, opsali velmi mnoho informací z egyptských ponaučení, upravili je podle svého a vydali je za díla svých židovských patriarchů."

„Samozřejmě," zasmál se Nikolaj Andrejevič, „co bychom neudělali k posílení své autority a popularizace sebe samotných!"

„Abych byl stručný, můžu vám ocitovat několik příkladů. V egyptském textu Amenemopovo naučení (který velmi často sloužil jako prvotní zdroj, na základě něhož byla vytvořena kniha Přísloví krále Šalamouna) se píše: ‚Dej uši tvé, vnímej (slova), která pronáším, obrať srdce své k jejich pochopení'. A v Příslovích krále Šalamouna: ‚Nastav ucho své, vnímej slova má a obrať srdce své k jejich pochopení.' Mimochodem, král Šalamoun ve své době získal věhlas a slávu zejména díky svému sňatku s egyptskou princeznou... Dále, teď už z Ptahhotepova naučení: ‚Nedělej si plány na zítřek, protože nevíš, co bude.' A ‚ozvěna' tohoto ponaučení znovu v Příslovích (27:1): ‚Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, coť ten den přinese.' A znovu z Ptahhotepova naučení: ‚Nauč moudrého tomu, co je pro něj užitečné.' A v Příslovích (9:9): ‚Učiň to moudrému, a bude moudřejší; pouč spravedlivého, a bude umělejší (znásobí znalosti).' Z Ptahhotepova naučení: ‚Jestliže každý další rod bude ochraňovat slovo toto, pak neupadne do zapomnění.' Biblická Kniha Žalmů (77:5-6; *pozn.:*

rus. překlad 78:5-6): „Vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvodili synům svým, aby poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým.‘ A tak můžu citovat velmi dlouho.“

Žeňa zalamentoval:

„No, židovští kněží uměli sr...“ v tu chvíli se Stas podíval na Žeňu, na znak odsouzení zavrtěl hlavou, na což Žeňa hned reagoval, „srovnávat... jsem chtěl říct!“

Starší kluci se začali smát spolu se Senseiem a Nikolajem Andrejevičem.

„No jo, to se jim velice daří,“ souhlasil s ním Sensei. A když se ostatní přestali smát, začal vyprávět dál. „Kdyby to prostě jen opsali, dejme tomu, ale oni navíc ještě přidávali spoustu svých nařízení, která byla výhodná především klanu kněží, kteří se snažili udržet svůj národ v otrocké poslušnosti. Podívejte se na ty ‚zákony‘, které prý dal Mojžíš (a dokonce se někteří snaží všechny přesvědčit o tom, že je sám napsal). Vždyť je tam kromě základních deseti přikázání množství zákazů a rozkazů (mnohdy úplně absurdních), které řídí chování nešťastného obyčejného Žida, jemuž kněží ukládali všechno toto splnit, protože podle jejich názoru to tak musí být, tak to ‚chce Bůh‘.“

„No dobře,“ kývnul Nikolaj Andrejevič, „jak se říká, poslední instance je ta nejpřesvědčivější motivace pro věřícího.“

„Přesně tak. Takže co se týče těchto lidí, kterým kněží dosadili jako vůdce Mojžíše... Poznamenejte si to, že židovští kněží se vždycky snažili dosadit do čela svého národa takového veřejného vůdce, kterého bylo pak možné ovládat jako loutku na straně jedné a na straně druhé, aby byl jasným terčem v případě zlostných nálad mezi lidmi. A kněží, kteří ve skutečnosti stáli u moci, vždycky zůstávali v pozadí.

Takže během roku na tomto místě kněží shromažďovali židovský národ, který toužil po ‚lepším životě‘. Aby byly cíle Archóntů spolehlivě vyplněny, Árón přistrčil k Mojžíšovi zkušeného a bezohledného vojevůdce Ježíše Navina, který dával dohromady oddíly mladých, silných mužů, vybraných z těchto židovských rodin, prý pro každý případ k ochraně lidí před nenadálými napadeními jiných národů během pochodu do ‚lepších zemí‘. Ve skutečnosti tento vojevůdce učil své ‚vojáky‘ manévry a vedení dobyvačných válek. Mimo to, před samotným pochodem kněží podvodem vzali lidem všechno zlato, které tyto židovské rodiny měly, což zdůvodňovali náboženskými potřebami. Kněží jednoduše věděli, že tyto Židy vedou na jistou smrt a mrtvým, jak je známo, je zlato k ničemu.“

„To jsou ale fašisti!“ nevydržel to Stas.

„A čí metody podle tebe fašisti používali?“ poznamenal Sensei. „O tom ale až později.“

Nikolaj Andrejevič, který přemýšlel nahlas, promluvil:

„Takže celý ten příběh se zlatým telátkem nebude asi takový výmysl, když Árón požádal lidi: ‚Vyndejte zlaté náušnice z uší vašich žen a vašich dcer a přineste je ke mně.‘“

„Zlaté telátko je jen symbolické připodobnění. Mimochodem byl to zároveň návod pro“svoje“ lidi na to, kdo ve skutečnosti stál za touto politickou ‚rošádou‘, jsou židovští kněží z babylonského klanu. Jedním ze symbolů Babylonu bylo ‚zlaté tele‘.“

„Takže Mojžíš nebyl čtyřicet dní a čtyřicet nocí na vrcholku hory?“

„Samozřejmě, že ne. Tak se prostě kněží, kteří popisovali tyto události, snažili ukázat, opět ve světle egyptských představ, ‚vysokou úroveň duchovnosti‘ jimi vytvářeného obrazu Mojžíše jakožto ‚židovského proroka‘, zakladatele a učitele židovského náboženství, politického vůdce. Vždyť podle egyptských představ bylo čtyřicet dní a nocí dobou, během níž lidé na vysoké duchovní úrovni odcházeli buď do pouště, nebo do hor a zabývali se tam v samotě duchovními praktikami ke zdokonalení sebe samých.

A znovu to nebylo čtyřicet let, během nichž prý Mojžíš vedl svůj národ po poušti. Všechno to bylo mnohem jednodušší. Když byla Árónova ‚skupina‘, která se skládala zejména z Židů, připravena, tak ji přesunuli přes Rudé moře na Sinajský poloostrov, kde se připojila k druhé skupině, která sestávala z lidí z různých kmenů, kterou shromáždil a připravil Jofor. A všichni tito lidé v čele s Mojžíšem, kněžími, kteří je doprovázeli, a vojevůdci se pohnuli ve směru, který přesně určili Archóntové a jehož konečným cílem byly ‚země kanaánské‘. Samozřejmě, že o této trase věděli jen kněží a vojevůdci.“

„Skvěle vymyšleno,“ pronesl Voloďa. „Takže si nashromáždili vojenskou sílu, která vlastně žádnému konkrétnímu státu nepatřila. Ale s její pomocí bylo možné provokovat, zapalovat válečné ohně a tvořit tím pádem politické změny v určených regionech?!“

„Přesně tak.“

„To byli teda ale pořádní ‚mudrci‘!“

„Takže když už ušli větší vzdálenost, začala se mezi obyčejnými lidmi šířit zvěst o tom, kam je namísto slíbeného ‚lepšího života‘ ve skutečnosti vedou. Vždyť je v podstatě vedli na boj proti jinému národu, který byl navíc silný a bydlel v dobře opevněných městech. Samozřejmě se lidé začali bouřit a povstávali proti svému formálnímu vůdci Mojžíšovi, proklínali den, kdy opustili svá zabydlená místa. Kněží zase, jak jinak, začali strašit, že pokud lidé nevyplní ‚Boží vůli‘, pak všichni ti, kteří ‚reptali‘, zahynou v poušti, kterou překonávali... Prozradím vám jeden velmi významný moment, jehož popis se dostal dokonce do bible (16.

kapitola Numeri)... Záchrany celého židovského národa se ujali Kórach, Dátan a Abíram (a podpořili je vážení mužové), obvinili ze všeho svého neštěstí Mojžíše a Árón, že je podvodem vyvedli z jejich egyptské země do vyprahlé pouště a odsoudili k smrti a mukám a navíc jim ještě chtějí velet a dále... Odmítli věřit těmto ‚pastýřům' a poslouchat je. Vyčítali jim: ‚***Ne vy sami, ale celá společnost, všichni jsou v ní svatí, protože mezi nimi je Hospodin. Proč se vyvyšujete nad Hospodinův národ?***' Mimochodem, víru v to, že právě mezi lidmi, v každém člověku, přebývá Bůh, převzali Židé také z Egypta. Toto přesvědčení přebývalo mezi Egypťany už od dob Imhotepa. Ale o tom až později. Takže celý ten příběh s povstáním prostého lidu skončil zničením povstalců. Navíc názorně před očima ‚tlupy', aby se všichni báli a třásli před ‚mocí' svých vůdců. V ten den lidé vojevůdců, kteří se zase podřizovali kněžím, tvrdě pobili nejen ‚nespokojené vůdce' lidu spolu s jejich rodinami (nešetřili ani jejich děti, ženy a staré), ale navíc i téměř patnáct tisíc jejich sympatizantů. A kdo bude odhalovat skrytou podstatu této kruté pravdy? Je výhodnější, když bude napsáno, že tyto lidi potrestal ‚sám Hospodin'. ***Vždyť' nahánění strachu a udržování lidí v poslušnosti prostřednictvím něj je jednou z hlavních a nejúčinnějších zbraní Archóntů, protože podle jejich zásad, jenom ten otrok je vyhovující, který se víc než smrti bojí svého pána'***. Zapamatujte si to, protože s touto zásadou se ještě nejednou setkáte na tomto světě.

Po všech těchto názorných popravách kněží spolu s vojevůdci vedli zbývající lidi po uvedené trase, naplánované Archónty, na ‚zlatou křižovatku' obchodních cest a nestydatě tam (pod vedením Ježíše Navina) vedli dobyvačné války s místními národy. Přičemž čím více byly plány Archóntů realizovány, tím víc kněží zlehčovali význam Mojžíše jakožto vůdce a nakonec ještě za jeho života jeho vliv kněží fakticky minimalizovali, přičemž jako ‚nástupce' Mojžíše ‚před očima Izraelitů' označili Ježíše Navina. Mojžíšův život skončil celkem smutně. Cestou do kanaánské země onemocněl. Nechali ho v chýši chudého pastýře, kde Mojžíš následně zemřel, všemi opuštěný a kněžími zapomenutý pro svou nepotřebnost.

Takže všechny tyto války nebyly jen tak. Kvůli ambicím Archóntů trpělo velmi mnoho obyčejných mírumilovných lidí, jak válčících na straně jedné, tak i na straně druhé těch, kterým byly tyto války prakticky násilím vnuceny. A podvedení obyčejní lidé, které kněží ‚krmili' hesly a výzvami ‚získat lepší život a svobodu', fakticky místo slibovaného cíle došli ke své smrti na bitevním poli, umírali po tisících kvůli mocichtivým fantaziím ubohé hrstky intrikářů.

Ještě musím říct několik slov o tom, jak židovští kněží v následujících stoletích vládli svému národu. Charakteristickým příkladem tomu je Saul. Jeho jméno znamená v překladu z hebrejštiny ‚vyprosený'. Je považován za prvního krále izraelsko-židovského státu (na konci

11. století před naším letopočtem). Ve starozákonních textech je uveden jako král, který byl dosazen k vládnutí boží vůlí, ale následně se stal ‚nevyhovujícím'. Před vládnutím Saula nejvyšší moc zajišťovali soudci. V době míru přitom každá židovská obec žila svým vlastním životem. Ale když se objevila hrozba války s jinými národy, pak byla nejvyšší moc předávána soudcům. A Židé často museli bojovat s jinými národy (zvlášť sousedními) hlavně kvůli tomu, že tuto válku tajně vyprovokovávali zmínění ‚soudci', aby získali neomezenou moc. Zvlášť hodně bylo takových válečných konfliktů s Pelištejci. (Mimochodem, název Palestina vznikl z hebrejského ‚plištim', jak tehdy nazývali Pelištejce). A víte, co bylo základem mnohých těchto konfliktů plných krveprolití obyčejných lidí? Tajná dohoda některých izraelských ‚soudců' s některými zvlášť bohatými pelištejskými kněžími."

Nikolaj Andrejevič zavrtěl hlavou na znak odsouzení.

„U všech válečných konfliktů je potřeba hledat podstatu. Obyčejní lidé pod vlivem zármutku často považují příčinu války za vnější okolnosti a nevidí vnitřní podstatu všeho toho, co se děje."

„A kdo jim odhalí tuto podstatu?" pronesl Voloďa hlubokým hlasem. „Hodí je do jakéhosi mlýnku na maso a nazdar! Jako bys bojoval za svobodu pracujícího lidu, ale za několik let se dozvíš, že jsi byl interventem."

K tomu Sensei poznamenal:

„Všechno záleží na samotných lidech. Vnější okolnosti vyplývají z vnitřního světa člověka. Čím více se člověk bude stávat Člověkem, čím více bude kontrolovat své myšlenky a přání, tím více bude získávat svobodu duše a jeho vědomí se bude méně dostávat do spárů politiky Archóntů, přičemž bude člověk chápat pravou realitu tohoto světa. A čím více bude ve světě takovýchto duchovně svobodných lidí, tím více bude slábnout moc Archóntů nad lidmi a tím rychleji si lidstvo vytvoří ‚zlaté tisíciletí'. Takže všechno dobré začíná v prvé řadě v čistotě vlastních myšlenek!"

„To je samozřejmě pravda, ale ty sám jsi uvedl pro lidi typický příklad, jak někteří z řádných Židů povstali proti kněžím a ti je prostě zničili," namítnul Nikolaj Andrejevič.

„To se stalo proto, že se zbývající lid bál podporovat povstalce, i když chápal jejich pravdu... Tento strach kněží naprogramovali lidu ještě před touto událostí. Ale vždyť ve skutečnosti za tímto strachem stojí jen prázdnota, za ním není nic... Kdo to vlastně jsou Archóntové? Jsou to jen lidé. Je to ubohá hrstka lidí ve srovnání s celými národy. A když se u lidí rozplyne iluze strachu, zrozená nohsledy Archóntů, pak uvidí, že jejich strach byl vyvolán vlastní fantazií a v jeho základu leží jen prázdnota."

Sensei udělal pauzu a pak řekl:

„Ale dokončím vyprávění o Saulovi... Za posledního ‚velkého soudce Izraele' je považován prorok Samuel. Když zestárl, dosadil na své místo své dva syny. Když se ale jeho synové dostali k moci, pak, řečeno naším jazykem, začali brát ‚úplatky' a soudit nesprávně: kdo jim dal víc, ten měl pravdu. A tehdy izraelští stařešinové poprosili Samuela, aby zbavil své syny moci a dosadil do čela lidu důstojného člověka, který mu bude králem, jako je to u jiných národů. No a podle starozákonních legend Samuel ‚začal prosit Boha o radu'. A ten mu ‚odpověděl', aby udělal všechno tak, jak jej žádá jeho lid, aby jim dal krále, prý si pak nejednou vzpomenou na staré časy a budou litovat své prosby. Následující den přišel k Samuelovi mladý Saul, aby ho poprosil jako mudrce o radu, kde má hledat svou ztracenou oslici. Na to Samuel odpověděl: ‚Nestrachuj se o oslici, neboť ta se našla.' Následně prohlásil Saula za ‚vládce' židovského národa."

Starší kluci se zasmáli a Stas jim pobouřeně, s dávkou ironie, řekl:

„A co? Odpověděl mu moudře. Jaká otázka, taková odpověď!"

„No a tak dál a tak podobně... A pokud budete číst ve Starém zákoně dál o králích a o všem ostatním, pak sami uvidíte celou historii boje o moc a vliv v politice, neustálé zastrašování lidu. Poznamenám, že jsou to jen pozemské záležitosti, lidské záležitosti, i když židovští kněží se po celou ‚svoji historii' usilovně snažili připisovat ‚věcem božím'. Pro vystrašené, temné lidi, kteří všechna slova Archóntů přijímají jako svou víru a žijí ve strachu a iluzích, jež jim vnutili Archóntové, každý řádek v tomto talmudu je považován za svatý. A pro ty, kdo vidí v řádcích pravdu..." Sensei ztěžka vzdychl a promluvil. „Bůh je tam, kde je světlo."

Sensei se odmlčel, o něčem přemýšlel. Kluci taky mlčeli, někdo s nadšeným obličejem, někdo z rozpačitým pohledem a takoví jako Kosťa se Slávkem s úplně lhostejnou tváří. Bylo zřejmé, že v daný moment každý vnímal Senseiova slova po svém, podle své zkušenosti, kterou v životě prožil, a podle stupně čistoty svých myšlenek. Pro mě to bylo například opravdu zvláštní dech beroucí odhalení! Vždyť ve skutečnosti jsem dobře znala text Nového zákona z Bible, zvláště tam, kde se mluvilo o Ježíši Kristu, Jeho Kázání na hoře. A ve Starém zákoně jsem se snažila přečíst vybrané pasáže, ale abych pravdu řekla, nic moc jsem z toho nepochopila kvůli obrovskému počtu jmen, pro mě neznámých míst a názvů. Ale teď jsem se přistihla při myšlence, že nehledě na celou tuto spletitost a komplikovanost textu jsem také považovala Starý zákon za svatou knihu, i když jsem ani nevěděla, o čem se tam píše, a slepě jsem věřila, že ji psali ‚boží lidé' a že skoro každé slovo v něm je tedy od Boha. Odkud se ve mně vzalo toto ‚přesvědčení', nevím. Zřejmě pod tlakem té obecné literatury, kterou jsem četla do té doby. Takže mi vnutili toto přesvědčení ještě před tím, než jsem poprvé

uviděla tuto knihu, aniž bych věděla, co se v ní píše?! To pro mě bylo opravdu šokujícím odhalením. Tak to ano! To je ale šikovné zpracování lidského vědomí! Přece jen je velmi

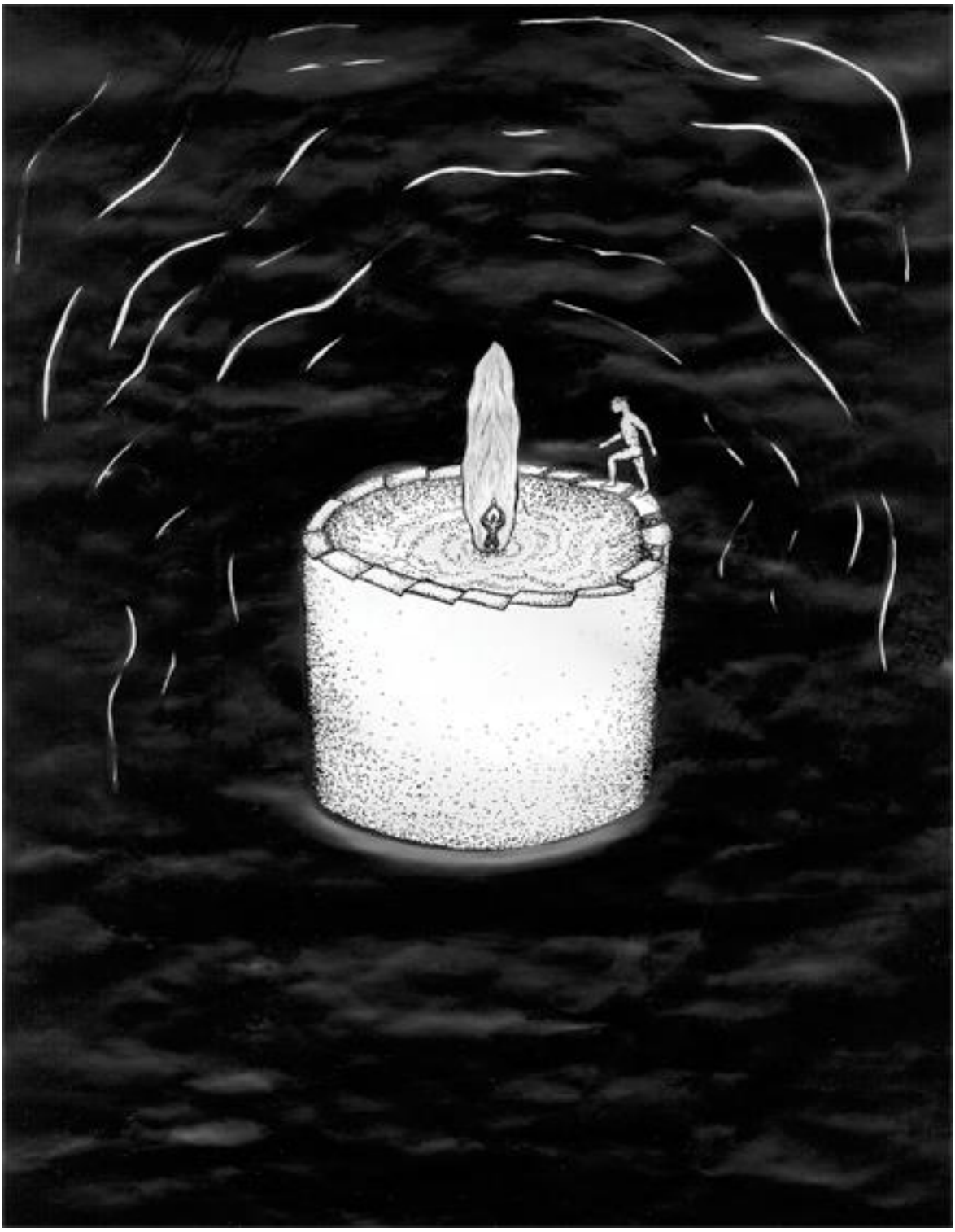

Kresba Anastasie Novych

Svíce Ahrimana

důležité být v tomto životě vzdělaným a přemýšlivým člověkem. Toto Senseiovo odhalení ve mně vyvolalo přání, abych se sama dobrala pravdy, ponořila se do historie, srovnávala, ověřila, konfrontovala. A abych nakonec pochopila všechno, co se děje z pozice člověka a ne tedy v podobě toho oslíka, na kterém se tupě vozí, převáží svůj náklad, a kterého neustále krmí povídačkami o sladké mrkvičce.

Nikolaj Andrejevič zřejmě také přemýšlel o historii a promluvil nahlas:

„Ano, přece jen je důležité znát historii."

„Bezesporu," kývnul Sensei, „zvlášť pak pravou historii, a ne tu, která byla psána přisluhovači Archóntů."

„No jo, jestli se na to podíváme z globálního hlediska... Vždyť počátkem pro dvě světová náboženství dneška je právě náboženství starých Židů – judaizmus. Miliardy věřících myslí způsobem, který pro ně byl vytyčen..."

„Promiň, že tě přerušuji, ale chtěl bych poznamenat ještě jeden velmi důležitý fakt," řekl Sensei Nikolaji Andrejeviči. „Přisluhovači Archóntů často, když mluví o té či jiné své organizaci, zdůrazňují ohromné množství svých následovníků. K čemu? K tomu, aby touto frází o masovosti za prvé psychologicky působili na konkrétní lidi, prý když je s nimi spousta lidí, pak to znamená, že u nich je lépe. Při tom jsou samozřejmě zamlčovány mechanizmy, jakými jsou verbováni a zfanatizováni tito lidé a jaké jsou pravé cíle dané organizace. Ale co se týče těchto samotných miliard věřících, pak mnozí z nich vstupují do světových náboženství právě proto, že hledají Boha, hledají cesty duchovního zdokonalování. A taková zrníčka duchovních znalostí, která se uchovala v pověstech Sumerů, starých Egypťanů, jiných národů a která se dostala například do Bible, ta také přitahují lidi. Díky nim se člověk, který hledá duchovní cestu, přiklání k tomu nebo k jinému náboženství. Ale to vůbec neznamená, že zcela patří elitě daného náboženství. U člověka, který hledá Boha, také vzniká během procesu poznání mnoho otázek ke svým ‚pastýřům', které tito představitelé buď neumí zodpovědět, nebo nemohou zodpovědět celkem čestně v rámci politiky té které náboženské organizace. To, že přisluhovači Archóntů hlásají, že za nimi stojí miliardy věřících, ještě neznamená, že tyto miliardy jsou stejné, jako tito přisluhovači."

„No jo, už jsem o tom také několikrát přemýšlel, když jsem se setkával s různými lidmi a jejich názory na život," přiznal Nikolaj Andrejevič, udělal pauzu a pak dodal: „Takže jsem chtěl říct... Po tvém vyprávění jsem nakonec pochopil, co mě na Bibli tolik přitahuje! Jsou to právě ta místa, která jsi zmiňoval a která jsou spojená se staroegyptským pohledem na svět!"

„Aby ne, tato zrnka dodnes dávají vzniknout zdravým klasům a zaručují, i když skromnou, přesto dobrou úrodu!“ hrdě pronesl Sensei.

„Ano, ale kde v otrokářském státě vezmu taková duchovní zrnka?“ nechápavě pokrčil rameny Kosťa.

„Starověký Egypt zpočátku nebyl otrokářskou zemí, jak se to snaží historikům podsunout služebníci Archóntů,“ poznamenal Sensei. „Už jsem vám o tom povídal a ještě povím. Byla to společnost, která dosáhla značného duchovního pokroku. Dokonce v následujících stoletích, když se Archóntové doopravdy pustili do zničení duchovní struktury této země, ve staroegyptské literatuře a i mezi lidmi byla stále živá vzpomínka na učení předků, zaznamenaných v legendárních pověstech.“

„Ve staroegyptské literatuře?“ podivil se Ruslan. „A jaká tam mohla být literatura? Samé papyrusy!“

„Pod slovem ‚literatura‘ jsem neměl na mysli papíry,“ zasmál se Sensei. „Měl jsem na mysli tu nejobsáhlejší vrstvu hluboce lidské kultury, vysoce uměleckých hodnot, které byly zaznamenány v době starověkého Egypta jak na kamenech, tak i na papyrusech a v srdcích lidí.“

Sensei se na chvíli odmlčel a zeptal se s dávkou ironie Nikolaje Andrejeviče:

„Mimochodem víš, z jakého zdroje vedou kořeny dnes tolik vychvalované Kabbaly?“

„Kabbaly?!“ zeptal se Nikolaj Andrejevič. „Této tajné izraelské doktríny a klíče k zednářské esoterice a rosekruciánství? Ne.“

„A z jakého?“ zajímalo Voloďu. „Abych pravdu řekl, vím jenom, že Kabbala je jakési židovské učení, které si nárokuje vlastnictví tajných znalostí a v poslední době získává ve světě stále větší popularitu.“

„Tuto mýdlovou bublinu budou ještě dlouho vytvářet a nafukovat, rozkřikovat do celého světa, že je v něm obsaženo velké tajemství a mocná síla,“ zasmál se Sensei. „I když ve skutečnosti je uvnitř jen pusto prázdno. Slovo ‚kabbalá‘ v překladu z hebrejštiny ‚qabbālah‘ doslova znamená ‚pověst‘.“

„Pověst?!“ napůl v žertu zopakoval Viktor. „A já jsem si myslel, že toto slovo znamená dlužní úpis, moc těžkou ekonomickou závislost“, tak nás učili na univerzitě.

„Ne, to je ‚kabala-кабала‘. I když, pokud si vezmeme skryté cíle a úkoly těch, kteří řídí hnutí šíření učení kabaly, pak to nějak tak je. A slovo ‚kabala‘ je vytvořeno od tureckého kabala, které zase vzniklo od arabského slova ‚qabāla‘...“

Sensei se nadechnul, aby mohl ještě něco říct, ale v tom se zarazil a lehce se zamyslel.

„No, já přece říkám, že taškařice je úplně všude, i v Africe!“ promluvil Viktor vesele, stejně jako Sensei, když zachytil smysl slov, blízkých svým zněním.

Sensei se rozesmál spolu s ostatními a s úsměvem pronesl:

„Hm, bývají i takové ‚shody‘! Takže to opravdu byla kdysi legenda, ale vůbec ne hebrejská, nýbrž staroegyptská. A byla založena na ještě starším staroegyptském učení ‚Ka-Ba-Ach‘, které odhaluje počátky sil a cest, s jejichž pomocí bylo možné vystoupit, když použiji dnešní jazyk, z kruhu reinkarnací duše. A Ka, Ba, Ach, tedy astrální tělo, duše a duch vůle, byly tři hlavní složky tohoto učení, kde se za vrchol tohoto trojúhelníku považovala duše Ba. V něm se zkoumaly jen cesty duchovního pochopení a nezaznělo jediné slovo o vlivu na tento materiální svět. Toto učení, jako všechno geniální, bylo jednoduché a dostupné všem těm, kteří chtěli jít duchovní cestou.

A bylo jasné, že popis pověsti o tomto učení zaujme některé ‚zvláště talentované‘ židovské kněží. Kromě toho, že přepracovali toto staré učení podle svého uvážení, navíc ještě, když vezmeme v úvahu zvláštnosti jejich zištného, mocichtivého charakteru skrývat ‚tajnou podstatu před bližním svým‘, se přece jen rozhodli, že v dalších generacích poztrácí tyto znalosti.“ Sensej nasypal kopeček písku před sebe a ukázal na jeho vrcholek. „A pokud tito židovští kněží ještě něco věděli o této pověsti, pak k těmto,“ ukázal na spodek pyramidy, „se dostaly jen ubohé drobečky filozofických znalostí. Dnes na učení Kabbaly přitahuje lidi právě tato filozofie s egyptskými kořeny. A k zaplnění vzniklých mezer a prázdnoty, aby se už určitě nikdo k ničemu nedobral a nic nepochopil, použili matematiku, oblíbenou židovskými kněžími, navíc propletenou s hebrejštinou. Výsledkem bylo, že se ve 4. století našeho letopočtu objevila kniha Sefer Jecira (Kniha stvoření), která opět vycházela z cílů a úkolů elity židovských kněží a ve které se kromě ujištění, že základem všeho stvořeného je Bůh, mluví o tom, že vesmír je založen na deseti číslech a dvaceti dvou písmenech... hebrejské abecedy (což dohromady činí třicet dva prvků vesmíru).“

Starší kluci se při této zmínce neudrželi a rozesmáli se. A Voloďa ještě dodal:

„Jasně, zase ta lakota!“

Ale Sensei si nevšímal jejich smíchu a pokračoval ve svém vyprávění.

„V židovském učení se zdůrazňovalo, že právě písmena starohebrejské abecedy jsou spojena s tvořícími silami vesmíru, kde každé písmeno odpovídá určitému číslu, svým tvarem pak hieroglifu se skrytým významem a ve vztahu s jinými písmeny pak celému matematickému symbolu. Kombinací písmen a vytvářením slov z těchto písmen je prý možné

působit dokonce na svět a při tom odhalovat nové zákony rozvoje, vypočítávat budoucí události a tak dále. Věřilo se, že ‚zasvěcený', který měl tento ‚klíč', mohl vyčíst z textu židovské Tóry tajné Znalosti, skryté ostatním. Takže je to zase ta lidská hra na vyvolenost, vlastnění tajných znalostí."

„A Tóra to je... to je...," zřejmě zapomněl Slávek.

„Tóra je starohebrejský název pro Pět knih Mojžíšových, tedy pro prvních pět knih Starého zákona: Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium. I když poznamenám, že v užších kruzích nenazývají Pět knih Mojžíšových jinak než Šest knih. Pro ty, kteří by chtěli proniknout do podstaty této otázky se nabízí oficiální ‚historická verze', která na dotaz zodpoví – tedy že Pět knih Mojžíšových bylo kompletováno v průběhu pěti set let současně s textem šesté knihy Starého zákona – knihy Jozue (Ježíše Navina), vám už známého vojevůdce. Ve skutečnosti je pět knih jen pro lidi. A pro celkem úzký okruh těch, jejichž potomci odedávna vládli tomuto lidu, to je ‚Šest svatých knih' (zapamatujte si to, později to srovnáte s dalšími informacemi), tedy podle toho, jak to rozhodli židovští kněží na svém tajném shromáždění v Babylonu v roce 440 před naším letopočtem.

Mimochodem, strůjcem jednoho z nejdůležitějších rozhodnutí kněží na tomto shromáždění byl Ezdráš, jehož kniha se také stala součástí Starého zákona. Jeho povinností byla úprava, systematizace a slučování zákonů do jedné sbírky právních předpisů, která byla určená pro židovský národ. Ezdráš se přestěhoval z Babylonu do Jeruzaléma, kde následně spolu s Nehemiášem začal bouřlivě konat ve věci obnovení kultu Jahve, platnosti zákazů a předpisů kněží pro svůj národ.

Jeho nejbližší spolubojovník Nehemiáš, jehož kniha se také stala součástí Bible, byl docela agresivní židovský politik, zuřivý šovinista, který měl v povaze netrpělivost, hraničící s nenávistí ke všem druhým národům. V té době jej perský král Artaxerxés (Artachšasá I.) jmenoval místodržitelem Judeje. Pod jeho vedením, nikoli bez pomoci Ezdrášovy propagace, byl obnoven Jeruzalémský chrám. Díky činnosti těchto dvou spolubojovníků, kteří plnili plány židovské kněžské elity, bylo zorganizováno rozsáhlé národní shromáždění, kde Ezdráš seznámil lid se ‚Zákonem', tedy s Pěti knihami v odpovídající úpravě. Všem lidem oznámili pravidla kněžích a poslali je domů."

„Zase politikaření," poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Bohužel," kývnul Sensei. **„Jednou ze zásad Archóntů, kterou často používají ve své činnosti, je vytvoření různých náboženských organizací za účelem formování ovladatelné společnosti, která bude Archóntům podřízena."**

Na chvíli se odmlčel a pokračoval ve vyprávění.

„A ještě o kabbalistech. Druhou nejuctívanější knihou po Sefer Jecira (Kniha stvoření) je pro ně Zohar (Kniha záře), napsaná na konci 13. století autorem, který pocházel z židovské diaspory, žijící ve Španělsku. Všimněte si tohoto data – **konec 13. století**, později si to s něčím porovnáte a něco pochopíte. Takže v knize Zohar je tajné nevyřčené Božstvo považováno za Ein Sof (Nekonečné) a svět věcí za emanaci, vyzařování božských sil. Tam je také výklad deseti sefír, které zprostředkovávají tvořící síly božstva, díky kterým se otevírá v poznání. A samozřejmě je také po svém interpretováno přesídlování duší."

„Počkej, nějak nemůžu pochopit, jaké v tom byly pozůstatky staroegyptských znalostí? Nadhoď aspoň pár příkladů pro osvětu, abych tak řekl," poprosil Viktor.

„Ano, jistě. Vezměme si například myšlenku kabalistů o utajeném nevyřčeném jménu Božstva, kterou převzali z Bible. A do Bible se dostala přes židovské kněží, kteří jednoduše předělali tento pojem o tajném Božím jméně podle svého, vzali jej ze staroegyptských zdrojů a pověstí. Ve starověkém Egyptě se věřilo, že pravé jméno člověka (osobní jméno člověka označovali jako ‚Ran') bylo klíčem k otevření jeho individuality (podle jejich pověr bylo dokonce pro mrtvého důležité, aby nezapomněl své jméno po smrti), ale pravé Boží jméno je klíčem k otevření obrovských tajných sil, které dávají neomezenou moc. A následně, pokud jste znali pravé jméno člověka, mohli jste pozitivně nebo negativně ovlivňovat jeho nositele. Proto existoval názor, že k zachování bezpečnosti je potřeba pravé jméno, jak už u člověka nebo u Boha, udržovat v největším tajemství.

Tyto pojmy se staly základem pro mnohé legendy a pověsti. Například dnes známé vyprávění o Isidě (Eset) a bohu Ra. Podle této pověsti byl bůh Ra, kterého kousl had, nucen kvůli vyléčení sdělit své tajné jméno bohyni Isidě. A díky tomuto tajnému jménu Isida získala moc nad vládcem bohů."

„Zajímavé," pronesl Nikolaj Andrejevič, „když tomu ve starověkém Egyptě přidávali takový velký význam, pak můžeme předpokládat, že všechny tyto informace nevyšly z prázdnoty."

„Bezesporu," kývnul Sensei.

„A na jakých znalostech se pověst zakládala?"

„Co se týče pravého jména člověka... Původně se věřilo, že v momentě zjevení duše v materiálním světě jí Bůh dával jméno, které duše nesla tajně přes všechny své reinkarnace. Prostřednictvím tohoto jména Bůh komunikoval s duší a když duše vyzrála, povolal ji k sobě. A pokud někdo nějakým způsobem zjistil pravé jméno lidské duše, pak jej mohl využít k ovlivňování samotného člověka. Tyto znalosti ale byly přístupné kromě Bódhisattvů jen lidem na vysoké duchovní úrovni, kteří končí svůj pozemský cyklus reinkarnací. Mezi lidmi

se jen zřídka stává to, že jméno člověka, které mu bylo dáno při jeho narození, se shoduje s jeho pravým jménem. Ale člověk o tom nemá ani nejmenší tušení. K podobné ‚shodě' dochází záměrně, a to jen ve zvlášť významných případech.

Dnes bohužel tyto znalosti patří spíše pod kapitolu ‚fantastika'. I když dozvuky těchto znalostí o jménu, jakožto pochopení prvotního prvku v sobě, jakési hlubinné vnitřní podstaty, toho, co se vkládá do lidské podstaty, jsou přítomny u různých národů. Vezměme si například indoevropské slovo jméno – n-men, tedy ‚v', ‚uvnitř'. Nebo ruské nářeční slovo vo jma (во ймя) – jméno. U Indů, stejně jako v brahmánské koncepci, vládne přesvědčení, že pravé jméno člověka charakterizuje povahu nositele daného jména, tedy totožnost ‚jména a tvaru' – nāmarūpa (mimochodem, jejím védským prototypem je nāman:dhāman – jméno a tvar). V mnohých kulturně-historických tradicích existuje i takový pojem – hádání vnitřní podstaty novorozence při jeho pojmenování. Zulové mají například pověst, že pokud děťátko hodně pláče, nevybrali mu to správné jméno. U ugrofinských národů je podobná představa, pokud nesprávně vyberete jméno člověka, pak to v jeho životě vyvolá řadu komplikací. Ale všechno jsou to jen dozvuky.

V hluboké minulosti si člověk, znalý této problematiky, který nechtěl zneklidňovat a riskovat bezpečí vlastního jména, vybíral ‚přezdívku', která charakterizovala jeho povahové rysy, nebo vůbec nějakou podobu jména uctívaného božstva, aby pod jeho jménem ‚získal ochranu'. Ale v průběhu let se znalosti vytratily a zůstalo jen vnější lidské napodobování tradic našich předků. Proto, když se někteří lidé s hypertrofovanou mánií velikášství snaží ‚ovlivňovat' jiné lidi, zastrašují je a chlubí se, že ovládají tyto magické ‚znalosti', spojené s jejich jménem – a to je prostě směšné, protože současná jména jsou tou samou podobou. Vezměte si například staroruské jméno Svatohor, nebo německé Siegfried. Není to nic jiného než ‚vítězství + ochrana'. Nebo si vezměte současná jména jako Andrej, Ivan, Marie, Xenie a tak dále. Jsou to jména křesťanských svatých, která jsou zase převzata z transformace označení různých vlastností ‚božího člověka'. Takže ztráta pravých znalostí vyvolala v podstatě lidskou ‚paranoiu' ve spekulacích a manipulacích s obyčejnými jmény s tím, že mají ‚ovlivňovat' nositele daného jména. Všechno to došlo až do takové absurdity, že například v Egyptě v pozdějších dobách vznikaly války mezi kněžími a staré památníky se obsazovaly z takových banálních příčin lidského egocentrizmu, jako je vymazávání jména pravého stavitele těchto památníků a ‚zvěčňování' vlastního jména na tomto místě. Protože předci přece připomínali: ‚Dokud žije jméno, jeho nositel je nesmrtelný.' Ve staré Číně bylo zakázáno vyslovovat jméno císaře, aby mu nikdo nemohl uškodit. Stejně tak Židé, aby ‚bylo

pro zlé duchy těžké najít pravé jméno‘, v minulosti měnili svá jména i z těch nejmenších důvodů.“

„No jo,“ se smíchem pronesl Žeňa, „aby je nenašli ti, kterým vzali peníze.“

Všichni se upřímně rozesmáli.

„To je přesné!“ kývnul smějící se Nikolaj Andrejevič.

A když všichni ztichli, Sensei řekl:

„Takže všechno jsou to lidské záležitosti.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Existuje taková stará indická moudrost, zapsaná v Upanišádách, která se týká množství jmen v reinkarnacích člověka: ‚Jak řeky tečou a mizí do moře, ztrácí jméno a vzhled, tak se i ten, kdo ví, osvobozuje od jména a tvaru a přichází k božskému Purušovi‘...“

„Purušovi? To jako k prvnímu člověku?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano,“ odpověděl Sensei a vysvětlil to pro všechny. „Puruša je ve staroindické mytologii jméno pro prvního člověka, ze kterého vznikly prvky vesmíru, vesmírná duše... A ohledně tajného Božího jména... Musím poznamenat, že u spousty starých národů, které později Židé označovali za ‚pohanské‘, převládaly představy o vzácné možnosti, že by dokonce i ‚smrtelník‘ (tedy obyčejný člověk) získal moc podobnou té, kterou mají bohové. A to bylo spojeno se znalostí utajovaného Slova, pod nímž se skrývalo tajné Boží jméno. Musím říct, že i když byly takové představy velmi obalené mytologií a mystikou, přesto se v jejich podstatě ukrývá princip toho, co v současnosti nazývají Grálem. Později vám o tom povyprávím podrobněji.“

„Bude velmi zajímavé poslechnout si o tom něco víc,“ netrpělivě promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Všechno má svůj čas,“ dobrosrdečně promluvil Sensei. „Ale vrátíme se ke knize Zohar, k těm informacím, které byly převzaty... Vezměte si například deset sefir, které kabbalisté označují jako přívlastky Boha, ‚paprsky, které nesou Jeho tvůrčí energii‘, přičemž světlo z těchto paprsků nevnímají pocitem, ale rozumem. Názvy sefir jsou: Nejvyšší síla, Moudrost, Rozum, Milost (nebo Dobrota), Justice (Spravedlnost), Krása, Vítězství, Věčnost, Výkon a Skutečnost (Království). Odkud je to převzato a z čeho předěláno? Z představ starých Egypťanů o Ka a jeho spojení s bohy. Staří Egypťané například věřili, že o dítě se starají ochránci jeho magické síly. Jsou to mužská božstva, která jsou označována znakem Ka (znak rukou, zvednutých nahoru) a ženská božstva, která se nazývají Hemsut (‚chůvy‘) a nosí na svých hlavách znak šipky. Zpravidla jich bylo sedm párů (sedm je pro staré Egypťany posvátné číslo). A mají tedy čtrnáct jmen: Síla, Moc, Prosperita, Strava, Uctívání, Věčnost,

Záře, Lesk, Sláva, Magie (Heka), Výrok (Vůle k budování (tvořivosti)), Zrak, Sluch, Vědomí. 14 Kau a 7 Ba se připisovalo také nejvyššímu bohu. Udělejte si svůj závěr sami.

Nebo když si například vezmeme výklad kabalistů o duši. Opakují to, co bylo dávno známo východním národům, že svět člověka je mikrokosmos, analogický makrokosmu. Ve středu mikrokosmu se nachází nesmrtelná božská substance, která je obklopena vnějšími obaly. A právě tyto obaly nazývají nešama (duch), což odpovídá staroegyptskému Ach, o kterém už víte; ruach je zase staroegyptská Ba – duše. Jen k ruach u kabbalistů patří pojem vlastní osobnosti člověka a příbytku jeho vůle. Mírně řečeno, slepili dohromady egyptské pojmy Ach a Ba. A třetím obalem podle nich je nefeš, tedy tělo, což odpovídá staroegyptskému Chat. Přičemž uvádějí, že každý tento obal je také triadický. Například právě nefeš zahrnuje nejen tělesný obal, ale také nesmrtelnou část nefeše...“

„Není to náhodou Chu?“ šibalsky pronesl Žeňa.

Sensei se jen usmál a pokračoval ve svém vyprávění.

„...a také ‚duch kostí‘, což je nepomíjející obraz fyzického těla, který udržuje jeho tvar pro následné vzkříšení. ‚Duch kostí‘ je tedy, když se vyjádřím staroegyptským jazykem Ka, nebo naší terminologií ‚astrální dvojník‘. A v tomto překrouceném, zvráceném kabbalistickém chápání trojjedinosti jsou velmi dobře vidět staroegyptské znalosti a víry.

Staří Egypťané nejenže rozdělovali člověka na pět prvků, poukazovali také na základní triadický vzájemný vztah mezi těmito prvky. Například základní, vám již známé triády. Ka-Ba-Ach ukazují, že duše je úzce spojena s astrálním dvojníkem člověka a s jeho duchem vůle. Nebo triáda Ka-Chu-Chat, kde Materiální podstata (Chu) byla úzce spojena s astrálním dvojníkem člověka (Ka) a fyzickým tělem (Chat). A nejenže bylo poukazováno na tyto trojjedinosti, vytvářela se také celá učení ohledně práce s danými strukturami, efekty, výsledky. Uváděly se také trojjedinosti při dosahování určité úrovně sebezdokonalování, například takové, jakou je Sach-Ba-Šu (Сах-Ба-ШУ), o které vám povím o trochu později. Tyto znalosti se neobjevily jen tak, jako by spadly z nebes, tak jak tomu bylo u kabbalistů, kteří se nejenže chlubili cizím peřím, navíc to všechno spojili se svými specifickými úsudky a připravili takovou směsku, že teď u velké části lidstva z toho vznikla úplavice. Staří Egypťané čerpali znalosti z čistého zdroje, kde bylo všechno jednoduché a jasné. Stačilo si je jen vzít a použít je! Ale to ne, oni měli potřebu všechno překroutit podle svého, zkomplikovat až do neuvěření a využít pro své cíle. Ano... Nejlegračnější je to, že v tomto ‚učení‘ kabbalistů jasně prosvítaly staroegyptské kořeny, které před zraky přemýšlivého čtenáře schovat nejde, a proto začali popularizovat legendu o tom, že znalosti kabbaly byly předány od samotného Adama Noemovi a pak Abrahámovi, ‚příteli Boha‘. Tyto ‚tajné znalosti‘ prý měl i Mojžíš, který

zasvětil do tohoto učení sedmdesát stařešinů a oni jej pak velmi tajně ústně předávali svým ‚vyvoleným'."

„Úplně jako z egyptské legendy o Sethovi (Setovi) a sedmdesáti dvou spiklencích," poznamenal Voloďa.

„Abrahámovi, ‚příteli Boha'?" podivil se zase Žeňa. „Takže Abrahám byl přítel a ostatní otroci? Dobře si to zařídili."

„No, jak jinak, prostě podle plánu ‚Židů', mám na mysli kněží," promluvil Sensei. „Takže, začali tvrdit, že právě přes Abraháma se tyto znalosti dostaly do Egypta, kde byl povolen ‚únik' části tohoto ‚mystického učení'. A prý se právě tak Egypťané dozvěděli ‚něco z Kabbaly', a východní národy ‚dokonce včlenily prvky Kabbaly do svých filozofických systémů'."

„Hm, ti se teda nerozpakují," znovu komentoval Žeňa. „Sami tyto znalosti vyčmuchali u východních národů a pak obviňují, že jim to ty národy ukradly."

„Přesně tak," potvrdil Sensei. „Je to jeden z jejich principů: nejdřív ukrást něčí znalosti a pak je prohlásit za své vlastnictví, přičemž jimi ‚vymyšlené', od myšlenky po samotný projekt. Nacpali do kabbalistiky tolik východních symbolů, znovu v podstatě překroutili pravý význam těchto znaků! Třeba například tady. Co vám připomíná tento znak?" Sensei vzal proutek, který ležel nedaleko a nakreslil jím do písku trojúhelník, v trojúhelníku kruh a v kruhu ještě tři malé kroužky, kde středový kruh byl trochu výš než ostatní dva. Pod těmito třemi kroužky narýsoval tři malé čárky a spojil je vespod jednou linkou. „Jaké máte varianty?"

Nikolaj Andrejevič se díval na znak a pronesl:

„No, jaké můžeme mít varianty? Tři kruhy v kruhu je jasným znakem Šambaly, který je populární na Východě. Jen bez toho dodatku pod nimi – ležatého písmene Š (Ш)."

„Ale co tě to napadá, jaký Východ?!" se smíchem pronesl Sensei. „Kabbalisté to neoznačují jinak než židovská triáda, tak zvaná ‚tvořící triáda', kam psali písmena šin k označení trojjedinosti prvních třech sefír: středový kruh je Keter, Bílá hlava, Koruna a dva ostatní kruhy jsou Chochma (Otec) a Bina (Matka)."

„Hm," rozesmál se Žeňa spolu s ostatními. „Nevím, čí Bílá hlava to vymyslela, ale mohli by dostat Korunu za nejlepší vtip!"

„A to není všechno! Symbolem Ein Sof (Энсоф) ((který je pro kabbalisty pojetím ‚věčného stavu Bytí', ‚nekonečným', ‚nejstarším z nejstarších', ‚dávající vzniknout věcem' a tak dále) je zavřené oko."

„Zavřené oko?" podivil se Stas.

„Počkejte, takže otevřené oko je symbolem Boha," vyslovil se Viktor.

„No, je to tak," potvrdil Žeňa. „A zavřené oko znamená, že zatímco Bůh spí, Archóntové konají!"

„Jasně," kývnul Nikolaj Andrejevič. „Dá se říct, že kam se jenom podíváme, všude je nějaká past Archóntů."

„No tak, když tolik tisíciletí spřádali plány," s lítostí se ozval Sensei. „Takže v knize Zohar je alegoricky vykládaná Bible, navíc tam ještě přimíchali různé prvky z neoplatonizmu a gnosticizmu. Všechno je to zaobaleno takovými teoreticky vábivými a skvostnými výzvami k očištění a povznesení duše. A prostoupeno očekáváním Mesiáše a hlavní myšlenkou – příchod Mesiáše znamená pro ‚židovský' národ nástup ideálního světa dokonalosti, který nemohl vystavět samotný Bůh."

„To si teda hezky vymysleli!" zasmál se Viktor.

„No a praktická kabala se zakládá na víře v to, že s pomocí zvláštních rituálů kabalistů, speciálních ‚modliteb' a vnitřních projevů vůle, může člověk údajně aktivně zasahovat do ‚božského a kosmického procesu' historie a ovlivňovat s pomocí jejich znalostí a tajné síly' každičkou věc v celém vesmíru."

„Uf, to je zase nějaká ahrimanovština!" zasyčel Voloďa.

Ruslan, který byl zaujatý Senseiovým vyprávěním, naopak hvízdnul a nadšeně pronesl:

„Copak mají opravdu tak velkou sílu a tajné znalosti?!"

Starší kluci se až rozesmáli z této jeho dětské naivity. Sensei položil na vrcholek pyramidky z písku lehké ptačí peříčko, které leželo kousek dál, ukázal na pyramidku a řekl:

„Kdybychom shromáždili všechny, ale úplně všechny kabbalisty na světě, pak jejich vychvalovaná ‚mocná síla a znalosti' nebudou stačit ani na to, aby odfoukli toto peříčko."

Starší kluci se přestali smát a spolu s námi se zaujatě podívali na sněhobílé načechrané peříčko, které leželo na vrcholku písečné pyramidky.

„Ano?!" zaujatě pronesl Žeňa, natáhl se blíž a dotkl se peříčka. To s lehkostí sletělo z pyramidky. Žeňa samolibě řekl: „Jé, jak se zdá, jsem silnější než všichni kabelisté!"

„Sám jsi kabelist!" dal mu lehký pohlavek Stas. „A vůbec, neruš nás, posloucháme."

Všichni se znovu vesele rozesmáli.

„Takže tak se věci mají," uzavřel to Sensei. „Prázdnota zůstává prázdnotou!"

„No jo," pronesl Nikolaj Andrejevič, zřejmě přemýšlel o tom, co slyšel. „Nevypadá to moc dobré." Na chvíli se odmlčel a zeptal se: „Tak co teda u starých Egypťanů představovala trojjedinost ‚Sach-Ba-Šu' (Сах-Ба-Шу)?"

„No, to je velice zajímavá věc," promluvil Sensei. „‚Šu' byl u starých Egypťanů termín k označení ‚stínu' člověka, ve skutečnosti je to jeden z projevů Ka. A ‚Sach'... Řekněme to takhle, slovo mělo ‚Sach' u starých Egypťanů několik významů. ‚Sach' označovalo ‚osvícení'. Tímto slovem nazývali souhvězdí Orion, které staří Egypťané považovali za krále hvězd. Orionem mimochodem často nazývali i Osirise (Usira), zatímco Sothis (hvězda Sirius, která je Zemi nejblíže) představovala manželku Isidu (Eset). ‚Sach' označovalo také zvláštní stav člověka ve vyšším ‚osvícení'. Pak tak začali nazývat ‚blahoslavené předky', ‚významné lidi z minulosti'. A později jako ‚Sach' označovali lidi z palácové šlechty, kteří měli pravomoc nosit pečeť. No a když se znalosti tak hluboce zaryly do náboženství, že se časem mnoho z nich ztratilo, pak se ‚Sach' už v představách o posmrtném životě starých Egypťanů změnil na patrona zemřelých, na termín k označení mumie – těla, pohřbeného v souladu s rituálem ‚osvícení'. Ale i po tom v náboženství dále spojovali ‚Sach' s představou ze starších dob – s pojmem ‚zajištěného osvícení'; s předností a kvalitou jiné úrovně, které nadělují v nebeském království; a také té nejvyšší moci a ‚božskosti'.

Vidíte, jaký dlouhý řetězec lidských předělávek a smyšlenek vznikl? Vždyť na začátku bylo všechno jednoduché. ‚Sach' původně staří Egypťané vysvětlovali jako životodárnou energii. S pomocí stavu ‚Sach-Ba-Šu', jak jej nazývali staří Egypťané, neboli naším jazykem, s pomocí určité duchovní praktiky se dosahovalo zvláštního stavu ‚nejvyššího osvícení'. Obrovskou roli při tom hrály pyramidální stavby, jako jedna z podmínek při provádění dané praktiky v dosahování stavu ‚osvícení'. Nejdřív to byly kamenné stavby pyramidálních tvarů nebo kopce. Mimochodem, následně se to také stalo jednou z příčin, proč staří Egypťané uctívali posvátný kámen ‚Ben-ben' – kámen pyramidálního tvaru.

A mimochodem, tato duchovní praktika se neomezovala jen na starověký Egypt. Spousta uměle vytvářených pyramid, které byly odhaleny dnešními lidmi, a ty, které ještě ‚nebyly rozpečetěny' a dodnes nebyly nalezeny – to nejsou žádné chaotické stavby. I když byly stavěny v různé době, jejich poloha byla rozložena na přesně určených souřadnicích, s přesnou orientací na určité hvězdy během stavby. V globálním měřítku je to jakási mapa. Iniciátory vytvoření těchto pyramid byli lidé, kteří disponovali těmito znalostmi. Mezi ně patřil i Imhotep. Tuto informaci o globálním architektonickém projektu světového měřítka (který byl vypracován dlouho před tím, než Imhotep žil) získal od Sokroveníka na konci svého mnohaletého studia u něj, spolu s jinými znalostmi.

Takže se vrátíme na začátek našeho povídání o Imhotepovi, této skutečně významné lidské Osobnosti. Už v dětství vynikal v prvé řadě svou čistotou morálních vlastností a

upřímností duchovních pohnutek, které získal do vínku od svých rodičů. Proto jej Sokroveník přijal mezi své učedníky. Pro Imhotepa bylo mnohem snažší přijímat znalosti Sokroveníka, než by bylo například dnes pro současného člověka, kterého Archóntové přesvědčili o výhodách materiálního bytí.

Ale získat znalosti je jen polovinou úspěchu. Mnohem důležitější je, aby byly využity! Vždyť jak se říká, teorie je bez praxe mrtvá. Čím byl Imhotep, jakožto Osobnost, tak významný? Tím, že nejen zodpovědně přistoupil k daným znalostem, použil je k rozvoji své duše, ale udělal také velmi mnoho užitečného pro lidi. Přičemž se tolik snažil, že tím, co založil v té době díky znalostem Sokroveníka Šambaly, využili potom nejen potomci Egypťanů, ale také národy v Asii, Africe, Evropě."

Archóntové se nebojí činnosti duchovně silné, svobodné Osobnosti zbytečně, protože vědí, nakolik je pro ně nepředvídatelná a schopná ovlivnit vědomí celých národů.

Sensei udělal menší pauzu, aby se trochu napil minerálky. Andrej toho využil a začal se ho vyptávat:

„Sensei, zmínil jsi projekt světového měřítka, týkající se pyramid, a taky to, že byl vypracován dlouho před tím, než žil Imhotep. A kdo jej teda vypracoval dlouho před tím, než žil Imhotep? Je jasné, že Východ je kolébka civilizace. Ale když budeme věřit vědcům, pak dlouho před tím tam civilizace nebyly... Byli tam jen samí lovci a sběrači, tedy to nejprimitivnější lidstvo."

„Co se týče nové kolébky, máš pravdu. Opravdu to tak bylo. Ale v té době Zemi navštěvovaly takové civilizace, které se vůbec nedají začlenit do současné ‚historické' koncepce, ale jejichž stopy jsou patrné až dodnes. Vezměte si například Baalbek s jeho obrovskými plochami ‚přistávací dráhy'. Nebo Velká sfinga, která se nachází nedaleko ‚patky květu' a která byla vytvořena dlouho před touto civilizací z jednoho kusu skály s vnitřními podzemními místnostmi. Kamenná socha, která mimochodem zcela bez následků překonala povodeň."

„Velká sfinga?!" zeptali se současně Slávek a Jirka.

„Ano, Velká sfinga je obrovská socha ležícího lva s lidskou hlavou, s takovou zvláštní pokrývkou hlavy, která sahá po ramena," ze zvyku vysvětlil Sensei. „Mimochodem ‚Sfinga' není ani zdaleka pravý název dané stavby. Je to řecké slovo, které označuje ‚toho, kdo dusí' a vzniklo ze slovesa ‚svírat', ‚dusit'. Tak tuto sochu nazývali Řekové, kteří pobývali v Egyptě, protože si ji asociovali s postavou svých starořeckých legend – se sfingou (sphinx). Sfinga u Řeků označovala pohádkové zvíře s ženskou hlavou a hrudí, lvím trupem, ptačími

křídly. Tento tvor žil podle legendy na skále blízko Théb a zadával těm, kteří procházeli, neřešitelnou hádanku a když nedostal odpověď, tak je zadusil. Protože se v určitých místech jejich legenda shodovala se staroegyptskými legendami o bohyni Sachmet (lvice s lidskou tváří), dceři boha Ra, která zúčtovala s nepokornými lidmi, pak se tento název také v historii zachoval.

I když musím poznamenat, že řecká legenda se zrodila ze starší verze o bytosti Phix, která žila v Boiótii na hoře Fókis – tedy o krutém stvoření, schopném polykat svou kořist. V nelítostném boji ji přemohl Oidipus. Ale samotný obraz sfingy se u Řeků zrodil pod vlivem obrazu okřídlené položeny-pololvice.

Co se týče Velké sfingy, tak tu ve skutečnosti v Egyptě nazývali Harmachis, kterého ztotožňovali se sluncem, vycházejícím na Východě, a se symbolem vzkříšení. Ale tyto pojmy vyplývaly z dřívějších představ o Velké sfinze jako o ‚Strážci domu bohů'. A to není náhodou. Tato stavba totiž ochraňuje tajemství cesty, která vede k chrámu Lotosu, což byla jedna z nejstarších podzemních budov na tomto místě."

„Tak to jo!" nadšeně pronesli naši kluci.

„Nějak jsem to nepobral," zpozorněl Nikolaj Andrejevič. „Můžeš k tomu říct něco víc?"

„A co myslíš tím, že Velká sfinga ‚se nachází nedaleko patky květu'?" zeptal se prakticky současně s Nikolajem Andrejevičem Viktor.

Sensei si dal s odpovědí trochu na čas.

„No, o chrámu Lotosu vám povím někdy jindy. A o ‚květu' můžu říct něco víc teď. Už jsem vám říkal, že Ta-Kamet bylo v dávné minulosti zvláštním místem pro Šambalu. Dokonce i jeho lokace není tak zřejmá, když vezmeme v úvahu zeměpisnou polohu tohoto místa na Zemi, jeho souřadnice a pohled z vesmíru."

„Pohled z vesmíru?!" zaujatě se zeptal Stas. „A co je na této oblasti tak zajímavého? Vždyť tam většinu území pokrývá poušť."

„Nejen poušť," namítl Sensei. „A ta poušť tam mimochodem nebyla vždycky. Před dvaceti tisíci lety, kdy ještě velkou část Evropy pokrývaly ledovce, byl sever Afriky celkem kvetoucím rájem na Zemi. A když ledovce zmizely a podnebí začalo být sušší, tehdy nastoupilo období sucha. Ale o tom teď nemluvíme. Když se podíváme na satelitní snímek severovýchodní oblasti afrického kontinentu, můžeme uprostřed pouště spatřit nádhernou rozkvetlou květinu modrého lotosu, kterou vytváří řeka Nil (mimochodem, pro ty, kteří to neví, je to dnes nejdelší řeka na světě). Široká trojúhelníková delta ve tvaru kalichu, která ústí do Středozemního moře, žilky řek v oblasti delty připomínající lístky a dlouhý vinoucí se tok

Kresba Anastasie Novych

Nilský lotos

se podobají kvetoucímu lotosovému květu na dlouhém stonku. Kdysi dávno, před dvanácti a půl tisíci lety, se díky pobřežní linii delta Nilu podobala lístkům lotosového květu naprosto dokonale. Prakticky v místě, kde tento květ vyrůstal, se v tu dobu nacházela Šambala, přesněji brána Šambaly. Ještě dříve před tím se nacházela na břehu nádherného jezera, v místech, kde jsou nyní vody Černého moře. A její další místo bylo již přímo v horách Bělovodí, kde se brána Šambaly nachází dodnes.

Takže ne nadarmo staří Egypťané zobrazovali lotos ve svých pověstech, které byly spojené s jejich bohy, se třemi lístky, tedy jako mladý, pučící, jako symbol mladého

(znovuzrozeného) lidstva. Víc než to, ne nadarmo bylo za Boha Nilu v minulosti považováno vesmírné božstvo jménem Hapi, jehož symbolem byl lotos (mnohem později to byl i papyrus a samotného Hapiho kvůli úplnému výmyslu jednoho z kněží začali zobrazovat v podobě tlustého člověka s velkým břichem a ženskými ňadry). A vůbec ne náhodou se objevilo ještě další označení Hapiho, jako jednoho ze čtyř synů boha Hora. Poznamenám, že jméno Hor se překládá jako ‚výška', ‚nebe' a jeho symbolem od nejstarších časů byl sluneční kotouč s roztaženými křídly. Taky poznamenám, že Horovy děti byly původně považovány za astrální bohy, za družice souhvězdí Velké medvědice na severním nebi. Takže si mysleli, že tito synové patřili k Osirisově družině. Hor určil pro každého z nich místo kolem Osirisova trůnu. Hlavním úkolem Horových synů bylo chránit Osirise, zneškodňovat jeho nepřátele. Přičemž každý stál na stráži z určité světové strany (Hapi na severu). A pokud si to všechno spojíte dohromady a dobře se zamyslíte, pak mnohé pochopíte."

„Spojíte?" zmateně pronesl Kosťa.

„Hm, to je zajímavé," zaujatě promluvil Nikolaj Andrejevič.

„To musíme pořádně namáhat mozek!" vesele řekl Andrej.

„A proč? Z jakého důvodu?" nechápavě se začal vyptávat Ruslan. „Co se v tom skrývá?"

Na to Voloďa pronesl svým hlubokým hlasem:

„Vždyť jsi slyšel, když se dobře zamyslíš, pochopíš."

„No jo," začal si dělat Žeňa legraci z Ruslana, když viděl, že Sensei v této otázce zachovává záhadné mlčení, „ale když nepochopíš... asi to bude lepší."

Všichni se vesele rozesmáli spolu se samotným Ruslanem. Nikolaj Andrejevič ale narozdíl od nás zřejmě v hlavě začal něco srovnávat a poznamenal směrem k Sensei:

„Počkej chvilku, před tím jsi říkal, že se u ‚patky květu' nacházela Brána do Šambaly?! Takže z toho vyplývá, že dřív se Brána do Šambaly nacházela prakticky v centru civilizace. Takže to znamenalo, jestli tomu dobře rozumím, že se Bódhisattvové mohli častěji kontaktovat s lidmi?"

„No, na začátku utváření civilizace je to zkrátka nezbytné. Takže není nic překvapivého na tom, že se Bódhisattvové otevřeně pohybovali mezi lidmi. Tím spíš, že celé lidstvo bylo v té době utvořeno z malých skupinek lidí, které se samozřejmě bránily vnějším pozemským i vesmírným faktorům."

„Ale pokud Bódhisattvové ze Šambaly lidi opatrovali, pak některé staroegyptské legendy nejsou prostě jen legendami?"

„Co máš na mysli?" zeptal se zase Sensei.

„Nějak se mi vybavila legenda o těch, kteří vládli v Egyptě, před nastolením dynastií. Když jsem byl ještě studentem, zkoušel jsem na ní takovou memotechnickou pomůcku, zvlášť u čísel. Když jsi teď vyprávěl o Bódhisatvvech, tak se mi tato chronologie sama vyvstala na mysl. V legendě se mluví to tom, že Egypt ovládalo 12 300 let sedm velkých bohů: Ptah 9 000 let, Ra 1000 let, Šu 700 let, Geb 500 let, Osiris 450 let, Seth 350 let, Hor 300 let. Pak následovalo dvanáct božských vládců, mezi nimiž byl i Thovt i Maat, kteří vládli 1570 let. A poté 30 polobohů, kteří panovali 3 650 let... Nejzajímavější je to, že po vládě polobohů začali Egyptu vládnout lidé. Ale nějak se jim nedařilo a Egypt byl na 350 let ponořen do bažin chaosu, odcizení a neshod, kde nebyl jediný vládce. Sjednocení začalo až při Menésovi.“

Nikolaj Andrejevič se tázavě podíval na Senseie a ten mu odpověděl.

„No, nebylo to úplně tak, i když...“

„... pro lidi je to dobré i tak,“ z legrace dokončil Senseiovu větu Žeňa.

„Tuto ‚chronologii‘ napsal egyptský kněz Manehto (Manéthó nebo Manéthón), který žil v Egyptě ve třetím století před naším letopočtem, právě v době řecké nadvlády. Manehto popsal historii Egypta, vytvořil seznam vládců a dynastií na základě starších pramenů, zaznamenaných v papyrusech. Vynasnažil se vlastně systematizovat a oživit dávno zapomenuté literární prameny, a to včetně různých legend a pověstí. Ale nejde ani tak o čísla a data, o která se teď přou egyptologové. Nejzajímavější je to, že tak chytře osvětlil politickou realitu v egyptské historii, že Archóntové (když se k nim dostala tato práce, která mezi lidmi získala velkou popularitu) rychle zabavili jeho originální práci a rozšířili fámu, že se tato práce ztratila během obsazení Egypta vojskem Alexandra Makedonského. Proto Manehteova práce nedorazila až k současným lidem. A v dnešním světě je tato práce posuzována na základě úryvků, které se dochovaly v pracích Julia Afrikana, Jevsevie a Iosepha Flavia, ale nikdo už se nezamýšlí nad tím, kdo byli tito autoři, kdy žili, pro koho pracovali a odkud vzali informaci o práci tohoto kněze, který žil několik století před nimi. Nemluvě už o takové ‚drobnosti‘, že skoro každý historik si v té době myslel, že má právo vnášet libovolné změny při interpretaci starších prací. Proto si tolik protiřečí názory ve vědeckých kruzích dokonce i o dozvucích této práce, které vyvolávají nadšení, zklamání, obvinění, že jsou to všechno ‚neopodstatněné legendy‘, ‚jasný výmysl‘, ‚zmatené informace‘.“

„Hm, pokud spory o něm neutichají ani po tolika století, tak se potom tenhle člověk musel dostat až k samotné podstatě,“ pronesl Voloďa.

„Je to tak,“ kývnul Sensei. „Třeba například k tomu, co dnes někteří označují za ‚zmatené informace‘. Dochovala se Manehteova zmínka o tom, že během dnes tak zvané

První přechodné doby (právě po Imhotepově období, kdy se Archóntové pořádně pustili do Egypta, vznikla politická nestabilita, rozšířil se hladomor, nepokoje) v Egyptě vládlo ‚sedmdesát vladařů během sedmdesáti dní'. A skutečně tomu tak bylo! Ale k této době a k těmto událostem se ještě vrátíme.

Skrze Manehteovu práci Archóntové jednoduše byli odhaleni v historii hlavně svou strukturou. A to nebylo poprvé. Není náhodou, že je v legendách o Sethovi zmínka o sedmdesáti dvou spiklencích. Není náhodou, že židovští kněží následně pro svůj národ zařídili nejvyšší soud – synedrion, který řídili ‚velekněží'. A není vůbec náhodou, že počet členů synedrionu (kteří, jestli vzpomínáte, v určité době vyslýchali a soudili Ježíše Krista) je sedmdesát jedna lidí. To proto, že sedmdesát (plus jeden až tři), třicet (plus jeden až tři) a deset (plus jeden až tři) jsou základní početní struktury Archóntů."

„A proč u všeho dodáváš ‚plus jeden až tři'?" nepochopil Viktor.

„V závislosti na tom, jaký význam mělo tohoto společenství pro Archónty, se do něj přidává jeden až tři lidé. Jsou to kruhy síly. O nich si ale promluvíme později."

„To jsou teda odvážlivci, tihle Archóntové!" se sotva postřehnutelným úsměškem vyjádřil Stas.

„Aby ne! Takže často lidem, kteří nemají přesné informace, nezůstane nic jiného, než spoléhat na mýty a legendy (a být velmi obezřetný). Vždyť důkazy nás příroda málo rozmazluje. Když si vezmeme například zmíněnou oblast Delty, tam se teď podle lidí kvůli rychlému nahromadění usazenin nacházejí nejstarší kulturní vrstvy hluboko pod zemí. A abychom je vykopali, musíme použít značné prostředky."

Sensei udělal krátkou pauzu.

„No jo, všechno to naráží na prostředky," poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„A prostředky narážejí na Archónty," smutně doplnil Viktor.

K tomu Žeňa s chladnokrevným pohledem prohlásil:

„Tak ať se tohle ‚všechno' spolu s prostředky nestaví do cesty Archóntům svými pěknými místy!"

Všichni se zasmáli tomuto dalšímu Žeňově vtipu. A Stas z legrace řekl:

„Škoda, že za velké hlouposti nedávají Nobelovu cenu! V téhle oblasti bys neměl konkurenci!"

„A proč bych potřeboval nějakou Snobelovu cenu? I tak si žiju docela dobře," namítnul Žeňa.

Opět jsme reagovali na chlapcovu repliku veselým smíchem. Našeho slovního veselí se neúčastnil jen Nikolaj Andrejevič, který v té chvíli přemýšlel o čemsi jiném. Počkal chvíli, než se přestaneme smát, a začal mluvit k Sensei:

„Takže to není jen tak... Bódhisattvové byli tehdy častěji v kontaktu s lidmi. A lidé je považovali za bohy...“

Všichni hned utichli, zřejmě je tato otázka také zaujala.

„Samozřejmě, že si lidé asociují Bódhisattvy s bohy,“ pronesl Sensei ve vzniklém tichu. „Protože jejich znalosti a umění ovládat matérii (stejně jako přírodu, bez jakýchkoli ‚technických prostředků‘, a také disponování jinými nadpřirozenými možnostmi) by šokovaly i současného člověka s celou jeho informační výbavou o ‚nejšpičkovějších‘ technologiích, a to už nemluvím o těch, kteří žili v době vzniku této lidské civilizace. Tím spíš, že ke kontaktu docházelo opravdu často. Vždyť Bódhisattvové ze Šambaly nejenže strážili lidi, předávali jim také znalosti: od základních znalostí (jak sít obilí, stavět domy a tak dále) až po duchovní praktiky. Odtud také vznikla pověra, že bohové musejí přijímat lidskou podobu k tomu, aby se mohli kontaktovat s lidmi. Tak například takoví jako Ptah a Osiris – to nejsou výsledky mýtického výplodu, ale reálné osobnosti Bódhisattvů, kteří kdysi pobývali mezi lidmi. A tak vznikl příběh o jejich životě, který byl lidmi ve skutečnosti velice mýtizován a zjednodušen, aby byl pro ně pochopitelný, a navíc ještě spojen s konkrétní zeměpisnou oblastí. Ale činnost Bódhisattvů takového rozsahu se v té době zpravidla neomezovala jen na území starověkého Egypta.“

„Jak to máme chápat?“ zajímalo Kosťu.

„No jak... Vezměme si například Bódhisattvu, kterého lidé kdysi velmi dávno znali pod jménem Osirise. Jeho činnost byla spojena nejen se starověkým Egyptem, ale také s místy, jako je dnešní Altaj, povodí Volhy, oblast Dněpru a Dunaje. On a jeho lidé udělali obrovskou práci, díky níž došlo k prudkému vzestupu kultur v těchto centrech civilizace. A dokonce i dnes může zvídavý člověk najít nepřímé důkazy v tripolské kultuře, která vznikla před sedmi tisíciletími v oblasti Dněpru a Dunaje...“

„Hm, a co to je za kulturu? Slyším o ní poprvé,“ podivil se Kosťa.

„Tripolská?! Tuto kulturu tak pojmenovali archeologové, kteří jako první provedli vykopávky neobvyklé osady nedaleko vesnice Tripoli v Kyjevské oblasti. Byli překvapení, že lidé v této kultuře uměli stavět velkoměsta, tavit kovy, disponovali unikátní technologií na výrobu keramiky a vůbec celkově žili komfortně a byli zabezpečení. Byl to celkem srdečný, klidný a neútočný národ. Dodnes zůstává pro archeology velkou záhadou jeho neobvyklá ideologie, která se promítla do takových drobností jako je slavnostně vyzdobené hliněné

nádobí a terakotové sochy. Hádankou je pro ně to, jak je možné, že tento národ ve svém umění vyjadřoval slova pomocí symbolů, a to včetně těch, které později získaly velký význam v kulturách staré Číny, Indie, Egypta, geograficky tolik vzdálených. Je to například znak jing a jang, svastika, světový strom, neobvyklé ‚pruhované' obrazce, které byly následně charakteristické také pro části oděvu obyvatele starověkého Egypta. Ale nejzajímavější je to, co současní archeologové ještě neobjevili. Tento národ nebudoval jen tak nějaké svatyně. Tento národ věděl o pyramidálních stavbách a s nimi spojených duchovních praktikách. A nejenže o nich věděl, ale také takové ‚pyramidy'budoval v určitých místech podle určité hvězdné mapy. A podobné ‚stavby' existují dodnes."

„Ano?" podivil se Kosťa spolu s námi. „Takže tyto pyramidy nebyly ještě objeveny?' A proč?"

„Jako obvykle, kvůli nedostatku příležitostí a informací. Ale jak se říká, všechno má svůj čas... Takže ohledně míst, která navštívil Osiris. Starý název řeky Volhy – Ra vůbec nevznikl náhodou. A vůbec ne náhodou byla právě sem zavezena pro tato místa tolik nepřirozená rostlina, jakou je lotos. A určitě ne pro okrasu se v minulosti tak zvané ‚altajské princezny', ve skutečnosti ‚panny Znalostí', nechávaly tetovat speciálními symboly. Všechno to ve své podstatě vychází z jednoho a téhož pramene dávných znalostí. Takže kdo chce, ten pozná..." Sensei se pozorně podíval do našich zaujatých obličejů a pokračoval ve svém vyprávění. „Takže když pobývali Bódhisattvové na světě, nestarali se jenom o lidi jako o novorozence v kolébce, ale samozřejmě také komunikovali s představiteli jiných civilizací... A nic nadpřirozeného v tom není. Lidstvo má v podstatě šanci v nejbližších sto letech dosáhnout takové úrovně rozvoje, že bude moct bez problémů navštěvovat jiné světy. A v té době byla podobná komunikace Bódhisattvů s představiteli jiných světů běžná. Je to zcela přirozené, protože ať už je materiální civilizace jakkoli vysoce rozvinutá, stejně se bude snažit komunikovat s bytostmi na vyšší úrovni, tím spíš, že tehdy, jak už jsem říkal, na Zemi celkem dlouho pobývali Bódhisattvové."

„Bylo to něco jako unikátní šance pro představitele jiných světů poznat víc, než co sami umějí?" udělal si závěr Viktor.

„Přesně tak," kývnul Sensei. „Takže existence kosmodromu nedaleko Egypta, na území dnešní Lybie, který se mimochodem dochoval až dodnes..."

„Kosmodromu?!" zeptali jsme se skoro sborově.

„No ano," Sensei pokrčil rameny a klidným hlasem reagoval na naše všeobecné překvapení. „Teď ho vědci nazývají terasy v Baalbeku. Je to taková obrovská plošina, postavená z obrovských bloků, z nichž každý váží 360 tun, má speciální otvory na bocích.

Archeologové si dodnes lámou hlavu nad jejím určením. Narozdíl tedy od představ o světě lidí z minulých epoch, i když už jim začalo docházet, že se to kosmodromu podobá," zasmál se Sensei. „Jejich naivita je až zarážející! Hledají stopy zbytků paliva kosmických lodí, samozřejmě se pod pojmem palivo rozumí takové pohonné látky a jeho složky, které jsou známy k dnešnímu dni," a v údivu Sensei oznámil, „a vůbec, jaké by museli mít nádrže s takovým palivem, aby mohli doletět například na Sirius a k tomu se ještě i vrátit zpátky?! Jsou směšní, hledají stopy paliva a maziva a ani je nenapadne, že je na světě plno jiných zdrojů alternativních energií, které jsou úspornější a ekologicky šetrnější. No, jak se říká, podle toho, jakými informacemi disponujete, tomu také věříte.

Kromě teras v Baalbeku existovaly také kosmodromy, které nepotřebovaly tak velkou plochu ke vzletu nebo přistání. Pro takové lodě byla vydělena přímo oblast u základu nilského ‚květu'. Samozřejmě, že takový intenzivní pohyb nemohl zůstat bez povšimnutí lidí, proto se mezi generacemi zachovaly velmi zajímavé staré legendy o této době."

„A jaké pověsti to například jsou?" zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Například o starém městě Khem, které později Řekové nazvali Letopolis, které se rozkládalo u ‚patky květu', na západním břehu rosettského ramene Nilu. Dochovaly se legendy, že jej v dávné minulosti nazývali ‚městem, kde udeřil blesk'. Podle náboženských pramenů je Khem známý jako ‚dopravní značka, která ukazuje cestu Osirise do nebe'. Toto město považovali za pozemský odraz Síria. Spojovali jej s jednou ze starých zmínek jména boha Hora – boha, jehož zobrazovali, jak si jistě pamatujete, jak v podobě okřídleného kruhu, tak i sokola nebo člověka s hlavou sokola.

Nebo třeba další město, které se nacházelo nedaleko Khemu (prakticky ve stejné geografické šířce) u ‚patky květu', v minulosti známé jako Iunu (jak si jistě pamatujete, je to biblické město On neboli v řecké variantě Heliopolis, tedy ‚město Slunce'). O něm se také dochovala jistá pověst, že kdysi velmi dávno byl v Iunu svatý kopec, ze kterého poprvé vyšlo Slunce. Pak byl na tomto kopci pro připomenutí minulosti vytyčen posvátný sloup, který byl později vyměněn za stejně posvátnou relikvii z dávných časů – za kámen Benben, který má tvar kuželu se zakulacenými okraji (později se v pověstech proměnil na řecké slovo ‚pyramidon').

Obyvatelé dávných dob věřili, že tento kámen má nadpozemský původ. Podle názorů lidí je považován za ‚dávno ztracený'. V posvátných znacích byl zobrazován spolu s ptákem Fénixem, který na něm sedával. Ale na první pohled vypadají všechny tyto příběhy jako pohádka. Současní vědci mohou maximálně předpokládat, že obyvatelé dávnověku si něco navymýšleli a považovali jakýsi obyčejný meteorit za ‚posvátný kámen', který spadl

z nebe. Když se ale dostanou až k samotné podstatě ‚ben', tak zjistí, že označuje slova ‚semeno', ‚oplodnění', spojí to s legendou o Fénixovi, který vždy za určitou dobu přilétá k lidem z Východu a dává vzniknout novému cyklu. V nejlepším případě to všechno budou považovat za náboženský primitivizmus, který je spojený s kultem plodnosti, a tak jim to bude stačit. Ale ve skutečnosti to není zdaleka tak jednoduché..."

Sensei se podíval na polohu slunce na nebi a navrhl:

„Tak... co kdybychom si teď dali trochu pauzu. Je čas se vykoupat, pokud nebudete mít nic proti."

„Je nejvyšší čas," souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič, který přejel pohledem naši skupinku, „všichni už jsou červení jak rajčata."

„No, a tak je to vždycky, v tom nejzajímavějším místě!" hekal Ženja a začal se zvedat z podložky spolu s ostatními. „Mimochodem, když jsme u těch rajčat... Nemáme tam něco dobrého k snědku?!"

A protože tuto otázku Ženja adresoval Taťáně, ta vesele odpověděla:

„Něco se určitě najde!"

* * *

Nejdřív jsme se chtěli trochu vykoupat. Ale ve skutečnosti se nikdo pořádně nekoupal. Jenom jsme se párkrát namočili, protože se nám voda zdála být po tak dlouhém vyhřívání na slunci příliš studená. Taťána a já jsme vešly do vody, ale hned jsme odtud vyskočily a namířily si to do stanu s potravinami. A protože se nikomu nechtělo ztrácet čas s dlouhými přípravami oběda, nachystaly jsme rychle lehké obložené chleby pro všechny. Kluci mezitím, z iniciativy Nikolaje Andrejeviče, dali trochu do pořádku naši pláž a roztáhli nad podložkami velký slunečník, který by všechny ochránil před přímými, spalujícími slunečními paprsky. My se tak mohli pohodlněji usadit k dalšímu odpočinku. Bylo to úplně skvělé. Vál lehký vítr, který byl ve stínu slunečníku, jak se mi zdálo, ještě víc „osvěžující". Vytvořili jsme na podložkách improvizovaný stůl s chleby a minerálkou. Když se všichni v přátelském duchu posilnili, Sensei pokračoval ve svém zajímavém vyprávění. Tentokrát jsem se už vyzbrojila svým zápisníkem a propiskou a začala jsem detailněji zaznamenávat Senseiovo vyprávění.

„Takže, k Imhotepovi," začal Sensei. „Tento člověk dovedně a chvályhodně využil znalosti, které mu odhalil Sokroveník. Brzy se stal mezi lidmi známým jako schopný léčitel a dostal pozvání ke dvoru faraona, dnes historicky známého jako Džoser (přestože ve starověkém Egyptě jeho jméno znělo jinak) — panovník třetí dynastie, který si zvolil Memfis

za hlavní město své říše. Přesněji řečeno toto město Egypťané také nazývali jinak — ‚Hut ka Ptah', což znamenalo ‚chrám duše boha Ptah' (nebo také ‚palác duše boha Ptah') a to proto, že za hlavní božstvo tohoto města byl považován bůh-řemeslník Ptah. Před tím se město nazývalo jednoduše ‚Město bílých zdí'. Název Memfis je řeckou interpretací mnohem pozdějšího egyptského názvu města Mennofer (‚Dobrý přístav'). Podíváme-li se na současnou mapu, pak zjistíme, že toto město leželo nedaleko dnešní Káhiry, ve strategicky důležitém místě delty Nilu. Dnes z města zbyly jen ruiny pohřbené pod silnou vrstvou písku. Mimochodem, ve Starém zákoně je toto město nazýváno Nof.

Imhotep se proslavil nejen jako vynikající lékař, ale také jako moudrý člověk, který se dobře vyznal v přírodních vědách (dnes pod tímto pojmem rozumíme astronomii, matematiku, chemii, fyziku, geometrii) a také, jak se později ukázalo, byl nadaným řečníkem a vynikajícím organizátorem. Brzy jej faraon Džoser jmenoval svým nejvyšším hodnostářem, po faraonovi tím nejdůležitějším člověkem říše, něčím jako je vezír nebo dnešní premiér v západních zemích. V té době neměl tento případ obdoby, neboť toto postavení zastávali vždy pouze příslušníci vznešených rodů. Imhotep pocházel z prostého rodu a takového postavení dosáhl, jak se říká, vlastním rozumem a pílí."

„No jo, díky znalostem, které mu předal Sokroveník," řekl Andrej.

„Ano, ale získat znalosti je jen jedna věc. Je potřeba je ještě správně využít," poznamenal Sensei. „Abyste mohli lépe posoudit, co Imhotep dokázal vykonat pro lidi, stručně vám osvětlím situaci, která panovala ve státě za faraona Džosera před tím, než se Imhotep dostal k moci.

Hlavu státu znepokojovala myšlenka, jak upevnit svou moc. Faraon se tudíž snažil zesílit svou pozici na severu, vedl válku na jižních hranicích. Kontroloval těžbu měděné rudy na Sinajském poloostrově, který předtím ovládali jeho předchůdci na trůnu. Byl totiž více zaměstnán řešením svých vlastních ‚strategických' problémů než potřebami národa. Jeho družina ho v tom napodobovala.

Kněží byli zaneprázdněni svými politickými intrikami a vzájemným soupeřením v boji o dominanci svého teologického systému. Vždyť tehdy v každém ‚sépu' nebo, jak je později nazývali Řekové, ‚nómu' (tj. v oblasti, na které se dělil stát) měli své vlastní bohy, vlastní náboženské koncepce založené na pozůstatcích stejných, mnohem starších znalostí. Ale za hlavní božstva celého státu byli prohlášeni bohové toho nómu, ve kterém se v daném období nacházelo hlavní město. Jenže po pohodlném životě toužili všichni vlivní kněží, kteří si dělali nároky na moc na vysoké úrovni. Proto si každý z nich přehrával vlastní kombinace v boji o moc, včetně toho, že pokud doktríny konkurenční náboženské koncepce více

ovlivňovaly názory lidí, přidávali kněží do svého systému nejen hlavní momenty této koncepce, ale taky atributy ‚konkurenčního' božstva ke svému ‚vlastnímu'.

„No jo, a i tak se kněží, přestože stáli u moci, řídili názorem prostých lidí," poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Samozřejmě. Přestože to zní paradoxně, byli závislí na názorech prostých lidí! Vždyť to je pro kněží chléb! Udržují jen navenek iluzi své moci, iluzi toho, že jakékoli náboženské postavení jejich věřících je závislé na rozhodnutí vládnoucí skupiny daného náboženství. Ve skutečnosti to je jen malá skupinka lidí, která se bojí, že ztratí svou moc v případě, že většina lidí změní své smýšlení. Vždyť společně s mocí ztratí také svůj význam ‚zprostředkovatelů' mezi bohy a lidmi, a tím přijdou nejen o politický vliv, ale také o poměrně komfortní a bezstarostnou existenci, kterou jim tato moc zajišťuje."

„To je přesné," potvrdil Nikolaj Andrejevič.

„Z toho plyne, že náboženství bylo spíše politikou a pro kněze bylo výhodné držet své věřící v pokoře... V samotných nómech pak vládli faraonovi místodržící, jakási provinční aristokracie, která většinou nedělala nic. Pokud v nějaké záležitosti potřebovali podporu národa, tak si zajišťovali loajalitu svých poddaných opět za pomoci kněží. Někteří místodržící nómů byli příbuznými faraona, protože monarchové měli tehdy ve zvyku ženit se s dcerami vládců nómů nebo uzavírat sňatky mezi nimi a svými dětmi."

„No jo," zasmál se Nikolaj Andrejevič. „Tento ‚zvyk' je tedy hodně zakořeněný."

Sensei se jen usmál a pokračoval dále.

„Ale takovéto politické sňatky nepřinášely vždy provinční aristokracii dlouho očekávané spojení s vládnoucí dynastií. V některých případech měly za následek spíše nesmiřitelné nepřátelství a soupeření. A když se pak faraonovi narodilo od různých manželek několik dědiců – potenciálních kandidátů na trůn – pak to celé mohlo přerůst ve spiknutí a kontraspiknutí s tajnou podporou ze strany některých kněží a zainteresovaných velmožů, kteří zároveň také toužili prosadit svého syna nebo blízkého příbuzného do postavení vládce nómu."

Při posledních slovech se Nikolaj Andrejevič ještě víc rozesmál:

„Jak vidíte, ani dnes se na tom nic moc nezměnilo!"

„V podstatě se dá říct, že počínaje faraonem, vysoce postavenými kněžími, velmoži, vládci nómů a konče výběrčím daní, měl každý jedinou utkvělou myšlenku: kde a co by se dalo ukrást, jak si urvat co největší kus, jak rozšířit sféru svého vlivu. A prostý lid byl ve většině případů vládou zcela opomíjen, ponechán napospas osudu a přežíval, tak říkajíc, jak se dalo. Obchodní činnost v zemi kontrolovala velká města, přesněji řečeno ti, kdo v nich

vládli. Dokonce Memfis, v té době důležité středisko řemesel a obchodu s početným mnohonárodnostním obyvatelstvem, žil svým vlastním životem. Stručně řečeno, vše při starém. Každý měl svá vlastní trápení: jeden jen s polévkou živořil a druhý zas perly si naspořil.

Jak tedy vidíme, Imhotep ‚nezdědil' po svém předchůdci nijak ideální situaci ve státě. Tím spíše, že jako vzdělaný člověk chápal příčiny toho, co se dělo kolem. Byl obeznámen s tím, že hlavní obchodní střediska Egypta tajně kontrolují lidé Archóntů a takový stav věcí ve státě, stejně jako zaneprázdněnost lidí vlastními problémy, jim hraje do karet. Proto Imhotep, který to všechno věděl, postupoval velmi moudře.

Prakticky za velmi krátkou dobu nastolil v zemi pořádek. Především zbavil moci zástupce Archóntů a dosadil na jejich místa odpovědné lidi, odborníky na slovo vzaté, kterým důvěřoval. Provedl reorganizaci úřednického aparátu a donutil úředníky pracovat. Zavedl mezi nimi přísnou disciplínu: jakékoli krádeže, úplatkářství, ziskuchtivé využívání postavení – to vše bylo potíráno a přísně trestáno. Z faraona učinil zastánce všech poddaných, velkých i malých. Díky Imhotepovi byly přijaty spravedlivé zákony, které byly uplatňovány bezpodmínečně. Kterýkoli člověk v tomto státě, včetně chudých prostých lidí, vůči nimž se dopustili nespravedlnosti, měl možnost si nejen stěžovat na svého utiskovatele, dokonce i na představitele moci, ale také, řečeno naším jazykem, mohl na něj podat žalobu a vyhrát spor. Imhotep zformoval skupiny, které rychle a efektivně kontrolovaly stížnosti obyvatelstva. A pokud byla žaloba potvrzena, byl viník potrestán okamžitě. Proto začali prostí lidé nazývat Imhotepa ‚Dobrým přítelem chudých lidí', ‚Nepřítelem všech narušitelů zákona a pravým obráncem Pravdy', ‚Mudrcem, jenž dává cenné rady a neočekává za to žádnou odměnu', ‚Tím, koho si ctí i ti nejváženější lidé'. Později začali těmito přívlastky titulovat všechny faraony následujících dynastií.

Současně s tím dal Imhotep do pořádku závlahový systém. Do čela prací na stavbě kanálů postavil odpovědné lidi a odborníky, a tím rychle a v krátké lhůtě vyřešil jeden ze základních problémů Egypťanů, problém, který jako neodstranitelný balvan ležel na bedrech faraona – rozdělování a spotřebu vody jak z hlediska každodenní potřeby, tak z hlediska potřeb v zemědělství. Vždyť v teplém a suchém egyptském podnebí, kde je průměrná roční teplota vzduchu přibližně 35 stupňů, způsoboval nedostatek vody hlad a občanské nepokoje. Závlahový systém existoval i dřív, byl ale v zanedbaném stavu. A tak po zavedení tohoto systému došlo nejen ke zlepšení životních podmínek prostého lidu, ale také se značně zvýšila úroda. Došlo k vytvoření přebytku obilí, což přilákalo obchodníky z jiných zemí. Najednou tu

byly dodatečné příjmy. Faraonova pokladnice se začala rychle plnit (a to za mírových podmínek, bez válek!)

Díky Imhotepově iniciativě a péči byly všude otevírány školy, tak zvané Domy života nebo Domy moudrosti, a vzdělání se stalo dostupné nejen pro privilegovanou menšinu. Nejdříve Imhotep zorganizoval u faraonova dvora speciální školy, kde osobně společně se svými pomocníky vyučoval nadanou mládež (především děti úředníků) těm profesím, které byly v daném okamžiku pro stát a pro zavedení pořádku v něm nejpotřebnější – byli to písaři, účetní, organizátoři různých prací. Učili je číst, počítat, psát a další znalosti a dovednosti, nezbytné pro jejich povolání… Mimochodem, v té době se psalo hieroglyfy na hliněné střepy, kůži, úlomky pískovce. Ale právě Imhotep zavedl jako psací materiál speciálně opracovaná stébla bažinné rostliny papyru, která hojně roste na březích Nilu.

Čas a prostředky vynaložené na výuku nadané mládeže se natolik vyplatily, že se Imhotepovi brzy podařilo dosáhnout otevření takových škol při chrámech po celé zemi, kde se začali připravovat budoucí úředníci, právníci a lékaři. A co bylo nejpozoruhodnější, do těchto škol začali přijímat také nadané a schopné děti z lidu. Později byly otevřeny školy také při některých státních institucích, kde byly schopné děti (dokonce z chudých rodin) připravovány na konkrétní povolání, které si samotní žáci předem zvolili, například povolání sochaře, obchodníka, kameníka apod.

A čím nadanější a schopnější mladý člověk byl, tím více byl zasvěcován do hlubin vědění. Imhotep to zařídil tak, že mládež měla sama zájem na získání pevných a kvalitních základů znalostí. Proč? Protože čím nadanější, profesionálnější a schopnější člověk byl, tím více možností kariérního růstu mu stát nabízel, což pak vedlo ke zlepšení jeho životních podmínek. Přičemž revoluční bylo, že nezáleželo na tom, z jaké rodiny studenti pocházeli (z chudé nebo bohaté), protože se cenily především jejich znalosti a vysoké morální hodnoty. V konečném důsledku taková politika způsobila, že lidé získali reálnou možnost projevit své nejlepší vlastnosti a schopnosti. Například dokonce obyčejný písař disponující vysokými mravními a profesními kvalitami a organizačními schopnostmi se mohl stát místodržícím kteréhokoli města (něco jako carský gubernátor) dokonce i nómu a postoupit tudíž do privilegované třídy. Mohl se zkrátka seberealizovat jako Osobnost, a to díky svému talentu.

Rozumíte co se dělo?! Schopní lidé se masivně dostávali do popředí, počínaje nejvyššími úrovněmi vlády a konče nižšími, počínaje řídícími strukturami státu a konče vědou, vzděláním, medicínou a uměním. Ve společnosti se začalo cenit být mravně vychovaný, zdvořilý, chytrý, vzdělaný a vytyčovat si vysoké cíle. A proč? Přece proto, že stát začal aktivně podporovat morální a intelektuální vývoj svých občanů.

Ale Imhotep zašel ještě dál. **Nejenže vzbudil v lidech zájem o prohlubování jejich odbornosti, zvýšil také prestiž odborníků v očích ostatních lidí. Téměř každé povolání bylo díky němu vážené, a tím přiměl lidi, aby si cenili sebe a své práce bez ohledu na to, na jaké úrovni sociálního žebříčku stojí a k jaké třídě patří.** Díky tomu se zlepšila především kultura komunikace mezi lidmi. Všechny společenské třídy začaly dodržovat profesní disciplínu, vážit si zákona a pořádku. Imhotep vytvořil takové podmínky, že se teď lidé více zabývali zvyšováním mravnosti a kvality své práce. V konečném důsledku všichni pracovali ve prospěch státu, počínaje faraonem, který se celý den zabýval veřejnými záležitostmi... Mimochodem právě díky Imhotepovi faraon přestal válčit, protože jak říkával Imhotep ‚slovo je silnější než meč'… Dokonce každý princ získával v Imhotepově systému státní zaměstnanosti konkrétní veřejnou funkci, ve které se od něho vyžadovalo efektivní plnění povinností. Protože faraon vyhlásil (na Imhotepovu radu), že na jeho místo nastoupí pouze takový dědic, který si to zaslouží. A to zase podněcovalo faraonovy manželky, aby aktivně pomáhaly svým synům ve veřejné činnosti tak, aby právě jejich syn byl hoden trůnu. Taková společenská zátěž a každodenní zaměstnanost faraonových žen byla státu jen k dobru. Vždyť jak známo – zahálka je matkou neřesti. A tady byly intriky a pikle vystřídány podnikavým duchem a zdravým soutěžením.

Všichni byli tedy zaměstnáni, počínaje faraonem a konče prostým člověkem. Pro povaleče, lenochy, chamtivce a zloděje nebylo v této zemi místo, protože zanikly podmínky, za kterých dříve prosperovali a dokonce i samotná společnost je odmítala. Jako následek této Imhotepovy moudré politiky nastala pro lidi v této zemi éra prudkého rozvoje.

Nejnevídanější byla ale samotná ideologie, která byla díky Imhotepovi zavedena ve společnosti. Přičemž na rozdíl od jeho výše zmíněných zásluh se Imhotep ani nezabýval tak hromadným prosazováním této ideologie mezi lidmi. On byl pouze tím, z koho si lidé chtěli brát příklad: žil prostě, mluvil moudře a jednal spravedlivě, lidsky. Právě proto si on a jeho náhled na svět získali takovou popularitu mezi lidmi.

Právě díky Imhotepově všeobecné slávě začali jeho obraz považovat za ideál starověkého Egypťana, tedy člověka málomluvného, moudrého, odolného vůči nepřízni a zkouškám osudu, člověka s humanitním pohledem na svět, hluboce lidského, s absolutní vírou v posmrtnou existenci duše. Mnozí lidé v následujících generacích (nemluvě o jeho současnících) byli vychováváni takovými populárními Imhotepovými rčeními a pořekadly jako:

‚Je lepší být chudý a žít v poušti, avšak s lotosem v duši, než být bohatý a žít mezi lidmi, ale mít duši prázdnou.'

‚Svoboda nemá pro člověka význam, pokud je slepý vůči své duši.‘

‚Zásluhy se měří činy, které jsi vykonal.‘

‚Ve chvíli zkoušek nehledej přátele a neproklínej nepřátele, ale spoléhej na Boha.‘

‚Po otroctví teskní pouze ten, kdo chce svrhnout krále, jenž mu dal svobodu.‘

‚Vzkvétá ten, kdo pomáhá lidem v nouzi, nikoli ten, kdo dohání lidi ke strachu.‘

K tomu se vztahují mnohé další Imhotepovy výroky, které využívali ve svých ‚ponaučeních‘ kněží a vezíři v následujících generacích, protože Imhotepova slova byla velmi populární mezi lidmi a předávala se od člověka k člověku, z generace na generaci.

Imhotep byl poměrně loajální vůči všem náboženským koncepcím ve státě. Zasloužil si upřímný obdiv a přízeň nejen ze strany faraona, ale také ze strany vlivných kněží různých náboženství, a to proto, že se dokonce k politice kněží choval velmi citlivě a moudře. Imhotep samotný zastával velmi pevnou pozici ve své víře, která byla založená na Znalostech. Neměl v duši ani stín pochybnosti o tom, co hlásal, nebyl licoměrný, jak to bylo možné pozorovat u mnohých kněží a dvořanů. Bylo v něm možné vycítit Člověka Znalostí. Proto pro mnoho lidí, kteří v něm nalezli tento neviditelný, ale jasně citelný základ víry, se Imhotep stal objevitelem Pravdy. Ve značné míře, zejména díky jeho životnímu stylu a vidění světa, vstoupila do představ Egypťanů absolutní jistota v tom, že tento život je pouze dočasný a je určen k tomu, aby si člověk svým spravedlivým konáním, čistotou své mysli a svých činů před Bohem (nikoli před lidmi) zasloužil lepší život v posmrtném světě. V této společnosti se stala víra v posmrtný život dominantní.

Samozřejmě se taková víra nezrodila z ničeho. Víra v posmrtný život existovala mezi Egypťany odedávna a ve svých prvopočátcích byla založena na poznatcích, jak už jsem vám říkal. Postupem času však byly tyto poznatky částečně ztraceny a tato víra nabyla podoby zmateného a nepochopitelného náboženství. Proto se většina lidí, tak říkajíc ze setrvačnosti, klaněla dávným bohům, často bez pochopení a snahy proniknout do podstaty samotného náboženství. Byla to pro ně pouhá daň tradicím předků, nic víc. Ale díky neviditelnému působení Imhotepa se všechno změnilo.“

„Díky neviditelnému působení? Co myslíš tím ‚neviditelným‘?“ zajímalo Kosťu, který stejně jako my zaujatě poslouchal Senseie.

„Jen chvilku strpení, hned vám o tom povím,“ Sensei se napil několika hltů minerálky a pokračoval ve vyprávění. „Všechny zmíněné Imhotepovy zásluhy byly jen viditelnou částí této obrovské práce, kterou zvládl udělat během svého života. Ale větší hodnotu a význam měla ta neviditelná práce, která byla důkladně skryta před nepovolanými. Vysoký post

Imhotepovi umožňoval, aby přiložil ruku k realizaci globálního architektonického projektu světového měřítka, který mu osvětlil Sokrovennik a

který mohl neocenitelně pomoct lidstvu v daleké budoucnosti.“

„Byl to teda opravdu člověk s velkou duší,“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „I když stál na samotném vrcholku moci, stejně v prvé řadě myslel na obyčejné lidi, staral se o budoucnost lidstva. Kde byste dnes u moci našli takového charakterního člověka?“

Sensei kývnul, ale už se k tomu dál nevyjadřoval a pokračoval ve svém vyprávění.

„Při řešení této velmi složité otázky Imhotep postupoval velmi moudře. V podstatě veškerá viditelná část jeho práce byla jakousi přípravou na realizaci hlavního úkolu. Vždyť vytvořit to, co chtěl vybudovat Imhotep, je možné pouze v podmínkách vysoce organizované společnosti. A právě k tomu směřovalo jeho jednání. Poté, co pečlivě prozkoumal mravy a psychologii vládnoucí třídy, tedy kněžích a zejména faraona, využil jejich slabostí ve prospěch realizace svých vlastních plánů, které později poskytly neocenitelnou duchovní pomoc mnoha lidem. Imhotep předložil Džoserovi myšlenku projektu do té doby zcela nevídaného rozsahu, kterou faraon jednoduše nemohl odmítnout. Protože Džoser, stejně jako ostatní Egypťané, musel v souladu se svojí vírou pečovat především o svůj posmrtný život a, jak to bylo u faraonů zvykem, musel si ještě za svého života vybudovat hrobku, předložil mu Imhotep nápad na stavbu zcela neobvyklé hrobky. Její neobvyklost spočívala v tom, že to nebyla obyčejná mastaba…“

„Mastaba? A co to je?“ zdvořile se zajímal Jirka.

„Nejdřív to byly dřevěné hrobky Egypťanů čtvercového tvaru. Pak se začaly hrobky budovat z cihel a začaly mít podobu velkých staveb s ozdobnými výklenky, které označovaly místo pohřbení a zakrývaly jej. I když ‚mastaba‘ není egyptské, ale arabské slovo, které označuje ‚lavici‘. Tyto stavby tak nazvali arabští dělníci, kteří pracovali s archeology v Egyptě v 19. století.

Imhotep tedy navrhl Džoserovi, aby místo obvyklé hrobky postavil stupňovitou pyramidu vybudovanou nikoli z obyčejných nepálených cihel, které se v té době hojně používaly jako stavební materiál, navíc ještě ne příliš pevný, ale z opracovaného kamene, což bylo předpokladem dlouhé životnosti. To bylo v té době pro Egypt naprosto revoluční rozhodnutí. Imhotepova myšlenka vybudovat ‚schody, spuštěné z nebes pro faraonův božský vzestup‘ uchvátila Džosera natolik, že vydal rozkaz k okamžitému zahájení prací s vynaložením jakýchkoli prostředků a vedením stavby pověřil samotného Imhotepa. A to i přesto, že pro Džosera již byla vystavěna velká cihlová mastaba v Abydosu, tedy v místě, kde byli tradičně pohřbíváni faraoni.“

„No jo, to je super, Imhotep projevil iniciativu a byl pověřen," zasmál se Stas. „Jak se říká, když projevíš iniciativu, budeš po zásluze potrestán její realizací!"

„Ale to neplatí pro tento případ," namítl Sensei. „Imhotep měl na tomto projektu největší zájem. Podařilo se mu zapojit do něj nejen faraona, ale také vlivné kněží, a to proto, že tento projekt předpokládal výstavbu nejen faraonovy neobvyklé hrobky, ale také celého komplexu zahrnujícího mimo jiné i chrámy. A to vše na náklady faraonovy pokladny. Pro kněze to tedy znamenalo zajištění budoucího příjmu z působení v těchto chrámech. A to nebylo všechno. Imhotep zahrnul do projektu také výstavbu obrovských sýpek na obilí takřka na státní úrovni. Je třeba poznamenat, že později Egypťané díky velkým zásobám obilí v těchto sýpkách poměrně bezbolestně překonávali období sucha a neúrody.

Místo, které Imhotep zvolil pro výstavbu této zkosené pyramidy, nebylo vybráno náhodně. Rozkládalo se na okraji náhorní plošiny, právě té náhorní plošiny, na které o několik kilometrů dál na sever stála Velká sfinga. Když Imhotep vysvětloval plán stavby faraonovi, kněžím a velmožům, odůvodnil volbu tohoto místa na pusté planině tím, že se nachází blíž k Memfisu a otevírá se z něj nádherný výhled na město. Ve skutečnosti se toto místo zcela shodovalo s jedním z míst, jehož souřadnice byly zaznamenány na ‚hvězdné mapě', kterou Imhotepovi kdysi odhalil Sokrovenik. Velká sfinga, vybudovaná dávno před touto dobou (nikoli, jak se dnes domnívají, po smrti Imhotepa v období výstavby velkých pyramid!) byla důležitým orientačním bodem pro přesné a ověřené umístění této zkosené pyramidy.

Takže tato grandiózní stavba byla záměrně rozložena do několika desetiletí. Proč? Protože takový objekt nestačí jen vybudovat, je třeba, aby také začal ‚fungovat'. A k tomu bylo potřeba zajistit to nejdůležitější – vysoce duchovně založené lidi, přičemž jak muže, tak i ženy. Jejich výchově a výuce Imhotep věnoval spoustu let, proto v podstatě také protahoval dokončení stavby a vysvětloval vrchnosti toto zpoždění zdokonalením a modernizací svého architektonického návrhu."

„Takže pro Imhotepa byli tím prvotním a nejdůležitějším samotní lidé," upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Takže, Imhotep si počínal následovně: svolal z celého Egypta nejlepší mistry svých oborů a jim na pomoc pak lidi s nejlepšími morálními kvalitami (muže i ženy) a zajistil jim nejen trvalou zaměstnanost, ale také další lepší životní podmínky, a tím pozvedl jejich společenský význam pro stát. Imhotep zahájil nejenom stavbu, pustil se také do něčeho, co připomínalo dnešní státní podnik s uceleným systémem sociálního zabezpečení, počínaje zajištěním každodenních lidských potřeb a konče kvalitními zdravotními službami. A v tomto

obrovském podniku, kde pracovali pekaři, lékaři, písaři, účetní, sochaři, zedníci a lidé dalších profesí, byla práce pro všechny, jak pro muže, tak i pro ženy.“

„Ale byli tam přece samí otroci a otrokyně,“ řekl překvapeně Kosťa. „Zvlášť ženy.“

„Vůbec ne,“ namítl Sensei. „Celý komplex stavěli svobodní lidé. A navzdory dnes panujícímu přesvědčení, se k ženám ve starověkém Egyptě chovali se zvláštní úctou. Žena měla vysoké morální postavení ve společnosti, především jako matka a pokračovatelka rodu, a také měla ve společnosti stejná práva jako muži. Žena měla právo sama si vybrat jakékoli povolání. Nadané ženy se stávaly velekněžkami, lékařkami a dokonce stavitelkami.“

„Počkej chvilku,“ projevil Nikolaj Andrejevič zájem o tuto otázku. „Takže ve starověkém Egyptě byli velekněží a velekněžky?“

„Ano. Velekněz se například v už zmíněném Iunu označoval jako Ur Maa a velekněžka Ur-t Tekhent. Jejich status a úroveň znalostí byly stejné jako status lidí s nejvyššími vědeckými tituly.“

„Takže chceš říct, že to byli lidé spojení s vědou a mezi nimi byly i ženy?!“ s ještě větší dávkou překvapení pronesl Nikolaj Andrejevič.

„A co se ti na tom nezdá?“ zeptal se zase Sensei.

„Nic, ale někde jsem četl, že pokud se žena v dávných časech účastnila nějakých náboženských obřadů, pak její role spočívala obvykle v provádění obřadních tanců nebo maximálně v zajištění hudebního doprovodu. Ale zpravidla v chrámech, jejichž bůh byl spojen s plodností, byla jejím úkolem tak zvaná ‚posvátná prostituce‘.“

„Tento jev se opravdu vyskytoval, ale jen jako dozvuk a prázdné napodobování lidí tak zvaných ‚aktů božské síly‘, které se odehrávaly v tajné Imhotepově organizaci v úzkém kruhu zasvěcených, kde ženy zaujímaly přední pozice. Takové tajemné Imhotepovy lidi označovali za ‚nositele posvátných sil‘ – kněží Ur Heku a kněžky Ur-t Hekau, protože božskou sílu, kterou získávali navíc během těchto ‚aktů síly‘, nazývali Heka. Tito lidé nejen sbírali a chránili zmíněnou božskou sílu, ale mohli ji také předávat předmětům, ‚posvěcovat‘ je a také mohli díky této síle pomáhat nemocným při léčení. Proto byli zároveň i lékaři, a to ne jen tak ledajakými. Byli univerzální a nejmocnější mezi starověkými doktory, i když tito lidé využívali jen čisté Znalosti. Někdy později ti o tom řeknu víc.“

„Promiňte, ale proč existovala taková omezení ve Znalostech v hierarchii lékařů?“ pronesl Nikolaj Andrejevič oficiálním tónem.

„Protože tyto Znalosti byly svěřeny jen duchovně čistým lidem. A tajemství získání Síly uchovávali v hlubokém tajemství. Tato síla je totiž Síla s velkým S. Je jako kladivo na

stavbě – můžete ji použít na budování, ale také na ničení. Všechno záleží na Mistrovi, který drží toto kladivo ve svých rukou.“

„To je rozumné,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„A co se týče lidí, spojených s vědou, v té době, tak i nadané ženy na tomto poli dosahovaly značných úspěchů. Vezměme si například medicínu. Dokonce ještě dnes můžeme najít zmínky o tom, že ‚historicky první lékařka, která provozovala praxi v Memfisu ve 3. tisíciletí před Kristem, se jmenovala Peseshet.‘ I když ve skutečnosti nebyla první lékařkou, archeologové pouze objevili pouze tuto jedinou nejstarší zmínku o této skutečnosti, a proto uvádějí tuto ženu jako první… V té době byla medicína považována za posvátnou vědu a vyučovala se v chrámových školách. Panovalo přesvědčení, že uzdravení člověka nezáleží jen na praktických znalostech lékaře, ale také na vůli bohů, proto lékaři studovali jak medicínské poznatky, tak i posvátné texty. Kněz se znalostmi lékaře neměl právo zahájit léčení nemocného, pokud předtím neodříkal modlitbu.“

„Modlitbu?“ znovu se ujal slova náš psychoterapeut. „Ale pokud vím, tak v náboženství starověkého Egypta se používaly kouzla a zaklínadla.“

Sensei se usmál, připojil se ke hře na „oficiální tón“ a odpověděl:

„Doktore, vy máte prostě špatnou představu o realitě té doby. A později pochopíte, proč. A nejen, že pochopíte, najdete také potřebné orientační body, díky kterým se dostanete k pravdivým údajům o té době, které vás zbaví pochyb. Zatím jenom poznamenám, že čarodějnictví bylo ve starém Egyptě zakázáno. Existovaly přesně stanovené hranice mezi náboženským mysticizmem, založeném na znalostech předků, na modlitbě a usilovné duchovní činnosti ve službě Bohu, a čarodějnictvím, kterým se zabývali hlavně zvědaví světští obyvatelé ze svých sobeckých pohnutek a také čarodějové nebo tak zvaní ‚černí mágové‘, tedy lidé, kteří disponovali určitými znalostmi a využívali je ve vlastní prospěch proti jiným lidem. A navíc panovalo přesvědčení, že čarodějnictví poškozuje duševní zdraví člověka. Existovala mimochodem dokonce i zvláštní ‚specializace‘ kněží nazývaných Uab Sehmet. Tito kněží se cíleně zabývali neutralizací působení černých mágů. Dozvuky tohoto zaměření kněží můžeme pozorovat i v moderním světě. Podobné aktivity praktikují dnes křesťanští kněží zabývající se exorcismem.“

„Dobře, ale nebudeš přece zapírat, že se ve starověkém Egyptě praktikovalo magické věštění budoucnosti, astrologie?!“ neuklidňoval se Nikolaj Andrejevič.

„Budu,“ tvrdě, ale s úsměvem oznámil Sensei. A hned to vysvětlil. „Tyto činnosti se objevovaly, ale měly úplně jiný podtext, než se tvrdí dnes. Tak například věštění. Jeden ze ‚zákonů‘ Egypťanů říkal, že je člověku zakázáno snažit se poznat budoucnost a obracet se

k věštcům. V pravidlech pro kněží bylo napsáno: ‚Nesnaž se dozvědět to, co se dosud nestalo.‘ A to není všechno. Titul velekněze (který později získal také Imhotep) se označoval jako Ur Maa, což označuje ‚Velký věštec‘. Ale působnost tohoto kněze nebyla spojená s magickým věštěním. Jeho úkol spočíval v pravidelném vykládání událostí, které se již odehrály, a to z toho důvodu, aby bylo možné ‚pochopit boží vůli, na které závisela budoucnost‘. Protože se Egypťané velmi pozorně chovali k významným událostem, ‚znamením‘ a snům, které proběhly, věřilo se, že skrze ně se Bůh snaží lidi před něčím varovat. A chtěl bych poznamenat, že staří Egypťané byli na základě této pověry celkem vnímaví lidé, jak ve vztahu k přírodním jevům, tak i k sociálním. Odhalení analytických zákonitostí mělo podobu ‚věštění‘. To se týkalo také ‚astrologie‘. ‚Astrologie‘ nebyla v té době ‚věštecká‘. Dalo by se říct, že to všechno bylo spíš vědecké prognózování v zemědělských, astronomických a lékařských otázkách. Vždyť právě kněží se v té době zabývali rozvojem vědy jako takové.“

„Takže, kdo to teda byli kněží – náboženští hodnostáři nebo vědci?“ zeptal se Viktor.

„I to i to. Měli vůbec zvláštní kněžskou strukturu. Velekněži byli náboženskými činiteli, kteří se věnovali obecným náboženským, politickým a vědeckým otázkám. V této kněžské struktuře byli také vědci, lékaři, písaři, hospodáři, duchovní, kazatelé. A právě kazatelé na chrámových službách četli věřícím ‚boží zákony‘, náboženská ‚ponaučení‘ a dávali kázání.“

„Hm, tato struktura se podobá struktuře v současných náboženstvích,“ poznamenal Viktor.

„No a co jsi myslel,“ s úsměvem pronesl Sensei.

Nikolaj Andrejevič řekl s určitou dávkou pesimizmu:

„No jo, snažím se představit si, jak v současné době, kdy jsou upřednostňovány vědecké znalosti, začne lékař pronášet modlitbu před tím, než bude nemocného léčit. Nějak mi to nejde dohromady...“

„Nejde dohromady?!“ zasmál se Sensei. „A je vám známo, doktore, že dokonce i ti, kteří jsou dnes ve světové medicíně považováni za nejpragmatičtější lidi, mám na mysli chirurgy, jejichž práce je spojena s živou matérií... a ne jen tak ledajaké chirurgy, ale výborné chirurgy... se modlili před operací, během operace i po operaci. A modlí se za zdraví svých pacientů doteď. Protože z vlastní zkušenosti ví, že ať už má lékař jakékoli vynikající odborné kvality, v jeho praxi stejně mnohé záleží na vyšší vůli.“

„Ano?“ upřímně se podivil Nikolaj Andrejevič a zamyšleně promluvil. „To jsem teda nevěděl...“

„Ale trochu jsme se odklonili od hlavní Imhotepovy činnosti," vrátil se k našemu tématu Sensei. „Díky takovému grandióznímu stavebnímu projektu, který neměl obdoby, a také díky tomu, že do projektu byli zapojeni nejlepší lidé Egypta, získal Imhotep možnost vybrat si osobní učedníky mezi nejlepšími muži a ženami, mezi těmi, u nichž bylo možné vypozorovat podstatu duchovnosti a lidskosti. Do této skupiny, kterou vyučoval Imhotep osobně, patřili lidé různých profesí, avšak původně se stávala především z kameníků. Proto Imhotep symbolicky pojmenoval své společenství Svobodní kameníci, neboli ti, kdo usilovali o svobodu ducha a získávali poznatky a víru pevnou jako kámen.

Postupně se zrodila symbolika Imhotepových Svobodných kameníků, kterou pak směle okopírovali Svobodní zednáři Ahrimana – zednářská zástěra, kámen, kladivo, pyramida s vševidoucím okem (starověký znak Šambaly a pro Imhotepovy kameníky symbol sepětí s pozitivními duchovními silami), Fénix, Sfinga (u Svobodných zednářů ji nahradil lev), tlapa Sfingy (lví tlapa), čísla 3, 7, 13, 33 (jednalo se o počty osob, utvářejících určité kruhy síly) a jiné. Poznávali se navzájem podle určitých slov, znaků a doteků. I toto pak převzali Svobodní zednáři. Mimochodem, znak pentagramu – pětiúhlé hvězdy se stejnými úhly, který se těší takové oblibě u Svobodných zednářů, byl jedním z nejdůležitějších symbolů Svobodných kameníků pod vedením Imhotepa, avšak interpretace jeho významu byla zásadně odlišná. Jde o to, že podle prvotních poznatků Učení Bílého Lotosu je hvězda symbolem božského ženského principu, kdežto kruh symbolizuje bytí, Vesmír. Hvězda v kruhu označuje přítomnost božského ženského principu v kruhu bytí. Mimo to se na ženský princip pohlíželo také jako na nádobu pro reinkarnaci a na ženu jako na dárkyni síly a života. Právě proto bylo ve starověkém Egyptě za hvězdu v kruhu označováno království Duat, jako království přerodu lidských duší.

Vrátím se ale k Imhotepovi. Vybudoval pevné jádro tajné organizace s názvem Svobodní kameníci, sdružující lidi osvobozené od hmotného světa, svobodné duchem. Základním cílem jejich hnutí bylo právě pochopení duchovních etap zdokonalování. A nehledě na to, že se tito lidé klaněli různým bohům, vždyť v Egyptě byly v té době téměř každý chrám a každé město zasvěceny jinému bohu, stručně řečeno dominovalo zde mnohobožství, díky Imhotepovi, který jim otevřel přístup k tajným vědomostem, pak všichni, i když zdánlivě zachovávali věrnost svým bohům, uctívali ve skutečnosti pouze Jediného Boha, kterého nazývali Velikým Architektem Vesmíru.

Imhotepovi osobní učedníci, kteří nabyli jistoty v duchovních praktikách a získali Znalosti, se stali spolehlivými pomocníky v jeho duchovním působení. A když i oni začali různým způsobem pomáhat lidu, Imhotepova sláva se ještě více šířila Egyptem, protože

samotní jeho učedníci konali podle soudu lidí neuvěřitelné zázraky, počínaje uzdravením těžce nemocných a konče jejich neobvyklým vlivem nejen na lidi, ale dokonce i na počasí. Když informace o tomto tajném společenství pronikly mezi lidi, mnozí z nich zatoužili stát se osobními učedníky Imhotepa. Avšak samotný Imhotep popíral jakékoli zvěsti o existenci takového tajného spolku a tím spíše o tom, že by on sám čemukoli ‚tajně' učil jiné lidi."

„A proč?" podivila se Taťána.

„No, zaprvé, aby zajistil svému duchovnímu ‚dítěti' ochranu před Archónty a některými vlivnými lidmi, kteří byli protivníky Imhotepovy politiky a snili o starých časech, kdy mohli beztrestně provozovat své zlodějské praktiky. A za druhé, byl Imhotep velmi dobře obeznámen s podstatou lidské povahy, s pomíjivostí lidských tužeb. Dnes lidé s nadšením podléhají duchovnímu vzplanutí a za nějakou dobu zase vyhasnou, přiklánějí se k realizaci potřeb svého Materiálního principu. Kdežto Znalosti, které Imhotepovi předal Sokrovenik Šambaly, vyžadovaly, aby byl člověk pevný a stálý ve svých duchovních záměrech a hlavně, aby měl čisté myšlenky a přání. Kromě toho se mnozí lidé od něj chtěli učit právě proto, aby nabyli tajných znalostí a mohli je použít pro získání síly a vlády nad jinými lidmi a byli tak schopní uskutečnit své sobecké obchodní cíle a úkoly. Proto Imhotep nikdy nebral do učení ty, kteří po tom prahli v návalu momentálního, jednorázového nadšení. Na takové ‚zájemce' bral Imhotep ‚pořádné koště', a to bez ohledu na to, zda se jednalo o dobrého člověka, který měl v tom okamžiku skutečné duchovní záměry, nebo o člověka špatného s vlastními komplexy," Sensei se zasmál a upřesnil. „Přesněji řečeno ani ne tak koště, ale berlu, bez které nikdy nevycházel."

„Berlu?!" najednou se vzpamatovali starší kluci.

Sensei kývnul a odpověděl na nevyřčenou otázku kluků:

„Tento člověk dokonale ovládal styl, který se dnes nazývá Starý láma."

„No jo, dotěrní lidé to neměli lehké," vesele pronesl Voloďa.

„Jasně, berla není žádná odměna," ve stejném duchu odpověděl Sensei. „Ale když budu mluvit vážně, pak tato Imhotepova ostražitost při výběru lidí nebyla vůbec náhodná. Dá se říct, že stejně jako lidé nepochopitelným způsobem vycítí Člověka Znalostí, stejně tak Člověk Znalostí ‚vidí' přání lidí a cítí jejich... řekněme, vyzrálost po duchovní stránce. V této věci existuje jeden určitý převažující faktor, a to je vnitřní volba jak na jedné, tak i na druhé straně. Pokud se shodují, pak daný člověk půjde s Člověkem Znalostí v jednom směru."

„Tomu nerozumím, jak to myslíš?" zeptal se Andrej.

„Tak například když za Imhotepem přicházeli lidé a projevovali mu své přání studovat u něho, vykrucoval se, jak mohl, ale a zároveň pozoroval, jak reagují na jeho odmítnutí. U

některých vyplouvaly napovrch myšlenky jako: ‚Pohleď, to jsem Já! Já chci znát tajemství! Uč Mě!‘ Takoví lidé zpravidla svým nabubřelým egocentrismem nevědomky ihned vzbuzovali nepřátelství a odvržení. Ale byli i tací, jimž slova nenapovídal rozum, ale srdce, duše. Takové lidi Imhotep pozorně sledoval, ale nepřipustil je příliš blízko, dokud nenabyl jistoty, že záměry takového člověka jsou pravé, jeho volba je jistá a rozhodnutí zcela zralé a uvědomělé. Ve většině případů tito lidé zřejmě podvědomě cítili, že je pozoruje, a tak se záměrně snažili být mu na očích a se srdcem na dlani klepat na dveře k tajným Znalostem. A nakonec dosáhli svého. Neboť, jak se říká, jednou se otevřou každé dveře, když na ně budete dostatečně vytrvale klepat.“

„Už chápu, proč bylo tak těžké dostat se mezi učedníky. Pokud zaujímal tak vysoký post ve státě, pak se s ním bylo určitě těžké spojit,“ řekl Nikolaj Andrejevič.

„A v tom se právě mýlíš,“ namítl Sensei. „Imhotep, nehledě na svůj vysoký post, musel docela často chodit mezi lidi a povídat si s prostým národem, aby byl v obraze o reálných procesech a událostech, které se dějí ve společnosti. A berla byla tím jediným, kdo ho doprovázel.“

„Počkej, takže ty chceš říct, že Imhotep byl ve státě po faraonovi tím nejvyšším člověkem a sám chodil mezi lidi a bavil se přímo s nimi? Bez doprovodu?“ udiveně promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „A navštěvoval nejen velká města, ale také docela vzdálené osady a měl přehled o reálné situaci ve státě.“

„Copak jeho pomocníci mu nepodávali zprávy o reálné situaci ve státě?“

„A proč by nepodávali? Podávali, dokonce několikrát denně. Nicméně, Imhotep znal dobře lidi a ověřoval si mnohé zprávy osobně, díky čemuž bylo prakticky nemožné svést jej z cesty nebo podvést v jakékoli otázce, a dokonce běda tomu ‚pomocníku‘, který by se rozhodl k takovému kroku.

Takže dokonce i prostý člověk mohl přijít k Imhotepovi a rozebrat naléhavé problémy. Proto byl Imhotep, jakožto hlavní vezír státu, nejen mezi lidmi uctívaný, ale také zcela přístupný pro komunikaci s nimi... Takže, co jsem chtěl říct ohledně jeho berle. V každodenním životě se Imhotep neobešel bez své berly. Ale na tajných setkáních Svobodných kameníků míval berlu zcela jinou, právě tu, která v dávných časech patřila Bódhisattvům Ptahovi a Osirisovi. Tato berla vypadala jako dva propletení hadi, zvedající se vzhůru a byla zakončena kulatým diskem se sokolími křídly. Dva hadi znázorňovali současně Stráže duchovní cesty a fungování prapůvodních struktur lidského mozku, okřídlený disk

symbolizoval ty, kteří přinesli tyto duchovní znalosti na Zem a odhalili je lidem. Na disku byl zobrazen symbol Šambaly, v němž se nacházel zvláštní krystal.“

„Zvláštní krystal? A co to bylo za krystal?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„To je samozřejmě zajímavé téma, ale o něm vám povím až později,“ záhadně odpověděl Sensei a pokračoval. „Takže, co se týče této berly. Později patřila tato neobvyklá berla Imhotepovým následovníkům, a to až do té doby, dokud Ahriman za pomoci Archóntů zcela nezničil duchovní základy tohoto společenství, vybudovaného Imhotepem. Když Archóntové začali intenzivně přetvářet spolek Svobodných kameníků dle struktury Ahrimana, poslední z Imhotepových následovníků stihl vyjmout z berly krystal ještě před tím, než se samotná berla dostala do rukou Svobodných zednářů. Jelikož Svobodní zednáři intenzivně využívali symboly a předměty Svobodných kameníků jako své vlastní symboly, pouze mírně pozměněné, byla tato tajemná berla používána také na jejich setkáních jako symbol nejvyšší moci svého nositele. To už z ní ale byl pouhý předmět, nic víc. Poté, co se organizace Svobodných zednářů značně rozrostla a začaly vznikat další tak zvané lóže, osoba, která stála v čele organizace, se vždy pohybovala na veřejnosti s touto berlou. Přičemž všichni zasvěcení věděli, že majitel tohoto tak zvaného ‚žezla‘ je jejich ‚velekněz‘. Jenže tento symbol začal upoutávat pozornost i u nezasvěcených lidí. A právě proto, aby se předešlo nežádoucím dohadům, byly o původu berly vymýšleny různé legendy. Tak vznikly také antické legendy, kde podle Homérských hymnů Diův syn, posel olympských bohů, patron pastýřů, obchodu a zisku Hermes získal hůl (caduceus) od samotného Apollóna.“

„To popisoval Homér?“ upřesnil Kosťa, který uslyšel jemu známé jméno a vychloubačně pronesl: „Jé! Mám doma jeho poémy Ilias a Odyssea.“

„Když už mluvíme o Homérovi,“ řekl Sensei. „Básník s takovým jménem vlastně nikdy neexistoval. Jméno Homér je jen pseudonym. Samotné slovo vzniklo změněním řeckého slova homilia, což znamená ‚beseda‘, ‚náboženské kázání mravokárného charakteru‘. Kromě toho, v jiných řeckých dialektech má toto slovo ještě několik významů – ‚rukojmí‘, ‚básník‘, ‚slepec‘. Pod pseudonymem Homér fungovala celá skupina pod vedením zástupců Archóntů. Jejich cílem a úkolem bylo vytvořit taková díla, která by se tvářila jako populární staré legendy, známé historické skutečnosti a zavedla by do lidského povědomí ideologii, výhodnou pro Archónty, a následně chtěli ovlivnit formování určitého světonázoru lidí, kteří inklinují k náboženské a politické nadvládě Archóntů.“

„To je teda něco!“ divil se Viktor.

„Takže vytvářeli něco jako ‚posvátné knihy', jako u Starého zákona?" tázavě promluvil Nikolaj Andrejevič a hned poznamenal, „mimochodem, opravdu velmi podobná technika: jak oblíbené staré legendy, tak i historický materiál..."

„Náboženství pro slepce?!" zasmál se Žeňa.

„Zato ty jsi bystrozraký!" ozval se ironicky Viktor.

„Tak vidíte, stačí trocha pozornosti a vnímavosti a už začínáte chápat, o co jde," znovu tato slova zdůraznil Sensei. „Homérova díla byla vytvářena prakticky ve stejné době jako Starý zákon. Prostě první bylo psáno pro, řekněme, ‚západního člověka', zatímco druhé pro ‚východního člověka'. Přestože byla obě díla vytvářena pod kontrolou stejné organizace, se stejnými metodami, měla ale poněkud jiný úhel pohledu a jiné způsoby podání materiálu, tak říkajíc, s ohledem na všechny psychologické nuance. A aby neprozrazovaly zdroj vzniku těchto knih, veškerou slávu psaných ‚velikých Homérových děl' přisuzovali tyranovi Pisistratovi, který v té době vládl a který, jak dnes prezentuje historie, v 6. století před naším letopočtem dal dohromady zápisky Homérových poem, jež údajně před tím existovaly v ústním podání."

„Ano?!" udiveně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Tak to je velice zajímavé."

Bylo vidět, že tato informace byla dokonce i pro něj nečekanou novinkou.

„A co je na Homérových poémách špatného?!" nechápavě promluvil Kosťa a hned začal vychvalovat tyto knihy. „Vždyť jsou tam jenom neškodné starořecké legendy, mýty o bozích a hrdinech. Dokonce i Platón označil Homéra za vychovatele Řecka!"

„Platón?!" zasmál se Sensei a dobrosrdečně mávnul rukou. „Dobře, necháme teď Platóna na pokoji, sami si o něm něco přečtete ve svém volném čase a všechno pochopíte. A co se týče ‚neškodných' mýtů... Pro obyčejného člověka, který se poddává reklamě vážených mužů, se samozřejmě jeví nejenom jako ‚neškodné', ale také jako ‚geniální' poémy, dokonce i tehdy, pokud je nikdy v životě nečetl." Při těchto slovech se Kosťa jaksi stáhnul a zahanbeně před Senseiem sklopil zrak. „Tato díla ve skutečnosti nejsou neškodná, zvlášť pokud vezmeme v úvahu, jakou ideologii a podvědomý styl chování vnucují člověku. Všimněte si, že je tam popisován určitý model chování pro člověka, který je demonstrován na vztazích rodinného klanu olympských bohů. Mimochodem, jména některých bohů, takových jako Zeus, Héra, Athéna, Artemis, a legendy o nich byly známy ještě ve staré krétské kultuře (3000-1200 let před naším letopočtem) a v mykénské kultuře, která existovala přibližně ve stejné době, tedy dávno před vytvořením těchto děl. A v těchto starých legendách byly opravdu některé cenné znalosti, zakamuflované do mýtů.

Ale skupina, která zpracovala tato díla pod Homérovým pseudonymem, nejenže všechno toto přetlumočila po svém, ale navíc si ještě pro popis těchto bohů vzala obraz lidí, a nikoli těch mýtických osob, které byly prezentovány ve starších legendách. Navíc to nebyli jen tak obyčejní lidé, ale zcela omezený druh lidí s množstvím lidských slabostí, v nichž se pěstovala zloba, krutost, malichernost, nemravnost. Takže vlastně předělávali podobu bohů, snažili se zničit duchovní základy starých mýtických postav. Provedli to tak, že jediným, co tyto nově zrozené homérovské ‚bohy' odlišovalo od lidí, byla jejich nesmrtelnost, která byla navíc způsobena pitím ‚kouzelného nápoje'. Všimněte si, že narozdíl od populárních egyptských představ o posmrtném světě a od snahy člověka dostat se do něj po své smrti za morální zásluhy, kterých v životě dosáhl, líčí tato skupina představy o posmrtném světě v těch nejčernějších barvách. Jejich posmrtný svět (aid) je pochmurný a beznadějný, místo napůl bezvědomých stínů, místo, kde žijí netvoři a kde jsou vězněni zlí obři. Proč to dělali? K tomu, aby měl člověk ze smrti strach a aby při myšlence na ni pociťoval beznadějné zoufalství. Takže se tu rýsuje světový řád podle Archóntů a patřičné idoly pro obyčejné lidi. Protože nejdřív dochází ke změně ideologie, její zakořenění v myslích davu a její popularizace, výsledkem čehož se mění směr pohybu společnosti jako celku."

Nikolaj Andrejevič si pozorně vyslechl Senseie a s nadšením objevitele pronesl:

„Ty máš vlastně úplnou pravdu! Jak jsem se o tom dřív nepřemýšlel! Vždyť Homérův vliv na náboženské představy Řeků byl obrovský! Takže to bylo něco jako ‚homérské' náboženství a tyto knihy pro lidi opravdu představovaly něco jako posvátné knihy. Vždyť antická mytologie je srovnávána s biblickou v ohledu jejího vlivu na rozvoj kultury mnohých národů, zvláště pak těch evropských. Římané také ve své době značně převzali řecké legendy, po svém si vyložili obrazy a měnili náměty. A po celé Evropě vůbec díky tomu, že byla nejrozšířenějším jazykem latina a starořečtina, se antické mýty nejen velice rozšířily, byly také studovány, zaváděly se do kultury a umění – jako například do malířství, sochařství, hudby a prózy!"

„Tak, tak," potvrdil Sensei. „Řekl jsi to správně – ‚zaváděly se' a byly připojovány k představám o názorech na uspořádání světa starých Řeků, tedy celého národa! I když ve skutečnosti morální ‚ideál' olympioniků, který vytvořili Archóntové, natolik zdiskreditoval pravé duchovní hodnoty řeckého národa, že už za nějaký čas po aktivní propagaci daných děl lidmi Archóntů celá tato záležitost vyvolala protesty a výsměch u samotných Řeků. Ale podívejte se na dnešní svět, jak dodnes vyvyšují Homérova díla, přirovnávají je k ‚nedosažitelnému vzoru', ‚velikému eposu' řeckého národa a jak skromně a často ne nejlepší formou zmiňují ty, kteří byli odpůrci těchto děl.

A pak prý, dělejte si vlastní závěry, dobří lidé! Pro Archónty je výhodné pěstovat podobné vlastnosti ve společnosti, přičemž jak tomu bylo tehdy, tak je tomu i dnes. Je pro ně výhodné, aby lidé nepronikali do podstaty předkládaných ‚idolů', ale jen tupě kopírovali jejich chování, aby vytvořili společnost nemyslících, které se dá lehce zmanipulovat a kterými se dá ovládat..."

„Prostě debily!" řekl Žeňa, který se trochu naklonil dopředu.

Ale protože chlapec zastínil Stasovi výhled, Stas se jej hned snažil vrátit na své místo:

„Zklidni se ty, neposedo!" a s úsměškem dodal k jeho slovům, „Nedělej si starosti, tobě to nehrozí."

Tato scénka nás rozesmála a Sensei dobrosrdečně odpověděl na Žeňovu repliku.

„No, řekněme to takto: aby lidé nepronikali do podstaty událostí a snadno vnímali to, co jim vnucují."

„No jo, takže chtěli reklamu!" znovu si udělal svůj závěr Žeňa.

„A co jsem chtěl říct ohledně homérského boha Hermése, který dostal od Apollona caduceus a o souvislosti těchto pojmů s Ahrimanovými Svobodnými zednáři," začal oživovat události Sensei. „‚Homérova' díla byla psána nejen jako ‚posvátné knihy' pro lid, ale také jako tajné informace pro zasvěcené. Podívejte se, jaký obraz je vytvořen z Hermése. Samo toto božstvo není mimochodem převzato z řecké, ale z maloasijské mytologie. Zapamatujte si to. Jeho jméno nevybrali lidé Archóntů jen tak. Slovo Hermés je odvozeno z řeckého slova, které zní ‚herma', tedy hromada kamení nebo kamenný sloup, kterým kdysi označovali pohřební místo. Hermy dříve sloužily jako označovníky a byly považovány za něco jako ochránce cest, hranic, bran, kvůli čemuž Hermu nazývali ‚vrátný'. Podle pověry bylo velkým hříchem poškodit Hermu."

„Asi tomu začínám rozumět," důvtipně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Pokud to všechno přeložíme do ‚jazyka' Archóntů, kteří vytvořili Svobodné zednáře..."

„Přesně tak," kývnul Sensei. „Přičemž jednou z hlavních Hermésových vlastností byla mazanost, šikovnost a podvádění, kvůli čemuž jej považovali za patrona šejdířství a loupení. K tomu bych chtěl hned poznamenat, že v římské mytologii byl nikoli bez podílu lidí Archóntů prakticky zkopírován pantheon homérských bohů, jen lehce předělaný a dodělaný pro daný lid. Tam obraz Hermése ztělesňoval Merkur – bůh obchodu, který zajišťoval obchodní zisk. Slovo Mercurius vzniklo ze slova merch – ‚zboží', mercare – ‚obchodovat'. Tento bůh byl také považován za ochránce umění a řemesel, za znalce tajné magie a astrologie, za zvěstovatele a služebníka bohů. Takže v roce 495 před naším letopočtem... A vy si, doufám, pamatujete, že později se v Babylonu konalo tajné shromáždění židovských kněží,

kde mimo jiné projednávali také otázku zavedení Starého zákona jakožto ‚posvátné knihy' na Blízkém východě. A že realizátorem rozhodnutí daného shromáždění byl Ezdra, jenž pak zorganizoval s pomocí židovského politika Neemia rozsáhlé ‚lidové shromáždění', na kterém Ezdra vyhlásil ‚Zákon', určený pro lid.

Takže ještě před tím, v roce 495 před naším letopočtem, na Západě, v Římě byl na základě rozhodnutí tak zvaného ‚národního shromáždění', lépe řečeno dobře zaplaceného ‚shromáždění', zasvěcen Merkurovi chrám nedaleko Velkého cirku (zapamatujte si toto místo, později ho porovnáte s některými dalšími historickými skutečnostmi). Zároveň bylo vytvořeno zvláštní kolegium obchodníků, kteří byli ‚pod ochranou' tohoto boha. Dále se v Římě a v italských městech začala rozrůstat tak zvaná ‚kolegia uctívatelů Merkura' (kteří byli verbováni z plebejců a otroků) a následně se stala kolegií císařského kultu."

„Až tak! Je to podobné tomu, jak se dnes formují různé strany," udělal si závěr Nikolaj Andrejevič. „Chytře Archóntové postupovali..."

„No, kdo by o tom pochyboval," s úsměškem odpověděl Sensei. „Takže se vrátíme k legendám o Hermésovi. Věřilo se, že jeho zlaté okřídlené sandály a zlaté žezlo mají magickou sílu. Caduceus (překlad z latiny zní žezlo) se následně stal symbolem ‚božské' moci, tajných věd a okultizmu. Právě s tímto žezlem, ‚uspávajícím a probouzejícím lidi' (přičemž se mělo za to, že Hermés na lidi s pomocí žezla sesílá prorocké sny, ve kterých tito lidé mohou vidět výjev božské vůle), vstupuje do obou světů – života a smrti, a plní funkci průvodce, pomocníka duší na cestě do království mrtvých. Ale chci poznamenat, že tyto mýty jsou už předělanou interpretací těch legend, které se šířily ve starověkém Egyptě o Imhotepově kouzelné berle, jejíž slávu si Svobodní zednáři přivlastnili, aby zvýšili svou prestiž ve společnosti. V období pozdní antiky se mimochodem díky těm samým Svobodným zednářům objevuje nový obraz k uctívání – Hermes Trismegistos, tedy Třikrát veliký, se kterým začaly být spojovány okultní vědy a tak zvaná ‚hermetická', tedy tajná díla, dostupná jen pro ‚zasvěcené'."

„Znovu si udělali z lidí dobrý den!" zasýpal Žeňa.

„Přesně tak," kývnul Sensei. „Tajemství vždycky lidi lákalo. A Archóntové tuto lidskou slabost často využívali, když zaháněli lidi do svých náboženství, sekt, okultních spolků, a dělali z nich tak své otroky. A nejsmutnější je, že Svobodní zednáři vytvářeli tato další pouta pro své otroky, přičemž využívali Imhotepovy slávy, jeho zásluh ve společnosti, a to jak pro Egypt, tak i pro národy, které z Egypta čerpaly znalosti. Psali například, že v Egyptě žil ve 4. tisíciletí před naším letopočtem jakýsi Hermes Trismegistos. Byl velekněžem a disponoval nejvyšší mocí ve státě, dal egyptskému národu spravedlivé zákony,

písemnost, počítání, vytvořil celou řadu věd. Zbožňovali ho už za jeho života a po smrti ho připodobňovali k bohu Thovtovi. Takže přednesli vlastně to, co tehdy mnozí lidé věděli o velkých Imhotepových zásluhách. A tito ahrimanovští nohsledové tomu všemu nasadili korunu, když vylíčili v nádherných barvách, že tento ‚Hermes' napsal 42 knih (počet přizpůsobili egyptskému náboženství – čtyřicet dva ‚přikázání' ze ‚Zpovědi popírání', kterou velmi dobře znal každý Egypťan), vypracoval transovou metodu pro shromáždění energie, která se nazývala ‚Hermesovo cvičení', a vytvořil tajnou vědu, která byla později označována jako ‚hermetizmus'. Tvrdili, že jejich ‚Hermes' v transu získával unikátní informace, předával je lidem a že se naučil opouštět své fyzické tělo. Že napsal nejlepší a nejtajnější knihu – ‚Knihu Thovta', kde odhalil tajemství, jak získat nesmrtelnost, a popsal tajné metody, díky kterým je možné získat nadpřirozené síly a moc nad tímto světem prostřednictvím speciálních obřadů. Že následně jeho metodiky využívali egyptští kněží po mnoho tisíciletí. Také je mu připisováno autorství textů Smaragdová deska, která se údajně dochovala z těchto dob až dodnes. Tvrdí, že Hermes vyprávěl o částici nesmrtelného rozumového počátku... Mimochodem slova jako ‚rozumové', ‚Vyšší Rozum' byly speciálními novotvary Svobodných zednářů prostřednictvím staroegyptské kultury, aby člověk, který studuje podobnou filozofii, podvědomě identifikoval svou duši a Vyšší moc nikoli s božským principem, ale s ‚rozumem', ‚intelektem', tedy s hlavními prvky Materiálního principu v člověku... Takže Hermes zmiňoval o částici nesmrtelného ‚rozumového' principu, kterou je možné oddělit díky speciálnímu tréninku (v hlubokém transu, který se podobá smrti). A pak s pomocí zvláštních znalostí vyjít z temnoty pekla k božímu světlu. Typické je, že Hermes jako první označil člověka za ‚mikrokosmos' a zdůrazňoval, že pokud chce člověk poznat vesmír, pak musí v prvé řadě poznat sám sebe. Takže ve skutečnosti vypouštěli takové informace, které nebylo možné ani dokázat a ani vyvrátit, protože za Imhotepa se opravdu rozšířily všelijaké zvěsti, spojené s jeho činností a tajným společenstvím Svobodní kameníci. A co udělali Archóntové? Poté, co pustili tyto informace do světa, předkládali lidem knihy s kdysi opravdu populárním názvem, ale teď už s úplně jiným obsahem, který byl pro ně výhodný."

„Takže okopírovali název od kdysi populární knihy a pod tímto názvem vydávali své informace?" shrnul Viktor.

„Ano."

„A lidé si mysleli, že drží v ruce dílo samotného Imhotepa!" dodal Voloďa.

„To je známý rukopis," vyjádřil Nikolaj Andrejevič. „Takže ti, kteří byli mezi prvními Imhotepovými nepřáteli, si přivlastnili jeho slávu a na ní vybudovali své impérium."

„Přesně tak," potvrdil Sensei. „Mimochodem, zapamatujte si, že **jedním z nejoblíbenějších postupů Archóntů je vyměnit to, co si lidé přejí, za iluzi**. A za krásnými frázemi Archóntů vlastně stojí změna pohybu samotného člověka úplně opačným směrem, směrem k materiálnu. Člověk si toho třeba ani nevšimne kvůli nedostatku znalostí a myslí si, že jde duchovní cestou, stejně jako mnozí lidé, kteří například vychvalují tuto ‚hermetickou vědu'. Vždyť nemají ani ponětí o tom, kdo jsou organizátoři tohoto procesu, do jakých archóntských organizací patří (a jaké jsou pravé cíle těchto organizací), a ani o tom, k čemu potřebují tuto masovost šíření právě tohoto názoru mezi lidmi."

„To je hrůza! Tak to je konec, teď už si Homérovu knížku nevezmu ani do ruky!" kategoricky oznámil Kosťa.

„To je zbytečné," poznamenal Sensei. „Čím víc člověk čte, tím víc chápe strukturu tohoto světa a tím těžší bude pro Archónty podvést ho, tedy manipulovat s jeho vědomím. Knížky musíte číst! A to i Homéra, i když jen k tomu, aby si člověk osobně, bez nápovědy od kohokoli nebo bez vnuceného názoru udělal své nezávislé závěry. Nikoli pro nadřazenost ve sporu nebo vychloubání se před ostatními lidmi, ale pro sebe samého, pro svůj vnitřní rozvoj a poznání."

„A co když na mě tyto knížky budou mít nějaký špatný vliv?" zapochyboval Kosťa.

„Všechno máš ve svých rukou! Ovládej své myšlenky, nepřipouštěj, aby v tobě vládlo negativum, čti z pozice duchovního člověka. A jsem si jistý, že tuto knížku nejenže přečteš bez jakýchkoli následků, ale také ji úplně jinak zhodnotíš. No a navíc, ne všechno v této knize je negativní! Je tam spousta velmi zajímavých momentů, přepsaných ze starších legend, jsou tam i ta zrnka, která upoutávala pozornost nejedné generace lidí. A vůbec, podobné čtivo je také jakási práce člověka nad sebou samotným, tak říkajíc, prověření svých vnitřních přání a snah. Takže pro **duchovního člověka neexistují knihy, které by mu nepřinesly užitek!**"

„Hm, no jo," přitakal Žeňa a už se obracel ke Kosťovi, když se zářícím úsměvem řekl: „Pochopil jsi to, chlapečku? Takže zapni svoje filtry a čti si Homnéra do sytosti!"

„Homéra, ty vesničane!" se smíchem opravil Stas Žeňu.

„No jasně!" kývnul Žeňa, zatímco ostatní se smáli, a to s takovým pohledem, jako by to řekl přesně tak.

Stas jen mávl rukou na znamení úplné beznaděje, po čemž se všichni ještě víc rozesmáli.

Během této krátké chvilky odpočinku jsem dopisovala větu do svého deníku, protože jsem si zapisovala Senseiovo vyprávění, a ke své hrůze jsem zjistila, že mi došla náplň v propisce. Pomyslela jsem si, že než zaběhnu do stanu a než najdu něco na psaní, přijdu o

spoustu cenných informací. Nechtělo se mi vynechat nic z toho, co řekne Sensei. Ale řešení se hned našlo.

„Nedáte si čaj?!“ navrhla jsem s velkým entuziazmem.

„Co? V takovém horku čaj?!“ podivila se Taťána.

„Jé, a já bych si ho dal rád,“ podpořil mě Sensei.

Starší kluci také zakývali hlavami na souhlas. Takže během naší kratší pauzy, zatímco se ostatní začali zabývat čajem, jsem nejdřív běžela do svého stanu, rychle jsem našla něco na psaní, připravila všechno potřebné pro své zápisky a připojila se k ‚čajovému obřadu‘.

***

Sensei si s chutí vypil šálek čaje, zapálil cigaretu a pokračoval ve svém vyprávění:

„Takže všechno to se stalo mnohem později, po Imhotepovi. I když vlastně člověk ani nepotřebuje zvláštní inteligenci, aby viděl reálné kořeny původu caducea Archóntů. Stačí se podívat na Imhotepovovy stavební projekty, sochařství a výzdobu těch chrámů, které byly za něj stavěny, zvlášť se to týká komplexu v Sakkáře... Mimochodem zeď, která ohraničovala komplex Džoserovy pyramidy v Sakkáře, Imhotep navrhl s určitým záměrem. Byla vysoká téměř deset metrů, postavena z bílého vápence, posílena věžemi a rozdělena plochými výstupky. Ve zdi bylo čtrnáct bran, z nichž třináct bylo falešných a pouze jedna pravá, a ta byla umístěna na východní straně. Přičemž při pohledu zevnitř komplexu to vyvolávalo dojem, že jsou všechny brány otevřené. Zdálo by se, že z lidského pohledu se jedná o drobnost. Vždyť co na tom záleží, jak budou vypadat tyto zdi? Ale Imhotep dokázal i tyto stěny naplnit znalostmi. Kromě duchovní filozofie té doby (čtrnáct Ka a sedm Ba, odkazovaly na strukturu nejvyššího božstva), vzpomeňte na sedm párů božstev, sedm mužských a sedm ženských, které disponovaly velmi mocnou ochrannou sílou. Pouze v Imhotepově kruhu, v jádru Svobodných kameníků nebyly tyto znalosti ani mytologií ani náboženstvím, ale reálnou duchovní praxí.“

„Promiň, úplně tomu nerozumím, co myslíš tou reálnou duchovní praxí?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Pak ti o tom řeknu více...“ odpověděl mu Sensei. „Proto stačí, když pohlédneme na Imhotepovy stavební projekty, abychom viděli „symboly“, z nichž se zrodilo hnutí Svobodných kameníků, mimo jiné také okřídlený disk, had – strážce, symbol Šambaly, později pozměněný na symbol Svobodných zednářů. Zdaleka ne samoúčelně měly mnohé hlavice sloupů, postavených za Imhotepa a široce využívaných i později, tvar lotosových poupat nebo rozevřených lotosových květů případně svazků papyru. Mimochodem právě

z Imhotepovy doby pochází tradice označovat stejným hieroglyfem ‚vědění', ‚učení' a ‚uzel'. Veškerá architektura chrámu zdůrazňovala hlavní symboliku – je to dům božstva, zrozeného z lotosového květu. Okřídlený sluneční kotouč byl obvykle zobrazován nad vchodem, jak vylétá z nilského houští a připomíná ty, kdož přinesli tyto Znalosti. Pro obyčejného člověka to jsou pouhé obrazy starověkého umění, pro Člověka Znalostí – znaky a skutečné dějiny."

„Takže tenhle pravý příběh znal i v době Imhotepovy působnosti jen málokdo," poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„To je přirozené," potvrdil Sensei. „Vždyť tehdy, stejně jako dnes, existovala hrozba, že Archóntové překroutí nejen dějiny, ale také pravé vědění. Protože toto vědění pomáhalo lidem stát se vnitřně svobodnými a zbavovalo je strachu z tohoto světa. Ale to zase překáželo Archóntům v dosažení jejich cílů spočívajících v masovém zotročení a podmanění si lidí. Právě proto se Archóntové všemi silami snažili překroutit dějiny a poznatky pro ně nevýhodné, jakmile se byť část pravdy dostala mezi lidi. Z tohoto důvodu lidé Znalostí po celou dobu uchovávali vše v tajnosti. Imhotep a skupina lidí kolem něj se velkou měrou zasloužili o to, že se toto ‚tajemství' stalo dostupným pro mnoho těch, kteří to potřebovali, a přispělo také k jejich duchovnímu rozvoji."

„Takže všichni, kteří se dostali mezi Imhotepovy učedníky, získali tyto znalosti a povědomí o historii?" zeptal se Kosťa.

„No, ne hned a také ne všechny učedníky. Každý prostě dostával takové informace, které byly pro myšlení tohoto člověka v dané etapě jeho duchovního rozvoje dostupné. A bylo to tak správné, protože přílišná zátěž na člověka, která přesahuje jeho schopnosti, způsobí, že on tyto znalosti jednoduše nepochopí a nepřijme. A Imhotepova slova by zůstala pro vědomí tohoto člověka prázdným cinkáním v uších, které by znepokojovalo jen jeho duši. Proto Imhotep vychovával své duchovní učedníky postupně. Nejdřív lidem předával nejjednodušší znalosti a duchovní techniky. Pak pozoroval, jakým způsobem tento člověk přistoupil k práci nad sebou samým."

„Takže jim předával Lotosový květ?" znovu upřesnil Kosťa.

„Jak Lotosový květ, tak také zdraví prospěšnou meditaci na obnovení Ka..."

„Zdraví prospěšná?" vzpamatoval se Nikolaj Andrejevič a hned se zdůrazněnou zdvořilostí poprosil. „Rád bych o tom slyšel víc podrobností."

„Ano, jistě," dobrosrdečně odpověděl Sensei. „Když Imhotep odhaloval základy Učení o Ka... Tedy, když budeme používat současný jazyk – je to učení o energetické struktuře člověka, kam patřily pojmy jako biopole člověka, jeho aura, astrální dvojník. Imhotep tedy zasvěcoval lidi do základů Učení Ka a součástí jeho praktických lekcí bylo předávání lidem

staré meditace k obnovení Ka člověka a jeho, jak se říká, ‚dobíjení'. A v čem spočívá smysl toho všeho? Vysvětlím vám to s pomocí současné terminologie, abyste to lépe pochopili.

Člověk není prostě jen chemická továrna, která neustále pracuje a plní složité početné operace každou sekundu. Je to celý vesmír s projevem různých forem života a odpovídajících energetických a vlnových stavů. A to všechno je vzájemně propojeno, vzájemně závislé a vzájemně se ovlivňuje. Chemie je úzce spojena s energetikou, tedy s prohloubenou fyzikou. Chemické procesy jsou zkrátka důsledkem vzájemného působení energií a samotné chemické prvky jsou určitým ‚programovým zápisem' zaznamenaných vlnových stavů pevnějších, materializovaných energií. Takže pokud budou do těchto ‚programových zápisů' zaneseny jakékoli změny pod vlivem určitých sil, pak daný chemický prvek jednoduše přestane existovat v dané podobě a přejde do jiného ‚programového' stavu. Díky různému spojení chemických prvků, které přetrvávají v určitém vzájemném spojení s různými energiemi, se rodí ‚živá' nebo ‚neživá' forma matérie. Určující roli v tom hrají právě typy energií, které spojují dané chemické prvky v tuto formu.

Například v podstatě jen deset základních chemických prvků, ze kterých se skládá rostlina – uhlík, vodík, kyslík, dusík, draslík, vápník, fosfor, síra, hořčík a železo – způsobují, že to v zeleném oceáně naší planety bez ustání bouří. Jsou to základní stavební cihličky. A celá ta rostlinná rozmanitost od travičky až po obrovský strom představují formy a životy, vytvořené díky typové rozmanitosti různých energií. Nebo jak například víte, lidský organizmus se skládá z 65 % kyslíku, 18 % uhlíku, 10 % vodíku, 5 % dusíku a 2 % připadají na ostatní chemické prvky. Takže jsou to zase tytéž cihličky, které jsou spojené a fungují díky jiným druhům energií, které se odlišují od ‚skeletu' rostlin. Takže i v rostlinách, i v člověku jsou zapojeny prakticky tytéž chemické prvky, ale forma života se liší kvůli odlišné energetice... Ještě se mimochodem vrátím k otázce, o které jsme si spolu včera povídali," obrátil se Sensei na Nikolaje Andrejeviče. „Vůbec ne náhodou v lidském i zvířecím organizmu existují pouze levé formy molekul aminokyselin, které jsou nutné k výstavbě molekul bílkovin. Mají tedy takovou orientaci. A jak si můžeš z našeho rozhovoru pamatovat, na Zemi je velmi málo přírodních jevů, které mají určitý směr, vezměme si například rotaci Země kolem své osy nebo směr některých větrů."

„Co jsou ty ‚levé formy'?" zajímalo Viktora.

„Molekuly aminokyselin existují v tak zvaných levých a pravých formách. Dá se zkrátka říct, že jsou složeny ze stejných prvků, jen v jiné kombinaci. Jako například tvoje pravá a levá ruka," vysvětlil Sensei Viktorovi.

Nikolaj Andrejevič odpověděl Sensei pro nás poněkud záhadně:

„Ano, tak teď už to chápu.“

Sensei kývnul a pokračoval.

„Takže tím, co určuje formu života a samotný život v libovolné materiální struktuře je energetický skelet, fantom, astrální tělo, biopole, můžete tento jev nazývat, jak chcete. Je to zkrátka ‚matice‘ spojení určitých energií. A s tím, v jakém stavu je tato ‚energetická matice‘ neboli Ka, přímo souvisí také fyzický stav dané formy života. Doufám, že je to srozumitelné.“

Nikolaj Andrejevič spolu se staršími kluky kývnul. Na obličejích naší mladé skupinky vládl po vyslechnutí této informace poněkud zaražený výraz. Abych pravdu řekla, také jsem kývnula. I když jestli jsem ve skutečnosti něčemu rozuměla, tak to byla jen třetina z toho, co jsem slyšela. Možná to bylo proto, že jsem se víc soustředila na zápis tohoto dialogu než na jeho podstatu.

„Život, a to i v našem organizmu, je obrovská práce nekonečného množství molekul, které pracují díky jemným energiím,“ pokračoval ve svém vyprávění Sensei. „Jak víte z chemie, k tomu, aby molekula látky vstoupila do reakce, potřebuje vždycky energii – vnitřní impulz (ezoosmóza), stejně jako tamto auto potřebuje energii k tomu, aby se uvedlo do pohybu,“ Sensei ukázal směrem k dopravnímu prostředku. „Dokonce i naše lehké vlnění je výsledkem vzájemného působení, určitého vzestupu jemných energií a následně práce chemie organizmu – molekul, odpovědných za reakci našeho organizmu. Člověk je sám o sobě generátorem různých druhů energií a jim odpovídajících polí. Zásahy do energetiky nezbytně vedou k porušení a chemickým selháním ve fyzickém těle.

Proto závisí fyzické zdraví člověka v prvé řadě na energetickém stavu jeho organizmu. Fyzické tělo plní ochrannou funkci proti mechanickému poškození, tak zvaného hrubého kontaktu. A energetické tělo chrání, řekněme, před nežádoucím energetickým kontaktem, zásahem a útoky cizorodých energií. Proto stejně, jako každý den dbáte o čistotu svého těla, děláte rozcvičku, různá preventivní opatření proti nemocem, abyste neustále udržovali své tělo ve zdravé fyzické formě, tak i energetické tělo vyžaduje podobnou péči na určité úrovni. Přičemž je potřeba, abyste o něj dbali ještě pečlivěji než o tělo. Proč? Protože mnohá onemocnění fyzického těla člověka vznikají právě kvůli narušení fungování jeho energetiky, vyvolané kontaktem s cizorodými energiemi.

K tomu, abychom podpořili své fyzické a energetické tělo ve zdravém, harmonickém stavu, existuje odedávna velmi efektivní meditace na úpravu svého Ka. Přičemž tato meditace je dostupná každému člověku, který je obeznámen se základními principy meditace.“

„Základními principy? Tím se myslí s Lotosovým květem?“ zeptal se Slávek.

„Třeba s Lotosovým květem," kývnul Sensei. „Takže v čem spočívá smysl? Posaďte se do pozice lotosu. Přiveďte se do stavu meditace tak, jak ji obvykle provádíte: uklidněte své myšlenky, postupně uvolněte nohy, břicho, hrudník, ruce, hlavu. Soustřeďte se na provádění samotné meditace. Podstata meditace spočívá v tomto. Uměle vyvolávejte podnět z hloubky pánve, tedy ze spodních částí vegetativního systému. A navyšujte vlnu tohoto podnětu přes vnitřní povrch kostrče, křížové kosti k pánvi, tedy ke spodním uzlinám parasympatických nervů a koňského chvostu míchy. A dál podnět vede po sympatickém a parasympatickém systému páteře nahoru do starých struktur mozku, o kterých už víte. Přitom si představte, že tento podnět jde jako elektrický proud od náboje ‚plus' k ‚mínusu'. Tato, obrazně řečeno, ‚elektrická' vlna aktivuje staré struktury mozku. A to zase způsobí odvetnou reakci Ka. Při podnícení starých struktur mozku je možné Ka cítit mnohem snáze, stává se tedy skutečnějším. Pak od hlavy rozšiřujete tuto ‚elektrickou' vlnu po celé vrstvě Ka, která lemuje lidské tělo ve vzdálenosti od deseti do třiceti centimetrů od kůže (u některých tato vrstva mívá až padesát centimetrů). Provádíte meditaci, posíláte tedy ze spodních částí vegetativního systému, zrychlujete a zesilujete nové ‚elektrické' vlny do té doby, dokud se vaše pole Ka nestane pevným a stejnorodým. Je nezbytné, abyste dosáhli toho, aby to nebyly jen výplody vaší mysli nebo halucinace, ale reálné fyzické pocity.

Když budete systematicky trénovat, pak daná meditace pro vás bude velmi efektivním pomocníkem při obnově zdraví a ztracených sil. Provádět ji musíte alespoň dvakrát denně, ráno a večer. A také by bylo velmi vhodné, abyste ji prováděli po návštěvě míst, kde se shromažďují lidé, zvláště tam, kde převládají materiální hodnoty. Například trhy, obchody, hromadná doprava, místa, kde se odehrávají hromadné akce, a tak dále. Proč? Protože když se člověk nachází tak říkajíc v tlupě, tak se neustále setkává s cizorodými poli, cizími Ka. A nejen to, že sám narušuje osobní prostor jiného člověka, tak zvané ‚území Ka', navíc je ještě jeho osobní prostor vystaven podobnému útoku ze strany jiných lidí a nemá o tom ani tušení. Je samozřejmé, že dochází ke kontaktu a vzájemnému působení polí, které často, zvláště tam, kde vládnou materiální hodnoty, vedou k narušení obvyklého fungování Ka a následně pak k narušení práce organizmu. Člověk jde například na trh čilý, ale vrací se odsud rozlámaný, unavený, jako by mu ‚vzali všechnu sílu'. Má bolesti hlavy a celkově ztratil sílu. To je právě ten důsledek střetu s cizím Ka. Abyste obnovili síly a fungování organizmu, musíte obnovit Ka. Toho dosáhnete buď díky přirozené samoregulaci, tedy během nočního odpočinku, nebo efektivnějším umělým způsobem – během už zmíněné meditace."

„Velice zajímavé," promluvil Nikolaj Andrejevič. „Mohli bychom tuto meditaci vyzkoušet teď hned?"

„No, jestli si to přejete, tak určitě ano!“

„Jestli si to přejeme?!“ podivil se Žeňa. „Sensei, proč se tak ptáš! Hořím netrpělivostí, abych ji mohl provést!“

Všichni také s nadšením podpořili návrh Nikolaje Andrejeviče. Sedli jsme si do polohy lotosu a pod vedením Senseie jsme začali provádět danou meditaci. Začala jsem myslet na to, jak vlna, kterou jsem si představila, se zvedá z hlubiny pánve až k páteři. Ale ve skutečnosti se mi nic nedařilo, žádné pohyby. A protože Sensei zdůrazňoval, že je nutné všechno hlavně cítit, cíleně jsem v sobě začala vyvolávat pocit, jak říkal Sensei, ‚zvláštního slabého náboje elektrického proudu uvnitř pánve‘. Ale opět bezvýsledně. Mezitím Sensei řekl, že ti, kterým se to nedaří, musejí zesílit koncentraci mysli v tomto bodě. Tak jsem to i udělala. A po několika neúspěšných snahách se mi to konečně podařilo!

V hloubce pánve se vytvořilo jakési lehké napětí. S pomocí vůle a svalů jsem vzniklé napětí popohnala nahoru. Ale tato malá vlna se sotva donesla ke kostrči a tam ‚vyhasla‘. Zesílila jsem koncentraci. Podruhé jsem začala ‚úporněji‘ vytvářet novou vlnu. A už se mi to povedlo líp. Samozřejmě se pohnula o něco dál než k páteři, ale vnímala jsem ji znovu jenom malou chvíli. Ale potřetí jsem ještě víc zesílila koncentraci a najednou jsem si vzpomněla, jak jsme na jednom z duchovních cvičení prováděli meditaci k probuzení ‚hadí síly Kundalíní‘. Proto jsem se další vlnu snažila provést se stejnou intenzitou. A tato vlna mi proběhla po páteři nahoru do ‚řebříčku‘, že jsem až fyzicky ucítila na kůži mravenčení, které vlna zanechala při své cestě. Byl to takový úchvatný pocit, jako by se otevřela nějaká Brána! Po další vlně se toto mravenčení rozneslo do celého těla, a to i do nohou a břicha. Takže se jaksi rozšířila plocha těchto fyzických pocitů. A když daná vlna přišla až k hlavě, rozhostil se ve mně takový vyrovnaný stav jakési radosti a polospánku, díky čemuž jsem se ještě víc uvolnila a ponořila se do stavu meditace. A v tu chvíli jsem poprvé v životě nečekaně pocítila své biopole! A i když jsem jej vnímala jen částečně, měla jsem nezvyklý pocit jakési celkové pevnosti, lehkého tlaku.

Dále jsem vedla vlny nahoru a stále více jsem je šířila na své Ka. Nevím to jistě, ale možná tím, že se mi to dařilo víc, možná díky takovému příjemnému stavu vyrovnanosti a ochrany, se mi tolik líbilo vyvolávat tyto vlny a směřovat je na vnější Ka, že se mi vůbec nechtělo opouštět tento stav a končit danou meditaci. Ale bohužel jsem musela. I když jsem spolu s ostatními dokončila meditaci, tento stav vyrovnanosti nezmizel úplně, změnil se v něco tak dobrého, tak skvělého a inspirujícího, že jsem, abych pravdu řekla, neměla slov k tomu, abych jej popsala. No, prostě paráda!

„To bylo super!“ jako první oznámil Viktor po dané meditaci.

„To jo!“ přisvědčil Žeňa. „Jako bychom si dobili baterky!“

„Spíš dodali velké množství elektrické energie,“ podělil se o svůj názor Nikolaj Andrejevič. „Je to velice zajímavé. Opravdu, jako bych si výborně odpočinul...“ Už se obracel přímo na Senseie a dodal: „Zajímavé, skoro okamžitě jsem pocítil jakousi nespojitost, různorodost svého pole. A doslova po několika takových cvičeních parasympatických nervů jsem zaznamenal stejnorodost a celkové povzbuzení. Jako by se zesílilo toto magnetické pole nebo jak se tomu správně říká... A ještě mě udivilo to, že se při celkovém povzbuzení začalo mé vědomí utlumovat. Jak mi bylo dobře! A je skvělé, že se cítím, jako bych omládl asi o patnáct let!“

Žeňa se k němu netrpělivě obrátil:

„Není se čemu divit, doktore, že se cítíte odpočatý a mladší po téměř týdnu relaxace u moře ve společnosti mladých lidí.“

Všichni se spolu s Nikolajem Andrejevičem zasmáli.

„No tak, teď jsi ze mě udělal úplného důchodce,“ s úsměvem pronesl doktor. „Ale já jsem přece ještě mladý člověk!“

Žeňa se hned na tuto věc zeptal Senseie.

„A tato meditace náhodou nemá nějaké vedlejší účinky?“

Starší kluci vybuchli spolu se Senseiem a Nikolajem Andrejevičem smíchy.

„To je v pohodě,“ odpověděl Voloďa Žeňovi svým hlubokým hlasem. „Já se taky tak cítím!“

„Chápu, takže vedlejší efekt se dostavuje výběrově – u těch, kterým je nad 30,“ udělal si svůj závěr Žeňa.

Jeho slova vyvolala smích.

„No, ale když budeme mluvit vážně,“ obracel se Nikolaj Andrejevič k Sensei se zájmem, „takový efekt funkce mozku je účinný jen ve stavu meditace?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Sensei. „V meditaci všechno, jak psychika, tak i energetika, funguje úplně jinak než ve stavu, který je pro člověka obvyklý. Právě v takovém meditačním stavu polospánku (všimněte si, nikoli hypnózy, nikoli autosugesce nebo jiného stavu, ještě jednou zdůrazňuji, jde právě o meditaci) dochází k takovému efektu projevu Ka, tedy skrze brzdění kůry mozku (mladých struktur mozku) jsou podněcovány určitou energií staré struktury mozku. Je to stejné, jako kdybyste neznámým klíčem otevřeli dvířka ovladače ke svému Ka.

„To je zajímavé," pronesl Nikolaj Andrejevič. „Vím o spoustě vědeckých poznatcích o stavu meditace, dokonce i o zmíněném spánku, ale s takovým pozoruhodným efektem jsem se prakticky nikde nesetkal." Na chvíli se zamyslel a dodal: „I když... něco vzdáleně podobného ohledně spánku existuje také v Pavlovových pracech. Když si vzpomeneme na jeho práce o léčebném..."

Nikolaj Andrejevič ani nestihnul dokončit větu, když Sensei kývnul a pokračoval v jeho myšlence:

„...ochranném útlumu. Samozřejmě si na to vzpomínám. Ivan Petrovič Pavlov byl skvělým fyziologem a dostal se docela blízko k pochopení, jak jsou pro člověka důležité určité fyziologické procesy v mozku, zejména spánku. A úspěšně léčil metodou spánku různé psychické nemoci, a to včetně epilepsie. Využíval ale tradiční metody. Pokud by tehdy věděl o takových možnostech řízení lidského organizmu, pak se ve svých výzkumech bezesporu posunul mnohem dál.

Vždyť v čem spočívá smysl? Spánek člověk potřebuje k tomu, aby obnovil a vyrovnal svou energetickou strukturu. Náš každodenní život je totiž neustálá informace, podnět, kontakty s jinými lidmi, zvířaty a tak dále. To všechno zanechává určitou stopu na energetických strukturách člověka. Během spánku, kdy organizmus odpočívá, se tyto struktury obnovují, dochází tedy jakoby k ‚dobíjení baterie'. Tím je důležitý spánkový proces, a proto není vhodné zkracovat čas, který je vyhrazený pro plnohodnotný odpočinek organizmu.

Ale jestliže ve spánku probíhá ‚automatické' dobíjení, tak při dané meditaci je dobíjení umělé, tedy ‚ruční', které může regulovat samotný člověk. Přičemž takové ‚ruční' dobíjení je mnohem efektivnější, protože nevyužívá záložní síly organizmu, ale vnější zdroje."

„Vnější zdroje? A co to je za zdroje?" zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Hm," usmál se Sensei. „Ty, o kterých se ještě neví. Tak jako dnešní lidé používají elektřinu a doteď vlastně neví, co ve skutečnosti představuje, tak jsou také tyto energie využívány po tisíciletí při meditacích, aniž by lidé měli ponětí, co ve skutečnosti představují. A všimněte si, že to vůbec nebrání tomu, aby se zdokonalovali.

„Ale přece jen," trval na svém Nikolaj Andrejevič.

„‚Ale přece jen' vám řeknu někdy později, je to na dlouho." Nikolaj Andrejevič spokojeně kývnul, protože dosáhl svého, a Sensei začal vyprávět dál. „Takže na rozdíl od automatického dobíjení z vlastních zdrojů, tady máte možnost dobít se ručně z alternativních vnějších zdrojů. Proto pokud tuto meditaci provádíte systematicky, napomáhá rychlému a

efektivnímu obnovení Ka, stabilizaci dobrého a silného biopole. A to zase přináší pevné zdraví, skvělou imunitu... Vždyť všichni původci nemocí, například bakterie a viry, jsou také živé organizmy, které mají svou polaritu a fungují na určité frekvenci. Pokud máte silné energetické pole, cizorodá energetika jednoduše neprojde přes tuto silnou bariéru. A nic nadpřirozeného v tom není. Jsou to všechno jen zákony... řekněme, prohloubené fyziky.

Mimo to, daná meditace je velmi užitečná a efektivní při léčení různých onemocnění. Fakticky je univerzální. Když použiji lékařský jazyk, kontraindikace ve spojitosti s ní prakticky neexistují. Vždyť v prvé řadě obnovuje imunitu a vnitřní zdroje organizmu, působí prostřednictvím energetiky na jeho chemii. To nejdůležitější je přesná koncentrace na meditaci, materializace pocitů a systematické plnění dané duchovní praktiky. Všechno je to jednoduché.“

„A při posttraumatickém syndromu to také pomáhá?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Bezpochyby. Jak při chronických, tak i při poúrazových onemocněních. A celkem efektivně při dětské cerebrální paréze. Také velmi dobře pomáhá při hypertonii, hypotonii, napomáhá efektivnímu obnovení organizmu po mrtvici, infarktu, protože se normalizuje také funkce cév. Ale nejdůležitější je to, že samozřejmě také velmi dobře regeneruje imunitu člověka, odebírá přebytečné napětí a obnovuje síly.

Zvláště bych ji doporučil nejen těm, které trápí nějaké nemoci, ale také těm, kteří se zabývají léčením, tedy samotným medikům,“ řekl Sensei a obrátil se na Nikolaje Andrejeviče, „lidem, kteří se často setkávají s nemocnými. Když je člověk nemocný, jeho Ka je už narušeno. Chtě nechtě přenáší komplikace do Ka zdravého člověka. Takže včasná prevence Ka bude velmi užitečná. Jak řekl Nikolaj Ivanovič Pirogov: ‚Snadnější je nemoci předejít, než ji pak léčit.‘“

„Je to tak. Já například o těchto znalostech vůbec nepochybuju. Ale jak to mám vysvětlit svým skeptickým kolegům?“

„Ale vždyť ty jsi taky nebyl vždycky úplně bez pochybností,“ s úsměvem poznamenal Sensei. „Prostě už máš v této oblasti praktické zkušenosti a ostatní je nemají. Takže se to dá pochopit. Vždyť k dnešnímu dni je bioenergetika natolik zdiskreditována různými šarlatány a falešnými senzibily, že stačí, abyste před doktory vyslovili její název a vyvolá to jen smích a nedůvěru. Použiji parafrázi – lidi uslyšeli zvon, ale nevědí, kde je on. Kvůli tomu dodnes někteří trpí nevědomostí, jiní iluzí, že už v tomto životě poznali absolutně všechno.“

„To je taky pravda,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

* * *

„Ano, trochu jsme se odklonili od tématu," poznamenal Sensei a znovu pokračoval se svém pozoruhodném vyprávění o Imhotepovi. „Takže Imhotep nejdřív předával svým učedníkům ty nejelementárnější prvotní znalosti a duchovní praktiky. Základem Imhotepova učení, bylo v prvé řadě vítězství člověka nad strachem ze smrti svého fyzického těla. Když se člověk reálně zbavil tohoto strachu, pak se stával vnitřně svobodným. A už nic na tomto světě jej nemohlo odlákat od duchovní cesty a pravé služby Bohu, potvrzené myšlenkami, slovy i skutky. Proto také Imhotep věnoval velké množství času právě tomuto prvotnímu základu a nepředával člověku složitější praktiky, dokud se daný jedinec neupevní ve svých přáních a snahách a neporazí vlastní materiální strach ze smrti.

Porazit strach ze smrti je jednoduché a složité zároveň. Proč? Protože Ahriman se snaží vnucovat člověku tvrzení, že ‚pravý a jediný' život je tady a teď. Co bude dál je pro člověka zahaleno rouškou tajemství. Proto také Ahrimanovi pomocníci hlásají, že život vám byl dán jen jednou a tuto ‚nekonečnost' života si musíte užít v plném materiálním programu. Takže noří lidské vědomí do iluze relativní ‚věčnosti' svého materiálního života. Proto lidé s jistotou věří, že přijde jak zítřek, tak pozítří, následující rok, třicet let. Plánují si blízkou i vzdálenou budoucnost, určují, kolik materiálních záležitostí musí za tuto dobu udělat. Ale když se člověk nečekaně setká se smrtí nějakého jiného člověka, zvláště pak blízkého příbuzného, tak jej to pořádně vyleká. Proč tomu tak je? Nějakou dobu žil, nebyl ani tak starý a byl docela zdravý, najednou zemřel a ani nic pořádného ve svém životě nestihl udělat?! Bezděčně se člověk začíná probouzet a chápat, nakolik iluzorní a rychlý je jeho život. Vždyť lidé na pohřbech obvykle nepláčou kvůli zemřelému. Pláčou kvůli vlastnímu strachu ze své smrti, kvůli uvědomění si nevyhnutelnosti tohoto procesu, že dříve či později také budou muset zemřít. Ale po pohřbu uběhne nějaký čas a člověk zapomíná na tuto ‚nevyhnutelnost' a znovu upadá do iluze svého ‚věčného, jediného a neopakovatelného' materiálního života. Protože celý tento Ahrimanův žebříček hodnot, který člověka obklopuje, slouží k podpoře právě této iluze.

I když ve skutečnosti čas docela rychle ubíhá. A žádný člověk neví, co mu osud za minutu přichystá na nejbližší křižovatce jeho životní dráhy. Lidstvo může dosáhnout značných úspěchů v technologiích a lékařství až do té míry, že se naučí lidem prodlužovat život. Ale to nezmění podstatu problému. Vždyť nikdo nemůže změnit plány Toho, kdo dal člověku tento život.

Proto Imhotep kázal, že každý člověk musí být vždy připraven na svou smrt tady a teď. Vždyť většina lidí, kteří vstoupí na duchovní cestu (a to jak tehdy, tak i dnes), dělá chybu v tom, že ze zvyku svého přízemního myšlení odsouvají faktor své fyzické smrti na neurčité ‚potom', které, jak tajně doufají, nikdy nepřijde. Dokonce i své duchovní osvobození prezentují jako perspektivu pokračování života v těle, protože nechápou, co to je duše, a asociují si svou osobnost jen s fyzickým tělem. I když tělo je jen smrtelný obal pro nesmrtelnou duši – pravou lidskou Osobnost. Proto se tito lidé jakoby navenek snaží o duchovno, ale při sebemenší fyzické nemoci nebo materiálních potížích upadají do hrozné paniky svého Materiálního principu. Proč? Protože se jejich vědomí ještě nachází v pevném obětí Materiálního principu, který jimi manipuluje."

„A jak to mám udělat, aby mnou nemanipulovalo?" zajímalo Ruslana.

„Dát si v prvé řadě své myšlenky do pořádku. Jít duchovní cestou, změnit se k lepšímu. Nestačí si jen přát, aby k tomu došlo, snít o tom a ve skutečnosti nic nedělat. To nejdůležitější je, abychom si uvědomili, že od narození je naše tělo předurčeno ke smrti, protože v materiálním světě je všechno konečné. Když člověk v tomto světě přebývá, nemůže být ‚svobodný' tak, jak to vykládá obyčejný člověk. Proč? Protože ať zaujímá jakoukoli pozici v sociálním žebříčku ve společnosti, ať má jakékoli materiální bohatství, vždycky zůstane závislým a zranitelným, a to jak mikrobem, tak i globální přírodní katastrofou, protože je to pouze smrtelník.

A až vysvobozením svého Duchovního principu člověk může získat pravou svobodu a překročit hranici tohoto materiálního světa. Protože celý tento svět je iluzorní. Pohyb a život v něm se podobá motýlovi, který se rodí a umírá za jeden den. I když samotnému motýlovi se zdá, že žije velmi dlouho a má ještě spoustu času. V materiálním světě má všechno svoji mez. Dokonce i vesmír má svou mez, protože je to ve skutečnosti iluze. A iluze nemůže být nekonečná. Iluzorní svět má vždycky své hranice.

Takže když si člověk uvědomí, že tato částečka věčnosti – jeho duše – je jeho pravé já a jeho život je skutečně nekonečný, že za tímto předělem stojí věčnost a má šanci do něj vstoupit, vymanit se z materiálního zajetí, pak se pomalu probouzí, uvědomuje si tuto realitu bez iluzí. Pak začíná chápat, že veškeré hodnoty tohoto světa nejsou nic. Ať jste jakkoli zdraví a máte jakékoli hmotné majetky – všechno je to jen chvilkový přelud. A že tu ani zdaleka není ráj. Protože k tomu, abyste tu mohli žít, se musíte neustále starat o svou matérii, která musí dýchat, stravovat se, uspokojovat své naléhavé potřeby, která navíc bývá nemocná, je závislá na klimatických faktorech, různých magnetických, fyzických polích, na Měsíci, Slunci, na životní aktivitě jiných bytostí a tak dále. Copak je to nějaký život? Je to boj o

existenci, zbytečné mrhání sil na krátký iluzorní okamžik. Ztrácíte cenné síly, které můžete vynaložit na vysvobození duše z těchto pout ‚pekla'."

„Jestli jsem to dobře pochopil, člověk si uvědomuje přerod ‚motýla z kokonu' poté, co se zbaví strachu ze smrti?" upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano," kývnul Sensei. „A uvědomí si realitu tohoto života."

„Takže abychom si uvědomili realitu tohoto života, musíme mít nějaké alternativní srovnání a zkušenosti z jiného života. A ty nezískáme, dokud se nevysvobodíme z tohoto života."

„Nicméně motýl, který se v kokonu vyvíjí a který nemá žádné zkušenosti s létáním, prorazí kokon a snaží se vyletět, protože má v sobě instinkt létání na genetické úrovni. Stejně tak je i člověk, který plní duchovní praktiky, více poháněný znalostmi duše než vědomou zkušeností svého současného života, nečeká na to, až se kokon sám otevře, proráží tento kokon matérie svou snahou a zkušeností z duchovních praktik."

„Hm, to je pravda," zamyšleně promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Proto Imhotep trpělivě čekal, než si člověk dostatečně projde praktikami a dozraje ve svém uvědomění. A až potom, když viděl, že člověk stál pevně nohama na duchovní cestě, teprve tehdy mu svěřil závažnější duchovní praktiky. V důsledku takového vědomého, duchovního rozvoje lidí měl Imhotep velmi silnou skupinku blízkých učedníků, kteří konali podle lidských měřítek neuvěřitelné zázraky... I když nic nadpřirozeného v tom, co dělali, ve skutečnosti nebylo. Protože všechno to bylo jen projevem nepřímého výsledku duchovního rozvoje... Takže následkem toho měl Imhotep tak silnou skupinku učedníků, že s jejich pomocí mohl nejen zrealizovat globální projekty, ale také popularizovat podobné duchovní názory mezi lidmi. Lidé přilnuli k jeho učení, protože cítili, že je to pravé. Kněžím nezůstalo nic jiného než vzít toto učení na vědomí a doplnit jím své koncepce..."

„Jo, aby nezemřeli hlady," ironicky dodal Žeňa.

Všichni se začali usmívat, ale Sensei pokračoval dál.

„Imhotepovo učení začalo být natolik masové, že se Archóntové chytali za hlavu. Lidé se totiž přestali bát tohoto života, zmizel strach z pozemské existence a jejich snažení bylo nasměrováno na duchovní cestu. Aby se tento názor nešířil po celém světě, museli Archóntové vynaložit obrovské úsilí. Nicméně více než dvě stě let se toto Imhotepovo učení drželo, dokud Archóntové nenašli způsoby, jak rozbít celou tuto strukturu, když vyměnili Imhotepovy Svobodné kameníky za svou organizaci Ahrimanových Svobodných zednářů."

„Více než dvě stě let?“ se zaujetím se zeptal Nikolaj Andrejevič. „Počkej, pokud byl Džoser vládcem třetí dynastie, pak... To zasahuje do období 4. dynastie, tedy do doby výstavby třech velkých pyramid v Gíze – faraonů Cheopse, Chefréna a Mykerina!“

„Přesně tak, faraonů Chufu, Chafré a Menkauré,“ spokojeně kývnul Sensei. „A mimochodem, právě tyto pyramidy stavěli podle Imhotepových plánů jeho učedníci, v souladu s přesnými souřadnicemi ‚hvězdné mapy‘. A jak už jsem říkal, hlavním orientačním bodem byla znovu Velká sfinga.“

„Takže zkosená Džoserova pyramida, tři špičaté velké pyramidy v Gíze – to jsou ty pyramidy?“

„Ano, ve světě lidí Znalostí se označují jako jedny z ‚pravých pyramid‘.“

„Copak jsou i falešné?“ zajímalo Kosťu.

„Ano a je jich spousta. Napodobitelů bylo vždycky plno,“ řekl Sensei. „Takže než vám povím pravý příběh o organizaci Svobodných zednářů, a jaký chaos kvůli nim vznikl v dějinách lidstva, chtěl bych vás upozornit ještě na jeden podstatný moment. Na to, s pomocí jakých metod Archóntové ničí organizace a dokonce i celé státy, které se jim nehodí, a jak manipulují lidmi. Charakteristickým příkladem je právě starověký Egypt.

Egypt se díky Imhotepovi stal silnou, vzkvétající mocností. Ekonomika byla na vysoké úrovni. Lidé byli většinou zajištění. Vzdělání bylo dostupné všem, proto se dá říct, že Egypťané byli docela rozvinutí po intelektuální stránce. Díky vzniklým náboženským názorům, přání rozvíjet své morální kvality, které bylo v lidech silně zakořeněno, tvořit dobro na tomto světě a nebát se smrti. Tak začaly ve společnosti dominovat vysoké etické principy.

Za takových, pro Archónty nepříznivých, podmínek bylo velmi těžké rozložit zevnitř tolik pevný centralizovaný stát a zničit tak ideologii Imhotepových Svobodných kameníků. Proto Archóntové, aby rozložili tuto zemi, začali vyvolávat vnější agresi ve vztahu k Egyptu. Na základě jejich iniciativy byly například vyprovokovány ozbrojené invaze asijských hord na severu Egypta do oblasti delty; na jihu začali mít Egypťané znovu problémy s Núbijci; na Sinaji se ‚znenadání‘ objevili různí konkurenti, kteří si také dělali nároky na naleziště surovin, které těžili Egypťané. Všechno se to odehrávalo jakoby ‚náhodou‘. Ale Snofru, což byl velmi talentovaný člověk a první faraon 4. dynastie, nastolil v těchto zahraničních záležitostech pořádek s takovým glancem, že Archóntové museli výrazně změnit taktiku svých činů.

Archóntové nebyli schopni oslabit pevnou centralizovanou moc a rozbít silný stát pomocí vnějších faktorů, proto se rozhodli, že provedou revoluci na poli náboženství. Vždyť náboženství v těch dobách znamenalo pro lidi mnohem víc než jen politiku a hlavní elektorát byl upoután zejména k němu. Svou ‚dělostřeleckou přípravu‘ nepodnikli jen tak odněkud, ale

z hlavního města třináctého nómu, starého kulturního centra Egypta – z Heliopole. Ve své době to bylo jedno z vedoucích měst z hlediska svých náboženských koncepcí a za Imhotepa to bylo druhé nejvýznamnější město po Memfisu, kde se soustřeďovaly zásadní teologické koncepce. Archóntové těžili ze dvou faktorů: z oblíbenosti tohoto kulturního centra mezi lidmi a z chamtivosti, touhy po bohatství a moci některých vysoce postavených kněží a velmožů tohoto města.“

„To jsou známé faktory politické situace v našem světě,“ usmál se Nikolaj Andrejevič. „Zdá se, že Archóntové na tyto struny Materiálního principu nebrnkali jen jednou.“

„To teda ano,“ zasmál se Sensei. „Takže mnozí z těchto spiklenců měli asijské kořeny a byli přívrženci kultu slunce (egyptského Ra), který se podobal asijskému kultu vyznavačů slunce. Na ty také Archóntové vsadili, slíbili jim, že jim dají tu nejvyšší moc v této zemi a povýší jejich náboženskou koncepci na vrcholnou úroveň. Nejdřív byla vytvořena malá tajná organizace s omezeným okruhem vysoce postavených spiklenců, které podporovali Archónti. Následně se tato organizace proměnila na tajný spolek Svobodných zednářů, do kterého začali vstupovat výhradně muži, kteří měli patřičný vliv na státní úrovni.

Archóntové aktivně **podněcovali proces** náboženského **rozdělení společnosti na dvě části** tak, že různě povzbuzovali a podporovali tyto organizace. A k tomu už docházelo za faraona Chufu (řecká podoba jména Cheops), tedy toho, kdo postavil jednu z velkých pyramid... A Chufu, stejně jako i před ním vládnoucí faraon Snofru a po něm vládnoucí faraon Chafré, (Cha-ef-ra neboli řecké jméno Chefrén) patřil do jádra organizace Svobodných kameníků, které vytvořil Imhotep. Jedním z hlavních cílů a úkolů těchto lidí byla realizace plánu výstavby pyramid podle ‚hvězdné mapy‘, kterou zanechal Imhotep spolu s podrobnými výkresy stavby...

Takže už za faraona Chufu **se kněží, které proškolili Archóntové** a kteří patřili do tajné archóntské organizace, **pokusili vyvolat nepokoje mezi lidmi.** Ve svých chrámech kázali lidem, že jsou prý v tomto státě omezována lidská práva, jaká se děje do nebe volající nespravedlnost mnohým lidem (a před těmito výstupy Archóntové zpravidla speciálně vyvolávali podobné ‚do nebe volající případy nespravedlnosti‘). **Na konci rozdmýchávání této apoteózy provolávali hesla Archóntů, která spolehlivě fungují vždy: ‚Svoboda a Spravedlnost!‘. Ve skutečnosti se tím samozřejmě nemělo na mysli reálné zlepšení života lidí, ale určitá ‚svoboda‘ a ‚spravedlnost‘ pro určitou skupinu velmi bohatých občanů, kteří disponují velkou mocí.** Ale obyčejní lidé věřili, že tito ‚pastýři‘ se starali hlavně o jejich ‚svobodu‘ a zesílený (s pomocí těchto kněží) pocit ‚spravedlnosti‘. Proto šli za nimi,

mysleli si, že ochraňují vlastní zájmy a zájmy lidu, ‚podvedeného' vládou, a ani se nezamýšleli nad tím, kde jsou kořeny tohoto příběhu.

Ale faraon Chufu, který byl velmi dobře obeznámen s pletichami a nátlakem Archóntů, tvrdě zarazil tyto tak zvané ‚lidové nepokoje' a organizované výstupy ‚pastýřů' – tedy kněžích, kteří byli proškoleni Archónty a vedli svá stáda na dlouhém vodítku Archóntů. Chufu jednoduše zatarasil cesty, které vedly do chrámů těchto přisluhovačů Archóntů. A lid, který zůstal bez svých ‚pastýřů', chvíli stál na těchto cestách před zátarasem faraonových stráží, ohřál se na slunci, pak se na to vykašlal a rozešel se. Někteří šli domů, kde se dál věnovali svým neodkladným běžným záležitostem, jiní zamířili do sousedních chrámů, aby se jako obvykle ‚pomodlili'. **A ty ‚pastýře' spolu s některými jim ‚soucítícími' velmoži faraon poslal na Sinajský poloostrov, aby tam těžili kámen v kamenolomech arabských hor, tak říkajíc, aby ze sebe cestou fyzické práce vykořenili všechny své ‚prázdné myšlenky'. A jiným zase poručil, aby nakládali a vykládali lodě. Pracovní síla byla ve vzkvétajícím státě vždycky zapotřebí!** Pro kněží a velmože, kteří nikdy v životě nehnuli ani prstem, bylo takové vyhnanství horší než smrt. **Zato ve státě se zase na nějaký čas rozhostil mír a klid a každý se staral o své záležitosti.**

Nejlegračnější na tom je, že až mnohem později, několik století (!) po těchto událostech, si někteří egyptští kněží, kteří byli vyznavači kultu slunce, ublíženě stěžovali řeckému historikovi Herodotovi, který navštívil Egypt v 5. století před naším letopočtem, jak tento faraon (Chufu) ‚tyranizoval svůj lid', jak ‚zatarasil cesty do všech chrámů a zakazoval spořádaným Egypťanům, aby přinesli do chrámů oběti', ‚jak je nutil na sebe pracovat, jako by to byli otroci'. Zkrátka ho vylíčili v těch nejčernějších barvách, jako despotu, egoistu a ničemu, který ‚holdoval hrozným neřestem'. Takže takto si kněží zapamatovali výlet na Sinajský poloostrov a fyzickou práci ve stejných podmínkách, jaké měl obyčejný lid! Ještě i potomci těchto kněží na to vzpomínali s děsivou hrůzou!"

Všichni se rozesmáli a Žeňa řekl:

„No jasně, ohánět se krumpáčem není to samé jako štěbetat jazykem!"

„Přesně tak," souhlasil Voloďa.

„A já jsem si říkal, proč tohoto faraona, který postavil Velkou pyramidu, označují za tyrana dokonce i ve školních knížkách," zasmál se Viktor. „Vždyť je to opravdu tak, současné dějiny byly psány na základě zápisků historika Herodota! Ten prostě psal to, co slyšel od těchto kněží, a nikoli to, co se ve skutečnosti odehrálo."

„Přesně tak," potvrdil Sensei a pokračoval. „Takže když lidem Archóntů tak ostře zprotivili podobnou destabilizaci ve státě, Archóntové přistoupili k jiné, metodičtější a

systematičtější taktice. Využili slávy a oblíbených zvěstí, které se rozšířily mezi obyčejnými lidmi, o neuvěřitelných zázracích Imhotepových učedníků, o záhadném spolku Svobodných kameníků, o tom, jakých nesmírných výšek v duchovním rozvoji dosahují tito lidé, a také využili toho, že dav neměl pravé informace, a vystavěli na základě nejoblíbenějších zvěstí svou obnovenou náboženskou koncepci, kterou doplnili starým heliopolským náboženstvím uctívání slunce. Nejenže ji doplnili, navíc ji také předělali podle svého.

Takže si vlastně přivlastnili slávu úspěchů Imhotepových učedníků. V důsledku toho vzniklo pro obyčejné lidi velmi atraktivní náboženství, které zároveň odpovídalo požadavkům Archóntů. Vylíčím vám podrobněji tento podvrh, abyste chápali to a vyznali se v tom, co se ve skutečnosti ve světě děje kvůli rozmarům Archóntů.

V čem spočívá smysl? V náboženství, které je pro staroegyptský stát tradiční (a za Imhotepa, jak si vzpomínáte, bylo jeho centrum v Memfisu), převládaly etické hodnoty. Takže i ten nejprostší člověk věděl ve formě, která je pro jeho myšlení dostupná, že tento život je dočasný, že jeho tělo je smrtelné, že existuje duše a její energetické okolí (obaly Ka a tak dále). Dokonce si v určitém smyslu uvědomoval, když použiju současný jazyk, procesy reinkarnace. Jen pro tehdejšího Egypťana byl tento pojem buď v podobě přechodu do rajských polí, nebo v podobě cestování jeho duše po různých časových dimenzích Duátu a jejího postupného návratu do první časové dimenze, odkud se dostává do svého dalšího života. Lidé se nebáli smrti, umírali s vírou a pronášeli ve svých modlitbách: ‚Osirisi, budu umírat a znovu se rodit.‘, ‚Budu žít jako Osiris. Nezmizel, když zemřel, a já také nezmizím poté, co zemřu.‘“

„Hm, to se podobá tomu, co dnes křesťané říkají o Ježíši Kristu,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič. „Věřím v Něj a vstanu z mrtvých!“

Sensei kývnul a pokračoval.

„Takže člověk, který žije tady, na tomto světě, se snažil svým dobrým, počestným životem (ale v podstatě krocením svého Materiálního principu a rozvojem Duchovního principu) zasloužit si podmínky existence v dalším životě. Ve skutečnosti se to tak i odehrávalo, jen reinkarnační procesy probíhají poněkud v jiné podobě, než si to lidé představují. Ale to není ani tak důležité. Hlavní je, jak se člověk ještě za života stává Člověkem! V době působení Imhotepa a jeho učedníků bylo takové duchovní snažení maximálně popularizováno.

Co dělali kněží od Archóntů? Nejdřív vytvářeli své tajné náboženské učení a ve skutečnosti všechno tak zašmodrchali, že obrátili životní snažení člověka nikoli k Duchovnímu, ale k jeho Materiálnímu principu. Protože nové náboženství bylo v Egyptě

formováno hlavně přivandrovalci z Asie (kde v té době v Mezopotámii existovala zavedená centra Archóntů), pak její základ většinou začala tvořit magie, a nikoli etické hodnoty. Takže to provedli tak, že teď posmrtný život člověka nezávisel na počestném jednání za jeho života, ale na znalosti magických formulí, pečlivosti provádění a dodržování komplikovaných náboženských rituálů. Tyto magické formule znali samozřejmě jen ‚vybraní' kněží. Člověk jim musel věrně a dlouho sloužit, než mu odhalili některé z těchto ‚cukrátek'. A když byla následně podobná koncepce masově zakořeněna, pak si kněží udělali z tohoto náboženství velmi ziskový a výnosný byznys, který údajně obchodoval s magickými formulemi. K zajištění větší atraktivity pro ‚kupující' kněží přibarvili svoji koncepci posmrtného ráje populárními zvěstmi o duchovních úspěších Imhotepových učedníků, kteří chodili mezi lidmi."

„Jakými například?" zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„No, například se objevily zvěsti, že někteří duchovně silní Imhotepovi učedníci neumírali jako obyčejní smrtelníci, ale po smrti se měnili na zářící duchy, které by dnes mnozí označili za ‚příslušníky božího vojska'. Podle představ starých Egypťanů doprovázeli svého Boha na jeho pouti v nebezpečné noci. Věřilo se, že byli s Bohem jednotní, ale zároveň neztráceli svoji individualitu. Že si zasloužili svým dočasným životem věčný život v království Světla. V zásadě to tak i bylo, jen ne v takové pohádkové podobě, jak to hlásaly lidské povídačky.

A co udělali kněží Archóntů? Zanesli do své koncepce, že pokud člověk bude věřit a vyznávat právě jejich náboženství, tedy ne žádnou jinou náboženskou egyptskou koncepci, pak se každý z jejich věřících po své smrti stane vyvoleným mezi zemřelými. Po své smrti se promění na zářícího ducha a bude provázet boha Ra na jeho pouti po Duátu. Ale jeho šťastná existence v posmrtném světě závisí pouze na tom, jakou formuli tento člověk získá od kněží za svého života a která mu umožní dospět k určitému místu v posmrtném světě."

„No jo," zasmál se Voloďa. „To není žádné drobné podnikání, abych tak řekl šmelinaření, to už je velký byznys s obchodováním se vzduchem..."

„Humbukařina!" rychle ze sebe vysypal Žeňa.

Jak jsme to uslyšeli, hned jsme vybuchli smíchy. A když se všichni uklidnili, Sensei pokračoval.

„No a jako vždy se **hlásalo tradiční politické heslo Archóntů, prý kdo není s námi, ten je proti nám.** Za lidské nepřátele Ra byli prohlášeni všichni, kteří se mu na zemi neklaněli. Tito lidé byli kněžími odsouzeni k mukám v ‚jezerech věčného ohně'!"

„Nějak nápadně se to podobá mnohým náboženským sektám současnosti!“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„A co sis myslel?! Lidé pro samé stromy nevidí les. A když se na ty stromy podíváš zblízka, tak zjistíš, že mají kořeny archóntského původu. Ale vnímavý člověk si všimne plísně na listech, i když nebude zkoumat podzemní část rostliny.“

„Tomu věřím,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

„Takže už v té době vznikl tento mýtus o ‚jezerech věčného ohně‘?“ zajímalo Kosťu.

„Podle tehdejších představ, které upravili kněží,“ odpověděl mu Sensei. „Přičemž pokud se následně náboženství vyznavačů slunce Ra stalo tím hlavním v Egyptě, pak odpovídající představy ‚zdědili‘ také koptové. Věřili, že v pekle přebývali démoni s hlavami hadů, lvů, krokodýlů, kteří po smrti vytahovali z těla odsouzeného duši a s velkou krutostí ji štípali, sekali, bodali do ‚boků‘ šípy a hnali k ohnivé řece, kam ji pak hodili. Následně byla duše, která trpěla muka, podle jejich představ vystrčena do vnější temnoty, kde klepala ‚zuby‘ z pronikavého chladu. Ale nehledě na tato muka nepřestávala existovat a za nějaký čas se opět dostávala do první časové dimenze Duátu.“

„No jó, a já jsem si říkal, odkud se v hororech berou takové násilné scény?!“ s úsměvem pronesl Žeňa.

„Všimněte si, že dokonce i duši v těchto představách spojují s chápáním těla, že má ‚žebra‘, ‚zuby‘. A kolik je do toho všeho vloženo lidského strachu!“ upozornil nás Sensei. „Takže nejdřív byla tato obnovená náboženská koncepce aprobována kněžími Archóntů na členech jejich tajné organizace. A to mělo úspěch. Začali se o to zajímat noví lidé, kteří přilnuli k této organizaci, mysleli si totiž, že jsou to slavní Svobodní kameníci. Tehdy nově zformovaní kněží boha Ra ještě více aktivovali svoji činnost a začali tajně obracet k nové víře vlivnou šlechtu a velmože z různých nómů, čímž se dostávali až ke členům vladařské rodiny. Mnozí lidé, kteří hledali společenství Svobodných kameníků, se začali dostávat do společenství Svobodných zednářů, do vlivu obnoveného kultu boha Ra. Kult boha Ra začal nabírat na síle. Díky svým mazaným politickým manévrům dosáhli tito kněží formálního uznání svého náboženství už za dalšího faraona Chafré, faraonovi přisoudili titul ‚syna slunce‘, postupně proměňovali svoji organizaci na oficiální náboženství a šířili svůj vliv na ostatní kulty.

Musím poznamenat, že faraon Chafré byl celkem silným a energickým člověkem. Jak už jsem říkal, také on patřil do úzkého kruhu organizace Svobodných kameníků. Mimochodem, dokonce i na jeho plastickém vyobrazení (dioritová soška), které se dochovalo do dnešní doby, můžeme najít také znaky Svobodných kameníků. Je to sokol, který je za zády

faraona a který chrání svými křídly jeho hlavu, ornament lotosového květu na trůně, kde sedává faraon a také lví tlapy a hlavy. Všechny tyto znaky nejsou jen ‚ozdobami a symboly vladařské moci', jak se dnes předpokládá. Odkazují na konkrétní příznačná místa Svobodných kameníků a na některé rozdíly lidí Znalostí z minulosti.

Na faraona Chafré připadl ten nejurputnější odpor Archóntů. Dělal všechno možné, aby zastavil jejich znovu ožívající činnost. Kvůli tomu pak, už po smrti faraona Chafré, kněží kultu slunce připíší tohoto vladaře k faraonům, které lidé údajně ‚nenáviděli', od kterých se ‚odvrátili bohové'. Chufu a Chafré toho udělali tolik, aby nepustili Archónty k moci a aby uchránili zemi a lidi před těmito Ničiteli, že dokonce i po jejich smrti se kněží Archóntů všelijak snažili pošpinit jejich památku. Dokonce nutili lidi, aby pyramidy těchto faraonů nenazývali jejich jménem, ale jménem pastýře Phyllitise, který vedle pyramid pásl dobytek.

A když se k moci dostal faraon Menkauré (řecká podoba Mykerinos), kněží o něm zanechali pro potomky ‚příjemné vzpomínky', nazvali jej ‚spravedlivým vladařem', který ‚sňal břímě', ‚a neposlouchal jen stížnosti na úředníky, ale byl vždy připravený zasáhnout proti nespravedlnosti'. A vůbec, ‚dovolil otevřít chrámy, aby lidé mohli přinášet oběti bohům'. I když ve skutečnosti tento člověk, který měl melancholickou povahu, už byl na kněžích boha Ra závislý. Jeho dcera byla provdána za vysoce postaveného velmože, který sloužil v tajné organizaci ‚Svobodných zednářů' a následně se stal knězem ‚tří obelisků', postavených na počest boha Ra. Pak to kněží provedli tak, že faraonova dcera nenadále zemřela. Faraon, který byl zničený ztrátou své milované dcery, se stal ještě závislejším na kněžích Svobodných zednářů, kteří s ním ještě snáze manipulovali. Za tohoto faraona bylo Imhotepovým Svobodným kameníkům, těm, kteří ještě zůstali u moci, docela těžko, a to i ve věci výstavby třetí pyramidy z Orionova pásu. Nicméně, i přesto dokázali dokončit tuto stavbu.

Za faraona Menkaura se kněží Archóntů důkladně připravili na převzetí moci. Ale úzký kruh Imhotepových učedníků byl ještě celkem silný a odporoval jim všemi možnými způsoby. Proto po faraonově smrti Archóntové udělali všechno, co se jen dalo, aby k moci přivedli vlivné lidi z Heliopole v čele s nejvyšším knězem boha Ra (Userkaf), který patřil do tajného spolku Svobodných zednářů. Vytvořili základ páté dynastie, když ostře zamezili představitelům 4. dynastie přístup ke trůnu. Právě tito lidé dál prováděli v tomto státě náboženskou revoluci, když poskytli Archóntům neomezený přístup k dané zemi.

Tímto příkladem vás chci upozornit na to, **jak konkrétně Archóntové rozdělují zemi, drobí ji na malé části a následně ji přivádí k rozvratu.** To je jejich oblíbená metoda. Zapamatujte si to a podívejte se na události ve světě otevřenýma očima, nikoli zkresleně tak,

jak se vám to snaží podsouvat současní Archóntové. Před náboženskou revolucí, když kněží z Heliopole usedli na trůn, nemohli dostatečně otevřeně vnucovat svoji moc v zemi, protože skupina v Memfisu byla ještě celkem silná. Aby upevnili svou moc, našli kompromis a vezírem jmenovali nejvyššího kněze boha Ptaha z memfiské skupiny. Současně ale probíhala aktivní propagace jejich náboženského názoru mezi lidmi, který byl pro ně zjednodušený a jim přizpůsobený. Takže ve skutečnosti **usilovně rozbíjeli zemi na dvě části, nutili lidi, aby vstupovali do tohoto nábožensko-politického sporu a obhajovali ‚názor', který jim vnutili. Všimněte si, že nešlo o vlastní názor člověka na to, co se dělo, ale o to, co mu vnutili kněží a přiměli jej obhajovat jako vlastní domněnky.**

Kromě toho vládci nómů a významní velmožové dostali rozšířené administrativní pravomoce: jedni za účast v tomto politickém převratu jako odměnu, jiní jako úplatek k další podpoře politické síly Archóntů. **K čemu vedla tato politika Archóntů, namířená na zničení státu? K tomu, že moc místních vladařů začala růst.** Pomocí Archóntů se proměnili na takové malinkaté faraony ve vlastních provinciích. A to zase vedlo k decentralizaci moci v Egyptě. V prvé řadě kvůli tomu trpěli obyčejní lidé, protože pro Egypťany tolik důležité zásobování vodou místo bývalého centralizovaného řízení začalo být odteď závislé na rozmarech místních aristokratů, kteří se starali o vlastní obohacení."

Stas se při této zmínce zasmál a pronesl:

„Vzpomínáte si, jak byla ve filmu Briliantová ruka taková fráze... ‚A co když si nekoupí vyherní losy?' ‚Když si nekoupí losy, tak jim odpojíme plyn.'"

Všichni se zasmáli.

„To je přesné. Tak tomu bylo i tenkrát: ‚Kdo si od nás koupí lístků hodně, ten dostane přístup k vodě'," zacitoval Sensei ještě jeden slavný citát z tohoto populárního filmu. „Humor stranou, tehdy byla voda pro lidi stejně důležitou životní otázkou, jako je dnes plyn, ropa a elektřina. **Kdo měl tento zdroj v rukou, ten prosadil svoji politiku**... Takže život velmožů u dvora znovu přinášel luxus a potěšení, místo skutečné práce při řízení státu. **Intrikování začalo být v módě**. V náboženství kněží Archóntů, které bylo v té době pro lid nejdůležitější, prováděli radikální, revoluční změny, které směřovaly k postupné záměně názoru lidí směrem ke stimulování Materiálního principu a dominanci materiálních hodnot v jejich životě. Tady bych vás chtěl upozornit na to, jak se používala stará populární jména bohů a jak byly zkreslovány samotné znalosti.

Dříve boha Ra v už zmíněné Heliopoli uctívali jako boha ‚zralého' denního slunce. Do té doby, než si kněží Archóntů vybrali jako svého boha jméno poledního slunce Ra, byl v Heliopoli uctíván bůh večerního slunce a stvořitel světa Atum. Ale nejzajímavější je to, že

jméno Atum je pozdější předělávka jména bohyně Atamy, která se podle starých legend zjevovala v podobě kopce, který vznikl z prastarých vod Nuna (vodního chaosu, ze kterého všechno vzešlo). Na tomto kopci rozkvetl lotosový květ a z něj do temnoty zazářilo jasné světlo. A právě bohyni Atamě byla připisována hlavní role v udržování světového řádu. Na její koruně, která se skládala z lotosových lístků, svítilo vševidoucí Oko, které vědělo o všem, co se ve světě odehrávalo. Toto Oko, které pak po předělání zmíněné legendy ve stylu patriarchálních motivů, přisuzovali ruce Atuma – bohyni Iusas (jejímž posvátným stromem byl akát – strom ‚života a smrti'). Tato bohyně začala být ztotožňována s bohyní nebe Hathor (doslova Horův dům), která byla uctívána jako nebeská kráva, jež porodila slunce. Na jejím čele bylo umístěno toto Oko. Pak z ní udělali dceru boha Ra. A potom přilepili Oko ke koruně boha Ra. No prostě jako vždy. Zapamatujte si tuto původní legendu o bohyni Atamě. Později ji budete moct porovnat s jinými fakty a třeba něco pochopíte.

No a ještě k této informaci něco doplním. Chtěl bych vás upozornit také na následující moment ze starých legend. V Memfisu, jak si vzpomínáte, byl hlavním bohem Ptah. V podstatě se tento obraz zrodil jako prototyp z Bódhisattvy, který kdysi mezi lidmi žil a byl známý pod jménem Ptah. Byla to reálně existující osobnost, která přinesla lidem znalosti a o které se mluví v legendách jako o ‚objeviteli pravdy, o tom, který naučil lidi žít čestně a správně'. A dokonce to, že jej zobrazovali v oděvu, který zakrýval celé jeho tělo (kromě rukou) spolu s berlou ‚was-yac'– to jsou ještě dozvuky té doby. Ale všechno to není až tak důležité. Později z Ptaha udělali boha a začali se mu klanět jakožto vrchnímu bohovi. Je zajímavé, že mezi lidmi se dodnes zachovala jedna velmi zajímavá legenda. Mluví se v ní o tom, jak Ptah (jakožto bůh, který ustavil tento svět) vytvořil jiné bohy. ‚V Ptahově srdci vznikla myšlenka o Atumovi (první zplození Ptaha) a na jazyku se objevilo jméno Atum. Jen co pronesl toto slovo, v tom okamžiku se z prvotního chaosu zrodil Atum.' Zapamatujte si to, pak budete srovnávat."

„A jaké jsou v tom obsaženy znalosti?" nechápavě pokrčil rameny Kosťa. „Je to prostě jenom legenda."

„Trpělivost, můj milý, trpělivost," s úsměvem promluvil Sensei. „Všechno má svůj čas." A pokračoval dál. „Podle memfiské legendy na počátku všech časů Ptah s osmi svými pomocníky Chnumy (‚modeláři') stvořil zemi, nebesa, lidi a jiné bytosti. Podle heliopolské koncepce byly všechny tyto funkce přeneseny z Atuma na Ra. Navíc do této devítky zapojili také semitského boha Setha, kterému připisovali spásu boha Ra před monstrózním hadem Apopem, který ztělesňoval temnotu a zlo. Přičemž nové náboženství kultu Ra jako takové bylo násilně vnucováno lidem a bylo přijato v zásadě jen představiteli dvora a přivandrovalci

z Asie. Kromě toho pomocníci Archóntů pod rouškou zavedení složitých náboženských obřadů nového náboženství a následného rozšiřování řad jejich příslušníků ve skutečnosti usilovně zvyšovali počet armády svých kněží. Například když se kult boha Ra stal tím hlavním, v Heliopoli jich bylo už víc než dvanáct tisíc.“

„Ohó,“ zasmál se Voloďa, „tak to je pěkný zástup!“

„No tak, celá politická strana s oddaným elektorátem,“ ironicky dodal Sensei. „Kromě toho na pozadí všech těchto změn se začala aktivně přepracovávat historie nejbližších dvou stovek let, kdy šli lidé díky Imhotepovi civilizovaně cestou duchovního rozvoje. Historie se přepisovala znovu. Ničily se cenné svitky z minulosti, zvláště ty, které byly napsány duchovně vyzrálými lidmi. Jiné svitky, jejichž obsah byl už mezi lidmi dostatečně známý a oblíbený v podobě přísloví nebo rčení, jednoduše předělali podle vlastního stylu. Originály byly zničeny a lidem se podstrkovaly už změněné kopie, ve kterých na pozadí zanechaných obecně morálních ponaučení, byly zároveň v té době přeházeny citáty s novou orientací člověka na materiálnější pohled na svět. Tato nová ponaučení byla určena zejména dospívající generaci. Ve školách, zvláště v těch, které byly při chrámech, nutili žáky písemně kopírovat a učit se zpaměti tyto obecně morální výroky. Taková praxe byla také za Imhotepa, ale v trochu jiném směru, více orientovaném na duchovno.

Tato archóntská hysterie při vykořeňování historických zápisků, zanechaných následníky učení Imhotepa, došla až k tomu, že se z hrobek začaly vytahovat mumie lidí (včetně veřejně známých a významných), o kterých Archónté věděli, že kdysi patřili do společnosti Svobodných kameníků. Tyto mumie nebyly jen vytahovány z hrobek, byly také znehodnocovány a ničeny. Všechno to bylo vykládáno jako ‚hněv lidu‘, i když lidé s tím neměli nic společného. Prováděli to speciální kněží, kterým bylo nařízeno hledat texty tajných znalostí, úryvky z Imhotepova učení, které mohly být ukryty v samotných mumiích těchto lidí. Tolik se Archóntové báli toho, že tyto znalosti mohou náhodou vyplout na povrch.“

„No jo, Imhotep je pořádně svou činností vystrašil!“ řekl Viktor.

„Aby ne,“ kývnul Sensei. „Zničit iluzi tohoto světa, nasměrovat lidi na duchovní cestu a dostat je mimo kontrolu Archóntů, to je vážná věc... Takže jak skončil tento příběh? **Poté, co Archóntové definitivně upevnili své lidi u moci** v Egyptě a provedli tam celou svoji tajnou činnost ke zničení organizace Svobodných kameníků a Imhotepova učení a také určili směr státní politiky, který měl vést k přeorientování myšlení obyčejných lidí, ztratili o Egypt zájem. Archóntové vystavěli své základy ze Svobodných kameníků a poté **začali bohatnout na chaosu a na lidské bídě.**

Pátá dynastie byla odsouzena k zániku. Významní velmožové bojovali o trůn, nevyhýbali se ani těm nejšpinavějším metodám. Místní ‚panovníčci' soupeřili mezi sebou, docházelo až k ozbrojeným konfliktům. Kněží nómů využívali této destabilizace a začali rychle získávat na síle, přičemž ještě více prosazovali a šířili vliv právě toho svého náboženského kultu. **Následkem toho politický vliv** heliopolských **kněží (které Archóntové jednoduše odkopli, když prostřednictvím nich provedli své záležitosti) zažíval úpadek. Lidé začali mít vážné obavy a v důsledku toho vznikaly nepokoje.** Šestá dynastie, která se dostala k moci, **se snažila zavést pořádek svou politikou vojenské agrese, ale** spíše se to podobalo narychlo postavenému jezu z tenkých větviček, který měl čelit prudce narůstajícímu rozbouřenému toku bahna a vody. **Země se nacházela ve stavu politické nestability.** Na konci vlády šesté dynastie v Egyptě **vypukl silný hladomor, a to kvůli shodě dvou okolností: zmíněné politice a prudkým klimatickým změnám, které vyvolaly celou řadu menších povodní.**

Po skončení vlády šesté dynastie v zemi zavládla úplná anarchie. Významní velmožové podnikli pokus o vytvoření dočasné vlády, ve které se střídali na vedoucích pozicích. Ale protože každý z nich měl zájem jen o rozvoj vlastního nómu, nic rozumného z toho samozřejmě nebylo. Sedmá dynastie se nedokázala dlouho udržet u moci: bylo v ní ‚sedmdesát vladařů, kteří vládli sedmdesát dní'. A poté v Egyptě **začala občanská válka, která rozdrobila kdysi mocný, silný, vzkvétající stát na řadu malých, slabých, nechráněných států, kterým vládly dynastie velkých statkářů. No a takto Archóntové svou aktivní destruktivní činností na mnoho století odsuzují celé generace lidí k utrpení a obavám jen o problémy spojené s přežitím na tomto světě.**"

Sensei udělal v rozhovoru pauzu. My jsme také mlčeli, byli jsme pod dojmem takového otevřeného Senseiova vyprávění o realitě tohoto světa. Viktor to jako první nevydržel a vyhrkl ze sebe své emoční dojmy:

„To jsou věci... copak jsou tito Archóntové věční nebo co? Copak je ještě tehdy nebylo možné rozválcovat? A proč lidi mlčeli?! Vždyť mezi lidmi dvě stě let vládla duchovní ideologie! Jak bylo možné všechno převrátit vzhůru nohama?"

„Jo!" podpořil ho Voloďa. „Jak mohlo dojít k tomu, že samotní lidé pustili Archónty k moci?! Vždyť převrat organizovala jen malá skupinka lidí. A kde je vůle lidu?"

„Vůle lidu?!" smutně se usmál Sensei. „Dobrá otázka. Ani si nedovedete představit, jak rád bych já sám slyšel odpověď na tuto otázku...," Sensei se zamyslel a, jako by mluvil sám se sebou, pronesl: „I když lidé se z historie zřejmě ničemu nenaučí. **Vnější svět jen odráží vnitřní... V lidech ještě příliš dominuje matérie a strach o to, že ji ztratí. Proto se**

bojí změnit svůj svět a spokojí se s milodary Archóntů. Jen ten, kdo je skutečně Svobodný, je schopný sám odporovat... Z vnitřního se rodí vnější...“

Sensei se na chvíli odmlčel a pak, jako by přišel k sobě, začal odpovídat na Voloďovu otázku.

„Archóntové samozřejmě nejsou věční. Je to jen ubohých dvanáct lidí, kteří žijí dlouhý život a umírají jako všichni ostatní. Ale nejsmutnější na tom je to, že jejich místa nebývají prázdná. Vždyť těch, kteří se chtějí dostat se do Ahrimanovy pasti, nastražené pro kandidáty na absolutní moc na této zemi ve svém jediném životě‘, bylo vždycky až až. Jenže v Ahrimanových pastičkách na myši se za sýr krutě platí... A co se týče vůle lidu... Ostatně, sami brzo všechno uvidíte. No dobrá, smutného už bylo dost, uděláme si přestávku. Pojďme se vykoupat!“

A protože se Sensei zvedl jako první, začali vstávat i ostatní. Ale já jsem se chtěla toužebně dozvědět co ‚sami brzo všechno uvidíme‘. Jaké neobyčejné události nás na této planetě čekají? I když strach jako takový jsem z těchto událostí neměla, protože jsem předpokládala, že ať se ‚tam‘ stane cokoli, stejně to budu pozorovat z ‚tichého přístavu‘ mocného státu, společenství mnoha bratrských národů – ze Sovětského Svazu.

* * *

Sensei s Nikolajem Andrejevičem, Voloďou, Stasem a Ženou se rozhodli, že budou plavat daleko. A ti, kdo zůstali na mělčině, se čvachtali, máchali a pak se rozešli do svých stanů. Já s Taťánou jsme se vypořádaly s kuchyňskými pracemi a také jsme si šly po svých. Taťána zamířila do stanu a já jsem zůstala na břehu pod slunečníkem, abych si dala do pořádku své zápisky. Brzo se vrátila i naše pětice odvážlivců ze své plavby. Vyšli z vody se smíchem, zřejmě v reakci na nějakou anekdotu, kterou vyprávěl Voloďa. Pak si šel Stas pro ručník, Žeňa a Voloďa pro minerálku. A Sensei s Nikolajem Andrejevičem zamířili ke slunečníku. Cestou zřejmě začali rozhovor, který jsem uslyšela až v momentě, když přišli blíž.

„No ale i tak, nějak si to nemůžu srovnat v hlavě...“ říkal Nikolaj Andrejevič. „Jak se to mohlo stát? Pouhých dvanáct lidí a prováděli se světem takové věci!“

„A proč říkáš ‚dělali‘? I teď ‚dělají‘. Víš co, vezměme si například nedávnou minulost. „Co myslíš, proč a jak vznikl takový stát ‚Neomezených možností‘ jako je Amerika? Nebo proč došlo k první a druhé světové válce?“

„Hm, proč?“ poněkud znejistěl Nikolaj Andrejevič. „Mělo to své historické důvody, politické faktory, nakonec to možná byla jen náhoda. Co se týče válek – pohár trpělivosti přetekl a jen sebemenší důvod stačil, aby se rozhořelo nepřátelství mezi politiky, kteří uvrhli

své národy do těchto válek. Vezměme si například sarajevský atentát na rakouského arcivévodu, dědice rakousko-uherského trůnu. Právě tato událost posloužila jako záminka k rozpoutání první světové války.“

Sensei se pousmál a řekl:

„Jinou odpověď jsem ani nečekal. ‚Historické důvody‘, ‚politické faktory‘, ‚náhoda‘, ‚pohár trpělivosti‘ – to jsou jen klišé Archóntů, která byla násilně vnucena lidem, aby nikdo nechtěl odhalit pravou podstatu toho, co se stalo. Historie, můj drahý doktore, nevzniká sama od sebe, dějiny lidstva tvoří a formují autority.“

Když to Sensei pronášel, znovu se usídlil na svém starém místě pod slunečníkem. Jeho slova upoutala nejenom moji pozornost, ale i pozornost starších kluků, kteří byli nablízku a také se rychle snažili zaujmout svá předchozí místa. Ostatní, kteří viděli ze svých stanů tento shon na břehu, vyskočili ze svých ‚nor‘ jako mrštná zvířátka a hbitě se připojili ke skupině. Mezitím Sensei jakoby nic pokračoval v rozhovoru s Nikolajem Andrejevičem.

„Podívejme se na Spojené státy americké. Co si myslíš, jak vznikl tento stát?“ zeptal se Sensei.

Nikolaj Andrejevič mírně znejistěl a nerozhodným hlasem odpověděl:

„Pokud vím, tento stát byl vytvořen koncem osmnáctého století během válek za nezávislost v Severní Americe. Prvním prezidentem USA se stal hlavní velitel konfederační armády George Washington.“

„A víš, proč tato válka začala a kdo manipuloval tímto člověkem se záměrem vytvořit tento stát?

Nikolaj Andrejevič zavrtěl hlavou. Ruslan udiveně a trochu rozhořčeně pronesl:

„Co znamená to ‚kdo manipuloval tímto člověkem‘? Vždyť to byl samotný prezident Spojených států amerických! Nedotknutelná osobnost!“

Žeňa odsyknul a s úsměškem pronesl:

„No a co? Je to jenom člověk. A jestli jsem to správně pochopil, před bacily, mouchami a Archónty jsme si všichni rovni!“

Jeho slova vyvolala výbuch smíchu u všech přítomných.

„No tak, vždyť máme demokracii!“ souhlasil s kamarádem Stas.

„To je přesné, demokracie...,“ se smíchem kývnul Sensei. „Pronikněte do podstaty otázky: kdo zasadil toto ‚semínko‘, za jakým účelem, čí ‚otroci‘ a na jakých ‚plantážích‘ pěstovali tento ‚plod‘,“ udělal Sensei závěr a začal vyprávět podrobněji. „Poté, co Kryštof Kolumbus objevil v roce 1492 pobřeží Ameriky, začal bouřlivý proces evropské kolonizace Severní Ameriky. Španělé, Angličané, Holanďané, Švédi, Francouzi se snažili zabrat nová

území, která představovala nový zdroj nevídaného bohatství. Původní obyvatelstvo bylo vytlačováno a nemilosrdně vyhlazováno. Pro práci na bavlníkových a tabákových plantážích byli hromadně dováženi černoši, v historii označovaní jako ‚otroci' z Afriky.

A organizace Svobodných zednářů hrála v tomto boji za nová území velmi významnou úlohu. Jenže na rozdíl od ostatních postupovali Svobodní zednáři mnohem důvtipněji. Zatímco si státy, které ovládly území Severní Ameriky, vzájemně konkurovaly a dělily přesídlence z Evropy na ‚vlastní' a ‚cizí', Svobodní zednáři postupovali zcela jinak. Prostřednictvím svých tajných lóží v těchto zemích zcela volně rozmísťovali vlastní organizace ve kterékoli zvolené oblasti, ať už byla pod nadvládou kterékoli země. A nejen, že tam umísťovali své lóže, ale také pod zástěrkou ‚náboženství' přetvářeli místní obyvatelstvo na ‚vlastní' lidi (bez ohledu na evropskou národnost), aby se ujali moci na tomto teritoriu. Pochopitelně, že to dělali ‚zasvěcenci' nižšího stupně masonství. Ovšem řídící pokyny přicházely z Evropy, přesněji z Anglie, která se v té době stala jakýmsi útočištěm masonů.

„No jó," protáhnul Nikolaj Andrejevič, „stará dobrá Anglie. Jak se jen mohla stát jejich útočištěm?"

„No jak... Normálně. „…Postupy a metody Archóntů se nemění," řekl Sensei a po malé odmlce dodal: „Na rozdíl od obyčejných lidí, kteří žijí krátkým okamžikem, Archóntové plánují svou činnost na staletí dopředu. A ne proto, že tito lidé žijí dlouho. Ne, jejich život je obyčejný, pozemský, lidský, stejný jako u všech. Jednoduše, takové jsou cíle a úkoly jejich organizace. Události v Anglii – to je charakteristický příklad jejich destruktivní činnosti… Myslím, že bych mohl tomuto tématu věnovat trochu víc času, abyste pochopili, kde leží kořeny těchto světových událostí.

Jakmile počet obyvatel na zeměkouli začal prudce stoupat, Archóntové začali usilovně pracovat na vytvoření spousty nejrůznějších organizací, tajných spolků, mystických směrů, náboženských sekt, aby bylo možné s jejich pomocí kontrolovat co největší počet lidí a převzít hlavní otěže vlády ve světě. Jednou z nejvlivnějších organizací, které Archóntové vytvořili, byla skupina velmi bohatých židů, přesněji velmi bohatých židovských rabínů, kteří byli náboženskými a politickými vůdci židovského národa, jenž se nacházel v různých zemích.

„Co by jsme si bez nich, potomků židovských kněží, počali," zasmál se Stas.

„Pohlíželi na sebe přímo jako na ‚mesiášskou' elitu judaizmu a tvrdili, že všichni židé světa, a to bez rozdílu, jsou solidární s jejich cíli (ačkoli ve skutečnosti to jsou jen hlasitá prohlášení, nic víc). A jejich reálné cíle také nebyly zdaleka takové, jak byly prezentovány veřejnosti. Právě pomocí této organizace si Archóntové podrobili Anglii. A provedli to

následovně. Nejdříve za podpory těch lidí, kteří aktivně sponzorovali různé separatistické strany, byla zorganizována tak zvaná ‚Anglická revoluce' (od roku 1640 do roku 1689), což byl v podstatě státní převrat s občanskými válkami. Cílem bylo svržení dynastie Stuartovců, která vládla v Anglii a nevyhovovala Archóntům. V důsledku politických manipulací došlo v roce 1688 k sesazení Stuartovců z trůnu a již v roce 1689 byl za krále Anglie prohlášen Vilém III. Oranžský, jenž byl stoupencem Svobodných zednářů. Tento člověk mimo jiné ihned po nástupu na trůn založil Oranžský řád, jehož tajné úkoly se shodovaly se stávajícími záměry Svobodných zednářů, kdežto v očích široké veřejnosti tento řád napomáhal upevnění protestantství v Anglii. Mimochodem, tento řád existuje dodnes.

Tak dál, poměrně brzy novopečený král Vilém III., zcela v souladu s plány Archóntů, vtáhl Anglii do velmi drahé války s Francií. Nejen, že v tomto krveprolití trpěly národy obou států, válka také značně vyčerpala finanční zdroje obou států, zejména Anglie. Jenže právě o toto finanční ožebračení Archóntům šlo. Po důrazné iniciativě Viléma III. byla britská státní pokladna nucena vzít si úvěr od židovských bankéřů ve výši 1,25 milionů liber. Dokonce nejen si půjčit peníze, ale také kvůli obrovskému státnímu dluhu souhlasit s nevýhodnými podmínkami úvěru ve prospěch židovských bankéřů. Jako následek této pro Angličany velmi nevýhodné transakce vznikla *soukromá* Centrální *banka*, pojmenovaná jako ‚Anglická banka'. Právě tato banka měla v souladu s podmínkami úvěru pro Anglii nevýhodnými, právo kumulovat státní dluh, shromažďovat potřebné prostředky na úkor přímého zdanění anglického lidu, poskytovat úvěr ve výši 10 liber v papírových bankovkách na každou uloženou libru ve zlatě, stanovovat hodnotu papírových peněz ve zlatě. Následkem bylo, že v případě bankovní investice ve výši 5 % přinášely bankovní operace 50 % zisk. V důsledku této otevřené a drzé zlodějiny zhruba za čtyři roky vzrostl státní dluh Anglie u židovských bank téměř šestnáctinásobně. A nejen, že na všechno zcela jednoznačně doplácel anglický národ, Archóntové v podstatě získali možnost – díky podmínkám této zadluženosti – svobodně ovlivňovat politické dění ve státě jako skuteční vládci země. Brzy se jejich lidé objevili dokonce v Anglické státní mincovně, mezi jinými také všeobecně známý Isaac Newton. „Newton?!" podivil se Viktor. „Ten fyzik?"

„Přesně tak," potvrdil Sensei.

„A co v té mincovně potřeboval?" zeptal se zase zaujatě Ruslan.

„Buďte trpěliví," s úsměvem pronesl Sensei, „za chvíli vám o tom povyprávím... Uvedu ještě několik podnětů k zamyšlení, které souvisí s vám známou událostí té doby a ukazují na výše zmiňovanou činnost Archóntů. Jestlipak víte, kdo po zcela nečekané smrti Viléma III. Oranžského, kdy na trůn usedla Anna (poslední z rodu Stuartovců), kontroloval

každý krok královny a v podstatě řídil stát? Sarah Marlborough (oblíbenkyně královny) společně se svým manželem, vojevůdcem Johnem Churchillem Marlborough, který byl ve své době stoupencem Viléma III. Oranžského. A kdo se stal dědicem anglického trůnu po Annině smrti? Hannoverský kurfiřt Jiří I., Němec, který se do konce svého života nenaučil ani slovo anglicky. Takže kdo v podstatě skutečně Anglii spravoval za jeho vlády a i potom? *Sedmdes*át vlivných *rodů* anglického parlamentu. Kdo je takto pozdvihl na výsluní? Archóntové. No, a o tom, co všechno napáchali v zahraniční politice, mimo jiné i v Americe, se dozvíte sami z dějepisu. A to je celý příběh.

Neboli k čemu v podstatě v té době v historii Evropy došlo? K jednoduchému podvodu v mimořádně velkém měřítku – malá skupinka německých knížat, sponzorovaných židovskými bankéři pod vedením Svobodných zednářů, sesadila krále z anglického trůnu a dosadila na tento trůn jimi kontrolované Hannoverské. Za přispění těchto panovníků byla Anglie nejenže vtažena do války a zásobována německými vojáky, ale byla také značně vyprázdněna státní pokladna. A co je nejdůležitější, Anglie se stala z politického hlediska závislou na židovských bankéřích, a tím také na Archóntech.

A upřesním ještě jednu skutečnost. Taktika konání Archóntů, dokonce i mezi tímto obrovským počtem tajných spolků, které se hromadně rodí, je poměrně složitá. Nejenže zakládají tyto spolky, ale také je provokují ke vzájemné konkurenci, a to včetně tvrdých střetů, prostřednictvím přetahování významných osobností.“

„No jo, to je, jako by laboratorní krysy štvali proti sobě kvůli kousku chleba,“ poznamenal Stas.

„No, něco podobného.“

„A proč tak složitě?“ nechápavě pronesl Voloďa svým hlubokým hlasem.

„Aby zametli stopy zločinů samotných Archóntů, aby nikdo nepřišel na to, kdo ve skutečnosti stojí v pozadí těch či oněch událostí. Archóntové štvali tyto tajné spolky proti sobě navzájem a jejich prostřednictvím prováděli to, co potřebovali pro vlastní prospěch. A mezitím pomocí jiných svých konkurenčních tajných spolků likvidovali toho ‚hráče‘, jehož politická úloha skončila. Celkově vzato, pro Archónty to byla jen šachová partie, rozehraná s lidskými životy a zakamuflovaná do mystiky, moci a politiky.

Uvedu vám příklad konkurence – 24. června roku 1717 se v Londýně shromáždili zástupci čtyř velkých lóží. Na tomto setkání byla založena anglická Velká lóže, kterou ještě dnes nazývají Světovou mateřskou lóží. Jedním z jejích hlavních úkolů bylo zachování Hannoverské dynastie na trůnu (anglická královská dynastie vládnoucí v období 1714 – 1901), která Archóntům vyhovovala. Mimochodem, ne náhodou někteří příslušníci

následujících generací této královské rodiny zastávali klíčové funkce v tajných spolcích Svobodných zednářů. Mimo jiné také Arnošt August, král Jiří IV., král Eduard VII., král Jiří VI. Pro Archónty to bylo velmi výhodné, zejména kvůli politickému vlivu, který měli na svět prostřednictvím svých ‚šachových figur'… Jenže stále bylo dost lidí, kteří byli nespokojení se svržením dynastie Stuartovců. Proto Archóntové, aby dostali pod svoji kontrolu i tento ‚nespokojený dav', vytvořili jako protiváhu navíc Velkou skotskou lóži, která podporovala stoupence Stuartovců. A pak jednoduše manipulovali těmito dvěma systémy lóží, které se k sobě navzájem, kvůli různým provokacím ze strany Archóntů, chovali velice nepřátelsky."

„Ano, neštítí se ničeho," poznamenal Voloďa a zabědoval. „To je hrůza, takhle lidem vymývat mozky!"

„Oni využívají všechny prostředky, počínaje zásahy do vědomí jednotlivců a konče ovlivňováním světonázoru velkých skupin lidí."

„Jednotlivců?" zeptal se Ruslan znovu.

Stas mu to začal rychle vysvětlovat, zřejmě proto, aby Sensei neodbíhal od tématu:

„No, tím myslí krále a různé vysoce postavené lidi."

„Nejen je," namítl Sensei. „Někdy, zřídka ale cíleně, poutají jejich pozornost a jsou zpracováváni také chlapci ve věku jedenácti – dvanácti let z nižších sociálních vrstev, kteří nejsou pro okolí ničím výjimeční."

„Věk, kdy se probouzí životní energie," tiše poznamenal Nikolaj Andrejevič, který Senseie pozorně poslouchal.

„Zcela správně. Pokud se Archóntové prostřednictvím svých organizací Svobodných zednářů cíleně zabývají výchovou takové osobnosti, může být dopad na lidstvo přímo katastrofální. Například takový Rothschild."

„A kdo to byl Rothschild?" zajímal se Viktor. „Nikdy jsem o něm neslyšel."

„Není divu," pousmál se Sensei. „Je to finanční magnát konce 18. a začátku 19. století, neboli právě té doby, o které jsme mluvili. Je to ten, kterého dnes velebí jako ‚zakladatele dynastie vlivných bankéřů a obchodníků, majitelů celosvětově proslulých bankovních domů a korporací v různých průmyslových odvětvích'. V hromadných sdělovacích prostředcích mnoha států je usilovně propagována legenda, že se tento člověk ‚vypracoval vlastním přičiněním', ‚dosáhl takových výšin', a je dáván za vzor mladé generaci s tím, že ‚takové možnosti má každý člověk'. Proč Archóntové tolik propagují přikrášlené historky svých ‚pěšáků'? Proto, aby lidé nechtěli nahlédnout pod pokličku, zjistit, kdo ovládá tyto pěšáky a jiné figurky a pochopit, co se v tomto světě ve skutečnosti děje. Proto, aby bylo

možné přesvědčit lidi, že Archóntové ve skutečnosti ani neexistují, že historie závisí výhradně na myšlení a činech, jednotlivých osobností, které drží v rukou moc‘.“

„Jenže co tímto tajnůstkářstvím získávají?“ zeptal se Andrej a pokrčil rameny.

„Čas, okolnosti a kontrolu nad lidmi. Je pro ně výhodné zůstávat ve stínu, protože ve stínu se uskutečňují jejich plány…

Tak dál, odkud pochází Rothschild jako osobnost a jak ho Svobodní zednáři využívali pro své cíle. Budete-li to vědět, pak lépe pochopíte také to, jak vznikal ‚nejlepší a nejdemokratičtější stát světa‘ a komu vlastně patří.

Jméno Rothschild je v podstatě přezdívka, pseudonym, který v překladu ze současné němčiny znamená ‚červený štít‘ (Rotes Schield). Mimochodem, chtěl bych poznamenat, že ve starověké němčině výraz Rotes Schild znamenal ‚klamavý vývěsní štít‘. Ale to jen tak na okraj. Ve skutečnosti se tento člověk jmenoval Mayer Amschel Bauer. Narodil se v roce 1743 ve starém německém městě Frankfurt nad Mohanem, v židovské rodině drobného obchodníka se starými mincemi. Když mu bylo jedenáct a půl, osud mu postavil do cesty zástupce Svobodných zednářů. Tito lidé si všimli chlapce díky činorodosti, která byla v jeho věku neobvyklá, a také díky vlastnostem ‚šikovného obchodníčka‘ a nalezli v něm vhodný ‚materiál‘ pro vytvoření nové figury na šachovnici svých velmistrů.

Ani ne půl roku po tomto seznámení a blízkém kontaktu se zástupci Svobodných zednářů v té době už dvanáctiletý chlapec zcela osiřel. Vzali si ho na vychování příbuzní, kteří také poslali Mayera do města Fürth, kde měl studovat ve známé synagoze. Jeho ‚noví přátelé‘ již chlapci zjevili podstatu některých tajných záležitostí. S těmito vědomostmi se jeho pohled na okolní svět zcela změnil. Všeobecné znalosti ho zajímaly jen velmi omezeně. Zato v synagoze, kde měl možnost zkoušet své možnosti na vrstevnících, získal pověst skutečně mazaného šikuly. Ve škole si otevřel něco jako směnárnu a provozoval výdělečnou činnost. Vytvářel různé sbírky starožitnictví a pouštěl je do oběhu.

Když se už jako mladý muž vrátil do Frankfurtu, jeho mecenáši nepospíchali, nenabídli mu hned pomocnou ruku a pozorovali, jak si povede v ‚chudých‘ poměrech. Mayer se ani teď neztratil. Začal se aktivně věnovat každé práci, která se mu naskytla, a postupně rozšiřoval okruh svých obchodů. Mecenáši byli spokojení s výsledky své ‚zkoušky‘ a pomohli Mayerovi získat místo v bance Oppenheim v Hannoveru, kde začal poměrně rychle a šikovně sbírat praktické zkušenosti, pracoval na různých pozicích a prošel všemi příčkami kariérního řebříčku od nejnižší až k nejvyšší.“

„Kde, v Hannoveru?“ zeptal se s údivem Nikolaj Andrejevič. „Počkej... Před chvíli jsi vyprávěl o dosazení Hannoverské dynastie v Anglii. Není to náhodou stejný…“

„Zcela správně… V Německu bylo v té době město Hannover jakousi základnou Svobodných zednářů. Právě proto nebylo náhodou, že po Vilémovi III. Oranžském, jak už jsem říkal, britský trůn zdědila právě Hannoverská dynastie (vzdálení příbuzní Stuartovců). Mimochodem tato situace přetrvává dosud, protože Windsorové (dynastie současných anglických králů) jsou přímými potomky Hannoverského rodu.“

„Tak takhle to ve skutečnosti je,“ chápavě pronesl Nikolaj Andrejevič. „Tedy, tu rošádu v Anglii chlapci vymysleli opravdu šikovně! Já jsem pořád nechápal, proč někteří Angličané stále vyjadřují nespokojenost s ‚německou vládou‘ v Anglii.“

„Tak, tak,“ potvrdil Sensei.

„No, a co ten chlap… jak jen se… Rothschild, jak ten se stal finančním magnátem?“ nemohl se dočkat Ruslan. „Vypracoval se v té bance?“

„Ne. To byla jen taková škola. Poté, co Rothschilda připravili a naučili všemu potřebnému, znovu se vrátil do Frankfurtu. Do určité doby si ho schovávali, jak se říká, v záloze… V té době se chlapec pokoušel otevřít vlastní podnik – obchod se starými mincemi a směnárnu. A když nastala vhodná politická situace, Mayera zapojili do velké hry. Tehdy mu bylo 21 let. Stále ti stejní Svobodní zednáři ho seznámili ještě s jednou figurou na jejich šachovnici – s korunním princem Vilémem IX. (budoucím hesenským kurfiřtem) z knížecí dynastie Hesenských.

„Kým? Kur...,“ nerozuměl Slávek.

„Slovo kurfürst pochází z němčiny. Označovali tak vladařského knížete ve feudálním Německu, který měl právo účastnit se volby panovníka... Už za pět let se Mayer Amschel stal dvorním faktorem, čili obchodním agentem, dodavatelem zboží pro potřeby dvora a pak – hlavním dvorním dodavatelem knížecího domu Hesenských. Avšak jeho hlavním úkolem, který mu určili Svobodní zednáři, byla neveřejná kontrola finanční činnosti Viléma IX.

Mimochodem, Vilém, na podnět Svobodných zednářů, začal jako první německý kníže poskytovat peněžní půjčky s úrokem. Následkem toho se jeho dlužníky (a tím také lidmi, které mohli bezprostředně ovlivňovat Svobodní zednáři) stala více než polovina evropských vládců. Ba co více, princ Vilém ‚pronajímal‘ své vojáky jiným zemím a samozřejmě upřednostňoval ty státy, na které mu ukázali Svobodní zednáři. Díky svým tajným patronům se stal ‚přítelem‘ Hannoverských. Velká Británie byla v té době jeho hlavním zákazníkem, protože neustále potřebovala vojáky, mimo jiné také pro zajištění kontroly nad svými koloniemi v Severní Americe.

Všimněte si mimochodem jedné zajímavosti. Právě tyto německé oddíly, které patřily Vilémovi, bojovaly později proti armádě George Washingtona u Fort Valley. V britské

armádě bojovalo proti ‚Američanům' víc Němců než Angličanů. A zároveň do služby k ‚Američanům' (přesněji řečeno k Evropanům, kteří zdomácněli v anglických koloniích a jejichž převážnou část tvořili Angličané) byli posíláni němečtí vojáci z Pruska. Mimochodem pruský král Friedrich Veliký, který tyto vojáky posílal, byl už v mládí ve spojení s tajným spolkem Svobodných zednářů a byl ovlivněn jejich ideologií."

Žeňa nevydržel a vyprskl:

„Takže to vypadá, že Němci bojovali s Němci za nezávislost Angličanů proti Angličanům. To je úplná blbost!"

Sensei vysvětlil:

„No, Archóntům se dařily ještě krkolomnější kombinace!"

„To jsou věci!" pokýval hlavou Stas. „Copak Němci měli z této války největší prospěch?"

K tomu Voloďa jen suše poznamenal:

„Ale vždyť jim to bylo jedno, kde a za koho bojovali, když to byli žoldáci."

Nikolaj Andrejevič těžce vzdychl:

„To je právě to! Těmto lidem je úplně jedno, kde bojují a čí zájmy hájí, jen když dostanou své peníze."

Sensei je vyslechl a pak pokračoval:

„Správně, a když postava Viléma IX. (který se v té době stal nejbohatším člověkem Evropy) odehrála svou hru na šachovnici Archóntů, zcela jednoduše ho nastrčili do hry s ‚napoleonskými válkami'. Vilém byl nucen uprchnout ze země a dlouhá léta strávit v emigraci. Hádejte, komu pak ‚dočasně' svěřil všechny své záležitosti a finance?"

„Snad ne Rothschildovi!" zavtipkoval Viktor.

„Právě jemu," stejným tónem potvrdil Sensei.

„A pak… Na šachovnici byla provedena drobná rošáda a Mayer Rothschild začal využívat velice slušný Vilémův kapitál pro různé významné finanční transakce na mezinárodní úrovni s obrovským ziskem ve prospěch Archóntů. Pro realizaci velkých mezinárodních obchodů Archóntové dokonce poskytli Rothschildovi část své perfektně organizované výzvědné sítě, která byla mnohem pružnější, než výzvědné služby evropských královských dvorů. Přičemž tito lidé nejenže poskytovali informace o aktuálních událostech, ale také převáželi hotovost a cenné papíry. Později, aby se předešlo odhalení výzvědné sítě Svobodných zednářů, bylo zveřejněno, že Rothschild sám vybudoval celou síť agentů a informátorů dle vzoru královských špionážních služeb. Takové zvěsti byly podporovány také tím, co se později stalo všeobecně známou skutečností, a to, že za Rothschildovy peníze byl

založen proslulý tajný řád bavorských Iluminátů. A skutečně je to tak. Avšak došlo k tomu nikoli z Rothschildova ‚pověření', ale na popud Svobodných zednářů. Ti v roce 1770 seznámili svého dalšího ‚svěřence' Adama Weishaupta s Mayerem Rothschildem s tím, aby jeden z nich založil na půdě univerzity v německém Ingolstadtu (Horní Bavorsko) tajný řád Iluminátů a druhý, aby tento projekt financoval. Na tento řád Svobodní zednáři sázeli ve světle světových politických událostí. Proto Weishaupt dostal za úkol nejen rozšířit a upevnit tento řád, ale také získat pro řád nejlepší mozky z oblasti průmyslu, ekonomiky a vzdělávání. Bylo povoleno využívat jakýchkoli prostředků k tomu, aby byli lidé na vysokých postech připoutáni k řádu a dostali se pod jeho úplnou kontrolu, včetně drzého vydírání, podplácení a sexu. Mimochodem, víte, že za oficiální datum založení řádu je považován rok 1776, což, povšimněte si, je rok, kdy byla podepsána americká Deklarace nezávislosti. Právě bavorští Illumináti s novým zaujetím začali propagovat staré heslo Archóntů: ‚Svoboda, rovnost, bratrství'. A právě v jejich kruzích se velice intenzivně dopracovával plán Nového světového řádu Archóntů, který byl následně uplatněn při utváření USA."

„Oni se nazývali Illumináti?" upřesnil poněkud udiveně Viktor.

„Ano. Ale chtěl bych poznamenat, že je to jen jeden článek řetězce tajných společenství Svobodných zednářů, jakýsi ‚duplikát', aby se zametly stopy a zamezilo se případným únikům informací. Skuteční Illumináti, Ahrimanovi pomocníci, se zrodili hodně dávno v tajném mezopotamském společenství Hadí bratrstvo. A jejich uzavřené tajné společenství stále existuje.

Ale zpět k Rothschildovi. Postupem času Rothschild zapojil do hry o velkou politiku také své dorůstající syny. Oženil se totiž ještě v roce 1770 s dcerou židovského obchodníka, která mu porodila pět synů a pět dcer. Když děti vyrostly, také vstoupily do kruhu Svobodných zednářů. Rothschild z nich nejdříve udělal své pomocníky, a později, dle pokynů svých Pánů, rozeslal syny do různých zemí: Nathan Rothschild založil banku v Londýně, Salomon – ve Vídni, Kalman (Carl) – v Neapoli, Jakob (James) – v Paříži. Ve Frankfurtu se po smrti Mayera v roce 1812 do čela rodiny postavil jeho nejstarší syn Amschel, který také založil banku v Berlíně. V 19. století tito bratři nejen poskytovali úvěry vládcům a jejich státům, ale také, hlavně díky Svobodným zednářům, byly za tyto peníze rozpoutávány války a zásobovány celé armády."

Sensei udělal krátkou pauzu.

„No, a teď se podíváme na to, jak vlastně vznikl ten ‚nejsvobodnější, nejspravedlivější, nejdemokratičtější stát světa', kterému dnes říkají USA. Když evropské státy začaly na nových územích Severní Ameriky intenzivně vytvářet kolonie, které vynášely

pohádkové zisky, Svobodní zednáři se v těchto koloniích pustili do vyvolávání ozbrojených konfliktů. A nejen v koloniích. Přes území Severní a Jižní Ameriky, díky jejich dovedné organizaci, se přehnala celá řada revolucí. Oni také zorganizovali tak zvanou válku za nezávislost v Severní Americe (1775–1783), během níž byly v roce 1776 vytvořeny Spojené státy americké. Roku 1783 ve Versailles (zapamatujte si toto francouzské městečko nedaleko Paříže) byla podepsána tak zvaná mírová smlouva, na základě níž Anglie uznala nezávislost USA. A kdopak sponzoroval obě válčící strany (včetně zajištění nájemných žoldáků, jak již víte z příkladu o německých vojácích) a inicioval toto ‚smíření'? Svobodní zednáři. Tak třeba prostředky na vedení války v Americe (ve svých anglických koloniích) si anglická vláda půjčila od židovských bankéřů, včetně Rothschilda. A pro ‚boj proti britské nadvládě' byla rovněž na náklady Svobodných zednářů vytvořena konfederační armáda pod vedením George Washingtona, který byl jedním z ‚odchovanců' masonské lóže."

„Masonská lóže – to jsou pořád ti stejní Svobodní zednáři?" zajímal se Kosťa.

„Ano. Stejní páni," upřesnil Sensei. „V doslovném překladu z francouzštiny znamená Mason ‚kameník'. Slovem ‚Masonové' pojmenovali Svobodní zednáři jednu ze svých nábožensko-politických organizací, založenou v 18. století v Anglii. Mimochodem, slovo ‚frankmason' také pochází z francouzského ‚franc-mason', což v doslovném překladu znamená ‚svobodný zednář'."

„Zkrátka oni všichni jsou tamější," řekl Žeňa ironicky.

Všichni se pousmáli, Sensei kývnul hlavou a pokračoval dál.

„Podle všeobecně známé ‚legendy' George Washington vstoupil do masonské lóže ve dvaceti letech. A to přesto, že si ho všimli mnohem dříve. Když bylo chlapci jedenáct let, zemřel mu otec, který byl vlastníkem tabákové plantáže. Chlapec zůstal s matkou, ovšem jejich vzájemné vztahy se neustále zhoršovaly, a to také díky jeho ‚novým přátelům'. Jeho výchovu převzal bratr Lawrence. Když bylo Georgovi dvacet let bratr Lawrence se za přispění Svobodných zednářů odebral na onen svět a George se stal dědicem velkého jmění, bohatým statkářem. Ale dodnes se oficiálně prohlašuje, že jeho bratr zemřel na tuberkulózu. Došlo k tomu v roce 1752, v období, kdy začaly války o území mezi anglickými a francouzskými koloniemi. Ne náhodou byl právě tento mladý muž za dva roky (1754) jmenován hlavním velitelem domobrany ve Virginii a v roce 1755 – velitelem pluku. Následně byl oženěn s mladou vdovou, která disponovala obrovským jměním, prosazen do politiky, kde byl během několika let pravidelně volen do Zákonodárného shromáždění za různé okresy. Přičemž v době voleb George Washington, poučený Svobodnými zednáři,

nelitoval peněz, zpravidla štědře platil pití svým ‚voličům' a po sčítání hlasů organizoval grandiózní ples.

No, a když nastaly události, které Archóntové naplánovali a které souvisely s utvářením ‚nezávislého státu', George Washington byl zvolen generálem a postaven do čela armády, shromážděné ‚na obranu americké svobody'. Přál bych vám vidět tuto ‚armádu'! ‚Vojáci' byli verbováni narychlo a neměli žádné vojenské znalosti. Scházela disciplína a kvetla dezerce. Celkově byla Washingtonova armáda značně nezkušená ve srovnání s regulérní armádou protistrany. Nicméně po vytvoření všech ‚kulis' Archóntové rozehráli velmi zajímavou partii. Bez ohledu na to, že britská vláda, která si válku nepřála, oznámila koloniím, že je připravena ke smíru, k válce za ‚nezávislost' stejně došlo. Archóntové totiž potřebovali ‚vlastní' stát. Plně financovali tuto válku a přirozeně věděli, kdo a kdy zvítězí. Proto byly nastaveny náležité politické okolnosti. A tak Angličané se svou ‚silnou regulérní armádou' kapitulovali ve stanovené době. Pro mnohé lidi, kteří uvěřili prohlášením Archóntů, to byla válka za ‚nezávislost'. Pro samotné Archónty a pro úzký okruh jejich podřízených to bylo jen divadlo!

Po válce Svobodní zednáři udělali z Washingtona válečného hrdinu, zachránce vlasti a vytvářeli o něm skutečné legendy. Zkrátka plánovaně připravovali společenské mínění k prosazení svého prominenta do úřadu prezidenta nového státu, k čemuž také následně došlo, a to bez výhrad. Byla vytvořena také příslušná vláda. V důsledku toho, byl namísto ‚nezávislého a volného státu' vytvořen stát, ve kterém byla skutečná moc v rukou Svobodných zednářů. Deklaraci nezávislosti připravili a podepsali výhradně zástupci této tajné organizace. Ústava USA byla vypracována a podepsána masony. George Washington a většina jeho generálů byli Svobodnými zednáři. A i nadále se prezidentem státu mohla stát pouze osoba pověřená a kontrolovaná touto organizací. Tato situace přetrvává dodnes. O Kongresu a Senátu ani nemluvě.

A jak probíhají v USA prezidentské volby? Zkuste si to zjistit, jen tak pro zajímavost. Nejenže národ ‚hlasuje' pro kandidáty, které mu představují ti, o nichž si teď vyprávíme, ale také jeho mínění a volba v podstatě žádnou roli nehrají. Otcové zakladatelé USA rozhodli, když vytvářeli tento stát, že se národ může ‚zmýlit' ve své volbě následkem politické negramotnosti. Proto otcové založili tak zvané ‚kolegium volitelů', které sdružuje zástupce všech amerických států, zastoupených také v Kongresu (Senát a Sněmovna reprezentantů). Právě tito lidé, bez ohledu na názor lidu a výsledky hlasování, definitivně rozhodují, kdo se stane prezidentem této země."

„Kolegium volitelů?!" zadrmolil Žena a hlasitě se smál. „To je zajímavé..."

„No to ano! Další židovské kolegium Svobodných zednářů," udiveně pronesl Viktor. „To si to tihle chlapci opravdu pojistili ze všech stran. Bojí se skutečného kandidáta z lidu!"

„Copak to jsou volby?" podivil se Nikolaj Andrejevič. „Vždyť je to fikce! Jakápak je to demokracie?!"

„Ano, ano, historie se opakuje," pousmál se Sensei. „Kolegium kněží v Babylonu, kolegium pontifiků ve Starověkém Římě, kolegium reprezentantů v USA… Nic nového pod sluncem…

Podíváte-li se pozorně na symboly USA, uvidíte, že v podstatě všechno – původní vlajka s 13 pruhy a 13 hvězdami (které zdánlivě symbolizovaly 13 původních států – bývalých anglických kolonií), americká státní pečeť, pyramida s vševidoucím okem, státní erb na obrácené straně pečetě, Fénix (vlastně v jejich chápání je to orel) – to všechno jsou symboly Svobodných zednářů, přičemž symboly právě těch Ahrimanových zednářů, kteří byli zformováni již po Imhotepově době. Historie se zmiňuje o tom, že tyto symboly byly vytvořeny na pokyn Rothschilda a jejich návrhy vyrobil Adam Weishaupt. Jenže tomu se říká ‚zacyklit' únik informací na určitých, veřejně známých, historických osobnostech. Tyto symboly byly vytvořeny dávno a rozhodně ne na úrovni vykonavatelů, jakým byl Rothschild."

Nikolaj Andrejevič s ještě větším zájmem pronesl:

„Ano?! Tak to jsem nevěděl. Jednou jsem viděl v časopise zobrazení americké státní pečetě. Je na ní orel, který drží v levém pařátu šípy a v pravém olivovou ratolest, nad ním je slunce s modrým nebem a hvězdami uvnitř a uprostřed na prsou orla je ta pruhovaná vlajka. Ničeho zvláštního jsem si nevšiml."

„To proto, že ses nedíval pozorně," poznamenal vesele Sensei. „Kdyby ses o tuto záležitost více zajímal, tak by sis všiml, že nejenže je šípů třináct, ale také prostřední tři utvářejí trojúhelník, který směřuje vrcholkem dolů. Protože třináctý, ‚neviditelný', se vždy nachází ve skrytém postavení. Olivová ratolest má 13 listů a 13 plodů. Dokonce na každé orlí křídlo přilepili 32 per. A pokud by ses pozorněji zadíval na ty hvězdy uvnitř slunce, tak bys tam uviděl znak známý jako Davidova hvězda – dva složené pravoúhlé trojúhelníky, jeden obrácený ostřím dolů a druhý ostřím nahoru. Součet hvězd, které tvoří tento znak, je také třináct."

„Hexagram?!" nevycházel z údivu Nikolaj Andrejevič. „Na státní pečeti USA je šesticípá hvězda, tento symbol judaizmu?! To je mi ale novina!"

„Ale jakápak novina? Je stará jako sám svět," zavtipkoval Sensei. „Je to symbol židovských kněží, který ukazuje na skutečné pány Ameriky… Mimochodem, když v roce

1817 rodina Rothschildů získala šlechtický titul, tak zcela otevřeně zahrnula Davidovu hvězdu do rodinného erbu.“

„Davidova hvězda, to je která? Ta, co je zobrazena na izraelské vlajce?“ upřesnil Voloďa.

„Ano,“ odpověděl Sensei. „V podstatě se jedná o velmi starý symbol. Hexagram jako zvláštní symbol znali nejen na Středním a Blízkém Východě (kde byla poměrně rozšířena jako symbol kultu bohyně Astarté), ale také ve staré Indii. Svého času zmíněný znak uzurpovali těmto národům židovští kněží. Následně byl využíván v židovských společenstvích jako zobrazení na pečetích, na vlajce (na tak zvané Davidově vlajce, kterou tvoří červené plátno se zobrazením šesticípé hvězdy).

„No jo,“ zahekal Žeňa. „13 šípů, 13 hvězd, 13 plodů, 13 listů,“ a se smíchem dodal, „Archóntové si tohle číslo nějak oblíbili!“ Poslední slovo ani nedořekl a začal se ještě víc smát. „Krátce řečeno, oblbli!“

„Nejsou to amatéři, jsou to profesionálové, usměrnil ho Sensei. „Třináctka je symbolická, je to označení nejvyššího kruhu moci. Jenže kdo a s jakými záměry tuto moc využívá, to už je jiná věc. Archóntové přisuzují znakům a symbolům obrovský význam proto, že si takto označují svá území – čí je to území, komu patří a kdo za tím vším stojí.“

„Ahá, rozumím,“ dovtípil se Žeňa, „jsou jako kocouři, kteří si značkují své území!“

Všichni se rozesmáli spolu se Senseiem.

„Přesně tak! Pro obyčejné lidi, kteří se zabývají každodenními starostmi, tyto znaky a symboly jednoduše nic neznamenají, proto je každý vykládá, jak se mu zachce. A lidem znalým je hned jasné, kdo v tom má prsty.“

K tomu Viktor poznamenal:

„A lidem je jedno, kdo je řídí. Jak si kdo ustele, tak si lehne.“

Žeňa hned ironicky poznamenal:

„A lid jen sedí v boudě a bručí si pod nos,“ Žeňa se shrbil, aby znázornil člověka, který se třepal nad svým nabytým majetkem, jenž v Žeňově improvizaci představovala hromádka písku. Skřípějícím hlasem pronesl: „Odejdi, bídný živote, přijdi dobrý! Odejdi, bídný živote, přijdi dobrý!“

Celá skupinka se znovu rozesmála po této Žeňově šaškárně. Na to Sensei reagoval:

„Není to zase tak… Velmi mnoho v životě lidí, v jejich duchovním utváření záleží na tom, kdo je řídí. V zemích, které skrytě ovládají Archóntové, panuje lež, klam a materiální principy, které aktivně nahrazují duchovní touhy a hodnoty národů. Na pozadí krásných slov jsou lidé přetvářeni na poslušné hlupáky. A čím více je takových zemí, které Archóntové

ovládají, tím více se lidstvo noří do bahna materiálna, tím více se jejich volba přiklání na stranu materiálních hodnot. A přirozeně, tím rychleji se civilizace blíží ke svému zániku. Vždyť základním principem existence lidstva je zdokonalování se ve své duchovní podstatě, v tom, že každý má šanci stát se Člověkem. Vždyť stádo poslušných dvounohých zvířat potřebují jen Archóntové a to pouze ke svým sobeckým, ambiciózním účelům. Chci ještě jednou zdůraznit, že každý člověk má právo volby!“

Sensei se odmlčel, vytáhl cigaretu, zapálil si a pokračoval ve svém vyprávění dál.

„Ano... Když se vrátím k našemu rozhovoru, tak pokud jde o finanční situaci USA… Můžeme říci, že se historie opakuje. Roku 1790 Svobodní zednáři dosadili na post ministra financí Alexandra Hamiltona, který byl během války ‚za nezávislost‘ tajemníkem George Washingtona. Právě on založil První národní banku Spojených států, první centrální banku v Americe, která byla pod Rothschildovou kontrolou a jejíž struktura přesně kopírovala soukromou Anglickou banku, o které jste již slyšeli. Přičemž Svobodní zednáři, kteří soustředili hlavní jmění do svých rukou, čas od času schválně destabilizovali ekonomiku USA. Ptáte se proč? Jednak proto, aby byla prodloužena smlouva mezi touto bankou a státem a jednak proto, aby se americký národ dostal do dluhové závislosti na bankovních úvěrech.

Tady máte jednoduchý příklad. Ještě v roce 1811 stále stejný Rothschild využil svého vlivu v britském parlamentu a prosadil, aby Británie znovu uplatnila své nároky na území v Americe. To mělo za následek válku, ke které došlo v letech 1812–1814. Následně se lid USA dostal do značné dluhové závislosti. Od koho si vláda půjčovala? Od bankéřů Centrální banky. A skládanka je celá. Mimochodem, právě tato banka se roku 1913 stala Federální rezervní bankou a dnes je Centrální bankou Ameriky. Jenže její skuteční vlastníci zůstávají stále stejní!

Nebo jiný příklad. V letech 1861–1865 vyprovokovali Svobodní zednáři v USA občanskou válku, aby zchladili horké hlavy lidí, kteří nebyli spokojeni s vládou. Země se rozdělila na Sever a Jih. Rothschildova londýnská banka financovala Sever a Rothschildova pařížská banka zase Jih. Rothschildové, kteří zásobovali obě strany zbraněmi a prostředky, na tom vydělali obrovské jmění.“

„No jo, takže opět obchodování se vzduchem!“ řekl Žeňa se zklamaným obličejem a rozesmál touto frází všechny ostatní.

„Přesně tak. Je to stejné, jako když hrajete šachy sami se sebou. Ať vyhraje kterákoli strana, černé nebo bílé figurky, hráč vyhrává vždy. Prohrál pouze americký národ, a to jak Sever, tak i Jih.

Takže války a revoluce se nestávají jen tak. Přinášejí zisk právě tomu, kdo je vyprovokoval. Válka je neštěstí pro obyčejné lidi. Pro Archónty a jejich patolízalské finančníky je to velmi výhodný obchod. Jedni si rozšiřují sféru vlivu a druzí zvyšují své jmění. Trpí obyčejní lidé.“

„To jo, štvát nás proti sobě, to jim jde,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „To je jen další důkaz naší lidské slabosti…“

„…a hlouposti,“ dodal Žeňa.

Viktor s odsouzením pokýval hlavou:

„Tak velký stát, dalo by se říci celý kontinent, a tak s nimi vyběhli?!“

„Velkým se tento stát stal mnohem později,“ poznamenal Sensei, „a také prostřednictvím podvodu, aféry a drzého obsazení cizích území. Vždyť v počátcích tvořilo ‚nezávislý stát‘ 13 bývalých britských kolonií, které se rozkládaly na území východního pobřeží Severní Ameriky. Později, cíleně a za použití různých postupů, které nevylučovaly ani války, ani podplácení, ani vydírání, zhruba každé desetiletí po dobu sta let docházelo k rozšiřování těchto území do současné velikosti.

Kupříkladu jak získali bývalou francouzskou kolonii Louisianu, jejíž území se rozprostíralo od New Orleansu až ke kanadským hranicím? Mimochodem, v polovině 18. století patřily nejrozsáhlejší kolonie na území Severní Ameriky právě Francii. A to posloužilo jako jedna z hlavních příčin značného oslabení tohoto státu v důsledku mohutné ekonomické krize, kterou ve Francii vyprovokovali Svobodní zednáři (výsledek ‚pomoci‘ USA ze strany francouzské vlády v jejich ‚válce za nezávislost‘, ‚pomoci‘, která zase mnohonásobně zvýšila státní dluh Francie) a jako její následek – tak zvanou Velkou francouzskou revoluci.“

„Takže ve skutečnosti to nebylo projevem vůle francouzského národa?“ podivil se Viktor. „Bylo to předem promyšlené? Na právnické fakultě nám vyprávěli o svržení monarchie, o povstání, o vládě lidu.“

Žeňa znovu nevydržel.

„To je přece jasné! Kdo ti, ‚služebníku lidu ‘, řekne pravdu.“

Všichni se zasmáli.

„Bylo to jen další divadlo Archóntů,“ těžce vzdychnul Sensei. „Jakmile byl George Washington jmenován prvním prezidentem státu, nově vytvořeného Svobodnými zednáři, tak ihned, prakticky několik dnů na to, začali Archóntové aktivně realizovat druhou fázi programu na rozšíření hranic USA. Aby byl oslaben vliv Francie v jejích amerických koloniích, o které se Archóntové zajímali, byla ve Francii zorganizována revoluce. A zase, kdo zorganizoval Velkou francouzskou revoluci? Svobodní zednáři se svými pomocníky z řad

masonů, s takovými ‚ideology' a ‚činiteli' jako byly Voltér, Diderot, Rousseau, Robespierre, Marat a jiní..."

„No jo, když ti šlápnou na kuří oko, tak úplně zapomeneš, co jsi v tomto životě chtěl," rozesmál se Žeňa.

„Správně. Přičemž si všimněte, že inaugurace prvního prezidenta USA George Washingtona probíhala 30. dubna 1789 v New Yorku, který byl v té době hlavním městem USA. A už..."

„30. dubna?" podivil se Nikolaj Andrejevič. „O svátku Valpuržiny noci?"

„Přesně tak," potvrdil s úsměvem Sensei. „Toto datum nebylo vybráno náhodou…"

„A co to je za svátek?" zajímalo Andreje.

„O tomto svátku psal už samotný Goethe v první části Fausta," poučil ho s lehkým nádechem povýšenosti Kosťa.

„Ještě aby o tom nepsal," usmál se Sensei. „I on byl jedním z ‚figurek' Svobodných zednářů." Kosťa se podíval na Senseie s takovým nepopsatelným údivem, jako by právě viděl přistávat mimozemšťany na Zemi. „Mimochodem, Johann Wolfgang se narodil v roce 1749 v zámožné rodině královského radního (povoláním právníka, doktora práv) a dcery vyššího frankfurtského hodnostáře – úctyhodného manželského páru ve Frankfurtu nad Mohanem. Chlapec se pilně učil jazyky, mimo jiné také starou hebrejštinu. A se Svobodnými zednáři měl velmi těsné spojení. Ne náhodou byl román Utrpení mladého Werthera, který mladého Goethe tolik proslavil, vydán ve značném počtu kusů a aktivně šířen nejen v Německu, ale i za hranicemi státu. A ne náhodou tento román ovlivnil pohled mladých lidí na svět, docházelo pak ke skutečné epidemii sebevražd, údajně napodobujících hrdinu tohoto románu. A určitě nebylo náhodné také uplatnění Goethe v politice a povýšení jeho tvorby na úroveň světových bestsellerů."

Kosťa z toho byl už úplně vykolejený.

„Ale Sensei, přece ty sám znáš nazpaměť některé jeho básně. Přece jsi je citoval, sám jsem to slyšel!"

Sensei se zasmál a dobrácky odpověděl:

„Znát neznamená vážit si. A v pralese taky můžeme najít světlé louky. Nauč se typografii lesa a dovedně využívej jeho cestičky."

Žeňa znovu nevydržel mlčet.

„Tak se uč, Konstantine, hebrejštinu, dívej se a staneš se Velikým!"

Všichni se znovu rozesmáli spolu se samotným Kosťou.

„A co se týče Valpuržiny noci...," pokračoval Sensei, když všichni ztichli, „dnes lidé věří, že to byl prostě jeden z významných předkřesťanských svátků, velmi oblíbený v minulosti, věnovaný příchodu jara, probouzení přírodních sil. V různých dobách jej různé národy nazývali různě. Například Květnový předvečer, Beltine. Dřív mimochodem Keltové počítali dny od večera k večeru, a nikoli od rána do rána. Proto každý významný svátek začínal v momentě, kdy se na nebi objevila první hvězda. Noc před 1. květnem značila počátek letního období, tak zvaného ‚velkého slunce'. Od pradávna lidé hluboce věřili, že se v tuto noc otevíraly brány do jiného světa a dokonce i byliny v tuto dobu dostávají kouzelnou moc.

S rozšířením křesťanství v Německu byl tento starý svátek samozřejmě odsouzen církví jakožto ‚ďábelské uctívání idolů' a všichni jeho účastníci byli prohlášeni za ďáblovy služebníky. Ale svátek byl mezi lidmi natolik oblíbený, že museli katolíci vytvořit svůj svátek 1. května – den památky svaté abatyše Walburgy – wimbournské jeptišky z Anglie, která přijela do Německa v roce 748, aby nechala vystavět klášter. A místo populární noci před tímto katalytickým svátkem vymysleli strašné příběhy o ďábelském řádění, orgiích čarodějnic a čertů na nejvyšší hoře Brocken v pohoří Harz. No a světovou proslulost ‚německé čarodějnice' spolu se sabaty Valpuržiny noci získaly díky Goethovi, který popisoval, jak Mefistofel přiváží na sabat Fausta."

„Copak se v tuto noc opravdu otvírají brány do jiného světa?" zeptal se s neskrývanou zvědavostí Ruslan.

Stas se zasmál a poznamenal:

„No, když Vatikán tolik lidi strašil tímto svátkem, tak to znamená, že za tím něco vězí."

Všichni se v očekávání podívali na Senseie, i když ten se vyhnul přímé odpovědi.

„No, co k tomu mám říct. Myslíte správným způsobem, drazí přátelé... Tak, trochu jsme se odklonili od našeho tématu... 30. dubna roku 1789 proběhla inaugurace prvního prezidenta USA. Již 5. května 1789 propukly bouřlivé události Francouzské revoluce. **Vše se událo podle starého schématu Archóntů**, podle stejného, které bylo uplatněno při založení Římského impéria, zničení ‚staré dobré' Anglie, vytvoření USA a také v jiných zemích. **Nejdříve probíhala revoluce, teprve pak byla vytvořena republika, následně byla zavedena vojenská diktatura a konečně se do čela státu postavila loutka, která byla nucena podřizovat se finanční aristokracii, kontrolované Archónty.** Stejné to bylo i ve Francii. Pod pláštíkem krásných hesel byli lidé štváni proti sobě navzájem. Bylo prolito mnoho krve a následně se do čela vlády stejně dostali lidé, kteří vyhovovali Archóntům.

V roce 1792 byla ustavena republika. Po státním převratu roku 1799 byla nastolena Napoleonova diktatura. A již v roce 1803, mimochodem také 30. dubna, pověřenec USA, zahájil jednání‘ s Napoleonem o odkoupení Louisiany. V té době Svobodní zednáři zorganizovali několik povstání ve francouzských koloniích. Ba co více, na těchto územích byla zahájena agresivní politika osídlování bohaté a úrodné země Američany. No, a Napoleon obdržel návrh, jak popisují tuto událost moderní historikové,“ pousmál se Sensei, „návrh, který jednoduše nemohl odmítnout – buď prodá tato území za nabízenou symbolickou cenu, nebo o ně stejně přijde a nedostane nic náhradou.“

„No, tak to mu teda dali opravdu málo možností na výběr,“ okomentoval to Stas.

„Jak to popisují moderní historikové?“ chytil se těchto slov Nikolaj Andrejevič.

„No ano. Píší různé věci, dokonce to, že se Napoleon sám rozhodl prodat toto území. Ale copak je můžeme vinit z takové interpretace faktů? Historikové jsou přece také jen lidé.“

„A jak to bylo ve skutečnosti?“

„No jak... Napoleon byl figurkou, kterou lidé Archóntů postavili do čela vlády. Právě v době, kdy vznikl problém s koloniemi, byl Napoleon aktivně připravován na války v Evropě. Tento člověk moc dobře chápal, že nemá na výběr. Proto udělal to, co po něm požadovali. Bez zbytečných průtahů prodal Louisianu a za tuto ‚poslušnost‘ byl Archónty odměněn v roce 1804 imperátorským titulem.“

„Takže války s Napoleonem také nejsou náhoda?“ zeptal se Viktor.

„Samozřejmě. Mimochodem, války s Napoleonem, zákon USA o embargu, válka v Británii v roce 1812 – to vše podporovalo velmi intenzivní rozvoj průmyslu v USA.“

„No jo, měli to všechno spočítané,“ pousmál se hořce Nikolaj Andrejevič.

„No, a víte, jak USA získalo španělskou kolonii Floridu? Použili stejnou taktiku. Zorganizovali v koloniích revoluci a začali drze osídlovat tato území svými kolonisty. A pak, po divadélku pro veřejnost, předložili španělské vládě stejný návrh, jaký obdržel předtím Napoleon. Zaplatili symbolickou cenu, a to jen kvůli ‚uspokojení nároků některých velkých španělských majitelů půdy‘, kteří byli ve skutečnosti figurkami Archóntů, a připojili tato území k USA. Stejná taktika byla používána i vůči ostatním zemím, které se později staly státy USA. O Mexiku ani nemluvě. Jednoduše rozpoutali s touto zemí válku a bez skrupulí si ‚ukousli‘ půlku jejího obrovského bývalého území. A pak, aby celému světu předvedli, jak jsou ‚demokratičtí‘, ‚zaplatili‘ za tato teritoria naprosto směšnou cenu.“

Žeňa si neodpustil komentář:

„No jo, nejdřív mu upravili fasádu, oškubali ho, okradli a pak ‚amigovi‘ podsunuli drobáčky, aby byl spokojený, že jej nesmetli z povrchu Země.“

„Stejně jsou ‚dobří'!" zasmál se Andrej.

„Vytvořili si veselý státeček," vyjádřil se zase Stas. „Všechno stojí na lži, podvodu a krádežích."

„Tse, prý že symbol ‚svobody a rozkvětu'," vzdychnul Viktor. „A jakou krásnou sochu ještě k tomu vztyčili – ‚Lady Svoboda'. Ale ve skutečnosti..."

Sensei se zasmál a odpověděl Viktorovi.

„No, řekněme, že prvotní úmysl této sochy nebyl vůbec spojený s ‚lady'. A co se týče symbolu ‚Svobody'... Tato socha byla bezprecedentní, zábavnou kapitolou v příběhu Svobodných zednářů. Nicméně židovští kněží si uměli dokonce i z toho vytvořit výhodu: vnutili americkému lidu sochu jako symbol Svobody a dodnes na tom vydělávají velké peníze.

* * *

„Nepřeslechl jsem se?" živě pronesl Nikolaj Andrejevič. „Sochu Svobody že vnutili židovští žreci? Co já vím, Francie tuto sochu darovala Spojeným Státům ke stoletému výročí podepsání Deklarace nezávislosti USA."

„Opravdu, jste vážně naivní, doktore. Kdopak by vám říkal pravdu? Tato „krásná pohádka pro lidi" byla vytroubena ve všech masových sdělovacích prostředcích. Ale tak trochu bez této „základní příčiny".

„Hmm, pravda vždy budí zvědavost," promluvil úlisným hlasem Nikolaj Andrejevič a hned se s neskrývanou zvědavostí zeptal: „A co se tam ve skutečnosti událo?"

„No to je prakticky anekdotická historka," pronesl Sensei s pousmáním. „Ale jestli byste to rád slyšel, jak ráčíte... Hlavní postavou je Frédéric Auguste Bartholdi. Narodil se roku 1834 ve francouzském městečku Colmar v bohaté židovské rodině. Když byly chlapci dva roky, zemřel mu otec. Jeho matka Charlotte Beysser se přestěhovala do Paříže, aby umožnila svým dětem dobré klasické vzdělání, jak to bylo v takových rodinách zvykem. Brzy se zjistilo, že nejstarší syn Charlotty Charles je duševně chorý, a umístili ho do psychiatrické léčebny. Matka tak věnovala veškerou svou lásku mladšímu synovi Frédéricovi. Během studií rozhodně nevynikal pílí. Zato domýšlivý byl až dost.

Matka mu začala platit hodiny malby a kresby, jelikož si všimla, že se u něj objevují náznaky výtvarného talentu. Chlapec navštěvoval dílnu klasického umělce Ary Scheffera. Snažil se ho učit i proslulý architekt Viollet-le-Duc, který se proslavil rekonstrukcí pařížské katedrály Notre-Dame. Nu, měli ho učit, tak ho naučili. A teď měla matka své dítko umístit někde ve světě, aby mělo alespoň nějaký větší peníz na živobytí. V tom jí pomohli její vlivní příbuzní, kteří se bezprostředně stýkali se Svobodnými zednáři. Pomineme veškeré

podrobnosti o prvních zkouškách marnivosti Frédérica, které se pokoušel realizovat výhradně přes kontakty bohatých příbuzných své maminky, a přistoupíme k tomu hlavnímu. V tu dobu se za kontroly svobodných zednářů realizovala grandiózní stavba Suezského průplavu v Egyptě. Frédéric využil styků svých příbuzných a vypravil se do této země."

„Suezský průplav se budoval pod dohledem svobodných zednářů? Počkej, vždyť ho stavěli Egypťané" vyslovil se s pochybami v hlase Voloďa.

„Samozřejmě že ho stavili Egypťané – pokud máš na mysli pracovní sílu. Ale stavbu kanálu kontrolovali Svobodní zednáři a celé této události velel jejich člověk - Ferdinand de Lesseps – právník, francouzský diplomat a mazaný podnikatel."

„Ferdinand de Lesseps?!" zaujatě pronesl Nikolaj Andrejevič. „A není to náhodou ten samý člověk, s jehož jménem je spojena aféra kolem Panamského průplavu?"

„Přesně tak. Tak zvaný Panamský skandál. Jenže tohle všechno bylo až mnohem později. Lessepse přizvali ke stavbě Panamského průplavu, protože měl zkušenost z organizování výstavbu Suezského průplavu. Ale pokud se o stavbu egyptského průplavu zajímali Archónti, jako o strategický objekt, na výstavbě Panamského průplavu žádný zájem neměli. Proto si Svobodní zednáři jednoduše od panamské vlády a akcionářů nechali vyplatit velmi vysoký finanční obnos, který si vzali jakoby za stavbu Panamského průplavu. A když tento fakt vyšel najevo, rozpoutal se velký skandál, v němž figurovalo mnoho vysoce postavených osob. Avšak téměř všichni se vyhnuli trestu. Odsouzeny byly pouze druhořadé osoby."

„To dá rozum," zahučel Voloďa. „Stejně jako vždycky."

„To znamená, že se jedná o práci jedněch a týchž lidí," zamyšleně řekl Nikolaj Andrejevič. „Jestliže Suezský průplav patřil Archóntům... To je divné, ale proč bylo tehdy v naší době, mám na mysli 50., 60. léta, zorganizováno anglo-franko-izraelské napadení Egypta?"

„Proč? Tak tedy, na chvíli odbočím od našeho tématu a povím vám trochu víc o této otázce, abyste lépe porozuměli, co se dělo tehdy a co se děje nyní... Tato oblast, jako zdroj nepopsatelného bohatství, zajímala Archónty už v dobách Starověkého Egypta, kdy Imhotepovi svobodní kameníci postavili proslulý Průplav faraonů, který spojoval řeku Nil a Rudé moře a přinášel ohromné zisky. V následujících letech průplav jednou pomalu pustnul, pak ho zas rekonstruovali cizí vládci – stejně jak to chodí s každou důležitou obchodní tepnou. A nakonec, když si Egypt podrobili arabové, nejprve ho znovu zrekonstruovali a potom ho zasypali, aby schválně nasměrovali obchod přes hlavní oblasti Chalífátu. Plány obnovy této zlatonosné obchodní tepny, pravda jen na papíře, se připravovaly i později,

v Osmanské říši i během egyptské expedice Bonaparta (1798-1801). Mimochodem, Bonapartova expedice se realizovala zrovna podle zadání Archóntů. Od té chvíle, kdy Archónti získali přesné informace týkající se všech dispozic daného území, které je zajímali, vypočítali možnosti a perspektivy až do daleké budoucnosti a metodicky začali „plnit" Egypt svými lidmi, kteří navazovali přátelství a známosti s vysoce postavenými úředníky, místními aristokraty a dokonce i běžnými obyvateli.

Když Archónti vyřídili své prvořadé politické záležitosti v Evropě a Americe, vážně se pustili do velmi lákavé oblasti Egypta. Hlavním pěšákem v této jejich partii byl určen Ferdinand de Lesseps, jehož na tento důležitý úkol připravovali několik let: zastával různé diplomatické posty v celé řadě zemí Evropy i Asie. V Egyptě v letech 1831 – 1837 se na povel svobodných zednářů začal družit s představiteli egyptského dvora. Později, když Archónti posílili vliv Francie na Egypt, získal roku 1854 díky osobním kontaktům Ferdinand de Lesseps od egyptského vládce, paši Saida, za výhodných podmínek povolení na stavbu Suezského průplavu. Lesseps založil a také stanul v čele takzvané „Všeobecné společnosti Suezského průplavu", která byla z právního hlediska považována za egyptský podnik. A podívejte se, jaká se tu povedla lstivá hra," řekl Sensei a obrátil se ke starším klukům a Nikolaji Andrejeviči. „Zpočátku dali egyptské vládě možnost získat 44% všech akcií a 53% akcií rozdělili ve Francii mezi „své" zmocněnce z řad svobodných zednářů, kteří na první pohled vypadali, že spolu nemají absolutně nic společného. 3% akcií rozdělili mezi jiné země, ovšem opět mezi „své" členy organizace. Dále, podle podmínek povolení se akcionářům (z nichž více než polovina byli představiteli svobodných zednářů) přičítal zisk 71%, Egyptu dostával 15% a zakladatelé společnosti – sami víte, kdo to byl – 10%. Tak tedy, jak dále klasicky podvedli egyptskou vládu, aby zcela získali kontrolu nad Suezským průplavem s minimálními náklady:

Výstavba průplavu začala roku 1859 a skončila 1869. Autory projektu byli „svoji" vlastní lidé – dva francouzští inženýři a jeden italský. Veškerou hlavní „špinavou práci" na Suezském průplavu vykonávali egyptští feláhové, nabíralo se jich každý měsíc šedesát tisíc. Šedesát tisíc," zdůraznil Sensei, „a to při tehdejší čtyřmilionové egyptské populaci! Během této výstavby zemřelo velmi mnoho lidí – kvůli příliš náročné fyzické práci a kvůli epidemiím. Avšak i když egyptské úřady šetřili na potřebách svých pracovníků, stavba průplavu si žádala nadměrné náklady a postupně přiváděla Egypt do obtížné ekonomické situace. V podstatě však danou situaci bylo možné předpokládat už od samotného počátku. Archónti tuto záležitost předem vypočítali a plánovitě Egypt k takovému „výsledku" přivedli. A egyptští představení se místo střízlivé kalkulace radovali z osobních dárků štědrých

„Evropanů“ a těšili svou ješitnost budoucím bohatstvím z kousku takového lákavého pirohu, jakým byl Suezský průplav. Leč když se ekonomická situace Egypta podstatně vystupňovala, pochopili Egypťané, jak je oklamali, ale již bylo příliš pozdě.

V roce 1875 lidé z britské vlády odkoupili od Ismaila Paši egyptský podíl akcií Suezského průplavu. A už roku 1880 byla egyptská vláda pod tlakem svobodných zednářů přinucena prodat své právo na 15% zisk ze Suezského průplavu. A komu si myslíte, že to bylo? Francouzské bance patřící Rothschildům. V důsledku této politické aféry Archóntů byl Egypt odsunut od správy Suezského průplavu a byl zbaven podílu na ziscích.“

„No ano,“ ulevil si Voloďa, „na účet Egypťanů vybudovali na jejich území průplav, vytáhli z nich všechny peníze a Egypťani jim ještě zůstali dlužni!“

„Přesně tak. Suezský průplav se stal „anglo-francouzským“ podnikem. Označení je samozřejmě patosem, tyto národy vyšli naprázdno. Jim se z této záležitosti dostalo pouze hlučných emocí, hloupé hrdosti na prázdný žaludek za „úspěchy vlastní země“, výtěžek se sypal do kapes představitelů Archóntů.

V roce 1882, po okupaci Egypta anglickými vojsky, získali Archónti Suezský průplav nejen z finanční stránky věci, ale i fakticky. Vytvořili z něj hlavní britskou vojensko-strategickou základnu na blízkém Východu, začali ho využívat ve svých politických hrách jako jeden z trumfů. Během první a druhé světové války tento objekt a samo sebou i lodní dopravu rovněž zcela kontrolovali. Přitom od egyptských lodí vybírali za používání průplavu stejný poplatek jako od lodí zahraničních velmocí.“

„Tak to byla loupež za bílého dne!“ v žertu se rozčílil Žeňa. „To je hezké! Copak ještě ve své vesnici budu platit daň, abych se mohl dostat do sousední ulice? Ehm ne, v takovýchhle případech mám vždycky jistou adresu, kam poslat takové lidi.“

Po tvářích chlapců přelétl úsměv.

„Neboj se, Egypťané také dávno mají podobnou adresu, a dokonce ne jednu,“ zavtipkoval Sensei. „Pravdou je, že jí tento národ dlouho vyslovoval pouze šeptem, dokud se k vládě v Egyptě nedostali lidé, kteří dobře rozuměli, kam a komu odcházejí zisky z průplavu. Egyptská vláda se ho jednoduše zmocnila a roku 1956 znárodnila společnost Suezského průplavu. Archónti zřejmě nečekali tolik smělosti od vlády podporované těmi, kdo jim dávno a vytrvale vzdoroval. No a tak se stalo. „Vládnoucí kruhy“ Velké Británie, Francie a USA a v podstatě loutky Archóntů ihned začaly na Egypt činit diplomatický nátlak, dožadovat se tak zvané internacionalizace průplavu. Uspořádali ekonomickou blokádu země. Ale Egypt nezůstal bez pomoci. Za účasti Izraele zorganizovali vojenskou intervenci proti Egyptu, během níž schválně poškodili průplav. Ani to nepomohlo. Egypťané brzy průplav opravili.

S touto ztrátou se ale Archónti nemohli smířit. Mimochodem, izraelská válka roku 1967 proti Egyptu a některým dalším arabským zemím byla rozpoutána mimo jiné i s cílem získat průplav (podél něj prakticky procházela fronta).“

„A měl egyptský národ chuť bojovat za osobní zájem těchto kněží?!“ zeptal se Viktor.

„No a jakému normální člověku by se chtělo válčit?“ okomentoval otázku Sensei. „Válku potřebovali Archónti. Proč myslíte, že po druhé světové válce začali tak aktivně vytvářet ‚čepel Ahrimana‘?“

„Čepel Ahrimana?“ jednohlasně se podivili všichni.

Sensei se na chvíli odmlčel, jako by se rozmýšlel, má-li tuto informaci odhalit či nikoli, avšak pak odpověděl:

„Ano. Bude čas, pohlédněte kvůli zvědavosti na mapu Izraele od okamžiku jeho formování, na jeho hranice po tak zvané „válce za nezávislost“ roku 1948.“

„Sensei,“ netrpělivě pronesl Žeňa, „ty ale umíš dráždit moji zvědavost. „Bude čas“, „pohlédněte na mapu“... Mě až svrbí paty, jak bych se odsud nejraději rozběhl do nejbližší knihovny.“

Kluci ho podpořili.

„Ano, Sensei, tak ji alespoň namaluj do písku,“ navrhl Stas.

„No a proč do písku,“ rozrušila se má osoba osvícená lákavou myšlenkou a tu uctivě podala Senseiovi čistou stránkou ze svého bloku společně s perem.

„Hmm, anooo,“ přidal se s neskrývaným zájmem Nikolaj Andrejevič.

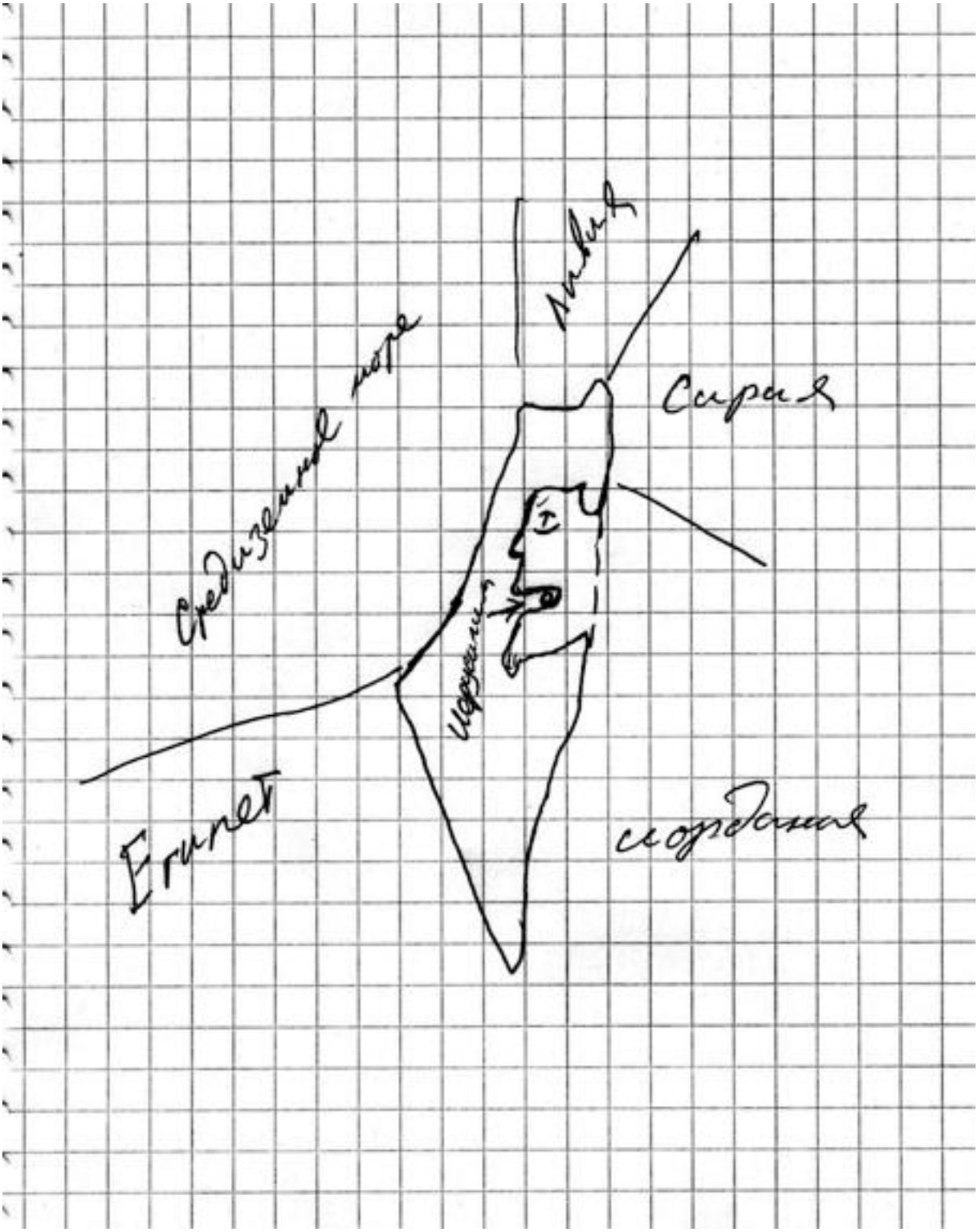

Kresba Anastasie Novych

Čepel Ahrimana

Sensei pokrčil rameny, vzal si ode mě ty věci a s úsměvem pronesl:

„Dobře, ale přihlédněte k tomu, že nejsem žádný umělec," začal malovat a přitom pokračoval: „no vypadá to asi takto..."

Všichni jsme jako na povel vystřelili ze svých míst, abychom si mohli obrázek prohlédnout více z blízka.

„Přesně čepel!" vyjádřil Stas všeobecný údiv, když se na čistém listu začal objevovat jasný obrys.

„Tady je Středozemní moře," vysvětloval Sensei a udělal tam odpovídající nadpis. „Tady je Egypt a tady Jordánsko. Mezi nimi je čepel, jejíž ostří se opírá o Rudé moře. No a „rukojeť" je obklopená od severu Libanonem a Sýrií."

„O, a to je co za obličej, co utkvěl na rukojeti?" poznamenal Andrej, když Sensei začal vykreslovat hranice vnitřní části „čepele".

„Podobá se Mefistofelovi s vousy," okomentoval Kosťa a prohlížel si obrázek.

„A v ústech toho „Mefistofela" je město Jeruzalém," dokončil obrázek Sensei a vyznačil dané místo malým kroužkem s šipkou a názvem města.

„No to je něco!" ohromeně pronesl Viktor. „To je úplná mystika!"

„Žádná mystika v tom není," mávnul rukou Sensei. „To vše je dílem člověka." Sensei se jako skutečný umělec pokochal svým výtvorem a očividně kvůli větší expresivitě obrázku udělal poslední tah, kterým dodal „Mefistofelovi" očko. Starší kluci se ušklíbli. A Sensei opět zcela vážně pokračoval dále:

„Nejzajímavější je, že po tak zvané „šestidenní válce" roku 1967, kdy Izrael porazil Egypt, Sýrii, Jordánsko a zmocnil se i Sinajského poloostrova (s cestou na východní pobřeží Suezského průplavu), záhy poté na přání Archóntů (v tisku psali „pod nátlakem USA") Izrael ustoupí Egyptu na základě dohody (sami jistě dobře víte jaké) a vrátí se ke svým původním hranicím na jihu!"

Sensei mi odevzdal blok a pero.

„No, no," s pohledem odborníka mi Žeňa vzal blok.

Obrázek koloval v rukách naší zvědavé společnosti. Každý si ho chtěl prohlédnout z blízka.

Nikolaj Andrejevič si pozorně prohlédl nákres, předal ho Voloďovi a pronesl:

„Pokud Archónti vytvořili tuto „čepel Ahrimana", pak, když vezmeme v úvahu jejich plány do daleké budoucnosti, můžeme předpokládat, že nebyla vytvořena pouze kvůli jednorázovému záměru."

Stas se strojeně podrbal na zátylku a řekl:

„Ano, přece jsem se měl ve škole lépe učit zeměpis. Takhle se člověk cítí jako úplný hlupák!“

„Tak zhubni!“ plácnul Žeňa.

„Nechápu, proč?“

„Budeš se cítit jako hubený hlupák!“

Kolektiv se rozesmál a začal se rozcházet na svá místa.

„No tak jak to teda bylo s tou „lady Svobodou“, která vlastně nebyla „lady“?“ připomněl Senseiovi Viktor.

„Ano, ano, ano,“ zadrmolil Žeňa, „skončili jsme u toho, jak ta maminčina ratolest přijela do Egypta.“

„Přijela,“ s úsměvem dosvědčil Sensei a pokračoval dál ve svém vypravování. „První věcí, jež udivila Frédérica Bartoldiho, byly velkolepé kolosální sochy, které přečkaly celá tisíciletí. Zahořela v něm touha postavit něco takového, tak grandiózního, že by díky tomu zvěčnil své jméno, že by o něm hovořili jako o největším mistrovi. Ambic měl vcelku dost, ale talentem, jak se tak říká, ho Bůh neobdaroval. Avšak po ruce byli vždy „všemocní maminčini příbuzní“.

V tu dobu probíhala stavba Suezského průplavu. Frédérica seznámili s „hlavou“ projektu – Ferdinandem Lessepsem. Ten mu vypověděl svůj „geniální nápad“, aby zvěčnili majestátnost této stavby, postaví při vstupu do Suezského průplavu ohromnou sochu, která by byla dvakrát větší než proslulá velká Sfinga a sloužila by jako maják. A jelikož tato myšlenka samotnému Lessepsovi zaváněla uspokojivým výtěžkem, přirozeně ho podpořil.

Frédéric se pustil do přípravy verze této sochy, aby mohl předložit k posouzení maketu egyptské vládě, z níž se také plánovalo vytáhnout na tento projekt značný obnos. Protože ho samotného nic nenapadalo, jednoduše se rozhodl vypůjčit si nápad od významných sochařů jiných dob, konkrétně od starých Řeků, kteří stvořili jeden ze sedmi divů světa – Rhódský kolos – překrásného mladíka, známého v řecké mytologii, boha slunce Hélia, syna Titána Hyperiona. Tato gigantická socha hledící na moře byla vystavena kolem roku 280 před naším letopočtem u vstupu do přístavu řeckého ostrova Rhodos a později částečně zničena zemětřesením.

Mimochodem, myšlenku „řecké varianty“ vnuknul Frédéricovi Lesseps... Mladý Frédéric se asocioval jak jinak než se starodávným sochařem Charesem, autorem této proslulé sochy, a také vymodeloval svého malého „Kolosa“ – model urostlého mladíka podobného ženě s věncem na hlavě. A potom, zbytečně nic nevymýšlel a podle rady Lessepse, který již

dost dobře znal a rozuměl symbolice, filozofii a tajné historii řádu svobodných zednářů, přidal k tomu obrazu atributy oblíbeného staroíránského boha Mitry.“

„A čím se jim ten bůh tak zalíbil?“ zajímal se Viktor.

„Mitra v doslovném překladu z avestánštiny označuje „dohodu“, „souhlas“. Dříve ho spojovali s myšlenkou dohody, později ho uctívali jako boha slunce. Ale Archónti jako velcí milovníci vše rádi zjinačovali na svou oblíbenou ahrimanovskou filozofii. Proto pozměnili kdysi oblíbenou kladnou postavu Mitry svým způsobem... Později o tom podrobněji povyprávím... Zkrátka, Frédéricova socha dostala do ruky pochodeň a na hlavu korunu se sedmi paprsky. Frédéric doplnil ještě místní tradiční oděv a prostřednictvím Lessepse představil návrh sochy Ismailovi Pašovi. Také mu dal na výběr ze dvou názvů – „Progres nesoucí světlo do Asie“ nebo „Egypt nesoucí světlo do Asie“.“

„Nesoucí světlo do Asie?!“ udiveně zopakoval Nikolaj Andrejevič a očividně současně o něčem přemýšlel.

„Abych se nezapomněl zmínit o názvu a o tom, jak vznikal,“ poznamenal Sensei. „Na poslední hostině u Lessepse, jíž se účastnil i Frédéric, se dostali až k politice a módním preferencím současných Francouzů. Při tom se hodnotil i v tu dobu slavný obraz „Svoboda vedoucí národ“ významného představitele francouzského romantismu, malíře Eugèna Delacroixe...“

„Obraz Delacroixe? A co je na něm namalováno?“ zajímal se Kosťa.

„Obraz je věnován barikádním bojům červencové revoluce v Paříži roku 1830. Je na něm vyobrazena polonahá mladá žena v antickém oděvu, která v pravé ruce drží trojbarevnou republikánskou vlajku a v levé ruce zbraň. Vybízí lid, aby ji následoval na barikády. A za ní jdou ozbrojení Pařížané. Tato žena podle záměru umělce ztělesňovala i obraz Svobody.

„Svoboda vedoucí národ na barikády,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „Hmm, jemná materiální výměna duchovních hodnot. Hotové heslo Archóntů. Vždyť v podstatě to bývá tak, že „svoboda“ vede prosté lidi na smrt za skutečnou svobodu malé skupinky trpící přehnanou mánií velikášství...“

„Kdo by o tom pochyboval,“ přikývl Sensei. „Je tam i výjev celkem složitý, s určitým podtextem. No ano, ale tomu se teď věnovat nebudeme. Takže, po té hostině vznikla myšlenka pojmenovat sochu názvem podobné konstrukce. Díky obrazu „Svoboda vedoucí národ“ tak vzniklo i pojmenování „Progres nesoucí světlo do Asie“. Ale protože se Bartholdi příliš nenamáhal, Ismail Paša jeho návrh na vytvoření gigantické sochy zamítl. Hlavním důvodem zamítnutí ovšem bylo, že se plánovalo stavět sochu na náklady státní pokladny. A

jak již dobře víte, pokladna kvůli budování Suezského průplavu rychle vysychala. Avšak v odmítnutí se skrýval i značný podíl náboženských motivů.

Zkrátka, jelikož Frédéric Bartholdi v Egyptě ničeho nedosáhl, odjel zpět domů, do Francie, a Lesseps zůstal v Egyptě, aby dokončil průplav. Leč tato společná myšlenka nebyla zcela zapomenuta. Našla nové ztělesnění díky vlivnému člověku – Eduardovi de Labule – francouzskému senátorovi, právníkovi, historikovi, členovi řádu svobodných zednářů, obdivovateli amerického politického systému. Právě od něj Frédéric na jednom ze zasedání jeho „demokratického" kroužku slyšel o blížícím se významném datu – stém výročí nezávislosti USA – a o jeho lítosti nad tím, že v takové „svobodné zemi" chybí skutečná mistrovská díla zasvěcená svobodě, jimiž Francie disponovala.

Bartholdi se samozřejmě rozhodl tento „nedostatek" odstranit. Poradil se se svými „přáteli" ze společných „egyptských projektů" a bylo rozhodnuto dát tomuto projektu nový impuls a do podrobností dané záležitosti zasvětit Eduarda de Labule.

Teď se v historii aktivně propaguje, že právě Eduardovi de Labule náleží myšlenka vytvořit sochu Svobody a darovat jí USA na počest jejich výročí a také na znamení přátelství mezi národy dvou zemí, přičemž se zamlčela historie jejího egyptského původu a účast Ferdinanda Lessepse, jehož sláva a jméno byly po vybudování Suezského průplavu pošpiněny „panamským skandálem", kdy se zveřejnily mnohé jeho nečisté záležitosti. I když Lesseps nejenže stál u počátků té sochy, ale přímo se účastnil i projektu vytvoření „sochy Svobody" pro USA.

Zapojení takové postavy, jako byl Eduard de Labule, do realizace projektu naprosto změnilo kvalitu přístupu k celé záležitosti. Eduard nejen vypočítal jednoduše politický průběh daného podniku, ale také do něj zapojil „své" lidi. Vybudování sochy přirozeně vyžadovalo značné prostředky. Kvůli jeho shromáždění a také i kvůli „koordinaci chodu" byla založena významná „Franko-americká organizace", v jejímž čele stanul Labule. Při tom si ale povšimněme faktu, že v čele francouzského výboru v Paříži, který se pustil do organizování sbírání prostředků ve Francii a vytvoření samotné sochy, nestanul nikdo jiný než Ferdinand Lesseps. Americký výbor, jenž se chopil výběru prostředků v USA a vybudování podstavce sochy, vedl právník William Evarts.

„Jednoduše řečeno, jedna „tlupa"," ozval se sotva postřehnutelným úšklebkem Voloďa.

„Nebudeme zabíhat do podrobností, co se dělo pod záminkou vybírání prostředků na tento projekt..." poznamenal Sensei.

„Jasná věc. Jen tak, kvůli srdečnému přání by se takové „šelmy“ do podobného projektu nepustili,“ znovu okomentoval Voloďa „a tímhle Eduardem de Labule podle všeho zakrývali tyto „trhliny“ před zvědavou veřejností.“

„Tak to vskutku bylo,“ přikývl Sensei. „Hlavní roli při vytvoření sochy se teď připisuje Frédéricovi Bartholdimu. Ačkoli ten, kdo skutečně vložil do této sochy um a talent a vykonal hlavní práci, byl francouzský inženýr Gustave Eiffel, jehož pověřili projektováním masivní železné podpěry a nosné konstrukce sochy. Podstavec sochy vyprojektoval americký architekt Richard Morris Hunt.“

„Eiffel? Ten co postavil Eiffelovu věž v Paříži?“ upřesnil Andrej.

„Ano.“

„Hmm,“ pokračoval Žeňa. „Dobrou měl tenhle Fredy prácičku, nemusel pomalu hnout prstem. Všichni za něj všechno udělali a on si jenom bez námahy přivlastnil tu slávu.“

Sensei se pousmál.

„Jak to že bez námahy? Taky do této záležitosti vložil jistý díl. Řídil se návrhy a nařízeními svých společníků a nepatrně pozměnil architektonický vzhled sochy. Například přidal k jejím nohám roztrhané řetězy „tyranie“. Do levé ruky jí vložil „knihu zákonů“...“

„Židovskou Tóru?“ zeptal se ironicky Žeňa.

„A proč Tóru?“ usadil ho Stas. „Vykládají ti tu o soše pro Ameriku.“

„A proč to odůvodňuješ Amerikou?“ ohradil se Žeňa. „Vždyť tu sochu vytvořil Žid. A jejich „knihou zákonů“ je Tóra.“

Vznikla malá pauza, během níž se všichni s údivem podívali na Žeňu. Poté pohlédli na Senseie. Ten se zlehka pousmál, mrknul na Nikolaje Andrejeviče a, jako by se nic nestalo, pokračoval dál.

„ „Kniha zákonů“ – tak nazývali ještě Deklaraci nezávislosti... Na tabulku v ruce sochy vyryli římskými číslicemi památné datum svobodných zednářů – 4. červenec 1776 – kdy jejich představitelé podepsali dlouho očekávanou Deklaraci nezávislosti, která otevírala cestu ke zformování jejich osobního státu... Frédéric také sochu oblékl do římského oděvu...“

Načež Stas znovu zaostřil svou pozornost na Žeňu.

„Tady to máš, slyšel jsi! Římské číslice, římský oděv. Všimni si – nikde nic židovského!“

V tu chvíli Sensei jen tak mimochodem poznamenal:

„Mimo jiné, římské právo, které dnes využívá celý svět, bylo zpracované ve starověkém Římu pontifiky – žřeci, kteří v tu dobu patřili k nejvyšší struktuře svobodných zednářů.“

„To je ale novinka!“ omráčeně pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Později vám o tom povím podrobněji... No a nakonec přidal Frédéric Bartholdi soše ženský vzhled a její tváři dodal rysy své vlastní matky Charlotte Beysser.“

„Všechno souhlasí,“ bystře pokývl Nikolaj Andrejevič. „Vždyť židovský národ považuje ženu nejen za pokračovatelku rodu, ale i za hlavní nositelku síly rodu. Národnost se u nich předává přes matku a ne přes otce, jak je tomu u jiných národů.“

Žeňa lehce dloubnul Stase do boku a vítězoslavně dodal:

„Vždyť jsem ti říkal, že by se to bez židů neobešlo!“

Sensei znovu vše ponechal bez jakéhokoli komentáře a pouze se lehce pousmál a pokračoval:

„Socha dostala název „Svoboda nesoucí světlo světu“.“

„Hmm,“ pokrčil rameny Viktor. „Jaká je to „Svoboda“?! Měli ji nazvat přesněji: „Rod židovských žřeců přinášející svou tyranii světu“.“

„Lady Sáro!“ zvonivě zvolal Žeňa, čímž vzbudil u ostatních smích.

Sensei udělal nevelkou pauzu, počkal, až se všichni uklidní a pak začal vyprávět dále.

„No a přirozeně byly ponechány atributy Mitry – pochodeň a koruna se sedmi paprsky. Potom se, samo sebou, Bartholdi bude vykrucovat a bude veřejnosti vyprávět, že koruna se sedmi paprsky nesymbolizuje nic jiného než sedm částí světa – sedm oceánů a sedm kontinentů. A pochodeň v pravé ruce není ničím jiným než atributem Osvěty. No a tak podobně, co by odvádělo od skutečné historie vzniku daných symbolů... Ať tak či onak, tato skupina realizovala onen projekt, i když se oproti datu výročí značně zpozdila. Socha byla dokončena, přivezena do USA a umístěna na ostrově Bedloe na žulovém podstavci uvnitř pevnosti Fort Wood, založené kvůli válce roku 1812. Mimochodem, stěny pevnosti byly rozloženy ve tvaru hvězdy.“

„Takže byla umístěna na ostrově?“ zeptal se Andrej. „A já jsem si myslel, že v New Yorku.“

„To sis myslel správně,“ přikývl Sensei. „Větší část New Yorku je vystavena na ostrovech. Malý ostrov Bedloe se nachází v New Yorském přístavu... Poznamenám jen, že ani to město, ani místo nebyly vybrány náhodou. Ostrov od XVII patřil Isaakovi Bedloovi. A až roku 1956 ostrov přejmenovali na ostrov Svobody.“

„Aaa, tak o to jde,“ s úsměvem poznamenal Nikolaj Andrejevič. „Takže Isaakovi. A já jsem si myslel, že ten název pochází z anglického „bad lands“, tedy „špatné země“, nehodící se pro zemědělství.“

„No tak," v položertu pronesl Sensei a řekl: „Tam patřil nejen tento ostrov, ale i centrální území, nacházející se v tomto přístavu a na ostrově Manhattan, v podstatě bohatým váženým židům. A řeknu vám ještě víc. Později se toto území stalo nejen nejluxusnější částí města s kancelářskými čtvrtěmi a mrakodrapy (mezi nimiž se mimo jiné nachází Organizace spojených národů), ale i významným mezinárodním finančním centrem. Vůbec ne náhodou se dnes New Yorku říká nepsaným hlavním městem světa, kde se koncentruje moc a bohatství."

„Zkrátka, Archónti se tam usadili přímo kapitálně," dospěl Viktor k závěru.

„I tak se to dá říct. Je to jedno z jejich hlavních center."

„A co znamenaly pochodeň a koruna u Mitry?" chtěl vědět od Senseie Kosťa.

„Pochodeň s ohněm v koncepci náboženství mitraizmu znamená životní sílu a koruna se sedmi paprsky je symbolem moci boha slunce Mitry a jeho šesti pomocníků. Ale abyste lépe pochopili, proč Svobodní zednáři převzali tyto symboly a jak v dějinách lidstva využili pro své záměry náboženství mitraismu, dovolte, abych se do této otázky trochu ponořil.

Náboženství mitraismus v podstatě vyšlo z oblíbeného náboženského učení, jež se zrodilo na území Starověkého Íránu (Persie), zoroastrismu – jednoho ze starodávných světových náboženských učení Zjevení, které se dodnes dochovalo jen v nepatrném objemu, zachyceném v posvátné knize zoroastrismu „Avestě". Celkový počet starodávných božstev v náboženství zoroastrismu je 33. Za nejvyššího boha se považoval Ahura Mazda, jehož jméno se převádí jako „vládce moudrosti"(Přemoudrý Bůh) nebo jako „vládce vševědoucí". Pokládali ho za tvůrce vesmíru, který byl stvořen silou jeho mysli, a také za ztělesnění moudrosti, jež řídila všechny činy bohů a lidí. Podle zoroastrismu vytvořil Ahura Mazda šest nesmrtelných svatých (a on sám byl sedmým). A všichni dohromady byli známi jako „Améša Spenta" – sedm „nesmrtelných vlivných" nebo jak je nazvali později „nesmrtelných svatých", „bytosti vyzařujících světlo", kteří v sobě ztělesňovali kvality samotného Ahury Mazdy. A jediným jejich prapůvodním symbolem byl lotosový květ!"

„Ó, přímo jako sedm Bódhisattvů Šambaly," poznamenal Viktor.

„Lotosový květ?!" současně s ním vyjádřili kluci svůj údiv.

„Ano. Pravda, trochu později, lidé začali těmto bytostem dle svého rozumu přisuzovat někomu ženské, jinému mužské pohlaví a začali každému z nich zvlášť připisovat svůj květ jako rozlišovací symbol. Například jednomu ze sedmi božstev – Bochu Mana („blahá myšlenka") – přisoudili bílý jasmín, dalšímu – Armaiti (Armataj — „pobožnost", kterou lidé připisovali manželce Ahura Mazdy) – muškátovou růži, třetímu Aurvatovi („celistvost") lilii a tak dále.

„No pochopitelně," přikývl Nikolaj Andrejevič. „Správně jsi to řekl, čisté znalosti lidi nepřitahují. Všechno se musí přikrášlit a překroutit, každý podle sebe."

Mitra

„Přesně tak. Původně lotosový květ symbolizoval poznatky učení Šambaly Bílého Lotosu. Později potom, když lidé ztratili podstatu těchto vědomostí, objevily se tyto květy – abychom tak řekli různé variace zobrazení tvaru květu lotosu... Takže ohledně této sedmičky se v jedné z knih Avesty – Jašt říká následující: „Jsou jedné myšlenky, jednoho slova, jednoho činu... Vidí své duše navzájem, přemýšlí o blahých myšlenkách, myslí o blahých slovech, myslí o blahých cílech... Jsou stvořiteli, původci, tvůrci, ochránci a strážci výtvorů Ahura Mazdy“.“

Podle učení Zarathustry těchto šest velikých božstev stvořených Ahura Mazdou vzbudilo k životu rod „jazatů“, čili „hodných uctívání“ nebo také „(ten), jemuž náleží uctívání“, kteří se ve staroíránském náboženství pokládali za hodné bohy, pomocníky Ahury Mazdy. Mitra byl jedním z nich, byl nejvíce uznávaný. Jako jejich pomocníci v záležitostech dobra a vyhubení zla sloužili hodní duchové – fravashi, který byl také považován za lomení paprsků Světla, jehož soustředěním byl Ahura Mazda... Původně ani tento Mitra neměl konkrétní podobu. Řadil se k náboženskému projevu, a dokonce ani neměl status nějaké samostatné podstaty. Slovo Mitra označovalo dohodu, souhlas, zprostředkování.“

„Dohodu?“ zaraženě pronesl Viktor. „A koho a s kým? S kněžími a božstvy, nebo mezi lidmi?“

Žeňa se usmál:

„Slovo dohoda se mi spojuje pouze s dohodou Ahrimana nebo s lidskými problémy.“

„Dohoda Ahrimana – to je pouze překroucená kopie toho, co bylo původně,“ poznamenal Sensei.

„A co bylo původně?“ projevil zájem Nikolaj Andrejevič.

„Podle prvotních poznatků, které se dávaly lidem, se do chápání slova „mitra“ vkládal smysl zvláštní vnitřní dohody, pokud to tak lze vyjádřit, zvláštního souhlasu člověka se sebou samým, konkrétně se svou vnitřní božskou podstatou – duší – nebo jak to nazývají lidé dnes – se svým Svědomím. A ta spočívala v tom, že pokud člověk učinil svou osobní volbu směrem duchovním, byl povinen následovat tuto cestu, jak svými myšlenkami, tak svými slovy i svými skutky. A tuto dohodu by neměl porušovat!

Proč byl Mitra později uctíván jako „nejvyšší strážce“ této dohody, který hlídal člověka „tisíci vjemy“, „desetitisíci očima“, „tisíci ušima“, „desetitisíci zvědů“ a nikdo ho nemohl oklamat? To vůbec neznamenalo, že člověka zvenku sledoval nějaký bystrozraký mutant s velkýma ušima. Ne. Člověk může oklamat kohokoli z lidí, ale sama sebe ne. Fakticky vychází kontrola nad dodržováním dané dohody nad myšlenkami, slovy a činy od člověka samotného. A jestli narušoval své vnitřní úmluvy, trvale se vracel k vlně své Materiální podstaty, jednoduše se nerozvíjel v duchovním vztahu dále. A jestliže dané

úmluvy plnil, pak samozřejmě v duchovním rozvoji podstatně postupoval a odhalovaly se mu nové horizonty poznání duchovního světa a sebe samotného.

Mimochodem, představy o této vnitřní dohodě nebyly známy pouze starým Íráncům. Ještě mnohem dříve o ní věděli také ve starověké Evropě, i ve starověké Indii. Ve védské mytologii se například do dnešní doby dochovaly známky o bohu Mitrovi, což v doslovném překladu ze staroindického jazyka označuje slovo „přítel“, Mitra se považuje za druhého účastníka této dohody. Společně s bohem Varunem (který byl spojen s kosmickými vodami a byl ochráncem pravdy a spravedlnosti) byli pokládáni za strážce morálního pořádku a držitele magické asurské síly. Staroindické slovo Asura znamená „disponující životní silou“,“ hned vysvětlil Sensei. „Mimo jiné, slovanský výraz „mír a bůh“ odpovídá védskému mitra-bhaga- a avestánskomu Mitra-Baga. Baga bylo indoíránské božstvo, které spravovalo rozdělení blaha, osudu a bylo spjato s Mitrou. Jednoduše řečeno to znamená, nakolik jsi byl vnitřně čistý před svým Svědomím, natolik jsi i utvářel budoucnost svého Osudu.

Právě kvůli nalezení duchovní čistoty, vnitřního očištění spojovali božský projev „mitra“ se slunečním paprskem. Později pak, když začali Mitru ztělesňovat nejen s jazaty, ale povznesli ho na úroveň syna Ahura Mazdy, dochovaly se přesto zmínky o jeho zrození jako „světla ze skály“, „slunce z kamene“. Lidé ho začali chápat v doslovném smyslu. Ačkoli to původně poukazovalo na zdroj těchto znalostí, daných lidem, a znělo to jako „ztělesnění světla z posvátných hor ve světě“, čímž se myslela Šambala. Proč bylo později jedním z pojmenování Mitry „zdroj Nebeského Světla“. Téhož Mitru vyobrazovali v mnohem pozdějších dobách nejen v paprskovité koruně, ale i jako stojícího na podpěře z květu lotosu...

Když učení přijalo náboženskou podobu, povýšili i Mitru v panteonu bohů jako prostředníka mezi bohem a lidmi a začali mu připisovat funkce, které dříve náležely Ahura Mazdovi. Konkrétně se Mitra stal soudcem na „mostě rozloučení“ Činvat, kam přicházela lidská duše po smrti.“

„Činvat? To bylo u Peršanů něco jako posmrtný soud?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Podle těchto náboženských přesvědčení, když člověk vstupoval na most Činvat, rozdělující království živých a mrtvých, pod nohama „hříšníka“ se most zúžil jako „ostří břitvy“ a pod nohama „světce“ byl most široký a pohodlný pro přejití. Na posmrtném soudu se po obou stranách Mitry nacházely s váhami spravedlnosti jazaty Rašnu a Sraoša, kteří na vahách vážili myšlenky, slova a skutky každé duše. Byla-li miska vah dobrých myšlenek a činů větší, převažovala, pak se duše daného člověka považovala za hodnou ráje. Přikláněly-li se váhy na stranu zla, odesílali duši do pekla, kterým se považovalo – a tady

poslouchejte dobře – „obydlí špatného úmyslu“, kde člověk znovu zakouší „dlouhou dobu utrpení, soužení, špatného jídla a žalostného naříkání“.“

„Zkrátka, na reinkarnaci,“ zobecnil Viktor.

Kosťa se podivil: „Egypťané mají posmrtný soud s vahami, Peršané mají posmrtný soud s vahami. Takže doopravdy existuje takový posmrtný soud s vahami, kde se soudí duše?“

„No, jak bych ti to mohl říci přesněji. To vše je asociativní vysvětlení, zjednodušené pro obyčejné lidské chápání, aby mohl člověk logicky pochopit a představit si, co se s ním přibližně stane po smrti těla. Vždyť procesy, dějící se vně materiálního světa, prakticky není možné přesně popsat. To je naprosto jiný svět.“

Žeňa hned „vysvětloval“ Kosťovi:

„No jo! To je pro tebe, kamaráde, jako by plavec vychvaloval neplavci (pro něhož je ta představa podobná smrti), jak je úžasné plavat v oceánu.“

Kamarádi se zasmáli, Sensei souhlasně přikývl a uzavřel:

„Všechna tato slova – „soud“, „váhy“, „sudí“ – jsou asociativní slova, vzatá ze života lidí, aby snadněji porozuměli tomu, co je čeká po smrti, a především, proč by měli využít ten krátký čas, který jim byl na zemi vyměřený, k dobrým myšlenkám, slovům a činům. Tyto asociace samozřejmě nejsou přesné, ale pro masy vyjadřují podstatu...“

„Ne, stejně si nedokážu představit, jak by bylo možné zjistit všechno o člověku, o jeho myšlenkách, slovech, činech, a to ještě za celý jeho život,“ pokrčil rameny Slávek. „Jak je tak možné rozeznat, kdo je kdo?“

Načež se Sensei usmál a filozoficky, záhadně odpověděl:

„Ukáže-li se čistý záblesk světla bez jakéhokoli stínu, spojuje se s celkovým Světlem do jediného paprsku. Objeví-li se místo záblesku světla stín, čisté Světlo odstrkuje stín do jeho prostředí. Neboť místo stínu je tam, kde není Světlo. A v tom je podstata.“

„A jaký je život tam, v duchovním světě?“ zasněně se zeptal Ruslan.

Voloďa pronesl hlubokým vojenským hlasem:

„Dospěj duchovně a zjistíš.“

Sensei také odpověděl Ruslanovi:

„Jako bych ti nevypravoval o podrobnostech duchovního světa, stejně s tebou musím mluvit jazykem materie a používat prostá přirovnání materiálního světa, jelikož lidské vědomí je materiální. V duchovním světě neexistuje žádný jazyk materie.“

Stas se očividně rozhodl vyzvědět více o této otázce, a začal proto podporovat Ruslana:

„To ne, avšak lidský jazyk oplývá tolika slovy. Možná lze tuto informaci nějak odhalit s pomocí širšího spektra slov.“

Místo odpovědi Sensei jen unaveně vzdychl. Žeňa, sledující situaci, se také rozhodl využít okolností a popíchl Stase svým dalším kalamburem:

„Koukej, to je jako by ses snažil opici vysvětlit mechanismus spalovacího motoru, ta to sotva pochopí.“

Kolektiv se zasmál. A Stas nespokojený, že se mu Žeňa míchá do jeho „čistých záměrů“, hned zareagoval na kamarádův vtípek:

„Ale vždyť tys to pochopil!“

Kolektiv se rozesmál ještě více. Jen Nikolaj Andrejevič pohoršeně pohlédl na ten neúnavný páreček, zakroutil hlavou, obrátil se k Sensei a shrnul:

„Takže to znamená, že v zoroastrismu časem došlo k výměně znalostí o vnitřním duchovnu za vnější materiální podněty?“

„Zcela správně,“ přikývl Sensei. „Vezmeme například toho Mitru. Vždyť potom ho začali uctívat, řekněme-li to současným jazykem, jako tvůrce společnosti, vedoucího sociální organizace lidí, jako božstvo dohody, souhlasu v chápání vzájemných vztahů v lidské společnosti.“

„To jsou všechno triky Ahrimana!“ znovu poznamenal Žeňa.

„Já bych to ještě trochu upřesnil. To jsou všechno triky Materiální podstaty v člověku. Lidé, dokonce i za Ahrimana, překroutili všechno po svém. Vždyť původně se ve skutečnosti nejednalo o válku mezi Dobrem a Zlem, o jakýsi nebeský souboj. Všechno se omezovalo na přirozené důvody vzniku nejvyšších Podstat z Jediného, jejich harmonické koexistence. Vždyť veškerá jejich „práce“ spočívá v jediném cíli – duchovním rozvoji lidské duše. A podívejte se, co máme teď? Jak vykládají učení Zarathustry? Že soupeřem (div že ne nepřítelem) Ahura Mazdy byl Angra Mainyu (Ahriman), jehož jméno znamená „zlý duch“. Že podle mytologie, když Ahura Mazda stvořil zemi, Angra Mainyu pronikl do jeho živlů. Vodu v oceánech udělal slanou, část země pouští. A dokonce sedmý výtvor – oheň – zkazil dýmem.“

„A tady se mu také podařilo zamlžit!“ okomentoval žertem Žeňa a opět rozesmál kolektiv.

„A mezi těmi všemožnými různorodými interpretacemi poznatků jsou, ovšem, i takové informace, že, když Ahura Mazda stvořil lidi, Angra Mainyu se vtělil do nižší povahy člověka. A od těch dob se v člověku perou o nadvládu dva principy: dobro a zlo...“

„Nebo řečeno naší řečí - Duchovní a Materiální podstata,“ řekl Viktor.

„Zcela správně. Mimo jiné se i považovalo, že svět, kde panuje Angra Mainyu, je naprosto protikladný jasnému světu Ahura Mazdy. Ahriman má také svou hierarchickou suitu, skládající se ze šesti mocných božstev (společně s ním ze sedmi), z nichž se každé staví proti dobrému duchu z okolí Ahura Mazdy. Podřízení mu byli zlí bohové – dévy, vytvářející Temnotu, Lež, Zlo a Neznalost – a také bezpočet nižších zlých duchů. Cílem dév bylo dosáhnout pokud možno maximální nadvlády nad lidským světem, a to jakýmikoli prostředky, počínaje zpustošením tohoto světa a konče různými materiálními svody a podrobením si stoupenců Ahura Mazdy. Mínilo se, že se všude pokoušejí hrát svou hru a klamat lidi nejrůznějšími způsoby, proto žádný člověk, ani žádná domácnost nemůže být zajištěna před jejich vlivem. **Ať by Ahura Mazda poskytoval lidem sebelepší blaho, Angra Mainyu časem jeho skutky s pomocí lži a klamu přetvářel ve zlo. A stěžejní myšlenka učení Zarathustry,“** zdůraznil Sensej, **„spočívala v tom, že triumf Dobra nad Zlem, Ahura Mazdy nad Angra Mainyu, je možný pouze s pomocí čistých, jasných sil a výhradně díky účasti lidí, kteří učinili svou osobní vědomou volbu ve prospěch dobra. A čistotou své víry, myšlenek, slov i skutků se postavili na stranu Ahura Mazdy, nacházeli se na tom místě, na němž jim bylo předurčeno, aby byli.** Zarathustra vybízel každého člověka nejen, aby uskutečnil svou vědomou vnitřní volbu, ale i k tomu, aby se zúčastnil této, jak ji nazvali později, „nebeské války“ a zřekl se oddanosti těm silám, jež neslouží dobru. **Neboť na tomto boji dobra a zla závisí celý světový řád.“**

„Tak v tom je podstata ‚nebeské války‘!“ nadšeně pronesl Nikolaj Andrejevič, jako by učinil velký objev. „Je to boj mezi Rigdenem Djapo a Ahrimanem za čistotu duchovnosti lidí! To znamená, že to není záležitost budoucnosti. Probíhá tu i dnes a nikdy se nezastavil!“ A omráčeně pokračoval: „Jaká je tohle mytologie? Přihlédneme-li ke všemu, co jsi nám teď řekl o uspořádání světa... Vždyť to je realita dneška!“

Sensei na něj právě pohlédl vlídným, souhlasným pohledem, jako na člověka, který pochopil mnohem více, než bylo odhaleno jeho sluchu, a pokračoval dále:

„Díky vědomé volbě lidí ve prospěch Dobra, jak tvrdil Zarathustra, každý člověk nejenže přiměřeně pomůže Rig...,“ Sensei se zadrhl a hned se opravil, „Ahura Mazdovi, ale i předurčí svůj budoucí osud. Jelikož fyzická smrt těla ve světě Ahrimana není skutečnou smrtí člověka. Je to pouze vysvobození duše – skutečného člověka z obalu materiálního těla.

Zarathustra tvrdil, že každá duše se po smrti těla dostane k Soudu a bude se zodpovídat za to, co vykonala během života.“

„Ach, zodpovídat se, zodpovídat se za všechno,“ těžce si povzdechl Ruslan. „A kdy teda můžeme žít a užívat si života? Vždyť proto to je život, jak říkal Ahri...“

Ale při posledním slovu se zarazil a jak se mi zdálo, pozastavil se sám nad sebou. Starší kluci se ušklíbli.

„Aha,“ sarkasticky spustil Žeňa, „Ahriman ti poví mnoho „užitečného“. Jen lépe poslouchej.“

„Objevil, koho poslouchat,“ zároveň s tím zakroutil hlavou Viktor.

„Včerejší návštěva ti byla málo?“ pronesl s úsměvem Stas.

Ruslan hned zareagoval na připomínky kluků.

„A co s tím má náš Ahriman? No považ, to se shoduje se jménem nějakého člověka. No, stane se. Možná že na Východě je to jméno rozšířené.“

Žeňa se teatrálně chytil za hlavu a poradil:

„No to je všechno, konec, zhasněte světlo! Ještě jeden „déva“ se zrodil.“

Ruslan očividně nepozorně poslouchal Senseie a nepochybně zcela nepochopil smysl slov Žeňi. A k tomu se navíc rozhodl dostat se z této trapné situace, v níž se ocitl sám svojí vinou, s pomocí žertu. S jižanským přízvukem pronesl:

„Eeeh, drahý příteli, jakápak já jsem „déva“? Ve skutečnosti jsem jedinec mužského rodu.“

Načež celý náš kolektiv vybuchl smíchy. A Stas ještě přidal:

„Už mlč, ty náš zemsko-vodní jedinče!“

Poté, co se kolektiv více méně se svými žerty uklidnil, se Nikolaj Andrejevič zajímal:

„Četl jsem, že v náboženství zooastrismu se zmiňuje, že na konci světa a na počátku tak zvané éry „rozdělení“ dojde k všeobecnému vzkříšení mrtvých, světci dostanou „budoucí tělo“, země vydá kosti zemřelých a nastane poslední Soud.“

„To jsou již dodatky Ahrimana, aby se duchovní naděje člověka spojila s materií, aby se zaměnila reálnost za iluzi, aby se zastínila práce člověka na sobě samém „teď a tady“ strachem ze vzdálené materiální budoucnosti,“ odpověděl Sensei.

„To znamená, že v původním učení toto nebylo?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ovšemže ne. Úděl duše přiměřeně podle myšlenek, slov a skutků člověka za celý jeho prožitý život se rozhoduje ihned po smrti materiálního těla: buď jde duše na reinkarnaci, nebo do vyšších duchovních sfér. Žádný Soud, kde se podle lidských představ budou vybírat světci, se konat nebude, a to už nemluvíme o přetvoření těchto lidí na „nesmrtelné“

v materiálním těle. „Konec časů“ – to je pouze doba odměřená pro život dané civilizace celkem. Jestli během tohoto období lidé ve své většině uskuteční duchovní změnu, budou moci nasměrovat civilizaci směrem k vzestupu duchovnosti a tehdy jim budou dány znalosti, díky nimž budou moci přežít přibližující se kataklyzma Země. Avšak pokud budou lidé ve své většině materiální a budou tíhnout k pozemským hodnotám, budou během kataklyzmatu jednoduše zničeni. Zrodí se další civilizace a začne vše znovu. Ovšem nehledě na toto všeobecné, co se týká celé civilizace, má každý člověk osobní Šanci vymanit se ze spárů materiálního světa a zasloužit si pro svou duši lepší osud. Využije-li roky svého života k tomu, aby ho prožil jako zvíře, proexistoval jako rostlina, nebo využije-li svůj přidělený čas k tomu, aby vyskočil do vyšších skrytých duchovních sfér, uskuteční dlouho očekávané úsilí své duše – to je jeho osobní věc a volba!... Podívejte, problém tkví v tom, že se člověk dělí na „já“ jako „osobnost“ a duši jako Něco, jednoduše nechápe, že jeho duše – to je i skutečný on.“

Sensei se na chvíli odmlčel a potom se opět vrátil k započatému tématu mitraizmu.

„Ano, ohledně původu kultu Mitry... Toto náboženství vzniklo v posledních letech do nového letopočtu a na Blízkém Východě a v Evropě si získalo velkou popularitu, a to ve mnohém díky politickým přesvědčením Archóntů. Tehdy potřebovali nějaké perspektivní náboženství, které by sjednotilo určité sociální vrstvy obyvatelstva (bez závislosti na národnosti), a to konkrétně panovníky, obchodníky a vojáky, jež byli nutní pro utvrzení jediné vlády Archóntů v různých zemích. K těmto záměrům se rozhodli využít kult Mitry, který se rozrůstal v Persii a Malé Asii, a podle svého způsobu ho zmodernizovali.“

„Počkej, trochu jsem se do toho zamotal,“ řekl Voloďa, „a Imhotep žil před Zarathustrou, nebo po něm?“

„Jistěže před.“

„Zajímavé, a proč si vybrali právě Mitru?“ zeptal se Viktor.

„Jednoduše tu byla jistá shoda populárních informací o něm (samozřejmě, pokud by se měly interpretovat ve světle světonázorů Archóntů) a záměrů, úmyslů a symbolikou svobodných zednářů. Mimochodem toutéž symbolikou, kterou si svého času vypůjčili u svobodných kameníků Imhotepa – vševidoucí oko a tak podobně.“

„To proto měli Imhotep a Zarathustra přibližně stejnou symboliku?“ znovu se zajímal Voloďa.

„A co je tady divného? Čerpali vědomosti z jednoho zdroje, pokud jsem to správně pochopil,“ vyjádřil se Nikolaj Andrejevič.

„Pochopil jsi správně,“ přikývl Sensej a pokračoval: „Svobodným zednářům imponovalo, že, například, Mitra řídil sociální organizaci lidí, že se považoval za božstvo

dohody, „kontraktu“ a měl vztah k myšlenkám vyjednávání, výměny, vzájemných sympatií a stavu světa. Využívali i oblíbené legendy o tom, že Mitra prošel pozemským ztělesněním, narodil se na „svět ze skály“, že „vstoupil do boje se Sluncem a vyšel z něj jako vítěz a stal se přítelem Slunce“, že ho uctívali jako „zdroj Nebeského Světla“.

A ještě – toto božstvo současně již bylo vyzdviženo jejich předchůdci v Babylonu, a to tehdy, když se v daném městě po jeho dobytí Peršany roku 539 nacházela rezidence perských vládců. Místní kněží se trochu ponasnažili a jazat Mitra byl zobrazen jako Šamaš, bůh Slunce. Obklopili ho řadou astronomických symbolů. Právě díky lehké ruce svobodných zednářů Mitra začal ochraňovat nejen přátelství, odměňovat své obdivovatele duševním klidem, mnohočetným potomstvem, ale i slávou, bohatstvím, na což se kladl obzvláštní důraz.

Archónti plně využívali text „Avesty“, aby do svých řad přitáhli co nejvíce pro ně zajímavých lidí. Usilovně propagovali, že Mitra, jako nejvyšší strážce dohody sleduje „tisíci vjemy“, „desetitisíci očí“, „tisíci uší“, „desetitisíci zvědů“. Kladli důraz na to, že na povel Mitry na každém kopci, na každém místě vhodném pro rozhled sedí osm služebníků, jako pozorovatelů dohody, kteří přísně kontrolují její dodržování. Právě Mitra uspořádává a organizuje zemi a život na ní. Zabezpečuje mír a harmonii mezi lidmi, dodržují-li dohodu, ochraňuje ty země, v nichž Mitru uctívají, a ničí ty země, které odmítají plnění dohody, čímž ho k tomu vyzývají. Prezentovali ho jako „usměrňovače hranic“, hlavního zprostředkovatele v jakýchkoli otázkách, toho, co rozlišuje dobro a zlo, pravdu a lež.“

„Pochopitelně. Jejich úmysly jsou zřetelně vidět,“ přikývl Voloďa.

„Archónti jednoduše pro své cíle využili tato všeobecná ustanovení, aby vytvořili konkrétní model chování lidí. Výklad populárních posvátných textů stočili na naprosto jinou, pro ně výhodnou cestu. Tak se Mitra stal ještě bohem války, božstvem oddanosti imperátorovi (v Římské říši II. – III. stol. n. l.), posvěcoval vládu carů a vyčleňoval je z řad smrtelníků. Podobná hra Archóntů s vírou lidí častokrát přiváděla k takové absurditě, že vojáci dvou bojujících stran, uctívající a modlící se k jednomu a témuž slunečnímu bohu, „nepřemožitelnému Mitrovi“, se ve jménu tohoto boha zabíjeli navzájem ve víře, že za tuto „pravou věc“ získají spasení pro svou duši.

Povšimněte si, že Svobodní zednáři vytvořili čistě mužské náboženství. Ženy se do řádu Mitry kategoricky nepouštěly. Ale pouštěli se sem chlapci, dokonce před začátkem dospělosti. Stejně i jako ve mnohých jiných starověkých školách se rituál zasvěcení skládal ze tří úrovní: duchovního sebeočištění, sebezdokonalování a kontroly nad svou Materiální podstatou. Ale jestliže byl v dávné minulosti závěrečný cíl namířen na vnitřní práci člověka a

duchovní rozvoj, Archónti věnovali mnohem více času vnější symbolice, rituálům zasvěcení do „tajných sil“ Mitry, založeným na agresivním mužském principu.

Měli rovněž sedm hierarchických stupňů (a chápání „stupňů“ bylo převzato ještě od svobodných kameníků Imhotepa a jejich stupňovité pyramidy). Člověk, nacházející se na nejnižším stupni, sloužil zasvěceným vyšších stupňů. Stupně se nazývaly: „Služebník“, „Havran“, „Voják“, „Lev“, „Peršan“, „Sluneční posel“ (toho oblékali do červených šatů a jako atributy sloužily právě paprsčitá koruna a pochodeň). Sedmý stupeň byl „Otec“, jehož, jak se dříve domnívali, ochraňoval Saturn. Jeho atributy byly frygická čapka, prsten a žezlo jako symbol tajné moci. „Otce“ v mitranské obci uctívali jako velkou autoritu. Ale existoval i „Otec otců“, jenž pod svou mocí sjednocoval všechny obce. Taková byla jejich struktura.

Svobodní zednáři rozšířili daný kult mezi římskými vojáky a jejich prostřednictvím se učení rychle rozneslo po celé Evropě. Objevilo se množství mitranských svatyň. Obzvlášť velká koncentrace se nacházela v Německu, Anglii, Francii. Jen v Římě jich mohl člověk napočítat kolem stovky.

Posléze se daný kult stal natolik vlivným, že se do sítí Archóntů začali dostávat lidi, na jejichž rozhodnutí závisely osudy celých národů. Vezměme si například římského imperátora Diokleciána, jenž uctíval Mitru a rovněž udělil tomuto bohu titul „Ochránce imperie“ – reorganizoval uspořádání imperie podle typu východní despocie a zavedl neohraničenou vládu – dominát. Pro koho byla taková neomezená vláda v opatrovnictví loutky výhodná? Archóntům.

Na mitraismus byla přivedena, kdo ví, jestli ne celá Evropa. Ale nehledě na takovou velkou práci, vykonanou Archónty, nebyl kult Mitry jediným. Neboť ještě důsledněji došlo k jasnému rozdělení na kult Západního Mitry, vytvořený Svobodnými zednáři (který nenaplnili pouze zoroastrismem, ale i babylonskou astrologií, řeckými mystérii a filozofií, to vše přibližovali pod maskou nové filozofie a jiného způsobu života pro lidi Západu), a starodávný kult Východního Mitry, který jako dříve uctívali v souladu s původní perskou vírou.

Avšak moudří lidé se stejně dobrali pravdy! A přirozeně, taková opozice nemohla pokračovat dlouho, jelikož byl mitraismus na Východě velmi populární a příliš mnoho lidí vědělo o původním starodávném učení Peršanů. Proto, když na svět přišel Ježíš a jeho učení začínalo nabírat na popularitě, tak se tehdy stalo následující. Archónti zpočátku aktivně vzdorovali tomuto duchovnímu vzestupu, vystrkovali do popředí svůj Západní mitraismus, jako neústupného konkurenta nového učení. A potom přestali bojovat a jednoduše vytvořili z tohoto nového duchovního hnutí své náboženství – křesťanství. Zkopírovali sem mnohé

psychologické mechanismy, legendy mitraismu, prvky kultu, symboliku, a dokonce i formu organizace jejich komunit.“

Nikolaj Andrejevič udiveně pohlédl na Senseie:

„Chceš říct, že křesťanství... Můžeš k tomu říci něco trochu podrobněji?“

„Mohu. Ale o tom si povyprávíme o něco později. To je příliš velké téma na to, abychom ho mohli odhalovat právě teď.“

„Dobře,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

„Tak to vypadá, že…“ začal Viktor přemýšlet nahlas, „historie se opakuje? Náboženství křesťanství bylo opsáno z náboženství mitraismu?“

„No řekněme to tak,“ promluvil Sensei, „byla použita táž myšlenka vítězství Věčného Dobra nad světovým zlem s příchodem Spasitele, slib nesmrtelnosti duše věřících a odměny v jiném světě. Tentýž smysl obřadů, který spočíval v tom, že se člověk duchovně očišťoval a transformoval, vytvářel nerozdělitelné pouto s Bohem.“

„Tak co je tu špatného?“ pokrčil rameny Stas. „Zdá se, že myšlenka je správná.“

„Přesně tak. Myšlenka je správná. Leč v čí byla rukou? Náboženství – to je mocná síla vlivu. A síla je stále síla. Vše závisí na tom, kdo a jak ji využije a jakým směrem ji namíří. Odsud pramení i odpovídající výsledky.“

„Aha, buď dům, nebo ruiny,“ kývl Žeňa.

„Tak, o tom to je,“ těžce vzdechl Sensei a pokračoval. „Ale jestli náboženství mitraismu utvářeli jako náboženství „vojáků“, kteří měli aktivně vést válku „se zlem“...“

„No ano, a obrázek toho zla jim malovali Archónti, kteří vycházeli ze svých politických cílů,“ s ušklíbnutím zahučel Voloďa.

„Ale jakpak... Tak podívejte, jestli byl mitraismus náboženstvím „vojáků“, pak bylo křesťanství především náboženstvím pokory, všeodpouštějící lásky ke všem lidem, dokonce i když to byl tvůj nejhorší nepřítel... Lidé od Archóntů značně rozšířili rámec svého elektorátu, protože teď se mohli k jejich víře pokory a smíření připojovat nejen muži, ale i ženy.“

„O, šikovně zpracovávají lidi,“ poznamenal Viktor.

Žeňa přidal svůj další omyl:

„A tak to je! Na úpatí hory není vidět, kdo na vrcholu vládne.

Sensei se společně s ostatními usmál a řekl:

„Dnes se mnozí historikové přou, proč mitraismus, ke kterému se hlásila celá Evropa a Přední Asie, se náhle tak snadno vzdal své pozice ve prospěch křesťanství, dříve „málo známému“ a vystavujícímu se krutému pronásledování. Ve skutečnosti se nikdo ničeho

nevzdával. Jednoduše Archónti vyměnili svůj starý vývěsní štít za nový. Firma zůstala stejná, pouze cedule byla jiná.“

„A je to tady,“ usmál se Žeňa a obrátil se na Stase. „Tady máš tu svou sluneční korunu!“

„Ano, takže k původu Sochy svobody...,“ připomenul nám Sensei. „V tu dobu byla největší stavbou New Yorku. Zajímavé je, že oficiálně přijímali sochu tíž představitelé svobodných zednářů, včetně tehdy bývalého prezidenta USA, zednáře Grovera Clevelanda. Jedinými osobami ženského pohlaví, které byly puštěny na ceremonii odhalení sochy, byly žena Bartholdiho, Jeanne-Emilie, a jejich osmiletá dcerka, Lessepsa-Totot.

„A zase Židovky!“ okomentoval Žeňa a opět tak vyvolal úsměšek na tváři starších kluků.

„A ještě něco,“ řekl v žertu Sensei, „Grover Cleveland na této ceremonii pronesl následující slova: „Nikdy nezapomeneme ani to, že si zde Svoboda vybrala svůj domov, ani to, že jí zvolený oltář nikdy nebude zanedbaný.““

„Ale už,“ pousmál se Nikolaj Andrejevič. „Když vycházíme z chápání uspořádání světa Archóntů, mají tato slova hlubší význam.“

Sensej přikývl.

„Je potřeba říct, že zpočátku nebyla mezi lidmi socha příliš oblíbená. Tahle situace vydržela až do začátku první světové války, dokud se u Archóntů neobjevil zájem využít sochu Svobody k manipulaci vědomím lidí a, samozřejmě, si na tom slušně vydělat. Jednali přes ministerstvo financí USA, které bylo v tu dobu znepokojeno získáváním prostředků na pokrytí válečných nákladů. Jejich lidé „získali povolení“ na propagování a hromadnou tiráž plakátů s vyobrazením sochy Svobody a prezentovali ji jako „skutečný symbol Svobody Ameriky“. Utržené prostředky dělaly skoro polovinu válečného rozpočtu.

„Oho!“ hvízdl Voloďa. „Tak takhle si udělali reklamu na plakátcích!“

„Ale to nejzábavnější je, že se dnes oficiálně socha Svobody pokládá za majetek státu USA, že je zapsána na seznam UNESCO (Organizací spojených národů pro otázky vzdělání, vědy, kultury) jako památník světového významu, avšak důkladně se zamlčuje, kdo ve skutečnosti stojí za touto masovou propagací a dodnes z toho reálně dostává výnos.“

„Ale OSN se také nachází v New Yorku!“ živě pronesl Stas, skutečně pochopil něco většího. „To znamená, že všechny otázky se řešily v rámci jednoho města, přesněji jedné organizace.“

„Hm, a odezva jejich rozhodnutí se jako vlna valila do celého světa,“ dodal Viktor.

***

„To je jen malá epizoda v globální hře Archóntů“, řekl Sensei, vyslechl repliky chlapců a pokračoval v příběhu o vzniku USA. „Takže, co se týče Ameriky… Když Archóntové dokončili svůj plán na rozšíření státních hranic, začali stejně barbarským způsobem pracovat na umělém vzestupu americké ekonomiky na úroveň světového lídra a také upevnění této země na pozici nejvýznamnějšího státu na světě. Archóntové vyprovokovali první světovou válku, aby tak značně oslabili své silné evropské konkurenty, a to včetně Ruska, jehož ekonomika se v té době začala velmi intenzivně rozvíjet (a mimochodem, jehož armáda byla tehdy největší na světě), a Německa, které překonalo dokonce Anglii v oblasti průmyslu i vojenství. Neboli v době, kdy se Archóntové zabývali vytvářením USA, v důsledku čehož se situace v Evropě v podstatě vymkla jejich kontrole, zorganizovali nové ‚rozdělení světa‘, s novým rozložením sfér vlivu, kolonií, kapitálových investic, zdrojů surovin a odbytišť. Vše bylo předem promyšleno a pečlivě naplánováno do posledního detailu. Přípravami na první světovou válku se zabýval tak zvaný Výbor 300.

„Oh, co to je za ježka v kleci?“ se sarkasmem se zeptal Žeňa.

„Je to jedna z organizací, které dnes tvoří pyramidu hierarchie Archóntů. Myslím, že pro lepší

pochopení souvislostí vám povím pár slov o struktuře dnešní pyramidy Archóntů. Takže, pod

kontrolou Ahrimana (kterého ve velice úzkém kruhu nazývají ‚Vševidoucím okem‘ a v širších kruzích je vnímán o něco víc abstraktně, jako ‚vůdčí duch‘, ‚oko Luciferovo‘) je soustředěno dvanáct Archóntů. Tento uzavřený ‚kruh kněží‘ tvoří společně Radu 13, ve které má šest členů také moc kněžských soudců pod vedením Ahrimana. V podstatě právě toto je hlavním útočištěm Archóntů. Dál se pod kontrolou Archóntů nachází Rada 33, v níž jsou zastoupeni nejvyšší hodnostáři Svobodných zednářů, kteří mají značný vliv na světovou politiku, ekonomiku a církve. Tito Svobodní zednáři zároveň s tím tvoří elitu Výboru 300.

Chtěl bych poznamenat, že nejdříve byl tento výbor, který v roce 1729 založila organizace známá jako Britská východoindická obchodní společnost, vytvořen za účelem zajištění různých obchodních případů a také pro podporu obchodu s opiem a provádění bankovních operací v mezinárodních bankách. Tento spolek byl původně ovládán Britskou korunou. Situace se ovšem radikálně změnila poté, co se výbor dostal do područí Svobodných zednářů. V dnešní době Výbor 300 sdružuje více než tři stovky členů, včetně nejvlivnějších zástupců Západních zemí. Zahrnuje také zásadní část světového bankovního systému.

Dále následuje výčet mnoha jiných tajných organizací, které se navzájem překrývají jako slupky cibule. V podstatě se tyto ‚slupky' oddělují od určitého spolku lidí, kteří vytváří hned několik dalších různých poboček spolku a sami jsou členy těchto poboček. Pro Archónty je to výhodné proto, že jedna a táž vlivná osoba nejenže ovládá velkou mezinárodní korporaci nebo zastává vlivnou funkci na mezinárodní úrovni, ale je také členem hned několika tajných spolků, kde zajišťuje neveřejnou kontrolu jejich členů a současně funguje jako spojovací článek mezi ostatními částmi tohoto uceleného systému.

Například Kulatý stůl, jedna z organizací kontrolovaných Archónty, vytvořila dceřinou napůl tajnou organizaci, Radu pro zahraniční vztahy (CFR), která je dnes jednou z nejvlivnějších organizací ve Spojených státech. Členy CFR byli prakticky všichni američtí prezidenti ještě před tím, než byli zvoleni do této funkce. Mimochodem, právě pod CFR spadá vedení Světové banky. Vnitřním kruhem CFR je řád Lebky a kostí, kam zase patří vnitřní kruh Jason Society, který je součásti řádu Hledání. Mimochodem právě z těchto lidí jsou vybíráni výkonní členové Rady pro zahraniční vztahy a Trilaterální komise. Členové těchto řádů skládají určitou přísahu, která je zbavuje jakýchkoli závazků vůči komukoli a čemukoli, například vůči národům, vládám, právním zákonům kterékoli země apod. Mají za to, že tato přísaha neutralizuje jakoukoli jinou přísahu, kterou by složil člen řádu v průběhu své činnosti. Jinými slovy věrnost a oddanost jsou uplatňovány pouze ve vztahu ke vlastnímu řádu.

A to se už ani nezmiňuji o takové americkoevropské organizaci jako jsou Bilderbergers (vytvoření bývalým příslušníkem SS, který sloužil na I. G. Farben, byl členem Výboru 300 a nyní je v dějinách zapsán pod jménem princ Bernhardt Nizozemský – ‚Prince Bernhard of the Netherlands'), jejíž členové tvoří seskupení nejvlivnějších finančníků, průmyslníků, vůdčích osobností různých států a vědců. Bildenbergské komise, které mají své centrály ve Švýcarsku, sestávají z členů různých tajných spolků Svobodných zednářů, jakými jsou například Freemasoni, Vatikán, Černá šlechta (The Black Nobility). No, a tak dále, a tak podobně."

„Chcete říct, že NATO je také podřízeno těmto ahrimanovým strukturám?" zeptal se Andrej.

„Jasně, jsou to první přisluhovači."

„A co OSN?" zatvářila se nedůvěřivě Taťána.

„Ano," kývl Sensei.

„Ne, s NATO bych to ještě pochopila – je to vojenská organizace. Ale OSN?" pokrčila dívka rameny. „Ve škole nám říkali, že tato organizace byla vytvořena za účelem rozvoje mezinárodních vztahů, pro podporu a upevnění míru a pro zajištění bezpečnosti ve světě..."

Žeňa se usmál.

„No jasně, co je psáno v učebnici, to nám vykládají. Kdo by chtěl na svou hlavu nakládat problémy ?

„Přesně tak“ potvrdil Viktor. „A to není jen ve škole... Jak se podíváme na jména autorů,

našich učebnic a vědeckých publikací, přichází dojem, že se všichni učíme v Izraeli.“

„To je pravda“, usmál se spolu všemi Nikolaj Andrejevič.

Nakonec přišla řada odpovědí i pro Senseie.

„Není divu, že jsou informace ohledně OSN předkládány právě v této podobě. Vždyť my jsme pro Archónty pouhou ‚veřejností‘, jejíž příslušné ‚názory‘ je třeba formovat již od dětství. Kolik historiků mají Archóntové? A všichni píšou ‚dějiny‘. I když, pokud budete hledat pečlivě, je možné, že najdete to, co hledáte. A co se týče Organizace spojených národů, budu vám vyprávět o jejím vzniku. Ale až někdy později, abyste v kontextu všeho ostatního pochopili, k čemu Archóntové potřebují takovéto struktury.“

„Takže, přípravou ‚podmínek‘ pro první světovou válku se zabýval Výbor 300. Vytvářel celou řadu organizací, které prováděly všestranné průzkumy a analýzy akčních plánů, které by mohly vést ke kýženému výsledku. Dále také, což byl druhotný úkol, psychologické zpracování obyvatelstva metodou takzvaného ‚sociálního klimatizování‘, aby došlo ke změně veřejného mínění v různých zemích ve prospěch války a aby lidé vnímali informace, které jim byly předkládány hromadnými sdělovacími prostředky bez uplatnění jakéhokoli racionálního nebo kritického přístupu.

Po dokončení důkladné ‚kalkulace‘, podepsání nezbytných úmluv, neboli když bylo vše připraveno, zcela jednoduše využili triviální konflikt mezi Rakouskem-Uherskem a Srbskem. Ten se týkal atentátu na rakouského následníka trůnu, arcivévodu Františka Ferdinanda, a na jeho manželku Žofii, který spáchali v Sarajevu srbští vrazi z okultního spolku Černá ruka. Rakousko-Uhersko pod nátlakem Svobodných zednářů předložilo Srbsku předem nesplnitelné ultimátum. A přesto, že Srbsko bylo ochotno splnit řadu požadavků, rakousko-uherští ‚muži u moci‘ mu stejně vyhlásili válku. A už to jelo! Německo vyhlásilo válku Rusku, pak Francii. Velká Britanie vyhlásila válku Německu. V závislosti na tom, který stát byl čí spojenec, si navzájem pomáhali a účastnili se války na příslušných stranách. Jenže právě podepsání těchto spojeneckých dohod kdysi iniciovali prostřednictvím svých poskoků ti, kteří se bezprostředně podíleli na vypracování válečných plánů.

Do této války bylo vtaženo třicet osm zemí a v převážné většině z nich trpěli obyvatelé, krachovala ekonomika. V podstatě došlo k rozpadu tří imperií – ruské, německé a rakousko-uherské. Přičemž z pozůstatků těchto imperií byla vytvořena stále stejná a již poněkud omšelá forma vlády – ‚republika' – kterou Archóntové používají v období mocenských změn už od dob starověkého Říma. Latinský výraz ‚res publica' znamená v doslovném překladu ‚věc veřejná'. I když při pohledu na skutečné dějiny by se to správně mělo nazývat ‚věci Archóntů'. O republice se hlasitě vykřikuje, že je to forma vlády, kdy je hlava státu volena lidem. Ve skutečnosti je tento představitel volen určitým kolegiem lidí, kteří bohužel nezřídka zastupují zájmy Archóntů. A já se ani nedivím, že v současnosti většinu moderních států tvoří republiky."

„Ježkovy oči! Vždyť my jsme také Svaz sovětských socialistických republik," plácl se do čela Žeňa, kterému najednou svitlo. A hned prohlásil: „Jenže já jsem stejně vlastenec! Mám rád SSSR! I když nijaké, ale je to naše, vlastní!"

„Taky mám rád svou vlast," s těžkým povzdechem pronesl Sensei. „Jenže na lásku ke své zemi se lidí nikdo neptá, když některé destruktivní osobnosti na pokyn Archóntů činí v jeho zemi svou zvůli a drze vnucují ideologii Archóntů. I když co se týče slovanských zemí, ať už je nazýváš jakkoli, Slované vždy zůstávají Slovany. Je to věčný trn v oku Archóntů. Slovanský národ je pro zvrácenou logiku Archóntů příliš nepředvídatelný… Vezměme si například ruské impérium. Dokud si Rusko jen pomalinku prosekávalo ‚okno do Evropy', tak to málokoho zajímalo. Ale když díky významnému vzestupu ekonomiky pohostinně otevřelo světu své dveře, Archóntové najednou zpanikařili. Nejen, že zástupci Archóntů byli fakticky odříznuti od řízení státu, ve značné míře díky Pjotrovi Arkaděvičevi Stolypinovi, ale Rusko také začalo upevňovat svůj vliv na mezinárodní úrovni, což bylo pro impérium Archóntů vážnou hrozbou. A o peníze ani tak nešlo. Slovanská mentalita představuje to, čeho se nejvíc bojí. Vždyť to není legrace, co když se slovanskou štědrostí nakazí jiné národy, co když se skutečně probudí jejich duše, ukolébané sladkými povídačkami a sliby Archóntů? Základy celého světa Archóntů tvoří sobeckost a materiální podstata. Prostřednictvím peněz ovládají celý svět. Tudíž by došlo k rozpadu impéria Ego, jež bylo vytvořeno Archónty a v němž jsou pro člověka hlavním bohem peníze! A to by znamenalo, že by také došlo k rozpadu jejich osobní nadvlády nad těmi zeměmi a národy, které se vrátí ke svým duchovním kořenům nikoli teoreticky, ale skutečně. Takže dojde k opakování stejného příběhu, jako v případě Imhotepa, jen v rozsahu větším než jeden stát? Pro Archónty je takový stav věcí horší než smrt!

A tak, aby nepřipustili tuto katastrofu z jejich pohledu globální, tak se vážně pustili do zničení ruského impéria. Nejen, že vtáhli zemi do války, ale také financovali uměle vytvořenou krizi a rozpoutali občanskou válku. Právě oni financovali únorovou ruskou buržoazní revoluci a předali moc do rukou takzvané prozatímní vlády, v níž všech jedenáct ministrů byli masoni. A to už ani nemluvím o tom, kdo se postavil do čela kabinetu, o Alexandru Fjodoroviči Kerenském, vlastním jménem Áron Kirbis, který byl synem židovky, masonem 32 stupně zasvěcení s masonským židovským titulem ‚rytíře Kadoš'. Tento demagog poté, co byl prosazen do nejvyšších vládních kruhů, v podstatě během půl roku zničil ruskou armádu, státní vládu, soud a policii, způsobil rozpad ekonomiky a znehodnocení ruské měny. Lepší výsledek, než byl rozpad velkého impéria za tak krátkou dobu, si Archóntové nemohli ani přát.

No, a co provedli s takovými velmocemi, jakými byly Německo a Rakousko-Uhersko? Lidé Archóntů ještě před válkou , omotali' vlády těchto států svými vlivnými ‚rádci', utvořili určitou skupinu ‚svých' lidí, která se později stala jádrem německo-rakouského vojenského bloku. S jejich pomocí rozpoutali globální válku a až neuvěřitelně vyčerpali tyto státy. Rakousko-Uhersko se jejich zásluhou zcela rozpadlo a na jeho území byly vytvořeny drobné a slabé státy. S Německem byla roku 1919 uzavřena předem nesplnitelná zotročující smlouva, nazývaná Versailleská mírová smlouva, která by, pokud by byla přesně dodržována, způsobila úplný krach Německa jako státu, nebo v opačném případě by měla za následek novou světovou válku, s čímž také Archóntové počítali. Mezi tím lidé Archóntů technicky zametli v Německu všechny stopy své činnosti prostřednictvím listopadové revoluce, ke které v tomto státě došlo v roce 1918. Lidu byla vnuknuta představa, že tato revoluce svrhla monarchii a dala vzniknout tak zvané Výmarské republice, ve které, všimněte si, se během 14 let její existence 21krát změnil kabinet ministrů. Mimochodem, jako základ pro výmarskou ústavu byly použity vzory z ústavy americké.

A to raději pomlčím o ostré ekonomické krizi, která vznikla následkem první světové války. Tato jatka, která Evropě vnutili Archóntové, měla za následek přímo astronomický nárůst státního dluhu téměř u všech zúčastněných zemí. Dokonce i Anglie se zadlužila. Odkud ale v tom případě pocházely úvěry na obnovu zničené ekonomiky a na splácení zahraničního státního dluhu u mezinárodních bankéřů? No přece právě od těchto mezinárodních bankéřů, kteří v podstatě iniciovali celé toto ‚válečné divadlo', zvětšovali své ‚úvěrové pasti' a prostřednictvím daní loutkových vlád odírali až na kůži obyvatelstvo těchto zemí.

Který stát měl jednoznačný prospěch z této války? USA. Během první světové války ekonomika tohoto státu rostla šíleným tempem díky válečným objednávkám zemí Antánty.

Američtí ‚žraloci v moři obchodu‘, které měli pod kontrolou Archónti, využili toho, že v Evropě zuřila válka a přední evropské společnosti byly nuceny částečně omezit svou činnost. Díky tomu začali zabírat nové trhy téměř ve všech důležitých regionech zeměkoule. Přirozeně, že si přivlastnili také pořádný kus válečných ‚trofejí‘. Právě během této války se Spojené státy z dlužníka staly významným světovým věřitelem a samotný New York se dostal na pozici hlavního věřitele kapitalistického světa.“

„Aha, tak takhle to zkombinovali, pokýval hlavou Voloďa.“ „To je až potupné, malá hrstka manipulátorů v porovnání s celým lidstvem a přivedla do záhuby tolik lidí.“

Sensei s ním souhlasil a pokračoval:

„Takže, právě po této válce lidé Archóntů vytvořili tak zvanou Ligu národů, na jejichž základech bylo později vytvořeno OSN.“

A slovo "liga" není náhodou od slova "legion“ ? " zeptal se s úsměvem Victor.

„Francouzské slovo ‚ligue ‘ je zdrobnělé od slova ‚ligo‘ a znamená ‚svazovat‘. Člověk, který se v prostředí svobodných zednářů bezprostředně zabýval otázkami vzniku této organizace

v rámci strategického plánování v povalečném období, přišel s tímto názvem vedený svými hudebními preferencemi. Faktem ale je, že liga je hudební znak v podobě oblouku nad notami. To znamená, že v daném místě se hraje plynule, bez přestávky. Nebo jak říkají hudebníci - legato.“

Nikolaj Anderejevič s údivem pohlédl na Senseie.

„Jenže to by pak znamenalo, že Liga národů byla založena hned po první světové válce…“

„Přesně tak,“ předešel jeho úvahy Sensei. „Byla vytvářena jako nedílná součást následujících událostí. Dva roky před oficiálním datem založení této organizace byly její hlavní teze již předneseny na setkání Svobodných zednářů v Paříži. Vytvoření Ligy národů bylo předkládáno světové veřejnosti jako nezbytné mezinárodní spojení států za účelem zajištění míru a bezpečí. Ve skutečnosti bylo pod záštitou této organizace stvrzeno uspořádání světa, které zcela vyhovovalo zájmům Archóntů. V počátcích Liga národů sdružovala 32 států (jejichž značná část byla jednoduše donucena do Ligy vstoupit), které podepsaly Versailleskou mírovou smlouvu. A také 13 pozvaných neutrálních států. Hlavní sídlo této organizace se nacházelo ve Švýcarsku, v Ženevě. Mimochodem, Švýcarsko si Archóntové uzpůsobili pro sebe jako jedno ze svých doupat pro uchovávání kapitálu a to tak, že jej prohlásili za zemi s ‚neomezenou neutralitou‘. Během dvou světových válek, kdy se Švýcarsko v důsledku své polohy v centru Evropy fakticky nacházelo v samotném pekle

válečných akcí, nespadla ani jediná bomba na jeho území. Právě ve Švýcarsku se už ve třicátých letech usídlili rezidenti zvláštních služeb téměř všech států, jenž se připravovaly na novou válku chystanou Archónty.

V souladu se stanovami Ligy národů měly být veškeré mezinárodní konflikty vyřešeny mírovou cestou prostřednictvím arbitráže rady Ligy národů. A na toho, kdo naruší tento mír, se vztahovaly sankce. Jenže to vše bylo jen na oko, jen zdání, aby Archóntové mohli kontrolovat situaci a realizovat své plány. Koncem třicátých let, kdy Svobodní zednáři vytvořili pro Archónty novou ‚šachovou figurku' na světové politické šachovnici zvanou Adolf Hitler se Německo začalo aktivně připravovat na novou válku a bezohledně porušovalo všechny úmluvy. Vedoucí činitelé Ligy národů se tvářili, že nic nevidí, a zcela otevřeně zaujali pasivní a nečinný postoj. Tato ‚mírumilovná' organizace nehnula ani prstem, aby předešla druhé světové válce. Přičemž o tom, že se tato válka připravuje, věděly prakticky všechny státy v Evropě."

„Copak i druhou světovou válku naplánovali Archóntové?" podivil se Slávek.

„Ano. Jenže tentokrát ji udělali mnohem rozsáhlejší, aby si zajistili rozšíření svého vlivu a zvýšení zisků. Tentokrát vtáhli do války sedmdesát dva států a válečné akce byly naplánovány tak, aby zasáhly území čtyřiceti států, což znamenalo nevyhnutelnou poválečnou závislost těchto států na mezinárodních věřitelích, v jejichž čele stáli zástupci Archóntů.

„Takže, vzhledem k tomu, že se Liga národů zdiskreditovala v očích světové veřejnosti, Archóntové jako vždy vyměnili starý vývěsní štít za nový, ale ponechali původní podstatu. A pak došlo po druhé světové válce k oficiálnímu rozpuštění Ligy národů ve Švýcarsku a k oficiálnímu založení ve zcela jiné části světa – ve Spojených Státech, ve městě San Francisco – mezinárodní Organizace spojených národů, která byla vytvořena pro podporu a zachování míru a bezpečí a pro rozvoj mezinárodní spolupráce."

„No jo, vždyť je to stejné, jen se to čte obráceně," zasmál se Žeňa.

„Mimochodem, sídlo OSN se nacházelo v New Yorku, na pozemku, který byl za tímto účelem vyčleněn a věnován rodinou Rockefellerů. Při oficiálním založení OSN bylo jen v americké delegaci 47 členů CFR…"

Žeňa vybuchnul smíchy společně se staršími chlapci a sarkasticky pronesl heslo:

„Aha, Svobodní zednáři všech zemí spojte se!"

„Nebo spíš – všechny země spojte se pod nadvládou Archóntů," žertem vyslovil jinou variantu Sensei. „Už jen ten úvod ke Stanovám OSN, vypracovaný Svobodnými zednáři, stál opravdu za to!

„Preambule? A co to je?" zeptal se Slávek.

„No to je taková předmluva, osobitá úvodní část nějaké důležité mezinárodní úmluvy, dokumentu. Obsahuje poučení ohledně okolností, které posloužily jako důvod k vydání odpovídajícího dokumentu, jeho motivy a cíle.“

„Ano, bylo by zajímavé zjistit, co napsali v této preambuli,“ řekl mimo jiné Nikolaj Andrejevič.

Načež Sensei vesele kývl hlavou a řekl: „Ale prosím tě!“ A i k našemu údivu se lehce zamyslel, jako by se na něco rozpomínal, a pak odhalil následující informaci:

„Preambule k Chartě OSN, která byla zveřejněna roku 1945, zní takto: „**My, lid Spojených národů, jsou odhodláni**

uchrániti budoucí pokolení metly války, která dvakrát během našeho života přinesla lidstvu nevýslovné strasti,

prohlásiti znova svou víru v základní lidská práva, v důstojnost a hodnotu lidské osobnosti, v rovná práva mužů i žen a národů velikých i malých,

vytvořiti poměry, za nichž mohou býti zachovány spravedlnost a úcta k závazkům plynoucím ze smluv a jiných zdrojů mezinárodního práva a

podporovati sociální pokrok a zlepšovati životní úroveň ve větší svobodě,

a k tomu cíli

pěstovati snášenlivost a žíti spolu vzájemně v míru jako dobří sousedé a sjednotiti své síly k zachování mezinárodního míru a bezpečnosti a přijmouti zásady a zavésti metody zajišťující, aby ozbrojené síly nebylo užíváno leč v společném zájmu, a

používati mezinárodního ústrojí na podporu hospodářského a sociálního povznesení všech národů,

rozhodli jsme se sdružiti své úsilí, abychom dosáhli těchto záměrů.

Proto se naše vlády skrze své zástupce, kteří se shromáždili v městě San Francisku a předložili své plné moci, jež byly shledány v dobré a náležité formě, **dohodly** na této chartě Spojených národů a zřizují tímto mezinárodní organizaci zvanou „Spojenými národy“.“

A když Sensei utichl, chlapci dali průchod svým pocitům.

„No to je číslo!“ ironicky pronesl Stas. „Tomu se říká, jak povídal Viktor: ‚sám si seju, sám si sklízím, sám si zpívám ‘.“

„Ano,“ pokýval Nikolaj Andrejevič hlavou a zamyšleně zopakoval: „...dohodli na této chartě...“ A kam se jako měli schovat? Podle všeho po válce Archónti zahnali tyto země do takových podmínek, že si jen zkus odmítnout ‚takový lichotivý návrh ‘.“

„Ne bez toho“, přikývl Sensei. „Původně bylo do OSN vlákáno jen padesát jedna států a pouze třicet z nich byly vyspělé státy, ty ostatní byly, jak se říká, rozvojové země. Přirozeně,

že dnes je členů OSN mnohem víc… Na první pohled Archóntové vytvořili OSN jako takového ‚hodného policejního přítele' pro všechny, který přijde na pomoc a pomůže, když to někdo bude velmi potřebovat. Jenže v těch otázkách, které bezprostředně souvisí se záležitostmi Archóntů, tento ‚hodný strýček' maximálně tak vysloví důrazný nesouhlas a tím to také skončí… Aby Archóntové dostali celý svět pod svoji kontrolu, snažili se vytvořit v obnovené struktuře této organizace několik ‚Rad', které by zasahovaly do sféry mezinárodní ekonomiky a ‚bezpečnosti', do sociální sféry.

„Rad"? Je to něco jako Rad 13?" usmál se Žeňa.

Stas, který pozorně poslouchal Senseie, popíchnul loktem Ženu.

„Nepřerušuj svými komentáři."

Žeňa utichl a Sensei pokračoval:

„Vytvořili Mezinárodní soud, Generální shromáždění OSN, Sekretariát. Dokonce do znaku OSN vecpali svou číselnou symboliku – na glóbu vytvořili 33 polí, kolem glóbu napravo a nalevo je 13 klasů. No, jednoduše jako obvykle. Jo, kromě obvyklých ‚Rad' tato organizace dnes řídí množství zvláštních služeb. Například Mezinárodní radu pro telekomunikaci, Světovou zdravotnickou organizaci, UNESCO, Světovou banku, Mezinárodní měnový fond."

„Táák," zaraženě promluvil Nikolaj Andrejevič. „To tedy vypadá, že když se dnes státy obrací na OSN jako na rozhodčího se žádostí o vyřešení jejich problémů a ukončení válek, tak se v podstatě jejich prostřednictvím obrací na Archónty, neboli na ty, kdo rozpoutává tyto války a rozsévá globální konflikty?!"

„ To vypadá jako cibulovitý princip! neudržel se Žeňa. „Celosvětový stát ve státech světa!"

„Poslouchej, suflé, ty jsi už skončil se svými komentáři" v žertu napomenul Stas svého kamaráda.

Sensei nevěnoval pozornost narážkám chlapců a pokračoval:

„OSN není jedinou organizací, kterou Archóntové ovládají. Pokud se na to podíváte pozorně, tak zjistíte, že Archóntové jsou skutečnými pány více než poloviny velkých mezinárodních organizací, které v současnosti existují."

„A k čemu toho Archóntové tolik potřebují?" nechápavě pokrčil rameny Slávek.

„Přece kvůli vlivu na svět a pro rozšíření své moci. Používají k tomu jakékoli prostředky, neštítí se ničeho, počínaje ideologickým zpracováním lidí a finančním nátlakem konče."

„Finančním?"

„Ano. Rozhlédněte se kolem sebe, jak neustále rostou ceny všeho – nemovitostí, zboží, potravin – podívejte se jak stoupá míra inflace. Jak je v tisku tento proces zobrazován jako ‚proces živelný a nepředvídatelný' a ospravedlňuje se ‚celosvětovým' zvyšováním cen. Jenže opravdu je tento proces ‚nepředvídatelný'? Cožpak tento rok země neurodila stejné ovoce a zeleninu jako vloni? Cožpak stoupla kvalita zboží? A vůbec, kdo diktuje celosvětové zvyšování cen? Mezinárodní bankéři, kteří jsou ovládaní Archónty. A dochází k tomu uměle! Proč? Aby se člověk dostal do hmotné závislosti. Aby se jeho mysl zabývala neustálou starostí o to, jak zvýšit svůj příjem tak, aby jeho rodina mohla nějak existovat na tomto světě. Pro příklad nemusíme chodit daleko. Podívejte se na své známé, při každém setkání, u čeho končí každá debata? Zpravidla u rozboru zvyšování cen, u stížností na neustálý nedostatek peněz a s tím souvisejících problémů. A tady máte odpověď na otázku, jak Archóntové zotročují člověka materiálnem.

Takže pod rouškou všech těchto na první pohled počestných archóntovských organizací, které ovlivňují dění ve společnosti, se ve skutečnosti skrývá vnucování Arhimanovy ideologie, která přetváří mysl člověka ve prospěch hmotné agrese, ve prospěch volby Materiální podstaty a v globálním měřítku – vtahuje lidskou civilizaci jako celek do materiální propasti. Jak to může pro lidstvo dopadnout, to už víte."

„No, ale co se s tím dá dělat?!" s panikou v hlase promluvil Slávek.

„Odvěká otázka všech lidí a národů," poznamenal Viktor.

Kdežto Sensei klidně a stručně odpověděl:

„Vše je v rukou samotných lidí, vše záleží na osobní volbě každého z nás."

„Zajímavé, a alespoň někdo se na tomto světě se už někdy Archóntům postavil?" zajímalo Stase.

„Bezesporu. Jinak by dějiny lidstva skončily už dávno."

„No, a kdo jim tedy čelí?"

„Různí lidé, osobnosti z oblasti vysoké politiky, ale také z lidu. Existují i tací, kteří, když si uvědomí, že se stali loutkami Archóntů, snaží se vymanit se z jejich vlivu."

„Co bychom měli dělat, abychom těmto lidem pomohli?"

„Především je třeba, abys byl sám Člověkem a neuvíznul v zajetí materiálních tužeb a egoistických přání, které jsou hlavní pákou ideologie Archóntů."

***

V rozhovoru vznikla malá odmlka, po níž se Voloďa se zájmem zeptal Senseie:

„Cos nám to říkal o Hitlerovi? ‚Vymodelovali' ho Svobodní zednáři?"

„Ano."

„Tak tohle slyším poprvé. Odjakživa jsem si myslel, že se dostal k moci jednoduše jako charismatický politik se svou skupinou."

„Já také," souhlasil s ním Viktor. „No, a jak to bylo ve skutečnosti?"

„Ale… to je dlouhá historie," neochotně poznamenal Sensei.

„Sensei, vyprávěj nám o tom," požádal s úsměvem Voloďa a vyjádřil tak názor všech. „Vím přesně, že to, co nám povíš, v žádné knize nenajdeme."

„No, kdybyste se moc snažili, tak byste našli. Všechno jde, když se chce a hlava je na svém místě," řekl Sensei napůl žertem, ale nakonec se poddal přemlouvání chlapců a pověděl toto: „Hitler nebyl vždy Hitlerem. Narodil se jako všichni, se svědomím jako ‚nepopsaný list'. Byl osobností s velkým vnitřním nadáním, který dokonce snil o tom, že se stane knězem. Vlastně, chtěl bych poznamenat, že se velmi mnoho lidí rodí s velkým nadáním. Jenže později je pohltí kolotoč nicotných starostí a zpravidla se plně nerozvinou… Takže v určitém okamžiku svého života Adolf učinil volbu ve prospěch ideologie Archóntů a prohrál na plné čáře v boji se svojí materiální podstatou. A to mohl využít svou vnitřní sílu pro dobrou věc a stát se skutečně svatým člověkem duchovního světa."

„Hitler a svatý?!" podivil se Andrej. „Tak to mi tedy hlava nebere, takovou věc."

„Tvůj názor je pouze ovlivněn následky jeho volby," poznamenal Sensei a pokračoval. „Co se týče Hitlerových rodičů, chtěl bych jen poznamenat, že jeho otec, který se jmenoval Alois, původně nosil příjmení své matky, Schicklgruber. Jenže proto, že byl později vychováván v rodině svého strýce Johanna Hiedlera, tak si změnil jméno na Hitler. Po čase si Alois našel místo rakouského celního úředníka. Jeho poslední manželka Klára Pölzlová byla o 23 let mladší než manžel. Jejich rodiny byly v blízkém příbuzenském svazku. Adolf se narodil v roce 1889 v malém rakouském městečku Braunau, na pomezí Rakouska a Německa. Jeho bratři a sestry zemřeli v raném dětství. Dospělosti se dožil pouze on a jeho mladší sestra Paula. V rodině vládl despotický otec, který hodně pil a často bil děti, což se přirozeně odrazilo na jejich psychice."

„Ano," pokýval hlavou Nikolaj Andrejevič, „lidé si často ani neuvědomují jaké strašlivé následky pro budoucnost může mít jejich nerozumné a sobecké chování v rodině."

Sensei s ním souhlasil s pokračoval:

„Proto chlapec vyrůstal zamlklý a stranil se lidí. Byly pro něho typické prudké výkyvy nálad, od silného rozrušení až k hluboké depresi. Když bylo chlapci osm let jeho matka, která byla hluboce věřící katoličkou, poslala mladinkého Adolfa do rakouského města Lambachu,

do farní školy kláštera benediktinů a doufala, že se stane knězem. Jenže tento klášter nebyl tak úplně obyčejný. A ne náhodou byla budova tohoto kláštera ozdobena svastikou, stejně tak jako oltář a vstupní brána. Zlatá svastika byla také v erbu představeného, jímž byl Theodor Hagen. Pod pláštíkem tohoto katolického kláštera se ukrýval celý tajný řád, který v podstatě praktikoval pod rouškou esoterických znalostí Východu okultní praktiky Svobodných zednářů a využíval jejich obřady síly.

Rok po příjezdu Adolfa Hitlera umírá Theodor Hagen, představený kláštera. Po smrti představeného přijel do kláštera cisterciácký mnich Josef Lanz a předložil vedení kláštera‚pověřovací listiny' ze samotného Vatikánu. Byly mu bez jakýchkoli výhrad odevzdány některé zvláště tajné materiály z klášterní knihovny. Tyto materiály zahrnovaly celou řadu starých manuskript, jenž Hagen ve své době přivezl z Blízkého východu na pokyn představených svého řádu.

Josef Lanz byl po prostudování těchto manuskript ohromen nejen tím, jaké informace odhalil, ale také praktickými znalostmi v oblasti okultních technik, které probouzely určité síly a poskytovaly určité možnosti. Jenže pro jejich uplatnění bylo potřeba mít svůj vlastní vnitřní kruh. A s tímto problémem mu pomohli. Mezi Lanzovými ‚vyvolenými' se ocitl také mladý Adolf, který s dětskou naivitou a důvěřivostí obdivoval pompéznost církevních svátků a mystickou tajemnost obřadů, které byly v klášteře prováděny. Takže nejenom zpíval písničky v dětském sboru a ministroval během mše…

Chlapec se měnil před očima. Došlo u něho k spontánnímu otevření síly. Toho si nemohla nevšimnout Adolfova matka. A proto, že Adolf svou matku miloval, pověděl jí to, o čem se na žádost svých představených zapřísahal nikdy s nikým nemluvit. Matka se zděsila, když uslyšela co ve skutečnosti ‚učí' jejího milovaného syna. Když zjistila, co se v klášteře děje, nejenže odtud syna odvezla, ale dokonce se celá jejich rodina na popud otce, který se také velmi bál odhalení, přestěhovala jinam. I když později v oficiální verzi bude uvedeno, že chlapec byl vyloučen z klášterní školy za to, že byl přistižen, jak kouřil v klášterní zahradě… Jenže přes veškeré snahy rodičů bylo už pozdě. Protože spontánní probouzení této síly nemělo na chlapce jen pozitivní vliv (začal se lépe učit, zejména pokud ho učební předmět zajímal, projevovaly se u něj zřejmé kvality vůdce), ale vyvolalo to také negativní projevy, v jejichž důsledku jeho rodiče také předčasně opustili tento svět."

„Takže to vše se dělo na úrovni jeho podvědomí?" zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Později se Hitler, už jako mladík, sám spojil s těmito lidmi, v podstatě kvůli nim nechal školy a fakticky zůstal s nedokončeným vzděláním. Je třeba poznamenat, že počínaje tím rokem, kdy Adolfova rodina urychleně opustila své bydliště, došlo k mnoha

událostem, které měly za následek jiné události. Josef Lanz odešel z kláštera a změnil si jméno na Lanz von Liebenfels. Za podpory určitých zainteresovaných osob z řad Svobodných zednářů, jejichž nitky vedou mimo jiné také do Vatikánu, vytvořil v roce 1900 tajné společenství řád Nového chrámu (neboli Nový řád templářů) a jeho sídlo umístil ve Vídni. Následně založil známý časopis Ostara, pojmenovaný na počest germánské bohyně jarního světla měsíce května. Napsal několik knih. Ve svých knihách se Lanz zaobíral především tématy hyperboreí, Agarty, Šambaly, Asgardi, legendárního sídelního města Thule.

Řád Nového chrámu se stal jedním ze středisek okultního proudu, nazývaného ‚Vihinei', což v překladu ze staré němčiny znamená ‚zasvěcení'. Avšak v té době vzkvétalo nejen toto společenství. Ze stejných sponzorských kořenů Svobodných zednářů vyrostlo také mnoho jiných řádů a tajných společenství. Například Řád Guido von Lista, rakouského básníka a okultisty, zakladatele školy magie run, patřil ke stejnému proudu ‚Vihinei'. Guido von List vypracoval celou doktrínu Armanismus, která dle jeho názoru představovala esoterickou část starogermánského náboženství a jejich tajných znalostí. Byly to svérázné závěry člověka, kterého ve své době značně ovlivnily publikace o indickém okultismu, práce Heleny Blavatské, Friedricha Nietzsche a samozřejmě také stará mytologie germánských národů.

Tak či onak, pro Svobodné zednáře bylo výhodné šířit mezi obyvatelstvem tyto nacionalistické nálady. Snažili se zakládat podobné organizace v různých městech. V Mnichově se v roce 1918 objevila ještě jedna pobočka jejich lóže, společenství Thule, pod vedením barona Rudolfa von Sebottendorfa, jejíž cíle zněly pro všechny poměrně neškodně – zkoumání starogermánské kultury."

Protože se Sensei na chvíli odmlčel, Viktor promluvil:

„Nějak pořád nemůžu pochopit, že by se Vatikán zajímal o Šambalu."

„Svobodní zednáři se vždy tajně pídili po jakýchkoli informacích, souvisejících se Šambalou," odpověděl Sensei.

„Tedy, to bych neřekl, že v těch letech došlo k tak prudkému vzestupu podobných společenství," poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Ale vůbec ne, doktore, zájem o podobné znalosti a pokusy o vytvoření různých společenství podobného rázu nikdy neustávaly. Je toho poměrně dost i dnes. Prostě jen pro mnohé lidi v souvislosti s válkou došlo k vypíchnutí malého časového úseku, který se týkal tohoto tématu, ze značného objemu informací. Vlastní téma Šambaly bylo aktuální vždy… Ano, ale zpět k Hitlerovi. Adolf byl také zaujat těmito okultními směry a četl podobnou literaturu. A ne náhodou si zvolil pro realizaci svých mladických plánů město Vídeň. Nešlo

ani tak o Vídeňskou akademii umění, kam se snažil dostat, jako spíše o tajné společenství jeho ‚starých známých', které již v té době přesídlilo do Vídně a které ochotně navštěvoval, i když zrovna shodou okolností vedl v tomto městě nuzný a polohladový život."

„To jsou mi věci! Co ho tam tak lákalo?" podivil se Stas.

„No, tak především praktiky."

Žeňa se s úsměvem pohoršil:

„Copak ti ‚staří známí' ho nemohli ‚nakrmit, ohřát, sebrat'?"

„U nich to bylo zavedeno tak, že si každý řešil své problémy sám," poznamenal k tomu Sensei. „Ideologie, které tam byly propagovány, souvisely nejen s mystikou, s prioritami nacionálního okultizmu, hledáním Šambaly, Grálu, ale také do značné míry s tématy, zaobírajícími se nejvyššími židovskými kněžími, kteří se snaží prostřednictvím jimi kontrolovaných marxistů uchvátit vládu nad světem. A toto téma bylo usilovně šířeno v mnoha tajných a veřejných společenstvích Svobodných zednářů. Proč? Za prvé, toto téma bylo populární mezi různými vrstvami obyvatelstva. Za druhé, Svobodní zednáři jej jednoduše využívali pro realizaci záměrů Archóntů a pro přípravu vědomí národa na nadcházející světovou válku, aby šli lidé bojovat o cizí území, šli na smrt pro ‚posvátnou' ideu osvobození světa od nadvlády těchto židovských kněží."

„To je ale cirkus!" pousmál se Viktor. „Takže to vlastně vypadá, že využívali nenávist lidí vůči Archóntům ve prospěch samotných Archóntů?"

„Ano, prostřednictvím stimulování pudových instinktů v lidech," dodal Sensei k tomu, co řekl Viktor. „A když vypukla první světová válka, mnozí lidé chápali tuto válku jako samozřejmost, včetně Hitlera, který se pod vlivem těchto lidí i přes své chatrné zdraví přihlásil jako dobrovolník na frontu. A po válce a po hanebné porážce Německa, po násilné revoluci v tomto státě a po vzniku Výmarské republiky, takovéto nálady ještě zesílily. Po návratu z války Hitler opět navštívil své ‚staré přátele' z tajného řádu, kteří bydleli v Mnichově. V té době Svobodní zednáři nutně potřebovali prosadit co nejvíc svých lidí nejen do státní struktury Německa, ale také do různých německých politických stran, aby zajistili vytvoření podmínek pro druhou světovou válku."

Andrej se hned zeptal:

„Takže Archóntové hned zahájili přípravy na druhou světovou válku, jak měli v plánu?"

„Jak už jsem říkal, plánují své postupy na mnoho desítek let dopředu. Proto Archóntové zohlednili ve svých plánech nejen první a druhou, ale také, bohužel, mnohem globálnější třetí světovou válku…"

„ Třetí?“ téměř sborově se zeptali chlapci.

„ Ano. Řeknu vám o tom ... o něco později. Takže, pro vytvoření podmínek pro druhou světovou válku Svobodní zednáři postupovali v souladu s plány Archóntů a využili všechny své rezervy. Pro jejich ‚odchovance‘, které strhl proud dění a mezi nimiž byl také Hitler, se našla speciální práce. Nejdříve Hitlera zařadili do složek, které zajišťovaly špionážní sledování drobných politických sdružení a stran, kterých bylo v Německu tehdy velmi mnoho. Sbíral údaje o programech, cílech, světonázorech, souběžně pozoroval taktiku chování lídrů stran, způsob jejich vystupování, zaznamenával nejúspěšnější témata vystoupení.

Následně, po nějaké době, byl Hitler zařazen do Německé dělnické strany, která byla založena na popud Sebottendorfa, díky snahám ‚bratří‘ lóže – novináře Karla Harrera a zámečníka Antona Drexlera. Hitlerovy schopnosti v oblasti politické agitace, jeho obdařenost vnitřní silou, značný vliv mysticizmu na jeho vědomí, a také mnohaleté členství a závislost na vnitřním kruhu tajného řádu, to vše z něj činilo jednoho z kandidátů na roli ‚Führera‘ (vůdce), který měl rozpoutat válku, výhodnou pro Archónty.“

„Jedním z kandidátů? Copak byli i jiní uchazeči?“ zajímalo Viktora.

„Bezesporu. I s nimi vážně pracovali lidé Archóntů… Hitlera seznámili s architektem Alfredem Rosenbergem a s novinářem a dramatikem Dietrichem Eckartem, kteří byli členy společenství Thule. Během následujících tří let tito lidé pracovali na jeho řečnickém projevu. Eckart vycvičil Hitlera nejen v umění mluvit před obecenstvem, naučil ho také správně formulovat své myšlenky na papíře. Mimo to do něj neustále pumpovali informace o tajném učení řádu a všeobecné politické teorii, které byly určeny pro veřejná vystoupení. S použitím určitých technik a praktik, jimž se naučil v řádu, Hitler za pomoci zvláštní skupiny senzibilů, kteří ho podporovali v okamžiku vystoupení, zvyšoval intenzitu svého osobního působení na lidi.

Hitler začal rychle růst jako řečník, získával popularitu v prostředí různých sociálních skupin a plánovitě zvětšoval početnost svého posluchačstva. Když se členská základna strany značně rozrostla, došlo k její reorganizaci, během níž byli staří lídři strany odsunuti z vedení. Na odpovědná místa, zabývající se finančními a organizačními záležitostmi, Hitler dosadil lidi ‚vhodné‘ pro řád. Byly stanoveny zásady vůdcovství a strana byla přejmenována na Národně socialistickou německou dělnickou stranu (NSDAP). Mimochodem, slovo ‚nacista‘ je svéráznou zkratkou slov nacionální socialista. Symbolem strany se stala starobylá svastika a také stejně prastarý a pro okultisty významný pozdrav ‚Heil!‘ s gestem natažené ruky. V podstatě byla pro Hitlera vytvořena nejen strana, ale celý řád podle vzoru středověkých

rytířských řádů. Byly vytvořeny bojové jednotky na ochranu stranických zasedání a shromáždění – jednotky ‚hnědých košil' (SA), a jako osobní věrná Führerová ‚garda' – jednotky ‚černých košil' (SS). Byla zavedena přísná disciplína. V podstatě Hitlerova strana – NSDAP – tvořila stát ve státě a kopírovala významné státní instituce a systém dceřiných veřejných organizací, svazů, zasahujících do vrstev mládeže, inteligence, pracujících apod. Měli dokonce vlastní teroristickou organizaci. A ještě bych chtěl zvláště zdůraznit, že byl vytvořen pyramidový systém führerství. Strana začala aktivně propagovat rasizmus, antisemitismus, vystupovat proti Versailleskému míru, který měl být podle nich pro Německo osudným, a proti zásadám liberální demokracie. Kladla si za cíl přilákat do svých řad co největší počet ‚ukřivděných a uražených' a maximálně rozšířit volební základnu této strany.

Avšak kariéra jakéhokoli politického činitele není ani tak založena na řečnickém umění a organizačních schopnostech, jako spíše na stabilním a štědrém financování. Dnes se můžeme v mnoha historických zdrojích dočíst, že prvními sponzory Hitlerovy strany byly manželky bohatých bavorských průmyslníků. Ve skutečnosti je to ale jinak. Tato informace byla do ‚dějin' vložena záměrně kvůli veřejnosti, aby zůstaly skryty skutečné zdroje financování Hitlerovy strany a druhé světové války jako celku."

„No, ale copak je možné všem zatajit ‚dějiny'?" podivil se Andrej.

„Hravě. V roce 1946 Rockefellerův fond vyčlenil značnou peněžní částku na to, aby byla světové veřejnosti předložena nějaká oficiální verze druhé světové války, která by utajila skutečné informace o tom, kdo financoval tuto válku a díky komu byl nastolen nacistický režim, ale hlavně, aby utajila celý okultně-mystický podtext nacismu, který zcela zjevně ukazoval na vedení Archóntů."

„To je mi ale novina!" užasl Viktor.

„Podívejte se pozorně na dějiny, které jsou předkládány masám počínaje školními učebnicemi. Archóntové zpravidla speciálně směřují svou propagandu, následkem čehož jsou vina a trápení v plné míře položeny na bedra jednoho člověka nebo je naopak všechno dobré připisováno jedné osobě, přičemž vaše zvědavost je zkoncentrována na jeho osobních kvalitách. Jenže z nějakého důvodu je často zamlčováno to hlavní – co formovalo přesvědčení tohoto člověka, případně od koho je převzal; kdo dal tomuto člověku do rukou moc, kdo ho učinil veřejnou, světově známou osobností; a především, kdo financoval jeho prosazení se. Když to totiž víte, tak si můžete snadno spočítat, kdo tahá za provázky této ‚loutky'."

„A Hitler byl také loutkou Archóntů?" zadrmolil svou otázku Kosťa.

„Samozřejmě… Ba co víc. Dokonce i po Adolfově smrti, po válce, pokud se náhodou objevily knihy s podrobnými informacemi, které ukazovaly na skutečné pány této veřejné

loutky (protože to nebylo možné zcela utajit, zejména když se to stalo před tolika lidmi), byla tato díla vyhledávána, ničena, zakazována Spojenci.“

„Pracovali operativně!“ vojensky ocenil Voloďa.

„Takže, pokud jde o financování Hitlerovy strany. Odkud by se v Německu, které se v podstatě hroutilo pod tíhou povinností – vyplatit obrovské válečné reparace (které byly vyměřeny německému národu Archónty prostřednictvím Versailleské smlouvy a vyvolaly krach německého peněžního systému a chronickou inflaci), vzaly obrovské prostředky pro nastolení nacistického režimu? Dříve, než odpovím na tuto otázku, chtěl bych vás upozornit na to, jak Archóntové prosadili schéma vytěžení dvojitého zisku od německého národa po první světové válce. Za prvé, právě k Archóntům (prostřednictvím jejich organizací) se v konečném výsledku dostávala převážná část peněz z reparačních plateb, a to jako k hlavním věřitelům těch zemí, které byly válkou poškozeny. Za druhé, donutili Německo vzít si na vyplacení těchto peněz úvěr, opět od mezinárodních bankéřů. A aby si ulehčili takové sprosté okrádání německého národa, založili tito mezinárodní bankéři ve Švýcarsku Banku pro mezinárodní platební vyrovnání neboli Banku pro mezinárodní vyrovnání. S její pomocí bylo možné provádět reparační platby tak, že peníze z účtu jednoho státu, třeba Německa, byly převedeny na účet jiného státu, který měl také účet v této bance. Mezinárodní bankéři měli přirozeně z těchto transakcí značné úrokové výnosy a provize… Pod rouškou všech těchto poskytovaných úvěrů do Německa, zejména v roce 1924, proudil obrovský kapitál, který ‚žraloci v moři obchodu‘ od Archóntů ždímali z amerického lidu.“

„Z Ameriky?“ zeptal se s údivem Viktor.

„Ano. Právě na základě tohoto amerického kapitálu se začala budovat Hitlerova válečná mašinérie.“

„Proč právě před rokem 1924?“ zajímalo Nikolaje Andrejeviče.

„Proto, že právě tento rok se stal odrazovým bodem pro obrazně řečeno spuštění časovače ‚bomby‘, kterou vytvořili Archóntové pro rozpoutání druhé světové války. Do roku 1924 přichystali několik hlavních záležitostí. Jednak byl v podstatě připraven uchazeč, který rozpoutá tuto válku. A hlavně byl do Německa převeden kapitál, nezbytný pro totální příchod tohoto vůdce k moci. Mimo to se do země se začaly stahovat okultní síly Archóntů, které následně vytvořily základní jádro nacismu. Roku 1924 přijeli někteří jejich asijští zástupci. Mimochodem, pokud jde o posledně jmenované… Již roku 1926, díky tajné činnosti Karla Haushofera, o kterém si ještě povíme, se v Německu, a zejména v Mnichově a v Berlíně, začaly objevovat a formovat velmi neobvyklé ‚kolonie‘ Tibeťanů a Indů. V podstatě byli

jejich příslušníky členové tajného řádu černé magie, který sdružoval odchovance řádů Zeleného draka a Žlutých čepic.

Za druhé, v témže roce 1924 byly uskutečněny plánované události na mezinárodní úrovni. ‚Podnikatelské vrstvy' Velké Británie, USA a Francie zbrojí za značné rozšíření ekonomické spolupráce s Německem, díky čemuž začíná probíhat proces slučování německého, amerického a anglického kapitálu prostřednictvím vytváření společných podniků a bankovních organizací. Vemte si například mezinárodní kartel I.G. **Farbenindustrie AG** (I.G. je zkrácené označení, které v překladu znamená ‚společný zájem'), který kontroloval celosvětový chemický a farmaceutický průmysl a přirozeně představoval obrovskou politickou a ekonomickou sílu. Jeho sídlo se nacházelo v Německu. Na jeho fungování se podílelo 93 států. Byl to jeden z největších světových koncernů. Pro Německo I. G. Farben vyráběl téměř polovinu všeho německého benzínu a v období války jeho závody produkovaly mimo jiné také plyn pro plynové komory. Téměř všichni ve skutečném vedení tohoto mezinárodního kartelu byly Svobodnými zednáři – vlastníky velkých podniků a také ti, kteří zastávali různé odpovědné funkce ve vládě, mimo jiné i ve Spojených státech. Finanční ředitel I.G. Farben, Hermann Schmitz, byl současně ve vedení Německé banky a také ve vedení Banky pro mezinárodní platební vyrovnání."

„Až tak?!" podivil se Viktor.

„Ano, je to tak. Například jména jedněch z hlavních spojovacích článků Svobodných zednářů, kteří se aktivně účastnili financování nacistů… Je to prezident německé Reichsbank, Hjalmar Horace Greeley Schacht (Tinglef Schleswig-Holstein). Později se stal nacistickým ministrem ekonomiky. Mimochodem, rodina Schacht již po mnoho let patří mezi finanční elitu světa. A ne náhodou se stal Hjalmar Schacht hlavním německým zástupcem americké finanční korporace Morgana… Mimo něj to byli Averell a jeho bratr Roland Harrimanové – američtí finančníci a členové řádu Lebky a kostí. Prováděli tyto operace prostřednictvím Union Bank (Union Banking Corporation se sídlem v New Yorku), která byla společným podnikem německého průmyslníka Thyssena a Harrimana. Mimochodem z osmi ředitelů této banky byli čtyři členy řádu Lebky a kostí. A vůbec, chtěl bych poznamenat, že Roland Harriman financoval jak Sověty, tak i nacisty, prostřednictvím Banky Brown Brothers Harriman. Všimněte si, že jedním z jeho nejdůvěrnějších spolupracovníků byl Prescott Bush, který se později stal ředitelem Union Bank…"

„Bush?!" pronesl s úžasem Nikolaj Andrejevič. „Není to náhodou příbuzný současného prezidenta USA George Bushe?"

„Samozřejmě, že je to příbuzný. Je to jeho otec! Vůbec, chtěl bych poznamenat, že tento klan Bushů je přímo ukázkou aktivní práce Svobodných zednářů. Aktivně se účastnili realizace tajných plánů Archóntů během první a druhé světové války. Například Prescottův otec, Samuel Prescott Bush byl během první světové války členem Rady válečného průmyslu a byl odpovědný za dodávky munice pro armády.“

„Munice?“ zeptal se Voloďa. „Zlaté místečko.“

„A po první světové válce zastával funkci prvního prezidenta Národní asociace manufakturní výroby a ekonomického poradce prezidenta USA, Herberta Hoovera. A ne náhodou právě v těchto letech (1929–1933) byla uměle vytvořena hluboká ekonomická krize, která byla v USA označována jako ‚Velká deprese‘… Tchán Prescotta Bushe, George Herbert Walker, byl významným finančníkem, který mimo jiné založil v New Yorku již zmiňovanou společnost Brown Brothers Harriman. Právě on sponzoroval volební kampaň jiného zástupce Svobodných zednářů, který vystřídal Herberta Hoovera na postu prezidenta USA, Franklina Delano Roosevelta, původně pocházejícího z rodiny vlastníka půdy a vlivného obchodníka s velkými konexemi v politických kruzích… Ano… jak Prescott, tak také George Bush byli aktivními členy řádu Lebek a kostí…“

„Lebek a kostí? Úplně jako opravdoví piráti,“ pousmál se Stas.

„Jo, jo, z Archóntového moře,“ dodal Žeňa.

„Takže v období druhé světové války, když novináři vypátrali informace o tom, kdo skutečně sponzoroval nacisty, s nimiž Amerika válčila, byl zahájen soudní proces, kde byla zdiskreditována jména Harrimana a Prescotta Bushe. Jenže tato záležitost byla rychle ututlána. Mimochodem, neobešlo se to bez účasti Allena Dullese, který byl advokátem Prescotta Bushe.“

„Allena Dullese?“ podivil se Voloďa. „Ředitele CIA?“

„No, ředitelem se stal o něco později, po válce. V té době byl společníkem advokátní kanceláře v New Yorku, kterou vlastnil jeho bratr John Foster Dulles. Tato advokátní kancelář zastupovala zájmy dalšího z velkých sponzorů nacistů, rafinérské společnosti STANDARD OIL, kterou vlastnil Rockefeller. Rovněž v roce 1942 byl Allen Dulles za příslušné ‚zásluhy‘ jmenován vedoucím evropského oddělení nového Úřadu pro strategické služby USA. Díky svým novým pravomocem a na popud Svobodných zednářů prohloubil své styky s Himmlerem (který se již následující rok (!) stává ministrem pro vnitřní záležitosti v nacistickém Německu), navazuje na obnovenou tajnou spolupráci s orgány SS. Ředitelem CIA (byla vytvořena v roce 1947 namísto zaniklého Úřadu pro strategické služby, který se zdiskreditoval kvůli styků s nacisty) se Allen Dulles stal až v roce 1953.“

„To je fakt vtip!“ pousmál se Viktor. „Takže je to pravda – vymění vývěsní štít, ale hlavní hráči zůstávají na svých místech!“

„Ano, Allen Dulles je hráč, jakých je jen málo. A není divu. Vždyť pochází z rodiny hráčů, dalo by se říci, z rodiny polotovarů pro šachové figury Archóntů. Dědeček Allena Dullese byl státním tajemníkem za 23. prezidenta USA Benjamina Harrisona (mimochodem, vnuka 9. prezidenta USA, abych tak řekl – posledního prezidenta, který byl poddaným Velké Británie a jehož otec byl jedním z těch, kteří podepsali Deklaraci nezávislosti). Strýc Allena Dullese, Robert Lansing, zastával stejnou funkci za 28. prezidenta USA, Thomase Woodrow Wilsona, za jehož vlády se USA zapojilo do první světové války a jenž byl jedním z iniciátorů vytvoření Ligy národů. A jak to bylo se starším bratrem Allena Dullese, Johnem Fosterem Dullesem?

John Foster Dulles, který zastával v USA významné vládní funkce (včetně funkce státního tajemníka za prezidenta Eisenhowera /1953–1961/) byl také jednou z významných osobností organizace Svobodných zednářů. Mimochodem, byl také předsedou rady kurátorů Rockefellerovy nadace. Tento člověk se významně zasloužil o realizaci plánů Archóntů, souvisejících s druhou světovou válkou, zejména s poválečným uspořádáním světa a rozdělením sil v něm, účastnil se budování OSN (dokonce se podílel na vypracování Stanov OSN), válečných bloků NATO, ANZUS a také SEATO, které měli čelit Rusku, přesněji SSSR. Ani jeho proslavený manifest Šest pilířů světa nevznikl náhodou…“

„Šest? Opět šest! Žeňa se zasmál.

„Ano, sloupů ... spíše opor Archóntů“, přikývl Stas.

„ Taaak Sensei,“ protáhl Nikolaj Andrejevič, „ s každou minutou tvého vypravění mě udivuješ víc a víc.“

„Já!?“ usmál se Sensei. „Já jenom říkám pravdu, vypravím historii takovou, jaká doopravdy je.“

„Ano, ano“, poznamenal Voloďa. Pravda vždycky uchvacuje…Určité, nic se na tomto světě nezměnilo.“

„Bohužel…“ dodal Sensei. Ale vrátíme se do roku 1924…Takže události roku 1924, které Archóntové naplánovali, nejen zamíchaly kartami politických rošád v některých státech Evropy, ale také upravily politický směr vlády Sovětského Svazu.“

„Jak upravily politický směr?“ nepochopil Stas. „Nepřeslechl jsem se? V Sovětském Svazu?“

„Ano. Jde o to, že druhá revoluce v Rusku (mám na mysli Velkou říjnovou socialistickou revoluci), kterou uskutečnila Leninova skupina poté, co Kerenskij zničil ruské impérium, byla také financována Archónty. Přičemž bych vás chtěl upozornit na to, jak vlastně tato hra Archóntů probíhala. V době, kdy v Rusku začala Únorová buržoazní revoluce, se Lenin a mnozí jeho spolubojovníci nacházeli v emigraci v ‚neutrálním' Švýcarsku. Pro ně byla tato buržoazní revoluce nečekanou novinkou. Jenže když se rozhodli urychleně odjet do Ruska, vlády Německa, Rakouska, Anglie najednou odmítly vydat Leninovi a jeho skupině povolení na průjezd přes jejích území a zablokovaly ho ve Švýcarsku za pomoci evropských zemí, které toto rozhodnutí podporovaly. A teprve v dubnu Lenin a jeho skupina stejně nečekaně získali od všech zemí povolení na tranzitní průjezd přes území evropských států do Ruska. To ještě jednou podtrhuje skutečnost, že Archóntové manipulují lidmi ve své hře a v příhodnou dobu je posunují jako pěšáky na nové pozice.

Když Lenin získal moc, Archóntové ho přirozeně obklopili svými lidmi pro zajištění kontroly. Jenže Lenin nebyl zcela obyčejný člověk. Měl vlastní ideologickou skupinu pod vedením Felixe Dzeržinského a tento tým výborně chápal celou hru Archóntů, jejich záměry a úkoly. Po příchodu k moci začal Lenin se svou skupinou usilovně hledat spojení s Šambalou, aby se zbavil nadvlády Archóntů.

„Chceš říct, že to hrál na dvě strany?" zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Lenin se snažil dostat zemi z krize. A když jeho cíle, zjevně odporující záměrům Archóntů, začaly prosvítat skrz konkrétní činy, Archóntové se rozhodli, že ho odstraní a nahradí vlastní loutkou. Již v roce 1922 s odvoláním na Leninovo chatrné zdraví, ho v podstatě odstavili od řízení státu a vyzdvihovali Stalinovu kandidaturu. Nehledě na to, že stará Leninova garda bojovala s touto gruzinsko-židovskou mafií ze všech sil, protože chápala, jakou hrozbu představuje pro stát. Již čtyři měsíce po Leninově smrti (21. ledna 1924) byl právě Stalin na třináctém sjezdu RKP zvolen do funkce Generálního tajemníka. Přičemž Lenin ve své písemné závěti výslovně žádal, aby Stalin do této funkce nikdy nebyl jmenován. Skutečností je, že ti, kdo podporovali Stalina, na to sami později doplatili vlastními životy.

Po Leninově smrti a po Stalinově zvolení celá řada států, včetně Velké Británie, Francie, Itálie, téměř okamžitě uznala SSSR a navázala s ním diplomatické styky. Jak jistě chápete, nedošlo k tomu z ničeho nic. Jen na okraj, ani sám Stalin se dlouho neradoval ze své moci, když konečně pochopil, do jakého područí Archóntů se dostal. Ale o tom si povíme později."

„Takže se vrátíme do Německa roku 1924. V tomto roce se Svobodní zednáři postarali o to, aby bylo Hitlerovo jméno známé nejen ve všech koutech Německa, ale také v zahraničí. Nehledě na to, že se ideologický potenciál Hitlerovy strany značně rozvinul, tato strana existovala pouze v Bavorsku, přesněji řečeno v Mnichově. Za branami města o ní věděl jen málokdo. Aby byl tento nedostatek odstraněn a loutka Hitlera učiněna známou osobností, byl dne 8. listopadu roku 1923 vyprovokován Pivní puč."

„Pivní puč? To jako, že tam všichni z piva přímo pučeli?" sotva potlačoval smích Žeňa.

„Jo, jo, a nejvíc Hitler!" zasmál se Stas.

Sensei se usmál spolu s chlapci.

„Tento název vymysleli historikové. Předpokládá se totiž, že rozhodnutí o uskutečnění národní revoluce, ke které stále vyzýval Hitler v podobě ‚pochodu na Berlín' a které mělo vést ke svržení židovských a marxistických zrádců, bylo učiněno v jedné z mnichovských pivnic, kde vlastně také proběhlo hlavní dějství politické hry ‚puč'."

Voloďa se pousmál a pronesl svým hlubokým hlasem:

„Ano, ve skutečnosti se taková rozhodnutí s významným financováním v opilosti nerodí. Peníze mají rády střízlivou hlavu."

„To je přesné," souhlasil s ním Sensei. „Takže následujícího dne po této události Hitler zorganizoval ukázkovou demonstraci a spolu s ostatními stranickými vůdci se postavil do čela kolony nacistů, která vyrazila do centra města. Tam už na ně čekal policejní kordon, který zahájil palbu do demonstrantů. Hitlera okamžitě odvezli ‚stoupenci' ve speciálně upraveném autě. Pivní puč skončil nezdarem. V podstatě se všechno odehrálo podle plánu. A v konečném důsledku se Hitler stal známým nejen v Německu, ale také v zahraničí. V samotném Německu o něm psaly všechny německé noviny, v týdenících byly dokonce zveřejněny jeho portréty.

Dále toto představení nabývalo na zajímavosti jak pro lid, tak zejména pro jeho režiséry. S ohledem na jemnou psychologii davu (protože lidé mají rádi ‚ukřivděné a uražené' s nimiž se ztotožňují), byla s německým národem rozehrána následující scéna. Hitler je pohnán před soud ‚za vlastizradu'. I když byl od první chvíle informován svými ‚učiteli' z tajného řádu, že se puč nezdaří, že on sám bude zatčen a půjde do vězení… na krátkou dobu, přičemž ve prospěch věci. Hitler se přirozeně choval tak, jak ho to naučili, zcela ‚bez bázně a hany' proměňuje lavici odsouzených na řečnickou tribunu propagandy. Obviňuje vládu a přísahá, že přijde den, kdy on bude soudit je, tedy prakticky otevřeně mluví o tom, co trápí prostý lid. Přidejte si k tomu příslušné články v populárních novinách, které byly dobře

zaplaceny (sponzory) a Hitler se hned stává národním hrdinou, ‚patriotem a nesmiřitelným bojovníkem proti levici'.

Adolf je odsouzen k pěti letům v Landsbergském vězení. Místo tohoto trestu tam, dalo by se říci, poměrně poklidně strávil pouhých několik měsíců. Ba co více, právě v této době se Svobodní zednáři začali Hitlerovi zcela vážně věnovat a učit jej ‚skutečnému umění ovládaní davu' a tajným ‚okultním vědám vlivu'. Vězení bylo pro tyto účely velmi příhodným a osamoceným místem, jenž chránilo před cizíma očima a ušima.

Hitler nepobýval ve vězení jen tak s ledaským, společníkem mu byl třicetiletý Rudolf Hess. Právě tento člověk mu byl přidělen jako osobní tajemník (jímž se oficiálně stal v roce 1925) a také jako dozor nad jeho konáním. Rudolf Hess byl zase učedníkem Karla Haushofera, generála, vyučujícího na Mnichovské univerzitě. Tento ‚profesor' začal metodicky navštěvovat Hitlera ve vězení a trávit s ním mnoho hodin výuky. Přičemž Haushofer byl zasvěceným vyslancem Svobodných zednářů. Když se připravoval na hodiny s Hitlerem, často se radil se Svobodnými zednáři vyšších hodností a také s ‚tibetským mnichem', který získal na Západě přezdívku ‚muž v zelených rukavičkách', ve skutečnosti nikdy nebyl mnichem, a naopak zastával velmi významné postavení ve struktuře tajného okultního řádu Zelený drak.

Chtěl bych vám krátce povědět, co byl tento Karl Haushofer zač. Narodil se roku 1869 v Mnichově. Jeho otec byl profesorem práv. Karl si zvolil dráhu vojáka a absolvoval Bavorskou vojenskou akademii. V roce 1896 se oženil s Martou Meyer-Doss, dcerou židovského právníka. Manželé byly příslušníky urozené aristokracie. Haushofer plnil různé diplomatické úkoly v Jihovýchodní Asii, kde se také seznámil se zástupci tajného řádu Zeleného draka, pod jehož vlivem se utvářely základy Karlova pohledu na svět a jeho znalosti z oblasti okultních věd. Navštívil Indii, Koreu, Mandžursko, Rusko. Ne náhodou byl v letech 1908–1910 byl jmenován do funkce německého válečného atašé v Japonsku. V Tokiu byl zasvěcen do tajného řádu Zeleného draka, stal se jeho členem, což mu pomohlo sblížit se s císařskou rodinou a japonskou samurajskou elitou. Později, právě díky tomuto zasvěcení, se mu otevřely dveře do ‚buddhistických klášterů' v Lhase a také vstup do jednoho z nejvlivnějších tajných společenství Asie – do sekty Žlutých čepic, nazývaných také Zlaté čepice. Je třeba poznamenat, že ve své podstatě Žluté čepice pochází z ‚kanduků', stejně jako elita Zeleného draka. Jenže ve srovnání s těmito exoty jsou Kandukové úplně někde jinde."

„Kandukové? A to je kdo?" zeptal se Andrej.

„Někdy příště vám to povím… Takže, právě díky tomuto zasvěcení do řádu Zeleného draka, začala hvězda Haushoferovy kariéry prudce stoupat, v období první světové války se stal, jak se říká, ‚mladým generálem' a odcházel do výslužby jako generálmajor."

„Co je to za zvláštní řád, ten Zelený drak, že má takové konexe, vliv a možnosti?" zajímalo Voloďu. „Nikdy jsem o něm neslyšel."

„Není divu. Není to jen tak ledajaký řád," poznamenal Sensei. „Okultní jádro řádu je velmi těsně spjato s nejvyššími kruhy Archóntů. Musím říci, že se jich bojí dokonce i samotní Archóntové. To proto, že Archóntové jsou pouhými lidmi, kdežto tito… Kostra tohoto řádu existuje odnepaměti a jeho členové jsou ve své podstatě pravou rukou Ahrimana, pokud se to tak dá říci. Už to nejsou lidé. Jsou to nelidé v plném smyslu tohoto slova. Kdysi, když ještě byli lidmi, zvolili si cestu, kterou jim nabídl Ahriman, a přáli si nejen získat bohatství a moc, ale také být ‚v těle věčně'..."

„Copak je skutečně možné být ‚v těle věčně'?" podivil se Slávek.

„Samozřejmě, že ne. U každé hmoty dříve nebo později dochází k jejímu rozkladu. Existovat věčně může pouze duše a to jen v případě, že je duchovně vyzrálá. Kdežto pod ahrimanovým pojmem ‚věčného života' je chápáno vědomé převtělení z jednoho těla do jiného na úkor duše, která se v důsledku takových manipulací jednoduše po 10-12 převtěleních zcela rozpádá a zhmotnělý nečlověk mizí navždy. Čili zatímco obyčejný člověk, který prochází ‚neuvědomělými' reinkarnacemi, má šanci přejít do vyšších duchovních sfér a získat reálnou věčnost díky svým duchovním snahám během vymezeného počtu životů, pak nelidé tuto šanci nenávratně ztracejí. Jenže tyto znalosti přicházejí k člověku, který si zvolil cestu nelidí, mnohem později, se zkušenostmi z ‚uvědomělých' převtělení. Takže toto stvoření si nejen začíná velmi rychle uvědomovat smrtelnost své existence, ale také se stává zcela závislým na Ahrimanových přáních, protože jakákoli neposlušnost může mít za následek předčasný a úplný rozpad. Jenže na začátku Ahriman nikomu nevyprávi o této pasti, vše je schováno pod iluzí uspokojení duchovní touhy a duhovou perspektivou ‚věčného života' v těle na Zemi."

Ruslan se udiveně zeptal, jako by ani neslyšel to, o čem právě mluvil Sensei.

„Uvědomělé převtělení? Dokážu si představit, jaké množství znalostí si s sebou nesou!"

Sensei se smutně pousmál:

„Obrovské množství, právě proto se jich Hitler tolik obával. Disponují silou, která stačí na to, aby vytrhli člověka z koloběhu reinkarnací a zcela jej zničili…" Sensei odpověděl Ruslanovi a pokračoval v samotném vyprávění. „Takže pokud jde o Karla Haushofera. Právě

v řádu Zeleného draka mu byly vštípeny základy toho, co se později stalo jeho celoživotním dílem. Právě tam mu byla podrobně popsána idea, která byla později v jeho dílech nazývána ‚teorií geopolitického sjednocení Eurazie' do kontinentálního bloku – od Azorských ostrovů až k Tokiu. Základem této geopolitiky byla teorie pohyblivé hranice, která předpokládá nutnost přezkoumání hranic stávajících. Rozdělení světa na dvě části – na pevninské a námořní státy. Ve všech případech je určen jeden nepřítel – anglosaský svět – Anglie a USA, kteří ‚budou usilovat o nadvládu nad celým světem' jako přední námořní státy. Podmínky jsou následující: buď otroctví v područí ‚anglosaského kosmopolitního kapitalizmu', nebo jednotná geopolitická revoluce Evropy v těsném sepětí s Asií. Bylo to předkládáno pod společným kódovým názvem ‚Nový světový řád'."

„ ‚Nový světový řád'?!" podivil se Voloďa. „Ale vždyť Archóntové…"

„Přesně tak. Veškerá iniciativa a plány Nového světového řádu pochází právě od Archóntů. Jejich úkolem je rozdělit v procesu válek celý svět na dva velké státy. A pak je sjednotit do jednoho s jedinou Celosvětovou vládou pod jejich vedením a s novým typem jim zcela poslušných lidí (s naprostou dominancí kvalit materiální podstaty), kteří bezohledně likvidují všechny, kdo bude odporovat této vládě. Pro dosažení těchto cílů vedou podobnou práci prostřednictvím svých podřízených společenství, tajných i veřejných. Přičemž povšimněte si, že za nepřátele Východního bloku jsou fakticky prohlášeny národy USA a Anglie, nikoli ta žalostná skupinka židovských kněží, která zneužívá vlády těchto zemí ve vlastní prospěch a sama mezitím proti nim štve jiné státy."

„Jedna lež za druhou!" s úsměškem pronesl Viktor, otřesený odhalenými informacemi stejně jako i my.

„No, a co bys chtěl? Ahrimanova škola. Využívají pozitivního snažení lidí k tomu, aby je přesměrovali negativním směrem a zneužili ve vlastní prospěch. Znalosti neskutečně zkreslují. Tady máte jednoduchý příklad. Proč po nacistech začali popularizovat ostře nepřátelský postoj vůči Šambale a zdůvodňovali to tím, že je to ‚hrozný bubák', který je někde tam, neznámo kde, a má vládu nad světem. Tuto ‚legendu' vyprávěli nacistům také ‚zasvěcenci' z řádu Zeleného draka. Podle jejich povídaček ‚asi před třiceti nebo čtyřiceti stoletími' v poušti Gobi, která se rozkládá v Centrální Asii, existovala vysoce rozvinutá civilizace. V důsledku katastrofy se Gobi proměnila v poušť a ti, kdo přežili, emigrovali zčásti na sever Evropy, zčásti pak na Kavkaz. Prý jsou právě tito emigranti prvotní lidskou rasou, její árijskou vrstvou. Kdežto učitelé této vysoce rozvinuté civilizace, kteří prý disponovali zvláštními znalostmi a byly proto nazýváni , synové bezmezné moudrosti', se nastěhovali do jeskyní na úpatí Himalájí. Tam se rozdělili do dvou skupin. Jedna se vydala cestou ‚pravé

ruky‘ a druhá – cestou ‚levé ruky‘. Centrem pravé cesty byla Agharta – neviditelné město dobra, rozjímání, ‚chrám nevměšování se do věcí světských‘. Kdežto druhá cesta vedla Šambalou – městem násilí a moci, jehož síly vládnou nejen živlům, ale také davům lidí, urychlují ‚přechod lidstva do období ‚zkracování času‘. A co je podstatné, zasvěcenci Zeleného draka uváděli, že vedoucí mágové různých národů mají možnost uzavírat se Šambalou smlouvu prostřednictvím přísah a obětování. Na základě této lživé legendy vnucovali třeba právě Haushoferovi, a prostřednictvím něj také celému německému národu, myšlenku o ‚nezbytnosti návratu ke kořenům‘ skrze spojenectví nebo ovládnutí celé východní Evropy, Pamíru, Tibetu, Turkestánu, Gobi, protože ten, kdo kontroluje tyto ‚klíčové oblasti‘ bude prý ovládat celou zeměkouli.“

„To je přece šílenost!“ zasmál se Žeňa.

„Nacistická elita to naopak považovala za ‚tajné znalosti‘. Jenže nejvíc hořké i směšné je to, že zmiňovaného ‚tibetského mnicha‘, který nosil zelené rukavičky a s nímž byli Hitler a vůdčí osobnosti tajných spolků Třetí říše v neustálém kontaktu, nazývali právě Strážcem klíče a šířily se zaručené zvěsti, že právě on ví, kde je vstup do Agharty (Ariany).“

„Ahrimany? Kdo by o tom pochyboval!“ znovu se zasmál Žeňa spolu se všemi.

„Jenže proč tak zkreslili informace o Šambale?“ zeptal se Senseie Viktor.

„Abys tomu rozuměl, v Šambale jsou skutečně soustředěny velmi závažné znalosti, je strážcem Grálu v mezidobí jeho globální volby. Archóntové moc dobře vědí, že je to ta jediná síla, proti níž jsou bezmocní, proto se všemožně snaží očernit Šambalu v očích lidí. A přesto, že samotná Šambala je vůči lidskému společenství neutrální, protože rozvoj společnosti je osobní volbou samotných lidí, ve výjimečných případech poskytuje duchovní podporu lidem, i když tato dává tuto pomoc nepřímo. Šambala přináší do světa lidí pravdu a znalosti. Ale volba způsobu vnímání je na lidech. Je to jako světlo. **Pokud si lidé přejí vidět světlo, pak nejenže vnímají jeho čistotu, ale také ji předávají jiným lidem. A s každým zábleskem světla je ve světě stále méně tmy. Pokud člověk, který jej spatřil, toto světlo uhasí, pak tma rozšíří svá území. Každý, kdo světlo přijal, je jeho nositelem. A právě osobní volba každého člověka určuje, kolik světla bude v jeho okolí a také celkově ve světě.“**

„Hmm, osobní volba každého z nás,“ promluvil zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „Osobní volba…“

Skupina nějak utichla.

„Takže pro Archónty je výhodné překrucovat fakta, včetně těch o Šambale...“ Sensei se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Třeba jak si vypěstovali nacisty, to se totiž musí také umět. Vždyť nacisti si kladli za cíl vytvoření Třetí říše – tisíciletého státu árijské rasy, který by se

stal základem pro nastolení Nového světového řádu a přípravu civilizace k příchodu na světový trůn Velikých neznámých, jak se mimochodem titulují Archóntové.“

„No… a zas je to tady!“ s úsměvem pronesl Žeňa. Chlapci se usmáli.

„Zpět k Haushoferovi. Poučený myšlenkami řádu Zeleného draka se Haushofer na zvláštní příkaz svých učitelů vrací do Německa, kde se před ním otevírají dveře hned několika okultních společenství, včetně jedné z aktivních lóží Svobodných zednářů – řádu Zlatého úsvitu. Tam se seznámil s lidmi nezbytnými pro další ‚tajnou činnost‘, a to i se zakladatelem společenství Thule, Rudolfem von Sebottendorfem. On sám zakládá ještě jeden řád – Bratři světla, později přejmenovaný na Společenství Vril, který spojil různé německé řády – Pány černého kamene, Černé rytíře, Černé slunce, které se později stalo jádrem SS. Navenek byl Karl Haushofer pro všechny příkladným manželem, který se po skončení úspěšné vojenské kariéry vrátil ke vědě a stal se profesorem Mnichovské univerzity. Roku 1922 mu jeho ‚učitelé‘ pomáhají založit Německou geopolitickou univerzitu. Karl vydává své knihy, které se zabývají geopolitikou. Právě v tomto ‚spouštěcím‘ mechanizmu je v roce 1924 nejen delegován vyučovat Hitlera. Začíná také aktivně popularizovat ‚své‘ ideje. Za tímto účelem zakládá solidní geopolitický časopis, v němž během následujících dvaceti let publikuje své práce. V letech 1924 až 1931 pravidelně vystupuje v rozhlase a obrací se na německý národ. Celkově v následujícím období Karl svou činností Archóntům velmi prospěl. Po pádu Třetí říše nebyl během Norimberského procesu postaven před soud. Mimochodem tehdy byly souzeny jen veřejné ‚loutky‘ a popraveni ti, kteří věděli víc, než měli. Ale na skutečné vůdce a investory Třetí říše nikdo ani nesáhl. Haushofer ukončil svůj život v roce 1946 jako skutečný zasvěcený představitel řádu Zeleného draka ‚rituální sebevraždou‘, ale ještě před tím ‚obětoval‘ svou rodinu.

Ale vraťme se k období ustanovení Hitlera jako vůdce. Souběžně s jeho výukou probíhala intenzivní činnost, zaměřená na plánované prosazení národních socialistů do oficiální německé vlády za účelem následujícího ‚legálního‘ převzetí moci. Přičemž k tomuto účelu byly využívány všechny způsoby – podplácení, vydírání, vyhrůžky, teror a dokonce provokační podpálení Reichstagu, aby byly obviněni konkurenční komunisté.

Archóntové souběžně s jinými politickými změnami v Německu připravovali vnější ‚cvičiště‘ pro vznik ‚podmínek pro válku‘. V roce 1929 uměle vyvolali světovou ekonomickou krizi, kterou protáhli až do roku 1933 a během níž značně rozmnožili své jmění. Přičemž jejich lidé nijak neutrpěli. Na základě předběžného upozornění ještě před začátkem krize investovali svůj kapitál do zlata a stříbra. Během krize Svobodní zednáři prostřednictvím svých mezinárodních bank za v podstatě směšnou cenu skoupili podniky a

nemovitosti v různých zemích a zároveň uskutečnili celou řadu politických a ekonomických rošád. V Německu měla světová ekonomická krize za následek také značné vyostření politické situace a vytvoření úrodné půdy pro příchod Hitlerovy strany k moci.

Navzdory všem oficiálním úmluvám typu Versailleské smlouvy a navzdory organizacím typu Ligy národů, které ‚kontrolovaly' mírové soužití národů, byla usilovně budována Hitlerova válečná mašinérie. Před rokem 1936 se na její výstavbě podílelo více než 100 amerických společností, mezi nimiž byly takové věhlasné firmy jako General Motors, International Harvester, Ford, DuPont. Například, Ford a Opel (přičemž Opel byl dceřinou společností General Motors, kterou kontroloval Morgan) byly jedněmi z největších dodavatelů tanků pro nacisty. Anglie pomáhala s výstavbou lodí. Sovětský Svaz cvičil německé letce a učil je létat, přičemž, jen si považte – na vlastním území. A Sovětský Svaz není jako hustě osídlená Evropa, s množstvím pozemních orientačních bodů. Tady se musí umět létat, abyste nezabloudili na našich pláních."

„Takže to vypadá, že jsme si vlastníma rukama připravili Němce na nálety na naše vlastní území?" nevěřil Viktor vlastním uším.

„Právě tak tomu bylo. A nejen to. Zvláště intenzivně vzkvétalo‚přátelství mezi Německem a SSSR' koncem dvacátých let, počínaje spoluprácí na nejvyšších vladních postech, ve vojenství, v průmyslových odvětvích a konče společnými přátelskými vědeckými expedicemi (s německými odborníky, kteří pečlivě zaznamenávali každou drobnost a byli vybaveni špičkovou německou technikou) na území SSSR."

„Šikovně vymyšleno!"

„Ale chtěl bych poznamenat, že čím víc se před Hitlerem odhalovala skutečná tvář těch, kteří připravovali jeho vzestup k moci, tím víc on sám začínal chápat, že Archóntové jej potřebují jen dočasně, jen jako veřejnou loutku. Proto se snažil najít možné způsoby, jak se vymknout kontrole Archóntů a získat moc jako nezávislý diktátor."

„No jo, s čím kdo zachází, s tím také schází," pousmál se Stas.

„Ve stejné době už jeho protivník Stalin začal realizovat hromadné represe. Ve značné míře to souviselo právě s tím, že Stalin, který pozoroval prudký vývoj událostí v Evropě a začal se bát o svůj život, se rozhodl za každou cenu ochránit sám sebe před ‚kontrolory' Archóntů. Právě proto byla v SSSR vytvořena ‚železná opona' a Stalin zahájil ‚totální čistku' nejen ve svém okolí. Avšak Archóntům tyto stalinské represe právě hrály do noty proto, že v tom ‚zmatku' byla v podstatě dokonale zlikvidována významná vojenská elita státu, která měla zkušenosti z let minulých.

Hitler, který také mnohokrát používal metodu čistky svých řad, pouze s poněkud jiným záměrem, velmi dobře chápal, o co se Stalin snaží. Rozhodl se, bez ohledu na zdánlivou veřejnou antipatii, že s ním spojí svá úsilí za účelem svržení nadvlády Archóntů. Uzavřel se Stalinem tajnou dohodu, v souvislosti s níž Hitler později napadl Anglii a dokonce uskutečnil teroristické operace v samotné Americe, což bylo naprosto nečekané pro některé renomované analytiky té doby. Samotný Stalin do poslední chvíle nevěřil tomu, že Německo napadne SSSR. Oba diktátoři si kladli za cíl spojit své válečné mašinérie a vystoupit proti Archóntům. A skutečně, pokud by se armáda fašistického Německa spojila s armádou Sovětského Svazu, z pozice vojenské síly by jim nemohl konkurovat nikdo. Tím spíše, že samotných Archóntů je jen malá hrstka. Jenže pořád zůstávala zásadní otázka – jak odolat okultním silám Archóntů. Podobná překážka na cestě dvou diktátorů může vyvolat údiv pouze u lidí, kteří se nesetkali s projevy těchto sil a v jejichž chápání síla může být pouze fyzickou. Jenže ti, kteří stojí u otěží velké vlády, vědí, že něco takového nelze podcenit.“

„Právě Hitler to věděl velmi dobře. Přesto, že v očích obyčejných lidí představoval ‚moc nejvyšší‘, ve skutečnosti výborně chápal, že jeho moc je nicotná v porovnání s reálnou mocí, kterou disponovala elita řádu Zeleného draka. On sám měl již v raném dětství možnost potkat se s projevy okultních sil, které jednoduše děsily svou tajemností a mocí svého působení. Hitler byl svědkem těchto ‚neviditelných‘ sil také v době svého vzestupu k moci. Viděl okultní praktiky řádu Zeleného draka v činnosti, kdy na něj byly mnohokrát páchány atentáty a on, zcela nepochopitelně z pohledu obyčejného člověka, vždy vyšel z takových situací živ a zdráv. Věděl, do jaké míry je kontrolováno jeho konání. Jenže postavit se této neviditelné síle reálné moci mohla jen ještě větší síla, kterou dle starých zdrojů různých národů disponovala pouze Šambala, případně to, čemu později lidé začali říkat Grál. Proto se také jak Hitler, tak Stalin usilovně věnovali jejich hledání… Zejména Hitler se velmi snažil. Ten si úplně vybudoval představu, že se jednou nejen vymaní z područí Archóntů, ale také dosedne na místo třináctého a získá tak jeho plnohodnotnou vládu nad světem, bude věčně žít a věčně vládnout.“

Žeňa vyprskl smíchy:

„To jako vzít moc samotnému Ahrimanovi? Teda ten měl ale ambice, kam se na něj hrabou Archóntové!“

„Co se dá dělat, byl to jen pouhý člověk,“ pousmál se Sensei společně s chlapci. „Takže když Hitler neuspěl s hledáním Šambaly, o to víc se věnoval hledání Grálu. A nutno říci, že se k této záležitosti stavěl velmi zodpovědně. Jeho tým se nejen zabýval hledáním Grálu, ale také zahájil výstavbu celého komplexu, který měl být hotov za dvacet let a kde měl

být uchováván Grál. Komplex dostal název ‚zámek Vevelsburg' na počest starého hradu, který kdysi stál na tom místě. Právě odtud se měla realizovat vláda nad světem a tam mělo být zřízeno středisko nacistického ‚nového náboženství', které vypracovávala elita SS jako syntézu náboženství starých Germánů, křesťanství, které ještě nebylo , otráveno židy', a okultizmu. Byl schválen plán na výstavbu tohoto komplexu, podle kterého trojúhelníkový půdorys zámku, připomínající hrot kopí, byl postaven do obrovského kruhu staveb, který odpovídal tvaru stříbrného kruhu Smrtihlava, jímž se pyšnil každý člen SS. Tento tvar kopí symbolizoval ani ne tak legendu o Kopí osudu, podle které římský centurio zranil ukřižovaného Ježíše, jako spíše jednu pověst starých Germánů a Skandinávců. Podle této pověsti byl jedním z nejvíce uctívaných starých bohů, kteří obývají nebeské město Ásgardu, Ódin (u Germánů Vodan) – bůh války a válečnické cti. Jeho trvalým atributem bylo kopí Gungnir, které nikdy neminulo svůj cíl, a prsten Draupnir, prostřednictvím kterého mohli být zrození jemu podobní. Takže, severní věž trojúhelníkového zámku byla nasměrována na legendární ostrov Thule v Arktidě. Povšimněte si, že na zámku samotném byly nejen apartmány pro všech dvanáct nejvyšších generálů SS…"

„Dvanáct?" zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Tam na jedné ose, ale na různých úrovních, byly vybudovány tři hlavní sály. Dolní sál se nazýval Valhalla a měl představovat svět mrtvých ze starých ság, s věčným plamenem uprostřed, s kryptou pro oberstgruppenführery a také pro uchovávání prstenů všech členů ‚černého řádu' po jejich odchodu ze života. O patro výš byl postaven sál Midgard, tak se podle germánské a skandinávské mytologie nazývá svět živých. Celá místnost včetně podlahy byla pomalována zvláštními runickými symboly. V sále bylo dvanáct sloupů. Tento sál byl určen pro obřady síly blízkého kruhu, neboli právě pro těch dvanáct ‚rytířů černého řádu', kteří se tady chystali tvořit osudy lidstva. A konečně na vrcholku severní věže se nacházel ‚sál Grálu', který zároveň symbolizoval starogermánský svět bohů – Ásgard. Byl určen pro führera osobně, který, jak už jsem říkal, snil o tom, že díky Grálu získá nejen moc Archóntů, ale také moc třináctého. Přičemž právě tam byl postaven zvláštní oltář pro čtyři kameny Grálu, které Hitler hledal."

„Čtyři kameny Grálu? Ale vždyť Grál je prý pohár," promluvil Viktor.

Sensei se tajemně usmál.

„Hitler, jakožto zasvěcený do určitých reálných událostí minulosti, které zůstaly většině lidí utajeny, věděl, že Grál tvoří dvanáct ‚runických' znaků, které byly napsány na čtyřech kamenech, po třech znacích na každém. Právě tyto kameny hledal..."

„Runové znaky? Ještě více se podivili chlapci.

„Runy“ je německá definice pojmu vzatého z antické mytologie. Německé slovo ‚raunen‘ znamená ‚šeptat‘. Ve staré norštině rūn znamená tajemství. Také v gótském jazyce, který patří k východní skupině germánských jazyků, *rauna* znamená tajemství, záhada. Dříve v předkřestanských časech, severští a starogermánští žrecové používali runy jako zvláštní symboly pro magické rituály, výrobu přívěsků pro různé příležitosti,a také pro písmo. Názvy run byly vždy velkým tajemstvím, sakrálními znalostmí.

V současné době zůstalo pouze vnější napodobení,ale podstata těchto znalostí se už dávno vytratila. Ale mnohem zajímavější je příběh, odkud se staří žrecové o těchto magických znacích dozvěděli.

Staré symboly byly známy nejen starověkým norům a germánům.Věděli o nich staří Slované , Keltové , Sarmatové a Skifové. Byli s nimi dobře obeznámeni i v Centrální Asii, kde je dříve používali jako speciální znaky tamgy, stejně jako ve starověké Číně, Indii, Egyptu, Fénicií, starověkých státech Centrální Ameriky. A to není celý seznam takových míst. Mimochodem, ve starověkém Egyptě znaky, které staří Řekové nazývali hieroglyfy, byl samotnými Egypťany označován jako "písmo slova Boha". Ale prvotním prototypem všech těchto znaků, které byly rozptýleny na různých kontinentech, bylo znakové písmo, prostřednictvím kterého představitelé Šambaly komunikovali s důvěryhodnými zasvěcenci tohoto světa.

Tyto znaky, zanechané na skále, stromě, některých předmětech, zlatých a metalických tabulkách, obyčejným lidem nic neříkaly a nic pro ně neznamenaly.

Ale lidé si pamatovali s jakou rozechvělostí a úctou se k těmto znakům chovali ti, kdo měl neobyčejnou sílu a znalosti. Začalo se obyčejné lidské napodobování, které se s časem přeměnilo na religii, a později došlo k uzurpaci těchto znaků různými skupinami žreců a doplnění o vymyšlený systém symbolů, „dešifrování“ označení. To jen tak, pro informaci.

„Ale proč jen tak? Je to moc zajímavá informace“, namítnul Nikolaj Andrejevič na poslední poznámku Senseie.

Sensei jen pokrčil rameny a řekl, že každý má právo rozhodovat o tom, jak to je zajímavé a pokračoval:

„Tak dál. Hitler se chystal spolu se Stalinem sjednotit svá úsilí proti Archóntům. Nelze říci, že by o tom Archóntové nevěděli. Přirozeně věděli a využili to ve svůj prospěch. A když uzrál čas, jednoduše pořádně ‚zmáčkli‘ Hitlera prostřednictvím svého ‚muže v zelených rukavičkách‘ a donutili jej zahájit válku proti Sovětskému Svazu.“

„A co že se jich tak lekl?“ promluvil Viktor. „Takové plány, takové ambice…“

„No jo, skočil jim na špek jako nějaký prosťáček!“ dokončil myšlenku Žeňa, aniž by se omezoval ve výrazech.

Chlapci se zasmáli a Sensei vysvětlil:

„Jednoduše proto, že košile je bližší než kabát. Proto také šel tam, kam ho vedli, aby došlo ke skoku nikoli ‚revolučnímu, avšak evolučnímu', jak říkají Archóntové. To, že Sovětský Svaz v této válce zvítězil, bylo pro Hitlera naprosto nečekané. I když pro Archónty byl tento výsledek předvídatelný. Bez ohledu na to, kdo ve válce vyhrál, Archóntové rozšířili svůj vliv v jednotlivých zemích, které se války účastnily. Jejich lidé z řad Svobodných zednářů si také zajistili materiální zisk tak, že prodávali zbraně a potraviny válčícím stranám a také následně poskytovali poválečné úvěry."

„Podíváme-li se globálně, koho ‚potrestali' soudci Svobodných zednářů za početné oběti druhé světové války, pak je zcela pochopitelné, že ‚odsouzení' byli pouhými veřejnými loutkami nacizmu, případně ‚druhořadými' lidmi, kteří věděli jen velmi málo o reálných vůdcích a jejich činech. Avšak lidé u nacistické mašinérie, kteří měli pro Archónty určitou ‚hodnotu', nejenže byli zachráněni před pomstou jejich ‚soudnictví', ale také se poměrně dobře zařídili v tomto životě, aby mohli dál pracovat pro Svobodné zednáře. S realizací těchto záměrů jim také velmi intenzivně pomáhal Vatikán, který pod záštitou katolické církve převážel důstojníky SS do Švýcarska, Argentiny, Paraguaye, USA. Mnozí ti, kteří stáli v čele různých výzvědných služeb nacistů, po válce velmi rychle získali nového Pána – Úřad pro strategické služby USA a prakticky pokračovali ve své výzvědné činnosti v západní Evropě.

A NATO? Co si myslíte, o čí zkušenosti a profesionalitu se opírala tato organizace, když prováděla své špinavé akce v regionech arabského a islámského světa, v Indonésii, na Blízkém východě, v severní Africe? Nebo když prováděla teroristické útoky v Evropě v sedmdesátých letech? No, přece o zkušenosti právě těchto bývalých nacistů, kteří s požehnáním USA ‚podpořili' tuto novou strukturu vytvořenou po válce, tak zvanou Severoatlantickou alianci… Dokonce vezmeme-li si takovou organizaci jako je Interpol, ani tady se to neobešlo bez účasti Svobodných zednářů. Tuto soukromou policejní organizaci na mezinárodní úrovni, vytvořenou pro boj se zločinci a drogovými dealery, až do roku 1972 vedli bývalí důstojníci SS. A takových příkladů bychom mohli uvést celou řadu."

„Tááák," protáhl Viktor. „Tady máte ten ‚duhový svět'! Jakápak demokracie a svoboda! Je to jen samá lež, klam a otroctví!"

„…Cos to říkal o třetí světové válce?" Voloďa se zaujetím pohlédl na Senseie. „Copak Archóntové ji skutečně naplánovali?"

„Bohužel," kývl Sensei.

„S dnešními jadernými zbraněmi, kterými vyspělé státy disponují?!" pronesl Nikolaj Andrejevič. „Vždyť je to hloupost!"

„Samozřejmě, že je to hloupost, ale jen v chápání normálních lidí. Podle zvráceného chápání myšlení Archóntů je to normální… Myslím, že teď bych vám mohl povědět to, co se brzy dozví miliony lidí, mohl bych vám odhalit tajné plány Archóntů určené k tomu, aby se ‚nenudili' při práci… Takže Archóntové vypočítávají globální války podle generací. A soudě podle jejich výpočtů, má tato generace zažít třetí světovou válku. Pro zahájení nové globální války Archóntové určili tři termíny s ohledem na geopolitickou situaci a na úroveň připravenosti obyvatelstva na tyto události. První datum, 23. prosince roku 2012, už bylo prostřednictvím nepřímé reklamy vyhlášeno po celém světě jako možné datum konce světa. Druhé datum je rok 2017. A třetí datum – rok 2025. To jsou hlavní data, podle kterých se orientují a na nichž staví své výpočty. I když přirozeně může dojít ke změně, tak jako v kterémkoli jiném plánu… V zásadě je možné jejich přípravy na tyto události jednoduše odhalit a pozorovat. Jediným silným odpůrcem Archóntů, který může vážně odporovat jejich záměrům, se stane…"

„Sovětský Svaz?!" zeptal se nedočkavě Viktor.

„Já bych to trochu upřesnil – Rusko… Takže, tyto přípravy Archóntů na novou globální válku je možné jednoduše pozorovat na pozadí událostí. O tom, jak postupují Archóntové jsem vám už hodně vyprávěl a ještě vyprávět budu. Jejich metody zůstávají prakticky neměnné a už se mnohokrát v historii lidstva projevovaly a opakovaly. Všechno se bude dít dle starého základního schématu.

První, co učiní, bude snaha o maximální oslabení svého významného protivníka, který by skutečně mohl překazit realizaci jejich plánů. K tomuto účelu použijí buď provokační destruktivní politiku uvnitř tohoto státu, realizovanou prostřednictvím svých lidí, případně se, pokud se to nepovede, budou snažit obklopit tento stát takovými zeměmi, které jsou pod jejich kontrolou. Přirozeně, v případě nutnosti budou v těchto státech zorganizovány převraty nebo revoluce, aby se do čela státu dostaly jejich loutkové vlády.

Dále bude následovat uměle vyvolaná ‚světová krize', vždyť převážná část světového kapitálu je v jejich rukou. A také jsou zvyklí na vytváření ‚nevyhnutelných' situací na světových burzách. Vzpomeňte si třeba na předchozí uměle vytvořenou krizi a následně na druhou světovou válku… Kromě toho, že budou ve společnosti vyvolány příslušné nálady před třetí světovou válkou, Archóntové uměle vytvoří ‚světovou potravinovou krizi', která zasáhne především chudší vrstvy obyvatelstva. Ve světě bez zřejmých příčin nastane nedostatek potravin, což bude mít za následek hladomor v zemích třetího světa a značný nárůst cen potravin, dokonce i ve vyspělých státech. Jako vysvětlení budou sloužit ‚předpoklady',které se budou odvolávat na možnou souvislost s globálním oteplováním a

s problémem přelidněností planety. Taková ‚prohlášení' přirozeně vyvolají u hladovějících touhu rychle snížit početnost lidské populace ve vlastní prospěch."

Voloďa zachmuřeně podotknul:

„Hmm, nepříznivá situace… Jenže, Sensei, ty jsi říkal, že skutečně nastanou globální klimatické změny. Pak je možné, že je něco takového jen předpovídaná realita."

„Předpovídaná realita?!" obviňujícím tónem pronesl Sensei.

„S moderními technologiemi je reálně možné vytvořit ze saharské pouště kvetoucí zahradu a nakrmit jejími plody značnou část obyvatel. A to se ani nezmiňuji o tom, že na Zemi je dostatek úrodných polí k tomu, aby pojem hlad na této planetě vůbec neexistoval," Sensei se na chvíli odmlčel a dál už pokračoval ve vyprávění normálním tónem.

„No, a jako třetí a nejdůležitější věc, chystají se financovat a zorganizovat několik zcela zbytečných válek s některými státy třetího světa, avšak za účasti USA jakožto ‚světového policisty, který hájí demokracii na celém světě'. V těchto válkách budou přirozeně umírat lidé, včetně prostých amerických chlapců, kteří nebudou nic vědět o skutečném pozadí těchto válek a budou umírat v domnění, že za cenu ztráty svého života hájí demokracii a zájmy svého státu na cizím území. Lidé budou umírat, což znamená, že bude narůstat nespokojenost amerického obyvatelstva. Archóntové využijí těchto nepokojů ve společnosti a ve vhodném okamžiku začnou obviňovat ze všech neštěstí dalšího loutkového prezidenta a budou všechno zdůvodňovat jeho ‚nepovedenou politikou'. Současně se budou snažit přesvědčit spojence a lid ve své zemi, že obyčejné války nejsou účinné – válečné operace jsou drahé, války se táhnou (přesto, že Archóntové financují také stranu odpůrců), umírají v nich lidé a nemá to žádný smysl. Neboli peníze a lidské životy jsou vynakládány zbytečně, bez užitku. V důsledku toho se ve společnosti bude vytvářet mínění, že USA má mít právo jako první použít nukleární úder proti těmto ‚špatným, nedemokratickým' zemím, se kterými politika Archóntů jaksi nepočítá. Tento názor se usídlí v hlavách lidí, kteří si budou myslet, že Američané, jako ‚svobodná země' a ‚světová velmoc', musejí mít právo prvního nukleárního úderu. Vždyť je to levnější a hlavně – jejich chlapci neumírají v tomto boji za ‚celosvětovou demokracii'.

Aby přesvědčili lidi o tom, že nukleární válka je jednoduše nezbytná, budou manipulovat s ekonomikou ‚nejmocnějšího státu světa'.Tak, jak to Archóntové obvykle dělávají. Nejdříve je ekonomika země uměle rozvíjena, lidé si zvykají na pohodlný život. Potom se objeví ‚vnější nepřítel' státu. V tomto okamžiku Archóntové vyprovokují prudký pokles ekonomiky a zorganizují vážnou ekonomickou krizi. Následkem toho mnozí lidé přijdou o práci. Veřejné mínění se stává značně nepřátelským. A také tisk aktivně propírá

téma, že jejich hlavní ‚nepřítel' v této době bohatne, zaznívají ‚předpoklady', že možná právě proto ‚náš národ den ode dne chudne'. Tato provokace mimovolně vyvolává u lidí, kterým je výchovou vštěpována dominance materiálních hodnot, závist a velmi negativní vztah k zemi, která ‚bohatne na úkor nich'. V konečném důsledku tyto předpoklady tisku postoupí do kategorie obvinění ze strany vlády, která naznačuje, že za všechny ekonomické potíže země může tamten ‚špatný stát'. A člověk, který se nachází v těžké ekonomické situaci (ale stále si pamatuje, jak dobře a pohodlně se mu žilo v jeho ‚svobodné vzkvétající zemi') a který pozoruje, jak bohatne jiný stát (kvůli kterému údajně on zchudl), se podvědomě přeorientuje z vnitřního nepřítele na nepřítele vnějšího, aniž by se zamyslel nad tím, proč ve skutečnosti vznikají tyto krize a kdo je vytváří. Občané tedy začínají ‚na dálku' nenávidět zemi, na kterou jim ukázali přisluhovači Archóntů.

A pak je to čím dál tím horší. **Lidé se začnou psychicky připravovat na to, že musí jako první použít nukleární zbraně, které rychle a účinně potrestají ‚nedemokratický stát' kvůli kterému ‚všichni chudnou'.** Tímto způsobem se Archóntové pokusí rozpoutat globální válku, ve které přirozeně zahyne velmi mnoho lidí, včetně těch, kteří prahli po ‚pomstě'."

„Prahli? Cožpak je možné lidi tolik oklamat?" užasl Viktor. „Vždyť si to stačí jen logicky promyslet. Pokud silné státy rozpoutají nukleární válku, kdo zůstane naživu? Na co spoléhají Archóntové?"

„Ano, pokud k tomu dojde, zahyne převážná většina obyvatel zeměkoule… I když pro rychlé obnovení lidské populace stačí ponechat naživu alespoň sto tisíc osob. A to Archóntové velmi dobře vědí. Ne nadarmo aktivně realizují plán Agartha, který byl vymyšlen ještě za druhé světové války, když se atomová bomba stala realitou blízké budoucnosti. Tento plán předpokládá výstavbu zcela autonomního města (připraveného pro dostatečně dlouhý pobyt sto čtyřiceti tisíc osob s ohledem na jejich rozmnožování) hluboko pod zemí, které by bylo dostatečně bezpečné za jakýchkoli kataklyzmat a spolehlivě chráněné před nukleárními zásahy.

Archóntové předpokládají, že pokud se jim nepodaří ideologicky ovládnout svět a stát se jediným diktátorem v podobě ‚celosvětové vlády', pak po této globální válce budou zcela jistě bezvýhradně vládnout světu. A na celém světě konečně zavládne jejich ‚jednotná vláda', které se budou bezvýhradně podřizovat všichni lidé na zeměkouli. Počítají s tím, že u nových pokolení lidí bude kultivována výhradně otrocká psychologie, která je založená na materiálních hodnotách a čistě ahrimanských zásadách. Ale tady vyvstává ještě jiná otázka.

Kdo by potřeboval takovou lidskou civilizaci s absolutní dominancí pudových instinktů a materiálních přání?“

Sensei těžce vzdychl a po chvíli mlčení znovu promluvil:

„Proč vám to vyprávím? Proto, abyste viděli, věděli a chápali a **hlavně po celý život činili a realizovali své správné rozhodnutí…** Války organizuje malá skupinka lidí. Ostatní, jejich početná otrocká svita – to jsou jen poskoci, kteří žijí z okamžité almužny od Archóntů, utěšují svou dušičku mocí, která je jim poskytnuta, a vůbec se nezamýšlí nad tím, že pro Archónty jsou jen jakýmsi kanónenfutrem, ‚potravou pro děla‘. Tito poskoci doufají ve svou ‚zářnou budoucnost‘, proto přesně plní příkazy svých pánů a vedou svět ke třetí světové válce, aniž by chápali, že oni a jejich děti budou také zasaženi touto válkou a jejich životy se přetrhnou jako filmová páska po záběru atomového ‚hřibu‘.“

„Ano, každá válka je děsivá, zejména nukleární ...“ řekl Nikolaj Andrejevič.

„Ano, lidé si myslí, že umírají ve jménu svobody, a ukazuje se že proto, aby zvýšili zisky Archóntů“, promluvil Stas.

„Ano“, souhlasil Voloďa.

„ Ale co mi nejvíc vadí, že Archóntové vyhlašují válku jménem celé země, jako by lidé těchto zemí chtěli tuto zatracenou válku, chtějí aby umírali jejich děti.

„No to mi neříkej“, povzdech Žeňa. „Žít s Archónty, to není legrace.To není prošlapat sandály.

„To je pravda“, řekl automaticky Stas, a po chvíli si zřejmě uvědomil význam slov Ženi a zeptal se. „A co to má společného se sandály?

„No, já nevím. Ale Archónti jsou volové!“ udělal svůj „moudrý“ závěr Žeňa. Takhle konají…

„...Copak Archóntové konají?“ pousmál se Sensei. „Chtěl bych objasnit ještě jednou, Archóntů samotných je jen žalostná skupinka v porovnání s celým lidstvem! Pokud je lidé nechají být, Archóntové se jednoduše zblázní. Archóntové pouze plánují, kdežto my, lidé, volíme, budeme-li souhlasit s jejich volbou nebo si obhájíme volbu vlastní. Vždyť společná volba závisí na osobní volbě každého z nás, na tom, co v nás převáží uvnitř, jestli duchovní přání, nebo materiální klam. Proč nás Archóntové postrkují do válek, revolucí a konfliktů mezi národy a proč my jdeme jako stádo, jako ovce a zabíjíme sobě podobné, aniž bychom přemýšleli o následcích? Proto, že pro Archónty je důležité formovat lidi neschopné samostatně myslet, neschopné najít si souvislosti a konat. Mají zájem o otroky, kterými je možné manipulovat prostřednictvím sdělovacích prostředků, vnucovat jim normy Archóntů – jak mají vypadat, jak se mají chovat a myslet, jakých politických a hmotných zásad se mají

držet. Udržují lidi v neustálém strachu z chudoby, z hladu a hmotného strádání, v obavách o vlastní život a zdraví. Člověk začíná věřit, že toto je ten pravý život, že toto je jeho osud.

Ale tak to vůbec není! Člověk je vždy svobodný ve své osobní volbě! Veškeré obavy jsou výsledkem Materiální podstaty, jejího absolutního strachu ze smrti. Jenže každá hmota je smrtelná. To je zákon. Avšak právě v tom spočívá kouzlo člověka, že není jen kouskem hmoty, není otrokem, že se v něm skrývá obrovská duchovní síla, která jej může přeměnit na Člověka Skutečného, na bytost, která je povznesena nad hmotný svět. Osvobodí-li se od lži, pak se osvobodí od hlouposti. Poznáním Pravdy se člověk stává silnějším a moudřejším. Čím více bude na světě lidí moudrých a svobodných duchem, tím hůře se bude Archóntům dařit realizovat jejich plány, tím slabší bude jejich vliv na lidi. A pokud budou znát Pravdu všichni a udělají svou správnou volbu, pak Archóntové nebudou mít jednoduše komu diktovat své podmínky. Vždyť oni ve skutečnosti nejsou nikým. Archóntů je jen žalostná skupinka. Lidé mají rozhodnutí ve svých rukou – buď se poddají provokaci Archóntů a rozpoutají globální válku, nebo svrhnou vládu Archóntů a vytvoří zlatý věk této civilizace. V rukou lidí je budoucnost světa. Je to jednoduché. Je třeba být tím, koho se Archóntové bojí. Je třeba být Člověkem!“

Sensei skončil vyprávění a ve vzduchu se vznášelo neobvyklé ticho, naplněné nějakou motivující silou. Zdálo se mi, že po takovém upřímném vyprávění Senseie , jako by se všechno usadilo na svá místa, jako kdyby jsem nejenom vnitřně prozřela, ale probudila se a uviděla skutečný obraz světa bez závoje, iluze mého minulého vnímání. Jakoby se ve mně otevřelo globální vidění a uvědomění si opravdového života lidské společnosti. A toto uvědomění mě nejen omráčilo, ale pomohlo hlouběji pochopit důležitost duchovní cesty.

Když jsem se podívala na oduševnělé tváře svých přátel, pochopila jsem, že se ostatní cítí stejně jako já. Mlčeli jsme a neodvažovali se vyslovit ani slovo a ztratit ten neobvyklý přiliv síly a odvahy, vycházející ze slov Senseie. Doufali jsme, že uslyšíme pokračování. Ale Sensei, se na nás nějak záhadně podíval a náhle přepnul naši pozornost, jak se říká, přerušil rozhovor na tom nejzajímavějším místě.

„Tak dobře,“ řekl dobrosrdečně Sensei. „ Už stačilo propírat prádlo historie, jdeme se koupat.“

„ Koupat se?!“ řekl Viktor, překvapeně se podíval do stran, jako by ztratil orientaci v čase a zapomněl, kde se nachází.

„ No, jako vždy,“ s humorem si postěžoval Stas, „na tom nejzajímavějším místě!“

Žeňa vstal a mírně se protáhl.

„Koupat se je jistě dobrá věc, ale nějak mi kručí v břiše. Už jsou skoro večerní hodiny a my neměli ani oběd.

Při posledních slovech se Žeňa podíval na mě a Taťánu .

„Oh! To je dobrý nápad," podpořil ho Ruslan. „Pojďte holky, něco si ukuchtíme."

Část skupinky si to nasměrovala do stanu s potravinami, jedni aby něco připravili pro ostatní, jiní aby si dali rychlé jídlo. Zbytek se šel se Senseiem osvěžit k moři.

Na návrh Nikolaje Andrejeviče jsme uvařili polívku a udělali saláty. A když byl rozprostřený stůl, nikoho jsme ani nevolali, neboť všichni se seběhli jako psi na lákavou vůni. Oběd měl velký úspěch. .Po dobrém pochutnání se za stolem rozvíjel zajímavý rozhovor.

***

„Ano, to o Americe je husté," řekl nadšeně Kostík. „Kdo by si to pomyslel!"

„Jen je mi líto lidí, kteří tam žijí," vyslovil se soucitně Viktor. „Za vnějším pozlátkem „svobody" se skrývá takové otrokářství v okovech archontské „demokracie"!"

„Ano," přidal se Kostík, „a říkali, že je to nejsvéráznější země na světě, že je tam všechno na nejvyšší úrovni – od úrovně života, předních technologií, dokonce i na Měsíci byli jako první..."

„Ne, a popravdě, proč byli Američani jako první na Měsíci, a ne naši?" chytil se toho Ruslan. „My jsme letěli jako první do vesmíru!"

„Jestli chcete, odhalím vám velké tajemství," vložil se do toho se sotva znatelným úsměvem Sensei, který sledoval diskuse chlapců. „Američané na Měsíci nikdy nebyli. A vůbec tam lidská noha ještě nestanula," dodal v žertu, „v tom smyslu – jako bytost, ne jako otisk jeho boty."

„Jak to, že nebyli na Měsíci?!" podivil se současně Kostík a Ruslan.

„Jednoduše. Lidé nebyli na Měsíci," zopakoval znovu Sensei.

„Co, opravdu?" zaujatě se znovu zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Let na Měsíc je jen velká mystifikace, dezinformace a rozsáhlá aféra, která ale jejím organizátorům přinesla velké zisky."

Ženka zvědavě pohlédl na Senseje.

„Ano? To začíná být zajímavé..."

„Počkej," zastavil Ženu Nikolaj Andrejevič a obrátil se na Senseie: „Jak to může být aféra, když je to, pokud vím, obecně známý fakt. Jak se píše, tehdy sledovalo vylodění astronautů na Měsíci více než půl milionu diváků na celé zeměkouli. Tahle měsíční epopej

pokračovala prakticky od roku 1969 do roku 1972, kdy sem američtí astronauti létali snad každý půlrok. A vůbec, vždyť tehdy šlo mezi USA a SSSR o úplné závody o prvenství v letu na Měsíc. Kdyby Američané švindlovali, myslím, že by o tom Sovětský svaz nemlčel."

„Tady není všechno tak jednoduché, jak si myslíš. Za tou celosvětovou reklamou, o které mluvíš, stáli Svobodní zednáři nejvyšší úrovně. Na tomhle projektu si jenom na americkém lidu, jako na poctivých daňových poplatnících, vydělali skoro čtyřicet miliard dolarů. Ačkoli se ve skutečnosti žádný let na Měsíc neuskutečnil, a ještě s tehdejšími technologiemi," usmal se Sensei. „Dokonce i dnes při současné úrovni rozvoje vědy je to jednoduše nereálné. To všechno byla pouze další úspěšná partie Archóntů ve vysoké politice."

„Hm, a trochu podrobněji," vyjádřil Voloďa všeobecné přání, hledě na Senseie.

„Ovšem, můžeme i trochu podrobněji," pokrčil rameny Sensei. „I když ta informace podle mého názoru není příliš zajímavá. Je to pouze hra vysoké politiky..."

„Za to jak mám napnuté nervy, až mě svrbí prsty," „zabil" to Ženka a vyvolal tak smích chlapců.

„Musíš se častěji mýt!" odpověděl mu Viktor.

„Ne, opravdu, Sensei, vyprávěj," poprosil znovu Voloďa.

„Co vyprávět. Je to špinavá historie. Tolik dobrých lidí kvůli tomu zemřelo... Ta aféra byla rozpoutána Archonty v době tak zvaného „velkého vesmírného závodění" mezi SSSR a USA. Věrní sluhové Archóntů – Svobodní zednáři – velmi uvážlivě zahráli na ambice velkých politiků... Tehdy v SSSR velel," a jaksi dobrácky se usmál, jako by si vzpomněl na něco pěkného, a srdečně řekl: „ještě aby nevelel! Vždyť kosmonautiku vedl sám Sergej Pavlovič Korolev. Byl to dobrý člověk, velmi počestný a morální a zodpovědný za své myšlenky, činy a rozhodnutí."

„Korolev? Kdo to je? Politik?" zeptal se Slávik.

„Cože?!" zasmál se Andrej. „Vždyť to je vědec!"
„Vynikající vědec," zdůraznil ještě Sensei. „Nadaný inženýr, konstruktér."

„Otec kosmonautiky!" hrdě dodal Kostík a povýšeně se zeptal Slávika. „Tys to jako nevěděl?"

„Teď už to vím," odpověděl s úsměvem chlapec.

„Korolev nebyl jen vynikající vědec a praktik," konstatoval Sensei, „byl to i talentovaný organizátor. Všichni, kdo s ním pracovali v jednom týmu, byli nadšení jeho neuvěřitelným entusiasmem. Jednoduše dokázal inspirovat lidi svým naprostým přesvědčením o vítězství. A jak říkají dnes, „intuitivně" rozvíjel perspektivní směry. To je samozřejmé. Vždyť Korolev byl neobyčejný člověk. Málokdo ví, že na počátku třicátých let se tehdy ještě

mladý inženýr Sergej Korolev nescházel pouze s Ciolkovským, ale i s velmi neobyčejnými neveřejnými osobami, které mu odhalily kromě teorie kosmonautiky mnoho velmi zajímavých věcí. Právě po těchto setkáních Korolev „onemocněl“ tematikou příprav reaktivních meziplanetárních letů. Právě díky těmto setkáním mohl, jak později napíší, „předurčit a předpovědět“ budoucnost letectví a kosmonautiky na mnoho let dopředu, čímž předbíhá svou dobu.“

„A s kým se scházel?“ zeptal se netrpělivě Ruslan.

Sensei se pouze tajemně usmál, neodpověděl na jeho otázku a pokračoval ve vyprávění.

„Tak tedy, díky nevyčerpatelnému entusiasmu Koroleva započala ve Svazu éra kosmonautiky. A již roku 1957 vypustil SSSR první družici Země. Potom tu byly první starty automatických meziplanetárních stanic, včetně té na Měsíc, kde se několikrát odebíraly vzorky zeminy. A opět právě sovětská automatická stanice „Luna-2“ poprvé dosáhla roku 1959 povrchu Měsíce. Historicky první let člověka do vesmíru na vesmírné lodi „Vostok“ je také zásluhou SSSR a tak dál a tak dál. Američané také nezaostávali a, jak se říká, šlapali Svazu při osvojení vesmíru na paty. Jestliže Jurij Gagarin uskutečnil let do vesmíru 12. dubna 1961, pak Američan Alan Shepard letěl 5. května 1961. Tedy s malým časovým rozdílem. Jenže Američan byl již druhým člověkem, který navštívil vesmír. A tady se to týkalo již jen prestiže země na světovém kolbišti. Dané situace a neúměrných ambicí lidí využili Archonti.

Tehdejší prezident USA John Kennedy informoval o prioritním programu pokoření Měsíce. Mimochodem, technickou přípravou tohoto projektu se nezabýval nikdo jiný než německý konstruktér raketové vesmírné techniky, bývalý Sturmbannführer SS, hlavní konstruktér rakety A-4 (V-2) (která se používala za druhé světové války při ostřelování britských a belgických měst), Wernher von Braun. Tento člověk pocházel z rodiny mocného německého finančníka a vlivného politického činitele, barona Magnuse von Brauna, který se nacházel v téže skupině svobodných zednářů jako Hjalmar Schacht. Po válce získal Wernher von Braun americké občanství a pokojně vydělával na vojenskoprůmyslový komplex USA, jako svého času na nacistické Německo. Co se týká kariérního žebříčku, vyzdvihnou ho až na nejvyšší řídící posty v NASA (Národní úřad pro letectví a kosmonautiku USA).

Média horlivě přesvědčovala americký národ, že pokud američtí kosmonauti neletěli jako první do vesmíru, pak určitě musí na povrch Měsíce vstoupit první právě Američan. V důsledku všech těchto manipulací a spekulací americký kongres vyčlenil v té době astronomickou částku na financování tohoto ‚kosmického‘ programu. Prostředky vzali z kapes

daňových poplatníků, jakoby Američané neměli žádné jiné problémy, než bylo právě dobytí Měsíce. Za tyto desítky miliard dolarů ukázali celému světu laciný seriál ‚epopej o ovládnutí Měsíce člověkem', kterému dali zvučný název program Apollo.

„Je to na počest starořeckého olympského boha?" se „znalostí věci" se zeptal Kosťa.

Nikolaj Andrejevič doplnil slova chlapce:

„ …léčitele, věštce a ochránce umění…Jak se dívám, Archóntové jsou velkými milovníky starořecké poezie."

„Aby ne," pousmál se Sensei. Komu náleží vytvoření olympské religie Gomera…

Jenže název programu nevznikl na počest mýtického boha Apollóna, ačkoli masám to bylo zabaleno do tak krásného balení. Archóntové moc rádi používají dvojí smysl slova. Ve skutečnosti byla historie vzniku názvu programu mnohem jednodušší. Archóntovi, který přišel s tímto rozsáhlým podvodem, v užších kruzích říkají pro jeho vynalézavost a jedinečné nápady ‚Fab' (což v překladu z řečtiny ‚phoibos' znamená ‚brilantní'). A pokud se podíváme na slovo ‚Fab' v kontextu mytologie, je to jen jiný název pro Apollónna, jakožto ‚vševidoucího slunečního božstva'.

„Ano, vše geniální je tak jednoduché!" zasmál se Viktor spolu s ostatními.

„ ‚Kosmická' divadelní hra byla naprosto vynikající. Kam se hrabou proslulí scenáristé. Šest expedic úspěšně přistálo na Měsíci bez jakéhokoli problému. Dvanáct lidí navštívilo Měsíc. Ale kosmická loď Apollo-13 nemohla přistát na měsíčním povrchu kvůli nehodě na palubě. Proletěla kolem Měsí-ce a pak se vrátila s prázdnýma rukama na Zemi."

„Tak to ve skutečnosti byla hra?!" nemohl tomu uvěřit Kosťa.

„Samozřejmě. Prostě hráli na ambicích lidí a ukradli hodně peněz. Takže nejen, že oškubali Američany jako kuře, tak i Sovětský svaz se vtáhli do nesmyslného závodu.

„ Tak počkej," řekl pochybovačně Nikolaj Andrejevič. „A naši odborníci věděli, že to je ‚fake'?"

„Samozřejmě, že věděli. Výměnou za mlčení a podporu ‚kosmických' programů Apollo získal Sovětský svaz obrovské výhody na mezinárodním trhu... A jak Archónti zametali stopy počínaje změnami ve vládě a konče odstraněním ‚nespolehlivých' osob?! Nedivil bych se, kdyby měl v budoucnu někdo vážný zájem na tom, aby se dokopal pravdy a ‚náhodou' zjistil, že originál záznamu této ‚kosmické hry', ve kterém bylo zaznamenáno tolik průšvihů, zmizel beze stopy. A jak je známo, bez důkazů se není o čem bavit.

„Takže američtí astronauti nikdy nepřistáli na Měsíci?" upřesnil Viktor.

„Samozřejmě, že ne. Chcete–li se dostat na Měsíc, musíte překonat silné radiační pásy."

„A jak je teda možné, že astronauti létají do vesmíru a zůstávají naživu?“

„Jsou pod ochranou gravitačního a magnetického pole Země a nikdy nevycházejí za jeho hranice. To znamená, že létají v okolí zemského kosmického prostoru v přípustné

vzdálenosti od zemského povrchu. A pak jsou s přiblížením do zóny zvýšeného kosmického záření nuceni snižovat výšku letu… Samozřejmě, že v budoucnu bude s rozvojem nanotechnologií možné letět nejenom na Měsíc, ale i k jiným blízkým planetám.“

„Cože, cože?“ znovu se zeptal Žeňa. „Nanotechnologie? A to je zase co?“

„Nanotechnologie? To je pokračování vývoje mikrotechnologií. Předpona „nano“ označuje miliardtinu základní jednotky. „Nanometr“ je část metru rovnající se deset na mínus devátou metru...“ Sensei se podíval na kolektiv a upřesnil. „Abyste si to mohli lépe představit, jeden nanometr dělá jednu milióntinu milimetru.“

Žeňa, poslouchaje Senseie, spojil ukazováček a palec, vytvořil mezi nimi malinkou škvírečku, pohlédl na tuto mezerku a očividně se snažil představit si ve své fantazii milióntinu milimetru.

„... „nano“ vzniklo z řeckého slova „nanos“, které se překládá jako „trpaslík“,“ doplnil Sensei svou odpověď.

„Jakýpak je to trpaslík?“ odevzdaně mhouřil oči Žeňa a se zájmem si prohlížel vytvořenou škvírku. „To je nějaký zmutovaný mikrob, který v dětství dlouho, dlouho stonal.“

„Ano, skutečně to jsou nepatrně malé částice,“ pousmál se s ostatními Sensei a pokračoval: „A nanotechnologie – to jsou technologie, s jejichž pomocí se budou uměle vytvářet jak různé materiály, tak i roboti, které budou mít velikost nanočástice. To znamená, pokud se v mikrotechnologiích jednalo o manipulaci se hmotou, pak se v nanotechnologiích jedná o manipulaci s atomy.“

„A k čemu mi bude takový robot, když ho ani neuvidím?“ podivil se Žeňa.

„A jak se budou ovládat?“ zvědavě se zeptal Viktor.

„K čemu bude?“ zopakoval Sensei otázku. „Ále, vy si prostě neumíte představit, co to je. Nanotechnologie – to je naprosto revoluční pokrok ve vnímání světa a úrovně života lidí.“

„A jak je ten pokrok velký?“ zajímal se Voloďa.

„No přibližně tak, jako kdybychom srovnali úroveň života jeskynních lidí, běhajících s klackem při shánění potravy, s úrovní života současného člověka, využívajícího nejrůznější služby technického pokroku.“

„Vážně?!“

„Naprosto,“ přikývl Sensei. „Vždyť co je to takový nanosvět těchto částic? V první řadě to jsou zcela jiné vlastnosti samotných částic, odlišných od těch, co vytvářejí. Vezměte si

například bonbon," Sensei kývl na Ruslana, který zrovna rozbaloval karamelku. Ruslan ustrnul a stejně jako všichni ostatní upřel zrak na tu sladkost. „Kdybychom ten bonbon rozdělili na několik částí, každá z nich bude sladká. Ale kdybychom tyto části rozdělili na nanometry, pak bude mít každá částečka různé vlastnosti a bude se i úměrně lišit „chutí". To se týká i toho ostatního. Vezměte si například...no třeba zlato. Vždyť v měřítku nanometrů mají zrníčka tohoto kovu dokonce jinou barvu, nejsou žluté, ale červené. Při pokojové teplotě neslouží běžně viditelné zlato jako katalyzátor chemických reakcí. A kdybychom vzali částečky téhož zlata, avšak velké řekněme 3-5 nanometrů, tak již disponují vlastnostmi dobrého katalyzátoru. A to zase odkrývá další možnosti na poli chemie. Zdá se, že se jedná o jednu a tutéž látku, avšak na nanoúrovni má zcela jiné vlastnosti a kvality."

Viktor pokrčil rameny a řekl:

„Ne, stejně nepochopím, jak by se při této mikroskopické velikosti mohl vyrobit robot? V mém chápání je robot kus železa s hromadou všelijakých mechanismů uvnitř, který pracuje na baterky. A tady – jak probíhá pohyb?"

„Elementárně," odpověděl Sensei. „Jestli znáš důkladně vlastnosti hmoty, nebude ti dělat žádné potíže vytvořit jeho pohyb. Vezměme nejprimitivnější úroveň pokroku v mikrotechnologiích. Podíváme se například na slitinu titanu a niklu. Disponuje inertní vlastností – tak zvanou „pamětí formy". To znamená, že není nutné nic vymýšlet. Vezmeš tuto mikroskopickou „součástku" a deformuješ ji. Pokud ji zahřeješ, znovu se vrátí „po paměti" do svého původního tvaru. A jako zahřátí k ní stačí vyslat elektrický signál. Odpojíš ji - znovu se deformuje do své staré podoby. A tady máš i pohyb tam a sem. Tady máš i „sval"."

„Hm, hm, to jsem nevěděl," zaujatě pronesl Viktor.

„No a to je ještě taková hloupost," pokračoval Sensei. „Hlubší znalosti mikrosvěta, které lidé získají v nejbližších desetiletích, otevřou lidstvu ohromné možnosti, samozřejmě, pokud lidé tyto znalosti využijí humánně. Může to ovlivnit mnohé oblasti, třeba průmysl, medicínu, kybernetiku, systém vzdělávání a další sféry lidské činnosti. Přičemž ty nanostroje o velikosti molekuly budou nejen schopny uskutečňovat operace montáže a demontáže složitých atomových konstrukcí, ale i manipulovat s jinými molekulami, kopírovat se, vytvářet mnohem složitější zařízení – mechanismy velké jako molekula se zabudovaným vlastním počítačem."

„A čím nám to může „hrozit"" zeptal se s pousmáním Nikolaj Andrejevič, „třeba v té medicíně?"

„No tak si to představ. Například jsi něčím onemocněl. A místo toho, abys běhal po kolezích a zjišťoval příčinu onemocnění, co a jak máš léčit, jen vypiješ sklenici obyčejné vody a v ní se budou nacházet „lékaři“-nanoroboti, které ani nepocítíš. A ber to, jako bys současně navštívil diagnostika, internistu a chirurga nejvyšší kvalifikace. Protože se budou přemísťovat v celém organismu, nejenže ti bezbolestně a bezchybně stanoví diagnózu, ale najdou i ohnisko zánětu, zlikvidují ho a obnoví zcela funkce tvého organismu.“

Nikolaj Andrejevič nedůvěřivě pohlédl na Senseie a s pousmáním řekl:

„Chceš říct, mi tito „mikrošarlatáni“ nahradí specialisty?“

„Běda, doktore,“ řekl Sensei ve smíchu. „Brzy si budeme muset najít jinou práci!“

„No to už ne! To možná vy! Ale já ne. Pro mé století bude pacientů dostatek. Psychika – to je delikátní záležitost.“

„Mýlíte se, doktore,“ pokýval hlavou Sensei. „S těmito technologiemi se vyskytne možnost nejen léčit pacienta celý jeho život, ale i ho vyléčit,“ při těchto Senseiových slovech se Nikolaj Andrejevič od srdce zasmál:

„Vyléčit lidi s duševními chorobami, nemocné bez naděje na uzdravení, invalidy, navrátit jim plnohodnotné zdraví, dokonce, i když to byli invalidé od narození. Vždyť nanoroboti mohou pronikat přes hematoencefalickou bariéru přímo k neuronům mozku, kde se skvěle vypořádají jak s podrážděním, tak s potlačením aktivity neuronů, budou působit jak na jednotlivé neurony, tak na určené oblasti.“

„To je nějaké sci-fi!“ zabručel Nikolaj Andrejevič. „Tebe si poslechnout, tak získáme absolutní všelék.“

„No, někde jistě,“ usmál se Sensei a dodal: „Ale to ještě zdaleka není hranice toho, čeho bychom mohli dosáhnout za pomoci nanotechnologií, ovšem, při jejich rozumném využití.“

„A čeho ještě bychom mohli dosáhnout?“ zajímal se Andrej.

„No, například, za pomoci nanotechnologií bude možné mít u sebe v miniaturní podobě informace prakticky všech knihoven světa a využívat je. Bude možné bez problémů překonat jazykové bariéry. Při studiu změnit kvalitu způsobu předání informací, aby člověk nebifloval vědomosti, ale se zájmem poznával. Pro okamžitou lidskou komunikaci můžeme přistavit „na pomoc“ virtuální realitu.“

„O, a jak to?“ užasl Ruslan.

„No jak, zachtělo se ti třeba podívat se na fotbal spolu se Ženou, aby sis mohl poslechnout jeho komentáře. Kvůli tomu ti postačí jen si jednoduše vyměnit signály. A ty i Žeňa za pomoci virtuální reality budete spolu, přesněji s virtuální kopií přítele, aniž byste

vyšli z domu. A při tom se nebudete koukat na fotbal ve „fosilní bedýnce“, ale budete v trojrozměrném zobrazení, budete skutečnými diváky na fotbalovém hřišti. Nebudete mít zapojený jen zrak, ale i všechny ostatní smyslové orgány, to znamená, že budete slyšet všechny zvuky, cítit všechny pachy a tak dál.“

„No teda, paráda!“ nadšeně řekl Ruslan.

„S těmito technologiemi je, jistě, možné udělat průlom v kybernetice, zjednat pořádek v ekologii, odstranit znečištění vzduchu, vody, půdy. Překonat kosmickou radiaci, stvořit takový kompozitní materiál pro kosmické lodě, který nejenže by ochraňoval lidi uvnitř lodě před radiací, ale disponoval by unikátními vlastnostmi – byl by lehčí než prach, pevnější než ocel a tvrdší než diamanty. Jednoduchý příklad, abyste pochopili, co to je. Pokud by se z tohoto materiálu vyrobila podrážka na vaši obuv, silná sotva jeden mikron, nejenže ji za celý váš život neopotřebujete, ale ani ji nebudete moci poškrábat...

To znamená, že lidé získají tytéž znalosti jako i předchozí civilizace. Ale.. zůstane otevřená otázka, jak lidé tyto znalosti využijí? Co v nich převáží: přání jejich Materiální podstaty, či touha po Duchovnu? Jestli se ve společnosti stejně jako dříve zachová převaha Materiálního principu, přání zahubit sobě podobné, představte si, k jakým důsledkům to může přivést?“

„Hm, ano, nedej bože. Na základě těchto nanotechnologií bude válka a bude mnohem horší než všechny dosavadní války dohromady,“ vážně řekl Nikolaj Andrejevič.

„To rozhodně. A místo dobrých doktorů-nanorobotů se lidem zachce vytvořit takové malinké monstra-miniroboty, kteří by se na území protivníka rozptylovali jako prach, aby tito „špioni-zabijáci“ pronikali do všech štěrbin, kanálů, aby shromažďovali informace, ale prováděli i diverzní práce. Co stojí s pomocí těchto předních technologií vytvořit zbraň hromadného ničení? Jednoduše by se rozptýlili jako prach nad velkoměsty a sbohem. Vždyť do organismu městských obyvatel se s každým nádechem dostane asi 25 milionů přírodních nanočástic. A kdyby mezi nimi bylo i několik „diverzantů“, nikdo by to nepocítil. A když se dostanou do organismu, mohou splnit jakýkoli úkol, který by jim naprogramovali, počínaje problémy se zdravím, konče různými typy mutace na zombie, vlivem na konkrétní struktury mozku, a ani nemluvě o letálním konci. Zkontrolovat tento proces a nějak uchránit obyvatelstvo od této pohromy v zemích, které nebudou vládnout těmito technologiemi, bude prakticky nemožné.

Nebo, například, získají-li lidé poznatky o tomto lehkém, velmi pevném a odolném materiálu, na co ho v první řadě použijí? Pro mírové účely, k proniknutí do vesmíru? Ani náhodou. Jakmile získají podobné znalosti, v první řadě se pokusí udělat uniformy pro své

vojáky a vojenskou techniku, a to aby byli nezranitelní a co možná nejvíce bojeschopní. Představte si vojáka, který má celou hromadu pomůcek pro zabíjení, jeho oděv se jako chameleon mění podle barvy okolní krajiny a ještě díky jeho superodolnosti nebude pro vojáka překážkou ani jaderný výbuch?

Představte si, co se bude dít ve světě, pokud naprogramují nanoroboty tak, aby, když se dostanou do organismu lidí, u nich začali vyvolávat nekontrolovatelnou agresi? Představte si tu neviditelnou zbraň, která by se sama reprodukovala v neomezeném množství. Neviditelná zbraň, která by navíc mohla obnovovat kteroukoli existující. A taková nanotovárna by byla vměstnaná pouze do malé krabičky. A v době míru? Představte si lidi, znetvořené na zombie, jak hlasují pro jednoho kandidáta. A kde se teď octne ta opěvovaná „demokracie“?“

Žeňa hned zareagoval.

„Já vím kde!“

„Ty, Žeňo, radši pomlč,“ řekl Stas.

„Ano, to je skutečně velmi vážné,“ uzavřel Nikolaj Andrejevič a nereagoval na žerty chlapců.

„Aby ne,“ souhlasil Sensei. „A to zdaleka není všechno. Vždyť není tajemstvím, že se lidé liší podle genů. A pro nanotechnologie nebude problém proniknout na úroveň DNA. Nebude ani problém vytvořit prostředky sloužící cíleně k vyhubení konkrétní etnické skupiny. Nebude ani problém „čistka“ celých geografických území. Představte si, co se bude dít, když například, lidi z téže úspěšné Evropy začnou rychle vymírat? Nebo když třeba negroidní rasu v Americe napadne „neznámá“ epidemie. A co pak? Nanotechnologie – to není žádná legrace. To je obrovská odpovědnost! Je to nástroj, s jehož pomocí lze dalším generacím zajistit šťastný život v civilizované společnosti, nebo s jehož pomocí lze zničit celé lidstvo.“

„Poslouchej, Sensei, třeba se lidstvo obejde bez všech těchto nanotechnologií,“ lítostivým hlasem zakňoural Žeňa. „Já už jsem se smířil s tím, že se budu kvůli míru na zemi, celý život léčit u Nikolaje Andrejeviče.“

Starší kluci se usmáli a Sensei zcela vážně odpověděl:

„Problém není v nanotechnologiích. Problém je v lidech, v osobní volbě každého z nás. Mají-li lidé dost odvahy potlačit svůj Materiální princip a vybrat si cestu pokrokové civilizace, otevřou se jim mnohem větší vyhlídky poznání, jelikož nanotechnologie jsou jen malinkým krůčkem v poznání světa. Bude-li však v lidské společnosti vládnout jako dříve nenávist jednoho k druhému, závist, touha po moci a materiálních hodnotách, kdo za to bude

moci. Každý se podílí na této volbě, dokonce, i když si ne zcela uvědomuje rozsah svého rozhodnutí.“

Kolektiv utichl. Všimla jsem si, že již po několikáté za dnešní den Sensei obzvláště zdůraznil, že velmi mnoho závisí pouze na nás samotných, na naší osobní volbě, na našem vnitřním světě, který se jako v zrcadle odráží do toho vnějšího. „A opravdu,“ zamyslela jsem se, „je tak rozumné rozhodnout, co tvoří základ mnohých našich konfliktů, sporů a skandálů - že je to naše vnitřní nezralost, náš vnitřní konflikt mezi Materiálním a Duchovním. Vždyť jestli mě láká to, abych nějakému člověku odpověděla hrubě, urazila ho, ponížila ho, ať už tento spor provokoval i on, copak je vinen právě tento člověk? Vždyť on je takový jako já, i v něm plane stejná duše, která chce dobro a mír, jen se spletl, poddal se provokaci svého Materiálního principu, se kterým nebývá. Chybně si v tu chvíli vybral stranu materiálna a způsobil projevy vnější agrese. Ale proč i já podlehnu této provokací? Proč reaguji odvetným výbuchem své z Materiální podstaty? Vždyť vše je přece v mých rukách! Vždyť to je moje osobní volba, jak budu reagovat: jestli odpovím agresivně, prohraji tak své Materiální podstatě, nebo ten konflikt vyřeším pozitivem vycházejícím z Duše.“ A tu mě napadlo: „To je ta kapka, z níž začíná oceán mého vnitřního světa, promítající se v tom vnějším. To je, očividně, táž osobní volba, o níž hovořil Sensei a kterou dělám každou minutu, když zaujímám buď stanovisko své duše a konám tak dobro, nebo zaujímám stanovisko Materiální podstaty a vyvolávám tak kolem sebe agresi. Pak se skutečně stává, že je vše v našich rukách, na osobní volbě každého z nás.“ Pochopením takové jednoduché pravdy jsem doslova prohlédla. Všechno se zdá natolik jednoduché a jasné!

* * *

Zatímco jsem přemýšlela, kolektiv dokončil stolování a přešel k posezení při čaji. Sensei začal žertovat a ten veselý tón se přenesl na starší chlapce. U stolu se znovu rozhostil smích, který se plynule změnil v poezii, a to především v přednesu Kosti a Senseie. A v tom jsem z úst Senseie uslyšela přesně, jakoby odpověď na své myšlenky toto:

„**Rozloučila se kapka s mořem — celá v slzách!**
Smálo se svobodné moře — celé v paprskách!
Vylétni na nebe, spadni na zem —
Konec je jeden: opět v mých vlnách“

„O, Omar Khayyám!“ určil Kosťa v záplavě radosti a hned se pochlubil:

„Přečetl jsem všechny jeho verše, které jsem našel!“

„A líbilo se ti to?“ zajímal se Sensei a pustil se do sladkostí.

„Líbilo,“ spokojeně přikývl Kosťa. „Hlubokomyslné veršíky! Pouze některá místa jsem zcela nepochopil. Tak mnoho psal o vině, lásce k ženám, že se vytvoří takový pocit, že právě toto bylo tím nejdůležitějším v jeho životě.“

„To vůbec ne. Pravděpodobně tě překvapím, když řeknu, že vůbec nepil. V jeho básnických představách se jednoduše skrýval zcela jiný smysl,“ Sensei nespěchal, vypil doušek čaje a vyrovnaně pronesl: „A jak se ti líbí tenhle jeho verš?“

„Mudrc, který vypěstoval v srdci zárodek živé lásky,

Zbytečně neztrácí ani jedné chvilky:

Ušlechtilou vůli Nebe snaží se naplnit,

Anebo opojnou číší vychutnat nadzemské Lásky.“

„Vypěstoval si v srdci zárodek lásky?“ udiveně vyslovila moje osoba, ohromená těmito neobyčejnými verši.

Starší chlapci si významně vyměnili pohledy.

„A není to náhodou květina lotosu?“ zbystřil Viktor.

Sensei se pouze záhadně usmál a jakoby jen tak mimochodem poznamenal:

„Mimochodem, abych nezapomněl – tyhle řádky napsal Omar Khayyam na počest Učitele svého učitele, tedy Bódhisattvy Agapita.“

„Učitele svého učitele?“ znovu se zeptal Andrej, jistě se přeslechl.

„Agapit byl učitelem Omara?!“ okamžitě se toho chytli starší kluci.

„Ne. Omar byl učněm učně Agapita,“ upřesnil Sensei.

„To je čím dál zajímavější,“ zaujatě pronesl Nikolaj Andrejevič.

Sensei se očividně nacházel v dobrém rozpoložení, protože nám dál bez zbytečné žádosti pověděl velmi zajímavý příběh:

„Agapit měl přítele, s nímž se seznámil, když byl na Východě v jedné ze soukromých věhlasných knihoven, nacházejících se ve městě Níšápúr. Tohoto člověka zvali Nasirem al-milla va-d-Din šejkem Mohammedem-i-Mansurem. Byl to dostatečně moudrý, duchovně vyzrálý člověk, který se nacházel na cestě hledání pravdy. Právě on se pak později stal nejen přítelem Agapita, ale byl i zasvěcen do jeho nejbližšího kruhu.“

„A kde leží takové město?“ zatvářil se Ruslan moudře, zřejmě se snažil představit si jeho pozici na glóbusu.

„Níšápúr? Nacházel se na východě Persie (na území dnešního Íránu), ve starodávné kulturní provincii Chorásán, to je místo, rozprostírající se na východ a jihovýchod od Kaspického moře. V tu dobu daná oblast zaujímala nejen země dnešního Íránu, ale i část zemí

dnešní Turkménie a Afgánistánu. Mimochodem, Níšápúr bylo celkem dost velké město, svérázná křižovatka rušných karavan. No a samozřejmě to také bylo jedno z hlavních kulturních center Persie. Ve střední Asii bylo proslulé nejen kvůli jeho trhům, ale i vzdělávacím institucím, tak zvaným madrasám (školám středního a vysokého typu), a také kvůli jeho vědeckým knihovnám.

Takže – Agapit tohoto člověka naučil mnohému, předal mu některé znalosti učení Bílého Lotosu, kterým mohl v tu chvíli porozumět. Později se Nasir Mansur stal hlavou vědců a badatelů a předával tyto znalosti svým studentům, mezi nimiž byl i šestnáctiletý Ghíját al-din Abú l'Fath Umar Ibn Ibrahim al-nisaburi al Khayyam, neboli Omar Khayyam.

Omar byl také dost nadaným mladíkem, měl dobrou paměť a rozumové schopnosti. A jak se říká, zrnko padlo na úrodnou půdu a splnilo naděje na bohatou úrodu. Již ve věku dvaceti pěti let byl Omar autorem mnohým vědeckých pojednání z fyziky, geometrie, algebry, astronomie, medicíny, historie, filozofie, arabského jazyka i literatury. Věnoval se geografii a napsal několik pojednání věnující se přírodním vědám."

„No, to je teda!" zvolal Stas. „Ve dvaceti pěti letech! Tak to je prakticky náš vrstevník."

„No tomu rozumím, prostě měl dobrou hlavu!" obdivně pronesl Žeňa. „Vždyť to byl génius! A tady máme hlupáka a ještě většího hlupáka," žertem ukázal na sebe a na Stase.

„Každý člověk je svým způsobem geniální," poznamenal Sensei. „Jak se říká, hlavní je velké přání odhalit a aktivovat potenciál svého génia."

„Hmm, ano, nevěděl jsem, že byl Omar Khayyam tak pokročilým učencem," vyslovil se Viktor.

„Nebyl jednoduše pokročilý. Díky vědomostem Agapita, které získal prostřednictvím svého učitele, Omar Khayyam značně předstihl svou dobu. Vždyť jen za co stojí jeho práce z fyziky, matematiky. A astronomie? Sestavil sluneční kalendář a doposud nikdo nevymyslel žádný přesnější."

„Vážně?" podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Dnes například používáme gregoriánský kalendář. Jeho odchylka ročně tvoří dvacet šest sekund. A Omar Khayam už v tu dobu nabídl světu kalendář s roční odchylkou pouhých devatenáct sekund. Pokud bychom vzali tutéž matematiku, ještě tehdy ve svém pojednání „Problémy aritmetiky" popisoval vzorec dvojčlenu pro přírodní ukazatele, kterou za šest set let jako by „vymyslel" anglický vědec Isaac Newton, který ho popisoval ve větě o binomálních koeficientech, nazvané Newtonův dvojčlen."

„A proč ‚jako by vymyslel'?" chytil se slova Nikolaj Andrejevič.

„Protože Isaac Newton nestydatě opsal tento vzorec z Omarových prací. A nejen tento vzorec, ale i další poznatky, týkající se fyziky, matematiky, astronomie.“

„Tomu nerozumím,“ pohlédl na něj úkosem Nikolaj Andrejevič. „A jak se něco takového mohlo stát? Vždyť Isaac žil na západě a Omar na východě a navíc ještě v různých dobách.“

„Jednoduše. Tato historie má i svou předhistorii.... Aby vám bylo jasnější, kdo za tím stál a byl autorem daného podvodu, který dospěl až k historické záměně, v krátkosti vám něco povím o Isaacovi Barrowovi – členovi řádu svobodných zednářů, členovi řádu Luciferiánů, učitele Newtona na Cambridgeské univerzitě.“

„O, ještě jeden Isaac,“ ušklíbl ses Žeňa a obrátil se na Stase. „To na Cambridgi studují a vyučují jenom Isaacové?!“

Ale Stas ignoroval poznámku svého přítele a soustředil se na Senseiovo vyprávění.

„Musím poznamenat, že tehdy byla anglická Cambridgeská univerzita stejně jako dnes jednou z nejlepších univerzit v Evropě,“ objasnil Sensei. „Samozřejmě, že jí Svobodní zednáři nemohli nevěnovat pozornost, v podstatě z ní udělali líheň pro pěstování svých přívrženců. Navíc byly tehdy univerzity celkem výdělečným podnikem.

Isaac Barrow se dostal na Trinity College Cambridgeské univerzity v patnácti letech. A ne prostě se dostal, dostal se sem konkrétně, jelikož jeho učitel byl jedním ze členů tajného řádu Luciferiánů, který byl součástí vyšších kruhů řádu svobodných zednářů. Taková známost nejenže podstatně ovlivnila Barrowa, ale změnila i jeho další osud. Právě v tom roce se prudce změnil. Kromě toho, že ho luciferiané využívali při tajných rituálech síly, jeho učitel dokázal nasměrovat Barrowův nezkrotný temperament na studium jazyků a učení dávné minulosti. Po dokončení college Isaac již dobře ovládal latinský, řecký a arabský jazyk, věnoval se matematice, astronomii, filozofii, teologii, projevoval zvláštní zájem o poznatky učení dávno minulých. V podstatě se z něj stal obstojný „pracovník“ do služeb Archóntů. Po dokončení college přijímají luciferiané Barrowa k sobě, do řádu, a pro začátek ho využívají jako posla s tajnými příkazy. Během čtyř let navštěvuje Francii, Itálii, nějakou dobu žije na Blízkém Východě (v Konstantinopoli, Smyrně). Na zpáteční cestě do Anglie navštěvuje Německo a Holandsko.

Rád bych poznamenal, že v té době Osmanská říše zahrnovala jak Balkánský poloostrov, tak i Malou Asii. Proto zde byly shromážděny nejen práce učenců starodávného Východu, ale i rukopisy starořeckých vědců. Navíc se město Smyrna (dnes turecké město Izmir na západním pobřeží Malé Asie) stalo centrem mimořádné pozornosti Archóntů. Tehdy celý židovský svět díky velké politické hře Archóntů a intenzivní činnosti svobodných

zednářů rozrušeně očekával naplnění „proroctví“ židovských kněží na rok 1666, že v tomto roce údajně přijde jejich Mesiáš a zařídí všem židům blažený život, vzkřísí jejich stát a všechny zlomyslníky hrozivě potrestá.“

„Rok 1666?“ ušklíbl se Stas. „Tři šestky? Vždyť to je znak Satana.“

„Zajímavý Mesiáš se objevuje u židovských žreců,“ poznamenal Voloďa, „a čím se jim nezalíbil Kristus?“

„Vždyť ho jako Spasitele jakoby odmítají,“ upřesnil Viktor.

„A, no ano!“ ušklíbl se Voloďa. „Byl až příliš lidský, nenaplnil naděje, které do něj vkládali.“

„No jistě,“pronesl Sensei s hořkou ironií. „Tak tedy, ve Smyrně se v 50. letech XVII. století, kdy tam žilo mnoho židů, rozhodli Svobodní zednáři roztočit na účet tohoto národa jednu ze svých kombinací. Kvůli těmto záměrům udělali reklamu Mesiáši, jako konajícímu zázraku, jednomu ze svých pěšáků – židovi-kabbalistovi (nebudu ani zmiňovat jeho jméno). Ovšemže mnozí po takové reklamě uvěřili této loutce a šli za ním a zapojovali se do nových náboženských směrů a hnutí. Stručně řečeno, naplno začal proces balamucení mas. Tak tedy, v podobě daného spekulativního rozruchu Svobodní zednáři roztočili své záležitosti a, jak už to tak bývá, najednou zapomněli na existenci falešného Mesiáše. Toho využily místní úřady. Ačkoli byl tento člověk pro svobodné zednáře již využitým materiálem, měl i jako dříve mezi místním obyvatelstvem mnoho následovníků, kteří dělali zbytečný rozruch a organizovali v dané oblasti nepokoje. A co dělají místní orgány. Když tato loutka přestala být pro mocné tohoto světa zajímavá, místní orgány jednoduše toho žida-kabbalistu zavřeli do vězení. Přitom se k němu chovali velmi loajálně, dokonce pouštěli do jeho kobky jeho stoupence s dárky. A když mu sultán nabídl, aby si vybral buď popravu, nebo aby přijal islám, žid se vůbec nerozmýšlel a přijal islám.“

„Panečku! Zdá se, že zradil své lidi,“ vyslovil se Viktor.

„No jo, když jde do tuhého, každý myslí jen na sebe, než na nějaké vnucené „vznešené myšlenky“ Archóntů,“ řekl Sensei.

„Ano, velké rozčarování pro daný lid,“ okomentoval Žeňa.

„Na tom byl postaven i plán místních úřadů. Že ten žid zradí svůj vlastní lid. Tím, že přijal islám, zklamal většinu svých stoupenců. Lidé pochopili, že je opět oklamali, a většina k těmto ideám zlhostejněla. Několik málo jeho následovníků ovšem setrvalo a snažilo se ospravedlnit jeho čin. Ale když se to vezme kolem a kolem, v celé oblasti začalo být mnohem klidněji.“

„Hm, podívejme se, sultán se zachoval velmi chytře,“ pronesl s úsměvem Voloďa.

Sensei místo odpovědi přikývl a pokračoval.

„Trochu jsme odbočili od hlavního tématu. Tak tedy, jako odměnu za své „hrdinské činy“ v tajné činnosti získal v Konstantinopoli Isaac Barrow od členů řádu Luciferiánů velmi poutavá starodávná pojednání, mezi nimiž se nacházely i nejdůležitější vědecké práce Omara Khayyama, jež kdysi záhadně zmizely z knihovny Teheránské univerzity. Kromě toho, když se Barrow vrátil do Anglie, stanul v čele katedry řeckého jazyka na Cambridgeské univerzitě. Ale jeho skutečně vášnivou zálibou se stal překlad starých přivezených foliantů. Již po uplynutí dvou let komplikované práce pochopil, nakolik geniální byly vynálezy a znalosti dávných učenců, kteří značně předčili svou dobu (a k dispozici neměl Barrow pouze práce Omara Khayyama, ale například i uzbeckého matematika Hamid al-Hadidi, řeckého matematika Eukleida, Archiméda), a přesvědčuje členy luciferiánů, aby byla založena na Cambridgeské univerzitě nová katedra – katedra geometrie a optiky, na níž pak později přestoupil, a opustil katedru řeckého jazyka. Přičemž si Barrow, jakožto člověk prohnaný a činorodý, přivlastňuje pouze některé znalosti, které byly tehdejšímu širokému evropskému publiku neznámé, zejména ty, jež sám přeložil z arabštiny. Současně, aby zamaskoval svůj prohřešek, se proslavuje nejen jako „autor“ tenké čočky a dalších vynálezů, ale i jako překladatel děl řeckých vědců, v Evropě známých. Tedy, právě roku 1661, kdy byla otevřena zmíněná katedra, se Barrow seznamuje s Newtonem, který byl jedním z posluchačů jeho přednášek,“subsizerem“.“

„Kým, kým?“ zeptal se Žeňa.

„Subsizerem,“ zopakoval Sensei. „Tak se tehdy nazývali nemajetní studenti, kteří nemohli zaplatit školné. A dokud nebyli dostatečně připraveni na to, aby mohli na univerzitě chodit do nějakého ročníku, dovolovali jim navštěvovat pouze nějaké přednášky. Ale na oplátku byli povinni sloužit buď bohatším studentům, nebo univerzitním pracovníkům. Takže, Isaac Newton se dostal roku 1661 na Trinity College Cambridgeské univerzity právě jako subsizer. V tu dobu zrovna dosáhl 18 let. Mladému profesorovi Barrowovi, vedoucímu katedry matematiky, bylo třicet jedna let. Nejenže si všiml Newtona a udělal z něj svého sluhu, ale udělal z něj i sluhu svého těla, když ho využíval v luciferiánských rituálech síly. Tehdy, i když se něco podobného udržovalo v tajnosti, ale jednalo se o dostatečně rozšířený jev, jelikož podle středověké tradice museli členové college zůstávat svobodní.

Barrow se Newtonovi nestal jen učitelem a vedoucím, ale i velmi blízkým člověkem. Tomuto neobyčejnému ...přátelství ještě napomáhal život, který Newton prožil během svých osmnácti let. Newton se narodil na venkovském statku jako nedonošené, malinké a velmi neduživé dítě. Jeho otec, též Isaac Newton, zemřel a ani se nedožil narození svého syna. Matka fakticky chlapečka v útlém věku opustila, když malého Newtona ponechala na

vychování babičce. Provdala se za kněze a ke svému novému manželovi se odstěhovala. Samozřejmě, to navíc malého chlapce, který začal svého otčíma nenávidět, traumatizovalo. Vyrůstal uzavřený sám do sebe. Byl slabý, bojácný. Čím byl starší, tím více v něm narůstala nenávist, vychytralost a sobectví. Vrstevníci ho kvůli tomu neměli rádi, a tak doprovázela samota Newtona prakticky až k nastoupení na college. A v této škole našel chlapec ve svém učiteli svéráznou spřízněnou duši. Toto setkání ovlivnilo celý další osud Newtona. Nestal se pouze horlivým a stálým posluchačem jeho přednášek, ale i oddaným sluhou a přítelem Barrowa.

Barrowovi se také hodil ve všem poslušný Isaac, především jako člověk jeho blízkého kruhu, který nebyl jednoduše spolehlivý, ale i ve všem poslušný. Proto se Barrow důkladně věnoval Isaacově kariéře. Newtonovi s malou pomocí Barrowa vyměňují žebrácké subsizerské stipendium za postgraduální. Roku 1665 dokončuje Isaac college a získává bakalářský titul krásného umění (literárních věd). V ten okamžik začíná v Anglii epidemie moru.

Barrow zbytečně nemarnil čas. Před tím, než univerzita kvůli epidemii propustila studenty na jeden a půl roční prázdniny, předává Newtonovi jím přeložená pojednání Omara Khayyama s přesnými vědeckými výpočty z fyziky, matematiky, astronomie. Mezi nimi byla mimochodem i významná Omarova práce „Problémy aritmetiky“. Barrow uloží Newtonovi úkol, aby přepracoval tento materiál jako autor, aby rychleji získal magisterský titul. Newton si se splněním daného úkolu pospíšil, celé prázdniny strávil dobrovolně zavřený na svém rodném vesnickém statku ve vesnici Woolsthorp (aby nebyli žádní zbyteční svědci a rozhovory).“

„A, ano, o té vesnici jsem slyšel,“ s usměvem pronesl Nikolaj Andrejevič. „To je tam, jak mu tam spadlo jablko na hlavu a on odhalil zákon gravitace?!“

„Já bych řekl, co mu tam tehdy spadlo na hlavu, ale raději pomlčím,“ pousmál se Sensei. „Mimochodem, prý ani ten příběh o jablku Newton nevymyslel sám. Jde o tom, že Omar Khayyam, když ve svých pracích vysvětloval zákon gravitace, uváděl různé příklady, také objasňoval sílu gravitace na příkladu jablka padajícího z jabloně, tedy velmi rozšířeného stromu ve Střední a Východní Asii. A jelikož se v sadu Newtona také nacházely jabloně, rovněž použil k vysvětlení „svého geniálního odhalení“ tento příklad.“

„Ten teda umí!“ pozastavil se nad tím Žeňa. „To je mi ale zázračné dítě!“

„Newton nikdy nebyl zázračné dítě. A celá ta nafouknutá sláva kolem něj je jen dílem svobodných zednářů, kteří na té záležitosti nemálo získali. Dokonce i z uschlé newtonské jabloně udělali „historicky hodnotný památník“ – lavici!“

„...“obžalovaných“!“ doplnil Žeňa a rozesmál tak ostatní.

„Jistě že obžalovaných!“ usmál se Viktor. „ Tak oklamat celý svět!“

„To jsou ještě drobnosti ve srovnání s jejich globálním podvodem,“ řekl Sensei. „Tak tedy, pročetl a přepracoval podle sebe práce Omara Khayyama, jeho vysvětlení a výroky spojené se zákonem gravitace, metodami diferenciálního a integrálního výpočtu, práce o podstatě disperze světla a spektrálních barvách, z vynálezů Omara Khayyama převzal zrcadlový dalekohled, s kterým se trápili mnohé učené hlavy sedmnáctého století. Newton se objevil na Cambridgeské univerzitě, jak se říká, v plné zbroji pro získání magisterského titulu. Isaac Barrow veřejně dal daným odhalením svého chovance velký význam a udělal vše pro to, aby Newtona díky těmto pracím proslavil, dokonce i za hranicemi univerzity. Jeho plány mířily daleko dopředu. Potřeboval loutku Newtona, která by zastávala významný post. Sám Isaac Newton pečlivě hrál roli „nadaného vědce“, stanovenou jeho učitelem. Newton hrál, protože podle povahy svého intelektu nebyl takový jako Barrow, milující exaktní vědy. Newton spíše tíhnul k slovesným vědám – filozofii. Ve snech si hýčkal myšlenku rozluštit Bibli, konkrétně starozákonné knihy proroka Daniela.

„Geniální“ záměr Barrowa rychlého posunutí jeho chráněnce za pomoci přivlastnění si cizích prací zafungoval. Již roku 1669 předává Isaac Barrow šestadvacetiletému Isaacovi Newtonovi váženou fyzicko-matematickou katedru na univerzitě. Sám Barrow získává titul doktora teologie, a odchází tak z pole exaktních věd. Později se pak stává prezidentem Trinity College. Mimo jiné, právě Barrow se dožaduje královského ústupku, aby všichni profesoři na jeho bývalé katedře, počínaje Newtonem, byli osvobozeni od povinnosti přijímat duchovní titul.

Musím zdůraznit, že Newton jako přednášející nestál za nic. Jeho přednášky studenti navštěvovali málo kvůli nezáživnosti jeho výkladu. A to je pochopitelné. Kterýkoli skutečný autor bude nadšeně vyprávět o svém tvůrčím plodu. A ten, kdo se věnoval klasickému plagiátu, může předložit pouze holá čísla. Newton nenáviděl vědecké spory a i ty, kteří se ho snažili vtáhnout do této polemiky jednoduše proto, že jeho znalosti nedosahovaly úrovně odhalení, jež údajně učinil. Ano, jednoduše ani neměl co říci. Dokonce psal knihu „Matematické principy přírodní filosofie“ o údajně svých odhaleních téměř dvacet let. Mnozí se diví, proč nepopsal stupně, po nichž sám došel k těmto odhalením. Ale Newton je ani nemohl popsat, protože sám nevěděl, jak to udělat. Opisovat není totéž, co vymýšlet.

Isaac Newton se už od samého začátku velmi bál, že se na tento podvod může kdykoli přijít. Jen tak tak, že ho neprozradil zrcadlový teleskop. Kvůli nepřesnostem v překladu se při sestavování teleskopu dopustil jedné elementární chyby. I s tímto problémem mu Barrow

pomohl, když vytvořil přesnější překlad pojednání Omara Khayama, jehož originál byl uložen v učitelově skrýši. Podle druhého překladu také Newton složil svůj věhlasný druhý zrcadlový teleskop, jehož předvedení udělalo roku 1671 silný dojem na jeho vrstevníky, což posloužilo i jako oficiální důvod pro zvolení Newtona za člena Londýnské královské společnosti, jak se tehdy nazývala anglická akademie věd.

„A to tito „akademici“ nemohli odhalit?“ divil se Viktor.

„Tam nebyl nikdo, kdy by to zkoumal, ani nebylo proč. Většinu této „společnosti“ tvořili luciferiané, kteří realizovali především svoje záměry a teprve potom ty vědecké. Tím více se Newton pro tyto účely hodil. Ne nadarmo ho později k jeho šedesátinám udělali prezidentem Londýnské královské společnosti.“

„Jde to od desíti k pěti,“ pousmál se Voloďa.

„Ještě tehdy, ve chvíli prvního vážného fiaska, Isaac Barrow pronesl slova, z nichž Newton udělal své životní pravidlo. Poradil mu pozorně naslouchat, více číst a vydávat jen to, co je nutné, ne více, aby slovesní hloupost proměnil na mlčenlivou moudrost. Newton nejenže si zapamatoval tato slova, udělal z nich pravidlo svého dalšího života. Navíc mu Barrow jednou řekl: „Stojíš-li vysoko a vidíš-li dále než ostatní, tak pouze proto, že stojíš na ramenou velikánů.“ Newton tato slova parafrázoval ve svých geniálních odhaleních, i když v podstatě se jednalo o svobodné zednáře a jeho závislosti na nich.

Když se to shrne, Barrow udělal Newtona velmi oblíbeným a slavným, což samozřejmě proslavilo i Cambridgeskou univerzitu daleko za hranicemi Anglie. Proslulost mladého „geniálního vědce“ se stala natolik všestrannou, že i sám Newton začal věřit, že je skutečně génius. Díky neúměrnému egoismu začala jeho mánie velikosti růst jako houby po dešti. Došlo to až tak daleko, že v jednom rozhovoru s Barrowem se o něm lhostejně vyjádřil tak, že stavil svou „geniální“ osobu značně nad svého učitele. Načež ho Barrow, který měl dostatečně silnou a nespoutanou povahu, ihned vrátil na zem, zdůraznil jeho hloupost a připomenul mu, že by mu stačilo, aby otiskl překlady Omara Khayyama a celý svět by se dozvěděl, jaký je ve skutečnosti Newton „génius“.

Pro Isaaca to bylo více než šokující odhalení jeho učitele a teď už i bývalého přítele. Byl natolik vyděšený tímto rozhovorem, skutečností hrozeb Barrowa, že několik dalších týdnů chodil jak tělo bez duše. Ačkoli ani sám Barrow nehodlal zrealizovat tento plán, protože na popularitu Newtona byly udělány jisté sázky luciferiánů. Bylo by hloupé bořit pyramidu během její stavby. Avšak od té chvíle se do Newtonovy mysli vkrádá neodbytný nápad – ukrást a spálit „originály“ pojednání Omara Khayyama, aby ho již nikdo nemohl zastrašovat a obviňovat z plagiátorství.

Přesně za půl roku po tomto rozhovoru, v květnu 1677 Barrow ve věku 47 let nečekaně umírá. Newton využil daných okolností, podařilo se mu zmocnit všech písemností z Barrowovy skrýše, včetně prací Omara Khayyama. Domníval se, že si ho přitom nikdo nevšiml. Potom okopíroval ty stránky, které by mu podle jeho názoru mohly přinést ještě větší slávu. A s potěšením, které je vlastní pouze psychicky nemocnému člověku, spálil staré listiny, veškerý „kompromitující materiál" jeho osoby.

Další Newtonův život byl více než rovnoměrný. Myslel si, že teď byl absolutně svobodný, i když po pravdě to byla pouze iluze, šikovně vytvořená lidmi z řad svobodných zednářů, kteří jím manipulovali. Isaac se na nich ve skutečnosti stal ještě závislejší než dříve. Potěšili jeho mánii velikosti a samozřejmě že tím sledovali své záměry a zájmy, nominovali ho poslancem parlamentu Cambridgeské univerzity, aby doplnili svou „většinu". Doslova doplnili, jelikož Newton byl naprosto mizerný politik. Později ho pak nejednou volili a protlačovali do parlamentu. Na jeho jméno se tehdy vyprávěla anekdota, že parlamentní komora slyšela Newtonův hlas za celou dobu pouze jednou, a to když se obrátil na hlídače a poprosil ho, aby zavřel větrací okénko v sále.

Nic z toho by nevadilo, ale po uplynutí třinácti let od smrti Barrowa Newton, užívající si své „samostatnosti", začal ukazovat zoubky – panovačnost, sobectví, rysy neústupného despoty, které mu byly vlastní i dříve, pouze však ve skryté formě. I nadále plnil příkazy svobodných zednářů, jen stále častěji demonstroval svou nezávislost a vnášel do těchto příkazů své úpravy, které je rozhodně nevylepšovaly.

Jednou došlo k vážné opozici mezi přednášejícími Cambridgeské univerzity a úřady, které chtěly, aby byla univerzita upevněna a vedena katolíky. Součástí delegace mířící k úřadům s protestní peticí od univerzity byl i Newton. Jeho luciferiané navrhli, aby využil svou slávu a autoritu velkého vědce a řekl rozhodné „ne". Newton místo toho se svou zbabělou povahou, především před těmi, co mají ve svých rukách moc, něco nesrozumitelně zamumlal. Situaci zachránili ostatní členové delegace a univerzitu přece jen ubránili. Ale Newtonovi to luciferiané neprominuli.

Po nějaké době během zimy v Newtonově kabinetě propukl požár. Byl to podivný požár, který vypukl prý od zapálené svíčky, jež spadla ze stolu, a tak nějak naneštěstí zničil práce, které Newton připravoval k vydání: pojednání o optice, chemii, velké „dílo" o akustice, rukopisy o barvě a světě s jeho mnoholetými pokusy a další „jeho" práce. Požár se přitom lakonicky prošel po Newtonových dokumentech (a dokonce i po těch v jeho skrýši, které se „nepochopitelně" ocitly na stole) a nic jiného nezničil, tak i skončil.

Když u sebe v kabinetě Newton našel to spáleniště, nebyl jen v šoku. To, že shořely práce, které by z paměti nedokázal znovu napsat, ať by se snažil, jak by chtěl, i když byly opsány z pojednání Omara Khayyama a dalších řeckých učenců (nikoli osobně vypracovány), to byla jedna věc. Ale že na tom spáleništi ležel vzkaz, na němž bylo uvedeno, že pojednání Omara Khayyama, které on zničil za takových okolností, jsou pouhými arabskými kopiemi originálů, vytvořených v XIII. století, tak to Newtonem skutečně otřáslo. A to tak silně, že byl na pokraji šílenství. Během následujících tří let ho provázely záchvaty pomatenosti, těžké psychické potíže a mánie pronásledování.

Zpátky k sobě ho přivedli titíž luciferiané, když mu oznámili, že od toho okamžiku bude žít i dýchat tak, jak mu oni nařídí. Pro jeho osobnost to byl nepřekonatelný ortel na celý jeho zbývající život. Stal se na nich zcela závislý. Více méně se uzdravil a požádal luciferiány, aby mu našli nějakou funkci v Londýně, přičemž bylo jasné, že o nějaké vědecké kariéře již nemohla být ani řeč. Luciferiané mu dali možnost odčinit jeho prohřešek vůči nim oddanou službou a umístili ho do funkce dozorce mincovny. Isaac k té práci přistoupil se subsizerskou horlivostí a snažil se vyšvihnout se před luciferiány, aby si získal zpět svou ztracenou důvěru. A skutečně se mu to podařilo, když nastolil pořádek v dezorganizovaném anglickém mincovnictví. Za to dostal doživotní dobře placené místo ředitele Mincovního dvora. No, a dál se na něj valila privilegia jako lavina. Zvolili ho do parlamentu i prezidentem anglické Královské společnosti. V tu dobu již práce Omara Khayyama, ovšem pod autorským jménem Newtona, získávají velké uznání i za hranicemi Anglie. Díky těmto pracím volí Newtona za zahraničního člena Pařížské akademie nauk. Kromě toho ho za vědecké „zásluhy“ pasují do šlechtického stavu a stává se „sirem Isaacem“. Působí v ministerských a parlamentních komisích, jako chráněnec luciferiánů se stává salónním filozofem princezny Waleské.“

„No jako vždycky: jakýpak sir, když je to Isaac!“ rozesmál se Žeňa.

Voloďa jen pokýval hlavou a vyčítavě pronesl:

„A kdyby to bylo tak, jak to má být správně, dnes by celý svět znal a učil se práce skutečného geniálního vědce Omara Khayyama.“

Sensei přikývl na souhlas a pokračoval:

„Když se to vezme kolem a kolem, luciferiáni přes Newtona řešili závažné záležitosti, mnohem cennější než všechny jeho privilegia a hodnosti. Newton dobře chápal celou tu „loutkovost“ své situace. A ta nespokojenost vyvolaná utlačováním jeho egocentrismu se u něj na stará kolena projevovala ve zlé a panovačné povaze. Znepokojoval se tím, jaký zůstane jeho obraz ve vzpomínkách lidí. Pózoval před umělci, kteří měli malovat jeho portréty. A

pózoval přitom tak často, jak si to v tu dobu mohli dovolit pouze korunované osoby. Newton se vrhl do psaní bohosloveckých děl a při interpretaci některých částí Bible se považoval za „vyvolence božího“. Psal takový blábol, že se pak potomstvo divilo, jak mohl podobnou blbost napsat...veliký Newton. Zato sám Newton si velmi cenil právě těchto svých prací a považoval je za hlavní dílo svého života. To proto, že to byly skutečně práce, které vytvořil on sám, v jejich textu se odrážel sám Newton a ne ten idol, jehož podobu utvořili Svobodní zednáři na účet prací skutečně vynikajícího vědce Omara Khayyama. Newton zemřel, když mu bylo již přes osmdesát, a před smrtí odmítl svaté přijímání. Ale i po jeho smrti využívali Svobodní zednáři plně autoritu jimi utvořené představy k dosažení svých cílů.“

„No tak to má být!“ pousmál se Viktor. „Teď ho měli v plném rozsahu.“

„Ne jeho, ale celý svět, včetně vás,“ řekl Sensei s hořkým úsměvem.

„Podívejte se třeba na školní osnovy, na to, jak se dodnes oficiálně prezentuje Newton s „jeho“ zákony.“

„No a jaký je v tom rozdíl?“ nechápavě pokrčil rameny Kosťa. „Podle mě je úplně jedno, kdo ty zákony vymyslel, ať už to byl Isaac Newton, nebo Omar Khayyam – kvůli tomu se zákon gravitace nezmění. Podle mě je hlavní, že se ty znalosti donesly až ke mně.“

Andrej se úkosem podíval na Kosťu, usmíval se a s podezřením se zeptal:

„Poslouchej, a tys náhodou v rodině Isaaky neměl?“

„Rozdíl je obrovský,“ odpověděl Kosťovi Sensei. „Zaprvé, Newton opsal pouze to, co mu označil jeho učitel Barrow. A sám Barrow zas nevycházel z toho, co Omar Khayyam ve svých pojednáních zaznamenal, ale z toho, čemu on sám v tehdejším světě vědění porozuměl. Proto vznikl Newtonův gravitační zákon jako takový „ohraničený“, jako svérázná brzda vědy. Ale přece se kvůli jeho nepopiratelné autoritě, vsugerované Svobodnými zednáři, Newtonovy „vědecké práce“ ve světě vědy dlouho chápaly jako axiom a udělaly z něj osobitý idol vědecké společnosti. A to zároveň brzdilo pokusy o zdokonalení vědy. A když se již zřetelně začalo přerušovat spojení, Svobodní zednáři ani tady neztratili hlavu. Vytvořili „Newtona II“ – se jménem Albert Einstein.“

„Albert Einstein byl vyzdvižen Svobodnými zednáři?“ upřímně se podivil Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem.“

„Ano, co všechno se na tom světě neděje,“ ušklíbl se Nikolaj Andrejevič.

Rozhovor na krátkou chvíli utichl.

„Ne, kdo by si byl pomyslel, že byl Omar Khayyam tak významným učencem!“ řekl Viktor a viditelně přemýšlel o tom, co slyšel.

„A ještě jakým učencem!“ zdůraznil Sensei. „Omar Khayyam mohl ohromně přispět k rozvoji lidské vědy, udělal řadu velmi významných objevů na poli matematiky, astronomie, fyziky... Poprvé v historii rozvoje matematických disciplín této civilizace kompletně klasifikoval všechny typy rovnic, včetně lineárních, kvadratických, kubických. Vypracoval systematickou teorii řešení kubických rovnic, odůvodnil teorii řešení algebraických rovnic. Kromě toho vypracoval matematickou teorii hudby. Popsal způsob jak najít kteroukoli odmocninu z celých čísel. A to ani nehovořím o ostatních teoriích a zákonech, které Omar Khayyam poskytl světu a které se netýkají pouze matematiky a astronomie, ale zejména fyziky. To byly právě ty poznatky, jež by o mnohé urychlily proces pochopení vědeckých disciplín lidstvem a patřičně by v poměru staletí o mnoho přiblížily vědecko-technický pokrok dané civilizace, míjejíc období „temna“ a „sobeckých předsudků“. Ale bohužel, lidi vždy zůstávají lidmi... Mimo to, Omar Khayyam tehdy proslul jako největší astronom své doby. Pokud by se všechna jeho pojednání z daného oboru dostala až do rukou dnešních vědců, pokročili by lidé díky těm vědomostem ve vědě daleko dopředu, neboť jeho práce obsahují takové znalosti, které současní astronomové se svým nejnovějším zařízením doposud neodhalili.“

„To je teda!“ omráčeně pronesl Andrej. „A jak je to možné?“

„Znalosti jsou znalosti, kdysi jsem vám vysvětloval, že to je pouze databanka uložená v Šambale. Samozřejmě existují v procesu rozvoje civilizace určité časové body, jimiž se prostřednictvím podvědomí odhalí lidem, více méně připraveným na poli konkrétní disciplíny, odpovídající informace. Ale když se mezi lidmi objeví duchovní Osobnost, ještě navíc s patřičným zájmem o vědy, může takový člověk čerpat informace prakticky neomezeně, přičemž celkově patřičně urychluje pokrok dané civilizace. Takoví lidé zpravidla značně předstihují svoji dobu. Ale tady vzniká jeden problém. Urychlený proces rozvoje civilizace ve mnohém nezávisí jen na získaných znalostech, ale i na proslulém lidském faktoru – stupni lidského chápání těchto poznatků. A toto navíc záleží na mnohém dalším: počínaje duchovním rozpoložením společnosti a samozřejmě i každého jedince zvlášť a konče úrovní aktivizace činnosti Archóntů.

Tak jako příklad si vezměme Omara Khayama. Jeho učitel, který byl žákem Bódhisattvy Agapita, uvedl mladého Omara na duchovní cestu. A mimochodem, Omar Khayyam začínal praktikováním Lotosového květu, kterému se úspěšně věnoval celý svůj život. Protože byl chlapec člověkem s čistým srdcem a ještě navíc projevil zájem o vědy, učitel mu prozradil, jak je možné na základě stávající báze vědomostí získat nové znalosti s využitím jistých duchovních praktik. Omar se tím doslova nechal pohltit. Houževnatě tedy začal pracovat na dosažení

výsledků. Zpočátku, jak mu radil učitel, naplnil svou „základnu“ vědomostí zkušenostmi učenců předcházejících generací. Studoval v Níšápúru, Balchu, Samarkandu a při tom stále praktikoval předané duchovní praktiky. Výsledek jeho práce byl zřetelně patrný již v jeho dvaceti pěti letech, když, jak jsem říkal, již napsal solidní vědecká pojednání. A to byl pouze začátek. Navíc se u Omara později objevil dar jasnovidectví, ačkoli on o to neusiloval. To bylo v principu vedlejším efektem jeho duchovního rozvoje.“

„No teda!“ vykřikl uchváceně Kosťa. „Kdybych já měl takový vedlejší efektík, rozhodně bych se tomu nebránil.“

„Bude-li to přání vycházet z tvé duše a ne z tvého živočišného já, nebude pro tebe nic nemožné,“ poznamenal Sensei. „Tak tedy, Omar Khayyam se proslavil mezi lidmi díky svému daru jasnovidectví jako veliký astronom-věštec. A tehdy byla astronomie nerozdělitelně spojena s astrologií. Astrolog musel detailně ovládat nejen, jak se dnes říká, psychologii (detaily lidské psychiky), kosmografii a musel umět zručně sestavit horoskop, ale musel znát i geometrii, vědu o vlastnostech čísel a mít encyklopedické vědomosti.

Jeho znalosti a nadání ocenili i ti, kdo stáli u moci. Díky tomu se mohl Omar Khayyam věnovat vědecké činnosti na dvoře karachanidského prince Chakana Shams al-Mulka. Ve věku dvaceti šesti let ho přihlásili do služby k císařskému dvoru sultána Malik-šáha ve městě Isfahán.

Právě Omarovi byla svěřena stavba v té době největší observatoře na světě. Byla postavena v Isfahánu podle výkresů Omara a ten nakonec stanul i v jejím čele. Omar si vybral dobrý kolektiv. Oficiálně byl pověřen, aby vypracoval nový kalendář, což s úspěchem i splnil. Ale současně s touto prací Omar nejen že zdokonalil zařízení pozorování, když vytvořil zrcadlový teleskop, ale udělal i astronomické tabulky „Zindži Malik-šáha“ (podle tehdejších zvyků nazvaných na počest Malika-šáha). Ale to nejdůležitější, co udělal, co bylo pro tu dobu naprosto neobvyklé: spojil fyziku a astronomii ve výrocích a zákonech, které nejenže jsou i v dnešní době stále aktuální, ale v mnohém dnešním vědcům neznámé. Jakou jen má cenu jeho popis dnes takzvané „temné hmoty“, jejíž podstaty se vědci doposud nedopátrali.

Takže Omar Khayyam byl skutečný vědec-encyklopedista s velkým „V“. O něm se uctivě vyjadřovali prakticky všichni jeho současníci, když ho nazývali „nejvzdělanějším mužem století“, „důkazem Pravdy“, „imámem Chorásánu“, „králem filozofů Východu i Západu“. Ovšem jeho nejpřednější přízvisko, podtrhující jeho podstatu, bylo ‚mudrc, který vypěstoval v srdci zárodek Živé Lásky ‘.“

Nikolaj Andrejevič zamyšleně pokýval hlavou.

„Ano, takový veliký člověk to byl a zeptej se, koho budeš chtít, a co o něm bude dnes kdo vědět? V lepším případě odpoví, že je to nějaký východní básník, „hýřil, opilec a výtržník“.“

„K veliké lítosti," přikývl Sensei. „I když Omar Khayyam nebyl ani opilec, ani hýřil, ani výtržník – jak ho chtějí lidem prezentovat Svobodní zednáři. V podstatě to všechno dělají, aby skryli své lidi a nedovolili Pravdě vyjít najevo."

„Ale u Omara Khayyama se objevuje skutečně hodně veršů o vině i milované," ohradil se Kosťa.

„Verše Omara Khayyama mají dvojí smysl," znovu zopakoval Sensei. „Schválně halil své myšlenky do symboliky, využíval při tom neobvyklou všední slovní zásobu pro vyjádření toho, čeho dosáhl v duchovní sféře. To mu poskytovalo možnost vyjadřovat svobodně to, co nemohl vyslovit nahlas v otevřeném textu. Využíval metod súfiů, s jejichž naukou a tvorbou byl dobře obeznámen, u nichž vyjádření pozemské Lásky symbolizovalo Lásku k Bohu, setkání s milovanou - hledání cest k Bohu, prozření. Vínem se rozuměl zdroj Moudrosti, božská hojnost, dosažení božské extáze. Hrnčíř, hrnčířská dílna – vzájemné vztahy mezi Stvořitelem, světem a individuem. A nesmíme zapomenout, že Omar žil v muslimské zemi. A Korán zakazuje požití vína. Navíc Omar proslavoval perskou poezii. Abychom mohli posuzovat jeho verše, musíme napřed vědět, jaký význam má víno v perské poezii. Avšak takové podrobnosti se v popisu Omarovy tvorby zpravidla vynechávají."

„A co, on byl muslim?" udiveně vyslovil Jura.

„Ano. Ortodoxní muslim. Dokonce uskutečnil hadždž – pouť do Mekky, jak i přisuzuje Korán."

„A jak to, že se tehdy zabýval praktikou Lotosový květ?" vyjeveně se zeptal Andrej.

„Nepleť si náboženství a Znalosti. On věřil v absolutního jediného Boha, šel k bohu přes čisté Znalosti a byl mnohem výše než náboženství. I když se k tradicím, k islámu choval vždy s úctou. A věř mi, islám jako náboženství je proč respektovat."

„Tak tedy, jeho verše měly vždy dvojí smysl," zamyšleně pokračoval Nikolaj Andrejevič.

„Ano, a díky tomu každý, kdo zná jeho poezii, v ní i dnes nachází jiskru, která vychází z úrovně své mravnosti, životní zkušenosti a poznatků. Vždyť si vzpomeň, co jsem vám vyprávěl například o duši, že je skryta v našem podvědomém „oceánu", o tom „něčem", co je naším posluchačem a plave na povrchu, a srovnej to s tím, co psal Omar, a všechno pochopíš. Vezmi si třeba jeho verš:

„Vše, co vidíme je pouze zdání samo.
Daleko od povrchu světa až na dno.
Pokládej za nepodstatné co na světě je zjevné,
Neb skrytá podstata věcí není patrná."

Nebo takové jeho verše:

„O, hlupáku, podívej se kolem, nejsi nic,
Základ není – jen vítr vládne, nejsi nic,
Dvě nic ve tvém životě jsou předěl a hranice,
Jsi uvězněn v ničem a uvnitř nejsi nic.“

„Ten, kdo v srdci svém tajemství ducha poznal,
Ten čte v srdcích těch, kdo před ním by kdy stál.
Sám je mořem, potápěčem i perlou drahocennou,
Pronikni do moudrosti toho, co jsem teď povídal!“

„Místo slunce celý svět osvítit nemohu.
Dveře tajemství otevřít nemohu.
V moři myšlenek perlu smyslu našel jsem,
Ale kvůli strachu provrtat ji nemohu.“

A teď bych vám chtěl přednést ještě pár veršů. Jen je pouze neposlouchejte, pokuste se proniknout do smyslu těch slov.

„Podívej: duší těhotné je tělo poháru,
Jako by se lilie růží stala,
Ne, je to přehršel tekutého ohně
V útrobách jasného, jak horní pramen, krystalu».

Nikolaj Andrejevič se zamyslel a potom řekl:

„Něčemu jsem neporozuměl...“

„Ve skutečnosti bylo původně místo „ poháru “ slovo „číše““ poznamenal Sensei, jako by rozmlouval sám se sebou, a potom začal vysvětlovat Nikolaji Andrejeviči.

„Smysl tohoto verše až do konce je možné pochopit pouze, znáte-li původní historii Grálu. Pro ostatní není tento veršík ničím víc než interpretací na všední úrovni... Nebo si poslechněte třeba takový verš z téže série.

„Číše se ptám, rty přitisknu k ní:
„Kam že mě vede řada nocí a dní?“
Ústa stále tisknu k ní a číše odvětila:
„Ach, více v tento svět se nevrátíš, Pij!““

„Ano, skutečně, máš-li omezené znalosti, nic víc než všední úroveň tě nenapadne,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič a najednou projevil zájem: „A co ta historie s tím Grálem?“

„Později o ní budu vyprávět. To je celkem vážné téma, které se dotýká mnohých událostí. A teď pouze poznamenám, že Omar Khayyam znal mnohé o historii této otázky. Mimochodem, kdysi dávno na Východě to, co se dnes označuje jako „pohár svatého Grálu“,

nenazývali jinak než „pohárem Džamšida“. A na k tomuhle tématu má Omar Khayyam také celkem zajímavou báseň:

„Džamšidův pohár jsem hledal, spánku neznaje,
A když byla mnou země obejita,
Od muže moudrého zvěděl jsem, že marně
Tak daleko jsem chodil – v mé duši je ona.“

„A kdo to je ten Džamšid?“ zajímal se Kosťa.

„Džamšid? To je proslulý panovník z íránského eposu, předobraz mnohem pozdější verze staroíránského prvočlověka Jimy. Podle legendy vlastnil „pohár“, tedy to, v čem se zrcadlil svět... Ve skutečnosti musím říct, že dokonce i ty známé básně Omara, které dnes máte možnost číst v ruštině, někdy ne zcela přesně předávají smysl básně. Za prvé, psal Omar Khayyam v perském jazyce „farsi“, tou osobitou literární „latinou“ Východu, v níž je velmi mnoho specifických termínů a svérázných pojmů, starých označení. A mimochodem, básně, které psal hlavně na plochu konceptů svých vědeckých prací, pro něj byly jednoduše zálibou, duševním projevem. Mnohé jeho básně zapisovali přátelé podle paměti. Za druhé, mnohem později lidé, kteří se zabývali překladem jeho veršů, propouštěli básně přes hranol vlastního vnímání života, vlastního světonázoru, navíc halili překlad do volné básnické formy, aby vypadal jako verš v ruském jazyce. Tak i došlo k jistému překroucení podstaty. V originále ovšem zní jeho básně senzačně.“

A vtom začal Sensei naprosto nečekaně číst báseň v jakémsi podivném jazyce, zřejmě právě v onom „farsi“. Přesněji řečeno ani nečetl, ale doslova pěl, pronášel slova táhle v nápěvu. A i sám verš se mi zdál nějak neobyčejný. Nevím, zda proto, že ho četl Sensei, nebo kvůli neobvyklému souladu zvuků, ale zasáhla mě jakási nevysvětlitelná vlna všezahrnující vděčnosti, díky které jako by uvnitř začínal rozkvétat můj „květ lotosu“ a rozléval po těle blahodárné teplo. Dokonce jsem strnula a bála jsem se pohnout, abych nepřišla o ten příval pocitu lehkosti a vnitřní blaženosti.

Poté, co Sensei dočetl báseň, nastalo ticho.

„Silné!“ řekl ohromeně jako první Nikolaj Andrejevič. „Takový vnitřní otřes!“

„No jo, mě až přeběhl mráz po zádech,“ souhlasil s ním Stas.

„Tak vidíte,“ poznamenal Sensei. „Ve verších je vložena částečka duše samotného Omara Khayyama. A nehledě na to, že samotný autor tu již dávno není, přesněji tedy není tu již jeho tělo, jeho poezie stále znepokojuje lidské duše, nutí je probouzet se. Lidé něco cítí a nemohou pochopit co. Táhne je to k jeho veršům. Ne nadarmo se o verších Omara Khayyama říká, že neznají ani časové, ani státní hranice, burcují mysl lidí, nutí je zamýšlet se o smyslu

jejich života. A všimněte si, že to nehledě na všechny protiakce svobodných zednářů, kteří se snažili, aby bylo jméno Omara Khayyama během staletí vymazáno. Jak nebrzdili proces růstu populárnosti Omara Khayyama v Evropě, aby nevypluly na povrch jejich záležitůstky, ten proces se stejně stal nevyhnutelným.“

Sensei chvíli mlčel a pak dodal: „Ale to nejsměšnější na celé té historii jsou pokusy svobodných zednářů dokonce i dnes zdiskreditovat Omara Khayyama v očích společnosti. K dnešnímu dni je známo okolo pěti tisíc jeho rubái, tedy básní. Třebaže jejich většina je pouhým dodatkem k jeho jménu a nic víc. Dnes připisují vědci Omarovi autorství 300 – 400 rubái. Přičemž je rozšířená informace, že v knihovně Cambridgeské univerzity jsou prý uloženy originály těchto starých rukopisů, celkem až 293 rubái. Samozřejmě, že se našli i „východoznalci“, kteří potvrzují nepochybnou věrohodnost, že tyto rukopisy patří ruce v celém světě proslulého Omara Khayyama. A šíří se s neobvyklou pečlivostí při zmínce o Cambridgeské univerzitě.“

„Říkáš Cambridgeská univerzita?“ s pousmáním pronesl Nikolaj Andrejevič.

Když chlapcům došel smysl těch slov, rozesmáli se. Sensei místo odpovědi jen s úsměvem pokrčil rameny.

„A pak se na světle světa objevují verše na způsob těchto:

„Vcházím v mešitu pokorně, se skloněnou hlavou,
Jakoby kvůli modlitbě... Však myšlenku mám jinou:
Kobereček jsem tu minule nepozorovaně vzal;
A ten už se ošlapal, další chci teď s sebou.“

Vezměte si jakýkoli z překladů těchto veršů, smysl bude vždy takový, že Omar údajně přišel do svaté mešity, aby si tam ukradl modlitební kobereček. I když prvotní smysl veršů měl ještě do historického padělání Svobodnými zednáři naprosto jiný smysl. Říkalo se tam, že Omar přišel do svaté mešity ne kvůli tomu, aby uslyšel lidské slovo, ale kvůli tomu, aby se zeptal Boha na to, co má dělat, protože jeho tělo jako obal pro skutečnou modlitbu již zchátralo, a zda bude potřebovat nové tělo, nebo zda bude toto jeho posledním. Jednoduše řečeno, zda je hodný toho, aby vystoupil z kruhu reinkarnace, či nikoli. To znamená, že se jednalo o duchovní a ne materiální hodnoty.“

„Hm, tady je cítit patrný rozdíl,“ přikývl Nikolaj Andrejevič.

„Nu, teď jste pocítili rozdíl," řekl Sensei, „protože trošičku začínáte chápat, o co jde. Avšak většina lidí naivně věří tomu, že díky svobodným zednářům se popularizuje, že to jsou originální verše Omara Khayyama... A tady máte výsledek mínění mas o tomto Člověku."

„A Omar Khayyam zemřel ve stáří?" zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Ano," odpověděl Sensei a zamyšleně pokračoval: „Omar Khayyam důstojně prošel nejtěžší zkouškou – zkouškou peněz a moci. Dokonce i poté, co se změnila moc a observatoř, kterou vedl, zpustla následkem nedostatku zájmu vládnoucích kruhů, Omar nepropadl zoufalství. I nadále pak přinášel lidem užitek, jelikož pracoval jako lékař. A v podstatě se dožil stáří a nezemřel. Odešel. Těsně před smrtí pověděl Omar svým žákům nejen datum své smrti, ale i to, kde se bude nacházet hrob pro jeho „zchátralé tělo", a dokonce i to, že bude pokryt růžovými a bílými lístky květů hrušně a meruňky. A tak se i stalo."

Sensei se na chvíli odmlčel a pak promluvil:

„Jsme tu dočasně. A čas letí velmi rychle. Vždyť to, co bylo včera, již minulo. A někdy to představovalo vzdálenou budoucnost." A již živěji dodal: „Tady máte dva příklady: Newton a Omar Khayyam. Jeden sloužil celý život tmě a ten druhý světlu. A dělejte závěry! Newton byl zloděj, který prožil celý život s vnitřní potupou a i na smrt šel zatížený takovou karmou, že bys to nepřál ani nepříteli. A Omar Khayyam udělal za svůj život ohromný skok v duchovním rozvoji. Svou prací nevytvořil pouze mnoho užitečného pro lidi, ale i proto, že pracoval sám na sobě, mohl z tohoto světa odejít do vyšších sfér."

Nikolaj Andrejevič si vyslechl Senseie a začal přemýšlet nahlas:

„Souhlasíš, Sensei, že kvůli pravé cestě je přece důležité znát správný směr?! Ale vždyť někdo ho musí i udávat. Vezměme si třeba právě onoho Omara Khayyama. Vždyť jemu ukázal cestu žák samotného Agapita! Každému přece není něco podobného dáno."

„Bohužel, doktore, jsem nucen s vámi nesouhlasit. Každý člověk v životě naráží na ukazatele směru. A jen na člověku samém závisí, jakou cestu si vybere."

„Každý? To si nemyslím," namítl Nikolaj Andrejevič. „Třeba já, dejme tomu, jsem měl štěstí, že jsem potkal tebe a mnohé jsem se dozvěděl. Ale miliony lidí o této informaci nejenže neslyšeli, ale ani se nedomnívají, že existuje."

„I tady se mýlíte, doktore. To, co teď říkám, budou vědět miliony. A každému z nich bude poskytnuto právo samostatné volby... V nejbližší budoucnosti bude velmi mnoho nejen znát, ale i uvidí skutečný obraz světa."

„A nakolik je tato nejbližší budoucnost vzdálená?" upřesnil s úsměvem Nikolaj Andrejevič.

Sensei se pousmál:

„Řeknu to tak, **vy ještě stihnete uzřít, jak začnou praskat švy, vytvořené na jistých událostech Svobodnými zednáři, jak budou tito „krejčí“ v panice bránit jimi vytvořené iluze, ty přeludy, které utkali pro lidi. Mimochodem, pro vás to bude šance odhalit, kdo je kdo. Spatříte, jak začnou padat masky těm, kteří stojí na kolenou před Ahrimanem. A když ty masky spadnou, nebuďte rozčarovaní, pokud pod maskou „slušného člověka“ odhalíte věrného sluhu Archóntů... Takže, přátelé, sledujte, přemýšlejte, dělejte závěry a jednejte ve svém životě jako Člověk, jako duchovní osobnost a ne jako beztvarý otrok Archóntů.“**

„A jak má člověk uniknout tomuto otroctví? Pochopit, kdo je v tomto světě kdo, pokud i Archónti jsou nám skrytí!“ upřímně si postěžoval Andrej.

„No není to tak, že by byli skryti. Jak se říká, stačí jen chtít a pochopíš. Ve skutečnosti je těžké vypočíst pouze Archónty, těch dvanáct lidí, kteří tvoří osobní kruh Ahrimana. Ale odhalit, kým vládnou a kdo z mocných tohoto světa visí na jejich nitkách, je jednoduché. Stačí prostě znát strukturu Archóntů, atributy a metody jejich jednání. A tehdy nejenže budete moci hlouběji pochopit tento svět, ale začnete se lépe orientovat v lidech, uvidíte bez clony, kdo je kdo. Začnete se stávat skutečnou Osobností a nezůstanete pouze omezeným šroubem v něčím rezavém mechanismu. Proto maximálně rozšiřujte své znalosti o světě a zdržujte se na duchovní stezce. Tehdy ve svém životě spatříte mnoho pomocných ukazatelů, dokonce i potřebná kniha upadne v potřebný okamžik na zem a otevře se na důležité straně. Buďte ve všem Člověkem a ne beranem, kterého vženou do ohrady sekt a politických stran. Přemýšlejte samostatně! Udržujte si svou mysl v duchovní čistotě! A tehdy si vás nikdo nebude moci podmanit, neboť toho, kdo disponuje tím nejcennějším bohatstvím na světě – vnitřní nekonečnou Svobodou Ducha – neudrží v žádných okovech materiálního otroctví!

Po takovýchto inspirujících slovech se náš kolektiv doslova rozzářil, naplnil se neviditelným světlem optimismu. Ve vzduchu se dokonce vznášela jakási majestátnost daného okamžiku. Očekávali jsme, že Sensei ještě něco řekne, ale on udělal dlouho pauzu, pozorně nás obhlédl a potom převedl rozhovor na všední témata:

„Tak, oficiální část posezení při čaji budeme považovat za uzavřenou. Tradiční otázka pro odborníky: kdo bude mýt nádobí?“

Při tom kývl směrem k „následkům“ našeho společného stolování. Všichni se ze srdce rozesmáli.

„No dobře, my to umyjeme!“ řekla jsem a mávla přitom rukou.

„O ne, odpočívejte, děvčata!“ řekl s úsměvem Sensei.

A vstal a sám se pustil do úklidu nádobí.

„Ano, odpočívejte, děvčata!“ vyskočil hned Viktor a pomáhal Senseiovi. „Sami se toho ujmeme.“

***

Mužská polovina našeho týmu následovala příklad Senseie a zastoupila nás v práci. Během úklidu jsme s Taťánou seděli jako čestní hosté. Čistota a pořádek byla udělána dostatečně rychle. Žeňa ani tady nevynechal příležitost pro další kalambur. Jako vždy, začal horlivě s úklidem na pozici “umývače nádobí”, ale rychle ztratil zájem a začal probírat oblíbená témata o svědomí, pro to, jak lidé píšou zákony, a že vůbec není psáno, že by muži měli umývat nádobí, tedy kromě 8 března.

Žerty jsou žerty, ale Sensei nám pověděl moc zajímavou legendu o svědomí, která byla mnohem hlubší a zajímavější, než všechny vtípky Ženi vzaté pohromadě.

„Správně jsi poznamenal, zákony jsou psány lidmi,“ nějak vážně odpověděl Sensei na další vtip Ženi. Budu vám vyprávět jednu velmi starou Čínskou legendu o dobrodružstvích Svědomí a vy pochopíte, že lidi dnes, stejně jako dříve, zůstávají lidmi.

„Tento příběh se odehrál kdysi dávno. Narodilo se Svědomí. Narodilo se do ticha noci, kdy všechno živé přemýšlí. Přemýšlí řeka, která se třpytí v měsíčním světle. Přemýšlí nebe, posypané hvězdami. Přemýšlí tráva, která mlčky odpočívá v noční mlze. Kukla přemýšlí, jaké krásné barvy bude mít její motýlek. Rostliny přemýšlí o svých překrásných květenstvích, ptáci o písních, hvězdy o budoucnosti. Proto je v noci vždy takové ticho. Ve dne to jen halasí a žije, v noci naopak všechno mlčí a přemýšlí. A do takovéto tiché noci, kdy všechno živé přemýšlelo, se narodilo Svědomí. Bylo nádherné. V hloubce jeho velkých, krásných očí se odrážel plamínek vzdálených hvězd. Měsíční světlo ozářilo jeho tvář. A noc jej zabalila do svých tajemných závojů.

Svědomí se vydalo k lidem. Nežilo se mu mezi nimi ani dobře, ani špatně. Žilo jako noční pták. Ve dne s ním totiž nikdo nechtěl mluvit. Ať šlo kamkoli, každý ho vždycky zuřivě odbyl: „Práce máme až nad hlavu, plno povinností, nemáme čas si s tebou povídat!“ Ale v noci klidně přicházelo do bohatých i chudých rodin. Tiše se dotklo člověka, který spal, a ten se probudil. Když ho uviděl, zeptal se:

„Co chceš, Svědomí?“

A Svědomí tiše promluvilo.

„Pamatuješ si cos dneska udělal?“

„Já? Já jsem nic zvláštního neudělal...“

„Tak přemýšlej.“

„No... Možná...“

Zatímco člověk vzpomínal, Svědomí šlo jinam. Člověk, který se probudil, nemohl usnout až do rána a pořád přemýšlel o tom, co udělal ve dne. A spousta věcí, o kterých nechtěl ani slyšet v každodenním zmatku mu hučela v hlavě s mnohonásobnou ozvěnou. Tak Svědomí obcházelo lidi tak dlouho, dokud každý z nich přestal spát.

Rozhodli se tedy, že se poradí s tím nejmoudřejším v jejich provincií - u Li-Chan-Dzu, zda neví o nějakých prostředcích proti nespavosti. Lidé označovali Li-Chan-Dzu za velmi moudrého, protože si mysleli, že když má ze všech nejvíc peněz, nejvíc pozemků a domů, pak má taky nejvíc rozumu. Ale už nevěděli, že člověk, kterého považovali za nejmoudřejšího, trpěl touto nespavostí ještě víc a nevěděl, jak se jí zbavit. Vždyť všichni kolem mu dlužili. Tito lidé celý život jen pracovali, aby mu splatili svůj dluh. Tak si moudrý Li-Chan-Dzu uspořádal svůj život.

Moudrý člověk Li-Chan-Dzu věděl, co musí udělat, když někdo z jeho dlužníků kradl a byl přistižen. Li-Chan-Dzu ho díky své moudrosti nechal pořádně zmlátit, aby si to ostatní rozmysleli. Ve dne se to Li-Chan-Dzu zdálo velice moudré, protože když to pak ostatní viděli, báli se ho. Ale v noci se Li-Chan-Dzu sám bál o svůj život a svůj majetek. A proto všechno viděl úplně jinak než ve dne: „Proč chudák krade? Protože nemá co jíst a nemá si kdy vydělat na jídlo. Vždyť dělá celý den jen proto, aby mi splatil dluh.“ Li-Chan-Dzu se dokonce přel se Svědomím, snažil se obhájit své činy: „Okradli mě, copak nejsem v právu?!“ Ale i když se obhajoval, stejně usnout nemohl. Jednou už to Li-Chan-Dzu nevydržel a tyto bezesné noci ho donutily k tomu, že bez ohledu na svou moudrost oznámil:

„Vrátím jim všechny jejich peníze, všechny pozemky, všechny jejich domy!“

Ale když to uslyšeli příbuzní moudrého Li-Chan-Dzu, začali velice protestovat a bojovat, vykřikovali lidem:

„To kvůli bezesným nocím popadlo tohoto moudrého člověka takové šílenství! Za všechno může jenom Svědomí!“

Bohatí lidé se polekali:

„Pokud už šílenství popadlo i nejmoudřejšího člověka, co pak bude s námi?“

Polekali se i chudí:

„My toho máme nejmíň ze všech, takže i rozumu máme míň. Pokud toho nejmoudřejšího popadlo šílenství z bezesných nocí, tak co pak bude s námi?“

Když bohatí viděli, jak se chudí bojí, začali se radit:

„Podívejte se, jak Svědomí straší chudé lidi. Musíme se jich zastat a Svědomí se zbavit!“

Začali tedy přemýšlet, jak to udělat. Ale nic vymyslet nemohli. Rozhodli se, že vypraví posly k tomu nejmoudřejšímu člověku v celé Číně, k A-Pu-O, který tehdy bydlel v Nankině. Byl tak moudrý a vzdělaný, že k němu pro radu chodili vladaři z celé Číny. Vypravili tedy posly. Přinesli mu štědré dary, mnohokrát se mu poklonili až k zemi a pověděli mu co se stalo. Chtěli se zbavit nespavosti, kterou jim přinášelo Svědomí. A-Pu-O si vyslechl toto „trápení lidu“, usmál se a řekl:

„Můžete to udělat tak, že Svědomí nebude mít žádné právo na to, aby k vám třeba jen vstoupilo! Jak by měl negramotný člověk vědět, co má dělat a co nemá? Víte co, sepíšeme zákony. Napíšeme na svitky, co člověk má dělat a co ne. Mandaríni se budou učit zákony nazpaměť. A ostatní se jich budou ptát, co můžou a co nesmí. Ale nejdřív musí samozřejmě dostat zaplaceno: vždyť si nebudou cpát do hlavy zákony zadarmo! A když Svědomí přijde a zeptá se negramotného člověka: ‚Cos dnes udělal?‘, ten pak odpoví ‚Dělal jsem to, co se má, to, co je napsáno ve svitcích.‘ A všichni budou klidně spát.“

Všichni se tomu řešení radovali. A hlavně mandaríni. Vždyť je jednodušší listovat v knihách než obdělávat půdu. Ostatní taky měli radost. Bude lepší, když zaplatí mandarínovi, aby si s ním přes den chvilku popovídali, než aby se po nocích otevřeně se Svědomím vybavovali. Začali tedy psát zákony, co člověk má dělat a co ne. Když to napsali, udělali z A-Pu-O za takovou cennou radu nejvrchnějšího mandarína, aby svou moudrostí pomáhal chytrým lidem žít klidně a bez Svědomí.

Lidé tedy začali žít podle zákonů mandarínů a nejvrchnějšího A-Pu-O. Když bylo něco potřeba nebo vznikl nějaký spor, pak šli lidé k mandarínu, štědře mu zaplatili za odpověď a zeptali se:

„Nahlédni do svitků. Kdo z nás je podle nich v právu?“

Teď už jen ti nejchudší ze všech trpěli nespavostí, protože neměli mandarínovi čím zaplatit za radu. A jiní, ke kterým v noci přišlo Svědomí, říkali:

„Proč za mnou chodíš! Jednal jsem podle zákonů! Tak, jak je psáno ve svitcích! A nejsem sám!“

Otočil se na druhý bok a usnul.

Dokonce i moudrý Li-Chan-Dzu, který trpěl nespavostí nejvíc ze všech, se teď jen smál, když k němu Svědomí přišlo:

„No, nazdar, krasavče! Co mi teď povíš?“

Svědomí promluvilo, dívalo se na něj svýma krásnýma očima, ve kterých se třpytily hvězdy:

„Copak... chtěl jsi chudým vracet jejich majetek, proč ho nevracíš?!“

„Mám na to právo?!“ vysmíval se mu Li-Chan-Dzu. „Vždyť co je ve svitcích psáno? ‚Majetek každého člověka patří jemu a jeho potomstvu.‘ Jak bych mohl rozhazovat cizí majetek, když mí potomci nebudou souhlasit, abych všechno rozdal? Pak bych byl zloděj, protože jim kradu, nebo blázen, protože kradu sobě. A v zákoně se říká: ‚Zloděje a blázny dát do řetězů.‘ Takže mě nech na pokoji. A tobě bych taky radil, abys spalo a ne aby ses tady potloukalo!“

Otočil se k němu zády a sladce usnul.

A všude, kam Svědomí přišlo, slyšelo jen:

„Jak bychom to mohli vědět?! Jak nám radí mandaríni, tak to děláme. Běž za nimi, jich se ptej! My se řídíme zákonem.“

Šlo tedy Svědomí za mandaríny a ptá se jich:

„Proč mě nikdo neposlouchá?“

Ti se jen smáli:

„Copak to jde, aby tě lidé poslouchali a jednali tak, jak jim radíš? A zákony jsou k čemu? Vždyť je to tu napsáno tuží černé na bílém! Je to velká věc! Ne nadarmo z A-Pu-O udělali nejvrchnějšího mandarína za to, co vymyslel.“

Šlo tedy Svědomí k nejvrchnějšímu mandarínovi, nejmoudřejšímu v celé Číně, k A-Pu-O. Lehce se jej dotklo a zůstalo stát. A-Pu-O se probudil, vyskočil a když uviděl Svědomí, zakřičel úlekem:

„Jak se opovažuješ přijít v noci bez pozvání do cizího domu? Co je v zákoně psáno? ‚Kdo vnikne v noci potají do cizího domu, bude považován za zloděje a posazen do žaláře!‘“

„Nepřišlo jsem nic ukrást!“ odpovídalo. „Já jsem Svědomí!“

„Podle zákona jsi nemrava! Jasně se říká: ‚Pokud se někdo v noci objeví u cizího člověka, pak se považuje za nemravu a bude posazen do žaláře!‘ Takže jestli nejsi zloděj, pak jsi nemrava!“

„Jaká já jsem nemrava?!“ podivilo se. „Já jsem přece Svědomí!“

Ale A-Pu-O se ještě víc rozčílil.

„Takže ty nejsi nemrava, nejsi zloděj, jenom prostě nechceš dodržovat zákony? I na tohle máme předpis: ‚Kdo nechce dodržovat zákony, bude považován za narušitele zákona a posazen do žaláře.‘ Hej, sluhové! Dejte tomuto stvoření pouta a vsaďte ho za mříže na věky věků, jako nemravu, který je podezřelý z krádeže a usvědčený ve zřejmém nedodržování zákonů.“

Sluhové A-Pu-O popadli Svědomí, dali mu pouta a zavřeli ho do žaláře. Od té doby už k nikomu nepřichází a nikoho netrápí. Takže na něj úplně zapomněli. Snad jenom zřídka, když někdo, kdo není spokojený s mandaríny, zakřičí:

„Nemáte Svědomí!“

Takovému člověku prostě jen ukáží papír, na kterém se píše, že je Svědomí pod zámkem. Pak odpoví:

„Ale je, držíme ho pod zámkem!“

A tento člověk zmlkne, prohlíží si potvrzení mandarínů, napsané inkoustem a vidí, že mají skutečně pravdu! Od té doby lidé žijí bez Svědomí podle zákonů mandarínů a nejvrchnějšího A-Pu-O. A to, jestli je z toho někomu těžko nebo z toho má někdo užitek – to se každý rozhoduje sám, když nastupuje noc a všechno živé začíná přemýšlet.“

***

Sensei navrhl všem, aby se vykoupali a pustili se do přípravy k zítřejšímu odjezdu. Všichni tento návrh s radostí podpořili. Pravda, nám s Taťánou se již nechtělo lézt do vody, tak jsme se omezili na to, že počkáme na ostatní na břehu. A vtom, když se všichni již dosyta vykoupali a vystoupili na břeh, aby oschli na večerním slunci, stala se dost podivná příhoda, dá-li se to tak říct.

Viktor, zřejmě ještě když plaval se Senseiem, s ním zavedl velmi zajímavý hovor, jehož část jsem zaslechla, když vyšli na břeh. Sedě na písku v našem velkém kruhu, Viktor se dostal svými vlastními představami do kuráže.

„Ne, přece je těžké pochopit, že „jsi zemřel již včera“,“ řekl a obrátil se k Sensei. „Přesněji, je těžké tomu uvěřit. Nějak zběžně to chápu, ale nemohu do něj hlouběji proniknout, vcítit se do něj. Všechny mé snahy o pochopení toho procesu se omezují na jakýsi běžný strach... A vždyť, jak jsem pochopil, nejlepší způsob jak potlačit svůj egoismus je uvědomit si, že smrt je nevyhnutelná a že prakticky již nejsi.“

Na to Sensei odpověděl:

„Přesně tak. Ale uvědomit si nevyhnutelnost smrti neznamená propadnout depresi a očekávat vlastní konec. **„Zemřít“ – to znamená odtrhnout se uvnitř od svého Živočišného já, vžít se do toho, kdo a co jsi ve skutečnosti. Umírá moc tvé Materiální podstaty nad tebou, umírá spousta materiálních přání. Ty se jednoduše odpoutáš od té spousty iluzí a probouzíš uvnitř sebe jediné přání, jediný cíl – důstojně přijít k Bohu. Ať by ses snažil sebelíp nasytit a uspokojit přání svého těla, stejně se dříve či později změní v bahno, prach, který se bude válet pod nohama dalšího poutníka.** Lidé se často litují a soustředí se

na svá neukojená přání Materiální podstaty a rázem zapomínají i na svou duši, na to, proč jim by dán tento život. To nízké jim zastiňuje to globální. **Je třeba žít, aniž bychom z dohledu ztratili to globální, to znamená cíle své duše. Když umírá egoismus, člověk skutečně začíná sloužit Bohu a začíná žít tak, že pomáhá ostatním lidem.**

Viktor pozorně vyslechl Senseie a řekl:

„Je to tak. Ale podle mě v sobě mám ještě mnoho egoismu. A vystrašit ho pouze prostou frází „zemři“ se mi nijak nedaří. Celý den jsem si to dnes opakoval. A co?! Stejně nemám představu o reálné „smrti“. Naopak, místo toho mě zavalila celá řada jakýchsi vtíravých protiargumentů mého Ega, přesněji jsem v něm místo „smrti“ vyprovokoval „sebeobranu“. Je možné, že bych byl taková palice dubová, že neporozumím něčemu naprosto zřejmému?!“

„A přitom je to ušlechtilé dřevo,“ promluvil Sensei. „Samozřejmě, že se u tebe nic nestalo. Tohle můžeš opakovat jak dlouho chceš, a bude to stejné jako úsilí papouška. Vždyť v této fázi je tvé tělo a ty jediný celek. To je „princip housenky“. Pokoušíš se oddělit nedospělou larvu od kokonu.“

„No dobře, ale tak mi tedy vysvětli, jak si žáci toho Imhotepa uvědomovali tu „smrt“?“

„Správně jsi řekl, právě že si ten proces uvědomovali, hluboce jej prociťovali, a ne, že se prostě v mysli přesvědčovali. Vždyť člověk může zemřít v jakoukoli sekundu, z důvodu, který na něm vůbec nezávisí. Proto každý, kdo vstoupí na duchovní cestu, prožívá každou vteřinu svého života tak, aby se maximálně přiblížil ke globálnímu cíli duše. Všechno ostatní je bezobsažné a pomíjející. Obyčejní lidé nechápou cennost času, kvůli strachu ze smrti ho odmítají a neuznávají a domnívají se, že mají času neomezené množství. A dokonce i okamžik před smrtí odmítají věřit tomu, že jejich tělo nyní zemře.

Proto je velmi důležité právě procítit a uvědomit si, že jsi již zemřel „tady a teď“. Ovšem, na světě existuje spousta speciálních technik umožňujících dospět k pochopení daného vnitřního pocitu. Ale ty všechny pochází ze skupiny psychologických cvičení. I když, ve své podstatě, všechny tyto techniky nehrají žádnou zvláštní roli. Neboť sám proces pochopení závisí především na člověku samotném.“

„No, jak nehrají?“ namítl Žeňa. „Jestli jsem tak mladý a krásný, jak mám jen tak přijmout a uvědomit si, že mohu zemřít každou chvíli?“

„Ano,“ podpořil ho Viktor. „Jak se říká, slunce svítí, válka není, na světě je skoro mír.“ Horlivě si upravil svou nádhernou kštici a pokrčil rameny: „Skutečně, co se může se mnou stát „tady a teď“?“

„No, všechno, co chceš," ztěžka jim odvětil Voloďa. „Smrt může nastat z jakéhokoli důvodu: od banálních žaludečních potíží až k náhlé křeči v moři. Třeba si vypluješ na loďce zachytat ryby a místo toho sám padneš na dno jako kámen, jako potrava pro ryby. A nestihneš pochopit, proč jsi na této zemi kazil vzduch..."

Zatímco ostatní takto rozmlouvali, zdálo se mi, že se v tu chvíli Sensei na tváři rozprostřel tajemný úsměv a zahloubal se do jakýchsi svých úvah. Když se kamarádi dosyta vypovídali, očekávali, že k této věci Sensei ještě něco řekne, ale on se jednoduše zvedl a přátelsky poplácal Viktora po rameni:

„Nic se neděje, všechno má svůj čas."

Když to řekl, mlčky prošel kruhem, který jsme utvořili, a namířil ke stanům. Náš kolektiv pak pokračoval v diskuzi na dané téma.

„No, tady žiješ, žiješ a o životě můžeš říct jen něco málo a najednou „prožít smrt"!" promluvil Stas.

Nikolaj Andrejevič točil v ruce jakýmsi zeleným stéblem s drobnými klásky a přitom dodal:

„Nu, pokud se vynasnažíme, můžeme do této otázky proniknout i z filozofického pohledu. Vezměme například tohle stéblo. Zdá se nám, že je ještě živé, ale v podstatě je již mrtvé. Ano, ještě v něm lpí život, a pokud ho vložíme do vody, ještě nějakou dobu vydrží. Ale to stéblo prakticky zemřelo již v ten okamžik, když jsem pomyslel na to, že ho utrhnu. A tak je to i s lidmi. Jsme jak ty utrhané klásky – rodíme se již jsouce mrtvými. Nějakou dobu v nás ještě tkví život, avšak rychle vysychá. Proto umíráme ještě před svým narozením."

Naše společnost utichla a zaposlouchala se do takové prosté a současně moudré úvahy našeho psychoterapeuta. A mně bylo z jakéhosi důvodu obzvlášť příjemné to poslouchat, protože z jeho úvah byla cítit neviditelná přítomnost Senseie, jeho hluboký a jednoduchý styl vysvětlování. V tu chvíli jsem se ponořila do světa svého snění o té věčně živé duši, která putuje mezi lidmi-klásky, odloučenými od skutečného světa. Kdo ji pocítí v sobě, nasytí se jí. Vždyť ona, přesně jako živá voda, oživuje mrtvé, vrací je do věčného života. A napadlo mě, že je přece dobře, že lidský čas je tak krátký, ať už to zní, jak chce rouhavě. Kdyby byl dlouhý, předlouhý, jednoduše bychom se vyčerpali skomíráním v našich chřadnoucích tělech. Vždyť ať už člověk vymýšlí různé důvody, kvůli čemu se snaží žít, ve výsledku, ať tak či onak, ho pocit naprosté smrti těla nutí zamyslet se nad svou duší a hledat cesty jejího spasení.

Tak jsem si přemýšlela o svém, dokud Ženia nadšeně nevykřikl:

„Pane jo!!!"

Najednou jsme se otočili na stranu, kam upřel zrak Žeňa. Od stanů k nám mířil Sensei. Avšak ne ve svém obvyklém plážovém oděvu, ale v dlouhém šedém plášti balachonu. Je to plášť se širokými rukávy, pásem a kapucí přehozenou přes hlavu, zvnějšku vypadal jako hrubá pytlovina, utkaná z velkých lněných nití. Ale co nás především překvapilo, bylo to, že Sensei nesl v rukou dva meče v pochvě, převázané černou látkou. Já jsem, například, dokonce ani nepředpokládala, že si sem všechno tohle přivezl, sem k moři. Je to podivné, vždyť kolik jsme toho tady cvičili... Sensei se ani jednou neoblékl v podobné roucho a ani jednou se nám dokonce ani nezmínil, že s sebou vzal meče, a už vůbec nemluvil o tom, že s nimi prováděl cvičení. Přinejmenším před našimi zraky se nic podobného nestalo. Ano, předpovědět Senseiovo jednání je velmi těžké.

Někteří chlapci údivem vyskočili ze svých míst. Nikdo z nás očividně neočekával, že spatří takovou podívanou. Zjevně v očekávání nadcházejícího tréninku se oči starších kluků nadšením rozzářily.

„Teď přijde něco neobvyklého," pronesl prorocky položeptem Stas.

Ale čím blíž přicházel Sensei, tím více, jak se mi zdálo, narůstalo ve vzduchu jakési tvrdé napětí. Lehký strach mně neznámé povahy mě začal ukovávat jakoby zevnitř, jako by zablokoval všechny mé pohyby. Důvod toho strachu jsem pochopila o něco později, až poté, co Sensei přistoupil o něco blíže. Důvod byl ten, že to byl naprosto jiný Sensei, kterého jsem neznala!

Takového jsem ho ještě nikdy neviděla. Statečná tvář Senseie, podtržená přehozenou kapucí, ve spojení s tmavým opálením se podobala tváři mohutného vojáka. Cílevědomý pohled jako by na své cestě ničil všechny obyčejnému oku neviditelné překážky a očišťoval prostor od čehosi nízkého. A současně vyzařoval veliký klid a důstojnost, který byl typický leda pro Bytost, disponující ohromnou silou. Dokonce i ze samotné pevné a jisté chůze byla cítit ta neviditelná neobvyklá moc. Nejspíš proto se mé Živočišné já s každým Senseiovým krokem začalo strachy stále více choulit do klubíčka, jako by stálo obžalované před hrozným Soudcem. To nebyl strach z Člověka. To byl strach z čísi ohromné Duchovní Vůle! Strach o něco svého malinkého a hanebného, co se s roky hromadilo jako těžká usazenina, po všech sobeckých myšlenkách, chování a skutcích. Byl to naprosto nepřirozený, příšerný strach, strach o sebe samého ze svojí viny. A kvůli tomuto tíživému odsuzujícímu pocitu, nehledě na okolní vedro, se všechno uvnitř mě ochladilo.

Něco podobného jsem očividně neprožívala pouze já. Radost chlapců z blížícího se tréninku začala s přibližujícím se Senseiem jaksi rychle utichat. Když došel až k nám ve svém podivném oděvu, nic nevysvětloval a začal mlčky rozvazovat černou látku na pochvách mečů.

Zdálo se, že látka byla zavázána velmi pevně. Sensei se ale rychle vypořádal s uzly, s lehkostí je rozvázal rituálními pohyby. Přehodil si černou látku na ruku, vzal jeden z mečů a náhle ho podal... Viktorovi. Tak rychle, krátkým pohybem, jako by to byla výzva ne na život, ale na smrt. Z toho výpadu jsme sebou dokonce trhli k Viktorově straně. Mladík, viditelně stejně jako my, nečekal podobné chování a tím víc Senseiův výběr jeho jako kandidáta na soupeře, čistě mechanicky vzal podávaný meč a bezradně hleděl na Senseie, očima rozšířenýma strachem.

„Máš jednu šanci... přežít," oznámil mu Sensei stroze a tvrdě a zdůraznil přitom poslední slovo.

Všichni stáli jako solné sloupy a zcela nechápavě hleděli na to, co se tady dělo. Zdálo se, že se báli dokonce pohnout, aby ani jediným pohybem svalu neupozornili na svou přítomnost a nezaujali tak Viktorovo místo u toho více než podivného incidentu. Mně dokonce z těch Senseiových slov přeběhl mráz po zádech.

„Pochopil jsi! Sám!" Senseiova slova zazněla jako hlasitá ozvěna ortelu.

„Sensei, já... já," zamumlal Viktor a skoro se při tom zajíkal a v třesoucích rukách držel meč.

„Máš přesně tři sekundy do začátku boje," vyrážel každé slovo Sensei. „Pokud nezačneš s útokem, začnu jako první já a nebudeš mít pak šanci!"

Sensei přesunul svůj těžký pohled na Voloďu a zavolal na něj jménem, načež sebou Voloďa jaksi neohrabaně škubnul, jakoby úlekem, odevzdaně na něj pohlédl a byl jedno ucho. A vtom mu Sensei sdělil něco, z čeho mi div nevstaly vlasy hrůzou.

„K mrtvole jednoho z nás přivážeš kámen, odvezeš ji na loďce a hodíš do moře. Rozumíš?!"

Voloďa přikývl s takovou ochotou, jako by odpověděl „Provedu!". Sensei znovu pohlédl na Viktora:

„Máš...jednu...šanci!"

Jak to dořekl, obrátil se k Viktorovi zády a zastrčil si pochvu s mečem za pás svého roucha. Jeho slova mě neuvedla pouze do šoku. Převrátila na mě celé tsunami takové hrůzy, že mi začaly cvakat zuby. Současně můj rozum, vybuchl jako vulkán s neúměrným rozhořčením: „Jaká mrtvola? Jaká loďka? To tady všichni zblbli?! Zbláznili se?! Sebrat se a povraždit jeden druhého? Pro nic za nic, bez důvodu! A vůbec, copak je možné kvůli něčemu někoho zabít?! Jsme přece lidé a ne zvířata! Lidé! A o to přesvědčování „musíme si vážit lidského života"?! Hrůza!" Zkrátka jsem se dusila touto vnitřní beznadějí a bezmocí. Jedna moje část se chvěla šíleným strachem, přesně jako osikový list při uragánu, a druhá část

chápala, že slovy již nestihnu přesvědčit „soky“ a překonat situaci. Bylo nutné okamžitě něco dělat, něco podniknout. Podniknout rychle a ihned. A nenapadlo mě nic jiného než idiotská myšlenka vrhnout se mezi ně. Nekonečně hloupé, ale zároveň to zachrání situaci? To už spíš spustí moji mrtvolu do moře, než že zemře někdo z nich. Ale jen co jsem na to pomyslela, moje tělo se ještě více strachy spoutalo a bylo úplně přikované na místo. Duše křičela a běsnila, přála si odvrátit nevyhnutelné, ale tělo zrádně dále cepenělo hrůzou při pomyšlení, že by se mělo okamžitě rozloučit se životem. Napětí rozhodující bitvy narůstalo. Senseiovo rameno sebou nečekaně lehce trhlo. Viktor vyskočil jako vystřelená pružina po stisknutí spouštěcího háčku. S výkřikem hrůzy prakticky vyrval meč z pochvy a tu odhodil stranou. Prudce jím máchl a namířil na svého nemilosrdného „soupeře“. Se svistem protínal vzduch, jeho meč se přibližoval k Senseiovi. V tu chvíli Sensei okamžitě tasil svůj meč, udělal půlobrat, aniž by nějak přesunul nohy, s obrovskou silou udeřil do Viktorovy zbraně, prakticky mu ji hned jedním mávnutím vyrazil z rukou. Pak letěl Senseiův meč nazpět a zasáhl Viktorovu hlavu. Řada hedvábných vlásků najednou vylétla nahoru a koupala se v paprscích slunečního světla. Viktor se pomalu svalil na kolena se skleněným výrazem v očích a poté si sednul na písek. A z vrchu klesala v rozptylu celá kaskáda jeho vlasů. Má osoba hleděla na kamennou bledou Viktorovu tvář, ztuhlou hrůzou, a nemohla pochopit, je-li živ, či nikoli. Všechno se to stalo tak rychle, že kdybych v tu chvíli mrkla, nic bych neviděla. Sensei se znovu obrátil zády, ale jako by se vůbec neotočil. A to absolutní ticho najednou prořízl jeho mocný hlas, naplněný značnou silou.

„Teď se již nemusíš ničeho bát, protože jsi... ZEMŘEL!“

Jako by mě zasáhl elektrický proud do páteře. Elektrický výboj mi jako po spirálce proběhl od kostrče až k temeni hlavy. Zvláštní, ale navzdory prožitému prakticky animálnímu strachu ze smrti jsem nějak zřetelně okusila naprosto protikladný pocit – všezahrnující úplnost života! Jasně a zřetelně jsem se právě cítila jako vlastník svého těla. Nyní jsem již nepatřila já tělu, ale tělo patřilo mně. A přitom mi sloužilo věrně a správně. Pocítila jsem úplnost života nejen v sobě, ale i, co bylo překvapivé, i ve všem okolním, ten kouzelný, nekonečný cyklus života. Života, který harmonicky přetékal z jedné formy do jiné, tu úchvatnou Celistvost a Harmonii! Ucítila jsem přítomnost jakési hluboké Moudrosti a rovnoměrnosti ve všem, co mě obklopovalo. Všechno kolem bylo naplněno dechem života: písek, moře, pobřežní rákos, i vzduch. Všechno dýchalo velkým souzvukem jediné Moudrosti!

A z nějakého důvodu jsem si v tu chvíli vzpomněla na ohromující vyprávění Nikolaje Andrejeviče o stéblu. Avšak nyní ve mně již nevzbuzoval pocity odsouzení. Znovu jsem se na něj podívala s čistotou svobodného vědomí a najednou jsem jasně pochopila, že stéblo

nezemřelo, ale žilo i nadále, pouze přešlo z jedné formy života do jiné. V tom je smysl celé té úžasné krásy světa – v neobvyklé harmonii a úplnosti života, která zachvacovala a naplňovala všechno kolem! Z toho všezahrnujícího pochopení se mě zmocnil neobyčejný pocit hluboké vyrovnanosti a klidu. Dokonce jsem na okamžik zavřela oči, abych se zcela rozplynula v tom uvědomění. Avšak když jsem je opět otevřela, cosi se v tom výjevu, který jsem viděla, očividně změnilo.

Hned jsem nepochopila, co konkrétně. Viktor jako dříve klečel na kolenou uprostřed kruhu se spuštěnýma rukama a kamennou tváří. Vlasy z jeho hlavy se ladně snesly na písek. Diváci, zdálo se, se zatajeným dechem strnuli v nepopsatelném údivu. A v tom jsem nečekaně spatřila Senseie, sedícího mezi kamarády, ale na tomtéž místě a v tomtéž plážovém oděvu, v němž byl před svým odchodem ke stanům. V jeho tváři dominoval již známý tajemný úsměv, který měl, když v zamyšlení poslouchal diskuzi kamarádů. Leč z jakéhosi důvodu mě jeho přítomnost mezi námi v takové podobě nepřekvapila, nicméně stejně jako i to, co se tu stalo, jako by to bylo samozřejmým faktem. Avšak ostatní diváci si to zřejmě nemysleli.

Zřejmě kvůli nepropojení dvou realit, které se objevily v jeden okamžik, začal narůstat neúměrný údiv všech. Jedni převáděli zrak napřed na klidně sedícího Senseie, na kterého hleděli jako na přízrak, pravděpodobně odmítali uvěřit svým očím, pak zas na ztuhlého Viktora, který tam seděl jako socha. Další se rozhlíželi do stran a hledali aspoň nějakou připomínku ostrých předmětů. Ale kolem nebylo nic podobného. Pouze zřetelný otisk pochvy v písku, kterou ve spěchu odhodil Viktor. Avšak byl to pouhý otisk, samotný předmět, jenž tu stopu zanechal, chyběl. Někteří chlapci konečně začali nějak podivně reagovat na zakončení toho neobjasnitelného boje. Andrej si kdo ví proč začal ohmatávat vlasy na hlavě, jako by se bál, že je tam neobjeví. Ruslan s hrůzou upřeně zíral na ruce a na písek před sebou. Voloďa naopak s klidem jemu vlastním hleděl na Viktora, jako kdyby se nic nestalo. Samotný Viktor i nadále seděl ve středu kruhu, ani živý, ani mrtvý. V jeho tváři se nezračily žádné emoce, pohled měl spíše nepřítomný než neživý. Na čele neměl ani krev, ani žádný šrám. Pouze jeho úžasná kštice byla odříznuta skoro až ke kořínkům, jak se říká – byl na ježka, a přitom jí měl sraženou velmi rovně, jako by skutečně od ostrého meče. Na písku se povalovaly vlasy. Zanedlouho se pohnul i sám Viktor. Pomalu polkl slinu a pohlédl na Senseie „oživujícím“ pohledem.

Když konečně všichni přišli k sobě po takovém podivném boji, zpočátku ostýchavě a nesměle a později už stále silněji a houževnatěji začali debatovat při zhodnocení toho, co se zde událo.

„Viděl jsi?“ ptali se jeden druhého a potichoučku kývali na Viktora.

„Nějaká haluz.“

„A kde jsou meče?“

„Taky jsi je viděl?!“

„A co to bylo?“

„Určitě hypnóza.“

„A vlasy?“

„Ničemu nerozumím.“

V tom obecném emocionálně tázavém lomozu jsem hned nepronikla do podstaty jejich úvah. Navíc čím víc kluci chrlili své emoce, tím rychleji se ve mně ztrácelo to podivuhodné rozpoložení vyrovnanosti a klidu, které se mě tak nečekaně zmocnilo během té příhody. A nakonec zcela zmizelo a zanechalo za sebou v paměti pouze živou stopu na ten neobyčejný pocit harmonie života. Všední vnímání opět zaujalo své volné místo a shovívavě zanechalo pouze milou vzpomínku na ten neobvyklý okamžik. Vytvářel se tu takový dojem, jako by se po břehu mého vědomí prošla samotná Moudrost a zanechala za sebou zřetelnou stopu své přítomnosti. Avšak tuto stopu v mém vědomí smyly emocionální vlny každodennosti v podobě hluku, údivu a žertů kamarádů, které se valili jeden přes druhého, a zanechaly za sebou pouze hezkou vzpomínku. Ale těšilo mě to, že kdesi hluboko uvnitř mě existoval pocit toho hlavního – chápání harmonie života, pochopení cennosti každého okamžiku, který mě přibližuje k té nepostihnutelné vyšší Moudrosti.

Sensei takticky mlčel na všechny otázky společnosti a uchovával si tajemný úsměv, očividně si přál, aby se všichni s tím vším vypořádali sami, bez jeho napovídání. Ale „kolektivního rozumu“ pro vysvětlení dané příhody se zřejmě nedostávalo. Na jedné straně společné dojmy, odříznuté vlasy a zanechaná stopa v písku od odhozené pochvy Viktora svědčily o skutečnosti toho, co se událo. Na druhé straně Sensei sedící, jako by se nic nedělo, ve svém plážovém oděvu, který očividně nikam ani nešel, a evidentní nepřítomnost zbraní. To všechno vzbuzovalo ještě větší zmatek v myslích očitých svědků. A čím dále zacházeli kamarádi ve svých úvahách, tím neprostupnějšími se stávaly složitosti tajemné události, uskutečněné v realitě našeho vědomí. Nakonec se do rozmotávání toho uzlu rozporů pustil Nikolaj Andrejevič, rovněž hodně znepokojený tím, co se přihodilo.

Nejprve nastolil disciplínu v tom „ptačím křiku“ a dal každému možnost sdělit to, co viděl. Ve výsledku se stalo jasným, že tedy prakticky všichni prožívali několik společných momentů: Senseie v jeho plášti z šedé pytloviny, dva meče v pochvách a některé prvky boje, kde Viktor byl soupeřem Senseie, a samozřejmě, jeho ohromující finále s poletujícími hedvábnými vlasy Viktorovy kštice. Ale přitom každý slyšel svou variantu slov, které pronesl

Sensei a Viktor. V interpretaci Ruslana, Slávka a Andreje to například znělo jako úplný dialog z hollywoodských akčních filmů. Nikolaj Andrejevič vycházel ze všeho, co zaznělo, a udělal z toho závěr: že všechno co jsme viděli, bylo opravdu skutečné, ale v té skutečnosti, o které kvůli naší nedokonalosti a egocentrismu prakticky málo co víme. Domníval se, že čím více strachu jsme měli, tím více podvědomých asociací se vynořovalo. Proto při celkovém vylíčení událostí každý zakusil nějaký svůj čistě individuální prožitek, který odpovídal pouze jemu a nikomu jinému.

Když to dořekl, Nikolaj Andrejevič tázavě pohlédl na Senseie, jako by sám nebyl zcela přesvědčen o tom, co nyní vyslovil. Ostatní také upřeli své pohledy na Senseie. Včetně Viktora, který společnosti o své vidině nevyprávěl, avšak pozorně naslouchal dojmům ostatních. A teprve nyní si Sensei dovolil podotknout:

„Vaši otázku již dávno zodpověděl indický básník Agyeya:

„Uviděl jsem: najednou
Kapka
Odpoutala se od mořské pěny.
Na okamžik se zbarvila
Ohněm zapadajícího slunce.
A já pochopil:
V nekonečném vesmíru
Je i kapka rosy, zahřátá světlem
Svobodná
Od smrti.“

Všichni utichli a naslouchali té básni neméně podivné než nedávná událost.

„Tak co to ve skutečnosti bylo?“ znovu se zaujatě zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Byl to pouze jeden druh umění boje...“

„Jeden druh?! Podle mě to je skutečné mistrovské dílo!“

„Tak se to také dá říct. Mistrovské dílo je to proto, že jako zrcadlo otevírá každému pohled do jeho vlastního vnitřního světa a ukazuje, kdo má co uvnitř a co si o sobě potají myslí, jaké myšlenky sleduje. Proto každý z nás viděl a slyšel něco jiného. Ale podstata je jedna.“ A nedal nám více času, abychom podrobněji zjistili, co a jak. Sensei promluvil a rázně vstal ze svého místa.“Dobře, přátelé, již je na čase chystat se k zítřejšímu odjezdu.“

Kamarádi se začali neochotně zvedat hned po Senseiovi a naše mladá společnost se ještě snažila zeptat na to, co se tu událo. Sensei však jen mávnul rukou a již nezodpověděl ani na jednu otázku týkající se podivného boje. Z jeho úst se linuly pouze vtípky, které podpořil

Žeňa, když v žertu pochvaloval směle skosenou kštici Viktora. Načež samotný Viktor, jenž již dostatečně přišel k sobě, odpovídal podobně, dokonce se tou skutečností i jaksi pyšnil.

Namířila jsem ke stanům a všimla jsem si, jak Nikolaj Andrejevič, který šel zamyšleně nedaleko mě, jako před tím otáčel v rukou zelené stéblo. Přistoupila jsem k němu, kývla na rostlinu a řekla:

„Ohledně toho stébla, to jste se před tím vyjádřil skvěle, že my lidé, stejně i jako to stéblo, umíráme již od narození."

Nikolaj Andrejevič se zastavil, s nepopsatelným údivem se podíval na stéblo ve svých rukách, potom na mě a užasle pronesl:

„Já?! Nic takového jsem neříkal. Sám jsem to poslouchal!!!"

Vyměnili jsme si nechápavé pohledy. Ale víc jsem nestihla zjistit, jelikož se v tu chvíli Sensei, který šel vpředu přede všemi, obrátil, zavolal na Nikolaje Andrejeviče a zval ho k sobě. Nikolaj Andrejevič si pospíšil a zanechal mě tam naprosto zmatenou. Nicméně onen zmatek se rychle rozplynul s pohroužením se do žertů naší skupinky, které střídal kolektivní smích.

* * *

Skutečně, již bylo třeba se chystat na zítřejší odjezd, i když se mi vůbec nechtělo loučit s tímto podivuhodným místem, které nám zprostředkovalo tolik nezapomenutelných zážitků. Nějak jsme si tu zvykli, zapomněli jsme na zbytek světa, v němž jsme přebývali, na problémy, které zůstaly ve velkém městě... Sensei se věnoval úklidu svého auta, uváděl ho do náležité podoby. Svou pracovitostí prakticky nakazil celou naši společnost. Nikolaj Andrejevič na něj pohlédl a začal s naprosto bouřlivou činností, když pobíhal kolem své „Volhy". Starší kluci se zapojili do procesu mytí aut se stejným entuziazmem, jako dobrovolní pomocníci. Dokonce i Andrej s Kosťou a Slávkem, kteří do té chvíle lenivě přihlíželi na pracující, se připojili k všeobecné pracovní sobotě, a svorně se pustili do čištění starého „Záporožce", až se bude blýskat „novotou".

Kosťa se pustil do svědomitého drhnutí interiéru. Jeho vysokým pracovním nasazením stále odpadávaly jakési drobné předměty – náhradní díly, což postupně rozčilovalo Andreje, jako by Kosťa nesahal na součástky starého auta, ale na „cennou starožitnost". Ale jemu se to dařilo ne naschvál, ale jednoduše kvůli velkému úsilí. Když se mu od Andreje dostalo několik nabručených připomínek, snažil se již o to, aby ho nikdo při jeho „hříšcích" nezpozoroval. A jestli už něco odlétlo, rychle se to snažil upíchnout na staré místo, přičemž ke spojení využíval

všechny možné prostředky, co byly po ruce, včetně žvýkačky, hlavně jen aby to Andrej nezpozoroval a zbavil ho té funkce „leštiče aut“, jež se v ten moment stala v našem kolektivu tak váženou.

Když se práce chýlila ke konci, někdo z chlapců obrátil pozornost kolektivu na těžké bouřkové mraky, které se náhle objevily na straně vzdáleného břehu, rozprostírajícího se za limanem. Zanechali jsme svou práci, zaraženě jsme strnuli a pozorovali živelný přírodní úkaz rozvíjející se nízko na nebi. Mraky se blížily velmi rychle. Vytvářel se takový dojem, že rostly a množily se, jako mýdlová pěna od houby, a formovaly jednotnou černo černou masu šířící se po blankytně modrém nebi. V dálce se viditelné přístavní město začalo zakrývat jednolitým šedým závojem. Ohromná bouřková fronta, s jejíž srovnáním se město zdálo být pouhým drobkem, ho těžce zakryla, jako by se ho chystala rozdrtit svou strašlivou olovnatou tíhou.

Žeňa pohlédl na gigantický mrak, valící se naším směrem, a pronesl svým obvyklým žertovným tónem:

„Sensei, nechrstnul jsi dnes náhodou zbytky čaje na nebe?“

Sensei se jen usmál spolu s kamarády.

„Zdá se, že přijde deštík!“ komicky se schoulil Stas a pohlédl do zamračené dálky.

„Skutečně?!“ pronesl se známkou humoru Viktor.

„Ne, já jsem to věděl!“ zanaříkal Andrej a hodil mokrý hadr do kýblu.

„To je už taková pranostika řidičů,“ usmál se Nikolaj Andrejevič a prohlížel si řadu čerstvě umytých automobilů. „Když jsi umyl auto – bude pršet!“

Kolektiv se zvadle usmál a s lítostí hleděl na svou zbytečnou práci. Auta se skutečně leskla jako nová. Andrej znovu pronesl ze srdce:

„No, jednou v životě jsem nablýskal tu starožitnost... A teď si říkám, co mě to napadlo mýt tohohle „Sobarožce“. Stál by si v klidu v prachu a deštík by ho sám umyl.“

„Správně,“ podpořil ho podlézavým hlasem Kosťa a očividně počítal, kolik součástek uvnitř auta přilepil žvýkačkou, aniž by to Andrej tušil. „Není důvod dotýkat se této starodávné kuriozity. A vůbec, „Záporožec“ to je docela přírodní auto! Veškeré zařízení v něm je

přírodní a křehké. Proto se myje stejně jako celá příroda – deštěm. A motor se spouští, jak se patří – podle rozpoložení auta k okolní krajině. Tak!“

„Přesně tak!“ podpořil kamarádovo žertování Voloďa. „Záporožec“ je v podstatě vůbec ten nejhumánnější automobil na světě.“

„No, jestli je to pouze v tom smyslu, že to je to jediné auto, kdy má chodec možnost mu to při srážce oplatit,“ s úsměvem okomentoval jeho slova Viktor.

Andrej se po těch slovech rozzářil úsměvem, zřejmě pociťoval jistou hrdost třeba za takovou výhodu této „historické rarity“.

„No dobře, smějte se, jak chcete, ale je potřeba uklidit věci do stanů,“ pánovitě nařídil Nikolaj Andrejevič při pohledu na mraky. „A to hned, než začne lít!...“

Přijali jsme jeho slova jako návod k akci. Ale Sensei, jen tak jakoby mimochodem, řekl Nikolaji Andrejeviči:

„Nestrachuj se, u nás pršet nebude.“

„Jak nebude?“ odpověděl nechápavě. „A co...“

Kývl směrem k přibližující se bouřkové frontě. Ale Sensei nechal jeho i všechny ostatní v rozpacích a vrátil se k přerušené práci a domýval kola svého auta. Nikolaj Andrejevič se znovu neptal. Pozorně pohlédl na bouřkovou frontu a mlčky se pustil do mytí gumového koberečku své „Volhy“. S obavami se však tu a tam podíval na přibližující se mraky. Kamarádi také pokračovali ve své práci. Jeden náš „mladší sbor“ ve složení Kosťa, Andrej a Slávek řešil, že „Záporožec“ vypadá čistší, než kdykoli jindy ve svém životě. Rychle tedy skončili se svou prací a pod líbivou záminkou příprav na cestu začali schovávat své věci - část do auta, část do stanů. My s Taťánou jsme se pustily do balení obsahu jídelního stanu, ovšem, pravidelně jsme sledovaly přibližující se bouřkovou frontu.

Bylo to s podivem, ale po nějaké době mraky pohltily část ohromného limanu, který se prostíral mezi námi a městem, pohlceným deštěm, a doopravdy jako by zůstaly vězet na půli cesty k nám. Černo černé mraky došly až k nějaké neviditelné hranici, podivuhodným způsobem se začaly obracet pod pravým úhlem, jako by se pohybovaly zpět po neviditelném čtverci-půlkruhu. Takový přírodní úkaz jsem ještě nikdy v životě neviděla. U nás bylo teplo,

sluníčko, sucho, úplné bezvětří – dokonalá idylka. A doslova několik kilometrů od nás, coby kamenem dohodil – mraky, bláto, chlad, déšť, hromy a blesky. To je představení přírody!

A mně přišlo na mysl, jak je to blízké i našemu myšlení, taková kataklyzmata. Neuchráníš se před svou Materiální podstatou, poddáš se jeho provokacím a ani si nevšimneš, jak si začíná podrobovat tvé vnímání. A potom se budeš divit, odkud se najednou nastřádaly ty mraky problémů, zajiskří blesky hněvu, nenávisti, závisti, zahřmí hromy sobectví a objeví se souvislý šedý pás problémů. Naše náhlé problémy se nám zdají nečekané, chrlící se na nás odnikud. Avšak vždyť ve skutečnosti jsme my skutečným důvodem jejich utváření a objevení se na naší „obloze“ myšlení. Všechny události, které se v našem životě stanou, jsou přirozeným výsledkem nekontrolovaného myšlení. Není tak lepší věnovat se sám sobě, hlídat a kontrolovat naše myšlenky tak, jako by to bylo to nejhlavnější a nejdůležitější povolání celého našeho života, povolání, díky němuž Duše nakonec zaujme čestnou funkci Velikého Mistra a vystaví uvnitř té schránky – těla – velkolepý chrám. Není-li lepší zachovat se tak, jak to dělá Sensei: udržovat uvnitř nás vždy jasné, čisté počasí, kde v moři myšlenek vládne bezvětří, kde není ani větřík pochyb a kde čistou oblohu úmyslů ozařuje samotná Duše – součást Velikého Boha...

* * *

Když jsme dokončili veškeré přípravy, zabalili vše nutné tak, abychom zítra ráno sbalili již jen stany a nějaké drobnosti, někdo z chlapců navrhl, abychom se došli podívat ze břehu na tu grandiózní přírodní podívanou, která běsnila nedaleko nás, malovala na svém obrovském plátně důmyslné obrazy, rychle střídající jeden druhý. Kosťa dokonce navrhnul, abychom s sebou vzali skládací židličky, které bychom museli znovu vybalit, a vytvořili tak kino pod širým nebem. Přešli jsme na druhou stranu výběžku do moře, usadili se v půlkruhu na panenském břehu limanu a začali hledět na ohromné plátno nebe, kochali jsme se neopakovatelnými syžety utvořenými velkým režisérem – samotnou přírodou.

„O, podívejte, tamhle plavou skutečné labutě!“ spráskla ruce Taťána. „Tam, vídíte...“

„No jo!“ podpořil Kosťa vlnu nadšení.

„A tam, koukněte,“ ukázal Andrej rukou na „roh“, kde se obracely mraky. „Jakási odporná tlama, jako nějaká držgrešle. Nos má jako skobu, rty s křivým úsměvem, prohnaný pohled, ucho, co odposlouchává...“

„Přesně tak!“ přikývl Slávek, který očividně zachytil „zaostření“ Andreje.

„A tamhle se otáčí lev,“ upoutal pozornost kolektivu Jirka.

„Kde? Kde?“

„No támhle! Nalevo od „držgrešle“.

A skutečně tam byl ten nejopravdovější lev, dokonce by se dalo říct, že úplně živý. Vzdušná masa se tak bizarně měnila, že náš lev napřed stál, potom šel a nakonec si úplně lehnul a hrdě vypnul svou hruď. Nedaleko od něj se začalo otevírat panorama jezera, které se rychle změnilo na starodávné vojsko ozbrojené kopími. Na bitevním poli se rozehrálo naprosté drama. Stejně jako v životě ještě nedávno ucelené řady chrabrých vojáků se najednou přemístily do propletence nahromaděných těl, která se poté úplně rozplynula na rychle se měnícím výjevu událostí. Ten námět tu zanechal nepříjemnou pachuť a filozofickou otázku: byla ta vojenská bitva ve skutečnosti, nebo to byla další iluze přírody, které se tak v čase baví podobnými překotně se měnícími obrazy? A jestli je to pouhá iluze, tak proč v nás potom vzpomínka na ty nebeské vojáky i nadále žila – ve svědcích té pomíjivé události, v těch, které čekalo, že se stanou podobnou iluzí pro následující pokolení?

Tak jsme seděli asi hodinu a neustále jsme pozorovali výjevy přírody. Co všechno jsme tam neviděli: lidi, zvířata, celé krajinky, vesnice, majestátní hrady a ještě řadu dalších všemožných předmětů, námětů, podle všeho stačila fantazie každého z nás nejen na to, aby vše sám viděl, ale i na to, aby upoutal pozornost všech ostatních. Zdálo se, že ta přírodní show ve spojení s variabilitou lidských interpretací nebude mít konce. Avšak po určité době nás již začaly bolet šíje z toho, jak jsme se celou dobu dívali nahoru. Jak řekl trefně náš Žeňa, lidská hmota selhala v ten nejnevhodnější okamžik. Všichni se jako na povel pustili do protahování šíjových svalů. Během toho Nikolaj Andrejevič poznamenal:

„Zajímavá divácká iluze. Přímo jako iluze existence lidského rodu. Ať by bylo sebevíce lidí, s jejich stavbami, stejně to všechno s časem zmizí, rozpouští se v nebytí...“

Když jsem uslyšela ta slova, z nějakého důvodu jsem se k nim ostražitě obrátila. Možná proto, že se to shodovalo s mými myšlenkami, možná snad i proto, že jsem si vybavila nedávno vyslechnuté vyprávění o stéblu, kdy z nějakého mě nepochopitelného důvodu jsem nepochybně vnímala řeč Senseie jako řeč Nikolaje Andrejeviče. Přisedla jsem si blíže k Taťáně a tiše jsem se jí zeptala:

„Kdo teď pronesl ta slova? Nikolaj Andrejevič?“

Načež má kamarádka udiveně zamávala svými dlouhými řasami.

„Ano.“

Když jsem spatřila její nechápavý pohled, chtěla jsem jí vysvětlit důvod té otázky, avšak v tom Stas vykřikl a ukazoval na nebe:

„Ó, dívejte, vždyť to je úplná Světová hora!“

Znovu jsme upřely pohledy na nebe. V obrysech mraků byla jasně vidět ohromná hora se sněhobílým špičatým vrcholkem.

„Ale ne, to není Světová hora," odpověděl mu s úsměvem Sensei. „Světová hora se tak objevuje pouze v lidských mýtech."

Část našeho kolektivu zvědavě upřela zrak na Senseie, zbytek se všemi silami snažil na nebeském obraze rozpoznat rysy „Světové hory."

„A co je to ta „Světová hora"?" zeptal se Senseie Slávek.

„No, obecně je to dostatečně známý pojem, který se často objevuje ve folklóru různých národů světa," začal k našemu údivu podrobně vysvětlovat Sensei. „Představy o Světové hoře nebo, jak ji také nazývají, vesmírné hoře mají kořeny v hluboké minulosti. Podle mýtů se Světová hora nachází na nepřístupném místě, v centru světa, přesněji tam, kudy prochází Světová osa - axis mundi – osa vesmíru, na kterou jsou navlečeny všechny světy, včetně těch, které se neprotínají a nacházejí se v jednom prostoru. Předpokládá se, že jsou na Světové hoře zachyceny všechny prvky a parametry vesmírného uspořádání. Pověsti říkají, že se na ní scházejí nesmrtelní bohové a je odtud vidět všechno, co se děje ve Vesmíru."

„Scházejí se tam nesmrtelní bohové," zasněně zopakoval po Senseiovi Kosťa a vyslal svůj uchvácený pohled na postupně se rozplývající vyobrazení „Světové hory"."

Sensei pokrčil rameny:

„No, v jakém smyslu bohové... Jak potvrzují legendy – Mudrcové z celého Vesmíru, tedy duchovní bytosti, které disponují Znalostmi a dosáhly určitých stupňů duchovního rozvoje, jako náš Imhotep, či Buddha, jež mohli ještě za života opouštět svá těla ve stavu meditace a objevovat se na Světové hoře, nacházet se tam, komunikovat, vyměňovat si zkušenosti s podobnými osvícenými představiteli jiných světů. A nesmrtelností se tu míní nesmrtelnost ne ve smyslu těla, ale nesmrtelnost duchovní podstaty těch, kdo tam bývá."

„Pane jo, tak to je hora pro vyvolené!" udělal z toho závěr nadšený Kosťa.

„No a zase, co to znamená „pro vyvolené"," namítl Sensei. „Každý člověk je vyvolený, když již žije. Jen ne každý člověk udělá životní volbu směrem k duchovní cestě, a to už nemluvím o pochodu po této cestě směrem k Bohu. Ačkoli všechno je v rukou samotného člověka! Každý moment. Jestli zatouží rozvinout se do takové duchovní úrovně, aby získal možnost zúčastnit se jednoho z tak vysokých zasvěcení.

Stas, který by se očividně sotva dočkal, než Sensei odpoví na Kosťovy otázky, netrpělivě vyřkl:

„To znamená, že se Světová hora nepodobá té hoře," a kývl směrem k vytrácejícímu se nebeskému výjevu hory s tající sněhovou čapkou na špičatém vrcholku.

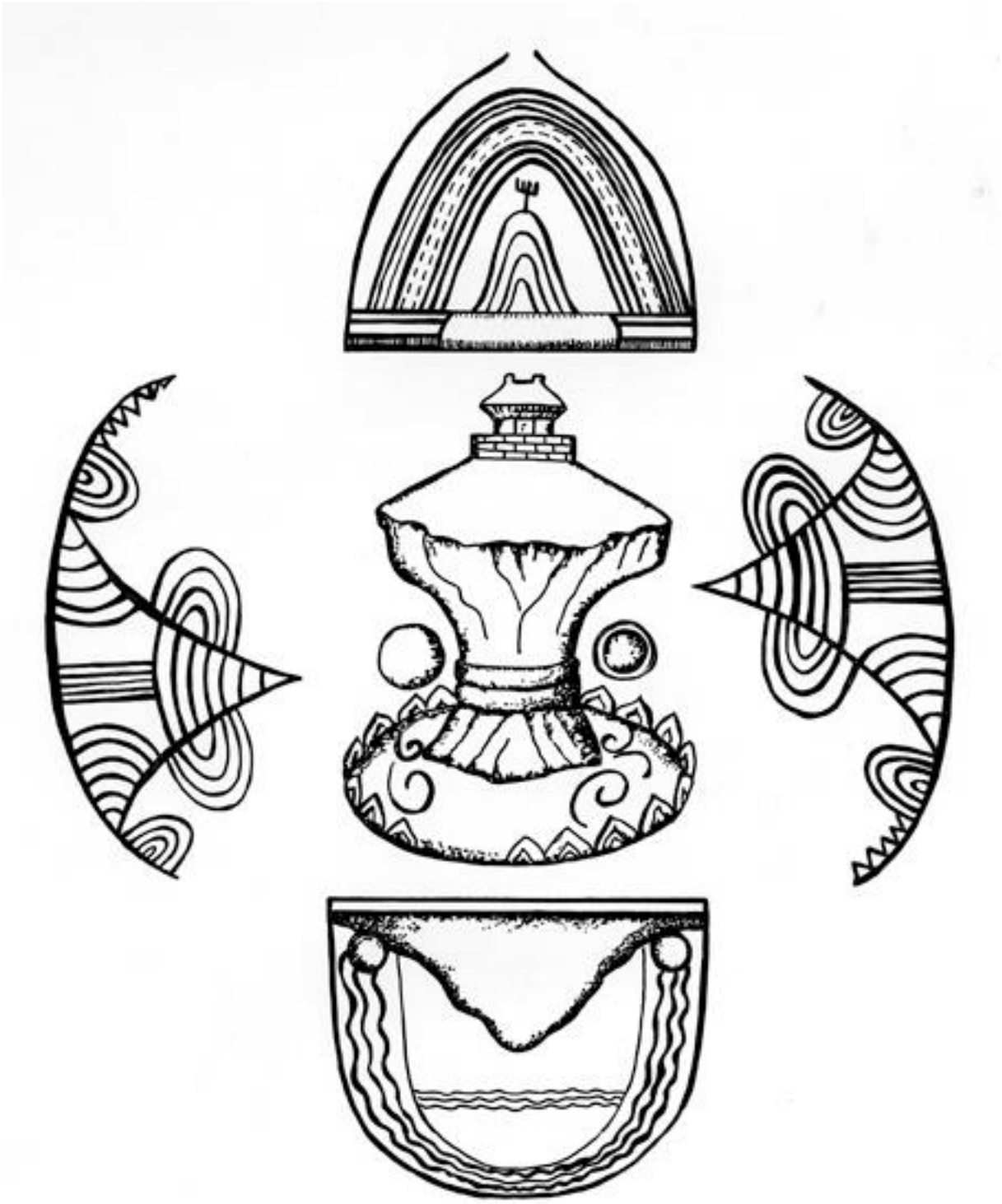

Kresba Anastasie Novych

Světová hora v úmění světových národů

„Ach, ale jaká je to hora," zlehka mávnul rukou Sensei a zapaloval si cigaretu. „Lysý kopeček s velkou mýtinou navrchu. Přesněji, ne úplně holý. Je pokrytý drobnou trávou, podobnou našemu tmavě zelenému mechu, takovou svéráznou rostlinou, ne z našeho světa. Jediné, co je zajímavé, je to, že tam při přítomnosti atmosféry není vítr. To, co se tam považuje za „vzduch", stojí, nehýbe se..."

„Tak Světová hora skutečně existuje?!" zeptal se nedůvěřivě Andrej, který před tím, jak se zdálo, stejně jako my, dokonce zatajil dech, aby lépe slyšel Senseiovu odpověď na Stasovu otázku.

Na to Sensei jaksi obyčejně, jako by se to rozumělo samo sebou, řekl:

„Světová hora se nachází ve Vesmíru, jakoby současně na křižovatce vrstev tohoto světa. Ale její materiální výskyt se nenachází ani v jednom ze zvlášť vybraných obydlených světů Vesmíru. Zároveň k sobě pojí všechny světy. Je naprosto reálná, dokonce i na omak..."

„Jak může být reálná, i na omak, když se její materiální výskyt nenachází ani v jednom ze světů?" zeptal se nechápavě Andrej.

Sensei se soustředěně podíval na chlapce a potom dobrácky řekl:

„Dobře, zapomeňte."

„Ne, jak zapomeňte?!" začal zmatkovat Andrej. „Jak to... Proč?..."

„A v jakých legendách se dochovaly zmínky o Světové hoře?" přispěchal příteli na pomoc náš Filozof, který se chopil své oblíbené otázky, jako se chytá tonoucí stébla. „A jak staré jsou?"

Přitom nasadil Kosťa takový bezradný pohled, jako by si na ty legendy vůbec nemohl vzpomenout, znal je, ale zapomněl. Ačkoli jsem si byla jistá, že on, stejně jako většina naší mladé společnosti, o té hoře slyšel poprvé v životě.

„O, je jich celkem hodně," s úsměvem natahoval svou odpověď Sensei. „Ty zmínky se zachovaly v různých podobách: počínaje skalními malbami v době vrcholného paleolitu a konče četnými ústními a písemnými legendami a mýty u různých národů světa."

„Bylo by zajímavé poslechnout si ty národní pověsti," poznamenal takticky Nikolaj Andrejevič, rovněž zaujatý tím tématem.

„Ano, to by bylo," pronesl dobrosrdečně Sensei. „O Světové hoře se odedávna dochovalo množství zmínek a legend prakticky po celé Východní a Střední Asii, kde ji nenazývají jinak než veliká hora Meru a považují ji za střed světa, nacházející se na nepřístupném místě. V pozdějších představách, ve snaze samostatného chápání odvěkých pověstí o této hoře, ji jedni „vykladači" umísťovali do centra země pod Polární hvězdu a

obklopovali ji světovým oceánem, jiní ji umisťovali do nedostupných Himalájí a spojovali s Šambalou...“

„Co, dokonce ji spojují se Šambalou?“ podivil se Voloďa.

Sensei se pousmál.

„A to jak. Takových propletených legend o Světové hoře s pověstmi o Šambale je poměrně mnoho. Ale to je pochopitelné. Pro lidi, kteří nemají skutečné informace o tom, co je Šambala, co je vesmírná hora Meru, rozprostírající se kdesi tam, neznámo kde, se samozřejmě budou spojovat v jednu a tutéž představu. Ačkoli je mezi nimi ve skutečnosti obrovský rozdíl. Šambala se nachází mezi reálným věčným světem Boha a, v podstatě, dočasně existujícím materiálním Vesmírem. To je obydlí Bódhisattvů. A Světová hora se nachází v centru světů materiálního Vesmíru. Je místem návštěvy moudrých bytostí, jako našich osvícených lidí, nebo jak je nazývali lidé dříve - polobohů, tedy těch, kdo dosáhl vysoké duchovní úrovně. Proto i tu horu v dřívějších představách spojovali se získáním skutečného lidského štěstí a nesmrtelnosti.

V mytologii Staré Indie existuje celá řada pověstí spojených s Meru. Podle těchto dřívějších představ se na Světové hoře, rozprostírající se v centru Vesmíru, kolem nějž se otáčí hvězdy, planety a slunce, nachází Brahma, Višnu, Šiva a další velcí bohové. Zmiňuje se rovněž třicet tři bohů, kteří se tam stýkají. Vypráví se rovněž o jejich činnosti. Například Višnu radí na této hoře ostatním bohům, jak získat nápoj nesmrtelnosti Amri tu.

„Amrita, jak krásně to zní,“ pronesla Taťána. „Není tento název náhodou spojen s ženským jménem?“

„Ne. To slovo je utvořeno od „amrta“, což znamená „nesmrtelný“. Je to blízké pozdnímu starořeckému mýtu o nápoji Ambrozie, jenž udržoval nesmrtelnost olympských bohů a jejich věčné mládí. Amrita, Ambrozie je totéž co védský nektar So my(Со мы). V Rigvédě se prezentuje jako nápoj bohů, vyvolávající extatický stav a darující nesmrtelnost a nadpřirozenou sílu. Ve staroindické náboženské praxi představovalo samotné připravení nektaru zvláštní rituál. V „Avestě“ tento nektar nazývali Chaoma, jeho kult se váže až k staroíránskému období. Uctívali ho také sarmati a skythové. Ten mok označovali rovněž jako „odvracející smrt“. Nejenže měnil prostorově-časové vnímání, ale uděloval i ohromnou sílu, osvícení a znalosti. Jak se domnívali staří Íránci, nejlépe ze všeho připravuje cestu pro duši. Leč všeobecně tento nektar nesmrtelnosti vždy nazývali „nektarem lotosu“. Prakticky ve všech legendách se tento posvátný nektar popisuje jako nektar neobyčejné nebeské rostliny, spojené se zemí, rostliny nádherně a pravidelně utvořené, žlutobílé, dokonce zlatavé barvy.“

„Čili nápoj nesmrtelnosti skutečně existuje?“ podivil se Kosťa, kterému se po takové informaci snad i blýsklo v očích.

„Ano. Ale ne v takové podobě, v jaké si ho obvykle představují lidé. Mohu vám uvést celkem zajímavý příklad středověkého popisu jedné části tajného rituálu zasvěcení do vnitřního kruhu Řádu templářů. Autorem toho textu je rytíř Chrámu Evrard. V osobních zápiscích předal své dojmy ohledně této události. „...Na konci velké svátosti zasvěcení jsem se nacházel ve zvláštním povznesení ducha, celým srdcem jsem si přál spatřit to, o čem mi vypravovali... A odhalilo se mi to. Všechno kolem jako by zmizelo, pouze nádherné světlo osvítilo cestu a táhlo mě za sebou, jakoby do úplného zenitu nejvyšších nebes. Cosi božského a nehasnoucího mě prudce přibližovalo k přívalu jasného vábivého světla. Síla jeho záře byla ohromná, ale neseżehovala. Pocítil jsem v něm přítomnost čehosi Vysokého a Nevysvětlitelného. V radostném rozrušení jsem vstoupil do oslepujícího Světla. A zde, když se mi pohled rozestřel, spatřil jsem tvář nepopsatelně překrásné Panny, zahalené zářivým svitem. Uviděl jsem ji – samotnou Sofii! Ten božský obraz nelze popsat žádnými lidskými slovy.

Veliké tajemství zahalovalo vše kolem. Božská Sofie se ke mně přibližovala. Od ní se linula kouzelná vůně jiného světa. V rukou držela zlatou číši v podobě věčného květu Lásky, rozevírajícího množství svých lístků v božské čistotě jejich původního záření. V číši se jiskřil zlatavý nápoj. Něžně mi položila ruku na hlavu, druhou rukou mi překrásná Sofie přiložila číši ke rtům a začala mě napájet zlatavým nápojem. Blahodárná sladkost se mi začala rozlévat po celé mé bytosti. Viděl jsem, jak ta jiskřivá božská tekutina z číše ubývá, vtékala do mě, avšak v ústech jsem ji necítil, necítil jsem její chuť. Zřetelně jsem ale ucítil, jak se mi její nadpozemské teplo začalo rozlévat uvnitř, jako by umývalo prázdnou nádobu mého těla: nejprve ruce, poté hruď, břicho, nohy. A potom naplnilo prudkým přívalem nehasnoucí záře celou mou bytost od nohou až po hlavu a probudilo v mém srdci nekonečnou radost a blaho. Když do mého těla vtekly poslední kapky té kouzelné tekutiny, Sofie se na mě něžně podívala pohledem plné božské Lásky. Jako by se cosi uvnitř mě rozevřelo, rozjasnil se mi rozum a pocítil jsem v sobě, že se mi otevírá neznámý zdroj mohutné síly. Najednou mě ozářilo chápání Nesmrtelnosti, jakoby se otevřely dveře do jiného světa. A odhalila se mi Moudrost…

Lidé, přítomní u mého rituálu, viděli něco jiného. Později, když jsem se účastnil zasvěcení jiných, jsem sám byl nejednou svědkem toho božského zázraku, naplňujícího se ve své neměnné posloupnosti, avšak již s jinými. A bylo to tak. Když byl zasvěcovaný obstoupen kruhem a všichni se za něj modlili, náhle přítomné ozářilo jasné světlo. A to světlo vycházelo od zasvěcovaného, jako by v jediném návalu vzplanul a byl zachvácen nespalujícím

plamenem ze všech stran. Ještě silněji jsme se pohroužili do posvátné motlitby. Světlo se stávalo nesnesitelně ostrým a natolik silným, že skrz něj nebylo možné cokoli vidět. Pokračovali jsme s rostoucí vnitřní silou v odříkávání motlitby. Postupně se světlo měnilo, získávalo neobyčejnou měkkost a průzračnost. Skrz něj jsme měli možnost spatřit nemnohé z ukrytého božského Tajemství – obrysy Nemluvněte, jakoby ponořeného do prapůvodního oceánu vesmíru. Po tomto nedlouhém tajemství božské Světlo sílilo a houstlo a potom znovu vzplanulo, rozptylovalo se a před našimi pohledy byl opět obvyklý vzhled zasvěcovaného."

Sensei udělal pauzu a potom pokračoval:

„Co je však nejzajímavější, podobnou svátostí neprocházeli jen templáři, ale i další vojáci – Geliarové. Při jejich vstupu do vnitřního kruhu, když procházeli zasvěcením, prožili totéž vidění – Pannu, jež je naplňovala silou ze zlaté číše ve tvaru lotosu."

„Geliarové?" přeptal se Andrej.

Sensei ale nestihl odpovědět, protože Andreje předběhl Kosťa se svou další otázkou.

„A kdo je ta božská Sofie?"

„Sophia v překladu z řečtiny znamená „moudrost", „znalosti". U templářů Sofie neoznačovala pouze Moudrost, ale i božský obraz Marie Magdalény, jako Grálu."

„Marie Magdaleny, jako Grálu?" podivil se Viktor spolu se staršími chlapci.

„O tom vám podrobněji povím o něco později."

Nikolaj Andrejevič se také vyjádřil, poměrně ohromený.

„Cožpak templáři používali řeckou terminologii, stejně jako pravoslavní křesťané, a ne latinskou, jako katolíci?"

„Ano," odpověděl Sensei. „Dokonce na pečeti řádu, tedy jejich symbolice, kde jsou zobrazeni dva jezdci sedící na jednom koni, je Kristovo jméno napsáno řecky a ne latinsky."

„Zajímavé, zajímavé," projevil zájem Nikolaj Andrejevič.

„Na tom není nic neobyčejného," řekl Sensei. „Když vám povím, jak a proč byl tento řád založen, doktore, sám pochopíte. Ale vezměme to pěkně popořádku... Tak tedy, co jsem chtěl říct ohledně „vesmírné hory". Poznatky o ní se svého času dostaly i k Siddhárthovi Gautamovi."

„Ve smyslu legendy?" upřesnil Stas.

„Ne, poznatky. A později, díky nim, Buddha sám mohl navštěvovat Světovou horu. Díky Buddhovi a některým jeho stoupencům, kteří disponovali těmito poznatky, se informace o hoře Meru stala známou po celém Východě. Buddhisté, mimochodem, stejně jako hinduisté popisovali tu horu jako pestík lotosového květu – květu posvátného, jak pro jedny, tak i pro

druhé. Ten obraz navíc není spojen ani tolik se samotnou horou, jako se základními prvky dynamické meditace pro přípravu k návštěvě Meru.

Dokonce, i když vezmeme naše slovanské „pohanství“. Vždyť i v něm byly, což je pozoruhodné, dostupné poznatky a způsoby týkající se Světové hory prostému lidu, na rozdíl od „nelegální privatizace“ těchto poznatků kněžími ostatních národů. Na slovanském území se dlouho dobu uskutečňovaly staré rituály magických „letů“ na vesmírnou horu, které se realizovaly na posvátném kopci, vzhledem podobném obrysům Světové hory. Mimochodem, velké svátky se dříve nestanovovaly proto, že by si lidé usmysleli, že se poveselí. Odjakživa se prováděly právě v ty dny, které se shodovaly s určitými vesmírnými cykly. Začínaly je slavit ne ráno, jak je to zvykem nyní, ale večer, s východem první hvězdy.

Časem, když se začalo „pohanství“ mezi slovanskými národy vymycovat ohněm a mečem a začala se rozšiřovat křesťanská víra, počalo rovněž kruté pronásledování vyznavačů „pohanských“ kultů. Byli označeni za „démonické plemeno“, „služebníky ďábla“ a staré „pohanské“ obřady jako sabaty, oslavy „satanských sil“. S fyzickým zničením většiny volchvů se poznatky o Světové hoře jako takové vytratily a to, co zůstalo, je negativně překrouceno k nepoznání. Svátky se přejmenovaly. Ačkoli přejmenováním jedněch svátků na druhé se, samozřejmě, běh konkrétních vesmírných cyklů nezměnil a s tím ani posvátnost míst. Tak například na místech bývalých pohanských chrámů pohanských bohů se stavěly chrámy křesťanství. Ale, jak se říká, to už je minulost.

Obdobný obraz Světové hory v centru vesmíru byl známý i obyvatelům Altaje. Jen ji nazývali Altyn-tu. V jejich představách byla ta zlatá vesmírná hora připevněna k nebi právě svým úpatím (to znamená, že ta nejširší část se nachází navrchu a ta nejužší vespod) a vrcholkem se nakláněla nad zemi na vzdálenost „rovnou délce lidské holeně“. Kromě toho u nich byly rozšířeny i další názvy Světové hory, takové jako například hora Sumeru, kolem níž se otáčí hvězdy a která je známá rovněž i Kalmykům, i mnohým dalším národům Střední Asie. Podle mýtů altajského národa se na ní nachází 33 te ngri, tedy 33 bohů.

Číňané Světovou hru nazývají Kuňluň a podle jejich představ přes ni člověk může pronikat do vyšších sfér vesmíru. Pokládali ji za něco na způsob „ráje“. V jednom ze starých děl se nachází takový záznam: „Kdo z Kuňluňu vystoupá do dvojnásobné výšky, dostane se na horu Chladného větru a získá nesmrtelnost; kdo vystoupá ještě dvakrát tak vysoko, dostane se na Visutou plochu a získá zázračné schopnosti - naučí se vládnout větru a dešti; kdo vystoupá ještě dvakrát tak vysoko, dostane se do nebe, příbytku Tai Di – nejvyšších vládců a stane se duchem.“ Pro neznalého je to jen krásná pohádka, pro znalého je to nápověda.

Mimochodem, tato asociace Světové hory s rájem se zmiňuje i v Bibli. V textu můžeme najít neúplná tvrzení, poukazující na dozvuky poznatků o Světové hoře – tedy že se nachází ve středu Vesmíru, že na ni sestupuje Bůh, nachází se na ní obdoba ráje, hora je obklopená řekami, symbolizujícími prapůvodní oceán. A také to, že vystoupit sem může pouze světec s „neprovinilýma rukama a čistým srdcem“. Spojovali ji i s horou Sijón, dokonce i s horou Ararat, u níž podle bájí přistál Noe se svou archou.

U muslimů se Světová hora v textech osvětluje rovněž dosti zajímavě, i když, pravda, poněkud zakamuflovaně, ale přece jen. V prvé řadě se v islámských mýtech zmiňuje to, že Alláh vytvořil ohromnou horu Kahf, která kolem dokola obklopovala obývaný svět a pevně podepírala Vesmír. Za touto horou stvořitel vytvořil ještě jednu zemi, rozměry sedmkrát větší, která byla obydlená anděly, a to tak hustě, že by mezi nimi neupadla ani jehla. Za druhé, kdybychom si pozorně přečetli o Miradži Mohammeda...“

„O čem?“ zeptal se Andrej, který zcela neporozuměl.

„Miradž, to je v překladu z arabštiny „povznesení“, „schodiště“ a v daném textu se myslí povznesení proroka Mohammeda na nebe. To je u muslimů jedno z hlavních památných dat náboženského roku („Radžab bajram“) nazvaných na počest putování Mohammeda (povznesení proroka na bílém koni Burakovi z Mekky do Jeruzaléma a odsud, díky archanděli Džabrailovi, na nebesa kvůli rozhovoru s Alláhem), tento svátek vychází na sedmý měsíc muslimského lunárního kalendáře. Tak tedy, v textech koránu se dochovaly zmínky o jedné z „nočních cest“ Mohammeda (17:1; viz Isra) spolu s archandělem Džabrailem.

„To je ten, kterého v Bibli nazývají archandělem Gabrielem?“ upřesnil Viktor.

„Ano,“ odpověděl Sensei a dodal: „Mimochodem, v Koránu nazývají Džabraila také Svatým Duchem (Ruch al-Quds)-(Рух ал-Кудс). Tak tedy, během nanebevzetí Mohammed nepobýval pouze v Jeruzalémě, ale i díky světovému schodišti, které mu poskytl Džabrail, byl pozvednut na vrchol nebes, kde se zjevil před Alláhem. A potom navštívil s pomocí Džabraila ráj, nazývaný Džanna. V doslovném překladu z arabštiny to znamená „zahrada“. V koránu toto místo označují ještě jako „vyvýšené“ (83:18 *pozn.*: *rus. překlad Koránu*), „příbytek míru“ (6:127), „místo obydlí“ (40:42 *pozn.*: *rus. překlad Koránu*) a tak dál. Pověsti praví, že všechna tato pojmenování ráje jsou spojena s jeho různými částmi, umístěnými na osmi nebeských sférách. Dokonce i v samotném vyobrazení Džaná v Koránu, přeplněném nejrůznějšími smyslovými a naturalistickými vylíčeními, odrážejícími určitý extatický stav vědomí, jsou také zmínky zašifrovaných znalostí, například takových jako „lotos, zbavený ostnů“, jediný věk světců – 33 let, a další okamžiky, podle nichž se orientuje člověk obeznámený se smyslem, symbolikou a detaily těchto poznatků. Mimo jiné, v pokoránské literatuře se

Džanna popisuje jako mnohoposchoďová pyramida, jež je ozdobena „ lotosu u okraje nejzazšího“, který je zmiňován v Koránu (53:13-18). Takže to není jen tak.“

„Nejzazšího okraje Lotosu?!“ zeptali jsme se v údivu skoro sborově.

Nikolaj Andrejevič, na rozdíl od nás, klidně pronesl:

„Abych se přiznal, Korán jsem ještě nečetl. A co konkrétně je tam napsáno o „vzdáleném Lotosu“?“

„A co je to 53:13-18?“ zeptal se zaraženě Andrej.

„To znamená 53. súra, tedy hlava Koránu, od 13. do 18. ajátu (verše),“ vysvětlil Sensei. „Mimochodem, 53. súra se nazývá „Hvězda“. V arabštině to, ovšem, zní mnohem nápadněji...“

Žeňa stejně jako obvykle i tentokrát reagoval žertem.

„Sensei, raději nám to pověz v ruštině. Než se naučíme arabštinu, abychom pochopili to, co nám nyní chceš říct, začne u nás stařecká skleróza a my zapomeneme, proč jsme se to vůbec učili.“

Kamarádi se vesele zasmáli a Sensei, jakoby jen tak mimochodem, poznamenal:

„Ve skutečnosti je Korán potřeba říct v originálu. Jakýkoli překlad stejně poněkud zkreslí původní text. Ale jestliže je to jinak bezvýchodné,“ přitom Sensei s úsměvem pohlédl na Žeňu, „tak poslouchejte. V ruském překladu to zní přibližně takto. Na začátku této hlavy se jedná o ubezpečení o upřímnosti a pravdivosti poslova vyprávění, o nanebevstoupení, o Odhalení, o tom, co se odkrylo jeho pohledu. A dále se vypráví, jak vynesl archanděl Džabrail Mohammeda na nebe.“

„...A naučil ho Ten,
Který má nesmírnou moc.
Zrodil se ve své velkoleposti,
Na nejvyšším bodě horizontu.
Potom se přiblížil a sestoupil.
I byl od něj vzdálen (Džabrail od Mohammeda)
Ne více než dvě rozpětí luku, dokonce i blíže.
A odhalil Svému otrokovi to, co mu odhalil.
Srdce jeho (prorokovo) potvrdilo to, co viděl.
Cožpak budete zpochybňovat to, co uzřel?
A on (Mohammed) Ho (Džabraila) viděl
Již u příležitosti sestoupení jiného
Poblíže Lotosu u okraje nejzazšího

(za který nikdo nemůže projít).

U kterého je zahrada příbytku věčného (rajský příbytek).

I zakrývalo lotos to, co ho zakrývalo

(byl skrytý (tajemným) pokrovem).

Svůj pohled (Mohammed) neodvrátil ani na okamžik

A nevyšel za hranice (viditelného).

Vždyť skutečně viděl

Největší ze znamení Pána svého...“

„No tedy!“ pronesl Ruslan uchváceně a vyjadřoval tak společný názor našeho kolektivu.

„No, ty jsi ve mě tedy vzbudil zvědavost,“ řekl Nikolaj Andrejevič. „Pochopil-li jsem správně, Mohammed spatřil Džabraila v Jeho skutečném vzezření v místě „největšího ze znamení Pána“ – „Lotosu u okraje nejzazšího“?!“

„...zdobící svět, kde jsou poznatky o všech dílech a andělech. A pouze Alláh ví, co se nachází dál za tímto místem,“ zacitoval Sensei krásně svou odpověď.

„To je také Korán?“

„Ne, to je tafsir, jeden z komentářů ke Koránu vztahující se k této hlavě. Lotos se zde považuje za symbol hranice viditelného a neviditelného, poznatelného a nepoznatelného.“

„Úžasné!“ pronesl Nikolaj Andrejevič. „Upřímně, ani jsem nepředpokládal, že jsou v Koránu takové verše.“

„A ještě,“ řekl Sensei, „v téže súře, 47. Aját (49. Aját *pozn.*: *rus. překlad Koránu)* , kde se před tím hovoří o tom, že Alláh stvořil nejen muže a ženy, ale:

„…a Jemu přísluší stvoření druhé,

A že je to On, který v nezbytné míře obohacuje a obdarovává,

A že je to on – Pán velké planety „Ash-Shiraa“...“

Nebo řečeno srozumitelněji: „Že pouze On je Pánem Siria (moci).“ Jedná se o to, že arabové oslavují Ash-Shiraa al-Yamanina“, nejjasnější hvězdu na nebi v souhvězdí Velkého psa – Sirius. Tak ji nazývali již před třemi tisíci roky.“

„Tak dokonce tak!“ pronesl mnohoznačně Nikolaj Andrejevič. A nadšený jakýmsi svým novým odhalením hovořil dál. „Pokud se nemýlím...“

„Ano, ano, ano,“ přerušil ho najednou Sensei a kývl, jako by již předem věděl, co teď řekne. „Je to přesně to, o čem jsi přemýšlel.“

Seděli jsme s neskrývanou netrpělivostí a očekávali pokračování toho poutavého dialogu. K našemu rozčarování však po Senseiových slovech následovala vleklá pauza, jako

by jeho komunikace s Nikolajem Andrejevičem přešla na „neverbální úroveň“, jak se rád vyjadřoval náš psychoterapeut. Vtom i Kosťa, zvědavý očividně nejvíce z nás, nevydržel a vypálil jedním dechem:

„A co, co to znamená?!“

Avšak Sensei navzdory našemu kolektivnímu očekávání z jakéhosi důvodu na tu otázku neodpověděl. Rozhostila se jakási stísněná atmosféra. Tázavě jsme hleděli na Senseie, Sensei jaksi zkoumavě hleděl chvíli na nás, jakoby si rozmýšlel, má-li nám tu informaci svěřit, či nikoli, chvíli zas na Nikolaje Andrejeviče, který rovněž tvrdošíjně mlčel, ačkoli mu bylo na očích vidět, že se nemůže dočkat, až se vyjádří. Ale nakonec ta až příliš dlouhá pauza skončila tím, že Sensei promluvil a vyhýbal se přímé odpovědi.

„To jsou znamení pro ty, kdo vědí. A jako by se nic nestalo, shrnul: „Takže poznatky o Světové hoře jsou roztroušené prakticky po celém světě. A co je hlavní, tyto poznatky neležely jednoduše v dějinách jako „mrtvý náklad“, ale byly uplatňovány.“

„Ano, co se týká „Lotosu u okraje nejzazšího“ – to je super!“ řekl nadšeně Viktor, zaujatý tou informací stejně jako my.

„Stejně jako Světová hora!“ podpořil ho Stas.

Zatímco jsme postupně projevovali nadšení nad tím, co jsme slyšeli, a projednávali jsme to, Nikolaj Andrejevič se pohroužil do svých myšlenek a potom jaksi tiše pronesl, ne sám pro sebe, spíše se obracel k Senseiovi:

„On prošel...“

„Kdo prošel?“ nepochopil ho Sensei.

„Mohammed. Prošel...“

„Samozřejmě, vždyť to byl Mohammed.“

„Chápeš,“ pomalu začal Nikolaj Andrejevič. „To tvoje vyprávění ve mně vyvolalo asociaci s tou událostí z mého cvičení Lotosového květu, o níž jsem ti vypravoval.“

„S jakou událostí?“ přidal se k jejich rozhovoru se zjevným zájmem Voloďa.

„To jsem cvičil Lotosový květ, pokusil jsem se maximálně ponořit do meditace. Zřetelně jsem pocítil přiblížení jakési hranice...meze, k níž, jak se ukázalo, můžu zcela reálně dojít. Co je hlavní, zjevně jsem cítil, přesněji, uvědomoval si, že je za ní ohromná síla. Avšak čím blíže jsem se pokoušel přiblížit, tím silněji jsem cítil jinou, opačnou sílu. Je jí dokonce těžké popsat slovy. Strach a hrůza jsou ve srovnání s těmito pocity ničím. Trvalo to všeho všudy pouhých pár okamžiků, ale já jsem to nevydržel a rychle jsem vystoupil z meditace. A nehledě na to, že mě Sensei na toho Strážce upozorňoval, nehledě na všechny mé nashromážděné zkušenosti a znalosti v oblasti psychologie, nehledě na to, že jsem byl

připravený na vykonání této meditace, jsem nemohl projít. Ovšem, očekával jsem, že mi má Materiální podstata bude dělat překážky. Ale že to bude natolik silné! Tak tady jsem popravdě pořádně poznal veškerou sílu Materiálního principu, který ve mně dlí.“

Viktor, který soustředěně naslouchal Nikolaji Andrejeviči, upřesnil:

„Tak tedy, čím blíže jsi tomu světu byl, tím sílil vliv toho světa?“

„Ano.“

„No to je normální jev,“ pokračoval Sensei. „Není tak jednoduché dojít až k hranici a to už vůbec nemluvím o tom ji překonat.“

„Mně se, mimochodem, stalo něco podobného,“ rozpomněl se Voloďa. „Meditoval jsem a rozhodl jsem, řekněme jako průzkum, jestli se neponořím hlouběji, než jak to dělám obvykle. A tak jsem se ponořil. Hlavně jsem cítil, že se přibližuji k něčemu jasnému, dobrému. A vtom najednou se na mé cestě vytvořil nějaký mrak. Chtěl jsem jím projít, ale nebylo to jen tak. Byl to takový neobyčejný mrak – hustý a temný. Jako když pálíš gumu, jen bez zápachu. Zmocnily se mě v něm takové nepříjemné pocity. A navíc se ukázalo, že je jaksi lepkavý. A začal mě jako by nasávat. Tak jsem se pustil zpátky a on mě nepouští. Dostal jsem takový strach, jako bych se ponořil do vody hluboko, přehluboko a nemohl se vyškrábat. Nějak jsem z té meditace vystoupil a podobným „nořením se“ ze zvědavosti se už nebavím. Všechno dělám v mezích toho, co řekl Sensei.“

Načež Nikolaj Andrejevič s úsměvem poznamenal:

„No, Voloďo, ty jsi u nás člověk vojenský, proto všechno plníš tak, jak se patří, v mezích „pravidel“. A my jsme, příteli, lidé vědy. Rádi experimentujeme, především sami na sobě.“

Žeňa pozorně naslouchal, stejně jako ostatní, jejich rozhovor a s předstíranou netrpělivostí zadrmolil:

„Já chci taky tak experimentovat!“

„Ty sám jsi experiment!“ ušklíbl se Stas. „Všichni o tobě tak mluví.“

„No, to já taky! Já chci taky, co jste dělali?!“ zeptal se Žeňa Volodi a nasadil „rozumný“ výraz.

Kamarádi se rozesmáli ještě více, spolu se Senseiem. A Stas mu odpověděl:

„Pro takové, jako jsi ty, tu proces vysvětlení není!“

Kosťa se zeptal Senseie:

„Ne, a vážně, co musím udělat, abych dosáhl „Lotosu u okraje nejzazšího“? To musím usilovně cvičit Lotosový květ?“

Sensei se na chlapce podíval a vysvětlil:

„Především se musíš stát Člověkem! „Lotos u okraje nejzazšího“ – to je nejvyšší úroveň. Dosáhnout jí je velmi složité. Ale je nutné o to usilovat.“ Již se obrátil k Nikolaji Andrejoviči a Voloďovi a říkal: „Je potřeba se na všechno pečlivě připravovat. O to víc, chceme-li proniknout do podstaty Lotosu, na to jsou zapotřebí celé roky a systém trénování. To zaprvé. Za druhé, to, s čím jste se setkali, není pouze Stráž, ale zvláštní labyrint. Projít jím, proniknout k Nejvyššímu může pouze člověk s čistou duší a srdcem, tvrdě usilující o Světlo. V opačném případě ti ta překážka-labyrint otevře zcela jiné dveře a povede tě naprosto jinou cestou. Proto velmi mnoho závisí na tvém duchovním rozvoji.“

„To znamená, že je to něco na způsob úrovně tolerance?“ upřesnil Voloďa.

„Zcela správně,“ potvrdil Sensei. „Takže všechno to není jen tak. A abychom měli odpovídající úroveň, musíme také mít odpovídající duchovní zkušenosti. A není to zdaleka tak, jak se domnívají někteří lidé - že jestli jednou denně meditovali kvůli svému potěšení nebo se pomodlili, řekněme, aby si to mohli odškrtnout, či zapsat na seznam, tak že to znamená, že se věnovali duchovním záležitostem. **Duchovní zkušenosti – to je výsledek života, v němž se tvá duchovnost musí projevovat ve všem: v myšlenkách, v činech, v chování, v duchovních praktikách a v první řadě v pomoci lidem ve jménu dobra, neboť to je ta nejbližší cesta k Bohu. Láska člověka není marná, neboť očišťuje duši a daruje nám sílu tvoření. Motlitby a meditace nejsou nesmyslné, neboť jsou takovým blahem pro duchovní růst člověka, jakým je výživa pro plod nabírající sílu. Spoléhat se na Boha není mylné, neboť v tom je skryta skutečnost, která nás spojuje bezprostředně s Ním. Takže být skutečným Člověkem a opravdu se přibližovat Bohu znamená každý den stále více projevovat na světě Světlo své duše a dosáhnout toho, aby v tom Světle nebyl ani náznak přítomnosti stínu. Teprve tehdy budete moci projít přes Stráž a sjednotit se se skutečným Zdrojem Světla.“**

Po těchto Senseiových slovech se následující pauza lehce protáhla. Všichni seděli a hleděli na Senseie v očekávání pokračování toho strhujícího hovoru. Avšak Sensei sám poté, co se na chvíli odmlčel, upřel svůj pohled na nebe a odvrátil naši pozornost, když dobrosrdečně promluvil:

„No, jak jsem říkal, mráčky zmizely. Takže jste se, doktore, zbytečně strachoval.“

S údivem jsme se obrátili směrem k limanu. Bouřková fronta již skutečně opustila meze viditelnosti. Nebe bylo znovu čisté a jasné, svým původním jasem vyvolávalo jakýsi neobyčejný pocit radosti a spokojenosti. Slunce se postupně sklánělo k horizontu, zakončovalo svůj vydatný pracovní den, kdy darovalo přírodě a lidem tolik tepla a světla. A

k tomu nám uvnitř bylo tak dobře a klidně, že by tak člověk při pozorování toho velkolepého koutku přírody v takové milé pozoruhodné společnosti mohl sedět věčně.

Voloďa pohlédl na Senseie a očividně vycítil jeho dobré rozpoložení a jakoby jen tak mimochodem připomenul:

„Sensei, vzpomínáš si, ráno jsi sliboval, že nám povíš něco o Grálu? Po včerejším rozhovoru ho stále nemohu dostat z hlavy.“

„Ano!!!“ téměř současně, skoro jako dvojčata, ho podpořili Žeňa a Stas.

Viktor se zaradoval, že Voloďa vyzdvihl toto téma a podpořil ho:

„Jistě! Co představuje ten tajemný Grál? A jak máme rozumět tomu, že má „moc nad mocí“?“

Sensei pokýval hlavou.

„Přátelé, na to nestačí dvě tři slova. To se dotýkáte velmi vážného tématu.“

Voloďa ani teď neztratil hlavu a pronesl svou oblíbenou frázi:

„Nikam nechvátáme.“

„No jo,“ přikývl Žeňa, „obzvlášť po tom nářezu s Ahrimanem už skutečně nikam nespěcháme.“

Sensei se usmál a optimisticky řekl:

„No když už je to tak, pak musím příběh o Grálu vyprávět od samého začátku... A teď promiňte, bez čaje se to neobejde.“

Už jsme se naladili na to, jak budeme poslouchat, a nepochopili jsme hned smysl posledních slov Senseie.

„Aaa,“ nakonec se vzpamatoval Viktor. „Bleskově to zařídíme.“

Všichni se s nadšením chopili té myšlenky a pod Viktorovým vedením se rozpohybovali jako mravenci v mraveništi a rozběhli se všemi směry. Někdo pospíchal pro chrastí, někdo začal čistit ohniště, někdo zas šel pro vodu a čajovou konvici. Naši mladou společnost poslali pro něco k čaji. Rychle jsme sebou hnuli. Brzy na břehu rozpálili oheň, udělali z větví závěsné zařízení a pověsili na něj čajovou konvici. Zatímco se voda vařila, připravili jsme obložené chleby a rozložili jsme cukroví. Když se to vezme kolem a kolem, vykouzlili jsme sladký stůl. Když bylo všechno hotové k dlouhé rozpravě na nádherném břehu moře ve společnosti takového zajímavého a neobyčejného člověka, jakým je Sensei, posedali jsme si kolem ohně v té absolutní přírodní idylce, popíjeli jsme lahodný čaj a začali jsme naslouchat poklidnému vyprávění Senseie.

* * *

To, čemu lidé dnes říkají Svatý Grál, existovalo vždy. O Svatém Grálu existuje hodně legend a pověstí. Na jejich základě se lidé ztráceli v domněnkách a dohadovali se, co že to ve skutečnosti je. Grál vykládají i jako pohár s Krví Ježíše, kterou zachytil Josef z Arimatie po Ježíšově ukřižování; nebo jako „živý kámen“, „kámen, který andělé přinesli na Zemi a který má zázračnou moc; a nebo jako dítě, které se údajně mělo narodit Marii Magdaleně od Ježíše Krista.

Grál byl popsán i jako zázračné, jasné, magické světlo, jako zvláštní, posvátný oheň, nebo jako požehnaný roh hojnosti, církevní zpěv, „klíč, který otevírá nebe“, jako tabuizované tajemství skryté před těmi, kdo nejsou hodni. Grálu se připisují schopnosti proměnit člověka po kontaktu s ním, učinit z něj nesmrtelného, dát mu neomezenou moc a otevřít před ním bránu ráje. A vskutku všechna tato tvrzení a domněnky mají své opodstatnění, protože za každou z nich se skrývá troška pravdy o samotném Grálu.

Ve skutečnosti to, čemu dnes říkají Grál, je určitým zvukem, kterému se také říká **Prapůvodní Zvuk, Zvuk Stvoření, tj. tím samým Prvotním Zvukem, který má schopnost měnit svět.** Je to ten samý zvuk, který je pravým Prvotním Slovem, které řekl Bůh a kterým On zjevil tento hmotný Vesmír. Z Bible, z Janova Evangelia si můžete pamatovat slova o tom, že „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh…“.

Vždyť při zrození vesmíru žádný ‚velký třesk‘, o kterém diskutují dnes vědci, nebyl. Skutečnost, že vědci ve svých odhadech o původu vesmíru se opírají například o reliktní záření (nebo mu říkají zbytkové, vychladlé záření pocházející z období raného vesmíru) nebo rozložení nehomogenit ve vesmíru – to zdaleka není počátek vzniku vesmíru, ale ukazatel na jednu z fází vývoje už vzniklého vesmíru.

„A co je to ten „Velký třesk“?“ zeptal se Slávek.

„No, dnes je rozšířen názor, že asi před čtrnácti miliardami let explodovala nějaká hmota, která neměla ani čas, ani prostor a původně byla stlačená do nepředstavitelných skupenství, a z níž se později utvořil Vesmír. Vědci předpokládají, že z jakéhosi neznámého důvodu proběhlo to, co se dnes nazývá Velkým třeskem, během něhož se hmota začala rozšiřovat kolosální rychlostí. A z té tříštící se hmoty se díky vlivu různých sil setrvačnosti, gravitace a tak dál začaly formovat galaxie.

Ale to je jen nejnovější teorie, která bude v nejbližší budoucnosti díky nejnovějším odhalením prověřena. Je to totéž jako minulost atomů, kdy je lidé považovali za celé a nedělitelné, špatně si představovali jejich vnitřní uspořádání a podstatu jejich vzniku. Ani

dnes ji neznají tím nejlepším způsobem, ale přinejmenším již dokázali proniknout hlouběji do mikrosvěta, dostat se k elementárním částicím, které také nejsou hranicí dělení. Co je ale důležité, lidé začali chápat, že má hmota vlnový charakter, všechno se skládá z vlny, pouze však v jiných spojeních, zhuštěních, s odlišnými charakteristikami, periodami vlnění a tak dál. Základní vlastností všech vln, nezávisle na jejich povaze, je přenos energie.

A pokud v sobě lidstvo ve své většině dokáže překonat přání Materiálního počátku (a v první řadě překoná přání ničit sobě podobné) a dožije se Zlatého věku, bude moci i přes vědu přijít k Bohu. A až přijdou na pravdu ohledně původu Vesmíru, lidi nakonec dospějí k Prapůvodnímu, k tomu, co se nazývá „Slovem Božím“, odkud se zrodil i celý rozmanitý svět Vesmíru.“

„Zajímavé, a co je dnes známo vědcům o Vesmíru?“ zeptal se Viktor.

„V podstatě, pokud to máme srovnávat s lidskou úrovní poznatků dvousetleté lhůty, pak mnohé,“ pronesl Sensei s jistým podílem humoru. „A pokud to máme posuzovat vzhledem k poznatkům o reálném Vesmíru, pak velmi málo. Co je důležité – již chápou, že se Vesmír stále rozšiřuje a rozšiřuje se s jistým urychlením. Kvůli rozšiřování se s postupem času snižuje průměrná hustota Vesmíru. Je jim známo, že vesmír šumí a šumí stále...“

„Jak šumí?“ nepochopil Kosťa.

„Stále zní v určitém rozsahu vln. Jak říkali staří Alt-Landové „dosud je slyšet hlas Boha, ale až utichne, všechno zmizí a nic nebude.“

„Nic nebude?!“ zeptal se ochromeně Kosťa.

„Nic,“ zopakoval klidně Sensei. „Hmota Vesmíru se prostě anihiluje... V nejbližší budoucnosti se lidstvo setká ještě s jedním fenoménem Vesmíru. Kvůli narůstajícímu zrychlení Vesmíru, ve spojení s vyčerpáním síly Allatu pocítí lidstvo prudké zkrácení času. Tento fenomén bude spočívat v tom, že domluvených dvacet čtyři hodin za den, tak jak bylo, tak i zůstane, ale čas bude utíkat mnohem rychleji. Lidé budou pociťovat toto prudké zkrácení časových intervalů jak na fyzické úrovni, tak i na úrovni intuitivního vnímání.“

„Tak to bude spojeno právě s rozšířením Vesmíru?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano. S narůstající rychlostí. Čím více se Vesmír rozšiřuje, tím rychleji běží čas do úplné anihilace hmoty.“

„A co je ten Allat?“ zajímal se Stas.

„O, Allat, to je velmi závažné téma. To vyžaduje podrobnější vypravování, ale teď je již trochu pozdě... Tak tedy, jak ve skutečnosti vznikl Vesmír. Na počátku nebylo nic – ani galaxie, ani hvězdy, ani hmota, dokonce ani vakuum, tedy „vesmírné prázdno“. A v tom Ničem se objevil Prvotní Zvuk, nebo když to řekneme srozumitelněji – to, co se nazývá

„Slovem Božím“. Tento Prvotní Zvuk, tedy prvotní vlna, obsahovala ohromnou energii, která se šířila do Ničeho ze světa Skutečné Reality, Reality Boha a vycházela od samotného Stvořitele. Vcelku zplodilo tu energetickou vlnu Slovo Boha, vyřčené Jím do Ničeho, a Jeho Vůle, vložená do toho Slova, ji v tom Ničem projevila a plodila prázdnotu. Tedy, ta energie byla prakticky „vdechnuta“ do Ničeho...“

Naše mladá společnost seděla s takovými výrazy, jako by chápala to, co řekl Sensei, sotva z poloviny. Zato starší chlapci a, především, Nikolaj Andrejevič pozorně a soustředěně naslouchali Senseie a očividně rozuměli více než my. Sensei se na nás podíval a začal uvádět srozumitelnější příklady, abychom i my pochopili.

„...Abyste lépe porozuměli procesu formování Vesmíru, můžeme ho obrazně srovnat s nafukováním koule nebo bubliny. Čím více se ta energie rozcházela a rozšiřovala, tím více se na povrchu bubliny přetvářela v hmotu.“

„Jak to?“ zeptal se zaraženě Ruslan.

„No, je to něco, jako když foukáš mýdlovou bublinu, začíná se rozšiřovat a na jejím povrchu se přelévají duhové barvy. V našem případě čím více se rozšiřovala tato bublina, tím více se na jejím povrchu utvářela hmota z prvotní energie a tím více se rozletovala po povrchu té bubliny. V centru bubliny nebylo nic kromě této energie Prvotního Zvuku. Tedy, nebyl tu žádný Velký třesk, jak se domnívají vědci, žádná tepelná energie. Tepelná energie se objevila teprve tehdy, když se již na „povlaku“ bubliny začala energie, utvořená Prvotním Zvukem, přetvářet na hmotu. Hmota začala reagovat mezi sebou, vyvolala gravitaci, sílu přitažlivosti, začaly tepelné reakce a tak dál. Na konec to dospělo ke vzniku hvězd a jejich shluků – prvních galaxií. A tam, kde byly shluky, tam se projevila ohniska tepla. Tato tepelná ohniska zůstala od prvotního přetvoření na mikrovlnném rozsahu i dnes. Je možné je zcela zafixovat. To znamená, že čím více se bublina nafukovala, tím více se rozlétala hmota a z jejích shluků se utvářely galaxie. Takovým způsobem se formoval i Vesmír. Existuje v něm řada galaxií, spousta bytostí, včetně myslících, duchovních bytostí, jejichž představitelé z paralelních světů se scházejí na Světové hoře, aby se podělili o zkušenosti.“

„A paralelní světy se utvořily hned na tom povlaku bubliny?“ zajímal se Stas.

„Přirozeně. Když se přetvořila hmota z prvotní energie, přetvořila se v několika...jak bych to řekl co nejlépe... řekněme tak, aby byl více pochopitelný proces... přetvořila se v několika „pásmech“. Takovým způsobem bylo vytvořeno několik paralelních světů, které existují odděleně jeden od druhého a nepůsobí na sebe. Jsou to jakoby průřezy povlaku. Ale všechny tyto světy se nachází v ohraničeném nekonečnu.“

„Není mi příliš jasné, co znamená „v ohraničeném nekonečnu“?“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„No, ve skutečnosti, celý ten pro nás nekonečný Vesmír zaujímá místo miliardakrát menší než špička té nejtenčí lékařské jehly.“

Nikolaj Andrejevič se podíval na Senseie zcela nechápavě a bezradně řekl:

„Špička lékařské jehly?“

„Podívej, existuje jediná realita a to je realita Boha, realita univerzální síly. Ale náš lidský rozum je velmi omezený. Je vytvořen takovým způsobem, že ho člověk není schopný pochopit rozumem. Logicky to tedy více nevysvětlíme. A ať by nám to vysvětlovali třeba na prstech, je to jedno, v naší mysli to budou jenom prsty. No, skutečně, jak může lidský rozum pochopit, že se Vesmír zrodil od „slova Boha, vysloveného Jím do Ničeho?“ Jak lze vysvětlit to místo, kde nejenže není hmota, ale ani prázdnota? Jak je možné pochopit fakt, že absolutně nekonečný Vesmír je natolik malý jako miliardakrát menší špička tenké lékařské jehly? Vždyť z hlediska naší logiky je to naprostá absurdita. A jak vypadá v souvislosti s tímto Skutečnost Boha? Kdo je to vůbec Bůh? Ať bychom se pokoušeli sebevíc porozumět těmto věcem logikou, stejně se dostaneme do slepé uličky, jelikož je náš mozek stejně omezený. Avšak člověk je úchvatný i tím, že kromě omezené hmoty mozkové má ještě duši, maličkou a všezahrnující. Všechno, co člověk nemůže vysvětlit svým rozumem, může procítit duší. Pro rozum se Realita Boha jeví prakticky nereálnou, pro duši je Realita Boha nepopiratelným faktem. Duše ví mnohem více než rozum. Proto je nutné učit se naslouchat duši.“

„Hmm, ano,“ dal si Nikolaj Andrejevič na čas. „Ale přece...je to paradox.“

„A v tom je i úmysl... Člověk je velmi složitý. Svým rozumem se pokouší cosi posoudit, cosi prokázat. Ale pouze v duši může cítit to, čemu nerozumí rozumem. Když je člověk zcela materiální, tedy nachází se na straně Ahrimana, ztrácí schopnost vcítit se do své duše. Ahriman ho tak zaměstná logikou a myšlenkami, že člověk ani nepozná, že je v něm ještě něco víc než prostě jen materiální tělo.“

Sensei popíjel čaj a dal nám chvilku, abychom mohli strávit to, co jsme slyšeli. Nevypil však ani pár doušků a Nikolaj Andrejevič se ho začal houževnatě vyptávat:

„Nicméně, co je to ten Allat? Od toho momentu, co jsi ho vyslovil, mi to slovo nejde z hlavy.“

„To není překvapivé. Kdysi bylo mimořádně významné. Lidé znali jeho skutečnou podstatu, zahalenou legendami. V dávné minulosti ho znali v severní Africe (ve starověkém Egyptě), na území mezi řekami Tigris a Eufrat (v sumerské civilizaci), některé kmeny

východního Středomoří, Indie, a dokonce, ať to zní dnes sebepodivněji, v zemích na Uralu a v deltě Ra, tedy dnešní Volhy.“

„Velmi zajímavé,“ pronesl zaujatě Nikolaj Andrejevič. „A co to bylo za legendu o Allatu?“

„Je to prastará legenda, která se zase dostala k pozemšťanům od vysoce vyspělé civilizace planety Faetón. Vypráví o stvoření celého světa, celého Vesmíru, a ne jen Země, jak ji začali interpretovat až mnohem později. Podle této legendy si Veliký Bůh usmyslel, že stvoří jiný svět, odlišný od jeho světa, a projevil své přání. Na přání Boha tedy vznikl tento svět, který byl zpočátku bezvýznamný a nacházel se v chaosu. Další záměr Boha týkající se uspořádání daného světa realizoval Allat, tvůrčí síla ženské podstaty, jež přišla ze světa Boha. Allat se projevuje jako vůle Boha, síla Boha, část Boha, ochrana Boha.“

„Ochrana?“ podivil se Ruslan. „Vůle a síla – to je jasné. Ale před kým potřebuje Bůh chránit? Vždyť je to Bůh!“

Sensei pohlédl na chlapce a s úsměvem pronesl:

„Před hloupostí rozumných bytostí.“

„Hloupostí rozumných?“ zopakoval nechápavě Ruslan.

Ale smích starších dětí ho přiměl, aby se i on usmál svému „moudrému“ dotazu. Sensei počkal, až se emoce kolektivu trochu uklidní, a pokračoval.

„Tak tedy, právě Allat, jako projev síly mysli Boha, stvořil z neviditelného světa viditelný, chaos přetvořil na pořádek, zplodil prostor, čas, pohyb, bytosti a rovněž v něm nastolil harmonii, podle záměru Boha. Tak vznikl tento svět.“

„Zajímavé,“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„Takový byl obsah pradávné legendy o stvoření světa...“

„Zajímavé“, zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič.

„To byl prapůvodní význam pověsti o stvoření světa. Ale jak to nezní paradoxně,“ Sensei zdůraznil poslední slova, které tak často používal Nikolaj Andrejevič, „pravý význam, který odrážel důležitou roli Allatu při stvoření světa, byl s rozvojem civilizace ztracen, celek se rozdrobil na části, které navíc měly odlišnou interpretaci s cílem přizpůsobit znalosti lidské logice. Samozřejmě se to neobešlo bez zásahu silné ruky Ahrimana.

"To jo, ruku má opravdu silnou,“ řekl s úsměvem Žeňa a mnul zraněné místo, zřejmě si vzpomněl včerejší den.

Starší kluci se zasmáli a Nikolaj Andrejevič spěchal s další otázkou:

„Co znamená „přizpůsobit znalosti lidské logice“? Podle mého názoru, co jsi řekl, nevychází z vědomého rámce“.

„Jak bych to řekl, do hlavy současného člověka se to umístit dá, ale ne do každého vědomí," napůl žertem poznamenal Sensei. Dokonce i modernímu člověku s jeho rozvinutým myšlením je těžko vysvětlit skutečný proces stvoření vesmíru, a také důležitý fakt, co je to „konečná nekonečnost vesmíru".

„Konečná nekonečnost vesmíru," pomalu zopakoval Viktor a každý z nás se bezúspěšně snažil proniknout do podstaty tohoto výrazu.

Sensei se podíval na Viktora a postupně začal vysvětlovat:

„Dle naší představy, rozšiřující se vesmír budí dojem nekonečna. Navzdory tomu, že se galaxie se stále zvyšující rychlostí oddalují jedna od druhé a rozpínají, zdá se do nekonečna, tato nekonečnost je omezená. Je omezena krajními galaxiemi. Ale za nimi, za sférou působení Allatu není nic. Protože jestli v tomto světě něco existuje, tak to může být jenom díky Allatu. Kde není Allat, tam není nic. Když rozšiřující se vesmír dosáhne určitých hranic, znamená to, že se galaxie rozptýlí v určité vzdálenosti od sebe a síla Allatu oslábne, Allat jako síla zmizí z tohoto světa. A když zmizí Allat, zmizí všechno z tohoto světa, včetně materie, času a prostoru. Nezůstane ani prázdnota. Protože z ničeho se to zrodilo a v nic se zase obrátí. To je fenomén stvoření vesmíru a Allatu samotného.

„Jak to nic nezůstane!? No, Sensei, ty to přeháníš!" třel napjatě čelo Žeňa a snažil se to pochopit.

„Něco mi není jasné. Podívej se, tady je moje ruka," řekl Žeňa a ukázal svoji ruku. Pak vzal z písku mušli, očistil ji a položil na dlaň. „Představíme si, že mušle – to jsou galaxie plné planet a různých hvězd. Ony jsou tady a existují," chlapec zavřel pěst a zatřásl s ní. „Pak najednou přestaly existovat", Žeňa otevřel pěst a odhodil mušli. „Dlaň je prázdná. Ale moje ruka zůstala! Jak byla, tak i zůstala."

„To není správné přirovnání," řekl Sensei s úsměvem. „Ale i tady je přítomno působení Allatu. Hned ti to vysvětlím."

„Například, kdyby 18. dubna, čtyřiadvacet let zpátky, mladá pracovnice oděvní továrny se jménem Valentýna nekoupila ve večerních hodinách jogurt, který ve spěchu v přecpaném autobusu číslo 32 rozmačkala a umastila kalhoty studentu 4.ročníku Zemědělské univerzity se jménem Vitalij, pak by tu před námi dnes neseděl jejich syn Žeňa s prázdnou dlaní. A všimni si, že mušle zůstala. A v tom je smysl Allatu."

Sensei domluvil a Žeňa ještě pár sekund seděl potichu a snažil se vstřebat všechno, co uslyšel. Pak vesele řekl:

„Ale Sensei, tentokrát jsi to pořádně zamotal! Teď už vůbec ničemu nerozumím!"

Sensei se usmál a chtěl něco dodat, pak najednou Žeňa téměř vyskočil na místě, jako opařený pod dojmem myšlenky:

„Počkej, počkej Sensei… Odkud víš to o jogurtu?! Vždyť matka mi skutečně vyprávěla, že se seznámila s mým otcem díky tomu, že nechtěně umazala jeho kalhoty rozmačkaným jogurtem!“

Sensei se tomu spolu s ostatními jenom usmál, když se díval na Žeňu rozrušeného vzpomínkami. Chtěl pokračovat ve vyprávění, ale Žeňa ho opět přerušil fontánou emocí.

„ Ale Sensei odkud víš o těchto událostech?! Linka číslo 32?! Ano! Zeptám se maminky ještě jednou na číslo, detaily jsou tak přesné, jak jsi na to přišel!? Umazala jogurtem otcovy kalhoty…

Sensei se usmál a pak se pokusil zase něco říct Nikolaji Andrejeviči:

“Vidíš, tady se jedná o moderního člověka s rozvinutým myšlením. A co si máme myslet o lidech z dávné minulosti…“

Žeňa se nemohl uklidnit a hlasitě něco vysvětloval Stasovi, který se kvůli tomuto „generátoru šumu“ nemohl na vyprávění Senseie pořádně soustředit:

„Hele, takové detaily! Ale, jak je to možné! Rozmačkala jogurt… Sensei, jak…“

„Uklidni se, ty náš ‚jogurtový panáčku‘!“ Stas přátelsky pokřiknul na kamaráda. “Nic kvůli tobě neslyším.“

Žeňa si komicky zakryl pusu rukou a dychtivě začal poslouchat vyprávění Senseie:

„V dávných dobách se, v podstatě stejně jako dneska, málo co změnilo. Lidé nemohou pochopit, jak něco může vzniknout z ničeho. Je to v rozporu z naší logikou. Logika nemůže pojmout nelogické věci. Člověk může vnímat něco nelogického, když tomu uvěří, jak se říká na slovo. V dnešní době víra a věda existují odděleně. Věda potřebuje důkazy, něco co můžeme ohmatat, uvidět nebo alespoň teoreticky prokázat. Proto pro současnou vědu není jasné, jak může „vesmír vzniknout z ničeho“ nebo co je to „konečnost nekonečného vesmíru“. Vždyť význam slova „konečnost“ znamená, že existuje něco, co definuje omezenost, např. stěna, prázdnota, nebo přítomnost něčeho, co podléhá zákonům materie. Když o tom přemýšlíme, řídíme se materiálními kritérii, protože je náš mozek materiální a většinou to hodnotíme podle logických kategorií. Když si myslíme, že za mezemi vesmíru nic neexistuje, uzavírá to naše vědomí a vnímání tohoto jevu se stává nelogickým.

Ale ve skutečnosti je tento svět spojením materiálna a duchovna, proto zákonitě existuje v souladu s tímto spojením a nejenom podle materiálních zákonů, jak se dnes uvažuje.

„A jak to obyvatelé Faetónu pochopili, když říkáš, že o Allatu věděli? Měli nějaký jiný mozek?“ trochu skepticky se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Vůbec ne. V podstatě stejný jako máme my, protože to byli také člověku podobné bytosti. V důsledku úspěšného vývoje vědy dosáhli větší úrovně vnímání a chápání, než my. Ale i přesto je to nezachránilo před zničením“.

„Co se stalo?“ zeptal se Ruslan.

„Proč?“ zároveň se zeptal Nikolaj Andrejevič.

Sensei odpověděl nijak abstraktně:

„Protože člověk má dvojí podstatu - jak materiální, tak i duchovní. A hlavním cílem lidské existence je duchovně uniknout z materiálního zajetí, včetně využití vědeckých poznatků ke zboření iluze bytí. Ale v žádném případě netěšit své ego „pochopením“ vyšších zákonů materie, když jsi zároveň obklopen špínou materiálních myšlenek. Protože tento svět je pro naši pravou podstatu – duši – cizí, není to náš skutečný domov. My tady přebýváme dočasně, jako hosté. Při hledání vlastní duchovní cesty, Boha, nás vede duchovní podstata, která je součástí každého z nás. Proto člověk zoufale pátrá jak zachránit svoji duši prostřednictvím knih, duchovních praktik a náboženství, dokonce i pomocí vědy, když tajně doufá, že ho přivede k pochopení přítomnosti Boha v každém Jeho stvoření od mikro k makrokosmu. Tento svět pro nás není jenom škola pro zdokonalení duší, ale zvláštní materiální zajetí, kde může duše zahynout v důsledku své duchovní neschopnosti během procesu reinkarnace, nebo přijít k Bohu.“

Zavládlo krátké ticho a Sensei dodal:

„Takže vesmír je unikátní stvoření. Projev ve světě Allatu bez Lotosu jako nejvyššího duchovna by neměl žádný smysl. A kdyby nebyl Allat, pak by neexistoval žádný projev Lotosu na tomto světě.

Nikolaj Andrejevič se v zajímavosti podíval na Senseie a oživeně se zeptal:

„ A můžeme o tom uslyšet podrobněji? Co to znamená „kdyby nebyl Allat, pak by neexistoval projev Lotosu ve světě?“

Lotos představuje vnesení vyšší duchovnosti do světa materie, a Allat – duchovní sílu, která je schopna formovat materii. Kterákoli materie bez duchovna a rozumu je nesmyslná. Uvedu jednoduchý příklad.

Malíř zamýšlí namalovat obraz. Toto je projevem Lotosu. Pak začíná malovat obraz a maluje ho proto, aby prostřednictvím barev vyjádřil svůj duchovní stav, vnáší do svého díla částečku duše. Malíř nekreslí obraz pro sebe, ale pro lidi, aby ocenili jeho dílo a pocítili všechno, co do něj vložil. Tento akt stvoření je něco jako propojení duchovního stavu s

materií pomocí tvořivé síly Allatu, jako důsledek projevu Lotosu. Začínaje pořízením plátna, barev a konče objevením námětu včetně umístění obrazu do rámečku – toto všechno je projev Allatu. Navíc, už při projevu námětu obrazu začíná působit Lotos, přesněji samotný okamžik přeměny myšlenky v reálný obraz. Vnímání krásy a duchovna, které malíř vložil do obrazu – je projev Lotosu. Proto kdyby nebyla Allat, nebyl by Lotos. A Allat bez Lotosu by neměla žádný smysl. A kdyby nebyla Allat, tak by neexistoval vesmír. Byl by jenom svět Boha, kde je jenom duchovní čistota – Nejvyšší Lotos a úplně jiná, prapůvodní forma projevu Allatu, odlišná od materiální.

A co kdyby malíř nakreslil obraz, pak ho zničil a nikomu neukázal?

V tomto případě by se Lotos jako takový neprojevil a Allat by byl nesmyslným. Mimochodem, to se také týká Vesmíru. Kdyby byl Vesmír stvořen jen kvůli planetě Zemi, na které by existoval jediný rozumný druh člověka, pak by stvoření Vesmíru nemělo smysl. Vždyť nikoho by nenapadlo budovat velkou konzervárnu a sklad zeleniny kvůli jedinému rajčeti. Ve Vesmíru existuje velké množství světů a inteligentních bytostí, což potvrzuje mnohonásobnost harmonií projevu Allatu. Harmonie Allatu spočívá právě v tom, že všechno co se děje, se děje přesně a včas. Proto je Vesmír různorodý a je projevem různých forem života. A díky Allatu se všechno ve Vesmíru nachází na svém místě a v absolutním pořádku.

Když nastala další pauza v konverzaci, Nikolaj Andrejevič zauvažoval:

„Mám pocit, že se blížím k pochopení toho, co jsi řekl. Ale musím přemýšlet hlouběji, abych si to uvědomil do konce. Přesto vznikly dvě otázky. Jen bych chtěl všechno pochopit a rozložit „do správných šuplíků“. Jak jsi již dříve uvedl, celý vesmír se skládá z částice Po. Jak se ukázalo, z Allatu se také všechno skládá. Jak tomu mám porozumět: částice Po zahrnuje do sebe Allat nebo Allat zahrnuje Po, nebo to je jedno a totéž? Já jen chci pochopit ...

A tady Žeňa s odpovídající intonací v hlase dodal:

... zdravě.

Náš tým opět vybuchl smíchy, a to né kvůli veselému tónu Žeňi, ale proto, že jsme mezi sebou říkali doktorovi „zdravý rozum našeho týmu", protože se neustále pokoušel dostat na "podstatu" věci.

Sensei naší dobré náladě nevěnoval pozornost, odpověděl Nikolaji Andrejeviči zcela vážně:

„Částečka Po to je to, z čeho se skládal prvotní chaos. Po ve vztahu k Allat… řekněme tak, aby to bylo srozumitelné… Představíme si, že částice Po je písek, Allat to je síla která tvoří tento písek a kámen z tohoto písku podle plánu prvotního Lotosu. Konečný výsledek - ideální forma a krása zrnka písku i kamene je projevem Lotosu. Když to řekneme ve vztahu k Vesmíru, to částečka Po je to, z čeho se skládá veškerá hmota. Allat je to, co stvořilo tuto

prvotní hmotu, dává všemu řád, nutí se pohybovat, přemísťovat se, transformovat se podle určitého plánu prvotního Lotosu. A Lotos samotný je projev božské harmonie a krásy.

„ Tak to je," protáhl Viktor, „pokud jde o Lotos a Allat, jestli jsem správně pochopil, probíhá to stejným způsobem jako v našem životě: Boha nevidíme, ale díky projevu harmonie a krásy, cítíme přítomnost Boha v tomto světě."

„Ano", potvrdil Sensei.

„Dobře. Je to jasné," přikývl Nikolaj Andrejevič. A teď další otázka. Jestli jsem správně pochopil, existují dvě tvůrčí síly: Lotos – vyšší duchovní princip a Allat – síla, která je podstatou veškeré materie. Jestli tento svět, mám na mysli Vesmír, vznikl díky tvůrčím silám, pak odkud se berou destruktivní síly, odkud se bere zlo, jestli je podstatou materie Allat?" zeptal se doktor.

„Problém je v tom, že přemýšlíš standardním způsobem," s úsměvem řekl Sensei. To, co si představuješ pod pojmem zničení, počínaje zničením galaxií a konče smrtí obyčejné bakterie – to všechno je proces evoluce, který se projevuje, mimo jiné, i v instinktu pro zachování biologických entit, jejího boje o přežití. Pokud působí síla Allatu, rozklad jedné materie, energie vede ke vzniku jiné formy hmoty a energie. Je to jen přechod z jednoho stavu do druhého. Přesněji řečeno **proměnlivá stálost Allatu**. Všechny planety, galaxie a dokonce i kameny, které považuješ za neživou materii, jsou ve skutečnosti živé, nemluvě o biologicky rozumných bytostech. Prostě každá forma hmoty má svůj život. Ony také mají stejné atomy, elektrony, které se pohybují kolem jádra. Ve skutečnosti každá materie, ať živá nebo ne – je jen různá kombinace určitého počtů prvků, které se díky Allatu po určité době transformují do jiné formy materie, nic víc.

Zlo je projevem lidského světa. Člověk na rozdíl od zvířátek, rostlin a kamenů si může vybírat mezi konečným světem materie nebo nekonečným duchovním. Člověk má pýchu, egoismus, sobectví, které jsou vedlejšími efekty našeho vědomí, jako žádné jiné zvířátko. Také má vůli a právo volby, za všechny své činy odpovídá jenom sám. On může být věčný díky své duši, nebo také dočasný, jako každá materie. Jinak řečeno, člověk si může vybrat, zda se obrátí na prach s úplným zničením duše, nebo s duší odejde do věčnosti. Projev Allatu, mám na mysli dočasný časový úsek v podobě lidského života, je pro člověka iluzorní. Lidé si myslí, že mají spoustu času, že všechno má teprve přijít. Ale ve skutečnosti má člověk právě v této sféře moc málo času. Život uběhne za okamžik a právě v tomto okamžiku člověk musí stihnout udělat správnou volbu. Takže, co se týká zla, je to typické jen pro člověka a vzniká v důsledku jeho dvojí podstaty a špatné volby.

Po otázkách Nikolaje Andrejeviče se náš Kosťa patrně rozhodl rozumovat a položit svou „principiální“ otázku:

„Sensei, zdá se, že jste říkal, že je Allat ženská podstata. Ale pak jsi také říkal „on se projevil“, „on jednal“... Tak je to teda on, nebo ona?“

Sensei se pousmál a zeptal se chlapce:

„A elektřina je on, nebo ona?“

„Ona,“ odpověděl s jistotou Kosťa. „Elektřina je ženského rodu.“

„A blesk?“

„On.“

„Ale vždyť blesk je také výboj elektřiny.“

Kosťa svraštil čelo a podle všeho se to snažil srovnat v hlavě. V tu chvíli začal Žeňa rozmlouvat sám se sebou.

„No ano, blesk je mužského rodu. Blesk je elektřina. A elektřina je ženského rodu.“ Na tomto místě se zadrhl a prosebně zvedl pohled k Senseiovi. „Sensei, ty už zas tak odpovídáš. Sotva, sotva jsem začal aspoň něčemu rozumět.“

Stas se spolu s ostatními zasmál, položil ruku na přítelovo rameno a řekl:

„Nemoř se kvůli tomu tolik. Fyziku ses učil? Co je to elektřina? To je uspořádaný pohyb nabitých částic. To je její definice. Dosud ještě nikdo pořádně neví, co nebo kdo ve skutečnosti elektřina je. A je-li skutečně neznámé, co to je, pak zůstává neznámým i to, jakého je rodu.“

Celý kolektiv se znovu rozesmál nad tímto zábavným pojetím Stase. Pouze Nikolaj Andrejevič zůstával i nadále v zádumčivém rozpoložení a na naše žertování nereagoval. Když smích ustal, pronesl:

„Proměnlivá stálost Allatu... Hm, také dost zajímavý pojem... Tedy, poznatky o Allatu byly ztraceny...“

„No, jak to říci, ztraceny,“ pokrčil rameny Sensei. „Ne ovšem úplně, ale to, co zůstalo, to jsou jen zrnka toho, co bylo... Takové útržkovité informace objevující se v legendách a mýtech a zkomolené k nepoznání. Ale je to pochopitelné. Za prvé, aby vysvětlili původ Vesmíru, využívali asociativní výklady. Prvotní chaos se například vysvětloval jako prostředí bezbřehého oceánu proto, aby člověk, jenž nemá ani nejmenší představu o tom, co je to prostředí kosmu, to mohl pochopit a srovnat s tím, co viděl tady, na Zemi. Nebo také stvoření Vesmíru asociovali s představou vejce a jeho vnitřní substance, z níž jako by i vznikl tento svět. Voda mnohdy vystupovala v roli ženského principu jako obdoba mateřského lůna a taktéž oplodnění světového vejce. Allat začali srovnávat s Pramatkou všeho existujícího,

jelikož představa projevení síly ženského principu byla bližší a jasnější člověku jako příklad matky a ne jako takové objasnění jako „Předchůdce času“, „vyjádření vůle Boha“. A pak, ne bez pomoci Ahrimana, bylo samo slovo Allat kvůli „lepšímu pochopení“ různými národy nahrazeno jmény z regionálních nářečí s podobným významem a ve skutečnosti se celý a jediný rozbil na jednotlivá spletitá kvanta.“

„Ano, to se mu podařilo dobře,“ pronesl vtipně Viktor.

Kamarádi se smutně usmáli.

„A o Lotosu ty národy věděly?“ zajímal se Kosťa.

„Jistě. Lotos se i nyní asociuje jako symbol tvůrčí síly spojený s ženským principem, jako symbol čistoty, duchovnosti, vesmírné samoplodící podstaty, zdroj života, věčné zrození jak božské, tak i nadlidské, nesmrtelnost a vzkříšení k věčnému životu. Struktura lotosového květu dodnes symbolizuje součinnost ženského a mužského principu. Celkem často se lotos zmiňuje v kosmogonických mýtech různých národů jako univerzální princip tvoření. Prostě se Lotos vztahuje k čistě duchovním představám, a proto se poznatky o něm více méně dochovaly. Allat projevuje fyzické vlastnosti a vědomosti o něm souvisí spíše s hmotou. Proto se tyto vědomosti velmi rychle vytrácely, kvůli obyčejné lidské hlouposti a egocentrismu – někdo si je přivlastňoval, někdo je jednoduše zatajoval a tak dál. Mimochodem, současná fráze „kdo vládne informacemi, ten vládne světu“ má v jistém smyslu své kořeny v minulosti, neboť na začátku byla fráze „Kdo vládne Allatem, ten vládne světu“, o něco později pak „Kdo vládne tabulkami osudu, ten vládne světu“. A tak to došlo až k „informacím“.“

„A co jsou tabulky osudu?“ vyptával se Jura.

„Hned vám to povím. Vezměme si názorný příklad, jak se přetvářely poznatky o Allatu u starých Sumerů a co díky tomu máme dnes...

Sumerové přišli do údolí řek Tigridu a Eufratu s vlastní kulturou a znalostmi, včetně poznatků o stvoření světa a o tom, jak důležitou roli v něm hrála Allat. Tyto znalosti se předávaly z generace na generaci většinou ústní formou. Jenom důležitá sdělení zaznamenávali pomocí piktografického písma. Většina toho, co se k nám dostalo ze sumerských textů popisujících jejich vnímání světa, se vztahuje ke konci III. a počátku II. tisíciletí před naším letopočtem, tedy když se sumerský jazyk učil pouze jako jazyk bohoslužeb. V tu dobu se na území Sumerů právě usazují Akkadové.“

„To je kdo?“ zeptal se Andrej.

„Akkadové jsou semité, kteří se několik století po Sumerech usadili v severní části Mezopotámie. Potom se podřídili jih Mezopotámie, spojili země a vytvořili „říši Sumeru a Akkadu“. Později, s pozvednutím Babylonu, se toto území začalo nazývat Babylonií.“

„No ano, objevuje se nám tu historie sumerské Mezopotámie, která za pomoci „sousedů“ plynule přešla na historii semitských národů,“ okomentoval Voloďa.

„Akkadové v podstatě převzali od Sumerů vyspělejší kulturu a znalosti, včetně poznatků o vesmíru,“ pokračoval Sensei ve vyprávění. „A nejenže převzali, ale zaznamenali a přetvořili vlastním způsobem, podle vlastních představ, doplnili je vysvětleními a komentáři. K tomu ještě dnešní nepřesnosti překladu, nejasnosti vědců ohledně etymologie starých slov, dodání předpokládaných verzí samotných vědců. Avšak dokonce i přes tu tloušťku zkreslujících vrstev je možné spatřit následující...

Podle sumerské kosmologie byl na začátku celý vesmírný prostor zaplněn oceánem. V jeho hlubinách se skrývala Pramatka všeho existujícího Nammu v jejímž lůně vznikla kosmická hora, která dala začátek nebi (An) a zemi (Ki). Přičemž stálým označením Pramatky – bohyně Nammu bylo „matka, která dala život všem bohům“, „matka-stvořitelka nebe a země“.

Nejzajímavější je, že se v akkadských textech již téměř nevyskytuje, protože tam již vystupuje ztělesnění ahrimanovské idey – dominance mužského principu. V jiném sumerském mýtu vzniká nebezpečí chaosu se zrozením Enlila. Chci vás upozornit, že element „lil“ neoznačuje pouze „vítr“, ale „závan vzduchu“. Jeho vzdušná řekněme substance byla podle představ Sumerů prvním vyplněním vesmírného prostoru, prvním nositelem pohybu.“

„Závan vzduchu, první vyplnění,“ zopakoval Viktor zamyšleně a najednou živě spustil: „A jim bylo známo o plnění „bubliny“ Vesmíru?“

Sensei se jen tajemně usmál a pokračoval:

„Dříve měli Sumerové i takový pojem jako Allat, který se později vyslovoval jako Alad, zpočátku označoval „všudepřítomnou životní sílu“, později personifikovanou do úrovně životní síly člověka. V akkadské variantě to již znělo jako Šedu a vysvětlovalo se to jako typ démona, který měl podle původní legendy neutrální vztah k člověku a od konce starobabylonského období se již zcela uctíval jako dobrý duch, jeden z ochránců každého člověka. To nejzajímavější však je, jak může lidská fantazie, pracující pod vlivem světového názoru Ahrimana, tak divoce překroutit pravdu naprosto opačným významovým směrem. Tak přerůstá akkadský Šedu na židovský Šedím, kterým ve starozákonných legendách nazývají už zlé duchy, démony, běsy, jimž lidé přinášeli oběti v podobě zvířat a dokonce i svých dětí. Říkalo se o nich, že jsou zhoubní, protože vstupují do lidí a přivádí jim šílenství a zničení, učí kouzla.

Sumerové měli ještě takový zajímavý pojem jako „Me“, který se kdysi vztahoval k charakteristice projevu sil Allatu. V sumerské mytologii se o Me hovořilo jako o mocných

božských tajemných silách, které dávaly bohům, jež jimi disponovali, více sil a moci. Sumerské představy o Me přerostly do akkadských představ o „tabulkách osudu“, jež určovaly pohyb světa a světových událostí, a přitom se zdůrazňovalo, že vlastnění daných tabulek zajišťovalo nebo prokazovalo světovou nadvládu. Navíc v akkadské kosmogonické poemě „Enúma eliš“ původně tyto tabulky vlastnila bohyně Tiamat, potom Kingu a Marduk.

Vzhledem k nárůstu dominance agresivní síly mužského principu v té době, s pomocí „politiky“ Ahrimana, se počáteční legendy začaly již interpretovat v jiném světle. V akkadské mytologii vystupuje Tiamat („moře“) jako prvotní živel, jako ztělesnění světa chaosu a současně jako tvůrce prvních bohů s manželem Apsu. Je potřeba zmínit, že, počínaje akkadským a zejména babylonským obdobím, se role ženského principu i v mýtech rázně omezovala na minimum. To můžete vysledovat i podle celkového snížení významu ženských božstev a svržení jejich role mezi druhořadé, jednoduše pak vystupovaly jako manželky svých božských mužů. Tak tedy, podle babylonské verze mýtu o stvoření světa v nekonečném původním oceánu nebylo nic, kromě dvou strašných netvorů – praotce Apsu a pramatky Tiamat. To získali Babyloňané od Akkadů z jejich poemy „Enúma eliš“, jejímž záměrem bylo povznést jejich boha Marduka a ukázat, že je přímým potomkem a zákonným následníkem starodávných mocných sil, údajně i včetně sumerských bohů. Zdaleka ne náhodou zahrnují Akkadové do této poemy své „vylepšení“ a, na rozdíl od sumerských představ, popisují bitvu starých a nových bohů, násilné svržení starodávných pravidel a sil a vyčleňují základní ahrimanovskou myšlenku, že moc lze získat právem silnějšího. Navíc v té poemě Tiamat, která velí starším bohům, nevítězí nad mladšími bohy v čele v Mardukem, jenž mimochodem souhlasil, že ochrání ostatní bohy, pouze však pokud se mu dostane práva být nejvyšším bohem. Krutě zabíjí Tiamat, rozseká její tělo na části, z nichž se vytvoří nebe a země. Marduk se stává centrálním božstvem babylonského panteonu. Nejzajímavější však je, že biblická varianta legendy o chaosu, která se dochovala v knize Genesis a v některých dalších částech Bible, byla sepsána prakticky podle babylonské osnovy. I táž „světová propast“ – což je překlad starožidovského těhôm, slova příbuzného akkadskému Tiâmat.“

„No jo,“ ušklíbl se Voloďa. „Tak tedy Marduk, všem Mardukům Marduk!“

„Mimochodem, Marduk je akkadské pojmenování, označující „sluneční tele“. Později se v Babylónu stalo „zlatým teletem“, kterého všichni uctívali. Nazývali ho také Mar-Duku – „synem Duku“. Ještě jedno překroucení. „Duku“ v doslovném překlad u Sumerů značil „posvátný kopec“, kde žili bohové, tedy Světová hora. Když vznikl Babylon, začali to místo „příbytku bohů“ připisovat k východnímu okraji Babylonu. No a v novobabylonských textech

již konkrétně ukazovali, že Duku je místem v hlavním chrámu Marduka v Esagile města Babylon, kde „bůh určoval osud“.“

„V Esagile?“ zopakoval tázavě Viktor.

„Kdysi bylo takové místo, které se později stalo jednou ze „základen“ Ahrimana. Marduk u nich přitom byl nejvyšším božstvem, jemuž připisovali takové epitety jako „vládce bohů“, „otec bohů“, „soudce bohů“.“

„To jsou věci, a lidé jim věřili,“ zakroutila Taťána lítostivě hlavou.

„Mnozí lidé ani dnes neví, kdo konkrétně stojí v čele jejich náboženství a věří v tu ideologii, kterou jim prezentují „pastýři“, včetně toho, že budou reálně vzkříšeni v ráji ve svém vlastním těle. Smysl však není ani v tom, jestli víš, kdo za tím vším stojí nebo nestojí. Smysl je v tom, že, kráčíš-li v duchovní čistotě k Bohu, žádná špína tohoto pozemského bláta se k tobě nepřilepí. Protože čisté záměry, pomoc lidem, duchovní láska a směřování duše k Bohu jsou ochranou, která, stejně jako u lotosového květu, chrání původní čistotu lidské duše během jejího růstu a života před špinavým bahnem života. Nabízí se tu takové starodávné východní moudro: „Kdokoli, kdo přiběhne k Bohu s důvěřivým srdcem, plným lásky a čistých úmyslů, nezahyne.““

Sensei se na chvíli odmlčel a potom pokračoval ve svém poutavém vyprávění.

„Tak tedy, než se vrátíme k chápání Me, rád bych chtěl obrátit vaši pozornost k ještě jednomu starému sumerskému božstvu jménem Enmešarra. V překladu ze sumerštiny to znamená „vládce všech me“. Enmešarra se spolu s jeho manželkou Ninmešarra považovali za předky starodávnějšího a uctívaného boha Ana (nebe) a jeho syna Enlila. Zajímavé je, že se dochovaly zmínky, že měl tento pár celkem sedm dětí. Sumerské „imina-bi“ – „jejich sedm“.

Zmínky o podstatě Allat můžeme najít u jiných dávných národů. Například se podíváme do Starověkého Egypta. Podle světonázoru starověkých Egypťanů představoval původní svět chaos, prvotní vody jménem Nun, z nichž vzniklo všechno stávající. V moderních překladech se zdů-razňuje, že se v nich slučovaly tři podstaty: tvůrce vesmíru, otec bohů a duchovní síla. Řečeno jinak, Boha, Lotosu a Allatu.

Mimochodem, i ve znaku Šambaly se zobrazuje lotosový květ, v němž se nachází zkosená pyramida a na vrcholu trojúhelník –tedy vrchol pyramidy s okem uvnitř. Oko je vševidoucí oko Boha. Trojúhelník označoval spojení těch třech principů vybudování Vesmíru... Poznatky o stvoření Vesmíru prostřednictvím vysvětlení trojího principu zplodili předobraz trojice, který se připomíná v mnohých náboženstvích. Kvůli přizpůsobení lidskému chápání Trojici zpočátku vysvětlovali jako božskou rodinu: Otce, Matku a Syna. Potom ale lidé odstranili ženský princip a zaměnili ho představou Svatého Ducha. A tak to i zůstalo

dodnes... Smysl trojice, ve smyslu Boha, Lotosu a Allatu se omezuje na to, že spojení těchto třech sil vede k vytvoření naprosto nové formy existence, od mikro do makroúrovně. Časem se z tohoto vymezení udělalo největší tajemství, které předávali náboženští vůdci svým blízkým „následovníkům“ jako největší tajný smysl bytí. Ačkoli v tom nic tajného není. Znát vymezení ještě neznamená ovládat hloubku jeho chápání.

Ve staroegyptské pověsti se zmiňuje i to, že se uvnitř Nuna nachází stvořitel (Atum, Cheprer), který z Nuna vytváří všechno jsoucí. Mimochodem označení „cheprer“ znamená „vzešlý“ a vzniklo od slov „vzniknout“, „stát se“. Atum se svého času uctíval jako bůh slunce, stvořitel světa, který vznikl z prvotního chaosu jako počáteční kopec. Ale to je již interpretace mnohem starší legendy o bohu slunce Ra, jež byla také převzata ze starodávných legend o jiných bozích starodávného Egypta. Podle jedné z legend se z původních vod vyjevil kopec a na něm rozkvetl lotosový květ. Zde se objevilo i divotvorné dítě slunce – Ra - které „ozářilo zemi, nacházející se ve mraku“. Podle jiných interpretací těchto znalostí spojují objevení slunce s vejcem, jež snesl na zdvihajícím se kopci pták „veliký Gogotun“. Tady je vhodné zmínit, a myslím si, že vám to připadne zajímavé, že se v knize Genesis na místě popisování stvoření světa ve skutečnosti používá jeden z dřívějších obrazů, a to oživující sestoupení „ducha božího“ ke světovým vodám, jež se v židovských textech ztvárňuje s pomocí metafory ptáka, sedícího na vejci.

Projevy Allat staří Egypťané přidělovali bohyni pravdy a pořádku Maat. Pokud jde o původ a vznik vesmíru, přikládali jí prvořadý význam. Egypťané věřili, že chaos přeměnila na řád. Vystupovala také jako závaží pravdy pro lidskou duši (po smrti fyzického těla), prostřednictvím kterého se hodnotily pozemské skutky.

Maat, jako takovou, pokládali nejen za dceru boha Ra, ale i za manželku boha moudrosti Tota. Jemu také připadly zmínky o tom, že právě on byl při stvoření světa tím, kdo slovy vyjádřil vůli neznámé tvořící Síly a pronesl tak slova, „že vznikl svět“. Tedy, v podstatě je zde vidět princip téhož Prvotního zvuku, interpretovaného v legendě, v jehož základu leží Lotos... U starých Egypťanů se vyskytoval i názor, že stvoření světa z chaosu je vratný proces...“

Během toho, co nám to Sensei vyprávěl, si náš Kosťa překvapivě vyměnil názor s Andrejem.

„To není možné! Kdysi jsem se pokoušel seznámit s legendami starověkého Egypta, ale popravdě, neudělaly na mě zrovna dojem. Přečetl jsem několik prvních stránek, ostatní jsem prolistoval, prohlédl jsem si obrázky a na tom se můj zájem k těmto znalostem vytratil. Kdo by si mohl pomyslet, že je to tak poutavé!“

„Aby ne!“ přidal se přítel. „Když máš v ruce univerzální klíč,“ při tom chlapec pokývl na Senseie, „otevřou se před tebou jakékoli dveře do světa poznání.“

Vtom i samotný Žeňa, abych tak řekl – první narušitel klidu v naší skupině – nevydržel a pokáral je ve Voloďově stylu:

„Hej vy, „medvědáři“, nerušte. Poslouchejte...“

Kamarádi umlkli. V tu chvíli Sensei říkal již toto:

„Ale nejen ve starodávných sumerských a egyptských legendách se dochovaly vědomosti o Allátu. Je jich mnoho i v starověkých indických pověstech. Podle védského obrazu světa nebylo na počátku nic. „Bez závanu dýchalo Jediné a kromě toho nebylo nic.“ To Jediné, uvězněné v prázdnotě, bylo zplozeno silou vesmírného žáru – Tapas, který leží v základu vesmíru. Prvotním zdrojem vytvářeného světa bylo přání. Na počátku byly vesmírné vody. Země a Slunce vznikly z Lotosu, plavajícího ve vodách. Podle jiné interpretace z vod povstalo zlaté vejce, z něhož se zrodil bůh stvořitel Prajapati, jenž přidržel zemi a nebe, vyměřil prostor, dal život a sílu. Projev Allatu ve Védách se popisuje i přes osobnost Puruši, označovaného jako „jediný, kdo obsahuje všechny bytosti“, „rodič svých rodičů“, jenž povstal ze ztělesněného ženského principu Viradž, který byl zároveň jeho dcerou. Rovněž se říká, že je všudypřítomný a sestává z něj vše jsoucí. Allat se šíří i prostřednictvím osobnosti bohyně Aditi (ze staroindického á-diti, což znamená „bezmezí“) – Pramatky, jež rodí celý svět, bohy a lidstvo. Spojovali ji se světlem zaplňujícím vzdušný prostor. Později začali védského Prajapatiho spojovat s indickým bohem Brahmou. Brahma je v náboženství hinduismu považován za nejvyšší božstvo, stvořitele světa. Místo triády starých védských bohů (Agni, Súrja a Indra) zaujala triáda nové podoby bohů (Trimúrti): Brahma – stvořitel Vesmíru; Višnu, který ho ochraňuje; Šiva, který ho ničí. Rád bych vás upozornil na to, že staroindické slovo Brahmä pochází od slova brahman, což znamená „základ“, „opora“. Je možné ho přirovnat k indoevropskému bhelg’h – „vzdouvat se“, „duřet“.“

„Indoevropskému? A proč je tu Evropa?“ zeptal se nechápavě Ruslan.

„Protože hinduismus jako takový vznikl na základě náboženství véd. A náboženství véd se utvářelo ze sloučení světonázoru staroindických původních obyvatel Hindustánu se světonázorem starých árijských kmenů, které na tento poloostrov přesídlily ve druhém tisíciletí před naším letopočtem. Rád bych podotkl, že původní obyvatelé Hindustánu byli ještě před tímto jejich přestěhováním obeznámeni nejen s vědomostmi o stvoření světa, ale i s duchovními praktikami, včetně meditace Lotosový květ, a již tehdy zobrazovali svá božstva ne jinak než sedící v pozici lotosu.

Tak tedy, podle stejného nábožensky-filozofického učení Védánty (jednoho ze šesti ortodoxních systémů hinduismu) je brahman beztvarým božstvem, absolutnem, jevícím se jedinou skutečností, nacházející se v základu světa. Brahma (kterého vyobrazovali zpravidla s lotosovýma očima, čtyřmi tvářemi, osmi rukama, v nichž se nacházely různé symboly, včetně lotosového květu) v hinduismu nejen, že vytváří všechno živé, ale vytváří i světový pořádek, který kontroluje, usměrňuje a řídí. To znamená, že je ztělesněním tvůrčího principu bytí, jednoduše řečeno vyjádřením Allatu podle prvotního plánu Lotosu. Brahma prý přebývá pohroužený v meditaci vysoko nad vrcholkem největší hory Meru, v Brahmaloce, tedy ve „světě Brahmy“, „příbytku Brahmy“, za něž se považuje vrchní ráj neboli sedmé nebe v jeho nejvyšší oblasti – satjaloku, což znamená „svět pravdy“, „svět světla“. Podle legend překračuje život Brahmy život jiných bohů a jeho čas vyměřuje chronologické hranice existence Vesmíru. Na konci života Brahmy nastoupí mahapralaya – velké zničení vesmíru, rozpuštění v nebytí. Pravda, lidé již sami k tomu připojili, že se cyklus obrození opakuje, ačkoli to v původních poznatcích chybělo.“

„Ano, lidé umí kroutit a překrucovat,“ řekl Viktor a podepřel si hlavu rukou. „Vždyť na počátku to bylo tak jasné a samozřejmé. Ale ne, všechno je potřeba zkomplikovat, překroutit, udělat všechno po svém.“

„Hm,“ souhlasil s ním Andrej, „jenom jmen je tolik, že z toho máš hlavu jak balón.“

„Ano, opravdu, tolik jmen,“ přemýšlel si o něčem Nikolaj Andrejevič a pozvolna pokračoval: „A co, vlastní jméno „Allat“ se nedochovalo u nikoho jiného než u Sumerů?“

„Ano, zůstaly ještě vzpomínky,“ odpověděl Sensei. Například, v předislámské době obyvatelé Arábie uctívali bohyni nebe a deště jménem Allat.

Některé arabské kmeny uctívaly Allat jako bohyni slunce, ale častěji ji spojovaly s planetou Venuše a ztotožňovaly s bohyní Lásky. Hlavní centrum jejího kultu bylo město Taif na Arabském poloostrově, kde byla zároveň jeho patronkou. Tam se nacházel její chrám a „posvátné území“. Přičemž Arabové neuctívali obraz ženy-bohyně, jak to bylo zvykem v Indii, ale posvátný bílý žulový kámen s výzdobou, který spojovali s Allat. A v panteonech arabských bohů Syrské poště Allat byla obecně považována za manželku Alláha a matku bohů.

„Za časů zrození Islámu zničil Mohammed taífskou svatyni, avšak zakázal na tomto území lovit a kácet stromy. Navíc uznával božskou podstatu Allatu, později ho však podle Koránu (53:19-23) zavrhl.“

„Arabové uctívali Allat?!!“ užasl Nikolaj Andrejevič, jako by vůbec, v žádném případě nečekal, že něco takového uslyší.

Sensei se zlehka naklonil na jeho stranu a odpověděl mu tak, že v něm vzbudil ještě větší zvědavost:

„Řeknu ti ještě víc. Lingvisté se dnes domnívají, že je slovo „Allat“ náhrada za zapovězené jméno božstva, a předpokládají, že je pravděpodobně utvořeno z obecného „ilachat“ („bohyně“) s určitým artiklem, který znamená „známá bohyně“, „ta bohyně“, „výsadní bohyně“. Mimochodem, podle podobného schématu se pokouší vykládat i slovo „Alláh“. Ale pokud jde o Allat, lingvisté očividně neznají původní starou legendu.“

„Opravdu, Sensei,“ spustil nadšeně Voloďa, jako by Sensei vyprávěl jakousi mimořádnou novinku, „opět jsi mě překvapil svými znalostmi o Východu! Něco podobného jsem ještě nikdy neslyšel.“

„A co je tu podivuhodného,“ pokrčil rameny Sensei. „O Allatu, tak říkajíc, věděl téměř celý Dálný Východ. V Číně, třeba, je dodnes známý poměrně starý mýtus o pramatce Nüwa, která se považovala za stvořitelku všech věcí a lidí. Nebo když vezmeme knihu „Tao te ťing“ Lao-c', kde se hovoří mimo jiné i o tom, že v chaosu před tím, než se utvořilo nebe a země, vzniká Dao, zbavené formy, jež můžeme považovat za Nebeskou matku. A ono Dao vystupuje i jako tvůrčí organizující princip v posloupnosti člověk – nebe – dao – přirozenost... Mezi lidmi kolovaly pověsti jiného rázu, více přizpůsobené chápání prostým lidem. A vezmeme-li opět Čínu, ve třetím století našeho letopočtu tu byly popsány legendy, v nichž se hovořilo o tom, že původně byl Vesmír jistou analogií slepičího vejce. A zrodil se prapředek Paň-gu (kde „paň“ se překládá jako „mísa“ a „gu“ jako „starodávný“). Spojovali s ním původ fenoménů přírody.“

Chlapci se usmáli a Nikolaj Andrejevič řekl:

„Ano, není se čemu divit, že lidé tak překroutili původní poznatky. Velmi mnoho závisí na tom, kdo vypráví a komu to vypráví.“

„Naprosto správně,“ souhlasil s ním Sensei.

V tu chvíli Ruslan, očividně zaujatý Senseiovým vyprávěním o prapředkovi, se netrpělivě zajímal:

„No, a jak je to s tím Paň-gu? Jak to všechno skončilo? Stvořením Vesmíru?“

Sensei se sotva znatelně usmál a promluvil:

„Jak to skončilo? Podle legendy, když Paň-gu zemřel, změnily se jeho části těla na konkrétní vesmírné úkazy a elementy reliéfu: dech se stal větrem, vlasy souhvězdími, oči sluncem a lunou, tělo půdou, končetiny horami, ochlupení bylinami a stromy. A paraziti žijící na jeho těle se změnili na lidi.“

Po posledním uslyšeném výroku celý náš kolektiv vybuchl smíchy. Rozjetý Stas skrz smích vystřelil směrem k Ženovi a Ruslanovi:

„Tady, tady! Nebudu ani ukazovat prstem, kdo a komu to může tak převyprávět a překroutit přitom původní text.“

Žeňa se okamžitě přidal k tomu veselí a čelil Stasovi:

„Ale, naopak, raduj se! Zatím ještě jsou na světě takoví vypravěči-mluvkové,“ při tom hrdě vypnul hruď, „svět bude ještě dlouho a trýznivě umírat smíchy!“

Za tím následoval jeden vtípek za druhým a byly tak směšné, že jsme se ještě asi pět minut bouřlivě chechtali. Potom jsme se jakž-takž uklidnili, a to jen díky Nikolaji Andrejeviči, který se začal na něco vyptávat Senseie, a ten mu cosi odpovídal. Kamarádi jako na povel utichli a zaposlouchali se do rozhovoru. Viditelně se nikomu nechtělo zmeškat to nejzajímavější kvůli vlastnímu „rušení“. V nastalém tichu již Nikolaj Andrejevič doříkával Senseiovi svůj poslední závěr:

„...vědomosti nejsou nahodilé. Tím více, pokud se předávaly od vyspělé civilizace, z Faetónu.“

„Určitě. Projevy Allatu jsou četné. Ve vědeckém pojetí je Allat celistvá jednotka času, která má velký význam pro veškerou materii. A pokud vezmeme aktuální označení pozemského času, **Allat činí** 12 minut, nebo přesněji **11 minut 56.74 vteřin**. Když vědci objeví tuto nejvýznamnější fundamentální částici, abych tak řekl, základní stavební kámen vesmíru, bude to nejen velká revoluce ve vědě, ale i ohromný evoluční skok. Pak vědci pochopí, co se skrývá za tajemstvím času a dokážou otevřít skutečný proces vytvoření hmoty ve vesmíru. A pokud lidé poznají podstatu Allatu, otevřou se jim obrovské možnosti.

„Například?“

„Například, prozatím lidé studují hvězdy a vidí jen **minulou** krásu bývalých světů. Ale pokud, dá-li Bůh, s dalším rozvojem vědy lidé odhalí **skutečné** tajemství Allatu, budou mít možnost vidět opravdovou krásu jiných existujících světů.

Žeňa byl ještě stále vesele naladěn. Zřejmě nestíhal tok Senseiových myšlenek, a tak přátelsky řekl:

„No, Sensei, zase jsi mi to zamotal!“

Sensei do té chvíle stále rozmlouval s Nikolajem Andrejevičem. Nyní vážně pohlédl na Žeňu, potom se usmál a odpověděl:

„Vždyť jsi homo sapiens! Tak to rozmotej...“

Chlapec po těch slovech očividně pochopil, že to zřejmě plácnul nevhodně, a provinile sklopil zrak, ošil se na místě, jako by se pohodlněji usazoval. Stas lehce šťouchnul přítele paží a s úsměvem pronesl:

„Ano, pochopit to, co řekne Sensei, není jako strávit kefír!“

Těmi slovy znovu vyvolal družný smích Kosti, Ruslana, Jirky, Andreje a Slávka. Nikolaj Andrejevič se však na ně podíval poněkud nesouhlasně a rychle se snažil navázat na svůj přerušený rozhovor, přisedl si blíže k Senseiovi. Nečekala jsem, až se kluci utiší a také jsem se přemístila blíže k Nikolaji Andrejeviči. Po mě se naším směrem posunuli i Viktor a Stas. Naše nedočkavost a spěšnost jednání opět přiměla společnost, aby se zklidnila. V tu chvíli již Sensei odpovídal Nikolaji Andrejeviči:

„...v podstatě je chápání Allatu jediné. Ve skutečnosti je to slovo nadpozemského původu. K nám se dostalo tak, jak jsem již říkal, z Faetónu. Na Faetón se dostalo ze Siria. A na Sirius se dostalo od vyspělých civilizací. Ve své podstatě Allat označuje obecnou veličinu – předchůdce času.“

„Jak to? Jaksi jsem to zcela nepochopil,“ řekl Nikolaj Andrejevič a pokoušel se proniknout do podstaty toho, co právě řekl Sensei.

Sensei se stěží znatelně usmál a dobrácky vysvětlil:

„Proto je i nutno vykládat to jediné v různých aspektech. Dnešní člověk přijímá za vědu to, co může vysvětlit s pomocí logiky, a to, co se do jeho logiky nevměstná, odvrhuje jako mystiku, aby nedošlo k rozštěpení jeho „drahocenného“ vědomí. Ale je potřeba nezapomínat, že lidský mozek je také hmota, což znamená, že, pokud využívá člověk pouze její možnosti, bude také omezen v úzkém rozsahu chápání světa. Tak i dnes, budu-li ti vše vysvětlovat tak, jak to je, jednoduše neporozumíš adekvátně mým slovům, a co víc – přijdeš o význam té důležité informace, kterou jsi obdržel před tím. To znamená, vezmeme-li v úvahu snížení efektu tvého pozitivního vzestupu a variabilitu možností tvé schopnosti komunikace na danou otázku s dalšími lidmi, dost možná tu informaci neobdrží ten, kdo ji skutečně potřebuje a kdo možná díky ní bude moci dnešní vědu vyvést na docela nový závit rozvoje.“

„Vcelku, máš pravdu,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič poté, co se chvíli zamyslel.

„To se rozumí,“ přikývl Sensei a pokračoval ve svém vyprávění a již se obracel ke všem.

„Vraťme se ale k našemu Prvotnímu Zvuku, Slovu Božímu, jež stvořilo Vesmír. Jelikož je člověk částí Boha, je mu přiděleno právo volby, včetně globální volby.“

„Jak máme rozumět tomu globální?“ zajímal se již Andrej.

„Hned to vysvětlím. Pravidelně, v určité vrcholové momenty lidské civilizace se do světa lidí dává svérázný los – zvuková adaptovaná formule Prvotního Zvuku.“

„Kdo ho dává?“ upřesnil Stas.

„Bódhisattvové Šambaly.“

„A proč?“ podivil se Ruslan.

„Taková jsou pravidla, oni je nestanovili. Neboť lidé musí mít právo globální volby. Ačkoli téměř vždy je to ohromný risk. A patřičně velká zodpovědnost pro toho, kdo se rozhodne využít tu formuli Prvotního Zvuku. Neboť člověk, díky Prvotnímu Zvuku, získává ohromnou sílu, s níž je možné jak tvořit, tak i ničit. To je to, co lidé nazývají „klíče od ráje a pekla“. Všechno závisí na spektru přání toho, kdo bude tyto „klíče“ vlastnit.“

„Chceš říct, že se ta síla může dostat i do špatných rukou?“ rozvinul tu myšlenku Voloďa.

„Taková pravděpodobnost samozřejmě existuje. Za všechen čas existence civilizace byla adaptovaná formule Prvotního zvuku dána lidem šestkrát a, sláva Bohu, nebyla použita globálně v negativním aspektu, jak se tomu stalo na Faetónu. V opačném případě by to znamenalo obrácení monády a tedy i absolutní zničení lidstva a možná i dokonce anihilaci planety.“

„Opravdu je všechno tak vážné?“ pronesl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„Víc než si myslíš.“

„A co se stalo na Faetónu?“ zeptal se s velkým zájmem Kosťa.

„Hloupost...,“ odpověděl s hořkostí Sensei. „Když k dnešnímu dni připočteme ještě čtyřicet tři dní, pak to bude přesně pět tisíc sto pět let, co došlo ke zničení jedné z překrásných planet naší galaxie – Faetónu.“

Náš Filozof se najednou z jakéhosi důvodu kvapně pustil do výpočtů, a to nahlas.

„Takže, dnes máme dvacátého osmého června tisícího devítistého devadesátého prvního roku plus třicet tři dní a mínus pět tisíc sto pět let. To bude... To bylo...“

Ale než to stihl spočítat, Andrej ho pokáral:

„Bylo to dávno!“ řekl chlapec tónem nepřipouštějícím námitky, patrně proto, aby Kosťa přestal filozofovat a nerušil při poslouchání.

Na to Sensei odpověděl:

„Proč dávno? To bylo prakticky nedávno. Pět tisíc let – ve vesmírném měřítku to není absolutně nic.“

„To znamená, že Faetón ve skutečnosti existoval?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič nedůvěřivě.

Faetón byla pátá planeta sluneční soustavy, oběžná dráha, které procházela mezi Marsem a Jupiterem. Faetón byla dost velká planeta, téměř sedmnáctkrát převyšující hmotnost Země. Byla to nádherná planeta, atmosféra které byla podobná zemské atmosféře. Měla nádhernou flóru a faunu.Jeden rok na Faetónu trval 260 „faetonských“ dnů. Pokud to převedeme do ekvivalentu pozemského času, jeden rok na Faetónu trval tisíc osmset devadesát osm (1898) pozemských dní.

„Což znamenalo, že jeden rok na Faetónu se rovnal přibližně pěti pozemským rokům“, upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesněji 5,2 a den byl 175,2 pozemských hodin. Den byl rozdělen do dvaceti stejných částí, jinak řečeno do dvaceti hodin, podle pozemských standardů, jedna hodina činila 8,76 pozemských hodin nebo 525,6 pozemských minut.

V podstatě Faetón jako planeta měla ohromnou zásobu energie. Mohla by existovat a existovat… kdyby nebylo lidské hlouposti.

„ Faetón byl obyvatelný lidmi?“ podivil se Viktor. „Ve smyslu jako na Zemi?“

„Nejsme jediný druh, který patří k bytostem podobným lidem. Faetón byl také obydlen bytostmi, podobným lidem a mnohem dříve než Země.“

„Co znamená „podobným lidem“, že vypadají jako lidé?“ zeptal se Slávek. „Jsou to bytosti podobné člověku?“

„Ano, je to rozumná forma života, která má lidskou podobu a je stvořena spojením duchovní a materiální podstaty. Mohou se mezi sebou mírně lišit formou hmoty, to znamená tělem, ale všichni žijí podle stejných zákonů syntézy duchovna a materiálna“.

„To znamená, že kromě těla mají také duši?“ upřesnil Stas.

„Ano, přesně tak. Tato unikátní syntéza dává obrovské možnosti pro rozvoj a sebezdokonalování. Bytosti podobné lidem jen ve své sféře představují vyšší formu života. Nicméně ve vesmírném měřítku je člověk jednou z nižších forem inteligentního života. Například pro nás jsou nižšími formami života jednobuněčné organizmy jako měňavky, G.lamblie nebo volně žijící mřížovci, centrohelidní slunivky a takdále. Ve vesmírném měřítku pro ty, komu říkáme Absolutní vědomí, bytosti podobné lidem stojí na začátku evolučního procesu. Ale na rozdíl od jiných nižších forem rozumného života, my máme velký potenciál pro duchovní růst.

„Existují vyšší formy života?“ zajímal se Andrej, chtěl se dozvědět od Senseie více informací v této otázce.

„Ovšem. Existují vyšší formy života. Ale našeho dnešního tématu se netýkají. Řekněme to následovně, rozmanitost forem života ve Vesmíru je více než dostatečná. Co se

týká formy života, podobné člověku, ta je velmi mladá. Podle pozemských měřítek existuje ve Vesmíru pouze nějakých čtyři sta milionů let. To není podle vesmírných měřítek mnoho. A vůbec, forma života podobná člověku se v naší galaxii objevila před šedesáti čtyřmi miliony sto čtrnácti tisíci šesti sty devadesáti čtyřmi roky (64 114 694). Dnes je více než sto čtyřicet miliard aktivních galaxií a planet, jež jsou osídleny formou života podobné člověku, je méně než sto miliard. V naší sluneční soustavě se podobná forma života objevila před jedním milionem dvěma sty padesáti dvěma tisíci sedmi sty padesáti osmi lety (1 252 758). První planetou v naší sluneční soustavě, jež byla obydlena podobnou formou života, byl Faetón a mnohem později Země."

„Jen když si pomyslím, že je lidmi osídleno sto miliard planet!" pronesl uchváceně Viktor. „A my si všichni myslíme, že je náš Vesmír liduprázdný. Do dneška diskutujeme, je-li ve Vesmíru život, nebo jestli jsme tu sami, takové „zázračné děti". Prostě se mi po tolika letech vsugerovávání, že jsme osamělí, nechce věřit, že, jak se zdá, nejsme sami."

„A co naše neopětované radiové signály do vesmíru?" zeptal se s jistou dávkou humoru Žeňa.

„Radiové signály?" usmál se Sensei. „Tak tady máš takový jednoduchý příklad. V roce 1974 bylo z observatoře Arecibo odesláno radiové poselství směrem ke kulové hvězdokupě M13, která se nachází v souhvězdí Herkula, jelikož se v něm nachází kolem milionu hvězd podobných Slunci, a, ovšem, i různé formy života. Jenže tento signál se tam dostane až za dvacet pět tisíc let, pokud to počítáme ode dne odeslání. Avšak v souvislosti s rozšiřováním Vesmíru v té době, kdy signál dojde na místo, tam již ta hvězdokupa nebude, poněvadž se dávno přemístila na jiné místo. To za prvé. Za druhé. Naše současná civilizace existuje kolem dvanácti tisíc let a dnes ví o prvních tisíciletích své existence prakticky málo kdo. Cenné vědomosti byly ztraceny kvůli lidské chamtivosti a hlouposti, mánie velikášství a, jako následek toho, kvůli neustálým válkám za hlavní ideu Materiálního principu samostatně vládnout a řídit celý svět. Co myslíš, bude vůbec toto lidstvo za dvacet pět tisíc let existovat, pokud budou jeho většinu tvořit lidé s ambicemi Materiálného principu?

Navíc tyto lidské civilizace patří mezi dočasné typy civilizací, které velmi rychle zanikají. Vždyť člověk je kvůli svému Materiálnímu principu od počátku nastavený na sebezničení. V měřítku podobných civilizací se tento podnět Materiálního principu projevuje v sebelikvidaci a likvidaci jeden druhého. Z žalostných pozůstatků opět dochází k obnovení od nuly a dějiny se opakují. Jestli se však lidé budou moci pomocí rozvoje vědecko-technického pokroku setkat s mimozemskými civilizacemi, jak si myslíte, co se asi pokusí v první řadě udělat, s takovou dominancí Živočišného principu v celé společnosti?

Samozřejmě dobýt, pokořit (a ne pokojně koexistovat), podmanit si, aby vytvořili novou kolonii otroků. Nemohou-li lidé na Zemi svorně vyjít mezi sebou, ničí-li planetu, copak je pak možné považovat je za zvané hosty na ostatních planetách, jestliže je dominujícím principem daného lidstva při všech jeho současných vymoženostech, jak v kultuře, tak ve vědě ničit a ne tvořit, nebo přesněji - budovat kvůli vlastnímu egoismu.

A za třetí, dokonce i dnes, když se díváme na hvězdy, vidíme pouze obraz minulosti, která byla před miliony roky. Pokud byl na těch planetách a v těch soustavách život, za tu dobu se mnohokrát změnil. Nejvyššího rozvoje mezi rasami, podobným těm lidským, dosahují jednotlivci. Pro vyšší myslící formy života, pro které nebude představovat námahu přečíst ten primitivní radiový signál, bude lhostejné vměšovat se do života forem podobných lidem, nebo ještě víc – navazovat s nimi kontakt, podobně, jako bychom se my míchali do života amébám. Ale améby, na rozdíl od člověka, jednoduše existují a doplňují různorodost přírody a samozřejmě, nejsou posedlí majestátem a nedělají tolik hloupostí a tolik škody okolí, kolik dělají lidé."

„V čem je tedy smysl jejich existence?" zeptal se pomalu s hlubokomyslným pohledem Kosťa.

Sensei se ho bez jakékoli známky humoru zeptal:

„Koho? Améb?"

Kosťa se zachvěl, jeho zádumčivé rozpoložení bylo najednou pryč a spěšně řekl:

„Ne, jich...tedy nás..."

Sensei a Nikolaj Andrejevič na sebe mrkli a pokoušeli se skrýt své úsměvy, vyvolané očividně takovým chlapcovým dotazem. Ale potom Sensei odpověděl naprosto seriózně:

„Veškerý smysl člověka tkví v tom, aby mohl opustit sféru Lucifera, tím mám na mysli vystoupit z kruhu reinkarnací, odejít do ráje, dostat se do Nirvány, nazývejte to, jak chcete. Celkový smysl society spočívá ve vytvoření takové společnosti, která by se místo přání zničení a boření vynasnažila dosáhnout takové duchovní čistoty, aby v ní převládalo duchovno, aby se celou societou vytrhla ze sféry Lucifera. To se ovšem v dějinách lidských civilizací stává velmi zřídka. Proč? Protože se ve společnosti zpravidla každý člověk nachází na svém vývojovém stupni. To je jako ve vesmíru. Celý Vesmír je rozčleněn na svérázné buňky, tedy sféry, z nichž každá je vyspělá individuálně. Každá rasa, podobná člověku se vyvíjí ve své buňce na své úrovni, tedy nachází se na své vlně."

„A co, existují takové lidské civilizace, které se mohly vyrvat ze sféry Lucifera?" zeptal se s pochybami Viktor.

„Ano, jsou. Ale je jich velmi málo. Kdybychom tu cifru měli vyjádřit v procentuálním ekvivalentu, nebude to ani jedno procento, ale jeho setina. Vytrhnout celou civilizaci je složité, ovšem zcela reálné. Obyčejně všichni klopýtají na jedněch a týchž „hrbolcích Ahrimana“, zejména v raných stádiích rozvoje. Všechno vychází hloupě až směšně. Například naše civilizace. Jakmile se lidé začali jakoby střetávat s představami vědy, jakmile začali něčemu rozumět, hned ty vědomosti začínají uzurpovat Archónti, malá skupinka lidí, nutící společnosti podobu života podle pravidel Materiálného principu. Ukazuje se, že normální, čistý duchovní rozvoj se může realizovat pouze skrytě před celou společností. Obrazně řečeno se musí budovat chrámy uvnitř chrámů. Dokonce jestli se jednoduše spojí určitý kruh lidí s čistými myšlenkami a duchovními touhami, musí se skrývat před týmiž lidmi. Jinak bude zničen systémem Ahrimana kvůli tomu, že ve společnosti podněcuje elementární lidskou závist, hloupost a nenávist k těm lidem, co nejsou takoví jako všichni. To je ta nesnáz a paradox.“

„Skutečně paradox,“ souhlasil zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

V konverzaci nastala krátká pauza.

„To znamená, že ve Sluneční soustavě byla jako první planeta osídlená lidmi Faetón,“ připomenul Stas a podle všeho si přál o tomto tématu poslechnout trochu více.

„Ano, Poslední civilizace existovala na Faetónu jedenáct tisíc pět set (11 500) „faetónských“ let nebo padesát devět tisíc osm set (59 800) pozemských let do zániku planety. Byla to velmi vyspělá civilizace, která v rozvoji byla daleko před námi. Lidé z Faetónu nejednou navštívili Zemi, kontaktovali lidi, sdíleli s nimi zkušenosti a znalosti včetně těch, které měli zásadní význam pro pochopení struktury a tvorby vesmíru jako **allat**. Navíc obyvatelé Země byli svědky zničení Faetónu. Ten den na Faetónu zahynulo sedm miliard Faetónců. Přičemž žádná exploze nebyla, planeta se jednoduše rozpadla.

„Co to znamená, že zanikla?“ pohlédl nedůvěřivě Nikolaj Andrejevič na Senseie.

„Hmota Faetónu se srazila, bez výronu energie.“

„Nechápu,“ opáčil zaujatě Nikolaj Andrejevič. „Bez výronu energie?“

„Tento jev ještě současní fyzikové a astronomové neprozkoumali. Ačkoli při sledování vesmíru někdy naráží na podobné pro ně zatím nevysvětlitelné jevy přechodu viditelné hmoty na neurčitou matérii bez výronu energie. Ačkoli je to všechno přirozené. Prostě je to o něco málo jiná úroveň fyziky. Vždyť co dnes lidé vědí o fyzice?“ Sensei vzal hrstku písku a ukázal nám ji v otevřené dlani. „To je celá fyzika, kterou lidé znají! A tohle,“ kývnul na písčitý břeh, mizející pod hladinou moře, „to je to, co o ní lidé ještě nevědí. Skryté pod vodou. Mnohem

víc než to, co je jim dnes neznámo. Nachází se to za hranicí chápání materiálního světa, za hranicí toho, co může člověk pochopit svým mozkem, omezeným hmotou.“

Sensei utichl a automaticky přesypával písek z jedné ruky do druhé. Nikolaj Andrejevič znovu shrnul jeho slova:

„Znamená to tedy, že na Faetónu se změnila viditelná hmota na temnou neviditelnou matérii bez výronu...“

„Přesně tak. 92% z celkové hmotnosti Faetónu se přeměnilo do temné matérie, aniž by se uvolnila energie, jinak řečeno proběhl přechod energie z jednoho stavu do jiného. Je to zvláštní druh neutralizačního procesu. A 8% hmotnosti se odštěpilo a představuje teď tak zvaný pás asteroidů, který se nachází mezi Marsem a Jupiterem. Ale asteroidy, jinak řečeno oddělené “malé planety” v sobě nesou silné zbytkové energie, podobné charakteristiky určující stejnorodost původu a tak dále. Mají větší energetickou hmotnost než fyzickou, proto odštěpky nejsou do dneška rozptýlené, ani je nepřitáhl silný Jupiter a oni se stále pohybují na stejné oběžné dráze, kde kdysi stával Faetón s jeho silným magnetickým polem... Protože neznačná část hmoty se odštěpila, vznikl výron fotonů, který vyvolal jasný záblesk. Tyto události byly zachovány v paměti lidí a zaznamenány do příběhů o Faetónu.“

„Oh, skutečně jsou pověsti o Faetónu?“ podivil se Kosťa.

Staří Řekové zachovali mýtus o synovi boha slunce Heliovi, který se jmenoval Faetón. Podle mýtu Faethón nebyl nesmrtelný na rozdíl od svého otce, protože byl zrozen smrtelnou vílou Klimenou, dcerou mořské bohyně Fetidy. Jak praví legenda, jeden den poprosil Faetón svého otce, aby mu alespoň jednou svěřil řízení zlatého slunečního vozu, na kterém Helios dělal denní cesty po nebeské dráze. Helios splnil žádost svého syna. Ale Faetón ztratil cestu mezi nebeskými souhvězdími a ohniví koně, když pocítili slabost v rukou kočího, pobíhali zmateně po obloze. Ohnivý vůz se nebezpečně blížil k Zemi. Plameny zachvátily celou Zemi. Hořely lesy, od horka popraskaly skály, voda se vařila v mořích a řekách. Hynula zvířata, ptáci a ryby. Umírali lidé a celá města. Bohyně Země Gaia se modlila a prosila o ochranu u Zeuse, boha hromů a blesků a zároveň vládce všech bohů. Zeus porazil bleskem vůz Heliose, aby zachránil Zemi před zničením. Faetón s plameny v kudrnách problesknul oblohou a spadl na okraji ekumeny v dalekých severních vodách řeky Eridan.

„No jo,“ řekl Voloďa, „kolikrát jsi říkal, že hmota Faetónu převyšovala Zemi? Sedmnáctkrát?! Pak ovšem, pokud by Faetón úplně explodoval, byl by to natolik silný výbuch, že by to okolní planety Mars a Jupiter jednoznačně schytaly, včetně Země.“

„Naprosto správně,“ přikývl Sensei. „Jenže k tomu došlo bez výronu obrovské energie a Faetón zanikl ve ztracenu... To tedy znamená, že se adaptovaná formule Prvotního Zvuku

dostala do špatných rukou, přesněji do špatné hlavy. Získali moc nad mocí a zachtělo se jim experimentovat. Skončili. Potěšili svou posedlost velikášstvím.“ Sensei sklíčeně povzdechl, mlčel a pak pokračoval: „Čili nehledě na tak mocný rozvoj, díky němuž nás lidé z Faetónu výrazně předstihli, sehrál lidský faktor svou špatnou frašku. Proto, ač je to velmi smutné, jedna z nejkrásnějších planet naší galaxie, kterou obývala tak vyspělá civilizace, dnes neexistuje.“

„Nechápu. A proč se hmota srazila, co se tam stalo?“ nějak nemohl Ruslan proniknout do podstaty rozhovoru.

Sensei zopakoval:

„Lidská hloupost...“ Vysypal hrstku písku na zem a nohou ji urovnal s ostatními zrnky písku. „Co myslíte, proč se Archónti celá tisíciletí tak honí za tím, čemu se dnes říká Grál? Protože, až získají tu moc nad mocí, nebudou již potřebovat žádnou superzbraň k zastrašení obyvatel. S takovou dominancí Materiálného principu ve vědomí lidí, podobných Archóntům, je ani otevření dveří do skutečného světa Boha prostřednictvím Prvotního Zvuku nezastaví před realizací nízkých materiálních přání, před touhou po absolutní moci nad sebou podobnými.“

Nastala malá přestávka.

„Hm, ano,“ vložil se do toho Nikolaj Andrejevič, „nerad bych, aby se ta historie opakovala i na Zemi.“

„Všechno je v lidských rukou,“ zdůraznil Sensei. „Mohou planetu buď zničit a zemřít, nebo vzkřísit její prvotní podobu a nastolit zlatý věk.“

„Ale já, například, bych velmi rád žil ve zlatém věku. Jenže jak ho vytvořit, když je kolem takový nepořádek, špína, nespravedlnost. Co já sám mohu udělat?“ rozčileně se ptal Andrej.

„Velmi mnoho! Někdy závisí budoucnost lidstva na osobní volbě jediného člověka.“

„No pokud takový člověk stojí v čele nějakého vedoucího státu, pak s tím souhlasím. Ale co může záviset na mě? Vždyť jsem prostý člověk!“

„Všichni lidé jsou obyčejní, složeni z jednoho a toho samého materiálu. Ale v souvislosti s osobní volbou se jeden stane Hitlerem a jiný zase Buddhou. Takže pokud chceš žít v lepší společnosti, začni v první řadě se změnou u sebe, staň se Člověkem. Pohlédni dovnitř sebe, zamysli se, kvůli čemu žiješ v tomto světě, kdo ve skutečnosti jsi. Pohlédni čistým pohledem na okolní svět, bez clony Ahrimana. Starej se o čistotu svých myšlenek. Vyměň své pomlouvání za pochvaly, místo závisti se upřímně zaraduj z úspěchů jiného člověka, místo povrchních zlých hodnocení raději jdi a udělej pro jiného nějaký dobrý skutek,

jen tak, mlčky, nezištně. Místo toho, abychom přáli druhému něco špatného a toužili po jeho smrti, se s ním raději rozdělte o kousek svého chleba, přisedněte si k němu a promluvte si s ním o tom, co má každý na srdci, o životě, o Lásce, o Bohu. **Pusť paprsky svého dobra do světa, poděl se o čisté poznatky a mnohé duše se zahřejí jejich teplem. Hledíš a z jedné klidně i malé vaší jiskřičky vzplanou dvě. A tam, kde jsou dvě, objeví se i třetí. A bude-li takových jiskřiček hodně, rozhoří se skutečný plamen. Takže jeden člověk může vykonat velmi mnoho užitečného a dobrého! Ani si nedokáže představit, nakolik rozsáhlé budou jeho skutky a nakolik významná bude jeho práce vůči Bohu pro blaho vlastní duše.**

Snaž se pochopit, že kromě tebe jsou i jiní lidé, kteří chtějí stejně jako ty žít šťastně. Vždyť každý člověk, ať by byl sebehorší, má duši, i když třeba umlčenou, znetvořenou, ale má. A duše prahne po světlu, dobru, štěstí, radosti. Pokud odhodíme všechny zvyklosti a hlouposti, které nám vnucuje náš Materiální princip, a odhalíme duchovní kvality, budeme jednat tak, aby v naší společnosti převládalo duchovno, žádná sféra Lucifera nás nezastaví před duchovním průlomem, a tedy postoupení na vyšší stupeň rozvoje. Opakuji, všechno je v rukou lidí samotných!“

„Je to složité, ale možné,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

„Chtěl bych ještě dodat. Pokud by se všichni lidé na světě ve stejnou dobu alespoň dvakrát denně modlili za dobro a blaho všeho lidstva… ne za sebe, ale za ostatní. Každý se může modlit ke svému Bohu. V podstatě je jen jediný Bůh a lidské duše také usilují o stejnou věc. V případě, že jste ateisté, popřejte v tuto dobu upřímně, z celého srdce všem lidem dobro a štěstí. Kdo umí provádět meditace, ať medituje s čistým pocitem radosti a přeje všem dobro a hodně Lásky. Důležité je, aby to všechno probíhalo ve stejnou dobu, alespoň jeden allat denně,“ Sensei se poopravil, „což znamená 12 minut, v takovém případě vám můžu zaručit, že v průběhu následujících tří allatů, jinak řečeno 36 minut na světě nezemře žádný člověk.

„Chceš říct, že pokud se synchronizuje duchovní vzestup lidí, můžeme skutečně ovlivnit nejen sjednocení společnosti na duchovním základu, ale i na celý svět?“ s obdivem pronesl Nikolaj Andrejevič.

Více než to, pokud by lidé na celém světě alespoň dvakrát denně během 12 minut vysílali tento pozitivní impuls do vnějšího světa, svět by se mohl rychle změnit k lepšímu. A příroda by začala být k lidstvu mnohem shovívavější... V dnešní době lidé prožívají den tak, že ze sebe vydávají velké množství negativa – zlo, nenávist, touhu po pomstě. To nejsou jenom pouhé psychické emoce, je to především destruktivní ničivá energie. Všechno je v rukou lidí, zvláště teď, když se blíží období, ve kterém se ocitneme na Křižovatce.

„A co je to za období na Křižovatce?“

Křižovatka – je období, kdy se lidstvo rozhoduje, jakým směrem se vydá. Je to období velkých změn v přírodě, otázka osudu celé civilizace. Velmi bude záležet na každém z nás, protože každý člověk vědomě nebo nevědomě přispěje k této rozhodující volbě. V období Křižovatky bude samotný Rigden Djapo přítomen na Zemi. Toto je období, kdy bude znovu předán Svatý Grál. A jakým směrem se lidstvo vydá – cestou dobra nebo cestou zla – tedy kterou z cest si na této Křižovatce vybere, tam se velkou rychlostí požene. Pak bude velmi těžké tento proces zastavit nebo změnit jeho směr. Toto období nastane velmi brzo. Takže vy všichni, přátelé, budete svědky začátku světlé budoucnosti nebo smutného konce.

„Takže, v této době na světě bude přítomen samotný Rigden Djapo?“ zase upřesnil Viktor.

„Ano. A znovu bude dán Grál a lidstvo postaveno před volbu. Řeknu ještě více. Každý člověk bude mít díky přítomnosti Rigdena možnost napojit se na duchovní vlnu Vladyky Šambaly a „ukázat“ sebe jako duchovní bytost.

„Ale jak?“ se zájmem se zeptal náš kolektiv.

Vzhledem k tomu, že Rigden své pracovní meditace provádí dvakrát denně v 7.00 a v 19.00 středoevropského času (SEČ). Každý člověk, který v tuto dobu vykonává meditace nebo modlitbu nebo jenom vyzařuje do světa myšlenky plné upřímné radosti, dobra a Lásky, nezůstane samozřejmě bez povšimnutí. Jinými slovy, člověk, který se připojí a přiloží tak svou část dobra, tímto posílá svoji „osobní vizitku“ Rigdenovi. Koneckonců, ať chceme nebo ne, život fyzického těla uběhne rychle. A na konci životní cesty, kdy každý „svlékne“ svůj materiální obal, se setká s Rigdenem, který byl v různých dobách označován jako Soudce lidských duší. Ať se lidé v životě chlácholí čímkoli, tomuto setkání se jim vyhnout nepodaří. Otázkou jen zůstane, koho Rigden zná „osobně“ podle jeho duchovních skutků a kdo zůstane bez povšimnutí. Křižovatka je moc důležité a osudové období, a to jak pro každého zvlášť, tak i pro celé lidstvo.“

Sensei přestal vyprávět a Stas zamyšleně pronesl:

„Takže v 7.00 a 19.00 podle Greenwiche.“

„A jak je to podle Greenwiche?“ nechápal Andrej.

„To je dnes obecně přijatý světový standard počítání času. Na periferii Londýna leží město Greenwich, přes něž prochází smluvený tak zvaný nultý poledník. Povrch Země je podle dohody rozdělen na 24 časových pásů. Každý pás tvoří 15 stupňů délky nebo hodinu času. Čas v zemích rozprostírajících se na východ od Londýna a Greenwichského poledníku je napřed před Greenwichským středním časem a v zemích ležících na západ je zase pozadu.“

„A kolik to bude v Moskvě?“ nemohl se s tím Andrej vypořádat.

„Jestli bude v Greenwichi sedm hodin ráno, v Moskvě musíme připočítat tři hodiny, dostaneme tedy deset hodin dopoledne a úměrně deset hodin večer,“ vysvětlil Sensei.

„Nevím sice, jak kdo,“ zahučel Voloďa, „ale já osobně si takovou možnost duchovní pomoci nenechám ujít.“

„Správně!“ přikývl Žeňa. „Je potřeba udělat z meditace fyziologický zvyk!“

„Ano, to není jen cvičení těla,“ vyslovil se Nikolaj Andrejevič. „Řekl bych, že je to duchovní sebevýchova člověka, upevnění jeho morálních kvalit. Zdá se mi, že takové duchovní cvičení bude velmi aktuální pro jakéhokoli rozumně uvažujícího člověka.“

Viktor se zamyslel a s nadšením řekl:

„Počkejte, ale jestli bude sám Rigden na světě, znamená to, že ho budou moci spatřit mnozí! Tak to je skutečná šance dát o sobě vědět.“

Sensei se usmál a laskavě odpověděl:

„Spíš on uvidí mnohé. Jako se briliant ponořený do vody stane nenápadným, tak i Bódhi bude ve světě pro své okolí nenápadný. Pouze vysoce duchovní budou schopni spatřit v něm vyšší Podstatu. A je hloupé dávat o sobě vědět před duchovní osobností zrovna svou lidskou povahou. Mnohem viditelnější a důležitější je projevit se v prospěšných činech a čistotě svých myšlenek...“

Sensei nám již nedal možnost pokládat další otázky na toto téma a opět se vrátil k hlavnímu tématu.

***

Vrátíme se k rozhovoru o Grálu… Zpravidla ten, kdo byl držitelem této formule, rozumí se tady na Zemi v naší civilizaci, ji používal pro svoje osobní cíle sebezdokonalování, pro rozvoj sebe sama, tj. fakticky nevyužíval plnou sílu Prapůvodního Zvuku, protože to je obrovská zodpovědnost. Když člověk spouští formuli Prapůvodního Zvuku, začíná se projevovat tato super síla – fakticky, spojení Prvotního Lotosu a Allatu.

Tento Prapůvodní Zvuk se vyslovuje jakoby dovnitř sebe a při spojení Zvuku s Božskou částicí, které se říká duše, se děje něco jako vnitřní „výbuch“. Člověk to vnímá jako zvláštní vznícení, duchovní osvícení, které prožívá díky tomu, že se najednou přepojí z vlny svého vědomí na vlnu vědomí globálního – na dosud pro něj naprosto neznámou úroveň vnímání skutečnosti, která mu otevírá nové horizonty poznání a možností.

Přitom člověk i nadále zůstává na této kvalitativně nové úrovni vnímání. Začíná vidět to, z čeho se tento svět skládá, začíná chápat a uvědomovat si iluzi tohoto světa. Ale hlavní je, že v tomto stavu vědomí, anebo jinak řečeno ve „stavu prosvětlení“, se mu otevírá reálný svět Boha, může tento svět pozorovat. A nejenom pozorovat, ale pomocí Prapůvodního Zvuku může konečně opustit kolo reinkarnace a odejít do světa Boha. Formule Prapůvodního Zvuku je fakticky „propustka“ do světa Boha, do Nirvány, do ráje (můžete tomu říkat, jak chcete), a platí pro kohokoliv.

„Co to znamená pro kohokoli? Stejně jak pro světce tak i pro hříšníka?“ poněkud překvapeně poznamenal Viktor.

„V tom je smysl losování – každý má šance!“

„No pro světce to je pochopitelné. Ale pro hříšníka?“ pořád nemohl pochopit chlapec.

„ Světec i hříšník má duši. Jednoduše při aktivaci Prvotního Lotusu, a to je mocná duchovní síla, síla ze světa Boha, díky které se otevírají kterékoli dveře.

„Jak říkají věřící, člověku jsou odpuštěny všechny hříchy,“ upřesnil Viktor.

„Přesně tak. Jedinou otázkou je, jaké přání v době otevření této síly u člověka převažují.“

Nikolaj Andrejevič se také pokusil stočit rozhovor na momenty, které ho zajímaly.

„Takže, člověku se otevře kvalitativně nové vnímání světa.“

„Ano. Začne vidět to, co není přístupné ostatním lidem.“

„Ale, co to je to nové vnímání?“ nechápavě se zeptal Kosťa.

„No, můžu ti uvést primitivní, obrazný příklad pro pochopení. Představme si, že celý život žijeme ve svém domě a vůbec nikam z něj nevycházíme. Náš život se skládá z každodenních domácích záležitostí, v domě nejsou žádné informační zdroje, kromě komunikace s lidmi, kteří stejně jako my nikdy neviděli nic mimo zdi domova. A jednou dostanete klíč od vstupních dveří, o kterých jste ani nevěděli, že existují. Vycházíte ven, mimo hranice domova, a nečekaně zjišťujete, že tento dům není váš úděl, hranice vašeho života, ale že existují i jiné domy a mnohem lepší než ten váš. Objevujete, že jsou i ulice obytných domů, celá města a země na různých kontinentech. Ba co víc, existují různé planety, hvězdy, vesmír, který obývají různé formy života, které jste si ani nedokázali představit. Ale vám, na rozdíl od ostatních, je díky tomuto klíči dostupné nejen poznání tohoto Vesmíru, ale i přístup k Tomu, kdo ho stvořil v celé své slávě. A vy nejen že můžete nakouknout do vnitřní svatyně samotného Stvořitele, ale i zůstat v té věčnosti, ve světě Boha. A nejúžasnější na tom je, že pochopíte, že svět Boha je ten váš opravdový, odvěký Domov.

„Úžasné!“ zamyšleně pronesl Kosťa.

„Ale uvědomění si přítomnosti světa Boha – to ještě není zdaleka využití síly Prapůvodního Zvuku. Je to jenom objevení formule.“

„Co znamená objevení formule? Jak to mám chápat?“ se zájmem se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Východ to je delikátní záležitost. Ke každému poznání existuje vlastní skrytý klíč, a obzvlášť k tomuto… Ve skutečnosti, když se tyto poznatky poprvé předávaly lidem, všechno v nich bylo dosti jednoduché a jasné. Ale jakmile se do toho vložili lidé, kteří je zatajovali jeden před druhým, vzniklo z těchto poznatků takové klubko přechytralého vědění, že vyznat se v něm je dnes velmi těžké. Například, tady je jeden z „klíčů“ k objevení této formule, který se alespoň trochu přibližuje původním znalostem.

Sensei se na chvíli zamyslel a začal citovat:

„Nabývaje Hlasu posvátného, pamatuj si, že
Ode dneška každý tvůj den je zasvěcen Bohu
Jednomu z 33 vládyků, kteří mají přístup do Nirvány.
Dvanáctkrát stejně ve dni se mu ukloň
Sedmkrát bezhlasně řekni, aniž bys otevřel ústa,
Hlas tajemný Toho, Kdo stvořil vše,
Čí Podstata – Nesmrtelnost v Nirváně.

Když vkročíš Osvícený do třicátého čtvrtého,
Zvol si cestu: jít do Nirvány nebo zůstat tady.
Když zůstaneš ve světě, klaněj se sedm dní po sobě,
Dvanáctkrát stejně ve dni,
Sedmkrát nahlas řekni do světa
Hlas tajemný Toho, Čí Podstata – Nesmrtelnost v Nirváně.“

Když Sensei přestal vyprávět, nastalo dlouhé ticho.

„Cože?“ řekl nesměle Stas.

„Jedná se o jeden z klíčů, který " alespoň trochu se přibližuje původním znalostem?“ udiveně se zeptal Voloďa. A co teda představují ostatní klíče?“

Nikolaj Andrejevič se místo emocí naopak snažil, jak se říká, jít po horké stopě a vyznat se v tomto textu:

„To je kód! Přesně, to je sedmimístný kód klíče! 33, 12 a 7 v prvním případě. A 34, 7, 12, 7 v druhém!

„Doktore, zapomněl jsi spočítat řádky“, usmál se Sensei. v prvním případě sedm, v druhém - šest a celkem je jich třináct!“

„Hmmm“, kývnul Žeňa a směrem k doktorovi pronesl: „ Není to evropské myšlení, ale vý-chooodní!“

Nikolaj Andrejevič převedl zmatený pohled z Ženi na Senseie:

„ Není to kód?! A jak tomu mám rozumět? „Jednomu z 33 vládyků se ukloň…“, Sedmkrát bezhlasně řekni, aniž bys otevřel ústa, Hlas tajemný…“

„Ale skutečně,“ podržel ho Kosťa, „jak můžeme něco bezhlasně říct, aniž bychom otevřeli ústa? To je nereálné. Do toho je prostě něco šifrováno.“

„Je to reálné,“ řekl dobrácky Sensei. Ve skutečnosti je to jednoduché.

Podle původních Znalostí vyprávějících o objevení této formule Prapůvodního Zvuku si nejdříve člověk čte tuto formuli třiatřicet dní v duchu, tedy bez hlasu, dvanáctkrát denně se stejnými přestávkami mlčky medituje a v duchu sedmkrát opakuje tento Zvuk.

Po třiatřiceti dnech začíná tato formule člověka určitým způsobem ovlivňovat, což vede k mocnému energetickému vzplanutí a kvalitativním změnám v něm samotném. Jedinec se významně přetváří po duchovní stránce. Ve třicátý třetí den už je nejenom osvícen stavem vyššího Poznání, ale nachází se v tomto stavu pořád, tento stav je stabilní. Začíná vidět, poznávat a uvědomovat si skutečnost Boha. Toho, kdo objevuje formuli Prapůvodního Zvuku, zpravidla ho přestává tento přízemní svět zajímat, protože se mu otevírá svět jiný, vyšší. Člověku je dána tak zvaná „moc nad svým nitrem“.

Člověk se může spokojit s touto „vstupenkou“ do světa Boha, nebo ještě navíc získat „moc nad vnějším světem“. Za tímto účelem musí v průběhu následujících sedmi dnů po této třiatřicetidenní přeměně pročítat tu samou formuli podle stejného schématu, ale tentokrát už nahlas. V důsledku dojde k takové energetické transformaci, jež člověku otevře „moc nad vnějším“ tedy tímto světem. Člověk se stane držitelem síly, díky které je možné zasahovat a skutečně ovlivňovat přírodu, události a lidi, aniž by musel opustit svůj pokoj. Díky této síle získává člověk moc nad mocí v této pozemské sféře. Ale taková transformace vyžaduje i zvláštní Odpovědnost.

Z šesti případů v dějinách lidstva, kdy člověk vlastnil formuli Prapůvodního Zvuku, se lidé třikrát spokojili s dosažením osobního osvícení, aniž toužili po „moci nad vnějším světem“. A to je pochopitelné – když Člověk spatří to, co se mu odhalí, všechno ostatní prostě pomíjí a ztrácí svůj význam. I když v ostatních třech případech byla taky zapojena síla Prapůvodního Zvuku. A vždycky to byly ženy, které na sebe vzaly Odpovědnost za osudy lidí. Ony, dokonce po osvobození ze své biologické skořápky (těla), pokračovaly v duchovní spáse lidí, i když se samy ve skutečnosti nacházely mezi oním a tímto světem. A to se mimochodem v duchovní rovině cení mnohem více, než když se člověk, který takovou šanci dostal, omezí jen na cestu svého osobního sebezdokonalování. Ale i Odpovědnost je tu mnohem větší.

„To měl ale někdo štěstí," těžce si povzdechl Stas.
„Každý má Šanci", Sensei to pronesl nějakým zvláštním hlasem. A po krátké odmlčce pokračoval ve vyprávění: „Formule Prapůvodního zvuku se dávala v různých dobách. Abyste měli lepší představu, nakolik probouzí duchovní ezoosmosu lidí, kteří s ní přicházeli do styku, budu vám vyprávět příběh o jejích posledních použitích, přiblížený naší době. A vzhledem k tomu, že se to týká Ježíše, Marie, Agapita a templářů, myslím že pro vás bude zajímavé se dozvědět skutečnou historii těch dob, kterou dlouhou dobu skrývají Archóntové před lidmi.
Sensei se pohodlně usadil a začal vyprávět:
„ Takže popáté se vzorec Prapůvodního Zvuku dostal na svět díky Ježíši Kristu, a ten, jak musíme poznamenat, když pobyl na tomto světě a zhodnotil duchovní úroveň lidí, neurčoval to „losem", ale záměrně svěřil tuto formuli člověku, kterého považoval po duchovní stránce za nejvhodnějšího mezi všemi ostatními. Tímto člověkem byla Marie.

„Matka Ježíše?" upřesnil Ruslan.

„Ne. Ježíš to svěřil Marii Magdaléně, své jediné milované a nejoddanějšímu žákovi."

„Cožpak měl Ježíš ženu?" podivil se upřímně Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem."

„A kdo to byla ta Marie?" zeptal se tiše Slávek našeho Kosti.

„Nějaká kající se hříšnice," vysvětlil mu s vážným pohledem Filozof.

Náš psychoterapeut se usmál, díval se, jak chlapec odpovídá, nakabonil čelo a doplnil jeho krátkou řeč.

„V Ermitáži je takový obraz italského malíře 16. století, Tiziana Vecelliho. Nazývá se „Kající se Marie Magdalena"."

Sensei se smutně usmál, zatímco je poslouchal, a s jakýmsi odstínem zármutku pronesl:

„Marie Magdalena byla čistá jak duší, tak tělem, jako kapka ranní rosy ve svitu slunce Kristova. Ale jak je vidět, nenávist těch, kdo oslavovali pýchu Petra samolibého a znásobili moc Pavla-samozvance. Neboť tím jedem otrávili Pravdu u jejího samotného zdroje. Marie Magdalena byla a dodnes zůstává Pochodní na oltáři Lásky Krista."

„Ano?" zeptal se zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „Petra samolibého a Pavla samozvance? Zajímavé podání."

„Mám-li se čestně přiznat," řekl Viktor, „po pravdě, o Marii Magdaleně pořádně nic nevím. O Ježíšově matce jsem něco slyšel, ale o Marii..."

„Co o Marii, ale o Ježíšovi víš všechno jenom v hrubých rysech," přidal se k té společné vlně sebekritiky Stas. „Mimochodem, Sensei, pamatuješ? Jednou jsi nám sliboval, že nám povíš něco o životě Ježíše a o tom, jak z jeho Učení udělali náboženství."

„Ano, ano, ano!" zakýval Žeňa hlavou a v žertu několikrát zamával ukazováčkem. „I když mám sklerózu, tohle si pamatuju."

Sensei si pomalu dolil do svého šálku horký čaj a tajuplně při tom mlčel.

„Bylo by velmi zajímavé si to poslechnout," popíchnul „vývoj" rozhovoru náš psychoterapeut, když viděl Senseiovo váhání.

Ten si několikrát loknul čaje a promluvil:

„Jednou jsem to slíbil, to znamená, že vám to nyní budu vyprávět. Jen bych vás napřed chtěl upozornit na následující. **V lidském světě není všechno to, co se zdá černé, doopravdy černé. A ne všechno, co se zdá bílé, je bílé. Vnímání barvy je ovlivněno vnitřním světem.Čím je duše čistší, tím častěji vidí člověk pravé barvy tohoto světa. A čím více roste duchovně, tím více si uvědomuje, co ve skutečnosti znamená tento svět. Snahy o poznání pravdy jsou bezesporu chvályhodné. Ale pamatujte, že když rozšiřujete znalosti, násobíte také smutek.**

Naše mladá skupinka si vyměnila nechápavé pohledy, nevěděla, co tím chtěl Sensei říci. Ale starší chlapci pozorně poslouchali bez přerušování, proto jsme následovali jejich příklad a nechali otázky na potom.

Předtím, než začneme popisovat život Ježíše, se krátce zastavíme u života jeho matky – Marie, protože příběh jejího života se velmi liší od toho, co se dodnes v církevních legendách dochovalo. Marie byla dcerou řeckých emigrantů, kteří žili na severu Palestiny v Galileji, v městečku, které se jmenovalo Kana. Balo umístěno na západ od Tiberiadského jezera v nádherném místě na úpatí hor. Chtěl bych poznamenat, že v té době byla populace v Galileji docela smíšená, zde žilo jak hodně Féničanů, Arabů, Syřanů a také Řeků. Když byly Marii tři roky, stala se sirotkem. Sousedé ji dali do zvláštního sirotčince, který se nacházel v té době ve velkém centru – ve městě Tiberiada na břehu Tiberiadského jezera. Tam prožila jedenáct let.

Když bylo Marii čtrnáct, byla prodána osmdesátiletému starci Josefovi. Ten si ji koupil jako služku do svého hospodářství, vůbec si ji nevzal za ženu, jak se to nyní tvrdí. Navzdory dnes rozšířenému názoru, byl Josef zámožným židem. Žil ve městě, které se nacházelo několik kilometrů od místa, kde mnohem později vzniklo dnes proslavené město Nazaret. Josef byl vdovec. Společně s ním žili i jeho dospělé děti.

„A jak se Josef živil? Byl tesařem?" se zeptal Viktor.

„Ne. Byl to obchodník. Podle židovské tradice každý mladý muž by měl ovládat nějaké řemeslo, aby si mohl nadále zajistit vlastní živobytí. A Josef v tomto ohledu nebyl výjimkou, v mladém věku se naučil řemeslu tesaře. A tak, Marii využívali v hospodářství jako otrokyni. Když jí bylo sedmnáct let, „majitelé“ si všimli, že je těhotná. Josef ji vyhnal z domu, aby svoji rodinu nezatahoval do bohapustých řečí a do hanby. Tajně, aby to sousedé nezjistili, vyvezl Marii dál za město a nechal ji na cestě.

„Samotnou?!“ řekla Taťána zděšeně.

„A navíc ještě těhotnou,“ připomenul jí Kosťa.

„Těhotnou? A s kým?“ zeptal se Ruslan.

Stas se obrátil k Ruslanovi a s úsměvem podotkl:

„Už jsi něco slyšel o neposkvrněném početí?

„A ty tomu věříš?“

„No, to již není takový mýtus,“ vmísil se do jejich rozhovoru Nikolaj Andrejevič, zřejmě proto, že Sensei během jejich diskuzí mlčel. „V nejzazším případě, věda dospěla k potvrzení, že při určitých vnějších vlivech se ženské vajíčko může nitroděložně dělit a vytvořit normální plod.“

„Při určitých vnějších vlivech?“ zeptal se s úsměvem Žeňa a hned nadšeně potvrdil: „Při určitých vnějších vlivech samozřejmě může. Kdo by o tom polemizoval!“

Zatímco se kamarádi pokoušeli zakrýt své úsměvy, Nikolaj Andrejevič se ohradil:

„O tom nemluvím. Ohledně daného problému se dělaly určité lékařsko-biologické výzkumy na zvířatech. Když samice ozářili radioaktivním zářením, způsobilo to dělení vajíčka a vytváření plodu samo o sobě. To v jistém smyslu nepřímo potvrzuje možnost vývinu těhotenství v panenském organismu. A přihlédneme-li k tomu faktu, že je v těch místech, mám na mysli Palestinu, plno jezer se zdroji radonu...“

„Radium?!“ Žeňa se pokřižoval.

„Ne radium, ale radon,“ opravil ho Nikolaj Andrejevič. „To je radioaktivní chemický prvek, který patří mezi vzácné plyny. A radium patří ke kovům alkalických zemin. Mladíku, chemii jste se ve škole učili?“

„Vždyť on ani takové slovo nezná,“ odpověděl vtipně místo něj Stas a díval se, jak se Žeňa škrábe za uchem.

„Jak bych neznal? Znám!“ namítl kamarád. „Dokonce si pamatuju i první zákon laboratorních cvičení.“

„A jaký to je zákon?“

„Jak jaký? Horká baňka vypadá naprosto stejně jako chladná.“

Kolektiv se rozesmál a Viktor vesele pronesl:

„No, to co chceš, to nezapomeneš.“

Nikolaj Andrejevič viděl, že Sensei popíjí čaj a mlčky sleduje vtipy chlapců, a pospíšil si, aby znovu začali s přerušeným rozhovorem.

„I když, pokud je mi známo, o neposkvrněném početí Marie se dodnes vedou spory. Verze se objevují nejrůznější, od vědeckých předpokladů a možností partenogeneze až k takové lidské sentimentalitě, že Marie počala se zběhlým římským vojákem jménem Panter.“ Pak již přemýšlel mnohem tišeji a, jako by pochyboval, pokračoval: „Ačkoli Panter nebo Pander je možná pouze předělání řeckého slova „parthenos”, znamenajícího „panna“...“

„A doopravdy, s kým Marie ve skutečnosti počala?“ zeptal se Ruslan a široce se usmíval.

Všichni s neskrývanou zvědavostí pohlédli na Senseie. Avšak na jeho tváři nebyl ani náznak úsměvu. Jeho pohled nebyl ani plný smutku, ani odsouzení.

„Ach lidi, lidi,“ hořce začal. „Cožpak je to tak důležité?! Opravdu je početí Ježíše důležitější než to, kým On byl? Důležitější než jeho Učení? Vždyť On je výtvorem Boha, On je Synem Božím. Cožpak je smysl v Jeho těle, do něhož se dostal? Vždyť mnohem důležitější je, Kdo byl v tom těle a Pravda, kterou přinesl na tento svět.“

Po těchto slovech, jež pronesl s takovou vnitřní bolestí, všichni utichli a zatajili dech. Vášnivě hořící pohledy rychle vyhasly a pokoušely se zahanbeně skrýt před pohledem Senseie, který jim pronikal až do hloubi duše. Dokonce i já, ačkoli jsem se neúčastnila té diskuse, jsem pocítila jakousi vnitřní stísněnost, zvláštní vinu kvůli svým přátelům i kvůli sobě, dokonce i kvůli celému lidstvu, kvůli tomu, že my, lidé, možná usilujeme o Světlé, ale to Živočišné je v nás ještě stále silné. Jak se říká, snažit se ještě neznamená být.

Sensei nečekaně narušil to příšerné tíživé ticho:

„Jen ten, kdo není schopný postihnout více, se zabývá malichernostmi.“

Jen co to dořekl, opět se odmlčel. Pohlédl stranou a těžce vzdychl. Po krátké pauze znovu pokračoval ve svém vyprávění harmonickým a klidným hlasem, jako by před tím ani neodbočil od tématu.

Marie porodila Ježíše nedaleko od Tiberiady. A první, kdo přiběhl na výkřiky rodičky, byli pastýři, kteří nedaleko hlídali stáda ovcí. Právě díky jejich včasné pomoci Marie spolu s novorozencem přežili. Své děťátko pojmenovala řeckým jménem Ježíš, což znamenalo „Spasený“ a ne „Spasitel“, jak se toto jméno začalo vykládat mnohem později.

„To znamená, že Ježíš se nenarodil v Betlémě?“ s podivem se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Ne. Pověsti o tom, že se Ježíš narodil v Betlémě, se začaly objevovat tehdy, když se Učení Ježíše proměňovalo na náboženství. A protože se touto otázkou zabývala nejvyšší vrstva židovských žreců, pak byl i text příslušně přizpůsoben. Podle jejich starých psaní, měl Mesiáš pocházet z rodu krále Davida. A Betlém se považoval za „Davidův hrad“. A celý náboženský příběh o Ježíši vycházel z této židovské domněnky.“

„To jsou teda věci!“

Dnes náboženství předkládá příběh Ježíše tak, že údajně už v té době mnozí lidé ještě před narozením Ježíše věděli, Kdo to je. Ve skutečnosti se v jeho pozemském osudu všechno odehrálo tak jako v životě Syna Člověka. Mnohé v životě Ježíše bylo náhodné, jak to označují lidé. Ale když se na to podíváme, byla to opravdu náhoda? Vždyť Boží skutky zůstávají pro člověka tajemstvím. Pomoc, kterou dává, je na první pohled neviditelná.

Podle měřítka lidí, kteří si mnohdy neuvědomují dostatečně silně příčinnou souvislost jevů a pravé motivy různých událostí, se mnohé děje náhodně. Náhodně zabočíš do jiné ulice a potkáš známého, kterého jsi dávno neviděl, ale je nutné, abys ho viděl právě teď. Náhodou ses ocitnul v jiném městě a našel jsi tam svoje poslání. Náhodou jsi pomohl člověku a ten se o několik let později zcela náhodou ocitl v potřebnou chvíli vedle tebe a zachránil ti život.

To stejné se stalo i v osudu Ježíše. Marie, která se po porodu zotavila díky starostlivosti pastýřů, kteří jí náhodou zachránili. Však za několik dní po porodu znovu přišla do Tiberiady už společně s dítětem. Když prosila o almužnu, opět „náhodou“ k ní přišel starší Řek jménem Ambrož. Dal jí almužnu, zeptal se jí na život a vzal ji společně s dítětem sebou do Egypta, kde potom Ježíš žil spolu s matkou u tohoto neobyčejného člověka a kde dostal dobré vzdělání.

„Neobyčejného člověka?“chytil se za slovo Stas.“ „Jak tomu máme rozumět?“

Byl to samotný Mežanin, tedy člověk, který měl bezprostřední přístup do Šambaly.

„To je teda! A tomu se říká „náhodné“ setkání? Nikdy tomu neuvěřím!“ s úsměvem řekl Žeňa.

„No, nejenom Archóntové se připravovali na příchod Ježíše do lidského světa,“odpověděl Sensei.

„ Ambrož? Zvláštní jméno. Nikdy jsem neslyšel,“ tiše řekl Slávek Kosťovi.

„ V překladu z řečtiny, Ambrož znamená „nesmrtelný“ jako mimochodem poznamenal Sensei a pokračoval příběh:

„Když měl Ježíš dvanáct let, poprvé si uvědomil svou Podstatu a to, Kdo opravdu je. V té době už ovládal nejen určité duchovní praktiky, ale také celkem široké znalosti z filozofie, gramatiky, skutečné historie a některými exaktními vědami. Znal několik jazyků a

měl výjimečné lékařské dovednosti, v čemž se spojoval Jeho neobyčejný dar uzdravování a znalosti z tisícileté lékařské praxe Starého Egypta. V tomto věku už věděl, Kdo je, proč je zde a co musí udělat.

„Tak teď je to jasné, proč tak usilovně tají mladé roky Kristovy“ zamyšleně řekl Nikolaj Andrejevič .

V souvislosti s tím, že Ježíš musel jít na Východ, vrací se s matkou do Palestiny. Po cestě potkávají chlapce, který byl vrstevníkem Ježíše a byl sirotkem. Jmenoval se Jan. Je to ten samý chlapec, kterého později ve spisech nazvali Předchůdce.

Marie a Ježíš berou chlapce s sebou. Ježíš a Jan se velmi spřátelili a byli jako bratři. Prakticky dva roky, které strávili v rodišti matky, Ježíš učil Jana a zasvěcoval jej do duchovních znalostí. Ve čtrnácti letech Ježíš nechává matku v péči Jana a odchází na Východ společně s obchodní karavanou .

„Do Tibetu?“ zajímal se Voloďa a soustředěně poslouchal Senseie.

„Ne, o něco dále , do hornatého Altaje.“

Voloďa se udiveně podíval na Senseie s nevyslovenou otázkou na ústech. Na což ten odpověděl:

„Musel tam být.“

„A proč?“

Teď se Sensei podíval na Voloďu s neskrývaným překvapením. Tento pohled byl očividně srozumitelnější než sama odpověď.

„Aaa,“ se vzpamatoval Voloďa a živě dodal „Rozumím!“

Sensei nesoustřeďoval pozornost na takovém, pro nás zajímavém místě a pokračoval v příběhu:

„Na zpáteční cestě navštívil Čínu, Indii a další východní země. Takže do Palestiny se Ježíš vrátil, když už mu bylo prakticky třicet let. Jan se v té době už aktivně věnoval kázání. Měl skupinu svých následovníků a samozřejmě jim často vyprávěl o Ježíši. A když se Ježíš vrátil z Východu, mnozí ze skupiny Jana jej následovali. Jedním z prvních učedníků, které si vzal Ježíš byl Ondřej. Ten samotný Ondřej První povolaný.“

„A co Petr? Není náhodou, že je Petr považován za prvního z apoštolů? Zřejmě si na to vzpomněl a snažil se ujasnit Nikolaj Andrejevič.

Sensei si dal několik doušků čaje a klidně odpověděl:

„No, je to církevní legenda. Ve skutečnosti tomu tak není. Kromě toho, že **Ježíš nikdy nezval Petra mezi své učedníky a nikdy ho neprohlašoval poslem svého Učení, jinak řečeno za apoštola, zejména prvního apoštola!**

„Počkej,“ snažil se pochopit Nikolaj Andrejevič. A co zmínka v Novém zákonu, že Ježíš uviděl Petra, který chytal ryby spolu s bratrem Ondřejem a pozval je sebou, aby z něj udělal „lovce člověků“?“

„Bible a zejména Nový zákon byly psány s velebením autority Petra a Pavla na pozadí činů Ježíše. Přečteš-li si pozorně knihy Nového zákona, kromě už známých čtyř Evangelií, pak pochopíš, že se vše vykladálo s vyvýšením jejich autority a dogmatů. Proč? Jde o to, že ti, kteří stavěli na Učení Ježíše náboženství, měli zejména mocenské cíle, prostě pro ně bylo výhodné vyvyšovat tyto osobnosti na pozadí Ježíše. Ale jejich dogmata upevňovala člověka ve hmotě a nedělala z něj duchovně svobodného, jak to kázalo pravé Učení Ježíše Krista.“

Sensei chvíli mlčel, patrně poskytoval našemu kolektivu možnost pochopit, co jsme slyšeli.

„Hm, pro to, aby člověk mohl prohlásit něco podobného, jsou potřeba závažné důvody,“ řekl zaujatě Nikolaj Andrejevič a očividně si přál poslechnout si od Senseie víc.

„Důvodů je víc než dost. Jednoduše nezaujatě pohlédni do historie, kým byl Petr a kým Pavel. Zanalyzuj to, porovnej a sám pochopíš.“

„Dobrý návrh,“ ozval se Nikolaj Andrejevič a s úsměvem dodal: „ale ještě než vezmu knihovnu útokem, bych si rád poslechl tu historii od tebe.“

„Jak račte,“ pokrčil Sensei rameny. „Když jsme to téma již nakousli, vyložím vám tedy vše pěkně popořádku. Začneme Petrem... Ve skutečnosti tomu člověku neříkali Petr, ale Šimon bar-Jóna, což znamenalo Šimon syn Jóny. Ne nadarmo ho nazývali synem Jóny, ta přezdívka byla pro danou dobu normální. Jde o to, že Ondřej byl jeho nevlastní bratr...“

„To vcelku ano,“ souhlasil tiše Nikolaj Andrejevič, „o tom jsem jaksi nepřemýšlel. Vždyť Ondřej, to je ryze řecké jméno...“

Ale poněvadž Nikolaj Andrejevič mluvil tak, jako by spíš jen přemýšlel nahlas, Sensei se nenechal vyrušovat a vyprávěl dál.

„...Šimon byl Galileján a pocházel z vesnice Betsaida. Než se setkal s Ježíšem, byl již ženatý, měl dvě děti a pracoval jako rybář na Tiberiadském jezeře.“

„Zas to jezero,“ postěžoval si v žertu Žeňa. „Sensei, nezmiňuješ ho poprvé. Pouč mě, kde se nachází?“

„To mohu,“ řekl dobrácky Sensei, „představ si východní pobřeží Středozemního moře, řeku Jordán, která teče podél pobřeží. Tiberiadské jezero se nachází zrovna v severní části

Palestiny, na řece Jordán. Mimochodem právě toto velké jezero v minulosti nazývali Galilejským mořem, Genezaretským jezerem, Tiberiadským jezerem, „mořem“ Kinneref. Podobou čímsi připomíná zanechanou stopu, jako by otisk levého chodidla směrem na sever. Takže teď, když hledíš na mapu, už nezabloudíš,“ řekl s úsměvem Sensei a pokračoval v přerušeném vypravování. „Tak tedy, o Ježíšovi poprvé slyšel od svého mladšího bratra Ondřeje, který tehdy ještě patřil do společnosti následovníků Jana Křtitele. No, a když se Ondřej dostal mezi žáky k samotnému Ježíši, poprosil ho Šimon, který byl zaujatý Ondřejovým vypravováním o Ježíšových zázracích a uzdravování, aby ho k Němu zavedl. Přál si vidět všechny ty zázraky na vlastní oči a, pokud by to bylo možné, také se jim naučit. Ten samozřejmě jeho přání splnil. Ale... Šimon a Ondřej byli naprosto odlišní. Ondřej byl laskavý, upřímný, štědrý, velkorysý. Disponoval tedy těmi vlastnostmi, díky nimž se stal i žákem Ježíše. Šimon byl naprostým opakem, byl mimořádně sobecký, ziskuchtivý, panovačný a máloduchý.“

„Taková charakterová protichůdnost se často objevuje v rodinách,“ opět tiše poznamenal Nikolaj Andrejevič a naslouchal Senseiovi.

„A teď si taky představ, jak se k informaci o Ježíšovi oba postavili. Jestliže byl Ondřej upřímně uchvácen, když vyprávěl o Ježíšovi, dojatý Jeho Velikou Duší, Šimon byl uchvácen právě tou silou vlivu, kterou ten člověk disponoval, když „donutil“ takové lidi jako Ondřeje, aby se před ním chvěli. Cítíte ten rozdíl v lidských přáních a touhách?“

„A to zásadní!“ přikývl náš psychoterapeut.

„Jestli Ondřeje ohromovala právě duchovní Podstata Ježíše, jeho schopnosti léčit duši i tělo, pomáhat lidem, Šimon vycházel ze svých egoistických pohnutek a přál si naučit se to, co měl Kristus, kvůli vlastnímu prospěchu a slávě. A tak hned první den, kdy přišel Šimon ke Kristovi, na něj Ježíš pohlédl, spatřil podstatu a přání toho člověka a nazval ho „Ki fa“, což v překladu znamená „kámen“. Avšak ne ve smyslu, v jakém to interpretovali později – na němž si Kristus přál založit Svou Církev. Byl to právě kámen, jako podstata Šimona. Neboť stejně jako se dnes říká „má srdce z kamene“, i tehdy existovalo něco podobného - „zkamenělé srdce“. Tehdy se „kámen“ považoval za nástroj lidského opovržení a odsouzení, a to kvůli všude rozšířenému trestu smrti ukamenováním. Tak tedy Ježíš spatřil v Šimonovi, jenž si cenil Ježíše z pozice svého Materiálního principu, kámen lidského opovržení a odsouzení. Jelikož tedy viděl do lidských srdcí, nazval ho „Kifa“ a tak ho nazýval od jejich prvního až do posledního setkání.“

Stas ho zaujatě poslouchal a zeptal se:

„Takže ho Ježíš vyhnal?“

„Ale co tě nemá," odpověděl srdečně Sensei. „Ovšemže ne. Vždyť je to Ježíš! Kromě Jeho opravdových žáků za Ním chodili různí lidé. Jedni proto, aby si prostě poslechli hřejivá, laskavá slova Ježíšova. Jiní, podobně jako Šimon, si tajně přáli naučit se ty zázraky. Dokonce byli i tací, kteří se podle rozkazu mocipánů zapojili do skupiny Jeho stoupenců, aby sledovali všechny skutky a přesuny Ježíše."

„Opravdu mocipány zajímalo Ježíšovo Učení?" informoval se ironicky Viktor.

„I Učení, i Ježíšova osobnost, hlavně po tak na tu dobu odvážných prohlášeních Jana Předchůdce."

„A Ježíš věděl o těch lidech v jeho okolí?"

„Ovšem. Vždyť to byl Ježíš!"

„Toto věděl a mlčel?!" zeptal se Kosťa a byl opravdu na rozpacích.

Sensei pohlédl na chlapce a řekl:

„Nebudeme teď předbíhat událostem a budeme postupovat pěkně popořádku. Teprve tehdy pochopíte lépe podstatu Ježíšových činů, které později globálně ovlivnily historii celého lidstva. Tak tedy Kifa, dokonce i když se mu dařilo účastnit se tajných besed Ježíše s jeho pravými učedníky, se pokoušel logikou a rozumem pochopit to, co lidé vnímali duší. Kifova přání vycházela z materiálních pohnutek a tužeb. Proto Ježíšovo učení chápal špatně, zato mu ale lichotilo, že se nacházel ve společnosti takové Osoby, která se mezi lidmi těšila takové slávě a úctě. Toužil naučit se od Ježíše všechno, co by mu následně mohlo přinést slávu a peníze."

Nikolaj Andrejevič se zamyslel a zaraženě se zeptal:

„A proč říkáš „praví učedníci Krista"? Kdo to byl? To bylo těch dvanáct lidí, kteří jsou uvedeni v Evangeliích?"

„Proto také říkám, že ne všichni, které později připisovali k Jeho učedníkům, když vytvářeli patriarchální náboženství, byli takoví. Do skupiny pravých Ježíšových učedníků patřili jak muži, tak ženy. A byla to neobyčejná skupina, panovala v ní atmosféra svobody a rovnoprávnosti. Byla to skupina vytvořená podle vzoru vnitřního kruhu Imhotepa. A navíc, právě žena – Marie Magdalena – byla první mezi Kristovými žáky, kterou On nazval příjemcem Jeho Učení, svým Poslem, což v řečtině zní jako apostolos."

„Chceš říct, že Marie Magdalena byla prvním apoštolem?!" zeptal se udiveně Nikolaj Andrejevič, očividně šokovaný podobným sdělením. „Myslel jsem..."

„Tos nemyslel," řekl Sensei tiše, ale srozumitelně, jako by se tím snažil říct víc, než říkal. „To tě přiměli tak přemýšlet. Dali ti připravené informace s označením příkladu hodného následování a tys je přijal, nesmlouvavě, dokonce jsi ani nepronikl do podstaty toho,

co se událo. Ale stojí za to sundat si klapky z očí a uvidíš to, co se událo, z naprosto jiného zorného úhlu, spatříš celý výjev.“

„Možná ano,“ souhlasil s ním Nikolaj Andrejevič.

Rozhovor na chvíli utichl. Taťánu patrně trápila zvědavost a tak se hned zeptala:

„A jak se Ježíš seznámil s Marií Magdalenou?“

Když se Ježíš vrátil z Východu, často navštěvoval různá města u břehů Tiberiadského jezera, včetně města Migdal-el, kde žila Marie. Toto starobylé město leželo na cestě mezi Kopernaumem, kde Ježíš často pobýval, a Tiberiadou. Mimochodem, pozůstatky Migdal-elu se dochovaly do současnosti. Dnes tam ale stojí malé městečko Mejdel. V Migdal-elu se Ježíš setkal s Marií, která pak byla pojmenována Magdalena. Ještě jednou, jak už jsem říkal, nebyla ani zbloudilá ani „posedlá sedmi běsi“, ze kterých ji údajně vyléčil Ježíš. Pokud někdo měl běsi závisti, lži, pýchy a pokrytectví, tak ti, kteří při tvoření náboženství pomlouvali pannu Marii z Migdal-elu. Ve skutečnosti byla čistá, krásná, chytrá, nezištná a milosrdná. A ačkoli Marie pocházela z celkem bohaté rodiny, dobrovolně se vzdala všech privilegií a vysokého postavení ve společnosti kvůli tomu, aby byla s Ježíšem a mohla mu pomáhat.

„A proč ji pojmenovali Magdalena?“ zeptal se Kosťa.

Nikolaj Andrejevič opatrně přednesl svoji domněnku:

„Pravděpodobně jí takto pojmenovali podle názvu města Migdal-el, ve kterém žila.“

„Vůbec ne,“ namítl Sensei. „Je to všechno mnohem vážnější. V Evangeliu podle Matouše (v kapitole 16 verš 13-26) se zachoval námět, který byl vytvořen na základě skutečné události. Pouze jejím hlavním hrdinou nebyl Petr, ale Marie. Ježíš se nějak zeptal svých učedníků za koho Jej považují. Učedníci odpověděli, že za Učitele. A pouze Marie pochopila, že v tu chvíli otázka vycházela z Jeho Podstaty a odpověděla „Ty jsi Ježíš, Syn Boží“. A tehdy jí Ježíš řekl: „Blahoslavená jsi, Marie, protože ne tělo a ne krev ti to zjevili, ale Můj Otec, který je na nebesích. A pravím ti: ty jsi Magdala Církve Mé a brány pekelné ji nepřemohou“. Právě od té doby začali Marii říkat Magdalena. A není to vůbec proto, že byla z města Migdal-el. Jednoduše v aramejštině magdala znamená „věž“. Pro zasvěcené lidi jsou „Magdala Církve Ježíše“, „Věže Šambaly“, „Sloupy Víry“ podobné pojmy, které označují zvláštní lidi, kterým jsou odhaleny a svěřeny znalosti Šambaly. V různých dobách, v různých jazycích se tito lidé označovali různě, ale podstata se tím nemění. Staří Slované je například označovali jako „Věže“, což znamenalo „Sloupy Znalostí“, to samé jako „Věže Šambaly“. A to ne náhodou, dokonce dodnes si slovo „Věž“ zachovalo ve svém označení u různých národů na první pohled takové pojmy jako „stožár“, „znalý“, „zasvěcený“. Takže pokud hovoříme o Marii Magdaleně, pak ona byla právě tím nejbližším učedníkem, kterému Ježíš nejenže svěřil

tajné znalosti, ale předal i to, co dnes lidé označují jako „Grál“, v podstatě adaptovaný vzorec Prapůvodního Zvuku. A to jsou právě ty „klíče od Nebeského Království“, o kterých Ježíš řekl: „Dám ti klíče od Nebeského Království; a cokoli svážeš na zemi, bude už svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude už rozvázáno v nebi.“

* * *

„Takže se stalo, že v Evangeliích Věž Kristovou nahradili Petrem?“ zeptal se zachmuřeně Voloďa.

Sensei pouze pokrčil rameny a poněkud zasmušile dodal:

„To je pouze dílo člověka...“

Ale ani to nestihl dokončit a už ho zavalily otázky.

„Ne, a proč vyměnili Marii za Petra, jaký to má důvod?“

„A kam se poděl Grál?“

„Je pravda, že Petr třikrát zradil Krista?“

„Kdyby třikrát,“ řekl káravě Sensei. „Kifa je Kifa. Dokonce i tu noc, kdy lidé Pontia Piláta křísili Ježíše a Kifa si myslel, že je mrtvý, nabízel Marii Magdaleně peníze, aby si od ní koupil „klíče od království nebeského“, to tajemství, které jí Ježíš předal na poslední večeři, a současně i apoštolskou důstojnost spolu s prvenstvím mezi apoštoly. Za to ho Marie obvinila, že si myslel, že „lidským může sáhnout na dar Boží“.“

„No ano, řešil to s horkou hlavou,“ zakoktal Žeňa.

Andrej Senseie zcela nepochopil:

„Tak on tedy usiloval „lidsky“. Tak tomu rozumím?“

„Ani náhodou,“ ohradil se Sensei. „Jedná se o to, že Ježíš ve svém Učení rozdělil chápání podstaty člověka na Božskou a Lidskou, stejně jak my ho dělíme na Duchovní a Materiální princip. Proto mluvil on i Jeho učedníci takto a používali slovo „lidský“ ve smyslu materiální.“

„A co je to ta apoštolská důstojnost?“ položil Jirka otázku. „Co je to, nějaký dokument?“

„Ne,“ odpověděl Sensei. „Za apoštolskou důstojnost se považuje připojení se k Duchu Svatému přiložením rukou. Když Ježíš konal zázraky při léčení, zpravidla přikládal ruce na hlavu člověka. A ten člověk se skutečně uzdravil. Tento skutek nebyl žádným rituálem, v jaký ho mimochodem přetvořili později. Ježíš jednoduše pomocí čaker rukou působil na energii člověka svou osobní duchovní silou. A kromě toho, někteří Jeho učedníci z řad skutečných

apoštolů mohli rovněž léčit lidi, jelikož jejich vnitřní víra byla čistá a jejich duchovní síla veliká.

A Kifa se svou lidskou naivitou rozhodl, že si tento dar od Marie koupí. Neboť, jak v chápání Ježíšových učedníků nebylo nic nemožné pro člověka s velkou vírou, tak v chápání Kifových nebylo nic nemožné pro člověka s velkým finančním obnosem. Ovšemže se od Marie vrátil, aniž by získal to, co si přál, a navíc ještě hodně rozlícený. Dříve se k ní choval chladně, žárlil na její prvenství ve společnosti Ježíše, nyní ji zcela nenáviděl.

Po této příhodě se mezi Kristovými učedníky a stoupenci objevil termín „svatokupectví“, označující lidi, kteří si za peníze přáli získat apoštolskou hodnost a důstojnost kvůli vlastní slávě, moci a prestiži. Tento termín se v lidové řeči natolik uchytil, že již mnohem později, ve středověku, nazývali svatokupectvím kupování a prodávání církevních hodností, což mimochodem existuje ve skryté podobě dodnes. Ve středověku, kdy byla politická moc náboženství založeného na základě Učení Ježíšova silná, se svatokupectví stalo kdo ví jestli ne hlavním zdrojem příjmů papežů a králů.“

„Zdrojem příjmů?“ zeptal se Voloďa posměšně.

„Ano. Za papežů se objevuje takzvaný „příspěvek svatého Petra“ – zvláštní daň „svaté stolici“. Došlo to dokonce až do takového absurdna, že ve 12. století vymyslel a zavedl papežský úřad speciální listiny – odpustky (z latinského slova indulgentia – „milost”). Díky nim člověk za určitou sumu, vloženou do papežské pokladnice, získal důkaz o odpuštění konkrétního hříchu, nebo dovolení na vykonání jakéhokoli přestupku či hříchu.“

„Čili to byl v podstatě otevřený obchod s přestupky realizovaný svatou stolicí,“ uzavřel to Nikolaj Andrejevič.

„Ano. A navíc byla ve středověku stanovená „sazba“ naprosto na všechno, počínaje různými druhy vražd, konče krvesmilstvem, „hříšným soužitím“ a tak dál.“

„Zajímavé, a jak to upravili právnicky?“ položil Viktor, náš specialista na jurisprudenci, kuriózní otázku. „Co, to mohli psát tak otevřeně?“

„No psali to tak: „Jestli někdo zabije otce, matku, bratra, sestru, ženu či příbuzného obecně, očistí se od hříchu a zločinu, zaplatí-li 6 grošů“. Krvesmilstvo se cenilo na 4 tourské libry, sodomie a zoofilie na 36 tourských liber a tak podobně.“

„Takže tyto církevní odpustky fakticky podněcovaly přestupky?!“ velmi se podivil Viktor tomu, co slyšel.

Sensei ještě doplnil:

„Podobná praxe se uplatňovala celá století a odůvodňovali ji tím, že katolická církev disponuje jakousi rezervou dobrých skutků, které vykonali Ježíš, panna Marie, apoštolové a

svatí. A tyto dobré skutky mohou pokrýt hříchy lidí. Obchod s odpustky byl masový. A tak to došlo k tomu, že těmi „nejnevinnějšími“ byli bohatí a chudáci ti, kteří neměli na „příspěvek svatého Petra“...“

„...byli bez viny vinnými,“ dokončil větu Viktor.

„Přesně,“ přikývl Sensei.

Po takovém sdělení to v našem kolektivu zahučelo jako v úlu.

„No teda!“

„To je mi teda pěkný „svatý příspěvek“!“

„Ach ten Petr, ach... Jóny syn,“ řekl v žertu Žeňa.

„No, co naděláš,“ dodal unaveně, leč s úsměvem Sensei. „Jaké jsou skutky člověka, takové jsou i jejich následky.“ Chvíli posečkal a potom pokračoval zas ve svém vyprávění: „Po Ježíšově odchodu se Kifa poněkud ztratil v koloběhu životních událostí. V tu dobu duchovně probudilo Učení Ježíšovo mnoho lidí, jejichž část nejenže si otevírala cestu k Bohu, ale osvobozovala se také od strachů své existence, nacházela duševní klid a svobodu. Takoví lidé, skuteční následovníci Kristovi, se stávali nebezpečnými pro panskou moc, neboť se nikoho nebáli, neschvalovali nad sebou žádnou moc, ani biskupy, ani velekněze, ani prokurátory, ani žrece. Věděli, že nad nimi je pouze Bůh, věděli, že tento život je dočasný a je jim dán pro duchovní růst, aby vystoupili zpod nadvlády materiálna a přestoupili do naprosto jiného světa – světa věčnosti, světa Boha. Ale byla tu i další kategorie lidí, podobná Kifovi, která, i když chodila za Kristem, chápala Jeho slova po svém, nechávali je proniknout prizmatem svého Materiálního principu. Kifa sice strávil s Ježíšem dostatečně dlouhou dobu, ale nic, co podle sebe považoval za důležité, a zejména ty zázraky, které vykonával Ježíš, se nenaučil. Vracet se k rybolovu a shánět chléb vezdejší takovou těžkou prací nechtěl! Číst a psát neuměl. Ale chtěl žít pěkně, přinejmenším, aby ho uctívali a vážili si ho stejně jako Ježíše. Zpočátku se Kifa ještě nějak držel, využíval slávu Ježíše a skutečnosti, že byl kdysi vedle Něj. A když začali stoupence Jeho Učení pronásledovat, Kifa se najednou přidal k židovské obci, ke svému příteli židovskému kněží Jákobovi, témuž synovi Josefa, kterého dnes připisují k „bratrům“ Ježíše. Později, když pronásledování trochu ustala, oni ve dvou stvořili svou obec, se svými pravidly, převzali dogmata jak z judaismu, tak z Ježíšova Učení a upravili si je podle svého způsobu...“

Potom nám Sensei odhalil takové informace, že v nás zanechaly naprosto nesmazatelný dojem.

* * *

„A vůbec, je potřeba vyzdvihnout, že v prvním století našeho letopočtu byl v Palestině naprostý duchovní rozmach, v jehož rámci se organizovaly nejrůznější obce, školy, směry, proudy. Samozřejmě bylo také hodně těch, kdo to využíval pro svůj prospěch a výdělek. Jákob a Kifa byla právě z té kategorie lidí. I by tak zůstali „pastýři" své nevelké náboženské obce, měli by v ní nějakou tu svou kopejku, žili by tiše a pokojně, pokud se ovšem do jejich osudu nevmísili Archónti se svými plány a hrami vysoké politiky."

„Archónti?" podivil se Žeňa. „A co ty tady zas dělají?"

„Už jsem vám vyprávěl, že zrození a tím spíš činnost duchovně silných osobností značně oslabuje archóntskou moc. Pro Archónty je to ohrožení, a to především jejich ahrimanovské ideologie, kterou vnucují lidem. A najednou se na světě objeví Ježíš! Archónti hned zpočátku zareagovali na objevení Krista mezi lidmi, mysleli přitom ale na fiasko svých předchůdců ohledně Imhotepa. Prakticky od prvního Jeho kázání byli do skupiny Jeho stoupenců dosazeni lidé Archóntů. V Jeruzalémě se pod bezprostředním vlivem „svobodných zednářů" nacházel sinedrion..."

„Sinedrion?" optal se Stas. „A co to je?"

„To byl takový vyšší kolegiální orgán moci v Judsku, se soudními a politickými funkcemi. Zasedal v Jeruzalémském chrámu, předsedal mu velekněz. Jeho součástí byli spolu se žreci (bývalými veleknězi, hlavami duchovních rodin, stařešinami, zákoníky) i představitelé světské aristokracie. Ještě před narozením Krista postavili Archónti do čela sinedrionu svého člověka, svobodného zednáře jménem Hillel, který pocházel z nejvyšších vrstev. Narodil se kolem roku 75 před naším letopočtem v Babylónii v urozené, bohatší rodině, která si připisovala svůj původ k přímé větvi krále Davida. Jak jsem již zmiňoval, Babylon byl kdysi jedním ze světových center Archóntů, v němž připravovali svůj žrecký klan „svobodných zednářů". Pravda po nějaké době se přizpůsobili dominanci ostatních vedoucích kultur, a aby zakryli své skutečné kořeny původu, přejmenovali Archónti tyto „svobodné zednáře" na „pontifiky"."

„Jak?!" reagoval užasle Nikolaj Andrejevič. „Pontifiky?! A nic jsi nepopletl?"

„Ne, ke tvé lítosti," pousmál se Sensei a sledoval jeho reakci.

„Ale pokud vím, pontifikátem se nazývá doba pobytu římského papeže v té hodnosti. A Velikým pontifikem podle toho nazývají samotného papeže!"

„Přesně tak," potvrdil Sensei. „A ty víš, proč se římský papež stal dědicem toho titulu? A koho ve starověkém Římě nazývali pontifiky? A odkud vůbec vzešlo to pojmenování?"

„Ne," odpověděl záporně Nikolaj Andrejevič a pokýval přitom hlavou.

„Nejvyššího římského biskupa začali nazývat Velikým pontifikem po odstranění institutu žrectva, v němž tento titul nosil hlavní žrec (a později imperatoři). Samotné slovo „pontifikové“ bylo vytvořeno od latinského slova pontifices, což znamená „stavitelé mostů“ a v doslovném překladu „dělající most“. Historikové si dodnes lámou hlavu nad tím, proč se vysoce postavení žreci, podle jejichž povelu se plnil jakýkoli příkaz, nazývali „staviteli mostů“? Odpověď na tuto otázku se nepokoušeli vypátrat pouze naši současníci, ale i pradávní badatelé jako Dionýsos, Plútarchos, Livius a mnozí další. A všechno je ve skutečnosti jednoduché. Jak se říká – když chceš něco dobře ukrýt, polož to na viditelné místo!“

V minulosti se mosty budovaly z kamene. Zpočátku byly kamenné pouze podpěry mostu, později zaměnili kamenem i dřevěná pole mostů. Mosty s kamennými podpěrami se stavěly i v Babylónu... Dokonce se i dodnes dochovaly zmínky, že byl podobný most postaven přes řeku Eufrat ještě za panovníka Nebukadnesara II (605 – 562 před naším letopočtem). Takové mosty byly vyzdviženy přes řeku Nil v Egyptě 2650 let před naším letopočtem. A stavěly se podle ještě mnohem starších nákresů. A teď hádejte, kdo je stavěl v těch dobách? Vždyť budování mostů, to není zdaleka žádná lehká záležitost. Bez přesných inženýrských kalkulací, bez poznatků geometrie, matematiky, fyziky se člověk nemůže obejít, stejně jako je důležité znát zatížení, přihlédnout k optimální rychlosti vody, přesně vypočítat masiv mostu, aby vydržel nejen možné maximální zatížení, ale i silný nápor větru, proud a tak dál. Obecně je zapotřebí učinit mnoho výpočtů, než se přistoupí ke stavbě mostu, zejména pokud je přes nějaké důležité řeky. A kdo se zabýval takovými důležitými vědeckými výpočty, stavbou mostů ve starověkém Egyptě? „Svobodní kameníci“ Imhotepa.

Archónti nazvali obrazně své žrece, „svobodné zednáře“ od Ahrimana, „pontifiky“. Neboť to byli ti lidé, kteří jim stavěli mosty v čase, po kterým se Archónti ubírali ke své moci. Podle potřeby se „pontifikové“ rozmísťovali do různých států a měst, kde Archónti potřebovali jejich „podporu“ – tedy do míst jejich koncentrace náboženské a politické moci. Podívejme se na takový historický příklad jako města Pergamon. Bylo to obyčejné město, postavené v XII. století před naším letopočtem v Malé Asii. Poté, co se tu zde usídlili babylonští žreci a vytvořili z města přední a významné kulturní centrum Starodávného světa, centrum architektury, matematiky, medicíny a dalších nauk, zněl titul panovníka Pergamonu (který v sobě spojoval náboženskou a politickou moc) „Pontifex Maxsimus”, což znamenalo „Největší stavitel mostů“. Díky své aktivní práci stvořili „pontifikové“ celé Pergamonské království (v III. – II. století před naším letopočtem), které již roku 133 před naším

letopočtem nejenže bylo součástí Říma, ale posílilo i moc rozrůstající se světové državy – další dítko diktatury Archóntů.

Hlavní „podpěru“ při stavbě tohoto „mostu“ vybudovali pontifikové Archóntům v samotném Římě. První „kámen“ tam byl umístěn již roku 715 před naším letopočtem, když po smrti panovníka Romula stanul na jeho místě Numa Pompilius, syn pontifika. Právě on, když se dostal k moci, založil a oficiálně zavedl kolegium žreců, mezi nimiž měli nejvyšší hodnost právě pontifikové, a sám sebe začal nazývat ne jinak než Veliký pontifik. Navíc zřídil Numa Pompilius náboženské kulty, založil řemeslné cechy, zavedl nový kalendář a stanovil zákony, podle nichž měla žít celá společnost.

Tak se začal Řím díky pontifikům měnit z obyčejného města na významný stát. Ve starodávném Římě disponovali již členové žreckého kolegia, pontifikové, značnými plnomocemi náboženské i politické moci. Právě oni prováděli obecný dozor nad religiózními obřady a podle svých cílů a záměrů vedli takzvané Velké anály (annales maximi – chronologické zápisky), tedy psali dějiny podle toho, jak se jim to líbilo, a sestavovali soudní pravidla. Přitom si povšimněte, že sinedrion v Judeji, kolegium žreců v Babylónu a pontifikové v Pergamonu disponovali svého času podobnými funkcemi. A tak bychom mohli jejich „opěrné body“ uvádět donekonečna.

Mnohem později, kdy se již moc pontifiků ve starodávném Římě začala rozrůstat do takové míry, že začali řídit imperátory jako pěšce, odešli tito lidé od Archóntů do ústraní kryptokracie a předali titul Velikého pontifika (který se stal již veřejným) svým loutkám – zpočátku imperátorům, později římským papežům.“

„Úplně jsi mě tou informací otřásl!“ pronesl udiveně Nikolaj Andrejevič.

„A to ještě nebylo to nejzajímavější.“

„Vážně?!“

„Pontifikové stvořili Římskou říši jako takový světový bič, kterým Archónti dlouhou dobu udržovali poslušnost ostatních států starodávného světa. Ideologie a systém hodnot římských obyvatel se orientovaly (ovšem za pomoci pontifiků!) na patriotismus. Ale jaký že vlastně patriotismus? Patriotismus jako představy o mimořádné předurčenosti římského lidu, o Římu jako o nejvyšší důležitosti pro svého občana, jako mimořádná předurčenost osudem vítězství v těch nekonečných dobyvatelských válkách, které v podstatě organizovali Archónti; o povinnosti občana sloužit té velké impérii všemi svými silami, stavět důležitost státu nad osobní zájmy.

„Ano, známá ideologie,“ řekl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

Žeňa se usmál a pronesl:

„Mimořádná předurčenost, říkáte. Tady znám jeden takový národ...“

„Poslyšte, tak k tomu vybízel Hitler!“ vykřikl rozrušeně Viktor kvůli své domněnce.

„Hitler již dávno zemřel,“ doplnil Voloďa. „Podívej se na dnešní Ameriku s tou jejich agresivní vnější politikou a propagandou patriotismu mezi svými obyvateli, leč naprosto obrácenou naruby.“

Sensei souhlasně poslechl repliku starších kluků:

„Tak vidíte, už začínáte něco chápat... Ale to ještě není to nejzajímavější. Nejsměšnější je, že dnes současný svět žije podle právnického schématu římského práva, téhož, které sepsali pontifikové!“

„To je teda dobrý!“ vypískl ohromeně Stas a ušklíbl se.

„Tak jsme se dostali do světlé budoucnosti,“ přidal se s nemalým úžasem Nikolaj Andrejevič.

„A my jsme ještě pochybovali, že tento svět patří Ahrimanovi?!“ konstatoval Viktor a vyměnil si pohled s Voloďou.

„Mimochodem, co se týká Ahrimana,“ řekl Sensei, „úplně prvním Velikým pontifikem, který původně i zformoval ten světový institut žreců, byl Ahriman. Když byla z nezajímavé vesničky jeho „staviteli“ vybudována jedna ze známých ústředních „podpěr“ jménem Babylon a stala se nejnovějším místem soustředění náboženské a politické moci starodávného světa, tehdy stvořil Ahriman z tohoto místa hlavní město světového žrectví. Spolu se svými věrnými poddanými Archónty tam vychoval mnoho žreců-pontifiků, kteří byli poté nasazeni v Asýrii, Persii, Tyrásu, Sidonu, Elamu, Médii, Sýrii, Egyptu, Etiopii, Libyi, zemích Malé Asie a na dalších místech. Přitom nejenže budovali nové „podpěry“ Archóntům a oddaně plnili jejich rozkazy, ale využívali svého postavení žrece, vydávali se za prostředníka mezi bohem a lidmi, úspěšně vyzvídali veškerá tajemství o daných zemích a jejich panovnících a poté to i předávali do Babylonu, konkrétně do Esagily. Díky tomu drželi Archónti ruku na tepu starodávného světa a hýbali jeho politickými a náboženskými pákami.“

Voloďa pozorně vyslechl Senseie a zeptal se:

„Nepochopil jsem úplně, kam předávali ty informace? Do Esa...“

„Do Esagily, to město jsem již zmiňoval. Archónti svého času vybudovali Ahrimanovi, jako Velkému pontifikovi, v centru Babylonu celé chrámové město, které oddělili od „vnějšího světa“ velkou obrannou zdí. Nazývali ho Esagila. Kromě mnoha chrámů se tady rozkládal i ohromný zikkurat Etemenanki.“

„Zikkurat? A co to je?“ zajímal se Kosťa.

„Zikkurat – to je takové komplexní chrámové stavení, které se budovalo ve tvaru zkosené terasovité pyramidy, s třemi až sedmi věžovými podlažími. Tak tedy, v Esagile vytvořili Archónti náboženské centrum nejen Babylónie, ale prakticky všech tehdejších sousedních zemí starodávného světa, samozřejmě, s „politickými řadícími pákami“.“

„Hm, město ve městě,“ zamyslel se Nikolaj Andrejevič. „Náboženské centrum světa s politickými „řadícími pákami“. Přímo jako současný Vatikán v Římě...“ na posledním výroku se zarazil, najednou se mu zablýsklo v očích, očividně kvůli jakési domněnce. „Toto schéma...“

Ale Sensei ho nenechal domluvit, usmál se a řekl:

„A co jsi chtěl...“

Po těch slovech se Nikolaj Andrejevič již poněkud zdrženlivě, avšak se stejným nadšením vyslovil:

„Na tomto světě se teda dějou věci!“

Sensei tomu nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval ve vyprávění:

„Zajímavé je, že lidi začali Ahrimana přezdívat Nemvrod. V židovské podobě to znělo jako Nimrod, což znamená „bouřit se“, vzdorovat“ a jako obecné jméno se dostalo do starozákonných biblických mýtů, včetně těch, které jsou spojené s Babylonskou věží. Podle legend, jež se dochovaly až do dnešních dob, neříkají Nimrodovi jinak než „silný lovec zvěři“, první lovec a první, kdo rozpoutal války s ostatními národy.“

„Lovcem zvěře? To je skutečně zásah do černého,“ poznamenal Viktor, „když vezmu v úvahu, jak včera s lehkostí ulovil náš Živočišný princip.“

„V knize Genesis se dochovala pověst, že prý úspěch při lovu přináší Nimrodovi kožené oděvy, které ušil Bůh jako přikrývku pro Adama a Evu. Jak zvěř spatří daný oděv, padnou před Nimrodem na kolena. A ten je s lehkostí zabíjí. Lidé, když to vidí, prohlašují ho svým vládcem.“

„To je ale pověst,“ ušklíbl se Stas.

„No to je jasné,“ začal vysvětlovat Viktor po svém, „kožený oděv – to jsou naše těla. A Ahriman využívá naše životní přání a touhy, aby nás dostal na kolena, zotročil iluzemi materiálního světa. Tedy, ve skutečnosti nás zabíjí. A my za to ještě prohlašujeme jeho myšlenky, celý život se pereme za právo prvenství jeho milodarů, tedy, fakticky prohlašujeme matérii za našeho pána?!“

„Ať je to smutné, jak chce, ta pověst je dodnes živá,“ usmál se smutně Viktor.

„No, jaká že to je pověst,“ řekl ochromeně Viktor, „vždyť to je realita dnešní doby!“

Všichni pohlédli na Senseie.

„Nu, v každé pohádce je část pohádky a zbytek je pravda," odpověděl ironicky.

„Hm, ano," dával si načas Nikolaj Andrejevič. „Naprosto jsi nás omráčil!"

„Opravdu?!" usmál se Sensei. „To je teprve začátek vyprávění. Sami jste se dožadovali, že chcete poslouchat. Tak teď trpte," pronesl v žertu. „Pro příště budete vědět, k čemu vede bezmezná zvědavost."

Kamarádi se rozesmáli a Viktor optimisticky dodal:

„Ne, takovou zvědavost bych nevyměnil za žádné kožené oblečení!"

„Pak poslouchejte dále... Vrátíme se k přípravě Archóntů, která byla podniknuta před příchodem tak silné Duchovní Osobnosti, jakou byl Ježíš. Tak tedy Svobodní zednáři poslali Hillela z Babylonu do Jeruzaléma a časem to udělali tak, že zaujal vážené místo vedoucího sinedrionu, a sesadil tak dynastii Bne-Batara. Hillel zemřel kolem roku 10 našeho letopočtu a jeho potomci byli poté po několik dalších pokolení židovskými patriarchy a Archónti nad nimi drželi ochrannou ruku... Když Ježíš začal se svou činností na území Palestiny, ihned se dostal do hledáčku mocipánů. O to pak víc, že Ježíš nevykládal prostě své Učení, vykládal pravdu o světě, včetně těch, kdo se nazývají „prostředníky" mezi Bohem a lidmi..."

„Ano, ano, ano, něco tam povídal o farizejích, nazýval je licoměrníky, „vzpomněl si evidentně Stas na text z „Nového zákona". „A propos, kdo to jsou ti farizejové?"

Žeňa se zaposlouchal do Senseie, a tak se na Stase podíval celkem nespokojeně, když ten projevil přání vyslovit se. Avšak když Stas položil svou otázku, jeho přítel vyprskl smíchy.

„Pane jo! Tys mi teda znalec historie. Četl jsi, četl a nevíš, kdo to je...ty, no jak se.. No, to není důležité! Ty bys klidně tu knížku ze slušnosti otočil, aby jsi nekoukal na ty písmenka vzhůru nohama."

Stas se spolu s chlapci usmál:

„Já jsem se soustředil na to hlavní a nezdržoval jsem se detaily."

„Tak, tak," zaúpěl Žeňa jako starý děd a usadil se pohodlněji. „Nešlapeš včas na pedály a potom tady všechny zdržuješ svoji brzdou. Ty jsi náš závodník, makulaturní!"

„Ale prosím tě!" mávnul rukou Stas a bez známky zloby se rozchechtal spolu s chlapci.

„Ne, opravdu, kdo to jsou ti farizejové?" dotázal se Andrej Senseie.

„Hned vám to objasním," řekl. „Farizejové – to byla jedna z tehdejších vlivných starožidovských nábožensky-politických stran, která si konkurovala s neméně vlivnou stranou Saduceů. Zkrátka, součástí strany Saduceů (jak se domnívají, nazvané podle Sadoka, zakladatele dynastie velekněží jeruzalémského chrámu) byla hlavně žrecká aristokracie, která

se dle své ideologie řídila doslovným výkladem Mojžíšova zákona, tedy Tórou, odmítala nesmrtelnost duše, vzkříšení z mrtvých, tedy, vcelku neuznávala eschatologické a misionářské názory. Saduceové se sestávali z vlivných lidí, kteří zaujímali významné státní a chrámové posty. Proto je více zajímala politika a hromadění kapitálu...

Strana Farizejů (ze starožidovského slova perušim, což znamená „oddělivší se“) sdružovala představitele středních vrstev. Sekta Farizejů se, mimochodem, objevila právě po Babylonském zajetí, v němž židové prožili téměř sedmdesát let a převzali mnohé z tamějšího náboženství. Proto Farizejové vykládali podle své ideologie Tóru a doplňovali své učení interpretacemi pověstí, které převzali z náboženství východních národů. Věřili v nesmrtelnost duše, ačkoli ji neoddělovali od chápání těla. A právě myšlenka budoucího vzkříšení mrtvých v těle, která se potom usídlila v křesťanství, byla v systému judaismu uzákoněna zejména díky jejich úsilí.

Farizejové trvali na přísném dodržování nařízení náboženského učení svými následovníky. Farizejská pobožnost byla však ve mnohém předstíraná. Ježíš je nenazýval pouze licoměrníky, ale i komedianty, jelikož vydávali náboženské názory, které v podstatě převzali z Babylonu, za své vlastní. Navíc ve svém učení tvrdili, že budoucí Mesiáš bude bojovný monarcha, jenž potrestá všechny hanobitele židů a stvoří „Království Boží na zemi“. Farizejové se navíc považovali za jediné možné, kteří budou do toho Království přijati.“

„Stvoří Království Boží na zemi,“ zopakoval Viktor. „A soudě podle jejich ideologie, asi ještě ve „věčném těle“. To jsou úplně nějaké ahrimanovské spletence.“

Voloďa se na něj podíval s úsměškem a povídá:

„No tak jsi slyšel, lidé byli v Babylonském zajetí a mnohé tam převzali.“

„A jak to mohli převzít, když tam byli otroky?“ bezradně se zamračil Ruslan. „Vzali je do zajetí.“

Žeňa si to nenechal ujít a zavtipkoval:

„Ruslane, tobě zjevně nedělá dobře, když namáháš své mozkové závity.“

Stas na to reagoval místo Ruslana:

„Jak se říká, ani mozkové závity nepracují bezchybně.“

Sensei ignoroval žertíky kluků a vysvětlil Ruslanovi:

„Otroctvím a útlakem trpěli hlavně chudí lidé toho národa, bohatým, zákoníkům a duchovním se tam nežilo špatně, přizpůsobili se novým podmínkám. Dokonce i poté, co Kir II. Veliký osvobodil židy ze zajetí (roku 539 našeho letopočtu dobyl Babylon) a propustil je do Palestiny, zůstali mnozí v Babylonu a mnozí,“ to slovo Sensei zdůraznil, „zbohatli obchodováním a začali se usazovat ve velkých městech té doby.“

„A kdo to byli zákoníci?“ zeptal se Kosťa.

„Zákoníci byli profesionální právníci a současně přepisovali Písmo Svaté.“

„I tady jsou právníci, jako u římských pontifiků,“ postřehl Viktor.

„A co bys chtěl, struktura je tatáž. Zákoníci byli přisluhovači Farizejů. A vůbec, Saduceje i Farizejce řídili jedni a titíž. Ačkoli lidem připadali jako konkurující si strany s různými názory, ve skutečnosti to bylo stejně jako v politice stran ostatních zemí, a to jak tehdy, tak i dnes. Navenek si nadávají, nenávidí se, každý na veřejnosti hájí svůj elektorát...“

„Elektorát? Jak máme chápat to slovo?“ zajímal se Jirka.

„Pochází z latinského slova elector – „volící“, „volitel“. **Tedy, politikové pouze navenek vzdorují všemi možnými způsoby jeden druhému a potom, když skončí veřejná vystoupení, spolu, tak říkajíc, se spolu jdou potit do sauny. Protože, ve své podstatě, jsou to všechno hry jedněch a těch samých osob – Archóntů. Jejich loutky pouze vytváří dojem bouřlivé činnosti a obhajoby zájmů lidí. V reálu ale kvůli Archóntům jednoduše drží pod kontrolou masy lidí s různými názory. Když vyhasnou sekty, strany, hnutí, zdiskreditují se v očích společnosti, vytvoří se pak nové, budou hlásat jiné názory, ale podstata tajného usilování o absolutní moc Archóntů zůstane stejná.**

Tak je to i zde. Saduceové byli mozkové politické centrum. Farizejům byl vyhrazen úkol spojit nábožnost a státnost v podobě národní svébytnosti v jeden celek a opanovat co možná největší elektorát, to i úspěšně plnili. Ježíš o nich věděl mnohem víc než obyčejný lid, proto ne nadarmo nazýval všechny tyhle vedoucí pracovníky „licoměrníky“. A co moc bohatých definitivně ubíjelo, bylo to, že se Ježíš sám ničeho nebál, a navíc to ještě učil ostatní. Takové šíření Svobody je samozřejmě děsilo. Jakou má cenu skutek Ježíše, když přišel do Jeruzaléma, zašel na místo Jeruzalémského chrámu a vyhnal odtud kupce a směnárníky obětní zvěři.“

„Copak je takový námět opravdu v Bibli?“ zamyslel se Viktor.

„Kupodivu se zachoval.“ Sensei se na chvíli odmlčel, jako by se na něco rozpomínal, a pak pokračoval: „V Evangeliu Matouše, v kapitole 21, jsou takové řádky z reálných událostí té doby: „Ježíš vstoupil do chrámu Božího a **vyhnal všechny ty, kteří v chrámě prodávali a kupovali**, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů.“ „A řekl jim: "Je napsáno: 'Můj dům bude nazván domem modlitby', **ale vy z něho děláte doupě lupičů**.“

Nikolaj Andrejevič útrpně pokývl hlavou a poznamenal:

„Od těch dob se fakticky nic nezměnilo. I dnes je v chrámech za každou službu „taxa“.“

„No jo,“ přikývl Viktor, „a ještě si říkají „svatí otcové“.“

Stas ironicky dodal:

„Představte si, že byste teď vstoupili do Chrámu a vyhnali odtud všechny, co tu budou prodávat a kupovat?!“

„A kdo by tam zůstal?“ zeptal se ho jen tak mezi řečí Žeňa, patrně si ani neuvědomil hloubku své otázky.

Nastala kratší odmlka, po níž celý kolektiv propukl smíchy. Pouze Sensei se smutně usmál a navázal na vyprávění:

„Teď si představte, v jakém šoku byli ortodoxní židé, kteří tvořili sinedrion a měli v rukou politickou i náboženskou moc. Najednou se objevil Někdo, za nímž šel obyčejný lid, to znamená, že Ježíš fakticky podrýval autoritu i moc těchto pánů, „svatých“, „nedotknutelných“ osob, ukázal jádro těch, kteří nazývali sami sebe „prostředníky“ mezi Bohem a lidmi, ukázal, že to jsou jen takoví smrtelníci, kteří místo toho, aby sloužili Bohu, spekulovali s Jeho jménem a nutili lid, aby jim sloužil. Ježíš učil lid Pravdě, jak se může jakýkoli člověk dostat do Království Božího, a to bez těchto „prostředníků“. Neboť každý člověk je chrám Boží. Musí pouze pohlédnout dovnitř sebe, aby spatřil božskou jiskru. Proto Ježíš svou kazatelskou činností dráždil židy, kteří disponovali mocí, mnohem více než Řím, jenž obsadil jejich území, poněvadž ta okupace znamenala mnohem více pro lid, platící daně, než pro ně samotné. To znamená, že bohatí si i za této nadvlády zachovali své bohatství. Ortodoxní židé přistoupili, přirozeně, k ráznému jednání. Předali Ježíše soudu sinedrionu, obvinili ho ze všeho, co jen bylo možné – že je nebezpečný vůdce, že vyzýval k povstání proti Římu, a dokonce že je přivandrovalec z opovrhované Galileje. Jediné, co nemohli – nemohli ho ihned popravit, protože Římané odňali sinedrionu právo vynášet rozsudek smrti. To museli rozhodovat římské úřady. Ačkoli, opět, kdo stál za rozhodováním úřadů v „hlavním městě světa“, pokud šlo o závažné záležitosti? Archónti.

Jediné, co nemohli Archónti předvídat – proslulý lidský faktor. Podcenili duchovní vliv Ježíše na lidské duše. Nečekali, že Pilát Pontský, sám římský prokurátor Judeje, se tak horlivě postaví na stranu Ježíše. Vždyť Piláta považovali za člověka hamižného, krutého, panovačného, který zřídkakdy upouštěl od svých rozhodnutí. Během služby nejednou udělal přítrž nepokojům v jemu svěřené Judeji. Nicméně, setkání s Ježíšem ho zasáhlo tak hluboce, že později, když ho Archónti přiměli prohlásit veřejně Ježíše vinným, Pilát stejně tajně zachránil Ježíše a udělal vše po svém. I když moc dobře věděl, že mu něco podobného nikdy neprominou...“

„V jakém smyslu „všechno po svém“?“ zeptal se Andrej.

„Už jsem vám to jednou povídal. Za prvé, římský setník Longinus, oddaný Pilátovi, mistrně zinscenoval „smrt“ Ježíše před svědky – zasáhl ho kopím mezi pátým a šestým žebrem v určitém úhlu, a nezasáhl tak ani jeden životně důležitý orgán. Ježíšovo tělo se nacházelo pouze v bezvědomí. Tady bych rád podotkl, že dvěma druhým odsouzeným k ukřižování, zlámali holeně, jak se to obvykle při takových popravách dělalo, aby člověk umíral trýznivou smrtí udušením. Za další, na příkaz Piláta sňali Ježíše, jako výjimku poté, co ohlásili jeho smrt z kříže a odnesli ho do jeskyně, i když se zakazovalo pohřbívat ukřižované v samostatných hrobech či dávat je kvůli pohřbu příbuzným. Jednoduše je házeli do společného hrobu. Kromě toho vedle té jeskyně, když se v ní ještě nacházelo Kristovo tělo, držela dvacet čtyři hodiny denně hlídku římská stráž, sestávající se z Pilátových věrných vojáků. V jeskyni samotné poskytoval dva dny Kristovu tělu lékařskou pomoc jeden z nejlepších lékařů té doby, nazývaný „arabským Hippokratem“, se svými pěti syrskými pomocníky, kteří se sem dostavili na tajný Pilátův příkaz. Teprve poté přemístili Ježíše na bezpečnější místo, aby zcela nabral sílu. Když se Ježíš vyléčil, právě Pilát Ho zásobil nemalými prostředky, aby mohl tajně opustit zemi a odešel na východ. Roku 36 se k Archóntům dostala informace, že Ježíš zůstal naživu. Odvolali pak Piláta Pontského z funkce a zorganizovali soudní přelíčení kvůli jeho činnosti na bývalé pozici. Nicméně, Pilát až do konce svého života nikdy nelitoval svého činu. Navíc považoval spasení Ježíše za nejdůležitější a nejvýznamnější skutek svého života.

„To je už osud,“ pronesl Voloďa.

***

„Tak tedy, vrátíme se k našemu vyprávění,“ pokračoval Sensei. „Ještě více než samotná postava Ježíše, Archónty dráždila ta duchovní semínka, která zaséval mezi lidmi. Ať se je pokoušeli vymýtit, jak chtěli, krutě pronásledovali stoupence Ježíšova Učení, ani přes taková opatření jeho následovníků neubylo. Když nebylo v jejich silách zničit je fyzicky, použili Archónti své staré prověřené schéma: nejde-li podobné hnutí zničit, je potřeba stanout v jeho čele. Takový způsob ovládnutí moci nad „nepohodlnými“, jak jsem již říkal, využívali v dějinách dost často a využívají ho dodnes. Tak se rozhoduje hned několik závažných otázek: útlak a likvidace aktivistů, nastolení autority a kontroly daného hnutí a vytěžení dostatečně solidní částky.

Tedy, touto „operací“ pověřují Archónti vnuka Hillela – v tu dobu významnému Jeruzalémskému rabínovi, autoritativnímu Farizejovi Gamalielovi. To bylo samozřejmé, neboť právě jemu ještě v době Ježíšova kázání na území Palestiny svěřili tajnou kontrolu a

sledování Jeho činnosti. Ještě tehdy dosadil své lidi do skupiny Jeho stoupenců, která chodila za Ježíšem.“

Nikolaj Andrejevič si zlehka odkašlal a zajímal se:

„Stoupenci Kristovi... To jsou tíž, které v Bibli nazývají „sedmdesáti apoštoly, vybranými Ježíšem“?“

„Jak bych ti to řekl... Ve skutečnosti si Ježíš nevybíral přívržence svého Učení. Komu se jednoduše chtělo naslouchat Jeho Učení, ten naslouchal. A takových dobrovolných posluchačů nebylo ani zdaleka sedmdesát, a ovšem zdaleka ne všichni byli pouze posluchači.“

„A proč právě sedmdesát? A ne šedesát, nebo osmdesát,“ pokusil se v tom vyznat Viktor.

„No, to je jednoduché. Když Gamalielovi lidé zapisovali nové náboženství, připsali Kristovi těchto sedmdesát učňů a nazvali je „apoštoly“. Ten počet vzali podle počtu členů sinedrionu, kterých bylo sedmdesát plus jeden hlavní velekněz, jenž to vše vedl. To znamená, že to jednoduše opsali podle struktury, která jim byla dost známá. Mimochodem, díky takovému popsání bylo možné již dost snadně vysvětlit čtenářům, odkud se mezi „svatými apoštoly“ vzal například takový Varnava. A ne jen on.“

„Chceš říct, že Varnava ve skutečnosti nebyl apoštol?!“ zeptal se ohromeně Nikolaj Andrejevič.

Jestliže se ale „zdravý rozum naší společnosti“ takto ptal a znal to dílo a očividně disponoval i znalostmi o tomto Varnavovi, naše mladá společnost seděla, a dokonce ani nechápala, o kom vlastně je řeč a proč se Nikolaj Andrejevič tak podivil, když mu Sensei odpověděl: „Byl dosazený. Navíc to byl oddaný Farizej.“

„Varnava byl Farizej?“ podivil se ještě více Nikolaj Andrejevič.

To už Kosťa nevydržel, nebyl popoháněný ani tolik zvědavostí, ani přáním být v obrazu rozhovoru a jedním dechem vypálil:

„Kdo to byl ten Varnava?“

Sensei si s odpovědí dal chvíli načas a potom začal objasňovat. Ale jak se mi zdálo, spíše to vysvětloval Nikolaji Andrejeviči než našemu Filozovi.

„Když se to vezme kolem a kolem, jméno Varnava není ani pravým jménem tohoto člověka. Takto se přejmenoval, když se vklínil mezi stoupence Ježíšovy. Jeho skutečné jméno bylo Josef. Narodil se na ostrově Kypr v rodině bohatých židů, kteří navíc vlastnili půdu poblíž Jeruzaléma. Získal zvláštní vzdělání v Jeruzalému u Gamaliela. Mimo jiné,“ to Sensei zdůraznil, jako by Nikolaje Andrejeviče upozorňoval na ten fakt, „v Jeruzalému nebyl jeho vrstevníkem a přítelem na studiích nikdo jiný než samotný Šavel. Tentýž Šavel, který se

později, díky úsilí Archóntů, stal apoštolem Pavlem, na jehož dogmatech bylo založeno křesťanství.“

Nikolaj Andrejevič zaujatě pronesl:

„Skutečně?! Vždyť Pavla považují za Kristova apoštola z řad pohanů!“

„Nejzajímavější je, že se podobný mýtus podporuje dodnes, poněvadž Pavel byl a zůstane zvláštní figurkou ve hře Archóntů. Neboť on je jejich chráněnec a oblíbenec, který fakticky přepracoval Učení Kristovo, velmi jemně provedl záměny a nastolil základní poměry nového náboženství, které nakonec i byly přijaty církví jako základ věrouky.

„A Pavel žil také na Kypru, spolu s Varnavou?“ pokusil se Kosťa znovu položit „moudrou otázku“, evidentně ještě zcela nechápal, kde je skrytá podstata.“

„Ani náhodou,“ odpověděl Sensei a s úsměvem pohlédl na Kosťu, který se tolik snažil proniknout do podstaty toho, co se tu dělo. „Narodil se 11. roku našeho letopočtu ve městě Tarsu v Malé Asii (provincii Kilíkie). Dnes je to Tarsus a leží v Turecku.“

„On byl co, Turek?“ zeptal se bez známky ironie Ruslan.

„Samozřejmě že ne,“ pousmál se Sensei. „Turecko jako stát vzniklo Malé Asii až na konci XIII. a na počátku XIV. století. Tehdy patřila tato místa, prakticky jako i všechny ostatní země obklopující Středozemní moře, Římu, který je všechny okupoval.“

Nikolaj Andrejevič se znovu vrátil k tématu, které ho zajímalo.

„To znamená, že Šavel byl žid.“

„Ano. Byl čistě židovského původu. Předpokládá se, že jejich rod patřil k potomkům kolene Benjamína... Přesněji ho nazýval Saulem, což v tradičním převodu znělo jako Šavel. Své jméno dostal na počest prvního krále izraelsko-židovského království, který vládl na konci XI. století před naším letopočtem a který byl, jak si jistě vzpomínáte, podle starozákonného textu učiněn panovníkem „podle vůle boží“, avšak později se pro něj stal „nepohodlný“.“

Sensei hovořil s přestávkami, jako by se pokoušel podtrhnout jakousi dvojakost, skrývající se v obsahu těchto informací.

„Aha,“ připomenul Stas ranní rozhovor. „to je ten „požádaný“.“

„Naprosto správně.“

„A jméno Pavel se vzalo odkud?“

„Ačkoli byl jeho otec žid, měl římské občanství, které samozřejmě zdědil i Šaul. S tím bylo spojeno jeho latinské jméno Pavel.“

„Takže mu od narození říkali Pavel?“

„Vně rodinného kruhu ano.“ Sensei hned vysvětlil: „To proto, že Tars bylo vzkvétající město, které bylo mimo jiné vyhlášené kvůli své řecké akademii a vzdělaností svých obyvatel. Jeho obyvatelé byli především Řekové a Aramejci.“

„Kde se tady vzali Řekové, v Tur..., tedy přesněji v Malé Asii?“ nějak nemohl pochopit Ruslan.

„V té době bylo v Malé Asii velmi mnoho Řeků. Masově sem začali přesídlovat po dobytí Alexandrem Makedonským, tedy ještě před vytvořením Římské říše.“

„Rozumím,“ dodal chlapec.

„Pavla vychovávali podle přísných pravidel farizejských tradic,“ vysvětloval dál Nikolaji Andrejeviči Sensei. „Jeho otec si přál, aby syn dostal skvělé, rozmanité vzdělání. Proto Pavla kromě rodného jazyka prakticky od dětství učili řečtinu, latinu. Nejenže těmito jazyky dobře komunikoval a dobře jimi psal, znal také kulturu těchto národů, četl práce jejich výtečných spisovatelů. Kromě toho je potřeba poznamenat, že samotné město Tars bylo centrem zvláštního kultu „spasení“, jenž vznikl z úcty ke starodávnému bohu Tarku. To zanechalo i jistou stopu na světonázoru samotného Pavla. Později, když transformovali Ježíšovo Učení do náboženství, věnoval Pavel velkou pozornost právě otázce „spasení“ (ovšem, ve svém podání) než Ježíšově životu... Tak tedy, další vzdělání získal Pavel v Jeruzalému, v rabínské akademii, učil se u „nohou samotného Gamaliela“, který mimo jiné byl rovněž velmi dobře obeznámený s řeckou kulturou.

Saul ze všech sil vyjadřoval oddanost konzervativnímu judaismu a horlivě se připravoval na funkci rabína, tedy náboženského učitele. V dobách Ježíšových kázání v Palestině nebyl ani jeho posluchačem, ani studentem. Navíc po dokončení Jeruzalémské akademie se ukázal jako sveřepý milovník farizejství a aktivně se účastnil pronásledování, věznění a likvidace lidí nepohodlných moci, včetně skutečných stoupenců Ježíše. Dělal všechno možné pro to, aby se vyšvihl před sinedrionem a měl tak jistou naději, že ho přijmou do této jeruzalémské „konkláve“.

„Konkláve? A to je co?“ legračně vykulil oči Kosťa.

„To je latinské slovo, doslova označující „zakrytá místnost“. Mnohem později takto pak začali nazývat radu kardinálů, jež se scházela v jedné místnosti kvůli tajnému zvolení římského papeže,“ vyložil mu Sensei a vrátil se k přerušenému vyprávění. „Saul snil o velké moci. Když Archónti nařídili, aby někdo stanul v čele toho nového, nepokorného hnutí, najednou si Gamaliel vzpomněl na nadání svého studenta Saula. On se na roli „vedoucího“ nového náboženství hodil jako nikdo jiný. A o to víc, že dobře znal řeckou a latinskou kulturu. Vždyť právě mezi Řeky nalezlo Ježíšovo Učení ten nejvášnivější ohlas a šířilo se

doslova jako oheň při silném nárazovém větru. Mimo to," vzpomněl si na něco Sensei a pohlédl na Voloďu, „když Gamaliel se svými lidmi připravoval tuto operaci, přidělili mezi sebou Ježíšovi kódové jméno „Cheirón", vypůjčené z řecké mytologie. Tak nazývali kentaura, nesmrtelné stvoření narozené napůl jako kůň, napůl jako člověk. Podle legendy nebyl tolik po svém otci Kronovi jako po matce Filiře, jejíž původ byl patrně zcela vegetativní, jelikož se řecká Filira prezentuje jako „lípa". Kromě toho mezi ostatními kentaury vynikal Cheirón svou mimořádnou moudrostí, blahovůlí a byl vychovatelem proslulých hrdinů. Ježíš tuto přezdívku nedostal od Gamalielových lidí náhodou. V jejich očích vypadal skutečně jako Cheirón – se svým původem a svou činností. Navíc byl mýtický hrdina Cheirón vynikajícím lékařem, který lékařskému umění naučil samotného Asklépia. Jeho jméno poukazovalo také na obratné ruce, jelikož „cheir" v řečtině znamená „ruka". A jak je nám již známo, Ježíš léčil lidi také přiložením rukou.

„Ano, vtipálci se pustili do díla," vyslovil se Voloďa.

„A proč mu přidělili kódové jméno?" nechápal zcela Andrej.

Viktor plácl chlapce přátelsky po rameni, mrkl a dodal:

„Až vyrosteš a staneš se detektivem, pak pochopíš."

„No jo," řekl chlapec poněkud zklamaně. „Jací mohli být v té době detektivové? Vždyť je to první století našeho letopočtu! Nehorázně dávná minulost!"

Chlapci se po těch slovech rozesmáli ještě více a Voloďa smíchy vysvětloval:

„A víš, jaká je nejstarší profese na světě?"

Žeňa najednou jako prvňáček zvednul ruku a třepetal s ní se zjevnou netrpělivostí.

„Já vím!"

„Rozvědka," pronesl spokojeně Voloďa a nedal mu možnost se vyslovit.

Žeňovi se ve tváři zračil neúměrný údiv, spustil ruku a potom ji znovu vystřelil.

„Pak vím, jaká byla druhá profese na světě. Tak se mě zeptejte, prosím, prosím!"

„Ale my známe tvou odpověď," zasmál se Stas a pokusil se tak zase svěsit jeho ruku.

„Ale nevíte, protože to je..."

Stas se smál a sotva mu stihl zakrýt pusu svou dlaní:

„Máš mlčet!"

Žeňa se vytrhl z jeho pevného sevření a vykřikl:

„Kontrarozvědka!" a vesele dodal (přičemž pořádně natahoval každé slovo): „Nehorázně dávná minulost!"

Když jsme se dostatečně nasmáli Žeňovu výstřelku, opět jsme pohlédli na Senseie, připraveni poslouchat dále jeho strhující povídání.

„Tak tedy," pokračoval, „Gamaliel se setkává se Saulem v Damašku a svěřuje mu tajnou misi za slávu židovské víry. Od toho okamžiku se Saul stává tím Pavlem – „horlivý" obdivovatelem Ježíše (kterého pravda nikdy v životě neviděl) a „kazatelem" Jeho Učení. Později byla napsána historka o tom, jak se Pavlovi na cestě do Damašku stala zázračná událost, kdy hlas z nebes vyčinil za jeho minulé skutky a nařídil mu poslouchat ty v Damašku, kteří mu řeknou, co má dělat."

„To je vtip!" zakroutil hlavou Stas.

„Navíc se objevují i „svědkové" toho „zázračného zjevení". Všechno jak se patří. Po setkání s Gamilielem, přesně za tři dny, se Pavel podle „schváleného plánu" nechává pokřtít od Ananea – jejich člověka, vklíněného svého času Gamalielem mezi stoupence Ježíše. Udělají to přitom tak, aby Pavlovo pokřtění vidělo co možná nejvíce stoupenců Ježíše. K tomu také zinscenují Ananeovo vyléčení Pavlovy slepoty (kterou samozřejmě nikdy netrpěl), což se údajně událo na cestě do Damašku.

Potom Pavla odsouvají do Arábie, kde důkladně studuje materiály týkající se Ježíšova Učení, které mu poskytnul Gamaliel, trénuje svou novou roli. Posílají ho tam ještě kvůli tomu, aby Ježíšovi stoupenci zapomněli na ta zvěrstva, která proti nim Pavel rozdmychoval. Když se Pavel vrátil do Damašku, byl již dobře kovaný v argumentech nového výkladu Ježíšova Učení a pokusil se mezi následovníky Ježíšovými rozvinout aktivní činnost. Ale nebylo to hned. Byl to takový Damoklův meč. Na jednu stranu se ukázalo, že, co se týká vzpomínek na jeho dřívější činnost, mají lidé sloní paměť, a nijak se mu kvůli tomu nedařilo, aby dosáhl kýžené autority, aby za sebou vedl Ježíšovo „stádo" ve svém výkladu. Na druhou stranu vyvolalo jeho chování – to že naprosto otočil ve svých názorech – hněv pravověrných židů, kteří ho začali považovat za zrádce. No ale nebude přece běhat a vysvětlovat každému židovi, že je to stále „on". Rozzuřil lid natolik, že musel tajně utéct z damašku do Jeruzaléma."

„No jo," uchechtl se Žeňa. „Nazdařbůh důvěřuj a můžeš skončit bez hlavy."

„V Jeruzalémě se Saul setkává nejprve se Gamalielem. Jeho problém se řeší poměrně operativně. Připojují Pavla prozatímně k Jeruzalémské obci, která podle svého světonázoru tehdy zaujímala mezi judaismem a Učení Kristovým středovou pozici. V jejím čele stáli nám již známí židé Jákob a Kifa. Gamalielovi lidé se s touto obcí spojili přes Varnavu. Vždyť Kifa byl s Varnavou v příbuzenském vztahu. Byl ženatý s dcerou Aristovula – bratra Varnavy – a měl z toho manželství dvě děti – chlapce a holku."

„Kifa a Varnava byli příbuzní?!" zeptal se ještě jednou Nikolaj Andrejevič. „To jsem nevěděl, to jsem nevěděl."

Sensei přikývl a pokračoval:

„Gamaliel navíc Pavlovi posílá na pomoc samotného Varnavu, který si svou pozici mezi přívrženci Ježíše více méně upevnil. Právě Varnava později potvrzuje před věřícími „čistou pravdu“ o „zázračném vyléčení“ v Damašku, které se Pavlovi událo, „nelíčené pokání Pavlovo a jeho obrácení na novou víru“. Tím i začíná „slavná“ společná činnost Pavla a Varnavy. Musím říct, že v Jeruzalému pracovali velmi plodně. Když je poslali do města Antiochie nad Orontem, vypořádali se místní jeruzalémské úřady se skutečnými stoupenci Ježíše velmi krutě, jelikož disponovali jejich konkrétními jmény a jeruzalémskými adresami a také znali místa jejich tajných setkání.“

„No jo, dáš jim jeden prst a oni ti utrhnou celou ruku,“ řekl Žeňa zarmouceně, bez známky humoru.

Stas se zasmál a už ho chtěl opravit, ale Voloďa ho předběhl.

„Kdyby prst...“

„A co je to za město, ta Antiochie pod Orontem?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič, očividně si nepřál odchylovat se od tématu hovoru. „To slyším poprvé.“

„To je v dějinách křesťanství důležité město,“ řekl Sensei, „Antiochie pod Orontem bylo v té době velké město a považovalo se snad i za hlavní město východu. Nacházelo se v severní Sýrii na řece Oront, dvacet pět kilometrů od Středozemního moře. Můžeme říct, že to bylo mezinárodní město. Žili tam představitelé různých národů, mezi nimiž vynikali Syřané, židé. Ale většinu, samozřejmě, tvořili Řekové, potomci těch, kdo se sem přesídlil z Athén, Argosu, Etolie a dalších řeckých měst.

„A čím bylo tak důležité pro křesťany?“

„To hned pochopíš,“ odpověděl mu Sensei a zaujal ho již svou intonací, která přislibovala zajímavé pokračování. „Právě díky činnosti skutečných apoštolů Ježíše se v Antiochii pod Orontem mezi Řeky a Syřany zrodilo mocné hnutí stoupenců učení Ježíše Krista. Řekové nenazývali Ježíšovo Učení jinak než „**dobré, blahodárné Učení**“, což v jejich jazyce znělo „**chrēstos logos**”. Nazývali se křesťany,“ Sensei udělal důraz na „*e*“, „Ježíše, tedy těmi, kdo studuje dobré, blahodárné Učení Ježíšovo.“

„Chceš říct, že slovo Kristus vzniklo odsud?!“ zeptal se omráčeně Nikolaj Andrejevič. „A proč je to tedy Kr***i***stus a ne Kr***e***stus?“

Sensei se spokojeně pousmál a řekl:

„Protože Archónti nespí. Když bylo to hnutí v plné síle, poslali sem Pavla a Varnavu a také další podobné „kazatele-učitele“. Gamaliela stálo velké úsilí, aby si podmanil obci „kř***e***sťanů“ v Antiochii. Ale když se tam jeho lidem podařilo nastolit jejich pravidla, vytvořit jedinou Antiochijskou církev, výsledek překonal očekávání, neboť množství „pohanů“ (jak

nazývali ty, kdo nebyli židé), kteří přijali víru Učení Ježíše, již jim předložili v poněkud změněné podobě, převládli o mnohé nad množstvím židů, upoutaných tímto Učením. Protože se v přepracovaném učení zachovala zrnka Ježíše, která duchovně probouzela lid, nezávisle na jejich národnosti a rasové příslušnosti, stávalo se to hnutí i pod záštitou lidí Archóntů masovějším a mezinárodním. Podle úsudků Archóntů tento náboženský směr obsahoval všechny nezbytné vlastnosti adepta na světové náboženství, ovšem pod jejich kontrolou. Od tohoto okamžiku vnáší Archónti do svého programu změnu, sázejí na Antiochijskou církev a mění ztrátový podnik na výdělečný.

Právě v Antiochii nazývají všechny následovníky interpretovaného Ježíšova Učení, nacházející se pod dohledem Gamalielových lidí, již jinak než „stoupenci Kr***i***stovi“, přiklánějí se k podobně znějícímu řeckému slovu „christos“ („pomazaný“), což je slovesným přídavným jménem od slova znamenajícího „zmírnit, udělat povolným“, „pomazat“. Díky důvtipu židovských „učitelů“, takových, jako byl Pavel, dobře erudovaných, skvěle znalých několika jazyků, zdůvodnili smysl toho slova araméjským „měšihā“, podle židovského „māšiăh”, což znamená „mesiáš“, „pomazaný“, aby mu dodali nábožensky-obřadní význam.

Svým „svěřencům“, sestávajícím především z Řeků neznalých židovských obřadů, vysvětlovali, že stoupenci „Kr***i***sta“ jsou ti, které „pomazávají“ a to je ještě výraznější než „kř***e***sťané – ti, kdo jednoduše studují dobré Učení. Podle jejich výkladu je „pomazaný“ ten, který je formálně přidělen, kvůli vykonávání obřadů v podobě pomazání máslem, nejvyšší posvátnou vznešenou ctností. Ačkoli ve skutečnosti Gamalielovi lidé slovo „pomazaný“, „napomádovaný“ používali pro „všelijaké věřící“ v ironickém, ponižujícím smyslu, aby zdůraznili propast, která odděluje opovrženíhodné nově obrácené „pohany“ od příznivců z řad farizejů, tedy ortodoxních židů... Navíc právě od této chvíle začali samotnému Ježíši přisuzovat židovské kořeny, díky čemu se později s ohledem na křesťanské obce rozšiřuje idea etnické exkluzivity židů. Soupenci „Kr***i***sta“ se jako přívrženci náboženství židů, podle Pavlova učení, přirovnávali k větvím divokého olivovníku, přivinutým ke kmeni olivovníku dobrému, domácímu, kvůli tomu, aby **přiměl starý strom vykvést**.“

Nikolaj Andrejevič to zopakoval s vystižením podstaty věci:

„Přimět vykvést starý strom?! Velmi moudrý, prozíravý tah, a to jak v politickém, tak v náboženském smyslu.“

„Ještě aby ne,“ usmál se Sensei a zcela vážně poznamenal: „Archónti budují na století a ne na pozemské okamžiky.“ A pokračoval dále ve vypravování: „Právě v Antiochii se hlavním jazykem stoupenců „Kr***i***sta“ stává řečtina. A právě Antiochijská církev, kterou

Archónti udělali dočasným centrem křesťanství, začala právě vysílat tak zvané „misionáře“ do celé Římské říše, mezi prvními byli třeba právě lidé jako Pavel a Varnava.“

„Misionáři, to slovo je utvořené od slova „mise“?“ zajímal se iniciativně Kosťa.

„Přesně tak. Latinské slovo „missio“ znamená „zásilka“, „vzkaz“. V náboženském kontextu označovalo rozšíření určitého náboženství mezi lidmi, kteří se řídí jiným vyznáním.“

„Opravdu pochází pojmenování křesťanů od těch...“ řekla rozladěně Taťána. „A jak to teď má být s vírou...vírou v Krista?“

„A co s tím má co dělat víra?“ zeptal se jí Sensei. „To, co vám tu vyprávím, je pouze historie – popel minulosti. **Pro skutečného věřícího, ať už by patřil k jakémukoli náboženství, neexistuje taková síla a překážky, které by mohly zastavit jeho duši, upřímně mířící k Bohu. Skutečná víra je uvnitř člověka. Je-li opravdová, nic vnějšího pro ni nemůže být překážkou.**

* * *

Nikolaj Andrejevič pozorně vyslechl Senseie a pospíšil si se svou otázkou:

„A Petr zůstal v Jeruzalémské obci? Toho by na rozdíl od Pavla nazývali apoštolem židů. Bojoval tam za to, aby se křesťanství neodlučovalo od judaismu.“

Sensei se usmál.

„No ano. Ve vědě dokonce k dané věci vymysleli termín „petrinismus“...“

„Jak, jak?!“ optal se Žeňa a zvučně se spolu s ostatními zachechtal.

„Slyšel jsi správně,“ odpověděl chlapci Sensei a chystal se odpovědět na otázku Nikolaje Andrejeviče. „Apoštolem židů – tak ho „nazval“ Pavel. Kifa je stále Kifa – jak váš, tak náš. Jednoduše ho využili a nezasvětili do tajných záležitostí. Ve své podstatě ho Svobodní zednáři potřebovali pouze proto, že dlouhou dobu pobýval s Ježíšem. Kifa byl i velmi vhodný jako loutka velitele pro „pohanskou“ víru. Proto ho Gamaliel využil a ani se nemusel příliš namáhat s jeho „přeorientováním“. Když se znovu začalo s pronásledováním skutečných stoupenců Ježíše v Jeruzalému, byl Kifa (který v tu dobu pokojně a v míru přebýval v Jeruzalémské obci) náhle polapen a zavřen do vězení, jako by z ničeho nic. Leč ve skutečnosti to byla provokace ze strany Gamaliela. Nejenže Kifu vsadili do žaláře, ale vystrašili ho, že ho druhý den ráno popraví. Když potom přišli Gamalielovi lidé a slíbili Kifovi vysvobození výměnou za spolupráci. Kifa jednoduše nemohl uvěřit svému štěstí. Tutéž noc ho vysvobodili z vězení. Po odpovídajících instrukcích spěšně opustil Jeruzalém. Namířil do Antiochie, kde měl stanout v čele Antiochijské církve.“

Sensei se odmlčel, o čemsi chviličku přemýšlel a pak se trpce usmál.

„Později se díky Lukášovi objevuje ve „Skutcích apoštolů“ (kapitola 12) záznam, že sám Anděl Páně sestoupil v noci k Petrovi do žaláře a vyvedl ho odtud, vysvobodil ho z těžkých železných řetězů.“

„To je tentýž Lukáš, který napsal jedno z kanonizovaných Evangelií?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano.“

„To byl taky zajedno s lidmi Archóntů?“ zeptal se Viktor.

„Byl Pavlovým člověkem. Ale o něm vám povyprávím o něco později,“ Sensei udělal krátkou pauzu a potom pokračoval: „Nejzajímavější je, že se Petrovy okovy uctívají dodnes, jednou ročně je vynáší, aby se jim věřící mohli poklonit. Jejich význam „posvátné“ relikvie jim dodal jeruzalémský patriarcha Juvenalius (V. století). Musel něco darovat Eudokii – manželce byzantského panovníka Theodosia II., ale musel to být významný dar. V tu dobu (poté, co matka panovníka Konstantina, Helena, vypátrala dřevěný kříž, na němž byl údajně ukřižovaný Kristus) byly v módě všechny podobné „předměty svatých“. Tak věnoval patriarcha Juvenalius ženě panovníka okovy a prohlásil je okovy „samotného Petra“.

„Nejenže je daroval, ale svůj dar ještě doplnil historkou, že křesťané, když uslyšeli o zázraku, který se udál s Petrem, střežili tyto železné okovy jako poklad, a ti, kdo byli postižení různými nemocemi a přicházeli k nim s vírou, byli prý uzdraveni.“

„Hm, platinová formule psychoterapie „kdo přichází s vírou“,“ zamyšleně poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Nejen psychoterapie,“ upozornil Sensei, „ale lidské podstaty. Neboť kdo čemu věří, to také dostane...“

Žeňa s předstíraným obdivem začal „závidět“:

„Podívej, jakej jí chlap dal dárek! Borec! Jak se říká, levně a dobře, vlci jsou sytí, kozy jsou celé. Jen si tady lámu hlavu, jaký dám prezent Petrovičovi k narozeninám. V kůlně mi leží takový rezavý studniční řetěz...“

Při těch slovech se Žeňa vynasnažil ukázat nereálnou tloušťku toho řetězu a jeho rozměry, čímž vyvolal u chlapců chechtot.

„A kdo je ten Petrovič?“ informoval se Andrej u Stase a smíchy sotva popadal dech.

„Jeho „milované“ vedení,“ odpověděl a stále sledoval Žeňovo šaškování.

„A co?“ začal se Žeňa s vážnou tváří obhajovat a přitom se díval na smějící se chlapce. „Víte, jak dlouho byl ve vodě a jak dlouho se válel v zemi! Oho!! Tak co by to nebyla starobylá rarita?“

„No, no," přikývl Viktor, „za takovou „starobylou raritu" tě akorát propustí z práce."

„No není co ztratit!" nechtěl se Žeňa pořád uklidnit a lhostejně pokrčil rameny. „Vždyť jsme ve svobodné zemi! Když mě propustí jeden otrokář, půjdu k jinému. Víš, o co jde?! Ale jaká zůstane tomu chlapovi vzpomínka...na celý jeho zbytek života!"

Po těch slovech se již celý náš kolektiv válel smíchy. A nejvíc ze všech se chechtali právě ti, kdo pracovali. Stas si celý rozesmátý utíral slzy, máchnul rukou směrem k příteli:

„Vyprávíš teda ale báchorky, už mě z toho bolí břicho. Pojďme teď zas v klidu poslouchat."

„Vždyť už dávno mlčím," řekl Žeňa. „Kvůli vašemu řevu se teď brzdí celý proces poznání světa..."

Než jsme se všichni uklidnili, uplynulo pět minut. A jako první, kdo se zajímal, jak manželka panovníka přijala takový těžký dárek, byl samozřejmě Žeňa.

„Velkolepě," odpověděl Sensei zvesela. „Ale vůbec tady nejde o ten dárek, ale o to, že se ta historka začala šířit jako houby po dešti. Eudokia převezla ty okovy do Konstantinopole. Jeden okov poslala do Říma své dceři Eudoxii. Ta nechala vybudovat celý chrám „svatého Petra" a umístila do něj tu „relikvii" jako cennost. I když v Římě se v tu dobu jakoby „náhodou" objevily i další okovy, které Petr údajně měl před svou smrtí v Římě. No, jako vždycky."

Nikolaj Andrejevič se smutně usmál a dodal:

„Skutečně, jako vždycky – trochu rozruchu, trochu mýtu plus několik věhlasných, pokud možno královských jmen a produkt se jménem „významná relikvie" je na světě."

„No, co naděláš, takoví jsou lidi," souhlasil Sensei. „Ale my se vrátíme k naší historii. Když se Kifa dostal do Antiochie k dispozici lidem Gamiliela, prakticky okamžitě mu změnili jméno, jelikož evidentně vyzrazovalo jeho podstatu a bylo mezi učedníky Ježíšovými obecně známo. Tak začal Kifa používat důstojné řecké jméno Petr, což znamená „skála", „útes". Poté ho jmenovali prvním biskupem Antiochijské církve. „Episkopos" v překladu z řečtiny znamená „dozorce", „strážce"."

„Zdá se, že se Petr fakticky stává dozorcem nad obřady, pravidly a pořádkem, které mezi křesťany utužovali lidé Gamaliela," vyložil si pro sebe Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Kifovo ego bylo naprosto spokojené. Získal všechno, o čem snil – slávu, peníze, moc. A co je hlavní, nemusel pracovat v potu tváře... Ale nejde tu o něj, ani o jemu podobné, ale o to, že ztížení a zkreslení prostého, o materializaci a zpustošení duchovního. Vždyť v dobách Ježíšova kázání nebylo nutné obtěžovat se plněním speciálních obřadů, ani vyznávat nějaký symbol víry, ani se omezovat vykonstruovanými pravidly a řádem, aby

člověk mohl být Jeho učedníkem. Jednoduše bylo nutné být Člověkem s dobrým, milujícím srdcem, opravdově toužit po Bohu. Ježíš učil člověka cítit Boha uvnitř sebe, neboť každý člověk je Chrám boží, učil cítit svou duši a žít kvůli jejímu spasení. Lidi od Archóntů obrátili vnitřní práci člověka nad sebou samotným na vnější formální klanění se. Archónti to přitom udělali tak, že se jejich lidé stali „prostředníky“ mezi Bohem a člověkem a zavedli tvrzení, že bez jejich pomoci se člověk nespasí.“

„Hm, chlapci svým záležitostem dobře rozumí,“ okomentoval Voloďa.

Sensei přikývl.

„Ještě aby ne! Tak teda, jen co Petr získal nové poslání, prohlašují „misionáři“ Antiochijské církve právě od tohoto okamžiku Petra všude prvním apoštolem Ježíše, vybraným, „nejvrchnějším“ apoštolem. „Misionáři“ poctivě pracovali po celé Římské říši i za jejími hranicemi jako protipól duchovní práce skutečných apoštolů a učedníků Ježíše. Oni nejenom kázali. Jejich cílem a úkolem bylo vytvoření křesťanských obcí ve velkých i drobných městech, které by vyznávali náboženství na základě Učení Ježíše, které jim bylo poskytnuto. Tito „misionáři“ nezakládali pouze obce, ale stavěli do jejich čela vždy svého člověka – vedoucího, nebo jak ho také nazývali – presbytera, od řeckého slova presbyteros – stařešina. Stoupenci se přitom měli řídit jenom jejich vírou, jejich učením a neposlouchat každého „lže-učitele“. „Lže-učiteli“ tehdy mimo učitelů ostatních náboženství tito „misionáři“ nazývali i opravdové následovníky Ježíše, kteří stejně jako Ježíš vybízeli ke spasení duše a ne těla, kázali Jeho Učení, osvětlovali cestu přes hranol duše, „božského“, a ne prizmu hmoty, tedy Matriálního principu, nebo jak to nazýval Ježíš „lidského“. „Misionáři“ vytvořili velmi rozvětvenou síť křesťanských obcí, podřízených jedinému centru řízení. Potom „misionáři“ po těch obcích roznášeli pouze nová nařízení „shora“, jak správněji chápat a přijímat jejich Učení.“

„No ani,“ ozval se sotva postřehnutelným úšklebkem Voloďa, „jaké by to bylo bez nařízení „shora“, bez nich se ani dnes ve světě neobejdeme.“

„Cože?!“ ohradil se oproti jeho tónu Žeňa a zatvářil se vážně, dokonce poněkud nabubřele. „Chápeš, lidi se snaží, bez oddychu lidem vymýšlejí „nařízení“. Například jak naši politici pracují ve dne a v noci. Viš jaká je to zátěž, vždyť na to je potřeba myslet! Představte si, jak musí být unavení!“

„Aha,“ uchechtl se Stas a připojil se k Žeňově žertovné náladě, „celý den nespíš, celou noc nejíš, jak bys nebyl unavený!“

Všichni se zasmáli a Žeňa znovu přilil olej do ohně:

„Co chichichi! Ne, chachacha! Tak sami jděte, zauvažujte na takové úrovni," přitom výrazně zdvihl prst, pohrozil jím a povídá: mozky se budou vařit jako voda v konvici a potom se v tom bude stejně vařit celý národ."

Chlapci se po těch slovech rozesmáli ještě více. Žeňa nad nimi beznadějně mávnul rukou a oznámil Senseiovi:

„Ne, tyhle husy nebyly stvořeny pro vysoký let. Radši budou sedět v louži a celou dobu kejhat!"

Nikolaj Andrejevič už nevydržel ten nekončící mládežnický humor, a zatímco se chlapci překřikovali, jedním vtipem za druhým, pokusil se Senseie vyptat na všechno, co ho zajímalo, vraceje se ke starému tématu.

„A co to bylo za shromáždění apoštolů, myslím v 51. roce?"

„Takové skutečně proběhlo," přikývl Sensei. „Roku 51 našeho letopočtu v Jeruzalému. Ovšem, skuteční apoštolové tam nebyli. Zato se zúčastnil sám Petr a zaujal čestné místo."

„Zajímavé, a co se tam projednávalo?" zeptal se již Viktor a připojil se k posluchačům.

„O', velmi závažné otázky," řekl Sensei s jemnou ironií v hlase a významně zdvihl ukazováček, čímž vtipně kopíroval Žeňu. Chlapci se přestali smát a zaujatě pohlédli směrem k Sensei. „Věřícím sdělili, že se „apoštolové" shromáždili v Jeruzalému kvůli projednání jedné z velmi vážných otázek – mají-li všichni „pohani" obrácení nově na jejich víru plnit všechny židovské obřady, zejména mají-li podstoupit obřízku, nebo ne?"

A jak se Sensei pokoušel zakrýt úsměv, a obracel se proto k Nikolaji Andrejeviči a Viktorovi, starší kluci se opět rozesmáli.

„Čemu se zase řehtáte!" znovu na ně zaútočil Žeňa, svým milovaným žertovným způsobem. „Neslyšeli jste, to je velmi závažný problém!" Dál se už nevěnoval jejich bezuzdnému smíchu a obrátil se zpět k Sensei. Zkrabatil čelo a znepokojeně se zeptal: „A jak to rozhodli?"

Jenže pokračovat v rozhovoru bylo prostě nemožné, kvůli novému všeobecnému záchvatu smíchu. Sensei počkal, dokud se chlapci neuklidní, a odpověděl:

„Rozhodli, že nově obrácení „pohané" nemusí dodržovat všechny židovské zákony..."

„Uuuff," vydechl s úlevou Žeňa, teatrálně si setřel pot z čela, a dokonce si potom otřepal ruku.

Nehledě na nejnovější vlnu smíchu všech Sensei pokračoval:

„Kromě čtyř zákazů..."

„Ano?!“ zbystřil Žeňa. „A jakých?“

„Zaprvé se jim přisuzovalo odpírat si. Jednodušeji řečeno, nejíst maso, které zůstávalo po „pohanských“ obětování. Zpravidla se po obětování dostávalo do prodeje.“

„A kam ho teda měli dávat?“ imitoval Žeňa hluboký hlas popa. „Je potřeba, aby se v hospodářství nic neztrácelo.“

„Za další, zdržovat se jakýchkoli zardoušenin.“

Nato se Žeňa zašklebil a štítivě pohlédl na Stase.

„Kanibalismu teda vůbec neholduju.“

Chlapci se opět rozchechtali.

„Zardoušenina, to není žádný kanibalismus,“ vysvětlil smíchy Sensei. „tato zdrženlivost hlásá, že se nesmí požívat maso zvířat, které usmrtili udušením, bez vytečení krve. Krev totiž židé považovali za sídlo duše a konzumaci jídla, v němž se nacházela krev, považovali za strašný hřích.

„Aha,“ dal si Žeňa na čas, ale očividně se „pro jistotu“ demonstrativně odsunul dál od Stase.

„Za třetí, bránit se neřesti. Tento bod měl v jejich interpretaci zvláštní smysl.“

„Ještě aby ne! Obzvlášť, když si vezmeme, s jakou žárlivostí přistupoval Petr k prvenství Marie Magdaleny v Ježíšově společnosti,“ poznamenal Viktor.

„Jistě, jeho nepřátelský vztah k Marii Magdaleně zanechal stopu na vztahu k ženám obecně. Kromě toho Petr dokonce i ve svých „biskupských“ kázáních vyzýval ženy, aby se odvracely od manželství. Jenže jde o to, že se daným bodem zdrženlivosti od neřesti rozuměla tak zvaná „chrámová prostituce“, kterou praktikovali některé „pohanské národy“. Ačkoli samotní „pohané“ považovali své obřady za starodávné rituály harmonie mezi mužem a ženou. Avšak podstata tohoto problému se skrývá mnohem hlouběji, přihlédneme-li k tomu, že u Archóntů byla vždy dominance mužské síly, tedy tma a agrese.“

„Nedílná moc patriarchy,“ zachytil myšlenku Nikolaj Andrejevič.

„Naprosto přesně,“ potvrdil Sensei.

Žeňa se zatvářil zamyšleně a začal uvažovat.

„Noo, tak „neřest“ mi nehrozí,“ zamyslel se a dodal, „přinejmenším následujících dvacet čtyři hodin.“ A pak se zeptal Senseie: „A jaké bylo čtvrté pravidlo?“

„Čtvrté? Všeobecně mravní: nedělat druhému to, co bychom nechtěli, aby on dělal nám.“

„Dobré pravidlo!“ přikývl souhlasně Žeňa, vesele pohlédl na Stase a začal si mnout ruce: „Co bychom ti tak udělali, co bys sám nerad?!“

Kolem opět zaburácel dunivý smích naší společnosti.

„Ty seš teda klaun!“ zasmál se Sensei s ostatními a nesouhlasně pokýval hlavou.

Když smích utichl, Nikolaj Andrejevič se obrátil k Sensei a promluvil:

„Řekl jsi, že to stanovili věřícím. A co se ve skutečnosti řešilo na tom „setkání“?“

„Ve skutečnosti bylo shromáždění svoláno v souvislosti s přerozdělením moci a vypracováním základní strategie a taktiky další činnosti. Přirozeně před nimi stála také otázka ohledně nového určení (obměněné struktury vedení) ve vrchních kruzích nového náboženství. Petr se snažil zaujmout klíčové místo. Ale kvůli jeho nízké gramotnosti a přehnané ambicióznosti značně prohrával s Pavlem a jeho bystrým intelektem, skvělým vzděláním a erudicí. I dříve mezi nimi byly velké roztržky...“

„V boji o moc?“ zeptal se Voloďa.

„Nejen. Dodnes se například dochovala historka, popsaná samotným Pavlem v dopisu k obyvatelům Galacie, o tom, jak Pavel obvinil Petra, že se považuje za žida-křesťana, nicméně se ale přetvařoval, protože vyjadřoval své pohrdání k příslušníkům jiného národa, a připomíná Petrovi jeho příchod do Antiochie... „

„A co se stalo v Antiochii?“ zajímal se již Nikolaj Andrejevič.

„Když přijel Petr do Antiochie, nadchl se ve své nové roli všeobecným vyzdvihnutím jejich náboženství mezi těmi, které oni nazývali „pohany“, což sám nezpozoroval, když opět vypadl z židovských tradic a začal se stravovat spolu s „pohany“ za společným stolem. Když se o tom dozvěděli židé, pustil se Petr do toho, aby dokázal svou nevinu, prý se to nikdy nestalo, skrýval svůj kontakt s „pohany“ za jedním stolem, obával se toho, že ho židé odsoudí. Kifa je prostě Kifa,“ usmál se Sensei. „Je to pouze člověk se svými slabostmi a touhami... Proto se snažil zavděčit se židům a zveličit se v očích „pohanů“.“

„A jak skončil tenhle boj o moc?“ položil otázku Stas.

„Petr se stal veřejným vedoucím této organizace a Pavel faktickým.“

„Soudě podle struktury organizace Archóntů, jinak to ani být nemohlo,“ poznamenal Voloďa.

* * *

„Pavel jako faktický vedoucí nového náboženství systematizoval celkovou ideologii křesťanství,“ pokračoval Sensei ve vyprávění. „Ve svém učení se skutečně opíral o slova Ježíše, velmi šikovně a jemně dělal změny v klíčových momentech Učení, zavedl například pojem tělesného vzkříšení z mrtvých, zavedl chápání hříšnosti člověka od jeho narození a tak dál. Jestliže vezmeme například Ježíše, jen tak mimo řečí mluvil o tom, že je Satan pravým

vládcem celého světa a celkově ty okamžiky ponechal „bezprostředním posluchačům“ nezodpovězené, pak právě Pavel „objasnil“ Jeho slova věřícím a rozvinul to téma takovým způsobem, že spojil moc Satana nad lidstvem s prvotním hříchem a Satana samotného přeměnil na jakousi vesmírně všemohoucí bytost.“

„Proč?“ nechápavě pokrčil rameny Stas.

„Jak proč?! Aby mezi věřícími vyvolal strach, neboť strach zotročuje lidi. Všimněte si, že v judaismu označují Satana v doslovném smyslu slova jako „protikladného“, „našeptávače“, „podněcovatele“. V tradičním zobrazení judaismu byl obraz Satana poprvé přesněji vylíčený v biblické knize Jób, napsané v V. století před naším letopočtem. Tak je představen jako zlomyslný anděl, který ale zcela závisel na Jahvovi (jméno židovského boha) a konal zlo pouze s Jeho dovolením. Žid Pavel staví ve svém Učení, určeném především „pohanům“, Satana do role vesmírného protivníka, vzdorujícího Bohu. Kromě toho položil základy, podle nichž později Jan popsal eschatologickou celosvětovou bitvu mezi pekelným vojskem Satana a vojskem Boha. Co se za tím podle vás skrývá? Elementární zotročení věřících. Kvůli zvyšování strachu povznesli lidé Archóntů Satana sloužícího Bohu na Satana čelícího Bohu, divže mu nepřisoudili stejnou sílu a moc.

Navíc právě Pavel stanovil, kdo to je Kristus a co je Jeho Církev, o což se potom začalo opírat křesťanství. Aby se upevnily tyto formulace nového náboženství, které se později staly křesťanskými dogmaty, napsal Pavel mnohočetné epištoly, v nichž poučoval mimo jiné i o povinnostech a způsobu života v křesťanských obcích, až k tomu, jaké by měly být vztahy v rodině, v každodenním životě. Píše tato ustanovení, aby uvedl lidi na „správnou cestu“ a aby přísně následovali „správné učení“. Varuje před tím, aby je nikdo neoklamal, aby se vystříhali „lže-učitelů“, kteří se prý chtějí zmocnit moci a vedení nad křesťanskými obcemi.“

Voloďa tiše pronesl:

„Ano, solidní lidé se pustili do práce.“

„A co sis myslel. Všechno to není jen tak. Dali si s tím ovšem práci, a nemalou. Leč to všechno byly pouze první krůčky k vytvoření mocného světového náboženství,“ souhlasil s ním Sensei a začal vypravovat dál: „Na počátku 60. let našeho století byli ve spojení s přípravou určitých politických událostí, které se měly udát podle záměru Archóntů roku 66, zapojeni lidé Gamaliela. Ačkoli sám Gamaliel zemřel již roku 52, jím vytvořená organizace se i nadále aktivně činila. Na 66. rok se plánovaly závažné politické změny. Archónti se řídili svými pravidly hry a připravili naráz několik paralelních variant řešení té otázky. Jedna možnost zahrnovala plán lidí Gamaliela, v němž se zamýšlelo povznést Petra do hodnosti

nejvyššího pastýře nového náboženství „pohanů“ a, samozřejmě, nové loutky pro ně samotné.“

„A proč to potřebovali?“ nechápal Viktor. „Vždyť měli římské pontifiky-žrece, kteří, jak jsem pochopil, stejně všechno řídili.“

„Ano i ne,“ namítl Sensei. „Jde o to, že Ježíš již svým příchodem na tento svět jako Bódhisattva nevyvolal pouze duchovní rozmach, ale mocnou vlnu, v jejímž důsledku začal v Římu v I. století našeho letopočtu náhle a prudce narůstat počet stoupenců nejrůznějších starých kultů, třeba jako kult egyptské bohyně Isis, maloasijské Veliké Matky a tak podobně. Chrámy tradičních bohů rychle pustly. Tento proces nebyl tolik spojen s rozšířením Římské mocnosti a s příchodem nových kmenů a národů (i s jejich bohy a náboženstvími), jako ve skutečnosti s příchodem Ježíše a jeho opravdovými duchovními cíli Jeho mise a směrem Učení. Situace v římské společnosti byla tehdy přesně taková, jaká je dnes u nás (nehledě na to, že u nás probíhá rozpad a oni měli říši upevněnou) – stejné duchovní napětí, nejistota zítřků kvůli téže politické a sociální nestabilnosti. Navíc se stejně jako dnes objevovalo množství lidí tvrdících, že právě oni jsou noví proroci a disponují nadpřirozenými schopnostmi, prohlašovali se syny různých bohů, jasnovidci a divotvůrci, slibovali vyléčení lidí, spasení světa, slibovali lidem, kteří v ně uvěří, že je udělají šťastnými. Pro mnohé mocipány byla tak zvaná „masová psychóza“ na religiózní půdě nepochopitelná. Ale ne pro Archónty. Oni znali skutečnou příčinu, jež vyvolala mezi lidmi podobný jev, proč prakticky ihned začali jednat proti Ježíšovým stoupencům a proč tak spěšně začali organizovat centralizovanou strukturu nového náboženství.

A teď si představte, že pouhý příchod Ježíše na tento svět vyvolal takovou mocnou duchovní vlnu mezi lidmi a v podstatě odebral značnou část elektorátu žrecům-pontifikům Římské říše. A to už nemluvím o Jeho Učení, probouzejícím duše lidí, a o následující činnosti Jeho skutečných následovníků! No, skutečně, kdo bude poslouchat pohádky duchovních, pontifiků, žreců a dívat se na tváře mocipánů a zbožně je uctívat, když Kristus a Jeho učedníci doopravdy otevírali lidem oči a říkali jim pravdu o tomto světě, včetně těch, kdo mu vládnou. Kdo půjde do otroctví ke žrecům, jestliže Ježíš dává svým Učením lidem skutečnou Svobodu! V politice takový úpadek elektorátu je více než závažný problém, poněvadž v podstatě vede ke ztrátě moci.

Po fiasku s Imhotepem si Archónti již velmi dobře představovali možné historické následky. Proto spěšně stvořili nové náboženství. Jak jsem již říkal, jejich princip byl takový, že pokud nelze jakékoli hnutí zakázat či potlačit, je zapotřebí stanout mu v čele. Tak Archónti včlenili mezi lidi ze všech sil nové přesvědčení – Učení Ježíše, pravda poněkud uzpůsobené

ahrimanovskému stylu v učení jejich Pavla, s veškerým náležitým rozruchem – s důvěrností šíření, s nelibostí vládnoucích, dokonce i s pronásledováním – všechno, jak je určeno v psychologii pro přesvědčení mas. Vždyť lidé milují ukřivděné a trpící, takové hrdiny – bojovníky „za práva a svobodu pracujícího lidu“. Pravda, pronásledování křesťanských obcí Pavla byla spíše demonstrativní. Na pravé stoupence Ježíše, jeho opravdové žáky a apoštoly se pořádaly skutečné hony, prováděly se celé trestné operace a nelítostné hubení. Takovým způsobem násilně nutili lidem svou obvyklou starou moc v novém formátu a sdělovali jim, že je to něco naprosto nového.“

„No, všechno správně, nové – to je jen zapomenuté staré,“ okomentoval s úsměvem Žeňa.

„Kdyby zapomenuté,“ promluvil Sensei s jakýmsi smutkem v hlase. „Do Petra a především do Pavla nevkládali příznivci Archóntů pouze velké naděje. Předpokládalo se, že se Petr jako veřejný vůdce nového náboženství měl stát jedním z článků spojení náboženské a politické moci...“

„Kifa v politice?!“ ušklíbl se Nikolaj Andrejevič. „Hm, to je nonsens!“

„Ale ne,“ namítl Sensei. „Opravdu je to sensus! A díky úsilí Archóntů je aktuální dodnes.“

Voloďa se usmál a potvrdil:

„Nehynoucí pravda.“

„V čem je smysl vysoké politiky?“ pokračoval vysvětlovat Sensei. „Podle pravidel Archóntů, aby bylo možné významně politicky ovlivnit stát, je buď potřeba kontrolovat většinu jeho financí, nebo většinu elektorátu. Nejlepší kontrola elektorátu, jak je známo, je náboženství, jako ideologie jediné víry. Při sloučení kontroly nad financemi a nad elektorátem lze získat absolutní moc. A ten, kdo vládne absolutní mocí nad státem, si s ním dělá všechno, co se mu zachce. Jak říkal Veliký Pontifik všech dob a národů, Ahriman, jen „rozděl a panuj“... V tu dobu měli žreci-pontifikové kontrolu nad financemi, neboť byl jejich tajnému vlivu podřízen římský senát...“

„Nejvyšší státní rada,“ okomentoval Viktor a sledoval, jak se Ruslan pokoušel položit Senseiovi pomocnou otázku.

„Senát – to je mimochodem také latinské slovo – senatus, utvořené od senex, což znamená „starý“, „stařec“.“ Sensei doplnil jeho odpověď: „Senát již ve staré Římské republice označoval nejvyšší státní radu.“

„Zas „v republice“?“ zeptal se s usměvem Stas.

„Rozhodně... Republika byla zřízena již 510 – 509 před naším letopočtem. Když se vyostřil hněv lidí kvůli nespokojenosti s vládou Tarquinia Superba, žreci-pontifikové se jako vždy včas o vše postarali. A s radostným uvítáním lidí, opilých slovem „svoboda“, jim vydali novou formu státního zřízení s krásným a v tu dobu neobyčejným názvem res publicus. Jak jsem vám již říkal, v překladu z latiny to znamená „věc veřejná“, „věc společná“. **Imperátora vyhnali, lidem řekli, že si lidé od teď budou svrchovanou moc vybírat sami, a to na určitou dobu. Pravda, zapomněli dodat, že budou „vybírat“ z kandidátů, kteří jim budou poskytnuti (a ovšem předem schváleni) žreci-pontifiky, pod jejichž tajným vlivem se také celá ta moc nacházela.** Lid obšťastněný demos kratos, tedy demokracií, „mocí lidu“, se rozešel domů. To znamená, že představení skončilo!“

A jelikož Sensei utichl, Kosťa se netrpělivě zeptal:

„A pak co?“

„Pak to bylo jako vždy: **bohatí bohatnou, chudí chudnou a dějiny se píšou jako diktát.**“

Viktor souhlasně přikývl.

„Sensei, ty bys měl být přednášejícím na naší právnické fakultě. My jsme sice historii poslouchali, ale to nejzajímavější jsme pouštěli jedním uchem tam a druhým ven.“

„Takový kurz historie ti sotva někdo přednese, navíc na právech,“ naznačil Voloďa. „A o filozofických fakultách a fakultách dějin radši ani nic neříkám...“

Chtěl ještě něco říct, ale Sensei ho kvapně předběhl:

„Prostě kdo velmi touží poznávat, ten poznává, nezávisle na podmínkách a okolnostech, které panují kolem. A kdo nechce, ani se náležitě nesnaží, ať už by měl sebelepší podmínky pro studium.“

Kosťa se rozhodl, že se také vysloví:

„Ne, takovou historii slyším vůbec poprvé v životě.“ A pak dodal: „Pravda, dříve jsem se o tohle téma ani příliš nezajímal.“

„No, tak teď to budeš znát,“ odpověděl dobrácky Sensei. „A jestli si chceš rozšířit svůj rozhled, hledej v dějinách informace, samostatně je postav vedle sebe a ta nalezená fakta zanalyzuj. Jen si dej práci, svědomitě pracuj s různými zdroji a teprve tehdy pochopíš mnohé z toho, co jsem ti říkal, a z toho, co bylo a co se dnes děje ve světě.“

Jak to dořekl, opět se obrátil ke kolektivu:

„Ale zase jsme odbočili... Tedy, Svobodní zednáři sledovali své cíle, vsadili na náboženskou organizaci lidí Gamaliela. Lidé Gamaliela se připravovali na následující události a sledovali plán, jehož cílem bylo vyzdvižení Petra mezi aktivní lídry. Aby se připravila

ideologická půda pro příchod Petra do hlavního města, přijíždí z Jeruzaléma do Říma sám Pavel. Pavel přichází s patřičnou legendou pro „věřící“, že ho, „národního mučedníka“, vsadili „kvůli ušlechtilým ideám“ do vězení v Jeruzalémě a on tam celé dva roky strádal. Potom jako římský občan požadoval soud imperátora, vláda ustoupila jeho přání a nakázala odvézt ho do Itálie. Jakmile Pavel přijel s tou legendou do Říma, přívrženci svobodných zednářů z řad lidí Gamaliela, kteří tam pobývali na vlivných postech, navíc tu legendu lidem potvrdili a ještě uskutečnili velmi šikovné PR, předurčené Jeho „věřícím“. Právě v Římu umožnili Pavlovi žít za zvláštních podmínek, podle nichž se mohl stýkat, s kým chtěl, ale za dohledu vojáka, který mu byl přidělený a k němuž ho přikovali řetězem. Pravda, s takovou hranou teatrálností, v takové „mučednické podobě“ se Pavel objevoval pouze před svými následovníky z řad věřících, šířil jim své učení, zbylý čas však, skrytý veřejnosti, žil nejenže bez okovů, ale také v dostatečném komfortu. V této roli „strádajícího, přebývajícího v okovech“ Pavel strávil prakticky dva roky. Za tu dobu značně zvětšil svůj elektorát. Potom také, jak se patří, „získal svobodu“.“

„Opravdu super-PR!“ okomentoval Stas.

„Tak tomu rozumím, šikovná reklama!“ souhlasil s ním Viktor.

„No ano, kdo by takovou pravdu i dnes vytahoval v tisku!“ poznamenal Voloďa, bez známky humoru.

Na to Sensei ocitoval:

„Bernard Shaw jednou řekl: „Čtete-li biografii, nezapomínejte na to, že pravda se nikdy nehodí k zveřejnění.““ Starší kluci se usmáli a souhlasně pokývali hlavami. Sensei pokračoval dále ve svém vyprávění: „Tak tedy, jakmile získal Pavel svobodu, začal aktivně zapojovat své nejbližší lidi do písemného vyhotovení ideologie nového náboženství. Za tímto účelem se zapojili i Marek, Lukáš a Matouš.“

„To jsou tíž, kteří napsali Evangelia, jež se potom stala kanonizovanými?“ upřesnil Stas.

„Zcela správně.“

„Copak ti všichni byli Pavlovými lidmi?“ zeptal se s pochybami v hlase Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem. Marek, jehož později připočítávají k tak zvaným „70 apoštolům“, byl synovcem Varnavy, přesněji Josefa, svého bohatého strýčka z Kypru. Markem se stal později, od narození mu říkali Jan. Dům jeho matky Marie sousedil s Getsemanskou zahradou. Když lidé Archontů začali organizovat nové hnutí, sloužil tento dům z Varnavovy iniciativy často jako útočiště a místo setkávání jejich lidí. Na počátku 40. let mířili Varnava a Pavel

z Jeruzaléma do Říma a vzali s sebou i Marka. Za prvé, byl velmi gramotným chlapcem, uměl dobře psát a číst. Kromě svého rodného jazyka ovládal řečtinu a latinu, které byly nejrozšířenějšími jazyky Římské říše.“

„Ve třech to není jako ve dvou, všechno je veselejší,“ živě pronesl Žeňa.

„Jejich „misionáři“ prostě chodili po dvou, třech lidech. Tak to pro ně nebylo tak nebezpečné, a navíc to bylo i pohodlné. Pohodlné v plánu psychologického zpracování lidí. Jeden z nich si, například, přisuzoval vykonávání zázraků a ti, co ho doprovázeli, to potvrzovali jako „skutečnost“, vydávali se za svědky jejich „vykonaných zázraků“.“

„Budovali si autoritu,“ poznamenal Voloďa.

„Naprosto správně. Navíc dokonce připisovali Ježíšovi, že právě on velel svým apoštolům chodit po 2 – 3 lidech. Ale nic podobného nenakazoval! Ježíš radil svým skutečným apoštolům, aby chodili samostatně, aby hledali otevřené duše, připravené přijmout Jeho Učení podle libosti, lásky a duchovní potřeby. Úkolem Pavlových přisluhovačů bylo mimo jiné získat do svých řad co možná největší množství lidí, nezávisle na jejich úrovni vyspělosti. Kvůli tomu chodili dva, tři lidé, aby ten úkol realizovali. A pro takové, jako byli Pavel a Varnava, byl jejich doprovod ještě i zdrojem síly. I Marek mezi podobné patřil. Později chodil velmi dlouho s Varnavou i Petrem. Podle zvláštních instrukcí Gamalielových lidí, aby se vyvarovali veškerému nepotřebnému podezření kvůli nedůstojnému chování, měl Marek říkat Petrovi před „věřícími“, zejména pak těmi „pohanskými“ nejinak než „Papas“, což v překladu z řečtiny znamená „Otec“. Zdůrazňovalo to v Petrově tváři právě duchovního učitele.

Později, v již vytvořených obcích křesťanů, tak začali nazývat duchovní vedoucí. Na přelomu II. a III. století nazvali východní křesťané patriarchy Alexandrijské církve „papeži“, téže církve křesťanů v Egyptě, k jejímuž založení napomohl i Marek. Na západě tento titul po Petrovi nosili biskupové Říma a Kartága. Již v době středověku se tento titul ustálil pro biskupa Říma. Petr se při tom považoval za zakladatele místního biskupství, „knížetem apoštolů“. To všechno se dělalo navzdory slovům Ježíše, který varoval: „Otcem nenazývejte nikoho na zemi, neboť Otce máte pouze jednoho, Toho, Který je na nebesích.““

„Ano, určitě, lidi jednoduše přijímají všechno podle sebe, přizpůsobují si dokonce duchovní plody materiálním potřebám,“ uvažoval psychoterapeut.

„Zajímavé, a na čem to závisí? Na stupni duchovní vyspělosti lidí?“ informoval se Stas u Senseie, očividně ho to napadlo ve spojitosti s úvahami Nikolaje Andrejeviče.

„Na jejich vnitřní volbě, v první řadě.“

Nikolaj Andrejevič viditelně i nadále přemýšlel nahlas a namítl:

„No, a tak teda byly nějaké takové přehmaty... Ale přece, vždyť „misionáři“ probouzeli v lidech víru.

„Naprosto správně, jenže víru založenou na strachu! Vezmi si takový jednoduchý příklad. Ježíš vykonával mnohé své zázraky a vyléčení potají a vykonával zázraky blahodárné, v lásce a dobrotivosti k lidem. A tihle samozvanci vystavují své hnutí na obdiv a připojují ke svým zázrakům ještě vystrašování. Pavlovi se, například, přisuzuje, že postihl slepotou volchvu Elima, a to jen proto, že se pokusil odvrátit římského prokonzula Sergia od Pavlovy „víry“. A samozřejmě, Varnava a Marek tomu byli „svědky“. Tento námět se popisuje i ve „Skutcích apoštolů“ (13, 6-12) a nepopisuje ho nikdo jiný než Lukáš – nejbližší pomocník Pavla.

Nebo jak po odsuzujících slovech Petra zemřeli muž a žena, kteří mu nepřinesli všechny peníze za vlastní prodaný majetek, a on je obvinil ze lži a zamlčování. A když jejich těla „bezduše padla“, nejednou se zdůrazňuje, jak „zachvátil všechny, co to slyšeli, obrovský strach“. Opět je to popsáno ve „Skutcích apoštolů“, kapitola 5 (verš 1-11). A o tom, jak Lukáš oslavoval Petra a vyprávěl o tom, že lidé vynášeli nemocné na ulici, když šel kolem Petr, aby mohl třeba i „stín kolemjdoucího Petra zastínit někoho z nich“, raději pomlčím. Všechny tyto skutky, jak říkal Ježíš, pocházely od „lidského“, neboť pocházely od takových lidí, jako byl Kifa, od lidí, přejících si naučit se zázrakům pouze kvůli tomu, aby měli moc nad lidmi, aby jim všichni kolem pochlebovali a třásli se před nimi.

„A pozor, jestli někdo půjde proti!“ okomentoval s úsměvem Stas.

„Zcela správně. Chápete, v čem je podstata?! Vybudovali své náboženství na protikladech, na principu, že co je povoleno Jupiterovi, není povoleno býku. Na jedné straně učí lidi všechno odpouštět, ale sami tu ukazují, jak Petr zabil lidi pouze kvůli tomu, že mu nedali všechny své peníze, jak se říká, „až do posledního haléře“. Učí lidi bát se Boha, vzbuzují tímtéž pocit strachu u člověka, v první řadě z „apoštolů“ jako „prostředníků“ mezi Bohem a lidmi, kteří „mají i moc“ zabíjet lidi, aby se jich všichni báli a vážili si jich.“

„Přímo jako otrokáři,“ poznamenal s úšklebkem Voloďa.

„Tedy, ne nadarmo zavedli termín „otrok boží“, ačkoli Ježíš říkal lidem, že „všichni jsou děti boží“. Kladli lidem na srdce, že za strachem z Boha musí stát i strach ze špičky velících církve, kterým je (na rozdíl od mnohačetných omezení „věřících“) dovoleno mnohé.“ Sensei to vyprávěl s takovou usvědčující silou v hlase, že se nám to zarývalo až do morku kostí. „Copak tohle učil Ježíš?! On učil upřímně milovat Boha! A v čistotě lásky k Bohu není a nemůže být místo pro strach! Neboť kdo je v Lásce, ten je v Bohu a Bůh je v něm, neboť Bůh je láska sama . Vždyť Láska stírá všechny strachy tohoto života. Život je pomíjivý, je to

prach. Bůh je věčný. Ten, kdo věří v Boha, se nemusí bát ničeho pozemského. Ježíš učil lidi být si bratry a sestrami, milovat bližního svého. Stíral hranice rozdělení ahrimanovské hierarchie mezi lidmi. A jak to všechno bylo převráceno?!“

Nikolaj Andrejevič vyslechl Senseie a zamyšleně pronesl:

„Vzpomínám si na námět, kdy se Petr ptal Ježíše, kolikrát si jeho bratr zasluhuje odpuštění, když se proti němu prohřešil sedmkrát. Ježíš mu odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ Často jsem ta slova dával za příklad svým pacientům. Ale že sám Petr neodpouštěl a zabíjel lidi?! A kde říkáš, že se to píše? V kapitole 5 „Skutků apoštolů“? Musím si to přečíst,“ zamyslel se a dodal: „Možná tak psali kvůli penězům. Vycházeli z toho, co Ježíš řekl jednomu bohatému chlapci – že pokud chce být dokonalým a následovat Ho, ať tedy na počátku prodá svůj majetek a rozdá peníze chudým a tehdy bude mít své místo na nebesích,“ učinil Nikolaj Andrejevič předpoklad.

„Správně. Ježíš říkal: „prodej a rozdej peníze chudým“, a ne „přines je mně“,“ zdůraznil Sensei. „V čem spočívá smysl. Jsi-li svými myšlenkami a snahami připoután k bohatství, raději ho rozdej nemajetným. Neboť to bude lepší pro tvou duši. Vždyť neustálé starosti kvůli množení bohatství člověka materializuje, probouzí v něm vlastnosti Materiálního principu, jako jsou chamtivost, závist, sobectví. Jsi-li bohatý, ale pomáháš díky němu lidem a činíš-li mnoho dobrého a užitečného pro potřebné a ne pro ty, co samými roupy nevědí co dělat, pak je to správně, neboť budou tvé myšlenky tkvět ve starosti o lidi a ne v množení tvého sobectví. Ježíš učil, že péče člověka musí vězet především v péči o vlastní duši, v hromadění duchovního blahobytu a dobrých skutků. Proto i radil tomu bohatému chlapci, aby se osvobodil od materiálního břemene a maximálním možným způsobem pomáhal lidem a následoval s čistou duší cestu k Bohu. A Pavlovi „apoštolové“ nutili lidi prodávat dokonce poslední majetek a všechny peníze z prodeje nosit jim. Zastrašovali lidi rychlým potrestáním, pokud se tak nezachovají, nebo pokud jim zatají jediný halíř.“

Nikolaj Andrejevič se hořce usmál a pronesl:

„Je takové staré latinské přísloví: „Trestám tě ne proto, že tě nenávidím, ale proto, že tě miluji. Zřejmě ho znali i Pavlovi lidé.“

„Tolik lidí, co si přejí mít alespoň malinkou, ale přeci jen nějakou moc nad sebou podobnými je dneska hromada,“ poznamenal Voloďa.

„A kolik destruktivních sekt se dnes objevilo, které se nazývají křesťanskými, a všechny hlásají týž Petrův princip: dej nám vše do poslední koruny a nepochybuj o svém zdraví. A odvolávají se na Bibli,“ přidal se Viktor.

„A co jste chtěli? Archóntští přisluhovači transformovali veliké Učení Ježíšovo na náboženství, a tak tady máme obvyklý výsledek a hromadu protikladů," odpověděl Sensei. „Ježíš hlásal své Učení založené na lásce k Bohu a lidem, vyhýbal se moci, ať by byla jakákoli, a vyhlašoval Boha Otcem. Archónti jednoduše přeorientovali duchovní princip Učení Ježíše na materiální, doplňoval slova Ježíše svými komentáři a překrucoval takovým způsobem jejich smysl. Jestli Ježíš dával skrz své Učení lidem opravdovou svobodu, osvobozoval je od iluzí materiálního světa, pak Archónti naopak dělali skrz Pavlovo Učení z lidí poslušné otroky materiálna, podmaňovali si je strachem."

„Ne, no možná dříve bylo takové přivlastňování peněz, ale dnes je oficiálně vše jinak," vyslovil se s pochybami Stas.

„Dnes je vše jinak?!" usmál se Sensei. „Přesněji řečeno dnes se to dělá již v jiných měřítkách. Pohleď na všechny dnešní Petrovy přijímače, na Vatikán. Ta malinkatá země je dnes jednou z nejbohatších zemí světa, a to v době, kdy miliony lidí na zemi umírají hlady. A teď si sami udělejte závěr, komu Vatikán horlivě slouží."

„Tady člověk ani nemusí mít všech pět pohromadě, aby pochopil, co je zřejmé," zahřímal Voloďa.

Sensei přikývl, těžce vzdechl a pokračoval ve vyprávění o činnosti Pavla v Římě.

„Tak tedy, když Pavel předvolal Marka do Říma, Marek se akorát nacházel v Efezu, kde katedru zastával Timoteem, oblíbený žák Pavla, s nímž svého času putoval za šířením kázání. Mimochodem, s Markem přicestoval do hlavního města imperie i Timoteus. V Římu přiřazuje Pavel Marka k Petrovi a dává mu rady, jak je potřeba psát Evangelium Petra."

„Evangelium Petra?" podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Dříve nazývali Markovo Evangelium, Evangeliem Petra. Teprve později, když byl daný rukopis několikrát přepsán jinými lidmi, ho přejmenovali na Markovo Evangelium. Jak jsem již říkal, Petr byl negramotný. I z jazyků uměl pouze svůj rodný aramejský jazyk. Proto si musel stále hledat „tlumočníky", když vystupoval s kázáními mezi jinými národy."

„Jasně, využívali ho jako „loutku", řekl Voloďa.

„Ovšem... Za Petrova díla se vydávalo to, co napsal Marek, kde jako hlavní rádce vystupoval Pavel... Tudíž kanonizované knihy, připisované Petrovi, a rovněž starodávné apokryfy (napsané mnohem později jinými) nosící Petrovo jméno, jako například „Skutky Petra", „Zjevení Petrovo", „Evangelium Petra" a tak dál ani nenapsal Petr."

„Měl ale pěkný život," ‚zazáviděl´ mu Žeňa. „Jako by nestačilo, že jsi šéf, ještě za tebe píšou knížky."

„Jak to může být pěkné," namítl Stas, „když za tebe i mluví, píšou i řídí?!"

Sensei se podíval na kamarády, usmál se a pokračoval dále:

„Podle Pavlova nařízení začíná ještě jeden blízký Pavlův žák, Matouš, psát v tytéž roky (počátek 60. let) v Antiochii další Evangelium. Toto Evangelium bylo určeno zejména pro rozšíření daného rukopisu mezi křesťanskými židy a psalo se, samozřejmě, v jejich rodném jazyce. Proto byl Matoušovi uložen úkol napsat ho v židovském duchu, jak se patří i s „rodokmenem“, uměle poutajícím Ježíše k židovským kořenům, s hojností citátů ze „Starého zákona“, aby byl vytvořen průkazný základ naplnění starých proroctví o židy očekávaném Mesiášovi, a to právě prostřednictvím postavy Ježíše.“

„Podle mě bylo Matoušovo jméno Levi,“ připomněl Nikolaj Andrejevič.

„Ano,“ potvrdil Sensei. „Podle církevní legendy přizval Ježíš Leviho mezi apoštoly, když byl Levi výběrčím daní. Ve skutečnosti ho Ježíš nepřizval. I když Levi byl kdysi ve skutečnosti výběrčím daní.“

„A co je to za hodnost, takový výběrčí daní?“ zajímal se Kosťa. To je něco jako daňový inspektor?“

„Něco jako celní dozorce,“ objasnil Voloďa.

„Ano,“ přikývl Sensei. „Byl obyčejným zástupcem hlavních překupníků, úředník nižší kategorie. Tato hodnost se tehdy považovala mezi židy za nedůstojnou. Židé, kteří nastoupili do dané funkce, byli vyloučeni a přicházeli o možnost odkázat dědictví. Avšak Levi nebyl pouhým výběrčím, on ještě poctivě pracoval na Gamalielovy lidi. Musím poznamenat, že byl gramotný a též celkem rozumný, díky čemuž si ho později všimnul Pavel, který ho vzal do své skupiny. Za své „zásluhy“ byl Levi poctěn tím, že mu přidělili židovské jméno Matouš. A jelikož Matouš dostatečně dlouho, během patnácti let po založení jejich obcí, pracoval jako kazatel mezi židovskými křesťany, svěřil mu Pavel sepsání textu pro židy.“

„Koukám, že měl Pavel celkem gramotný a moudrý tým,“ poznamenal Voloďa.

„Stejně jako byl i on sám,“ souhlasil Sensei. „V tutéž dobu Pavel zároveň nařizuje svému nejbližšímu pomocníkovi Lukášovi rovněž písemně zaznamenat Evangelium, „Skutky svatých apoštolů“, kde se popisují první roky zřizování jejich křesťanských obcí, činnosti Petra, misionářské putování Pavla. Pavel se seznámil s Lukášem ve městě Troas (které se rozkládalo na západu dnešního Turecka) během své misionářské činnosti na počátku 50. let. Lukáš byl profesí lékař. A s přihlédnutím k tomu, jak gramotně promýšlel Pavel své činy ohledně organizování křesťanských obcí a získávání moudrých lidí, takových lidí jako Lukáš, byl pro Pavla prostě se svou profesí nezbytný. Vždyť svým následovníkům poskytoval podle možností skutečnou lékařskou pomoc, čímž také lákal lidi do křesťanských obcí.

Celkem vzato, kvůli zachycení písemné podoby „nového učení“ zapojil Pavel mnohé lidi, a nejen dnes známého Matouše, Marka a Lukáše. Všichni psali s přihlédnutím ke specifikacím svých „věřících“, měli při tom jeden společný zdroj informací – učení Pavla. Tedy, vyslovíme-li se jazykem politiky, všechno bylo napsáno pro rozdílné elektoráty. Základem však bylo učení Pavla o otrocké pokoře, namísto skutečného Učení Ježíšova o skutečné svobodě. To, co se dnes nachází v Bibli v Novém zákonu, jsou pouze zbytky skutečného učení Ježíšova, zbytky, které se k nám dostaly po redakci Pavla, písařů, Velikého pontifika Konstantina a celé plejády papežských osobností, jež do textu vnesly své individuální změny. Ježíšově vznešenosti se však musí nechat, že natolik znal lidskou povahu, že obratně dvojím způsobem vyložil své Učení tak, že dokonce i po tisíciletí komolení jeho podstaty Archónty stejně zůstalo to, co dodnes znepokojuje lidské duše. Vždyť pravdivá Ježíšova slova odhalují duchovní podstatu člověka. Člověk koná podle vnuknutí duše a právě díky tomu si objevuje Boha, stoupá si na Cestu a jde k němu. Mezi množstvím plevele, zasetým Pavlem a jeho přisluhovači, stejně zůstaly Zrna, které se dotýkají lidské duše a pobízí ji k hledání duchovního.

Podíváte-li se na Nový zákon, jaké knihy jsou v něm zahrnuty (a již nemluvím o Starém zákonu), sami pochopíte, jaké cíle se sledovaly a kdo za nimi stojí. Z dvaceti sedmi knih Nového zákona tvoří většinu listy Pavla. Ostatní knihy jsou knihy jeho lidí. Od „Skutků apoštolů“ do listů Filemonovi je právě Pavel hlavním účinkujícím...“

„Jak to?!!“ řekl udiveně Viktor. „Vždyť „nový zákon“ je přece kniha...o Ježíšovi.“

„Tedy, kromě listů Pavla, Jákoba, zahrnutých do Nového zákona... Mimochodem, téhož Jákoba, takzvaného „bratra“ Ježíše...“

„Vlastního syna Josefa?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Je to tentýž Jákob, který pracoval na Gamaliela a stál v čele Jeruzalémské obce křesťanů. Tedy, kromě listů Jákoba, kromě již uvedených Evangelií Matouše, Marka, Lukáše a rovněž kromě „Skutků apoštolů“ Lukáše existují i listy Jidáše, Evangelium Jana...“

„Jana, oblíbeného žáka Ježíše?“

„Jestli vůbec někdo byl oblíbeným žákem Ježíše, pak to byla Marie Magdalena. Jan byl nejmladší syn galilejského rybáře Zavedeje, miláček matky Salome, dcery téhož Josefa, u něhož svého času pracovala Marie, matka Ježíše...“

„Dcera Josefa?“ optal se s údivem v hlase Nikolaj Andrejevič. „To tedy znamená, že byla Salome sestrou Jákoba, Jidáše. Takže Jan...všechno je to jedna rodina?“

„Ano. Jan byl jednoduše mezi blízkými příbuznými rodiny Josefa, která se zpočátku všemi možnými způsoby vysmívala Marii, využívala ji jako otrokyni, pak házela špínu na Ježíše a nakonec na jeho slávě vydělala pěknou sumičku peněz.“

„No,“ pousmál se Žeňa, „to měl Ježíš teda „štěstí“ s takovými „příbuznými“.“

„Ale jací to byli příbuzní?! Po všem, co udělali, je dokonce zatěžko nazvat je známými.“

„Počkej, ale jestli Jan... A co jeho vidění budoucnosti, vidění příchodu antikrista? To znamená, že to všechno je lež?“ pokoušel se s tím zjevně vypořádat Viktor.

„Proč lež?“ namítl Sensei. „Pravda. Jen čí pravda a o čem?“ udělal pauzu a pak pokračoval: „Za prvé, Jan psal alegoricky, podle toho, jak ho učili podle školy Filóna Alexandrijského.“

„A to je co za „kvítko“?“ zeptal se vtipně Žeňa.

„Tohle „kvítko“ je z téhož stromu Archóntů. Je to přítel Gamaliela. Filón Alexandrijský pocházel z bohaté vlivné židovské rodiny původního kněžského rodu. Byl to židovský helenistický filozof, teolog, autor metody alegorických interpretací Bible za pomoci názorů řecké filozofie. Jasný příklad toho, jak kvůli vytvoření nové religiózní větve židovští žreci potichoučku převzali z judaismu pojmy z jimi zavrhnutých „pohanských“ náboženství, které jim zrovna padly do oka, a přáli si tak povýšit judaismus na status světového mimořádně významného náboženství všech národů.

Jan psal alegoricky. A co bylo celkem podstatné, nevycházel ze svých „vidění“, která ani nikdy neměl, ale z některých proroctví Ježíše a minulých událostí. Dějiny se opakují. Jan pouze popisoval mytologii minulosti. Poté jeho záznam doplňovali již jiní lidé, v podobě budoucích plánů Archóntů... Mnozí neradi pronikají do minulosti, je to pro ně nudná věda. Ale dějiny je potřeba znát, protože příběhy minulosti jsou ponaučením do budoucnosti. Je potřeba je znát třeba i pro to, abychom dnes postupovali správně, abychom se nedopouštěli chyb a nechodili v růžových brýlích a s naivním pohledem na svět.

* * *

„To znamená, že příchod antikrista v minulosti již byl?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem. Když již rekonstruujeme historii tak, jak se skutečně udála, a vezmeme-li téma antikrista, skrývá se tu ještě jedno tajemství, jež dodnes ti, kdo řídí křesťanské náboženství, zamlčují.“

„Ano? Bylo by zajímavé si to poslechnout,“ oživl Nikolaj Andrejevič spolu s ostatními.

„Tedy dovolte,“ řekl jednoduše Sensei. Podle současných představ, opírajících se o Zjevení Janovo, je antikrist protivník Krista, jeho falešný dvojník. Lidi se již mnoho let přou, kdo je tedy ten anikrist, pokouší se odhalit tu osobnost s pomocí zmínek, nacházejících se u svatého Jana. Obzvláště cynické zastrašování věřících příchodem antikrista rozvíjela a využívala církev kvůli svým cílům během epidemií, válek, živelných pohrom a sociálních katastrof. Duchovní zpravidla vyhlašovali za antikrista panovníky, kteří jim byli nepohodlní, nebo ty, koho chtěli zkompromitovat před věřícími. Můžu uvést takový prostý příklad, který byl až komický – když v XIII. století germánští imperátoři válčili o moc s římskými papeži, stoupenci jedněch i druhých nenazývali vůdce opačného tábora nejinak než antikristem, například jak papeže Inocence IV., tak i panovníka Jindřicha II. Štaufského.“

„No jistě,“ usmál se Žeňa a při tom zimprovizoval úplnou scénku předpokládané komunikace dvou historických postav. „Fuj, plivu na tebe, antikriste! Ne, plivu já na tebe, ty antikriste! A já na tebe, fuj, pfu, pfu!“

A poslední „fuj“ znázornil tak výstižně, směrem ke Stasovi, že ten se vtipně oklepal od jeho „úsilí“ a řekl:

„A já jsem co, tréninková makiwara, nebo co?“

Kamarádi se rozesmáli a Žeňa přidal ještě jednu porci humoru.

„Ma-ki-wa-ra,“ protáhle zopakoval. „Nauč se ze slušnosti nějaké jiné slovo. Chápej, já tady rekonstruuju historický námět a ty mě tady něco o svém ožehavém...“

Když se všichni dosmáli, Sensei pokračoval:

„A vůbec, koho všeho nazývali antikristem: i římského imperátora Nerona, Napoleona, dokonce i Petrovi I. se pokusili přisoudit to jméno, a to jen kvůli tomu, že započal nějaké reformy. I dnes lidé ve strachu očekávají příchod antikrista a někteří „pastýři“ tohoto lidského strachu úspěšně využívají na cestě za svými politickými a hamižnými cíly. Ve skutečnosti bylo vše mnohem jednodušší.

Tato historie začala toutéž intenzivní přípravou politického převratu, který připravovali Svobodní zednáři podle plánu Archóntů na počátku 60. let našeho století. Jak jsem již říkal, do této rozsáhlé akce bylo zapojeno hned několik programů, zahrnujících řadu politických manipulací. Gamalielovi lidé, podílející se na jednom tomto programu, se

rozhodli využít této situace a udělat pro své nové náboženství svého Velikého Pontifika. Tím spíš, že počet věřících byl dostatečný, aby se ucházeli v Římu o danou politickou sílu. Do funkce Velikého Pontifika plánovali postavit Petra.“

„Ne, a proč přece Petra a ne Pavla?“ nemohl pochopit Andrej. „Pavel byl přece mnohem chytřejší.“

„Již jsem vám říkal. Tato hodnost byla veřejná. Takoví moudří lidé jako Pavel zpravidla ve skryté politice svobodných zednářů tajně řídí lidi, jako je například Petr. Jednoduše řečeno, mají faktickou moc a zůstávají při tom ve stínu. Takový je jeden z principů řízení Archóntů.“

„Jak se říká, nejlepší místa na slunci se rozdělují ve stínu,“ pronesl s úsměvem Voloďa.

Viktor zamumlal:

„A vezmeme-li v úvahu, že postavit k moci Kifu je jako postavit tam pro lidi hluchoněmého...“

„To je přesné,“ pousmál se Sensei.

„Zkrátka, v případě obecné nespokojenosti bude Petr obětním beránkem, kterého nebude škoda se zbavit,“ uzavřel Voloďa.

Žeňa se jako vždy vyslovil svým způsobem:

„Pavlík...se zbavil Péti. Jak to zní! Eh, poslyšte, napadla mě improvizace: „Pavlík zmáčknul Péťu a zbavil se ho.““

„Nemáš co dělat,“ ušklíbl se Stas.

„Jak nemám. To je moje lidové vyjádření...ve smyslu sebevyjádření.“

„A kdo ho potřebuje, to tvoje sebe...vyjádření.“

„Jak kdo? Nechám si ho patentovat a půjdu do politiky, ať mě udělají velikým, velikým...“

„Aha,“ přerušil ho Stas, „udělají tě velkým, velikým...Péťou!“

Kolektiv zaduněl smíchy a Žeňa strojeně vzdychl:

„Eh, a tak hynou pompézní myšlenky na samém počátku, jak říkal náš Konstantin,“ pohlédl úkosem na Kosťu a dodal: „tedy Veliký.“

Po další vlně smíchu Sensei znovu začal se svým vyprávěním.

„...Když už Pavel více méně připravil ideologickou půdu a značně zvětšil elektorát nového náboženství, pozval v roce 63 do Říma Petra, kterého následně jmenují biskupem římských křesťanů. Petr přitom nebyl v Římu zdaleka prvním biskupem, jak potom připíší

k jeho obrazu, aby podtrhli význam jeho postavy. Před ním tam již jistou dobu dobře pracovali Gamalielovi lidé.

Pro Petra byla tato hodnost evidentním „povýšením“. Když zjistil, že ho chtějí povýšit na Velikého Pontifika, titul, který v tu dobu nosili pouze imperátoři, úplně se z toho „zbláznil“. Ve svých kázáních před věřícími se Petr, za pomoci tlumočníků a pomocníků, začíná vynášet do božské hodnosti, otevřeně se začíná vydávat za příjemce Ježíše, klamně kopíruje jeho skutky, „vyléčení“. Petr však byl se svými ambicemi pouze malým fragmentem ve velké kombinaci politické mozaiky, vymyšlené Archónty.

V tutéž dobu, zatímco se Petr pokoušel s veškerou jemu vlastní samolibostí vžít do „role Ježíše“ a znásobit počet jeho následovníků, Svobodní zednáři v Římě aktivně uskutečňovali jeden ze základních programů politického převratu. A tím bylo odstranění římského imperátora Nerona od moci, toho imperátora, kterého svého času dosadili na imperátorský trůn.“

„Nero...nedávno jsem o něm někde četl,“ dodal Viktor.

„Aha, jen si nepamatuji, kde a o čem psali,“ vystřelil si z něho Žeňa.

„Ne, opravdu...“

„Ano, to jméno je teď hodně slyšet,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Ještě aby ne,“ pousmál se Sensei. „S naší informovaností, lidé jsou dnes obeznámeni s různými podrobnostmi své životní činnosti z podání Západu... No tedy dobrá. Krátce vám povyprávím o tom imperátorovi, abyste na jeho příkladu pochopili, jak jednají Archónti, když rozehrávají partie na své politické šachovnici.“

* * *

„Nero, nebo jak mu říkali v dětství Lucius, byl synem senátora Gnaea Domitia Ahenobarba a Agrippiny mladší, jejímž bratrem byl Gaius Caligula – římský imperátor. Dědičné rysy samozřejmě získal od otce a matky a můžeme říci, že byly zuřivé a neřestné. Jeho otec zemřel, když byl Lucius ještě malé dítě. Jeho matka se všemi možnými způsoby drala k moci, provdala se za svého příbuzného, imperátora Klaudia, a přiměla ho, aby si chlapce osvojil, aby právě její syn byl následníkem trůnu. Ačkoli měl Klaudius v té době ještě syna z předchozího manželství – Britannica – který byl o něco mladší než nevlastní syn. Tak dostává Lucius jméno Tiberius Klaudius Nero. Později Agrippina svého muže s pomocí vlivných lidí ze senátu a s podporou vrchnosti pretoriánů, tedy privilegované části římského vojska, otráví jedem. Šestnáctiletý Nero byl dosazen na trůn imperátora. Zpočátku šlo všechno jako po másle. Chlapec byl veden jako imperátor, nacházel se pod vlivem matky a přiřazeného autoritativního velitele pretoriánů, Burra, a Seneci Lucia Aenea (mladšího),

známého filozofa a politika, patřícího k nejvyšší vrstvě senátorů. Mimochodem, právě on se stal vychovatelem Nerona, když dosáhl jedenácti let. Tak tedy, všichni tito veřejní lidé – Seneca, Burrus, Agrippina – manipulovali imperátorem, fakticky řídili stát a naplňovali vůli určitých vlivných postav senátu – lidí Archóntů. Seneca se z této trojice ukázal jako nejprohnanější a „nenápadně“ si dal dohromady na tu dobu ohromný majetek.

Prakticky většina senátorů byla spokojená se svým chráněncem. Ještě aby nebyla! Nero prakticky v první roky své vlády snížil zatěžující daně a stanovil „zbídačeným“ senátorům každoroční příspěvky. Za to mu přidělili dodatečné tituly: Veliký Pontifik (Pontifex Maximus) a Otec Vlasti (Pater Patriae).

To by ani nic nebylo, ale dávaly o sobě vědět geny. Nero začal dospívat a začal přicházet na chuť moci. Zpočátku mu vládnoucí ještě jeho nevázaný temperament trpěli. Po smrti Burra se však Nero fakticky vymknul dohlížitelské kontrole. Tehdy vyvstala otázka o jeho odstranění z imperátorského trůnu. Ve spojení s událostmi, které plánovali Archónti na rok 66, můžeme říci, že byl Nero již odsouzen a „zakázán“.

Sám Nero, v té době již dostatečně dospělý a obstojně se orientující ve státních intrikách, podniká odvetný tah proti danému tajnému rozhodnutí svobodných zednářů. Nejprve se zbavuje všech, kdo by si mohli nárokovat jeho trůn, nešetří při tom ani svou matku, ani ženu, ani vychovatele Senecu. Aby oslabil moc senátu, konfiskuje majetek některých bohatých senátorů. Ti mu ovšem nezůstávají nic dlužni a zařizují mu „veselý život“. Chytře ho kompromitují v očích národa a současně na tom těží nemalé peníze. Jakou jen má cenu jejich provokace s grandiózním požárem v Římě?“

„Provokace s požárem?“ optal se Nikolaj Andrejevič.

„Ano. V létě roku 64 našeho letopočtu, právě během nepřítomnosti imperátora v Římě, „náhle“ vypuká mohutný požár, trvající devět dní. V jeho důsledku umírá mnoho lidí, oheň ničí většinu města. Rád bych vás upozornil na fakt, že právě během tohoto požáru byly zničeny římské archivy, včetně těch, které obsahovaly zprávy Piláta Pontského o jeho práci prokurátora v Judei. Byla vypuštěna fáma, že byl Řím zapálen na příkaz Nerona, který prý chtěl vystavět město znovu. Sám Nero prý pozoroval ten požár ze své věže a radostně si prozpěvoval. Dokonce i Tacitus, o němž vám ještě povím, psal o tom, že během požáru běhali po městě jacísi podezřelí lidé a místo toho, aby oheň hasili, naopak rozhazovali hořící pochodně a křičeli, že to dělají na příkaz.

Když se Nero o této události dozvěděl, přijel do města a okamžitě přikázal poskytnout všemožnou pomoc obyvatelstvu, trpícímu kvůli požáru. Kvůli zajištění dočasné střechy nad hlavou bylo lidem dokonce otevřeno Martovo pole, císařské sady a budovy. Urychleně byly

do Říma dodány z ostatních měst potraviny, jejichž ceny byly sníženy až na minimální možnou hranici.

Avšak nehledě na všechna přijatá opatření se mezi lidmi začaly vytrvale šířit klepy o Neronově vině za tu pohromu. Samotný Nero označil za viníky požáru židy spolu s jejich podřízenými sektáři – křesťany. Nero je přikázal najít a popravit, jako viníky žhářství. Leč z jakéhosi důvodu se pod rouškou Neronova příkazu začíná odvíjet širokosáhlé pronásledování ne lidí Petra a Pavla, kteří aktivně využívali svého elektorátu (sestávajícího zejména z množství otroků a svobodných chudáků) v nekalých politických intrikách Archóntů, ale pronásledování skutečných stoupenců Ježíšova Učení, lidí naprosto nevinných. Neorganizuje se pouhé pronásledování, ale jejich totální, bestiální ničení. A opět, ti, co vykonávají tento „příkaz" a zabíjí nevinné lidi, všude kolem zdůrazňují jméno toho, kdo jim dal tyto instrukce – Nero. Je to pochopitelné. Vždyť čím více se blížila lhůta rozhodujícího tahu Archóntů, tím více ztrácel Nero otěže vlády a tím více popuzovali lidi proti němu. Dokonce i ti, kdo se nacházeli vedle něj, upřednostnili ve světle gradujících událostí přechod na stranu jeho oponentů. Tudíž Nerona s jejich požárem a následnými represemi velmi pěkně podrazili. Po všech těch událostech se dokonce umoudřili a nešťastnou slávu „mučednictví" přivlastnili obcím podřazených svobodným zednářům, v jejichž čele stál Petr a Pavel. Jak se říká, prošili dějiny viditelnými nitkami.

Kdybychom ale pohlédli na to, kdo psal tu tak zvanou „historii", všechno by se dostalo na své místo. Například, ten proslulý Tacitus nebo Flavius Iosephus, na něž se dnes poukazuje jako na autority. A kdo ve skutečnosti byli? Senátorští patolízalové, kteří psali „nezaujatě" to, co bylo vhod jejich patronům – vlivným senátorům, na nichž byli zcela závislí. Tak o jaké pravdě tedy můžeme mluvit?

Flavius Iosephus, který je považován za židovsko-římského historika, se narodil roku 37 našeho letopočtu v aristokratické rodině, patřící k významnému rodu veleknězů. Získal skvělé vzdělání. Byl bezprostředně spojen se skupinou Gamaliela a činností lidí Archóntů. V jisté době plnil i povinnosti duchovního v Jeruzalémském chrámu, vstupoval do různých sekt, plnil úlohu advokáta a obhajoval v Římu práva významných židů. Dějepiscem se rovněž nestal čirou náhodou. Během židovské války mezi židy a Římany, jež začala roku 66 a trvala do roku 73, ho stanovili vojevůdcem na straně židů. Archónti s pomocí války řešili všechny své politické problémy, a když začali rozestavovat nové pěšáky na své politické šachovnici, i pro Flavia se tehdy našlo jeho „políčko". A potom v dějinách napíšou, že Iosephus, vida, že židové prohrávají válku, se vydal do zajetí a nakonec ho stanovili dvorním historiografem imperátorské dynastie Flávių."

„No ano," usmál se Voloďa. „Byl nepřítelem a náhle se stal přítelem. Tady to zavání zradou."

„Prostým lidem možná i zavání, ale ne Archóntům. Jim je v jakékoli válce jedno, kdo vyhrál, kdo prohrál a kolik při tom zahynulo lidí. Pro ně je hlavní řešení jejich problémů a realizace promyšlených tahů následující partie. Iosephus Flavius tedy jako dvorní dějepisec psal to, co mu řekli jeho vlivní ochránci. Po této neúspěšné židovské válce, rozpoutané mimochodem žreckou špičkou židovské elity kvůli rozšíření jejich vlivu, měl konkrétně u římských úřadů vyvolat soucit ke strádajícímu židovskému národu a zvýšit prestiž judaismu. Dnes je na Iosephovi knihy nahlíženo jako na cenný zdroj dějin vzniku „křesťanství". Jenže kdo stál za vším tím „cenným zdrojem"? Archónti.

Nebo si vezměte dalšího starodávného historika, autoritu, Publia Cornelia Tacita, kterého považují za „vynikajícího historika starodávného světa". Také pracoval pro imperátorkou dynastii Flávių. Samotný Tacitus pocházel z jezdecké třídy a získal dobré rétorické vzdělání v Římě. Ale prodral se do světa a dosáhl vysokých státních hodností (rovněž se stal členem kolegia žreců), když se oženil s dcerou významného vojevůdce a důležitého senátora Agricoli. Co myslíte, čí zájmy hájil? A kdo byl po dlouhé době zapomnění jeho prací zainteresovaný do světového proslavení jeho dvou prací „Historie" a „Anály"?"

„„Anály"?" zeptal se Viktor a poněkud ožil. „Tak pontifikové také psali Ana...," nedopověděl to a usmál se: „Ano..."

„Mimochodem, v jeho Análech se vykládají události římské historie „od smrti Augusta do smrti Nera". A v „Historii" se mluví o občanských válkách, o vládnutí Flávių. Dnešní historici čerpají informace o římském požáru a „příšerných zločinech" Nera právě odsud. Co je nejdůležitější, tato dvě díla se dnešním mnohomilionovým čtenářům nedochovala celá, dochovalo se pouze to, čemu je třeba „uvěřit". Nic víc, nic míň.

Ještě je jeden zajímavý okamžik, který je spojený s tou dobou jako jeden z následků činnosti Archóntů. Po židovské válce ve městě Javne bylo založeno tak zvané sídlo židovských běženců, které rychle přerostlo do centra a akademie judaismu. Již na počátku 80. let stojí v čele javneského sinedrionu rabín Gamaliel II., který mimo jiné pocházel z rodu Hillela, téhož bohatého žida, jenž na počátku století přišel z Babylonu do Jeruzaléma. Římské úřady oficiálně potvrzují hodnost vedoucího židovské obce Gamaliela II. a dovolují mu užívat titul patriarcha. Tato privilegia využíval až do své smrti. Tady máte názorný příklad toho, že válka je válka, ale rozmísťování lidí Archóntů pokračuje podle plánu."

„Jednoduše už nemám slov," pokýval hlavou Nikolaj Andrejevič.

„No, vrátíme se k našemu vyprávění. V tu dobu bylo zlikvidováno mnoho skutečných následovníků Učení Ježíše. Pavel využil skutečnost tohoto trestu jako argument pro zastrašování a ještě větší zotročení svých „věřících“. Nero byl znevážen potupnými řečmi – obviněn ze zapálení Říma a nelítostné likvidace Petrových křesťanů. A skuteční viníci, ti, kdo doopravdy všechno tohle způsobili, na tom vydělali hromadu peněz.“

„Tomu nerozumím,“ vložil se do toho Andrej, „jak na tom všem mohli vydělat hromadu peněz?“

„To proto, že byl tehdy Řím zastavěn nezáživně a chaoticky, vysokými dřevěnými budovami, v nichž se vytvářely převážně těsné pokoje pro dočasné bydlení. A po požáru se začalo v Římě budovat z ohnivzdorného kamene, s vyměřenými čtvrtěmi, kvalitními širokými ulicemi, s omezenou výškou budov. No a hádejte, kdo měl asi zájem na takovém „očištění“ Říma a kdo se později stal majitelem luxusním budov?

Tak tedy, jelikož se nepodařilo Nera zcela zkompromitovat požárem, zakládají proti němu roku 65 tajné spiknutí, aby ho odstranili od moci. Toto spiknutí nazvali senátorští „písaři“ „vyjádřením protestu senátorské vrstvy proti „helénistickému“ vládnutí imperie“. Ve skutečnosti bylo vše jako vždy - další dělení moci a peněz. Do tohoto spiknutí byli zataženi mnozí senátoři, jezdci, vojáci. (Mimochodem, **to je oblíbená metoda Archóntů (kterou často využívali i Svobodní zednáři) – vtahovat do svých provokativních politických a ekonomických spiknutí co nejvíce lidí, vždyť v takovém davu je velmi lehké zamést stopy skutečných podněcovatelů a vystavit napospas jiné.)** Spiknutí však bylo odhaleno a mnozí za účast v něm zaplatili životem. Nero se bál růstu moci a vlivu Archóntů, a tak popravoval všechny, na koho spadalo sebemenší podezření.“

„Přímo jako své doby Stalin,“ poznamenal Viktor.

„Dějiny se opakují,“ přikývl Sensei. „Co myslíš, proč Stalin a jemu podobní tak postupovali? Všechno je jednoduché. **Když podobní ambiciózní lidé stanou u moci a začínají chápat, že je využívají pouze jako „veřejné“ loutky, a skutečnou mocí disponují „rádci“ od Archóntů, kteří obklopili „loutku“ ze všech stran, tehdy začínají politické represe. Neboť politické represe jsou pouze zoufalou snahou „veřejné loutky“ dostat se zpod nadvlád a kontroly lidí Archóntů. A není důležité, kolik lidí přitom zemře. Hýbe jí nízký strach o vlastní kůži. Proto podobnými případy dějiny oplývají.“**

„Hm, ano,“ řekl táhle Nikolaj Andrejevič a zopakoval Senseiova slova. „Dějiny se skutečně opakují.“

„Po neuskutečněném spiknutí přistoupili senátoři k řešení daného problému promyšleněji. Znali Neronovu slabost ke zpěvu, která přerostla až k zanícení, a rozhodli se

dočasně odstranit imperátora od moci, poslat ho dále od Říma. Během doby, kdy Nero nebyl v Římě, plánovali připravit opravdový politický převrat. Tento plán začali naplňovat roku 66. K Neronovi přichází delegace řeckých měst, které určili, aby mu poslali čestné věnce kitharedů.“

„Koho, koho?“ optal se Žeňa. „Kitharedů? Nepřeslechl jsem se? Není to náhodou od slova „kifa“?“

„Ne,“ pousmál se Sensei a odpověděl: „Je to od řeckého slova „kithara“. Nazývali tak strunný drnkací hudební nástroj starých Řeků. A podle toho nazývali zpěváka kithared.“

„To znamená, že „kithara“ je prapředkem kytary?!“ udělal Žeňa malý objev.

„Ano.“

„No teda! To jsem nevěděl, dokonce ani netušil.“

„No, tak teď už to víš,“ řekl netrpělivě Stas. „Poslouchej.“

„Vždyť už mlčím,“ pronesl Žeňa omluvným tónem.

Sensei pokračoval.

„Tahle delegace, jak to tak platí, nabubřele vychválila Nerona. A na hostině ho ještě přemluvila, aby zazpíval, a štědře ho odměnila potleskem. Ačkoli ani talent, ani hlas Nero neměl. Dohromady ho očarovali svým hlasitým obdivem, tedy udělali to, co měli udělat. Výsledkem takového přívalu lichotek na adresu Nerona bylo, že zanechává veškerých záležitostí a odjíždí s nimi do Řecka, kde ho vozí po městech, aby se tam účastnil speciálně uspořádaných soutěží kitharedů. Samozřejmě z něj všude dělají vítěze a honosně každé jeho „vítězství“ oslavují. Kvůli těmto soutěžím a slavnostem imperátora byly v jednom roce spojeny svátky různých termínů.

Zatímco tam Nero hýřil, těšil své manýry, senátoři se důkladně připravili k setkání s ním. Když se roku 68 vrátil z Řecka do Říma s hromadou věnců „vítěze“, propukla v mnohých provinciích imperie vzpoura, v Judeji roku 66 dokonce povstání přerostlo ve válku. Moc již zcela kontroloval senát, který prohlásil Nerona nepřítelem společnosti a odsoudil ho k potupné smrti, v důsledku čehož on sám spáchal sebevraždu.

Tohle všechno vám podrobně vyprávím kvůli tomu, abyste rozuměli, jak jednají Archónti a Svobodní zednáři. Manipulace s Neronem je pouze jedním z klasických příkladů rozehraných kombinací, které pravidelně v různých dobách využívají.“

* * *

„Tak tedy, vraťme se k našemu vyprávění. Roku 66 vyhrotili Archónti politické vášně až do krajnosti. V tomto kotli, kde se vařily budoucí události, byla organizaci Gamaliela

přidělena také jistá role při přípravě „elektorátu“ na radikální události na obranu a ospravedlňování těch, na koho jim ukážou „pastýři“. Proto Pavlovi lidé aktivně připravovali své následovníky na nadcházející události, zastrašovali je Satanem, který přišel v podobě Nerona. Současně se pokoušeli vyzvednout Petra ve své propagandě jako druhého Mesiáše, aktivně rozšiřovali zvěsti o zázracích, vyléčeních, které uskutečnil údajně právě on. Tato propaganda dosáhla takového vrcholu, když se Nero nevyskytoval v Římě, že Petr veřejně před svými věřícími slibuje, že se vznese k samotnému Bohu a třetího dne se navrátí do svého těla, aby všem vyjevil „Jeho vůli“. Lepší PR se tehdy ani vymyslet nedalo.

Avšak poté, co bylo věřícím sděleno, že se Petr vznesl, stalo se něco nepředvídatelného. Petr měl podle plánu tajně opustit Řím a vrátit se sem za tři dny, do „svého těla“, aby vyjevil „vůli, kterou vyslechl z nebes“. Jenže když opouštěl Řím, potkal skupinu křesťanů z řad jeho věřících, mezi nimiž se nacházel člověk, jenž znal Petra osobně. Tehdy on, když poznal Petra, jako první odhalil jeho podvod a řekl: „Kam kráčíš, člověče?“. Nazval Petra právě člověkem, a znevážil tak jeho „božskou image“, kterou se Petr snažil uměle vytvořit.

Jenže nakonec přívrženci školy Pavla na základě této události vytvořili celý námět o samarijském volchvovi, mágovi Simeonovi, který byl údajně Petrovým protivníkem s kterým on dlouho bojoval a nakonec i zvítězil. Nejzajímavější je, že Simeonovi připisovali všechny Petrovy negativní vlastnosti, jeho samozvanectví, falešnou podobu s Ježíšem, tedy „zázraky“, pokusy o nanebevzetí a podvod, který ve skutečnosti sám Petr konal v Římě. K tomu obrazu připsali i to, jak si Simeon zpočátku údajně chtěl koupit od Petra apoštolskou hodnost, ale ten odmítl. Tady se tedy jedná o faktickou interpretaci z biografie samotného Petra, když on se pokoušel od Marie Magdaleny koupit apoštolskou hodnost. Právě v této legendě,“ zdůraznil Sensei, „poprvé popsanou v apokryfu „Skutky Petra“, z nichž vznikaly i pozdější apokryfy „mučednictví“ Petra, tak právě k této legendě přivazují aktivně „pastýři“ i dodnes termín „svatokupectví“ a v podstatě svalují veškeré Petrovy hříchy na osobu Simeona. Navíc se vypráví, jak Petr po zabití volchva „usvědčujícím slovem“ údajně trpěl Neronovým hněvem. Podle jejich legendy se Petr pokoušel v noci ukrýt před Neronovým hněvem, a u východu z Říma potkává samotného Krista a ptá se ho: „Kam kráčíš, Pane?“ A uslyší odpověď: „Do Říma, abych byl znovu ukřižován.“ Petr jako by pochopil jeho slova a svůj úděl, vrací se zpět, kde byl polapen a odsouzen k ukřižování. Podle této legendy Petr prosí, aby ho ukřižovali hlavou dolů, jelikož si nepřál urazit Ježíše tím, že ho bude napodobovat dokonce i při smrti. Když již byl ukřižovaný, přednáší o tajemství obráceného kříže, prý že je to Adamův symbol, který svým prohřeškem překroutil celý božský systém, a zpříma stojící kříž je údajně

symbolem Krista, který nastoluje původní pořádek. Všechny tyto dodatky byly připsány mnohem později, když se křesťanství stalo masovým státním náboženstvím a kříž se začal uctívat jako jeho nový symbol.

Ve skutečnosti Petra (po jeho předstíraném nanebevzetí), jak jsem již říkal, zajali a odhalili jeho podvod sami křesťané, a to křesťané z řad jeho věřících, když se Petr pod rouškou tmy pokoušel opustit Řím. Právě kvůli lži a podvodu nazvali Petra Antikristem. Přivlekli ho do Říma, aby všichni lidé mohli podhlédnout do tváře jeho podvodu, tutéž noc ho ukřižovali v opačné pozici než Krista, na obráceném kříži hlavou dolů, vedle cirku Nerona a budovy, která byla tehdy jedním z ohnisek svobodných zednářů. Proto se potom mnohem později objevil v atributice sekt hlásících se k satanismu, které uctívají obrácený kříž jako symbol protikladu Krista, Jeho antipod... Petra ukřižovali na tomtéž místě, kde se dnes v Římě, přesněji ve Vatikánu, nachází náměstí na počest jeho jména.“

„Tam, kde stojí obelisk „jehla“,“ připomenul Viktor včerejší rozhovor k tomuto tématu.

„Naprosto přesně. Nezasvěceným vypráví nejrůznější verze toho, proč právě tam postavili „jehlu“. Pro „zasvěcené“, a tím mám na mysli ty, kteří jsou obeznámeni s tajnými letopisy Gamalielových lidí pro vnitřní kruh, to místo znamená mnohé. Po Petrově smrti byly jeho ostatky uloženy na hřbitově Pavlovými lidmi. Po téměř třech stech letech byla imperátorem Konstantinem na tom místě, kde byl údajně Petr pochován, vybudována bazilika svatého Petra. Dnes na onom místě stojí chrám svatého Petra. Rád bych vás upozornil, že oltář v tomto chrámu míří na západ a ne na východ, jak je zvykem v tradičních křesťanských chrámech... Po první výstavbě mezi lidmi kolovaly klepy, které postupně přerostly v legendy, o tom, kdo je tam pochován – zda antikrist, zda „apoštol“, zda v tom hrobě leží kosti člověka, či kosti zvířecí.“

„Hm, tak taková je historie,“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„A to ještě není vše. To nejzajímavější je, že Petra ukřižovali na obráceném kříži v 6. měsíci roku 66.“

Sensei udělal pauzu, očividně nám chtěl umožnit, abychom si uvědomili, co to znamená.

„Tak odtud je to číslo 666!“ osvítilo jako prvního Nikolaje Andrejeviče. Pousmál se a dodal: „Lidi se tady dřou, jak se snaží předpovědět jméno budoucího antikrista prostřednictvím součtu numerického významu jeho budoucího jména!“

Sensei se usmál.

„Tak kde se vzala ta „rozpočítadla“? Od Jana, který ve svém „Zjevení“, které se řecky nazývá „Apokalypsa“, v kapitole 13, 18. verši, po alegorických výkladech a Pavlových interpretacích typu „čekejte, bude“, napsal: „Zde je moudrost. Kdo má rozum, ať spočte číslo té šelmy. Je to číslo člověka, a jeho číslo je šest set šedesát šest. Je to číslo člověka...“

„Přesně!“ nadšeně se chytil, Senseiovy myšlenky náš psychoterapeut. „Jak to, že jsem se toho sám již dřív nedovtípil?! To je buď datum narození, nebo datum smrti! Tři šestky – to znamená datum smrti Petra!“

Sensei přikývl a pokračoval:

„To nejzajímavější je, že ti, kteří se dnes pokouší z matematického pohledu dospět k součtu jména Antikrista, se dopátrali dost poutavých věcí, určených zřejmě ne pro uši věřících, těch věcí, o nichž se v odpovídajících hierarchických kruzích obvykle mlčí. To proto, že na tiáře římského papeže...“

„Na čem?“ skočil mu do toho Kosťa. „Na tiraře?“

„Ne, na tiaře. Tiara je taková trojitá koruna, symbolizující Velikého pontifika jako sudího, zákonodárce a duchovního. Dříve tiaru nosili perští a asyrští panovníci a odtud byla ta móda převzata. Tedy na tiaře římského papeže je napsán titul VICARIVS FILII DEI, což v překladu z latiny znamená „Místodržící Syna Božího“. V latinském jazyce, stejně jako v řeckém, mají některá písmena svůj číselný význam. Pokud bychom sečetli číslovky písmen tohoto titulu, vyšlo by číslo 666. Tedy:

5(V)+1(I)+100(C)+0(A)+0(R)+1(I)+5(V)+0(S)=112;

0(F)+1(I)+50(L)+1(I)+1(I)=53;

500(D)+0(E)+1(I)=501;

112+53+501=666.

Z toho důvodu také vzplanul skandál. Obránci papeže začali tvrdit, že se jednoduše do slova VICARIVS vloudila gramatická chyba. Správné zapsání toho slova by bylo VICARIUS, jelikož v latinském jazyku žádná koncovka VS neexistuje, ale koncovka US ano. Prý to všechno popletli, když nerozlišovali písmena V a U. Nicméně, přestože tvrdí, že je to pouze nevinná gramatická chyba, nikdo nějak nespěchá, aby ji opravil.“

„To znamená, že to ve skutečnosti chyba nebyla?“ zeptal se Viktor.

„Ovšem že ne, pro Velikého Pontifika tehdy pracovali velmi vzdělaní lidé.“

„A proč to tedy potřebovali?“

„Prostě to bylo zapsáno na památku toho, čí následovníci jsou papežové a díky komu i dnes disponují mocí.“

„Zajímavé. A proč tam zapsali datum smrti Petra a ne Pavla?“ zajímal se Kosťa.

„Petr byl veřejnou osobností a vsadili na něj.“ Na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Ačkoli skutečné datum smrti Petra se dodnes pokouší skrýt. Spojují ho i s 64. rokem, tedy po požáru v Římě, kdy se pronásledovali stoupenci Učení Ježíšova, také s rokem 65 a 67. Málokdy se některý z historiků osmělil naznačit rok 66. V Římu se podle oficiální verze považuje za datum „mučednické“ smrti Petra a Pavla 29. 6. 67.“ Pokrčil rameny a zamyšleně pronesl: „I když proč by se z toho data mělo rozdmýchávat takové tajemství. Vždyť Kifa byl pouhým člověkem a všechny skutky jeho i Pavla byly pouze skutky lidské...“

„A co, Pavla ve skutečnosti popravili spolu s Petrem?“ dotazoval se Stas.

„Ne. Kvůli fiasku s Petrem Pavlova popularita prudce upadla. Začal se skrývat, aby s ním neudělali totéž, co s Petrem. Nakonec Pavel utekl z Říma. Po nějaké době ho osud znovu zatáhl do Judeje, kde zemřel ve válce.“

„Ve válce? Jaké?“ nechápal Kosťa.

„V občanské, již jsem vám o ní povídal. Mimochodem, tehdy byl zničen Jeruzalémský chrám, jak to předpovídal Ježíš.“

„Ano, škoda,“ pronesl Nikolaj Andrejevič, „kvůli zájmům nějakých monopolistů trpělo tolik nevinných lidí.“

„A co bys chtěl ve světě Ahrimana?! Moc Archóntů se vždy budovala na kostech jejich otroků.“

A protože se Sensei odmlčel, očividně se pohroužil do svých myšlenek, rozhodl se Žeňa shrnout své dojmy.

„To znamená, že Antikrist není netvor z mimozemské civilizace s rohy a kopyty, ale jenom Kifa?“

„Ano.“

„Cha, to jsem si myslel!“ zatvářil se chlapec rozčarovaně a pokradmu se ušklíbl.

„Něco úplně nechápu,“ řekl Viktor. „A proč Jan motal obraz Antikrista do budoucnosti a popisoval všechno to, kolem jeho příchodu. Nebylo by snad jednodušší to spíš připomínat?“

„Vůbec nechápeš, jak chytře tady zapracovali lidi Archóntů, protěžující podobnou literaturu,“ odpověděl mu Sensei. „Vždyť strach lidí je hlavní porobující bič Archóntů, jehož rána přivádí masy do rozechvění strachu, odebírá sílu a vůli. A strach z budoucnosti není jednoduše dvojí rána na psychiku člověka. Je to nejopravdovější metodické zotročení. Člověku se neustále vštěpuje, že brzy přijde Antikrist a celý svět bude patřit jemu, včetně tebe. Potom přijde Kristus a bude bojovat s Antikristem. Kristus zvítězí a vezme k sobě pouze

vyvolené, ostatní zemřou v rudé gehenně. Pokud se chceš stát tím vyvoleným, odevzdej vše, co máš, církvi, služ popům celý život a čekej pokorně na svůj úděl.“

„Ano, neustálý vliv stresového faktoru vede k závažným psychickým následkům,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Určitě. Člověk se místo svobodomyslné bytosti stává slabošským ovládaným otrokem. To zaprvé. Za druhé, pasivně očekává svůj osud místo toho, aby si zjednal pořádek uvnitř sebe a zvítězil nad svým Materiálním principem. Za třetí, člověk se dostává do naprosté závislosti na ideologii Archóntů.“

„A co je to ta rudá gehenna, kterou vyhrožují?“ zajímal se Kosťa. „To je peklo?“

„V jejich interpretaci je to peklo. Ve skutečnosti je gehenna název „údolí Hinnomu“, což v židovském jazyce zní jako „Ge-ginnom“, v řečtině geenna. Toto údolí se nachází západně od Jeruzaléma a rozprostírá se od hory Sion až k údolí Nachal Kidron. Dříve sem Izraelité přinášeli děti a otroky jako oběť bohu Molochovi (biblickému Molechovi, Molekovi), upalovali je na obětníku. Moloch, to byl fénický bůh rozžhavených paprsků slunce. Roku 622 před naším letopočtem zrušil panovník Jóšijáš svou reformou všechny kulty, kromě Jáhve. Aby vymýtil uctívání ohně, přeměnil toto údolí na skládku odpadu. Kvůli smradu, který se z toho místa šířil, začali to údolí spojovat s peklem.“

„Aaa,“ jasně okomentoval Kosťa a v žertu dodal: „Chápu! To znamená, že pokud je nebudeš poslouchat, dostaneš se do Izraele.“

Kamarádi se rozesmáli. Po krátké pauze se Viktor zeptal:

„No dobře, co se týká Antikrista, tomu rozumím, a jak to je s Janovými předpověďmi o konci světa, o katastrofách a kataklyzmatech?“

„Co se týká katastrof a kataklyzmat, to je spojeno s určitými zemskými cykly, o nichž věděly mnohé národy. V Bibli je vůbec popsáno velmi mnoho takových okamžiků o stvoření světa, o člověku, o budoucnosti, které byly přejaty od starodávných náboženství a legend jiných národů. Jednoduše tu židovští žreci všechno interpretovali svým způsobem, poupravovali to pro svůj lid.

A co se týká Jana, tomu přikázali udělat tu práci a on ji udělal. V podstatě vytvořil „univerzální Zjevení“, kde se s použitím alegorismů nepopisovala pouze historie, ale později i plány Archóntů ohledně budoucnosti. Ještě aby to Jan nenapsal takovým stylem, když dostal Pavlovu školu. Vždyť Pavlovi a obzvláště těm, kdo stáli za ním, tak zvaným „stavitelům“, kteří projektovali „stavby mostů z minulosti do budoucnosti“ k absolutní moci Archóntů, byla dobře známa psychologie. Svého času vedli i kroniky událostí, konfrontovali je s prastarými legendami, disponovali jistými vědomostmi, přepisovali legendy. Dobře věděli, jak upoutat

lidskou pozornost a udělat z lidí otroky, kteří budou po staletí sloužit jejich „zednářům“, a tedy i celé jejich struktuře... Podívejte, jak svým věřícím nasadili klapky na oči a pevně je udržují v mezích tohoto vnímání.“

Slávek se tiše ujistil u Kosti.

„Klapky – to je taková ta boční maska pro koně?“

„Ano. Na uzdičce blízko očí,“ přikývl kamarád.

„To tedy znamená, že Janovo Zjevení jsou pouze umělé klapky pro věřící?“ generalizoval to Viktor.

„Ovšem. Zjevení Janovo nutí věřící hledět pouze vpřed, právě na jejich budoucnost, ale pod konkrétním úhlem pohledu, určeným Archónty. A díky takové psychologicky prověřené pomůcce se člověk, zachvácený osobním prožíváním budoucnosti, ani nezamýšlí, proč mu nasadili speciální chránítka očí, ale ani nepřemýšlí, koho veze na svých ramenou do této „budoucnosti“.

„Zajímavé podání,“ zamyslel se Nikolaj Andrejevič. „Po pravdě, z takového úhlu pohledu jsem ten text ještě neanalyzoval.“

„To není nic podivného,“ reagoval Sensei. „Protože jsi, stejně jako mnozí ostatní, přemýšlel o alegoriích Jana jako o budoucnosti. A přitom trik Archóntů spočívá v tom, že Jan psal pod maskou budoucnosti o tom, co se již událo. Opisoval tedy události minulosti. Některé z těchto událostí patřily k jeho době, ale většinu poctivě opsal ze starých řeckých legend, východních náboženských představ, včetně egyptských a babylonských mýtů. Jeho úkolem bylo vypsat to, co bylo povoleno faktickým programem Archóntů. A tak to upravit, aby vyvolali lidský strach, aby se lidé otevřeli ve svém chápání a uvěřili, to už byl jeho problém, vyplod jeho fantazie. Rozhodně se Jan ani trochu nepřibližoval vytříbenosti rozumu Filóna Alexandrijského. Ale jeho systém alegorického podání alespoň (spjatý zejména se spojováním řeckých mýtů s judaismem a následně se stvořením vlastního nábožensky-filozofického učení) se odrazil v Janových pracích. Jan psal tak nějak hrubě. Ale bylo to určeno k formování poslušnosti a otrokarství věřících, a ne lidem, hledajícím eleganci úsudků. O jakém rozvoji intelektu věřících by vlastně mohla jít řeč, když je ve všem omezovali?! Byli to lidé ustrašení životem, ustaraní kvůli přežití na tomto světě. Kdo by tam měl co analyzovat a konfrontovat, jestliže to byl ve většině lid negramotný, který Archónti využívali pro své politické cíle jako „temnou“ ovládanou masu.

Nikolaj Andrejevič se ušklíbl a v žertu vyslovil takové přirovnání:

„Víš, můj egoismus se horlivě snaží připojit se k lidem osvíceným, všemožně vzdoruje identifikaci s „temnou masou“, ale ve skutečnosti se jí podobá... Já jsem například v hrubých

rysech obeznámen se starými řeckými mýty, četl jsem Homéra," s posledním slovem se Nikolaj Andrejevič pousmál, „no ano, Homéra... Chci ale říct něco jiného. Jednoduše nějak nemohu zachytit to spojení starých řeckých mýtů se Zjevením Jana."

„Musím zopakovat, že je to proto, že jsi Jana četl z pozice popisování událostí budoucích, a ne minulých. Ukážu ti teď elementární příklady a sám všechno pochopíš. Vezměme si, například, kapitolu 12 jeho „Zjevení". Tam stojí: „A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina. Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami, a na každé hlavě měl královskou korunu. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde jí Bůh připravil útočiště, aby tam o ni bylo postaráno po tisíc dvě stě šedesát dní. A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé… Když drak viděl, že je svržen na zem, začal pronásledovat ženu, která porodila syna." Pronásledoval ji, ale nechytil. Utekla do pouště. „Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova." A teď ti povím, kde vzal Jan takový námět. Vzpomínáš si na starý řecký mýtus o zrození Dia, o válce mezi Diem a Kronem?"

„No, tak zhruba," odpověděl Nikolaj Andrejevič. Potom oživl a zeptal se: „Tak to je odtud?!"

„Ano. Je to pouze přepracovaná varianta této legendy."

„A co je to za legendu?" zajímal se Andrej.

„Podle ní byl pán bohů Kronos vyděšený kletbou, že ho svrhne některé z jeho dětí, a tak začal jíst všechna nemluvňata, která mu porodila jeho žena Rheia. Když mu porodila šesté dítě – Dia – oklamala Krona a podsunula mu místo syna zabalený kámen. Zeus byl v utajení před světem vychován v jeskyni na ostrově Kréta. Když Zeus vyrostl, začal bojovat s Kronem o trůn. Lstí vysvobodil své bratry a sestry z Kronova břicha. Za nabytou svobodu mu dali vládnout hromy a blesky. Kvůli válce mezi starými bohy v čele s Kronem a novými bohy v čele s Diem se celý vesmír změnil na bitevní pole. Nakonec Zeus za pomoci další lsti zvítězil nad Kronem a stal se vládcem."

Žeňa poslouchal se zájmem vyprávění a vtipně se zeptal:

„Nepochopil jsem, který z nich byl špatným chlapcem?“

Voloďa se ušklíbl a odpověděl mu:

„To je věčná historie střídání moci: když je šídlo, musí se bezpodmínečně vyměnit za mýdlo.“

Starší kluci se usmáli.

„Zdá se, že Jan převzal ty legendy a jednoduše je předělal,“ pronesl zamyšleně Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Vzal materiál ze starých řeckých legend. Včetně těch o kataklyzmatech, k nimž na zemi došlo a která jsou zafixována v legendě o zániku Faetónu. Něco si vypůjčil ze starozákonných knih, například z knih proroka Daniela. Můžeme říct, že kniha Daniela byla jedním z prvních pokusů židů o vytvoření podobného textu „zjevení“, jelikož se v knize nachází nepřetržité vyjadřování mesiášských nadějí židovského lidu... Vezměme si, například, obraz „zvířete“. V Danielově knize (kapitola 7) se mluví o jeho vidění ve snu: „A z moře vystoupila čtyři veliká zvířata, odlišná jedno od druhého.“ Dále se tam popisuje, že první se podobá lvu, druhé medvědovi, třetí levhartovi se čtyřmi hlavami a čtvrté bylo „nejstrašnější“ ze všech, s deseti rohy. Podívejte se na Zjevení Jana (kapitola 13), jak z těchto obrazů zkomponoval své „zvíře“: „Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách... Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví...““

„Levhart s medvědími tlapami a lví hlavou?!“ ušklíbl se Ženya. „No, fantazii měl ten chlapík přímo jako Newton potom, co mu khayyamovské jablko plesklo o hlavičku.“

Po těch slovech celý kolektiv vybuchl smíchy. Sensei se zasmál s ostatními a potom řekl:

„Srovnejte ty hlavy a sami uvidíte, jak se přepracovával text... Kromě toho převzal Jan některé okamžiky z babylonských a perských pověstí.“

Nikolaj Andrejevič pozvolna dodal:

„No, babylonské, tomu rozumím. Ale co ty perské?“

„Legendy o chazaru,“ odpověděl Sensei.

„O čem?“ nechápal Nikolaj Andrejevič.

„O chazaru – o říši, existující tisíce let. Ačkoli ta legenda měla původně duchovní základ, později ji lidé předělali podle svého. Podle textu měla tato říše připravit příchod říše Ormuzda nebo, jak se mu také jinak říká, Ahura-Mazdy. Jak si jistě vzpomínáte, v zoroastrismu je to jméno hodného boha. Tak tedy, v představách Peršanů se na historii odedávna pohlíželo jako na řadu evolucí, z nichž se každá nachází pod nadvládou proroka. Každý prorok měl své hazar...“

„Tisíciletá říše?“ upřesnil Viktor.

„Ano, řecky je to chiliasmus. Z těchto navazujících období je tvořena síť událostí připravujících říši Ormuzdy. V legendách se hovoří, že na konci epochy, kdy bude vyčerpán kruh tisíciletých evolucí, nadobro nastane ráj, kde budou lidé žít šťastně: země bude jako dolina, bude jenom jeden jazyk, jeden zákon, jedna vláda pro všechny lidi.“

„Jedna vláda pro všechny?!“ optal se udiveně Nikolaj Andrejevič. „Tak odtud se vzala ta idea u židů!“

Sensei se jeho reakci pouze pousmál:

„Kvůli správnosti musím říct, že ta idea se objevila mnohem dřív, u akkadů. Tedy, té události budou podle perských legend předcházet strašné pohromy. Dahaka, to je perský satan, rozerve řetězy, které ho svazují, a připraví veliký příchod.“

„Hm, ano,“ pokýval Nikolaj Andrejevič hlavou, „to jsem si myslel... Moje poznatky mohou být lepší.“

Voloďa s ním souhlasil.

„Nehledě na to, že se říká, že kdo vládne informacemi, vládne světu.“

Kosťa také chtěl přidat něco ze své „filozofie“:

„Jak říká jedno staré moudro, všechno nové je v něm ze starého.“

Chlapci se udiveně podívali na našeho filozofa, který ze sebe tak náhle vydal takovou „perlu“. Kosťa si užíval všeobecnou pozornost, na tváři se mu rozhostil spokojený úsměv.

„A jak se Jan dozvěděl o perských legendách?“ zajímal se Andrej.

Na to mu Sensei odpověděl:

„Co se týká perských legend, nesmíme zapomínat, že bylo tehdy velmi oblíbené náboženství mitraismu, o němž jsem vám již povídal a které pocházelo z perského zoroastrismu. Tady také mnohé převzali ti, kdo utvářeli náboženství křesťanství.

Svého času přejali židovští kněží od babylonských žreců některé náboženské názory, obřady. Proto, jak jsem již říkal, mají mnohé biblické legendy babylonský původ, jejichž námět byl převzat ze sumersko-akkadských legend. Je to právě třeba legenda o stvoření světa, o Babylonské věži, o potopě. A jestliže byly před tím babylonským zajetím židovské představy o Bohu poněkud primitivní, pak po něm začali židovští zřeci pro svůj lid vypracovávat již zcela seriozní religiózní koncepce. Mimochodem, striktní oslavování soboty, s jehož zákazem dnes nelze nic dělat, pochází také z dob Babylonie.“

Nikolaj Andrejevič zamyšleně pronesl:

„Ano, v Bibli je tolik paradoxů...“

Na to Sensei odpověděl:

„To je normální. Proč myslíte, že je v Bibli, a zejména v Novém zákonu, tolik paradoxů, kdy po potvrzení hned následuje vyvrácení a naopak? Je to jedna a táž škola. Vždyť pontifikové, jak jsem již zmiňoval, znali velmi dobře psychologii lidí, jelikož dlouhá staletí pobývali u moci a předávali svá tajemství vládnutí z generace na generaci. Proto byla i metoda manipulace posluchačů, kterou například využíval Pavel a jeho lidé, pouze jednou metodou lidí Archóntů... Pokud Ježíš naschvál mluvil v jinotajích, aby se člověk naučil přemýšlet, chápat podstatu a dělat vědomou volbu, pak Pavel využíval taktiku manipulace, nutil lidem své názory jako jediné správné."

„Nerozumím, jak to?" zajímal se o to Viktor.

„Ježíš pozvolna vtahoval posluchače do smyslu a významu vykládané myšlenky cestou postupného vysvětlování, odůvodňování, dodatečného vyložení významu s pomocí příkladů na jinotajích. A Pavel svým posluchačům ani nedával možnost přemýšlet o tom, co říkal. Hned je šokoval první frází, zamotanou ve svérázných kličkatých propleteních. Třeba jako: „Jestli je Bůh s námi, kdo je proti nám?", nebo „a jestliže podle milosti, tedy ne na základě skutků, jinak by milost již nebyla milost. Jestliže však na základě skutků, již to není milost; jinak již skutek není skutek" nebo „kdo si myslí, že stojí, ať dává pozor, aby nepadl." Čili zatím, co se člověk snaží pochopit, „o čem to mluví?", Pavel už neztrácí čas s čekáním na jeho přitakání tomuto tvrzení, využívá momentu zmatenosti a otevřenosti a dál do něj hustí své názory. Nakonec dociluje kýženého výsledku, když donutí člověka věřit všemu, co on říká."

„Tak tuhle metodu znal už Pavel?" podivil se Nikolaj Andrejevič. „To si musím přečíst... Myslel jsem, že tyhle metody využívají pouze tajné služby," řekl napůl žertem, napůl vážně.

„No, ano," pousmál se Sensei a odpověděl mu rovněž takovým napůl žertovným tónem: „A tyhle služby čerpaly své poznatky z jaké historie?!"

„Ahaaa. Zdá se, že minulost není žádná prostá věc," promnul si s úsměvem Nikolaj Andrejevič čelo.

„No, minulost za nic nemůže. Lidé se prostě nemění," Sensei znovu těžce vzdychl a vyprávěl dále: „No, ale vrátíme se do 60. let našeho letopočtu... Tehdy ve spojení s událostmi (s tím nepovedeným fiaskem Petra, s politickými patáliemi, válkou, smrtí několika hlavních organizátorů Pavlova Učení) obliba té „události" ohledně proniknutí nového náboženství mezi „pohany" poněkud upadla. Avšak ani takové peripetie nevadili Archóntům a jejich lidem v tom, aby pokračovali ve vydělávání peněz na věřících nového náboženství. A to trvalo celkem dlouho, téměř dvě stě let. Postupně lidi na události těch let zapomněli, očití svědci

Ježíšovi zemřeli, rodila se nová pokolení, která žila již ve starostech své doby. Leč obnovený klan Archóntů nezahálel. Již v polovině III. století změnili lidé Archóntů křesťanskou církev v Římské říši na velmi mocnou, rozvětvenou organizaci s hierarchickou strukturou a přísnou disciplínou. Byla vytvořena skupina duchovních (tak zvaných klérů, z řeckého slova kleros – „los“, „část dědictví“, „úděl“), která na účet věřících nahromadila neskutečné bohatství a disponovala značným osobním majetkem. Hlavní činností této skupiny, kromě horlivého navazování nového, mladého pokolení na staré archóntské názory v podobě učení Pavla, bylo množení bohatství prostřednictvím tržních a finančních operací.“

„A proč potřebovali tu mladou generaci?“ zeptal se Kosťa.

„Jak proč? Mládež je aktivně fungující elektorát, který je snadné ovládat, přihlédneme-li k ambicím mladé generace a absenci osobních zkušeností. Hlavním cílem Archóntů jako vždy bylo rozšíření sféry jejich vlivu. V případě s křesťanstvím ten úkol realizovali prostřednictvím popularizace nového náboženství na starých pavlo-petrovských kořenech.“

„Aha,“ poznamenal Stas. „Na kořenech...v podobě parazitických přísavek na Ježíšově stromě.“

Nikolaj Andrejevič se sotva znatelně pousmál a řekl:

„Chcete vtípek? Stas ve mně teď vyburcoval zajímavou botanickou informaci. Existuje takový rod bezchlorofylových rostlin čeledi krtičníkovitých, které rostou především v lesích našeho mírného pásu. Říká se jim „Petrův kříž“. Tak je v čem podstata? Přibližně 10 – 15 let svého života se ta rostlina rozvíjí pod zemí, její oddenek má takový tvar připomínajíc kříž. Nejdůležitější je, že se ten oddenek živí tak, že své kořeny přisaje na kořeny svého hostitele – na topol nebo olši. Teprve po tom, co se dostatečně rozvine a posílí, vyrůstá zpod země a vynáší své výhonky na světlo světa. Má bledé listí a kvete podle mě, pokud se dobře pamatuji, takovými růžovo-purpurovými květy.“

„Vidíte, i mezi květinami jsou sobci!“ rozesmál se Žeňa svým nakažlivým smíchem.

Stas v žertu dodal:

„Musel se, sobeček, nějak v tom životě upíchnout.“

Andrej navrhl:

„Jistě se mezi lidmi zachovaly vzpomínky na ty události, i když třeba v takové zakamuflované podobě.“

„A kam se poděly, ty vzpomínky?!“ souhlasil s ním s úsměvem ve tváři Sensei. „Lidé cítí, kde jim říkají pravdu a kde ne. Ale dokonce, i když znají pravdu, bojí se jí vyslovit nahlas kvůli témuž strachu, který jim neustále vsugerovávají Archónti. **Ve skutečnosti, pokud**

člověk odhodí strach a probudí se z těch iluzí, které mu nutili Archónti, pochopí, že hmota je prach a životní čas máme kvůli dosažení duchovní cílů. Vždyť za strachem nestojí nic, je za ním prázdnota, překroucená Materiálním principem až do hranic nepoznatelnosti. Život hmoty – to jsou okamžiky, ale pro duši jsou tyto okamžiky, ať by trvaly, jak dlouho by chtěly, reálná šance odejít do skutečného světa – do věčné reality Boha."

„Ano, ať se otáčí, jak chce," zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič, „patří tenhle svět doopravdy Ahrimanovi s Archónty." Pak se obrátil přímo k Senseiovi a dodal: „Ať je to sebepodivnější, díky tvému vyprávění o minulosti začínám hlouběji chápat, co se děje dnes. Přihlédneme-li k principu činnosti Archóntů, všechno se najednou staví na svá místa, celá ta zamlčovaná realita, „obrácená, skrytá strana luny" toho uspořádání světa, ten „demokratický" blábol, vnucování názorů a celá ta špína, která se řinula proudem z televizních obrazovek."

„A to ještě bude," řekl hořce Sensei. „Ještě budete svědky toho, jak Archónti rozvrátí naši zemi, jak se ji za pomoci svých lidí pokusí rozdrobit, rozhněvat spřátelené národy. Jak přijde období na Křižovatce…Metody Archóntů se nemění. Co bylo tehdy, je i dnes. Podívejte se, jak se dnes zpracovává vědomí lidí, i prostřednictvím nově vzniklých náboženství, sekt. A jaké jsou zvláštnosti těch náboženství a sekt? Za prvé, houževnaté vnucování vlastním věřícím, že pouze oni budou spaseni a všichni ostatní zemřou. Za druhé, ty, co se nachází vně té religiózní organizace nebo jí kladou odpor, prohlašují právě za Satany, nacházející se u moci. Za třetí, do čela organizace zpravidla staví člověka, kterého před věřícími prohlašují „prorokem", „otcem", „spasitelem" a tak dál a schválně formují zvláštní vztah věřících založený na strachu a otrocké lásce k němu. Za čtvrté, provádějí tvrdou kontrolu vědomí svých stoupenců, častokrát si přisvojují majetek těchto lidí. Za páté, zpravidla organizují celý hierarchický žebřík, informace o organizaci a o jejím učení poskytují po dávkách, v souladu s mírou zasvěcení. Pokud máme porozumět, jaká je skutečná příčina utvoření a rozšíření podobných nových religiózních organizací, vše se zdá velmi jednoduché: rozšíření sféry vlivu, doplňkový politický elektorát, moc a peníze. **Archónti si jednoduše hrají s vírou lidí, využívají ji jako fíkový list sloužící k zakrytí skutečných záměrů.** Co je tu dnes, co tu bylo tehdy, stále se jedná o tentýž princip. Jednoduché, porovnejte to a zanalyzujte.

* * *

Sensei udělal pauzu, nad něčím se zamyslel a potom řekl:

„Historici jeden přes druhého popisují, jak krutě se tehdy pronásledovali křesťané, ale z jakéhosi důvodu ani slovem nezmiňují skutečné důvody, které tato pronásledování vyvolaly, vykrucují se z toho oblíbenými frázemi o opozici „pohanů“ a „křesťanů“. Pokud bychom se chtěli více ponořit do podstaty toho, co se dělo, zjistili bychom, že věřící pouze následovali své pastýře. A pastýřům jejich stádo nestačilo, toužili po rozšíření svých pastvin a stáda ovcí. Vždyť čím více ovcí (máme-li na to pohlížet v mezích Pavlova učení), tím více vlny a tím sladší bude život pastýřů. Vládnoucím se to samozřejmě nelíbilo – „jak k tomu přijdu, že se v mé zemi pasou tvé ovce a ty se se mnou nedělíš o výnos?“

Jedni tiše snášeli podobné „příživnictví“, další vytloukali z „pastýřů“, co jim „právem“ náleželo, pravidelně pořádali ukázková trestání lidí ze „stáda“, kteří se ničím neprovinili. „Pastýři“ pak využívali okamžiku a vybízeli lid k lítosti, přičemž smrt svých věřících využívali k vlastní reklamě, že oni jsou tak „ubozí, nešťastní, všemi pronásledovaní“. To je, mimochodem, také jedna z klasických metod lidí Archóntů.“

„Tvrdit, že jsou ubozí, nešťastní, všemi pronásledovaní?“ usmál se Nikolaj Andrejevič.

„Naprosto přesně. Tajně vyvolávají konflikty, namířené proti vlastním lidem, „soukmenovcům“, začínají ty konflikty rozdmýchávat do takového stavu, v němž se dociluje dvou hlavních výsledků: za prvé, pročišťují se jejich vlastní řady a odstraňují se tak ti nepohodlní. Za druhé, podobné umělé konflikty obvykle přináší slávu vlastním podněcovatelům, kteří toho využívají a vytváří zvláštní společenský názor, kdy hrají na lidský soucit. V konečném důsledku to přivádí k tomu, že se podněcovatelé takových intrik zmocňují klíčových postů u moci a množí svůj kapitál, na úkor společnosti... Na takovém principu jednali i biskupové z řad židovských křesťanů. Nejprve provokovali konflikt s mocnostmi proti vlastním věřícím. Potom si na tělech obětí toho konfliktu vytvořili jistý společenský názor a cizími kostmi si vykládali cestičku k větší moci a rozšiřovali sféru svého vlivu.“

„To je podobné jako dnes, hlavně u některých, kteří stojí u moci a pokouší se z jiskry svých sirek roznítit světový požár,“ poznamenal Voloďa.

„A co sis myslel? Co bylo tehdy, je i nyní. Kdo dnes zaujímá důležité posty a kdo nejvíce ze všech naříká, že utlačují jeho lid?“

„A jak se stalo, že křesťany nejprve pronásledovali a potom je začali tak náhle respektovat?“ zeptal se Ruslan.

„To je zvláštní příběh,“ odpověděl Sensei. „Příběh o spojení záměrů Archóntů s ambicemi člověka, který usiloval o samovládu.“

„Je to o Konstantinu Velikém?“ dohadoval se Nikolaj Andrejevič a s úsměvem dodal: „Spojení záměrů s ambicemi říkáš, hm, to by bylo zajímavé si to poslechnout.“

„O, přesně! Vyprávěj nám o něm, Sensei,“ podpořili ho naše chlapci.

„Ano, a všechno,“ vyslovil se Viktor.

Žeňa také v žertu dodal:

„Hm, ano. Někdy musíme zcela prozřít!“

„No, když zcela, tak zcela,“ souhlasil Sensei, na chvíli se odmlčel a začal své vypravování: „Svými manipulacemi s mocí, rozdmýcháváním konfliktů Archónti nakonec dovedli Římskou říši k tomu, že za imperátora Diocletiana byla jeho moc rozdělena ještě třem dalším spolupanovníkům: nejprve Maximianovi, potom Constantiuovi Chlorovi, stojícímu v čele západní provincie, a Galeriovi, postavenému do čela východních provincií. Skončilo to tím, že roku 305, po odvolání Diocletiana o Maximiana od moci, začalo období bojů o tutéž moc... Roku 306, po smrti Constantia Chlora, byl „Augustem“ západních římských provincií prohlášen jeho syn Konstantin.“

„Tentýž, kterého nazvali „Velikým“?!“ zdůraznil se s přemrštěnou důležitostí Kosťa.

„Zcela správně,“ kývl Sensei. „A nejen „Velikým“, ale i „svatým“, „rovným apoštolům“. A takovým se i zdá těm, kteří nemají ani ponětí o jeho „svatém“, „apoštolském“ životu. Ve skutečnosti byl ještě horší než Nero. Jenže Nero nepodporoval moc Archóntů, proto ho v dějinách představili v přehnaně krutých barvách tyrana, antikrista a málem ztělesněného démona. Konstantin ale splňoval všechny podmínky Archóntů, proto mu ještě za života nasadili svatozář.“

Žeňa lítostivě poznamenal:

„A my, ubohé ovečky, jim věříme každé slovo.“

Kamarádi se pousmáli a Stas ironicky dodal:

„My ne, to ty. Prosím, abys mě do toho nezatahoval a nezobecňoval.“

„Nikdo vám nebrání, abyste byli lidmi a ne ovcemi,“ odpověděl Sensei Žeňovi. „Archónti snadno uvádí lidi do omylu a dělají z nich své „ovečky“, a to jen proto, že lidé nemají a ani se moc nesnaží, aby měli, kompletní informace, fungují podle principu „já nic, já muzikant“, nebo berou to, co jim nutí, za skutečné. Proto žijí svůj život na vodítku ideologie Archóntů. Ale všechno je v rukou lidí.“

„A v hlavě,“ dodal Nikolaj Andrejevič.

„Ovšem,“ souhlasil Sensei.

„Máš pravdu. Já, například, vím o Konstantinově životě málo, kromě toho, že byl spojený s Nicejským koncilem," řekl Voloďa. „Můžu říct, že moje znalosti jsou povrchní a velmi omezené, co se týká tohoto tématu..."

„Přesně, přesně," přidal se Žeňa. „Chtělo by to podívat se blíž na tu historickou osobnost."

„No, když už to chtělo, tak se tedy podíváme," řekl prostě Sensei a dodal, „jako ponaučení potomkům... Konstantin se narodil roku 272 v Naissu (dnes Niš v Srbsku). Jeho rodiče byli budoucí imperátor Constantius Chlorus a Helena, dcera hostinského, která se později díky synově moci stala augustiniánskou osobou. Otec Constantius byl velmi spořivý a šetrný, týkalo se to všeho: počínaje každodenního života, konče politikou. Když dosáhl hodnosti spolupanovníka imperie, rozvedl se se svou ženou kvůli tomu, aby se mohl výhodně oženit s nevlastní dcerou imperátora Maximiana, s Theodorou. Historikové potom napíšou, že se to stalo na příkaz Diocletiana, ačkoli Constantius Chlorus tuto myšlenku aktivně podporoval, jelikož odpovídala jeho pragmatickému plánování jeho života na roky dopředu.

Jeho syn Konstantin byl odeslán do služby do rezidence Diocletiana, kde mezi intrikami, nemravnostmi a krutostmi strávil deset svých ne zrovna nejlepších let mládí. Již tehdy se poprvé setkal se svým budoucím soupeřem o moc, Galeriem, jehož intriky několikrát vystavily Konstantinův život vážnému nebezpečí. V poslední roky vlády Diocletiana a Maximiana byl vydán edikt, zaměřený na masová represivní opatření proti křesťanům. A Konstantin patřil mezi ty, kdo tato nařízení plnil. Osobně se účastnil poprav křesťanů, aby si, podobně jako svého času Pavel, při těch vraždách vybudoval autoritu. Jediný cíl, za kterým se během svého života hnal bylo dostat se k absolutní moci.

Když začaly perturbace u moci a byl potvrzen nový titul Galeria „Augustus" (po odstoupení Diocletiana a Maximiana), starý Constantius Chlorus vychytrale s pomocí svého zmocněnce, který doručil Galeriovi dopis o „lítostivých prosbách starého otce spatřit před smrtí Konstantina", vysvobodil Konstantina z toho „imperátorského zajetí". Díky tomu se jeho syn za krátkou dobu nedotčeně dostal z Východních provincií do Západních, kterým vládnul Constantius.

A tady začala pro Konstantina skutečná škola následnictví velké moci. Usadil se v Británii v opevněném městě (ústředí jedné z římských legií) nazvaném Římany dle jejich způsobu Eboracum (totéž město, které nazvali mnohem později Angličané York a poté na jeho počest pojmenovali americké město New York) a starý Constantius Chlorus v poslední rok svého života nejenže odhalil synovi tajemství neveřejných skupin u moci. Ale seznámil ho s velmi vlivnými lidmi, kteří v daném regionu zastupovali zájmy Archóntů.

Konstantin se jim zalíbil, a to jak charakterem, tak ambicemi a co bylo neméně důležité, také svým původem (zdaleka ne poslední roli v tom sehrála národnost jeho matky Heleny). Právě po jejich seznámení vypracovali téhož roku Archónti plán týkající se reorganizace Římské říše.

Mezi Konstantinem a lidmi Archóntů byly uzavřeny zvláštní dohody, podle nichž ho přivedou k absolutní moci a on, až se stane samostatným imperátorem Římské říše, bude na oplátku plnit všechny jejich požadavky. Mezi nimi nebylo pouze pozvednutí křesťanství (založeného na Pavlově učení) na úroveň státního náboženství, ale i důkladná reorganizace struktury moci, změna politiky a zavedení nových principů do systému vládnutí, které jsou aktuální i dodnes. Tyto dohody byly oboustranně výhodné. Konstantin souhlasil, v podstatě mu bylo jedno, jakým způsobem se dostane k absolutní moci. Lidi od Archóntů své slovo dodrželi. A Konstantin díky vytrvalým radám otce a poté i matky splnil všechny jejich požadavky."

„Nové principy v systému vládnutí?" zajímal se Nikolaj Andrejevič. „Zajímá mě jaké?"

„Hm, velmi zajímavé," odvětil s úsměvem Sensei. „Imperátor Diocletianus (který se prohlásil Joviánem) vytvořil ještě během své vlády tak zvané konsistorium, které se později změnilo na kolegium malé skupiny velitelů z armádního stavu, v jejich rukách byla soustředěná skutečná moc armády. Diocletianus nemohl tu myšlenku dovést do zdárného konce. Struktura toho orgánu nebyla stabilní, schůze nebyly pravidelné, pouze sám imperátor určoval, kdo z těch lidí se bude účastnit následujícího setkání. Ale samotná myšlenka se Archóntům zalíbila. Za vlády Konstantina realizovali tuto ideu v jakostně nové podobě a udělali z toho orgánu tajné sdružení – „comitatus", jeho členi se nazývali komitové. Jeho členy byla disciplinovaná civilní i armádní elita (*rádci* imperátora), která fakticky vládla zemi. Konstantin byl pouze zapsán jako formální vůdce organizace.

A jaké hodnosti začali zaujímat tito *rádci*! Předseda rady (kterého poté začali nazývat kvestor a ještě později kancléř) vykonával administrativní, soudní, finanční funkce; ministr veřejných financí; ministr vnitřních financí; vojenský velitel vnitřních vojsk; vedoucí civilní služby; státní tajemník. Státní tajemník byl při tom oficiální hlavou říšské tajné policie a oddílu tělesné stráže. Pod bezprostřední kontrolou těchto lidí se nacházely všechny státní úřady a ohromné množství lidí. V základu ležel ahrimanovský princip: „rozděluj a panuj". Později, již v pozdně římském státu dovedl růst tohoto systému k utvoření početných úřadů se stovkami zaměstnanců. Jako další následek se pak ve státě rozvinula korupce.

Tedy, kromě politických reforem byl jedním z důsledků té dohody Konstantina s lidmi Archóntů rovněž faktický počátek rozkolu mocné imperie na dvě části. Následkem toho se v Římu religiózní moci chopili biskupové, kteří následně vytvořili absolutní síť papežské moci, jež se později vyvinula na diktaturu, libovůli a zotročení Evropy. Konstantin jim přenechal Řím a přenesl hlavní město na východ, do Byzance, města na břehu Bosporu v Malé Asii. Vybudoval z něj „Nový Řím“, později pojmenovaný Konstantinopol. Brzy se Byzance – tak zvaná Východní Římská říše – přeměnila na samostatnou Byzantskou říši, kterou později zničil právě papežský úřad za pomoci oblíbené metody Archóntů – rozdrobení jednotného státu na malé části.

Křesťanství se v té době stalo již dost mocnou organizací. Svého času udělali z tohoto náboženství Konstantinovu hybnou sílu, lidi Archóntů fakticky dobudovali strukturu moci toho náboženství do pyramidální úrovně s dostatečně širokou podporou lidových mas a přesně stanovenou hierarchickou elitou... Konstantin si z toho koláče ukrojil také celkem dost. Za prvé, s pomocí náboženství Pavla získal nejen kontrolu nad svými podřízenými, ale spojil církev a stát v jeden celek – „božské“ posvěcení a uznání jeho moci. Vzhledem k tomu, že na otroctví visel celý stát, bouřit se proti imperátorovi znamenalo od této chvíle, s ohledem na ideologii Pavlova náboženství, bouřit se proti samotnému Bohu. Na povstání otroků se teď nepohlíželo již jako na odepření poslušnosti úřadům, ale jako na odepření poslušnosti samotnému Bohu. Všichni se museli klanět Konstantinovi, neboť se prohlašovalo, že po všech těch pronásledováních křesťanů byl právě on prý „vyvolený samotným Bohem“ za jejich ochránce.

Konstantinovi byli přiděleni zvláštní církevní písaři, kteří ve svých knihách velebili jeho „božský stav“. Jedním z nich byl Eusebius Pamphili (nebo jak mu také říkají Eusebios z Kaisareie), biskup palestinské Kaisareii, církevní písař, který se později stal nejbližším pomocníkem Konstantina a jehož nyní také připojují k těm významným historikům křesťanské minulosti. Tak tedy, tento historik vytvořil taková díla jako „Příprava evangelia“, „Církevní dějiny“, kde popisoval (jak to na něm požadovali) dějiny křesťanství do roku 324. Napsal také legendu „Život blahoslaveného basileusa Konstantina“, kterou dodnes vykládají věřícím. Abyste měli představu, ocituju teď několik výroků. Například se tam píše: „Jako věrný a dobrý sluha, co Konstantin sliboval, to i udělal...““

„No ano,“ ušklíbl se Voloďa. „Jestli vezmeme v úvahu, co sliboval vládnoucím...“

„...“Otevřeně se nazval otrokem a hlásil se sluhou Pána; za to ho Bůh brzy odměnil... udělal z něj takového Basilea, o jakém před tím nikdy ani neslyšeli, zjevil ho natolik boha milujícím a přeblaženým, natolik zbožným a úspěšným, že bez jakékoli námahy ovládl

mnohem větší počet národů, než jaký ovládali dřívější státníci a v bohatství si zachoval svou moc až do samotného konce... Neexistoval člověk, který, když se k němu přiblížil, by nezískal blahobyt, nebyli tací, kteří by se při očekávání jeho pomoci ve své dobré naději zklamali.“ Samozřejmě se zde nezmiňují ani slovem o tom, jaké kruté a despotické skutky tento „zbožný“ Konstantin vykonával. K jakým zločinům přistupoval, když se pokoušel domoci moci. Když byl již jediným imperátorem, jak se krutě vypořádává s blízkými příbuznými, kteří by si mohli nárokovat jeho trůn – jak zabil svého nejstaršího syna Krispa kvůli jeho oblíbenosti mezi lidmi, svou ženu Faustu. Tenhle „přeblažený“ Konstantin, „který daroval všem blahobyt a svobodu“, vydal svým podpisem takové rozkazy, které ožebračovaly prostý lid a ještě více prohlubovaly porobu a navíc uvěznovali desítky tisíc svobodných lidí. Ale to ještě není vše. Konstantin toužil po tom, aby ve svém státě nevládl pouze politickou mocí, ale i náboženskou. A nakonec takového ústupku od Archóntů dosáhl.“

„To je podivné, a proč mu do rukou vložili tuto moc?“ zamyslel se Nikolaj Andrejevič. „Vždyť to je diktát ideologie.“

„Konstantin kalkuloval pouze na dobu panování během svého života, ale Archónti vše vypočítávali na staletí dopředu... Tak tedy, Konstantin, jako imperátor, oficiálně zůstával Nejvyšším žrecem s titulem Velikého Pontifika, velekněze „pohanského“, a současně stanul do čela státního náboženství – křesťanství – a pokoušel se přitom vládnout všem biskupstvím, když samostatně jmenoval biskupy do všech hlavních církevních hodností.“

„No jo,“ pousmál se Stas, „ta jeho mánie majestátu, to byla přímo hypermánie!“

„No a co bys chtěl,“ pokrčil rameny Sensei, „jestliže ten člověk stavěl chrámy, které byly zasvěcené právě jemu, jako božstvu, o čem bys tady chtěl ještě mluvit? A mimochodem, o těch chrámech. Právě Konstantin vybudoval první chrámy ve jménu Petra a Pavla v Římě a Konstantinopoli, určil oslavy na jejich počest, oslavoval „duchovní houževnatost svatého Petra“ a „rozum svatého Pavla“.“

„To je vtip!“ usmál se Žeňa.

„Přesně,“ přidal se Voloďa, „to znamená, že jiní už nejsou a tyto vyléčí...“

Nikolaj Andrejevič se zeptal:

„A vůbec, pokud se Konstantin ujal veškeré moci, jaká výhoda z toho plynula církevníkům? Dobře, užitek pro Archónty s jejich kalkulacemi na staletí dopředu je evidentní. A jaký zájem na tom měli biskupové, aby trpěli Konstantina?“

„Co blázníš!“ vykřikl Sensei. „Biskupové byli pro vládu Konstantina jako první! Za uznání jeho autority jim zaručoval ochranu, bohatství a moc. Co je to vůbec státní náboženství země? To znamená, že mohli téměř všechny obyvatele země svobodně měnit na své „věřící“,

a zajišťovat tak solidní příjmy církve. Kromě toho, výstavbu kostelů, chrámů, péči o jejich blahobyt, a dokonce i uvolnění velkého množství zásob potravin pro duchovní na sebe bral stát, to znamená, že peníze na všechny tyto potřeby se braly ze státní poklady a ne z peněženek „zakulacených“ biskupů.“

„Ovšem, kdo by byl proti, když se může přiživit na účet státu,“ okomentoval v žertu Voloďa.

„Konstantin zvětšil a upevnil autoritu křesťanských duchovních, poskytoval jim privilegia a vysoké postavení ve společnosti, osvobodil je od obyčejných povinností, které plnili římští občané. Právě on schválil právo církve brát si podle závěti dědictví zemřelého. Vše bylo přitom uděláno tak, že vynechat v závěti církev se považovalo málem za hřích, za urážku samotného Boha. Jestliže se politika řízení církve kdesi odchylovala od „slova božího“ a objevili se lidé, kteří se pokoušeli nastolit zpět spravedlnost, církevní hierarchie s nimi teď nemusela jednat v rukavičkách, mohla řešit otázku o jejich osudu rychle a efektivně – s pomocí trestných aparátů imperie. Všechno v řízení se stalo mnohem jednodušší: nesouhlasíš-li s politikou církve a jejími postuláty, znamená to, že jsi kacíř. Nejsi-li s nimi, znamená to, že jsi proti nim, a tedy, podle jejich ustanovení, i proti Bohu. Jen na okraj, slovo „kacíř“ (hairetikos) znamená v překladu z řečtiny přívrženec nějaké sekty, kterou vládnoucí církev považuje za herezi, za špatné učení. Ačkoli samo slovo „hereze“ (hairesis) znamená „zvláštní věrouka“...

Ještě aby se hierarchie křesťanských duchovních neradovala z takových privilegií! Za to byli ochotni oslavovat Konstantina ve dne, v noci, a ne jen snášet jeho vládu a zakrývat si oči podle jeho libovůle. On byl navíc moudrý a vzdělaný politik a uměl, podobně jako svého času jeho otec, ze všeho těžit výhody a sloužit jak vašim, tak našim... Za co stojí jeho aféra s křížem, který jeho matka označovala za „svatý“.“

„S křížem?“ zeptal se Viktor.

„Ano. Na Nicejském koncilu roku 325, který se konal pod vedením Konstantina, potvrdili „otcové církve“ „Symbol víry“, takový krátký soubor základních dogmat křesťanské církve, tvořících kostru věrouky. Všechno se věřícím vnucovalo, aby tomu slepě věřili... Podle nápovědy Konstantinovy matky se koncil rozhoduje udělat novým symbolem křesťanství kříž.“

„Skutečně do té doby nebyl symbolem křesťanů?“ zeptal se udiveně Kosťa.

„O‘, on se probudil,“ usmál se Žeňa.

„Ovšem, že ne,“ odpověděl Sensei. „Již jsem vám jednou říkal, že se kříž začal v tomto náboženství uctívat až v IV. století. V raném křesťanství se kříž zavrhoval jako

„pohanský“ symbol a k tomu se připojovalo tehdejší chápání kříže jako nástroje poprav. Za symbol raného křesťanství se považoval beránek, ryba, lilie, oheň, ale kříž ne.“

Kosťa se podivil ještě více.

„Kříž byl „pohanský“ symbol?!“

„V kulturách před křesťanstvím se velmi uctíval,“ řekl Sensei. „Podívej se blíž na archeologii a zjistíš, že se kříž uctíval v různých koutech zeměkoule ještě v dobách paleolitu. U starodávných národů sloužil jako symbol ohně. Kříž byl také jedním ze symbolů amuletu, slunce a věčného života.“

„A proč ho pak v křesťanství začali uctívat, jestliže ho zpočátku zavrhovali?“ nemohl se uklidnit Kosťa a stále se pokoušel to pochopit.

„Jak proč? To jsou jednoduše lidské záležitosti, jejich interpretace, promyšlená politika. Vždyť náboženství utvářeli v IV. století jako státní. Byl zapotřebí nějaký obnovený symbol, který by byl atraktivní i pro „pohany“, aby také zaplnili řady křesťanů... A tak vzali kříž. Eusebiovi Pamphilovi nařídili, aby napsal „pro lidi“ příběh, proč si Konstantin vybral právě kříž. A ten napsal (ne bez pomoci Konstantina), že prý imperátor v jedné ze svých rozhodujících bitev spatřil na nebi kříž. Potom se prý Konstantinovi zdálo o Ježíši a o tom, že mu Ježíš věnoval vítězství v boji o imperátorský trůn a poradil mu, aby opatřil své bojové prapory osobitými kříži. Ráno tak prý Konstantin udělal a vyhrál bitvu. Poté imperátor uvěřil v Krista a stal se horlivým křesťanem. Tato historka je dodnes důvodem žertování a smíchu seriozních historiků.

Pro zvýšení „věrohodnosti“ té historky byly do jejího základu vloženy historické události, které se roku 312 skutečně staly. Řeč je o jedné z „rozhodujících bitev“ mnohačetné armády Maxentia (soupeře o moc) a nevelké armády Konstantina, která se udála nedaleko Říma. To všechno podali tehdejší historikové jako největší vítězství Konstantina, kterého dosáhl, kdo ví ne, jestli kvůli zázraku. I když ve skutečnosti to všechno byl pouze logický výsledek části plánu týkajícího se postrčení Konstantina k moci. Člověk by ani nemusel mít všech pět pohromadě, aby si všimnul toho prozíravého manévru třeba i v skutečné historii. Stačí zanalyzovat a konfrontovat vyčkávací politiku Konstantina těch let (když se postupně přeli a zabíjeli jeho hlavní konkurenti) s těmi „rychlými vítězstvími“, kterých dosáhl na cestě k imperátorskému trůnu v Římě. Přihlédneme-li ke všem faktům, je jasné, že tato cesta k moci byla předem připravena lidmi Archóntů – podplacením armády, zastrašováním soupeřů a vytvořením odpovídající nálady ve společnosti.

Avšak aby se utajila ta očividná nenáročnost vítězství a skryly se fakty prozíravých dohod, dodal se pohledu lidí jistý nádech hrdinství, byly vymyšleny legendy o velikých

vítězstvích. Odkud se například vzal ten hrdinský příběh o „zázračném vítězství“ Konstantina nad armádou Maxentia, po níž Konstantin uvěřil v Krista a prohlásil, že právě Bůh mu pomohl vyhrát tu „rozhodující bitvu“? Z historky, kterou mu jednou pověděl otec. Podobná událost se stala imperátorovi Aurelianovi, u něhož svého času sloužil a dokázal se domoci imperátorské pozice Constantius Chlorus. Na jednom z pochodů na východ roku 272 došlo k bitvě vojska Aureliana a vojska palmýrské panovnice Zenobie, která vládla ve východních provinciích římské říše. Situace byla podobná. Jen v tomto případě byl závěr bitvy nejasný a nakonec nečekaně vyhrálo vojsko Aureliana. Poté Aurelian obřadně navštívil chrám El Gabala a veřejně vyhlásil, že právě díky podpoře syrského boha slunce se mu podařilo vyhrát. Později vyzvedl tohoto boha na špičku božské hierarchie a ustanovil kult Nepřemožitelného Slunce (Sol invictus), postavil chrámy, zasvěcené Slunci. Ve mnohém mělo toto chování imperátora Aureliana, velmi oblíbeného mezi římskými vojáky, čistě politický charakter, jelikož armáda byla oporou imperátorské politiky.

Kdo hlavně tvořil římskou armádu, jak v dobách Aureliána, tak v dobách Konstantina?! Syrští lučištníci, asijské jezdectvo a tak dál. Jezdci i pěšáci byli vybraní z východních provincií, které tvořily významné kontingenty vojsk v evropských, severních afrických regionech, jež byly součástí Římské říše. Tito lidé s sebou přirozeně přinášeli i své náboženství a šířili ho na územích, kde vykonávali svou službu. Tuto skutečnost využívali i politici. Podívejte se na monogram Konstantina, který nosil jako znak křesťanství.“

„Jaký monogram?“ zajímal se Stas.

„Tentýž, kterým opatřil vojenské prapory a štíty svých jednotek. Vypadal jako písmeno „X“, pouze místem protnutí procházela ještě vertikální čára, která měla navrchu oblouk jako písmeno „p“. To všechno spočívalo v kruhu. Nejzajímavější je, že tento monogram, jenž se někdy považuje za vlastní vynález Konstantina, není ničím jiným než solárním (slunečním) symbolem chaldejské kosmologie (tehdy velmi oblíbené na východě), kde považovali Slunce za zákonodárce celého světa a za pána všech ostatních nebeských těles.“

„Aaa,“ jasně dodal Nikolaj Andrejevič. „To je ono!“

„To je pouze promyšlená politika... Tak tedy, když se rozhodli, že udělají kříž hlavním symbolem křesťanství, bylo potřeba tuto volbu nějak podložit a dosvědčit „fakty“, aby věřící uvěřili. Daný problém se vyřešil velmi prostě. Již následujícího roku uskutečňuje matka Konstantina Helena „pouť“ do Jeruzaléma a tak „zcela náhodou“ nachází dřevěný kříž, na němž byl údajně před třemi sty lety ukřižován Kristus. Přičemž podle pověsti nenachází jeden kříž, ale hned tři, ukryté v jeskyni pod „pohanským“ chrámem.“

Nikolaj Andrejevič se usmál a dodal:

„No jistě, přihlédneme-li k tomu, že tehdy pohané uctívali kříže...“

„Naprosto správně,“ přikývl Sensei. „Ale to, že našla tyto dřevěné kříže, tím ještě zájem lidu nevzbudíš. Podle legendy prý, aby zjistili, jaký kříž je ten pravý, začali na radu Jeruzalémského patriarchy Makaria popořadě nosit kříže k jedné nemocné ženě, která se „náhle vyléčila“, když se dotkla třetího kříže. A tady se definitvně „přesvědčili“, že je to skutečně svatý kříž, přiložili ho k nebožtíkovi, jenž ihned „obživl“. Když zvěsti o tomto „zázraku“ rozšířili po celém okolí, „všichni věřící se chtěli dotknout kříže nebo tu svátost alespoň spatřit“, proto tentýž nalezený kříž vystavili na vysokém místě, aby si ho mohl kdokoli prohlédnout.

Mimochodem, „přesné“ místo popravy bylo „odhaleno“ právě za doby imperátora Konstantina, a to právě když Helena pobývala v Jeruzalému. Za přesné místo bylo určeno místo, které bylo do té doby zasvěceno Venuši.“

„To je klidně možné,“ připustil Nikolaj Andrejevič. „Bylo-li to oblíbené místo, mohli ho zcela zasvětit křesťanství.

„A kde to bylo? Bylo to na hoře, kde ho ukřižovali? Golgota nebo co?“ pokoušel se Andrej proniknout do podstaty věci.

„Jednou jsi říkal, že Golgota v překladu z aramejského jazyka znamená „kopule“, „lebka“,“ připomenul Voloďa Senseiovi.

„Ano, je to tak. Tak si to mysleli židé, protože mezi nimi kolovala pověra, že pod touto horou je uložená lebka Adama. V latinském jazyce se to místo nazývalo calvarium, od slova calvus, což znamená „lysý“.

„To teda znamená „lysá hora“,“ pronesl zamyšleně psychoterapeut, „místo síly...“

Sensei pokračoval dále ve svém vyprávění.

„Po takové reklamě rozřezali podle instrukcí Heleny kříž na dvě části, z nichž jedna zůstala v Jeruzalému a druhou ona odvezla s sebou do Konstantinopole. Ještě bylo vyhlášeno, že prý všechny dřevěné piliny, které se vytvořily při řezání, byly pečlivě sebrány, smíchány se zlatem a z této směsi se pak razili mince. Když to zkrátíme, na prodeji těchto mincí se pak obohatilo nejedno pokolení duchovních, předkládajících to zboží jako „léčebný talisman“.

Podle instrukcí Heleny byly navíc na místech, jež byla podle líčení Pavlových lidí v životě Krista „významná“, postaveny chrámy. Tak byl například zničen „pohanský“ chrám v Betlému, městě nacházejícím se nedaleko Jeruzaléma, a na jeho místě, údajně tomtéž, kde se narodil Ježíš, postaven křesťanský chrám. Tyto chrámy nebyly vůbec postaveny kvůli získání místního obyvatelstva pro křesťanskou víru, jehož většina byli židé a hlásili se

k judaismu. To proto, že po tak zvané „pouti“ imperátorky Heleny do Jeruzaléma začala státně-duchovní mašinérie silně popularizovat „putování na svatá místa“, dělala tyto akce mezi obyvatelstvem říše nejen módními, ale i velmi výdělečnými. Duchovní ve svých kázáních svým věřícím intenzivně nutili, že motlitby, jež budou odříkány na daných místech, jsou obzvláště příznivé, a zapomínali tak na pravdivá slova Ježíše, že chrám Boží se nachází uvnitř každého z nás.

* * *

„Ale jsou některá „svatá místa“, která se odlišují právě přítomností síly,“ řekl Viktor, „to znamená, že tam člověk jakoby získává dodatečnou duchovní sílu.“

„To rozhodně, taková místa existují,“ potvrdil Sensei. „Ale musíme nejprve oddělit zrno od plev. Existují místa síly, kde je skutečně přítomna síla, a jsou tak zvaná „svatá místa“, která jsou spojena s nějakými událostmi nebo činností osob toho či jiného náboženství. Rozdíl mezi pojetím je velký. Zdaleka ne vždy se místa síly shodují se „svatými místy“. Navíc bohužel religiózní činitelé často spekulují s představami „svatých míst“. Vnucují člověku (a on s tím často kvůli vlastní lenosti souhlasí), že je snazší místo opravdové práce nad sebou samým dojet na „svaté místo“ a poklonit se tam. Tehdy mu bude ihned vše odpuštěno a bude moci v klidu „hřešit dál“. Ve skutečnosti si člověk může navštěvovat „svatá místa“, jak se mu chce, ale bez seriózní vnitřní práce nad sebou samotným se v něm nic nezmění.

Co se týká míst síly, tak ta byla, jsou i budou. Někdy se shodují se „svatými místy“. Těchto míst si všimli ještě daleko před křesťanstvím a uctívala se ostatními náboženstvími a věroukami. Často se při výměně jednoho náboženství za druhé na těchto místech ničila stavení bývalých vedoucích náboženství a budovala se nová, aby se mohli uctívat jiní bohové. Pro příklad nemusíme chodit daleko. Vezměte si naši historii, když se v Kyjevské Rusi zavádělo křesťanství, ničila se pohanská kapiště a na jejich místech se stavěly ty křesťanské.“

„Kapiště? Kolikrát jsem to slovo již slyšel a pořád nevím, co to je,“ přiznal se Stas.

„Slovo kapiště bylo utvořeno od staroslovanského slova „kap“, což znamená obraz, socha, skulptura. Je to kultovní stavba.“

„A jak vypadá?“

„Různě. Jednoduché kapiště vypadalo jako ohrazená kruhová plocha s dřevěnou či kamennou sochou, označující nějaké slovanské božstvo, jehož místní obyvatelé uctívali, a malým obětním oltářem. Taková kapiště se nacházela hlavně v malých vesničkách. V městech se budovaly již významné stavby. Například v centru Kyjeva, v dnešní Vladimírské ulici (nacházející se nedaleko významného Sofijského chrámu) vedle domu č. 3 se dodnes

dochoval základ kapiště, které mělo podobu **nepravidelného květu.** Kdysi se v něm nacházely sochy **sedmi** hlavních slovanských bohů: Peruna (boha bouře), Striboga (bůh nebe), Mokoši (bohyně země), Simargla (bůh rostlin a kořenů), Dažboga (bůh bílého světla) a Chorsa (bůh slunce). Tato stavba spolu s uložením božstev a úpravou představovala celý kosmogonický systém. Dané kapiště bylo postaveno na příkaz knížete Vladimíra roku 983, tedy ještě před přijetím křesťanství. Objeveno bylo archeology roky 1975."

„Vladimír budoval kapiště?!" zeptal se s údivem Nikolaj Andrejevič. „To je mi teda novinka! A já jsem myslel, že je jenom ničil."

„No bylo to tak... Kníže Vladimír na počátku také usiloval o samovládu. Na kyjevský trůn se dokonce dostal díky jím zorganizovanému převratu a díky vraždě vlastního bratra Jaropolka, který vládl v Kyjevu do té doby. Zabit byl samozřejmě na jeho příkaz. Roku 980 usedl Vladimír na trůn a toužil upevnit svou moc v Kyjevské Rusi. Jelikož byl dostatečně moudrý politik, chápal, že, aby svou mocnost přivedl k politicko-státní jednotě nacházející se pod jeho samovládou, byla nezbytná jediná ideologická báze. Tehdy to bylo náboženství. Prakticky na počátku své vlády shromáždil nejlepší volchvy a zadal jim úkol: upevnit prostřednictvím slovanských bohů jeho knížecí moc. Nejvyšším bohem přitom měli udělat boha bouře Peruna, který se považoval za patrona knížete. Tak se plánovalo vytvořit celostátní kult v čele s Perunem, jemuž se měly podřídit i všichni místní kulty.

Tak se všechno dělalo za tímto účelem, včetně výstavby kapiště „státní úrovně". Po nějaké době ale Vladimír dospívá s pomocí svých poddaných – musím poznamenat, že většina z nich nebyli Slované - k závěru, že kult Peruna nenaplňuje jeho naděje. Na tom ovšem nebylo nic zvláštního. Vždyť kníže potřeboval takové náboženství, které by se stalo hybnou silou vlivu na slovanský lid, na chudé i bohaté. A slovanské náboženství jako takové zůstávalo vně politiky i státních záležitostí. Její filozofie byla neobvyklá. Dokonce v jistém smyslu brzdila historiky tak zvané „nové výrobní poměry rodícího se feudalismu". Mimo to se slovanské náboženství nijak neodráželo v ideologii předních zemí té doby. Ani se tam nemohla odrážet, jelikož za reklamou předních ideologií stáli Archónti. A ti se k národům a jejich panovníkům, kteří vyznávali „divoké pohanství", chovali s pohrdáním. Ale pramen toho pohrdání se ve skutečnosti neukrýval v náboženstvích, jako takových, ale v politice těch, kdo využívali přední náboženství k ovládání vědomí mas. Bylo to svérázné ultimátum těm „pohanským" národům a zemím, které jednoduše nebyly součástí systému globální kontroly Archóntů. A Slované – to je stále jejich věčný problém, sestávající z téže tajemné duše nevypočitatelného slovanského lidu. Tedy, knížeti Vladimírovi, který usiloval o samovládu prostřednictvím poddaných, již se hlásili k předním monoteistickým náboženstvím, předložili

takovou myšlenku, návrh, abych tak řekl, podmínku Archóntů. Smysl této podmínky byl prostý: pokud chce, aby s ním a jeho zemí ve vysoké politice hovořili jako se sobě rovným, musí se zříci „pohanství“ a přijmout jako státní ideologii jakékoli náboženství z navrhovaných variant. Kníže Vladimír na tu hru vysoké politiky přistoupil. Co se jemu i těm „starcům“, s nimiž se radil při výběru „náboženství pro svůj lid“, musí nechat je, že ze všech navrhovaných náboženství vybrali právě křesťanství pravoslavné, jež bylo následně uzpůsobeno mentalitě slovanského lidu. A pro samotného Vladimíra jako politika, byly velmi blízké vztahy právě s Byzancí velmi výhodné, a to kvůli mezinárodní autoritě, moci a geografické blízkosti daného státu.

Výměna náboženství se ale neuskutečnila zrovna podle plánů a zdaleka ne podle přání lidu, šířilo se násilně „ohněm a mečem“ během celkem krátké doby. A to hlavně kvůli ambicím Vladimíra, jenž se snažil co nejrychleji upevnit pozici Kyjevské Rusi ve světové politické aréně na stejné úrovni jako přední státy té doby. Avšak odsuzovat tyto události jednoznačně nelze. Na jedné straně, pro stát bylo vystoupení na světovou scénu velkým skokem v plánu růstu ekonomiky, upevnění státu. Na druhé straně se ničila původní slovanská kultura a Archónti tehdy předpokládali, že násilím se zničí i duchovnost Slovanů. Ale ohledně té duchovnosti se zmýlili. Nejenže nevymizela, ale naopak s postupem času ještě zesílila a získala novou podobu seberealizace. Díky spojení pravoslaví s ideologií a tradicemi slovanského náboženství vznikla unikátní kombinace.

Takže, tehdy přebírali funkci „pohanských“ bohů křesťanští svatí. Křesťanské chrámy se stavěly na místech bývalých kapišť a hlavně těch, které byly mezi lidmi oblíbené. Svátky se přejmenovaly, ale slovanské obyčeje zůstaly v mnohém zachovány. Například křesťanský svátek Velikonoce byl spojen se svátkem Slunce a Peruna. V některých periferiích Ruska se velikonoční týden dodnes nazývá „hlomozivý týden“. Co se týká obyčejů oslav, také ruská máslenice (čistě slovanský svátek) je kvůli oblibě zařazená do svátečního kalendáře jako masopustní týden před velkým půstem. Totéž platí pro ukrajinské koledy, ponechané ve svátku Tří králů. Tehdy chodili vystrojení lidé po domech, zasypávali domácí a jejich dvůr zrním, zpívali písně a hospodáři je měli na oplátku pohostit a obdarovat je dárky nebo něčím k jídlu. Vždyť v Rusku tak před přijetím křesťanství oslavovali obnovení přírody. Či vezmeme-li například Narození Panny Marie, které se slavilo 8. září – u Slovanů to byl prastarý svátek rodiček.“

„Opravdu, podobné spojení má své opodstatnění,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

* * *

„Vrátíme se teď k našemu Konstantinovi...," připomenul Sensei. „Právě za Konstantina se začínají budovat křesťanské chrámy s ukázkovým leskem a východním přepychem, biskupové se začali oblékat do velkolepých rouch, zavádějí se velkolepé obřady, nové ceremonie, slavnostní průvody, tedy veškerá obřadnost církve se mění na divadelní představení.

Do módy se zaváděly poutě na stanovená „svatá místa", kde stály výdělečné chrámy vládnoucích hierarchických struktur, ale i všemožné „svaté" relikvie, na nichž se zakládala velká komerční činnost. To znamená, že se lidskou víru pokoušeli připoutat k viditelným, materiálním předmětům. Rozbíhala se úplná výroba svatých relikvií. Duchovenstvo otevřeně spekulovalo se získáním „svatých ostatků" pro svůj chrám, nekalkulovali pouze se zlepšením návštěvnosti chrámů, ale i se zvýšením příspěvků milodarů. Ze svatých ostatků dělali předmět obchodu.

Rozmach obchodu se „svatými relikviemi" dospěl až do takového absurdna, že všichni stánkaři, prodejci uspokojovali bez obtíží jakoukoli poptávku kupujících. Chcete nehet „svatého" Pavla? Prosím. Kost jakéhokoli z apoštolů či mučedníků? Není problém. Otázka je pouze to, kolik jsi za to všechno připraven zaplatit."

„Šílenství," pokývala hlavou Taťána.

„Jistě že šílenství... Mimochodem, biskupové tehdy s podobnou reklamou zašli zřejmě příliš daleko, protože se vyrojilo tolik obchodníků s vlasy, zuby, kostmi „svatých", že museli dokonce roku 381 mezi obyvateli tento obchod zakázat. Tento zákaz však netrval dlouho. Doslova za pár let začalo vše nanovo a fungovalo to s ještě větší silou. A o tom, k jakým následkům to přivedlo ve středověku, vůbec nemluvím. Státní církev si na tom vybudovala velký byznys. Poutníci jim přinášeli ohromné zisky. Pro „svaté ostatky" se speciálně budovaly obrovské kamenné schránky. Ostatkům se připisovaly legendární zázračné vlastnosti. Na jejich oslavy se určovaly konkrétní sváteční dny, kdy se scházely obrovské zástupy poutníků. Klaněli se daným relikviím a přinášeli hojné oběti. Propagovalo se uctívání ikon, které se také zavedli za časů Konstantina... Ke starým vykonstruovaným pravidlům se připojovala nová s veškerým tím strojeným religiózním pozlátkem – jak se oblékat, jak se klanět, jak držet prsty, co číst, jak správně nosit atributy."

Taťána se zaujatě zeptala:

„Mě také dodnes nejsou jasné některé aspekty ohledně církevních pravidel. Proč například všechny ženy v kostele musí mít šátek? To je co, povinnost tradice?"

„Spíše to můžeme nazvat povinností náboženství judaismu. Jedná se o to, že v souladu s obyčeji judaismu nemohou vdané ženy bez pokrývky hlavy vycházet mezi lidi. Když Pavel vytvářel nové náboženství pro „pohany“, nejen že to pravidlo dělá povinností pro všechny osoby ženského pohlaví, ale pro zastrašení dodává, že, pokud to ženy neudělají, přijdou o úctu andělů, jelikož v nich budou tak probouzet „nečisté pohnutky“. Z těchto „strašáků“ vznikla „tradice“, aby se ženy bez pokrývky hlavy nepouštěly do kostela a jeptišky a vdovy předurčovala k nošení šátků.“

„To je teda novinka!“ rozesmál se Žeňa. „Nečisté pohnutky?! Vždyť andělé nemají pohlaví!“

„Ano, tenhle Pavel měl nějaký problém ve vztazích se ženami,“ okomentoval Viktor.

„Přesně!“ podpořily ho starší chlapci a smáli se.

„Veškeré tyto znaky a pozlátko se zavádělo pro většinu věřících,“ pokračoval Sensei, „která byla negramotná a převážně zakomplexovaná ve vnější skutečnosti, lidem gramotným, kteří se zasvětili službě náboženství a pokoušeli se vyznat v Učení Krista, bylo určeno „Písmo svaté“ – knihy, jež byly na konci IV. století schváleny jako kanonické. Řecké slovo kanon znamená „norma“, „pravidlo“ a kanonizace (kanonizo) znamená „uzákoňovat“. Proč to potřebovali? Pro kontrolu a moc. A co vzniklo? Pavel značně zkomplikoval prosté Učení Krista, zatížil ho archóntskými dogmaty, falšováním a nařízeními. Kvůli tomu a také kvůli kolování starých zápisků s kázáními žáků Ježíše mezi lidmi se ve společnosti objevila vlna filozofických spekulací, kde se jedni snažili dopátrat podstaty a druzí za všeobecného pozdvižení vytvářeli své sekty a směry, v nichž všechno interpretovali podle sebe. Takže křesťanství v podstatě od samotného zrození jako náboženství nikdy nebylo jednotné. Za Konstantina se, s přihlédnutím k tomu, že z křesťanství udělali státní náboženství, rozhodli zavést „Písmo svaté“ a schválit ho jako „produkt božího zjevení“, „zdroj absolutní a neomylné pravdy“.

„Zajímavé, a proč pro Bibli vybrali právě tyto knihy a ne jiné?“ zeptal se Ruslan. „Náhodně?“

„Ani omylem. Podívej se nezaujatě na kanonické knihy Bible, na to, kdo je psal, a hned ti bude jasné, odkud se vzala podobná iniciativa „uzákoňování“ právě daných knih. Právě na „Starý zákon“, v němž se mezi ostatními knihami na prvním místě nacházejí svaté knihy židovského náboženství, nazývané „Pět knih Mojžíšových“. „Nový zákon“, napsaný lidmi z větve Gamaliela, tedy ve skutečnosti z řad Archóntů. Stejně jako ve „Starém zákoně“ využívali židovští žreci poutavé pozadí znalostí o starodávných civilizacích pro vytvoření jejich vlastního náboženství, tak se využívaly i v „Novém zákoně“ plody Učení Ježíše,

dotýkající se duše, na jejichž pozadí se vykládalo učení Pavla a apoteóza Petra... To všechno je pouze dílo lidí, nic víc... Čili to, že se právě tyto knihy staly kanonickými, hovoří o tom, kdo za tím ve skutečnosti stál. A jak aktivně zapracovaly v politice během staletí Pavlovy výnosy, zejména když se náboženství dostalo do základu státu! Vezměme si středověk, kdy vládla katolická církev pod „heslem“: „kdo není s námi, je proti nám“. Kolik milionů lidí tehdy zemřelo kvůli obvinění z „kacířství“. Ve skutečnosti to bylo opravdové násilí a boj o moc. Demokracie v ahrimanovském stylu: „Kdo je silnější, ten má pravdu.“

Ale co k tomu všemu chci říct. Nehledě na to, že lidé převrátili Ježíšovo učení na náboženství, překroutili mnohé co řekl, zavedli obřady a klanění se materiálním věcem, nehledě na všechnu tu hierarchickou špínu velkého byznysu a bláto politiky, se v tomtéž náboženství díky genialitě a prozíravosti Ježíše zachovaly opravdové zrna Jeho Učení – a nejen že se zachovaly – právě díky těmto plodům nalézali později mnozí lidé v tomto náboženství skutečné spasení. Vždyť ať člověk nazývá Boha, jak chce, ať k Němu kráčí jakoukoli cestou, jestliže se před Ním otevře, jak se říká, celou svou duší a srdcem, jako lotos ve své čistotě mezi špínou a bahnem materiálního světa, neexistuje žádná překážka, která by bránila jeho Spasení. Pouze v duchovní čistotě se otevírá to, čemu se říká božská jiskra – duše. A abychom dosáhli této čistoty, je pouze nutné stát se Člověkem, tou Bytostí, v níž dominuje Láska a Dobro.“

Nikolaj Andrejevič po krátké pauze poznamenal:

„Koukám, že schéma transformace Učení na náboženství je v principu prakticky totožná. Nejprve jde Učení, zpravidla z Bódhisattvy nebo Člověka, jenž dosáhl duchovního osvícení, potom obroste kulty a obřady.“

Sensei přikývl a dodal:

„Rozumíš, o co jde, Učení Bódhisattvů ze Šambaly v čisté podobě je schopné probudit ze spánku mnohé lidské duše a pro vyzrálé duše je to velký vnitřní impuls, ezoosmóza, která vysvobozuje člověka z vnější hmoty, jako motýla z prasklého kokonu. Avšak i když lidé předělávají Učení na náboženství, stejně ze zrna skutečného Učení, na němž se vybudovalo náboženství, budou mít duchovně založení lidé užitek. Co se týká kultů a obřadů...

Vezměme si, například Konstantina. Prakticky přejal schémata vytvoření státního náboženství jak od svých pontifiků, tak od antických i východních náboženství, tedy těch, které tvůrci křesťanství nazývali „pohanskými“ a všemi možnými způsoby je znevažovali. V těch náboženstvích byly i obřady i slavnostní průvody, budování velkolepých chrámů, vysoký status duchovních. Podívame-li se hlouběji do daného problému, proč byla zapotřebí

všechna ta náboženská slupka, vystane nám prostá pravda, kterou vyslovil Ahriman ještě v Babylonu, když v Esagile pravil: „Majestát a tajemství jsou pro lid nejpřitažlivější.“

Vždyť se podívej na lidi, dokonce i dnes! Málokdo z nich přichází k Bohu samostatně, protože k Němu cítí vnitřní lásku a má při tom jediné přání – spasit svou duši z té špíny materiálna. Lidé jsou převážně zakomplexováni ve hmotě, ve svých každodenních osobních problémech, v získávání nutných prostředků. Prakticky ve své většině žijí v lítosti k sobě samému, těší svou samolibost a současně bojují za vlastnění alespoň malinké moci nad jemu podobnými. Takové lidi je těžké odtrhnout od Materiálního principu. Na Boha si vzpomínají pouze tehdy, když má jejich materiální tělo nějaké závažné problémy, nebo když se dostanou do kritické situace. Tak je tomu dnes, když jsou mnozí lidé gramotní, když mají díky technickým možnostem civilizace přístup k informacím, možnost seznámit se osobně s duchovním dědictvím minulosti různých národů světa. Mají možnost srovnat, konfrontovat, zanalyzovat a třeba i trošičku procítit, co je to Bůh, pochopit, kvůli čemu byl člověk umístěn do tohoto materiálního světa. Ačkoli mají takovou možnost, mnozí o tom nechtějí ani přemýšlet, prostě se jim nechce. Je pro ně snazší žít podle hotových ustanovení Archóntů, proto i staví do čela odpovídající životní kritéria, stanovená Archónty, typu „jak žijí ostatní, tak žiji i já“. Kvůli tomu lidé mrhají svými silami, pohupují se jako prázdný kajak v oceánu na divokých vlnách své Materiální podstaty.“

Sensei se odmlčel. Stas těžce vzdychl, promnul v rukou svůj křížek s ukřižovaným Ježíšem, který mu visel na krku:

„Takže to znamená, že když nosím na hrudi tenhle křížek, souhlasím s tím, že ukřižovali Krista? Znamená to, že ve skutečnosti neuctívám Ježíše, ale Jidáše, který Ho zaprodal, Petrovi, který Ho zradil, a Pavlovi, který překroutil Jeho Učení?“

„Vůbec ne,“ namítl Sensei. „Ovšem, s křížem jako symbolem ukřižování Krista to celkem přehnali. Ale všechno se to stavělo na politických plánech a jejich dogmatech. Ale co vám chci říct ohledně symbolu kříže jako takového. Věc se má tak, že, jak jsem již říkal, byl tento symbol převzat z jiných náboženství, která židové nazývali „pohanskými“. Ti převzali tento symbol z vědomostí, které byly lidem dány na počátku, v hluboké minulosti. Ti, kdo budovali náboženství křesťanství, zavedli jako hlavní symbol kříž, aniž by si uvědomovali jeho skutečnou cennost a význam, a to jednoduše proto, že byl oblíbený mezi „pohany“. Udělali to proto, aby ke svému náboženství přitáhli co nejvíce lidí.

Ve skutečnosti je kříž jeden ze důležitých sakrálních symbolů. Například, kdybychom vzali čtverec či kruh, smysl těchto znaků ukazuje na rozhraničení vnitřního a vnějšího prostoru. Kříž ukazuje na střed, na to, že všechny hlavní směry jdou podle vzorce **zevnitř ven.**

Kříž odedávna chápou jako model člověka, protože člověk je ve své podstatě osobitý střed. Člověk je svobodný ve své volbě. A na tom, jak uvnitř stvoří sám sebe, závisí i vnější projevy jeho osudu. Ne nadarmo byl kříž v kultuře mnohých národů symbolem ducha a hmoty v jejich jednotě, vyznačoval hieroglyfy života a nesmrtelnosti, byl znakem „zvláštní pozornosti“, hieroglyfem smrti, křížení, hraničního sloupu v evoluci. Kromě toho kříž ještě z dob Starověkého Egypta symbolizuje váhy u soudu Osirida, které váží činy a myšlenky člověka, tedy ducha vůle a jeho přání, která nahromadil za celý život. Takže přátelé, to všechno není jen tak pro nic za nic.

To, že někteří lidé přetváří myšlenky na náboženství, to je pouze dílo člověka. Vždyť čistí lidé, zbavení zloby, cítí pravdu duší. Takoví lidé nepotřebují zbytečná slova, důkazy, zázraky. Jednoduše si žijí svým vnitřním světem Lásky a Vděku k Bohu za všechno, co vytvořil, a snaží se svými činy a myšlenkami ukázat Bohu, že jsou skutečnými lidmi, že jsou hodni být Člověkem.“

Sensei udělal opět delší pauzu ve svém monologu. Viktor se nemohl dočkat pokračování daného tématu, a tak pronesl:

„Ano, historie je samozřejmě více než působivá...“

„Neříkej,“ reagoval Žeňa. „Kolik užitečných informací zušlechtilo můj drahý mozeček.“

„Ještě aby ne!“ pousmál se pokradmu Stas. „Takový příval deště na tvou poušť!“

Chlapci se zasmáli a Žeňa to přítelovi vrátil:

„Raději žít na poušti, než aby moji pevninu polévali něčím, co se zrovna namane!“

„Proč takové extrémy?“ zeptal se s úsměvem Sensei. „Poznávat můžeme velmi mnoho, jen je přitom potřeba přemýšlet, co poznáváme.“

„Ano, tolik nového,“ přidal se ke kolektivní vlně dojmů Andrej. „A kde bych to tak ještě mohl slyšet?“

„Pro vás to může být nové,“ pokrčil rameny Sensei. „Ale když budete více číst dobré knihy, budete se méně divit.“

„To neříkej, Sensei,“ namítl Nikolaj Andrejevič. „I pro odborníky je toto důvod pro vážné zamyšlení. Četl jsem hodně. Ale abych mohl zanalyzovat to, co jsem četl, pod takovým neobvyklým úhlem pohledu, skutečně bych musel vědět více, než se píše v knihách.“

„To je pravda!“ souhlasil s ním Voloďa.

Žeňa si „skromně“ prokřupal kosti prstů a ostýchavě řekl:

„Já samozřejmě nejsem odborník, nazývají mě „neználkem“, ale teď tedy všem Archóntům pěkně zahraju!“

Kolektiv se rozesmál.

„No, ano, ty náš muzikante!“ řekl Stas ironicky. „A co jim uděláš?“

„Zbytečně se mi vysmíváš, ještě neznáš všechny mé hudební schopnosti,“ poznamenal Žeňa ze smíchu všech a o něco vážněji dodal: „Když mohl Imhotep, kdo říká, že nemůžu já?!“

„Imhotep? Nebereš to trochu zostra?“

„Správně, Žeňo!“ podpořil chlapce Nikolaj Andrejevič. „Jak se říká,

Každá cesta začíná krokem,
Každý krok začíná přáním jít.
Kdo svou činnost začne něčím malým,
Může rychle k většímu přijít.“

„O! Slyš, co říká moudrý člověk,“ vypíchl spokojený Žeňa a kývl na přítele. V tom se opět s vážným pohledem obrátil na Senseie: „Sensei, tak cos tam říkal ohledně toho Grálu?“

Kamarádi se ušklíbli, dívali se na Žeňu, ale jeho iniciativu týkající se daného tématu podpořili. Sensei se podíval na hodinky a promluvil:

„To je dlouhá historie... A zítra ráno musíme vstávat. Už i dřevo dohořelo.“

„To je všechno?!“ ušklíbl se Žeňa.

Kolektiv rozčarovaně zahučel ve svém nepatrném rozhořčení.

„Sensei, neboj se,“ vyjádřil Viktor všeobecný názor. „Dřevo hned nějaké najdeme a čaj ohřejeme.“

Nikolaj Andrejevič také přispěl do kolektivního „přemlouvání“.

„Dospat se můžeme doma. Opravdu se chceme již dozvědět víc o Grálu. Kdy zas budeme mít takovou možnost v klidu si s tebou promluvit o takových „neodkladných věcech“.

„No, vy spiklenci,“ usmál se Sensei. „Dobře, dojděte teda pro dřevo.“

„O, hned jsme tady!“ vyskočil Žeňa a vzal si jednu lampičku.

Kolektiv se rozhýbal. Starší kluci brzy přivlekli odněkud větve a suchý rákos. A náš vyhaslý oheň se opět rozhořel. Dali vařit vodu. Pravda, čaj pili pouze Sensei a za naši společnost Nikolaj Andrejevič. My jsme se spokojili s tím, že jsme se zabalili do teplého oblečení, protože vítr byl již velmi chladný. Usadili jsme se do těsného kruhu kolem ohně.

***

„Takže, díky Jižíšovi Grál se zase dostal do světa“ pokračoval Sensei ve vypravění.

„Grál to je zvuk?“ snažil se upřesnit Kosťa.

„Ano. Grál je adoptovanou formulí Prapůvodního Zvuku. Jednoduše řečeno Grál je složitou kombinací zvuku, který je zdrojem obrovské síly schopné přeměnit hmotu tím, že pozmění její základní matici“, vysvětlil Sensei a pokracoval dál. „Jak už jsem říkal, na Poslední večeři Páně, před zatčením Ježíše, došlo k opravdu důležité události, která dodnes zůstala skrytým tajemstvím. Jde o to, že právě na této večeři Ježíš předal „Grál“ Marii Magdaleně. A stalo se to takto.

Ježíš věděl, že jej už zradili a ti, kdo jej zradili, jsou přítomni na této večeři. Proto začal vyprávět svým učedníkům, co bez Něj mají dělat. Ale když viděl, jak se rozesmutněli, a to včetně Marie Magdaleny, která seděla po Jeho pravé ruce, Ježíš řekl: „Kvůli čemu jste smutní, kvůli Mému tělu?“ a rozlámal na kousky chleba ve své dřevěné misce, začal jej podávat svým učedníkům se slovy: „Jezte, neboť toto je tělo Moje“. A potom nalil víno do svého dřevěného kalichu a znovu ho podal se slovy: „Pijte, neboť brzy v tomto kalichu bude krev Moje“. A potom pronesl: „Budu s vámi, dokud ve vás bude žít víra Má“. Mimochodem později, při interpretaci učení Pavla se tato slova vykládají už zcela jinak, a s jiným podtextem.

„Tak Ježíš věděl, že Ho přijdou zatknout?“ podiveně se zeptal Jirka.

„Ano, veděl“.

„Tak mohl utéct, aby se tomu vyhnul “.

Ne nemohl, protože smysl Jeho příchodu na tento svět, tedy Jeho Mise byla postavena na volbě samotných lidí, na jejich volbě mezi duchovními a materiálními přáními… Zatímco pokračovala večeře, Ježíš nožem vyryl do své dřevěné mísy, ze které rozdával chléb, nápis, který vyjadřoval vzorec Prapůvodního Zvuku nebo jak jej nazvou o tisíc let později „Svatý Grál“. A když byla večeře u konce, všichni viděli, jak dal Ježíš Marii Magdaleně svůj dřevěný kalich na víno, který byl postaven na dřevěné míse na chléb. Když to předával Marii Magdaleně, pronesl tato slova: „Toto je Magdala Církve Mé, která za mnohé prosí ve jménu Otce mého a která mnohé dostala. A každý, kdo věří v Otce Mého, se bude živit duchem z plodu její svatosti v tyto dny a dny následující, a ačkoliv budete prosit ve jménu jejím, učiním to.“

Ježíš se zachoval celkem moudře. Vždyť této večeře se účastnili, jak jsem již řekl, jak přátelé, tak nepřátelé. O tom, že měl Ježíš předat Marii Magdaleně nějaké tajemství, které v sobě mělo velkou sílu, věděli Jeho blízcí učedníci. Ale co je to za tajemství a jak to udělá, to pro ně zůstávalo otázkou. Pouze Marie Magdalena zasvěcená do těchto Znalostí chápala, nakolik cenný byl tento nápis na dřevěné míse, kterou jí předal Ježíš přikrytou dřevěným kalichem.

Moudrost Ježíše spočívala také v tom, že tímto činem v podstatě prozíravě zbavil bídy samotnou Marii. Protože mnozí si mysleli, že toto „Velké tajemství“ je nějak spojeno s tímto kalichem na víno. A poté, co byl Ježíš ukřižován, když se do této nádoby dostalo několik kapek Ježíšovy krve, už mnozí věřili, že právě tohle je ta věc, kterou měl na mysli Ježíš. Navíc Josef Arimatejský, v jehož rukách se tento kalich ocitl, po této události rychle opustil území Judeje a vzal s sebou tento předmět. Poté na něj Svobodní zednáři uspořádali hon, předpokládali totiž, že odvezl právě to, co mělo sílu, která dávala moc nad světem, o čemž v náznacích mluvil Ježíš.

Ve skutečnosti zůstal Svatý Grál u Marie Magdaleny. S jeho pomocí odhalila nejen vnitřní sílu, která jí kdykoli umožňovala odejít do světa Božího. Ale nesmíme opomenout vznešenost a čistotu duše Marie, že na sebe vzala obrovskou zodpovědnost a odkryla vnější sílu kvůli pomoci trpícím.

Volba Marie Magdalény je velkým duchovním hrdinským skutkem. Neboť když poznala vyšší svět, stala se Bytostí vyšší než je Člověk, zůstala na Zemi, v tomto pekle, v podstatě uvázla mezi světy, aby pomáhala milionům trpících. A díky tomu přichází obrovská duchovní síla skrze pannu Marii na pomoc trpícím. Právě ona se už dva tisíce let zjevuje lidem.

Pokud se pozorně podíváte na tuto otázku, pak v samotném křesťanství najdete řadu důkazů o tom, že na motlitby a pomoc věřícím se nejčastěji zjevuje panna Marie, přičemž mnozí ji vidí, a to jak individuálně tak i hromadně, zcela reálně. Dokonce dosud se zachovala pověst, že když jeden ze svatých zemřel a dostal se do Království nebeského, začal hledat mezi svatými pannu Marii, aby se jí poklonil a poděkoval za pomoc, kterou jemu i lidem poskytla za jeho života. Ale když ji nenašel v Království Nebeském, zeptal se svatých, kde je. Na to svatí odpověděli, že ji nenajde v Království nebeském, protože ona je dosud na Zemi a pomáhá trpícím.

„Ale panna Marie se považuje za matku Ježíše?“ řekl Stas.

„Ano, je považována. Protože když se Marie Magdaléna začala hromadně zjevovat lidem, církevní činitelé to museli nějak vysvětlit, tím spíše když byla Marie Magdaléna zcela považována za zbloudilou, kající se hříšnici, aby byla ponížena a rozdupána její pověst v očích svých věřících. Ale protože se panna Marie stále zjevovala věřícím, rozšířilo se povědomí o panně Marii jako o matce Ježíše, uctívání panny Marie jako Bohorodičky, Matky Boží. Ale to už je výklad lidí, lidé rádi překrucují všechno podle sebe. Ačkoli to, že Marii Magdalénu označují jako pannu Marii, matku Ježíše, nic nemění. Pomoc Marie se tím

nezmenšuje. Vždyť celá podstata se zde skrývá v její získané božské síle a v ženském principu.“

Nikolaj Andrejevič uctivě poznamenal:

„Pokud vím, kult Bohorodičky neexistoval v období raného křesťanství.“

„Neexistoval v křesťanských obcích, které organizovali lidé Gamaliila a založených na náboženství Pavla, ve kterých se samozřejmě v souladu se zákony Archóntů podporovala dominance mužského principu. A u pravých učedníků Ježíše, pravých následovníků Jeho Učení byla oslavována právě harmonie mezi mužským a ženským principem, tak jak to učil Ježíš. Konaly se takzvané agapy, což v překladu z řečtiny znamená „hody lásky“. Jsou to společné tajné hostiny, které ve své době organizoval Ježíš se svými učedníky, kde se mimochodem podporovala právě dominance ženského principu.

„Agapy?! A jméno Agapit, má to s tím pojetím něco společného?“ zajímala se má osoba.

„Jmého Agapit je řeckého původu a znamená „přebývající v Lásce.“

„Nechápu, co má v sobě ženský princip tak výjimečného, že tomu Ježíš přikládal tak velký význam.“

„Ženská podstata v sobě skrývá pramen životní síly. A pokud bude odhalen, a je možné jej odhalit pouze v duchovním aspektu, ve vyjádření vyššího stupně Lásky, pak se ukáže obrovská síla, kterou je možné používat na blahé skutky a která také umožňuje dotknout se Nirvány. Proč byl v dávných pověstech různých světových národů tento zdroj životní síly spojován s nesmrtelností? Protože to je tvořící síla Allata! Zdroj této životní síly se nachází také v původním stvoření světa a tvoření bytostí, které osídlují vesmír, ve stvoření Země a její hlavní tvořivé síly – vody. Právě díky tomuto zdroji životní síly byla stvořena žena jako první zástupce lidského rodu. A až mnohem později se z ženy narodil první muž. A to je plně prokazatelné. S rozvojem vědy genetiky, vědci dříve či později přijdou na fakt, že ženské chromozomy jsou mnohem a zdůrazňuji mnohem starší než mužské chromozomy. A následně v souvislosti s tím bude udělána ještě řada důležitých objevů v genetice a v chápání lidské evoluce. Víc než to, dokonce už teď není tajemstvím to, že lidské embrio (nezávisle na budoucím mužském nebo ženském pohlaví, které se formuje v souladu s genetickým kódem) se v prvních týdnech po početí rozvíjí jako ženský jedinec! Takže ženská podstata v sobě skrývá velmi mocný zdroj životní síly. Ahriman o tom samozřejmě ví a dělá všechno možné, aby se lidé nedostali k tomuto zdroji a proto všemožně klade odpor, vyvrací tyto znalosti a význam ženské podstaty. Za tímto účelem jeho přisluhovači využili všech možností: začínaje tím, že mezi lidmi zaváděli kulty krvežíznivých bohyň, aby vzbuzovali strach a nenávist skrze

lidské oběti, až po vyvyšování kultu patriarchátu, ponižování ženy na úroveň nižší bytosti, které jsou zodpovědné za veškeré zlo lidstva. A zpravidla podobná ... „preventivní opatření“ Ahrimana prováděli Archónti v lidské společnosti hromadně a názorně...

„Hromadně a příkladně,“ pronesl zamyšleně Nikolaj Andrejevič. „Jasné. Strach, hněv, bolest...plus neustálé zastrašování a jako fakt – masová psychická onemocnění. Hysterické psychózy, rozštěp vědomí a podvědomí...“

V tom okamžiku Nikolaj Andrejevič klopýtnul, a jako by ho rozrušila nějaká myšlenka, tázavě pohlédl na Senseie.

„Naprosto přesně,“ potvrdil Senseie. „Opět se vracíme do oblasti lidské spontánnosti, odkud pramení i odpovídající problémy.“

Tento Senseiův komentář nám nebyl zcela jasný. Patrně před tím s Nikolajem Andrejevičem vedl nějaký zvláštní hovor, spojený s oblastí lidského podvědomí.

„Ano, ano, ano,“ řekl rychle Nikolaj Andrejevič. „Vždyť podvědomí tvoří část lidské psychiky – podle objemu ohromnou a podle jeho vlivu značnou, u mužů má tendenci projevovat se v podobě ženy, zpravidla milované ženy. Analytická psychologie se jednoduše hemží podobnými tvrzeními, založenými na desítkách tisíců empirických výzkumů, na studování snů, fantazií a symbolů. Za předpokladu silného potlačení podobného obrazu vzniká vnitřní konflikt, který se v konečném důsledku proměňuje v agresi...“

Sensei pouze přikývl, aniž by na to zaměřil pozornost, a pokračoval ve vyprávění.

„Nehledě na veškeré úsilí Ahrimana se v lidské společnosti vždy současné znalosti o daném zdroji životní síly vyskytovaly. Dokonce, i když z nějakého důvodu vymizely, znovu je na svět přinesli Bódhisattvové Šambaly nebo jejich pomocníci – Mežaninové, Sokroveníci, Vežové. Kvůli specifikům těchto znalostí a aktivní opozici Archóntů se uchovávaly v tajemství a předávaly se lidem, kteří jsou duchovně připravení k jejich přijetí.

Pravda, byly dva případy, kdy na základě těchto tajných vědomostí vytvořili jejich následovníci masové kulty. Jako impuls k tomu posloužila duchovní volba dvou žen, které, pravda, žily v různých dobách, avšak oběma se dostalo té cti ovládat formuli Prvotního zvuku. Tak to například bylo se zrozením kultu sumerské bohyně Inanny („vládkyně nebes“), který se vyvinul právě z tajného spolku, založeného na konci IV. tisíciletí před naším letopočtem Vežou Inanna v sumerském městě Uruku. Symbolem tohoto tajného spolku byl lotos, označovaný ve formě mnoholístkové růže. Jejich piktografickým znakem byl kruh z vlasového copu, kterou současní vědci, neznalí jejího skutečného předurčení, připisovali k označení bohyně Inanna. Ta organizace dokázala kromě individuálního duchovního zdokonalování těch, kteří k ní patřili, rozšířit mezi lidmi některé původní vědomosti, včetně

cvičení „Lotosového květu“, ještě před tím, než se na ně dostal Ahriman. Jejich duchovní práce se ukázala více než produktivní. V lidských duších našla takový ohlas, že se Ahriman musel hodně vynasnažit, aby zamotal a předělal ideologii toho oblíbeného hnutí. Na základě jeho úsilí se sama Inanna stala mytologickou osobou a byla prezentována jako sumerská bohyně plodnosti, tělesné lásky a sporů. Čím více se vzdalovala doba vzniku tohoto hnutí, tím více se té bohyni připisovaly lidské vlastnosti a skutky, někdy ne zrovna nejlepší, a tím ji také stále více oddalovali od duchovního plodu, na němž se to všechno zrodilo.

Nebo ještě jeden příklad ještě staršího kultu bohyně Isis, jež uctívali ve starověkém Egyptě. Bohyně kdysi měla reálnou předlohu ženy jménem Isis, spojenou s Bódhisattvou Osirisem... Ve starověkém Egyptě se plody vědomostí dochovaly mnohem déle, jelikož byla většina lidí velmi dlouhou dobu orientována na stranu duchovna, díky takovým lidem jako Imhotep. Právě proto nejenže přežil kult Isis v Egyptě celá tisíciletí, ale byl i velmi oblíbený v řeckém a římském světě, i když byl již poměrně uzpůsobený úrovni obyvatel.“

Nikolaj Andrejevič vyslechl Senseie a pronesl:

„S našimi společenskými prioritami, jež tradičně sklání misku vah na stranu mužského principu, je těžké uvidět pravdu za těmito staletými vrstvami.“

„V první řadě to závisí na čistotě myšlenek člověka,“ odvětil Sensei. „Takže, vratíme se k Ježíši. Ježíš vytvořil mezi svými žáky svobodné společenství, kde měl ženský princip velký význam, v první řadě jako tvořivá síla, klíč, kterým se otevírá uvědomění čistého poznání. Proto Ježíš nazýval Marii Magdalénu životadárnou kapkou na okvětních lístcích růže, srovnával jí s lilií, s čistotou a silou pupenu lotosu.“

Po krátké pause Sensei dodal:

“Mimochodem, kdyby do toho nezasáhl Pilát Pontský, pozemský osud Marie, jako držitelky Svatého Grálu by byl úplně jiný. Jak už jsem říkal, Ježíš dopředu věděl o zradě a spiknutí proti němu, a proto právě Marii pověřil vedením kruhu svých učedníků. Kdyby všechno pokračovalo podle očekávání Ježíše, dneska v čele Církve Ježíše (která by možná na celosvětové úrovni neměla tak velký vývoj) stála žena, jinak řečeno tvůrce, tak jak by to mělo být v každé duchovně rozvinuté společnosti.”

„Takže Ježíš udělal skutečnou duchovní revoluci, jestli to tak mohu říct, a také co se týče vztahu k ženě a jejímu postavení ve společnosti v té době,“ řekl Nikolaj Andrejevič.

„Ježíš říkal jenom pravdu. A lidé to jako vždycky překroutili po svém, samozřejmě ne bez pomoci Archóntů. V důsledku máme civilizaci plnou předsudků!“

Lidé mají všechno ve svých rukou… Mimochodem, chtěl bych upozornit na jeden důležitý historický fakt. Čím je slovanský národ tak unikátní? Po zavedení křesťanství pro Slovany, to znamenalo především uctívání Matky Boží - Bohorodičky, jinak řečeno ženského principu. Všimněte si, že první kamenný chrám na Rusi založil Vladimír v roce 989. Tento chrám, který dostal název Desetinný (Vladimír poskytl jako dar desetinu svých příjmů) byl zasvěcen právě Přesvaté Bohorodičce. Budete-li pozorně sledovat po několik století výstavbu chrámů na Rusi, všimnete si, že většina byla zasvěcena Bohorodičce (Narození, Vyvedení, Nanebevzetí Panny Marie, atd.). Toto není žádná náhoda. Někteří historikové to spojují se starověkými kořeny, které sáhají až do dob neolitu, kdy předkové Slovanů uctívali kult ženské plodnosti. Ale příčina se skrývá jinde, v široké a pro Západ tak tajemné slovanské duši, díky které Slované vždycky podvědomě vybírají správný směr duchovního vývoje a následují cestu duchovní tvořivosti, a nezáleží do jakého historického rámce se dostali. Proto se na Rusi vžilo pravoslaví a stalo se její nedílnou duchovní částí. Uctívání ženského principu zdůrazňuje Slovanům následování Pravého učení Ježíše Krista a Jeho Pravého duchovního dědictví.

„Opravdu, moc zajímavé," nadšeně pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Skutečně," souhlasně řekl Viktor, „ jak to, že jsem si toho nevšiml dříve!?"

„Protože ses díval na svět skrze závoj ideologie, kterou ti navázali Archónti," řekl Sensei. „Proto jsi neviděl očevidného. A když ti spadne závoj, začínáš vnímat skutečné hodnoty tohoto světa, které jsou tak důležité pro tvoji duši."

„To je pravda," kývnul Nikolaj Andrejevič jakoby se odpověď Senseie týkala přímo jeho.

„Marie Magdaléna do dneška vládne silou, kterou odhalila při otevření Grále. Za tisíc let poté, co Marie Magdaléna odhalila formuli Svatého Grálu, kterou jí předal Ježíš na Poslední večeři, se Svatý Grál znovu dostal na svět díky Bódhisattvovi Agapitu Pečerskému.
A znovu byla dána volba. Ale lidé, kteří získali Grál, neriskovali a nepoužili sílu moci nad vnějším, jak to udělala Marie Magdaléna. Odhalili pouze vnitřní sílu. Ale rozhodli se, že poslouží věci Mariině, a využili svých získaných zvláštních schopností k organizaci a rozvoji v té době zcela nové formace společnosti s převládajícími duchovními cíli. Právě tito lidé založili Řád, který dostal následně název templáři."

***

„Úplně jsem to nepochopil," promluvil Andrej. „A jak tito lidé získali Grál? Agapit jej přinesl přímo jim?"

„Ne. Agapit, jako Bódhisattva, přinesl Grál na svět, ale ne přímo těmto lidem. Jestliže Ježíš dal Grál konkrétně Marii, pak Agapit náležitě „určil losem“. Když pobýval na Blízkém Východě, zanechal na kamenech nápis Grálu ve starém podzemí hory Morie, kde se kdysi nacházel palác a chrám Šalamouna. Přičemž tuto formuli Svatého Zvuku rozdělil na čtyři části. Ten, kdo hledal Grál, se musel pořádně zapotit, aby našel tyto části, a co je hlavní, aby správně sestavil tuto formuli ...Když byl Agapit na Athosu, předal vysoce duchovním starcům některé znalosti nejen o Marii, jakožto nositelce síly Grálu, ale také o místě, kde se nachází nynější Grál... Dokonce ve skutečnosti, abych byl spravedlivým, chtěl bych dodat, že se Athos stal známým díky Agapitovi, přesněji kvůli znalostem, které tam přinesl.

„Díky Agapitovi ...,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič. „A Marii jako držitelce síly Grálu.“ A hned se nadšeně podělil o další myšlenku: „Vždyť Athos je místo zvláštního požehnání Panny Marie…A potom se právě Athos stal světovým centrem pravoslavného mnišství. Celosvětová sláva určitě nevznikla na prázdném místě?! Zřejmě ne kvůli pověsti, že Bohorodička navštěvovala Svatou Horu a proto se Athos nachází pod jejím zvláštním patronátem. Tato verze očividně vznikla v důsledku rozrůstající se slávy o tomto místě. Vždyť podle legend matka Ježíše navštěvovala i jiná místa. Ne, tady něco nesedí… Zdá se, že v základu toho všeho skutečně leží nějaké důležité znalosti, když si Athos získal takovou slávu.

Sensei jenom souhlasně kývl a poslouchal jeho úvahy:

„ Jak se říká, jdete správným směrem, drahý příteli“.

„A proč Agapit pro uschování těchto znalostí vybral právě Athos a ne jiné místo nebo město?“ zeptal se zvědavě Viktor.

„ Athos není obyčejné místo. Kdysi dávno se stal útočištěm pro opravdové stoupence Učení Ježíše, kteří se tam schovávali před pronásledováním. Pak se k nim připojili asketové z Egyptu a Východu, pronásledovaní araby. Tak se následně zformovala odloučená komunita, která jako relikvii chránila zachovanou část prapůvodních znalostí. Oficiálně byl Athos vyhlášen místem mnichů a uznán nezavislým mnišským státem koncem IX. století. I když státem ho bylo těžko nazvat kvůli nedostatku charakteristické struktury moci.

Zpočátku to byla komunita mnichů, kterou vedl respektovaný duchovní stařec, který byl zvolen jednou za rok všemi kláštery na pozici Prota. To znamená, že tito mniši neměli žádné církevní vedení v osobě biskupa a podřizovali se jenom byzantskému imperátorovi čistě v administrativních záležitostech. Ale později po duchovním vzestupu, který zrodily Agapitem zanechané znalosti, se sláva o tomto místě začala rychle šířit mezi lidmi. A to zase přitáhlo pozornost Archóntů, a právě jejich činnost postupně ovlivnila a pak změnila postoj ke struktuře moci na Athosu. No a v roce 1313 se Athos stal podřízený Ekumenickému Patriarchovi.

„ Opět 13 a 13 !“ usmál se Žeňa.

„V době Agapita žilo na Athosu několik duchovně silných starců. A právě jim Bódhisattva Agapit také svěřil údaje o místě, na kterém se nachází Grál. Právě oni je měli předat důvěryhodným lidem.

„Jen předat? A proč oni sami nevyužili těchto znalostí?“ udiveně se zeptal Viktor.

„Agapit jen uvedl, kde se má Grál hledat a co se konkrétně má hledat, tedy čtyři kameny s nápisy. Ale nic víc. Aby se vydali hledat Grál, dokonce i s těmi znalostmi, které jim zanechal Agapit, bylo zaprvé nutné fyzicky překonat velkou vzdálenost. Protože Agapit schoval Grál tam, kde by se jej nikdo neodvážil hledat – v Palestině, ve starém podzemí, které se nachází na vrcholku hory Moria. Za druhé, vrchol hory Moria byl v té době, jakožto svaté místo muslimů, pečlivě chráněn a obehnán velkou kamennou zdí.

„V Palestině? A co s tím mají muslimové?“ nechápal Stas.

„A kde se nachází hora Moria?“ zeptal se Andrej.

„V Jeruzalémě,“ vysvětlil chlapci Nikolaj Andrejevič. „Kdysi na ní stál chrám Šalamouna, v němž se podle židovských pověstí uchovávala archa úmluvy.“

„No, ve své podstatě, mluvíme-li již o té hoře a její neobyčejné přitažlivosti pro lidi, mnohem důležitější je to, co se nacházelo a dlouhou dobu bylo Egypťany uschováno na jejím východním svahu ve IV. tisíciletí před naším letopočtem, tedy dlouho před tím, než tyto země dobyli Židé,“ poznamenal Sensei. „Ale o tom teď mluvit nebudeme. Arabové získali tato území roku 637 našeho letopočtu,“ zodpověděl Stasovu otázku. „Na příkaz kalifa Omara vybudovali na Chrámové hoře (jak ještě tu horu nazývají) mešitu Skály na ruinách Šalamounova chrámu. Také ji nazývají Skalní dóm, což arabsky zní „Masdžid Qubbat as-Sachra“. Po Mekce a Medině je to třetí nejdůležitější svatyně. Vedle této mešity zrekonstruovali napůl zbořenou křesťanskou baziliku zasvěcenou Panně Marii a udělali z ní mešitu al-Aksá. Podle muslimské věrouky přemístil právě z tohoto místa archanděl Gabriel Mohameda na nebe při jeho nočním putování.“

„Tam byla bazilika zasvěcená Panně Marii?!“ divil se Nikolaj Andrejevič. „To jsem tedy nevěděl.“

„Ano. Ta bazilika byla postavena v VI. století našeho letopočtu díky byzantskému imperátorovi Justiniánovi I. Vybudovali ji na starém kamenném zdivu podzemních místností. Pravda, plocha chrámu byla díky mohutné dodatečné platformě z kamenných balvanů značně rozšířena.“

„To znamená, že pro muslimy to bylo také svaté místo,“ shrnul si Stas. „Pak není překvapující, že ho střežili s takovou pečlivostí.“

„Jestliže byli v Jeruzalému muslimové, pak se sem pravděpodobně nemohli dostat křesťané," uzavřel Viktor.

„Proč by to nebylo možné?" namítl Sensei. „Křesťané také žili v Jeruzalému. I křesťanští poutníci navštěvovali svatá místa. Vždyť ještě v dobách, kdy se arabové zmocnili Jeruzaléma, vydal kalif Omar zvláštní dokument, který křesťanskému obyvatelstvu zajišťoval privilegia a bezpečí. V XI. století byl zaznamenaný bezprecedentní nárůst poutníků na tato místa."

„Zajímavé, a co ho vyvolalo?" zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Bylo to spojené s tím, že se tam nacházel Grál?" snažil se uhodnout Viktor.

Sensei se pouze mlčky usmál, ponechal dotazy bez komentáře a pokračoval dále ve vyprávění.

„Takže kromě toho, že by se museli dostat do podzemních prostor Chrámové hory a najít tam nezbytné nápisy, pak také ještě správně sestavit všechny ty čtyři části Grálu a vynaložit poměrně dost času na ověření a výpočet nezbytné kombinace... Přičemž, pouze jedna z variant je správná a právě ona dává klíč, který otevírá ohromnou sílu. Ale existuje také varianta nepravá, která odebírá veškerou sílu. Ostatní varianty jsou prázdné a nic nedávají, jen zklamání. Za touto formulí je síla, která se zjevuje odnikud. Začátek klíče je v začátku. Pro hloupého je to pouhý nápis, pro moudrého je to klíč k moci. Proto se Agapit také vynasnažil schovat Grál jakoby na viditelném místě, ale zároveň nedosažitelném pro laiky, jakoby to byly pouhé obrysy na kamenu, ale pro mudrce je to cennější než veškeré poklady světa."

„A jak se poznatky Agapita dostaly k templářům?" zeptal se Stas se zaujetím.

„Přesněji ne jak se poznatky Agapita dostaly k templářům, protože oni ještě jako organizace neexistovali, ale jak byl s pomocí znalostí o Grálu, které zanechal Agapit, založen Řád templářů," opravil jej Sensei. „Hned vám o tom povím. Jen abyste pochopili, jak se co má, řekněme si všechno po pořádku. V 11. století v souvislosti s tím, že se na světě objevil Grál, se značně zaktivizovala také činnost Archóntů a ta měla celkem vážný, hrozivý charakter.

„A čím to hrozilo?" snažil se upřesnít Voloďa.

„Vzniklo nebezpečí, že bude převrácena monáda, že tedy dojde k úplnému převzetí moci do rukou Archóntů na celém světě a bude dokončena stavba jejich mostu. Aby nedošlo k podobné katastrofě pro lidstvo, na scéně zákulisní strany moci se objevuje celkem neobvyklá, nenápadná osoba, jejíž „stín" se začne velmi brzy objevovat při rozhodování

prakticky o všech důležitých mezinárodních, politických a ekonomických otázkách. Právě obětavá činnost tohoto člověka značně narušila plány Archóntů na dosažení vytouženého cíle a byla také prvním popudem k tomu, co následně vedlo ke zničení několika základních opor Archóntů.

Tímto člověkem byl mnich z Athosu, zasvěcený do toho nejsvatějšího ze svatých – do tajemství Grálu. V Evropě a na Východě jej v určitých elitních kruzích znali pod jménem Bílý Mnich. Právě on vytvořil dvě mocné organizace, které aktivně čelily zlu ve všech jeho projevech (jak v tajném, tak v zjevném) a díky kterým byly svrženy v té době významné opory Archóntů. Jednou z těchto organizací byl Řád templářů.

„A ten druhý?“ zeptal se Viktor.

A druhá organizace se dnešního tématu netýká. Možná jednou vám o tom budu vyprávět.Takže v Evropě znal Bílého Mnicha velmi omezený okruh lidí. Mezi nimi byl velmi talentovaný a nadaný mladý člověk jménem Hugues – nejmladší syn hraběte de Blois a Champagne. Nutno říct, že tato slavná rodina vlastnila část bohatých území, hrabství Champagne a hrabství Blois, která byla ve francouzském království prestižní.

Mimochodem samotný název slova „Grál“ jako takového vešel do každodenního života v určitém smyslu slova díky Bílému Mnichovi. Jde o to, že když vyprávěl Huguesovi de Champagne příběh o předchozím vlastníkovi vzorce tohoto „Svatého Zvuku“ – o Marii Magdaléně, o události, která se stala při Poslední večeři, nazval mělkou dřevěnou mísu, na které Ježíš vyryl nožem znaky – Grálu. Ale to nebyl nějaký neologizmus, novinka Bílého Mnicha. Prostě tak v 11. století ve francouzském nářečí znělo slovo, které označovalo druh mělké mísy, která se používala k servírování během hostin a hodů nejbohatších lidí. Tuto mělkou mísu francouzsky označovali jako „graal“ nebo jako „Gradalis“ nebo jako „gradale“. A už Hugues de Champagne, který zasvěcoval do tajemství Prvotního Zvuku své oddané, jej začal označovat jako „Grál“. Tím spíše, že slovo „grál“ v té době používali zřídka, a dokonce u těch, kteří jej znali, nevyvolával žádné asociace, kromě těch, které byly spojeny s každodenním životem.

„No, pokud jde o zašifrování rozhovoru mezi svými lidmi, je to opravdu chytře promyšlené,“ řekl Voloďa. Zpravidla si málokdo všimne slova, které znamená předmět domácnosti.

„To je pravda,“ potvrdil Sensei. „Huguesovi byly svěřeny vědomosti o „Grálu“. V souvislosti s tím na konci roku 1093 (když Hugues po smrti svého bratra zdědil hlavní město Champagne - Troyes) se dvanáct lidí pověřených Huguesem vydá na tajnou misi do

Jeruzaléma. Přestrojili se, někdo jako poutník, někdo jako obchodník, někdo jako žebrák a někteří například jako pomocníci v domě pro vandrovníky.

Byl tam takový dům, ve kterém žila skupina křesťanů, většinou původem z Evropy. Starali se o nemocné a mrzáky. Lidé je označovali za „milosrdné bratří svatého Jana“, protože vedle domů, kde bydleli, byly postaveny dvě kaple. Jedna z nich patřila mužskému klášteru a byla zasvěcena Janovi, kanonizovanému patriarchovi Alexandrijskému, který byl za svého života znám svými dobročinnými skutky. A druhá kaple byla ženská, zasvěcená Marii Magdaléně.

„Marii Magdaléně?!“ mnohoznačně pronesl Kosťa.

Zároveň s ním se Andrej s nemenším udivem zeptal:

„Milosrdní bratři?!“

„Toto slovo je tvořeno od latinského „hospitalitas“, což znamená pohostinnost. Později tento název vzali rytíři jednoho z katolických řádů, který se později přeměnil na Maltezský řád. Ale našeho příběhu se to netýká. Když lidé Huguese, hraběte de Champagne, přijeli do Jeruzaléma, začali shromažďovat veškeré informace o objektu, který je zajímal a který se nacházel na hoře Moria. Po nocích se pokoušeli zkoumat samotný objekt, všemožné přístupy k němu, a to jak z venku, tak také skrze podzemní chodby. Tak pracovali téměř rok, dokud při jedné z nočních „pochůzek“ arabská ochranka nezabila jejich kamaráda. Tato událost způsobila, že je Arabové nežádoucím způsobem začali podezřívat. A Huguesovi lidé byli nuceni vrátit se do Evropy.

Údaje, které za rok shromáždili, byly cenné, ale vůbec ne potěšující: proniknout na území svatyně Chrámové hory, a to bez povšimnutí arabské ochranky, bylo velmi komplikované, natožpak dlouhodobé hledání v podzemních prostorech. Ale tento komplikovaný přístup ještě více motivoval hledající v tom, aby Grál našli.

V té době v roce 1094 v Římě po mnohaletém boji s Klimentem III. o místo Nejvyššího pontifika nakonec nastupuje na papežský stolec Urban II. (původem Francouz). Od kompetentních osob poslaných Bílým Mnichem dostává Urban II. „náhodně“ informaci o tom, kde se nachází Grál. Dovedete si představit, co to znamenalo pro Nejvyššího pontifika, který byl víc než kdo jiný informován o existenci Velkého Tajemství Ježíše, které v sobě ukrývalo sílu a moc?! Samozřejmě udělal všechno možné, aby Grál získal do svých rukou, snil o tom, že bude mít úplnou moc a stane se jediným vlastníkem klíčů „od ráje a pekla“.

Proto, aby dosáhl svého cíle, Urban II. využívá myšlenky vzniklé před dvaceti lety, kterou navrhl ještě jeho předchůdce – římský papež Řehoř VII., který v roce 1074 povolával vojáky Krista, aby se vydali na Východ, aby pomohli Byzantské říši vybojovat svaté země

v Palestině. Ale tehdy tuto výzvu papeže rytíři prostě ignorovali. Nyní dává Urban II. do chodu všemožné prostředky, aby ujistil vlivné biskupy o politických a ekonomických výhodách takové výpravy do této v celku neklidné oblasti.

Ještě ale neměl dostatečně velkou autoritu v Římě, proto se spoléhá na své osvědčené lidi z řad francouzských a německých biskupů. A když už fakticky příslušné osoby daly souhlas, aby se jejich rytířské družiny účastnily pochodu, pak Urban II. na konci roku 1095 pořádá koncil duchovenstva, všimněte si, že to bylo ve francouzském městě Clermontu, nikoli v Římě, a vyzývá, aby byly vybojovány palestinské země. Přičemž oficiální heslo této akce bylo toto: „Osvobození Hospodinova Hrobu“. A už v březnu 1096 se první oddíly obrany přesouvají ze severní a střední Francie, Flanderska, Lotrinska, Německa, Anglie na Východ, přičemž dobývají země východního Středozemí, ničily se a rabovaly města, která jim přišla do cesty. K Jeruzalému se křižáci přiblížili teprve v červnu 1099, ale ovládli jej až o měsíc později (v červenci). Mimochodem největší odpor projevili Arabové, kteří bránili mešitu Al-Aksá.

Poté, co byl dobyt Jeruzalém, dochází k celé řadě „záhadných“ událostí. Doslova za dva týdny po dobytí města náhle umírá Urban II. aniž by se dočkal zpráv o dobytí Jeruzaléma. A už za rok poté umírá ve věku 39 let vévoda Gottfried von Bouillon, který byl jedním z vůdců této křížové výpravy a poté fakticky řídil Jeruzalémské království a zvláště pak Jeruzalém. Tento trůn „zdědil“ jeho bratr Balduin I z Edessy. Právě tento člověk, nikoli jeho nástupce Balduin II., tajně předal lidem Huguese, hraběte de Champagne, štědrý dar – část prostor bývalé mešity Al-Aksá na hoře Moria, aby tam mohli pobývat. Tedy to stejné místo, na kterém ještě dříve stál chrám Bohorodičky, umístěný na starých kamenných základech. Víc než to, dal jim také plně k dispozici podzemní část s chodbami, včetně prostorné staré místnosti nazývané „Šalamounovy stáje“. Později jim kanovníci chrámu Hospodina (jak se začala označovat mešita „Kubbat as-Sachra“ poté, co ji dobyli křesťané, mešita byla, jak se považuje, postavena na místě Šalamounova chrámu) dali k dispozici velký dvůr, který se nacházel mezi jejich budovou a Šalamounovým chrámem.

Takový štědrý dárek na tak významném místě nemohl nezpůsobit údiv mocných té doby. Tím spíše, že se objevila informace, že pod bývalým chrámem Bohorodičky začali tito lidé vést jakési nepochopitelné vykopávky. Aby byly rozptýleny všechny zbytečné domněnky, král Balduin dává vyhlásit, že tito lidé (nehledě na jejich malý počet) jsou pouze „chudí vojáci Krista“, kteří si přáli chránit křesťanské poutníky na jejich pouti od mořského pobřeží do Jeruzaléma a zpět. A pouze svými silami odklízejí zavaliny na území „Šalamounových stájí“, aby tam mohli chovat své koně. Následně je pak začali označovat

s určitou dávkou ironie za „chudé vojáky Šalamounova chrámu“. A mnohem později, když byli mezi těmito zvláštními lidmi, kteří se s nikým nestýkali a žili celkem skrytě a v ústraní, zpozorováni rytíři z řad dvořanů, začali je označovat za „chudé rytíře Chrámu“.

Ve skutečnosti tito lidé aktivně hledali Grál a celkem úspěšně. Už v roce 1104 našli první část vzorce, která byla vyryta na jednom z kamenů v podzemí. A když pověřený člověk sdělil hraběti de Champagne tuto zprávu, hrabě se okamžitě vypravil a jakoby na cestu do Jeruzaléma odjel s velkou družinou rytířů, mezi kterými byl inkognito také Bílý Mnich. V Jeruzalémě prakticky prožili následující čtyři roky. Za tu dobu byly nalezeny ještě dva nápisy. Ale neobešlo se to také bez tragédie. Při hledání této části v zavalinách zemřel ještě jeden člověk z průzkumné skupiny. Ale poslední část se vůbec nedařilo najít. V roce 1108 se hrabě de Champagne vrátil do Evropy. A až za šest let se jeho lidem podařilo najít poslední část.

„Oho!“ hvízdnul Voloďa.

„Kde ji Agapit schoval, že ji tak dlouho hledali?“

Nejzajímavější je to, že poslední část nápisu zanechal Agapit na nejviditelnějším místě, prakticky u samotného vchodu. A Huguesovi lidé tak pečlivě hledali, že dokonce vyhloubili nové chodby při hledání všemožných utajených místností.

„Tak to vždycky bývá,“ usmál se Viktor, „to co dlouho hledáš, obvykle leží před tvým nosem.“

V roce 1114 se hrabě de Champagne znovu spěšně vrací do Jeruzaléma. Ale najít Grál – to je pouze polovina úspěchu. Teď jej museli správně sestavit a odhalit. A k tomu bylo potřeba hodně času. Odhalení Grálu bylo ale nelehkou záležitostí. Jeden z těch, kteří formuli skládali, náhodou sestavil smrtelnou kombinaci a po třiceti třech dnech, po které s ní pracoval, doslova před zraky přítomných za krátký okamžik zemřel. Přičemž v jeho těle došlo ke zvláštním metamorfózám, které udivily všechny svědky tohoto jevu. V posledních minutách se změnil na velmi starého člověka, který se podobal vysušené mumii, jeho tělo bylo doslova zbaveno vody.

„To je teda!“ se podivil Viktor. „I tohle se může stát?!“

Grál – to je ohromná síla. Při nesprávném sestavení zvukové kombinace může dojít k opačnému efektu... Ale všichni tito lidé věděli, do jakého rizika se pustili a každý z nich byl připraven na osudovou kombinaci, nejen kvůli přísaze přátelství a oddanosti svým druhům, ale pro to velké dílo, které začali.

Ale když byla odhalena pravá kombinace, s člověkem který na dané formuli pracoval, se odehrály překvapivé změny... V člověku, který přišel do styku s duchovní silou Grálu,

došlo k zvláštnímu rozdělení. Na jedné straně si uvědomil, že žije zde, v těle jako ve skořápce, a musí prožít v materii vyhrazený život do konce, *tedy vidí stín;* a na straně druhé chápe, kdo je Bůh a otevírá se mu pravý svět, protože vidí realitu. Dochází tedy ke zvláštnímu rozdvojení. A když se vlastníku Grálu toto všechno odkrývá, pak jej ve své podstatě už nic nedrží na tomto světě.

Když předběhnu události, není náhodou, že pečetí prvních templářů se stalo zobrazení dvou jezdců, kteří jedou na jednom koni. Pro lidi Vědění symbol „blíženců" znamená nejvyšší Osvícení, které ukazuje na rozdvojení člověka po setkání s Prapůvodním Zvukem, tedy Grálem. Kůň označuje pohyb. Ale v různých obdobích byla místo koně i jiná označení, například loď nebo ptáci, také labutě, sokoli, tedy to, co se pohybovalo rychleji než chůze obyčejného člověka, pod čímž se samozřejmě rozumí sakrální smysl pohybu po duchovní cestě.

„Zmínky toho zůstaly v obrazech, mytologických legendách, dokonce i ve jménech některých epických hrdinů. Vezměme například perského hrdinu Džamšida. Jeho jméno neznamenalo nic jiného než „dvojče-vládce". Svého času ten člověk, jehož obraz byl skryt v mýtech pod jménem Jima (jeho jméno znamená „dvojče", „dvojník") a jehož později v perské mytologii nazvali Džašmid, rovněž dokázal nalézt a využít sílu Farna," v tom Sensei vysvětlil: „Grál se v těch dávných dobách také jmenoval Farn, mezi prostými lidmi se to interpretovalo jako označení slunečního, zářícího principu, božského ohně, jeho materiální emanace. Hovořili o něm jako o sakrálním principu, poskytujícím a znásobujícím sílu, vládu a moc. Vysvětlovali to také jako něco, co pomáhá duši člověka přejít most vedoucí do ráje.

Když se podíváme na indoevropskou mytologii, ve védské a hinduistické mytologii (Rigvéda) můžete najít pozůstatky starodávných zmínek o ašvinech. Ašvinové se považovali za bratry dvojčata, „syny nebe", kteří pečovali o svou sestru – dceru Slunce. Podle mytologie patřili k božstvům. Údajně se narodili odděleně. Jeden byl synem noci, druhý synem úsvitu. Jejich místo je v obou světech. Byli znalci času, byli božskými léčiteli. Byla jim darována „vševědoucnost". Jejich hlavní funkce ale byla spasení lidí. Vystupovali proti zlým duchům a přicházeli na pomoc lidem, kteří se dostali do nějakého neštěstí. Zobrazovali je různě, ale většinou je znázorňovali mladé, silné, překrásné, ve zlatém zářícím světle, ozdobené girlandami z lotosu. To všechno je pouze ozvěna dávných událostí a vědomostí o těch, kdo disponoval silou a sakrálními poznatky o Svatém Zvuku. Kvůli tajemství těchto znalostí všechno obrostlo legendami a mýty... Ale vrátíme se k událostem na hoře Moria, které ještě zcela nevymizely ze vzpomínek lidí."

Od té doby všechny tyto lidi, kteří byli přítomni při odhalení Grálu, spojovalo nejen velké tajemství, ale i ta velká duchovní síla, která z nich udělala víc než jen bratry. Když získali zcela jiný pohled na svět a pocítili skutečnou sílu stvoření, v podstatě získali požehnání, zapřísáhli se, že budou sloužit Bohu, že budou oddaní svaté věci panny Marie, budou pomáhat lidem, dokud budou živa jejich těla na tomto světě.

Chtěl bych poznamenat, že dále toto vzplanutí, které vzniklo odhalením Grálu těmito lidmi, jejich nekolísající víra, měla značný vliv také na organizaci, kterou vytvořili. Dokonce při válečných akcích získávali členové tohoto řádu neobvyklé vlastnosti ideálního bojovníka. Své nepřátele překvapovali výjimečnou odvahou a udatností. Jejich chrabrost vyvolávala úctu dokonce u nejsilnějších protivníků. Ve čtyřech bojovali proti nepřátelům, kteří měli desetkrát větší přesilu, a vítězili nad nimi. Byli jedněmi z těch pravých bojovníků, kterých se tehdy báli nejvíce, a to díky jejich připravenosti a dokonce touze zemřít v boji.

„Přání zemřít v boji?!“ zeptal se ohromený Andrej.

„Ano. Pro obyčejného člověka tento svět něco znamená. Ale pro ty, kteří pocítili a pochopili něco Vyššího, je tento svět se svými vykonstruovanými problémy směšný. Tělo je v něm pouze povoz, vezoucí nás k vyššímu cíli. Jakou cestou na něm pojedeš – kratší nebo delší – je na tobě... Templáři nesloužili pouze věrně a oddaně svému Řádu, jehož základní myšlenkou byla služba Bohu a Sofii, tedy Moudrosti, jak nazývali Marii Magdalénu. Hlavním cílem a mocným podnětem, kvůli kterému žili, bylo spasení vlastní duše. Tento stimul se upevňoval absolutní Vírou, založenou na Znalostech.

Templářům byla vlastní ještě jedna zvláštní vlastnost. Nebáli se smrti. A opět se vracíme k tomu, o čem jsme již mluvili. Pro obyčejné lidi je tato otázka více než vážná. Vždyť každý člověk, nezávisle na jeho víře či ateistických názorech, podvědomě přijímá každý prožitý den jako krok ke své smrti. Ta děsící neznámost, která za ní stojí, to nevědomé, s čímž se neodvratitelně střetneme, trápí člověka ještě víc. Ten podvědomý strach člověka dusí a utlačuje, vyvolává na své podstatě množství dalších strachů, spojených se životem... U templářů byl vztah k této otázce zcela jiný. Díky svátosti zasvěcení do vnitřního kruhu, získávali z rukou samotné Magdaly Moudrost a Znalosti, které strhávaly pokrývku jakéhokoli strachu. Každý den je přibližoval k Bohu, k věčnosti, k jejich skutečnému domovu.“

„A co to bylo za vnitřní kruh?“ zeptal se Stas.

„A kdo po nich zdědil Grál?“ zajímal se Kosťa.

Přímo sílu Grálu využívali pouze ti, kteří stáli u počátků vytvoření Řádu, tedy úplně první templáři. Grál jako takový s nimi odešel, zmizel ze světa. Ale tento obrovský duchovní vzestup, který vytvořili při odhalení Grálu, tajné Znalosti zůstaly ve vnitřním kruhu, který se

v důsledku stal jádrem templářů, díky kterému rostl jejich vliv a moc na celém světě. Vůbec ne náhodou se heslem Řádu, které vytvořili ti, jenž Řád založili, stal pokřik: „Vive Dieu Saint Amore!“, což znamená „Ať žije Bůh Svatá Láska!“ A jak velká byla tato síla, se dozvíte z dalšího příběhu.

„Počkej,“ pokusil se v tom vyznat Voloďa, „jestliže Grál z tohoto světa zmizel, jaké kameny pak hledal Hitler?“

Ruslan také přikývl:

„Ano, co jsem tehdy úplně nepochopil, odkud se Hitler dozvěděl, že Grál jsou právě čtyři kameny s nápisy?“

Sensei se pousmál.

„No, tak pěkně popořádku... Mnozí věděli, že templáři střežili Veliké tajemství. Kvůli tomu kolovala řada zvěstí a bludů. Jedni si mysleli, že templáři střežili číši s krví Ježíše. Kdo byl více zasvěcen do těchto otázek, myslel si, že chránili podnos s nápisem, který předal Ježíš Marii. Avšak Archóntům bylo spolehlivě známo, co že představoval dnešní Grál ve světě. Proto člen svobodných zednářů, Veliký pontifik Urban II., pod záminkou křižácké výpravy poslal své lidi hledat právě čtyři kameny Agapita. Jediné, čeho si Archónti nevšimli, bylo, že se na tu výpravu vydali i lidé Bílého mnicha... Jenže ani po zničení Řádu Archónty nebyly „poklady“ templářů nalezeny, tato hledání ani v budoucnosti neustávala. Ačkoli, jak jsem již říkal, tehdy Grál na světě již nebyl. Co se ale týká skutečných „pokladů“, měli templáři krystal, patřící jejich vnitřnímu kruhu. Rovněž neméně důležitý detail pro lidi Znalostí. Právě ten krystal tak pečlivě skrývali před archóntskými pronásledovateli...

Co se týká Hitlera, tento chovanec svobodných zednářů věděl, co hledal. Dnes je jeho hledání Grálu svádí na to, že se prý Hitler zajímal o mysticismus a jaksi aktivně se zamlčuje zájem Archóntů na této otázce. Vždyť oni, jak víte, byli jeho sponzoři a kontrolovali, za co se vydávaly jejich peníze. Když se Hitler dostal k moci, hledání Grálu zintenzivnilo. Byli k tomu přiřazeni mnozí moudří lidé: od významných profesorů z řad historiků po zvláštní jednotky SS, jež se zabývaly pouze touto otázkou. Hledání se uskutečňovala především na místech bývalých panství templářů. Navíc během války prováděly zvláštní jednotky SS z RSHA důkladnou kontrolu archivů v zabraných zemích, prověřovaly kláštery, chrámy, staré hrady, zápisky muzeí. V těchto skupinách byli lidé, kteří vedli cílevědomé hledání jakékoli zmínky o Grálu.

Roku 1940 byla na francouzskou stranu Pyrenejí vypravena zvláštní expedice v čele s Ottou Skorzenym, výprava byla rovněž spojena s hledáním Grálu. Grál sice nenašli, ale objevili rukopis, v němž se popisovaly některé praktiky fyzické a duchovní přípravy templářů.

Nakonec se tyto poznatky využívaly při vytvoření „univerzálního vojáka III. Říše“, takových superdiverzantů, jež by byli schopni vyplnit jakýkoli speciální úkol elity říše v jakémkoli koutě světa. Tehdy se přípravy takových lidí chopil podle příkazu říšského vůdce SS Heinricha Himmlera roku 1942 Otto Skorzeny na hradu Fridental. Musím poznamenat, že o tajnou expedici nacistů v Pyrenejích se zajímaly zvláštní služby fakticky všech zemí antihitlerovské koalice. Dodnes nebyl odtajněn ani jeden spis týkající se této otázky. Otto Skorzeny po válce úspěšně unikl „trestu“ a dlouhou dobu žil v Madridu. Dokonce napsal memoáry pro širokou veřejnost. Hlavní tajemství jeho činnosti, spojená se zájmy Archóntů, však zůstaly skryty.“

„To jsou věci,“ pokýval hlavou Voloďa.

Sensei tomu již dál nevěnoval pozornost a přešel k hlavnímu tématu.

***

Vratíme se tedy k naší otázce… Po odhalení Grálu tito lidé vytvořili svůj Řád s názvem templáři. Toto slovo je vytvořeno od francouzského *temple – „chrám“*. Jinými slovy to byl Řád „chrámovníků“. Daný název vznikl samo sebou ještě v době hledání Grálu, když tyto lidi označovali za „Rytíře Šalamounova chrámu“ neboli „rytíře templáře“.

Formálně vedl Řád rytíř Hugues de Payens. Byl to jeden z těch, kteří pracovali ve výzkumné skupině a v jehož přítomnosti byla odhalena síla Grálu. Patřil ke šlechtě de Champagne a byl vasalem, který byl členem družiny hraběte de Champagne. Fakticky vedl Řád z Evropy Hugues, hrabě de Champagne. Oficiálně vstoupil do Řádu mnohem později a zůstával do určité doby ve stínu vůdců. Ale za všemi rozhodnutími Huguese de Champagne stála ještě významnější postava – Bílý Mnich... Původně bylo lidí, kteří stáli u pramenů tohoto řádu, málo. Ale jak chápete, tito lidé byli docela zvláštní. Díky Grálu nabyli obrovskou sílu osobního vlivu.

„Sílu osobního vlivu?“ zvědavě se zeptal Kosťa.

„Ano. Když byl odhalen Grál, tito lidé získali mimořádnou sílu. Například stačil jediný pohled, aby člověk vyplnil jakékoli přání majitele této síly.“

„No teda, to je!“ nadšeně pronesli chlapci.

„Vliv na dálku na neverbální úrovni?“ zeptal se psychoterapeut.

„Přesně tak. Ale nesnažte se pochopit mechanizmy daného působení“. Sensei uviděl zaražený výraz obličeje doktora a dodal: „Není to působení hypnózy… Materiální podstata člověka při této síle nejen ztrácí odvahu, poníží se, poddají se vůli toho, kdo má tuto sílu. Pro vědu zatím tento vliv zůstává skrytým tajemstvím.“

A pak pokračoval vyprávět pro všechny:

„A to byla pouze nepatrná část nových možností těch, kteří odhalili Grál. Tito lidé si uvědomovali, jakou moc mají ve svých rukou, a zaslíbili se chudobě, aby nevyprovokovali svoji Materiální podstatu a nepřitahovaly je ahrimanské hodnoty. Rozhodli se, že se zasvětí boji se zlem na tomto světě, že budou sloužit Bohu a pomáhat Marii Magdaléně v jejím nebeském i zemském dobrodiní pro lidi. Rozhodli se, že vytvoří takovou organizaci, která by nejen odpovídala těmto cílům, ale také představovala spolehlivou oporu pro ty, kteří se vydali duchovní cestou. Ale žijeme v materiálním světě. Aby byla vytvořena taková organizace, aby byli do její činnosti zapojeni noví členové, kteří by pokračovali v tomto počínání, k tomu organizátoři neměli dostatek osobních prostředků. Vždyť nezbytné byly také prostory, ošacení, koně, zbraně a jiné první nezbytné věci k tomuto účelu v dané době. Takže, protože vlastní prostředky evidentně nestačily k takovému vážnému projektu, tak se Huguesovi lidé vydali, řekněme „cestou Robina Hooda“.

„ V jakém smyslu? Nepochopil Ruslan. „Vzali šipy a šli do lesa na lov?“

Sensei se usmál:

„Dá se to říci i tak. Pouze místo střelami byli ozbrojeni osobní silou vlivu. A místo do lesa se vydali přímo do Evropy k mocným tohoto světa. Samozřejmě že využívali své nové schopnosti velmi opatrně, pouze omezeně. Ve svých prosbách, se řídili rozumnými hranicemi. V důsledku toho byl Hugues de Payens společně se svými druhy nejen přijat nejvyšší šlechtou, ale shromáždil pro Řád také mnoho prostředků v podobě dobrovolných příspěvků bohatých lidí. A vy sami chápete, že vztahy lidí k bohatství se v průběhu času nemění. Prostě jen tak nikdo nic nedá. A těmto lidem dávali dokonce s potěšením. A tato skutečnost dodnes udivuje historiky, proč byli bohatí lidé k jakémusi vasalu tolik štědří?

A mnohem později, když Řád zesílil a už samotní lidé v praxi viděli čistotu jeho úmyslů a užitek z jeho působení, začali se na toto Světlo jako motýli slétat ti, kteří toužili jít duchovní cestou a nezištně pomáhat lidem. Do Řádu se dostali i chudí rytíři i „zlatá mládež“, která dychtila po duchovní stravě a hrdinských činech. Prakticky během dvou set let, co existoval Řád, v něm sloužili lidé takových význačných jmen jako Braque, Clermont, Armagnacs, Chabot, Montmorency a jiní. Nejvyšší šlechta Španělska, Francie, Anglie se s lehkostí loučila se svými panstvími, zámky, statky, penězi a drahými předměty s tím, že je darovala danému Řádu.

„Ano, je opravdu nutné mít něco větší než sílu přesvědčování, aby se bohatý člověk odvážil k takovému kroku,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič.

Díky takové osobní duchovní síle organizátorů se Řád začal nejen pouze prudce rozvíjet, růst do počtu, ale také zvyšovat vojenskou a ekonomickou moc. Celkově se Řád dělil

na dva kruhy zasvěcených – vnitřní a vnější. Do vnitřního kruhu patřili ti, kteří uchovávali vědomosti, sloužil takřka jako „generátor“ duchovní síly. Do vnějšího kruhu patřila většina členů Řádu. Podle tradice té doby se Řád dělil na rytíře, kaplany, zbrojnoše, sluhy. Vnější kruh představoval zvláštní duchovní školu, ve které se přes přísnou vnější disciplínu těla lidé učili vypracovávat vnitřní disciplínu ducha. A na prvním místě stála disciplína mysli…

Dnes historikové označují daný Řád jako vojenský a mnišský a opírají se o ty žalostné zmínky, které se dochovaly po zničení prakticky celé dokumentace o Řádu poté, co byl zlikvidován Archónty. Označit templáře za vojenský a mnišský řád je správné pouze z části. Existovali v něm samozřejmě určité prvky mnišství, například, samotný příslib chudoby. Ale co se týče vztahu k ženám, templáři stavěli ženu jako ideál harmonie a krásy, neboť sami sloužili velké věci Mariině. A to, co jim připisují dnes - obraz zcela „mnišského způsobu života“ v chápání většiny lidí, tak tomu nebylo. Samozřejmě jejich organizace kvůli vojenským akcím byla čistě mužská. Ale tito lidé měli styky také s ženami (například s „konkubínami“, které žily s rytíři) a s ženskými komunitami. Zpočátku podobné ženské komunity existovaly tajně, potom se staly otevřenějšími.

Tak například s upevněním moci templářů začala v roce 1170 v Brabantu rozkvétat pobožná ženská komunita s názvem „Bekyně“. Tyto ženy se zabývaly dobročinností, pomáhaly nemocným, starým lidem, osiřelým dětem. Nedávaly žádné sliby, nepodřizovaly se zákonům řádu. Měly možnost se kdykoli vdát, opustit komunitu. Tedy měly na tu dobu celkem nezvyklou svobodu. Podle své filozofie tyto ženy odmítaly církevní i světskou moc nad sebou a následovaly via media, tedy střední cestu: snažily se žít v souladu s odkazem Ježíše, ale přitom se nevzdalovaly od obyčejných lidí a poskytovaly jim vhodnou pomoc. Mimochodem kořeny podobné střední cesty vznikly v ranné křesťanské praxi... Díky tajné podpoře templářů se tato ženská komunita stala dostatečně velkou a vlivnou.

Následně se dané hnutí rozšířilo do Nizozemí, Francie, Německa, Severní Itálie, Polska, Čech a bylo zakázáno až na počátku 14. století, když probíhal proces ničení templářů „svatou inkvizicí“. Přičemž „Bekyně“, stejně jako templáři, začaly být pronásledovány a byly vystaveny represím inkvizice, která jim nemohla prominout neobvyklou svobodu (kterou si dovolily v době moci templářů) a zdůvodňovala svá pronásledování „zkažením“ mravů této progresivní ženské společnosti.

Takže templáři nebyli „mniši“ jako takoví (jak tento termín chápe většina lidí). Bylo to mnišství jiného druhu v podobě zvláštní filozofie, založené na čistotě síly Lásky, přísné disciplíně, přísném vztahu k rozmarům svého těla, které ukázňuje mysl. Kromě toho díky takovému harmonickému spojení duchovního a fyzického, člověk rozvíjel také své morální

vlastnosti, například takové jako čest, slušnost, chrabrost, odvaha, absolutní čestnost. A co se týče poslední vlastnosti, chci také zmínit toto. Templáři nehledě na to, že Řád následně začal disponovat značnými prostředky a vytvořil jednu z největších finančních institucí v Evropě, neměli vlastní peníze. Protože taková byla jejich filozofie, neboť svou čestnost a slušnost si cenili nejvíce.

„A na co potřebovali to bohatství, jestli neměli vlastní peníze?“ zklamaně se zeptal Ruslan.

Templáři utráceli toto bohatství ne za sebe, ale na vzdorování zlu a také Archóntům a jejich systému, na reálnou pomoc lidem. Měnili svět politiky, poskytovali půjčky králům, měnili vzhled ekonomiky tím, že přerozdělovali prostředky. Pomáhali chudým rytířům, kteří potřebovali peníze. Zvyšovali hodnotu peněz, sponzorovali různé akce a obchodní transakce. Lidé věděli, že se bylo možné na templáře spolehnout nejen jako na důvěryhodné, statečné vojáky, ale také jako na instituci, podobně jako na současnou finanční instituci, která navíc nevybírá „nadoblačné“ daně. Například bylo možné vzít si u Řádu půjčku za 10 %, zatímco židovští lichváři dávali půjčku za 40 %. Mimochodem právě templáři vymysleli první směnky, díky kterým nebylo nutné nosit s sebou hromadu peněz a vystavovat se nebezpečí během poutí a cestování. Stačilo uložit peníze k templářům a potom na základě jejich směnky získat potřebnou částku svých peněz v jiném městě.

Templáři pomáhali prostým lidem. Považovali za čest sytit chudé ve svých domech. Pomáhali lidem přežít i v době hladu. Zde je příklad, který si můžete dohledat v historii. Když v Mostaru během hladomoru spekulanti zvýšili ceny pšenice jedenáctkrát (z 3 na 33 su), templáři každý den bezplatně sytili až tisíc lidí. Samozřejmě díky takové reálné nezištné starosti o lidi si zasloužili opravdovou úctu mezi lidmi.

Víc než to, Řád stavěl kostely, chrámy, zabýval se stavitelstvím cest. Co se týče posledního zmíněného, stojí za to říct, že v té době byly cesty nejen špatné, ale ještě navíc se každý drobný feudál snažil vybrat clo u každého mostu nebo bodu povinného průjezdu, přičemž nezaručoval bezpečí před napadením loupežníky. Na pozadí toho Řád představoval výjimečný jev. Nejen že stavěli dobré cesty, ale dokonce na křižovatkách k pohodlí projíždějících stavěli místnosti na nocleh, ale také ochraňovali své cesty před loupežníky. A hlavní je, že za průjezd na těchto cestách nevybírali clo, což v té době představovalo zcela neobvyklý jev.

Jako protiváhu Archóntům se templářům podařilo vytvořit největší Mezinárodní finanční korporaci na světě (která následně představovala prototyp bankovního systému) a spravovat ji prakticky dvě století, přičemž si všimněte, že se řídili nikoli vidinou výdělku, ale

zcela opačnou filozofií, založenou na duchovních principech. A díky této své činnosti nejen že zničili několik vážných opor Archóntů, odsunuli jejich plány o světové nadvládě na neurčito, ale co je důležité, vyvážili monádu.

„A co, Archóntové už byli tak blízko u cíle?“ se zajímal Viktor.

V 10. a 11. století se Archóntové prostřednictvím reorganizace jedné ze svých struktur – papežství a zvyšování jeho statutu – začali ucházet o univerzální, „ekumenickou“ jurisdikci. Chtěli udělat ze své loutky papeže, tedy Nejvyššího pontifika, nejvyššího vůdce všech světských mnichů a vládců a stát se tedy jedinými diktátory civilizovaného světa. Tím spíše, že se na svět dostal samotný Grál, který umožňoval absolutní moc těch, kteří jej odhalí. A zde, na samotném vrcholku jejich aktivit se objevili templáři.

„Tak templáři jaksi byli pod záštitou papeže,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

Navzdory názoru, který je v současnosti rozšířen, tento Řád vznikl nikoli pod záštitou papeže, ale proti němu. A pokud pozorně prostudujeme i ty dokumenty, které jsou předloženy publiku ohledně té doby, pak můžeme pochopit, že templáři pouze dovedně manipulovali se vztahy s papežstvím a nejen s ním. A když dosáhli značné moci a stali se mezi lidmi oblíbení, bylo papežství nuceno naslouchat názorům templářů a jejich rozhodnutím. A Nejvyššího pontifika taková závislost a zvláště bohatství Řádu velice rozčilovala. Kolik jenom bylo případů, kdy zatímco Nejvyšší pontifik vydával své papežské buly…

„Je to ve smyslu nařízení?“ upřesnil Stas.

Ano. Jsou to papežské listy obsahující proslov, nařízení, příkazy v latině, které byly zpevněné kulatým kovovým razítkem zvaným bulla, což v překladu z latiny znamená kulička. Takže, kolik bylo případů, že vydával papežské buly ve prospěch templářů a široce propagoval svou štědrost k nim, vzápětí vydával nařízení, která odporovala předchozím. Kolik jen bylo událostí, kdy jim papežství vytvářelo umělé překážky a komplikace během válečných tažení. Takže papežové se při každé možné příležitosti snažili házet Řádu klacky pod nohy.

Tím spíše, že sdružení, které vytvořili templáři uvnitř svého Řádu, se značně odlišovalo od ostatního světa, čímž bylo atraktivní pro mnohé lidi. Protože to nebyla pouze samostatná organizace, která byla mimo kontrolu jakéhokoli státu, ale jakási nestátní formace, v jejímž čele stáli nejen inteligentní, vzdělaní, ale i velmi čestní lidé s duchovními ideály. Byl to prototyp nadnárodního společenství, které sdružovalo různé lidi na duchovním základě, jejichž jednotným ideálem byl Bůh, Láska, Čest a Důstojnost.

„Pro Archónty to očividně byl úder pod pás!“ usmál se Voloďa.

Nejen to, že Grál získali templáři, nejen to, že byly překaženy jejich „velké plány“, navíc ještě ztratili jedno století na boj s tímto Řádem a s následky jeho existence. Stálo je velké úsilí, aby se dostali do „srdce“ templářů a aby je zničili. Vždyť podrobit si tento Řád a dostat jej pod svůj vliv nebylo pro Archónty možné kvůli neúplatnosti těchto lidí, ryzí čestnosti, slušnosti a hlavně kvůli tomu, že jejich snahy a úmysly nenáležely tomuto světu s jeho mnohými přáními, protože templáři sloužili pouze Bohu. Protože nebylo možné si podrobit tento Řád, Archóntové se rozhodli, že jej krutě zničí. Ale takovouto šanci měli až na počátku 14. století, když dosadili k moci papeže Klimenta V.

Tato provokace byla pečlivě plánována a připravována. Jako centrální aktér v úmyslu Archóntů byl vybrán energický francouzský král Filip IV., který se zapsal do historie také pod jménem Filip Sličný. Tím spíše, že v té době Řád dvakrát odmítl přijmout jej a jeho příbuzné do svých řad. Archóntové zpracovávali Filipa celkem systematicky a profesionálně tak, že jej obklopili svými „poradci“. Právě oni vše nastražili tak, aby Filip začal vážně potřebovat peníze, aby si přál přivlastnit si celé bohatství Řádu. A udělali to pomocí triku se znehodnocováním peněz, který Archóntové svého času použili k podkopání autority Nerona. „Poradci“ Archóntů napověděli Filipovi stejnou myšlenku, jakou i svého času starořímskému vládci, a to přetavit staré mince na nové s menším obsahem stříbra, a tak zvětšit počet mincí. Filip se pustil do realizace této myšlenky. Ale úmysl skončil stejně žalostně jako u Nerona. Ve výsledku Filip nečekaně znehodnotil stříbrnou měnu svého království. Zvýšil počet mincí, ale ve skutečnosti způsobil inflaci, protože každá mince už teď měla nižší platební schopnost.

Za tímto trikem následovaly další „rady“ ohledně reformace francouzské měny, aby se aspoň trochu obnovilo to, co bylo ztraceno. Ale to vedlo ještě k horšímu výsledku. A dále Filipovi navrhli radikálnější opatření, třeba zdanit duchovenstvo, přivlastnit si zboží bohatých obchodníků v Lombardii a tak dále. Ale ať dělal Filip cokoli, potřeba obrovského množství peněz se jen zvyšovala. Až jej dovedli do krajního bodu zoufalství, tak mu jako poslední argument navrhli celkem drzý plán, aby se zmocnil bohatství templářů a zničil Řád.

V roce 1307 vydává Filip tajné nařízení s ostrými obviněními Řádu templářů. Archóntové s pomocí papeže Klimenta V. nalákají do Francie velmistra templářů Jacquese de Molay (který dosud pobýval ve svém sídle na Kypru) údajně kvůli tomu, aby vyřídil některé finanční záležitosti templářů a papeže. Poté, co velmistr dorazil do Francie, agenti Filipa IV. nečekaně zaútočili na templáře, aniž by jim vyhlásili válku, zatýkali po celé Francii vůdce Řádu. To se stalo v pátek 13. října 1307 a mimochodem odtud pochází pověra lidí považovat pátek třináctého za „smolný den“.

Archóntové zbavili Řád vedení a rozpoutali celou slovní válku proti templářům, veřejně je špinili lživými obviněními z různých přestupků a pořádali názorné popravy. Archóntové rozdmýchávali tuto lež a snažili se vyvolat nenávist společnosti k Řádu, rozsévat strach mezi lidmi. Už v roce 1312 díky úsilí Klimenta V. byl Řád oficiálně zlikvidován, byla zničena prakticky většina dokumentů spojených s ním. A 18. března 1313 po masových popravách templářů, u Paříže na malém ostrově na řece Seině byl upálen velmistr Jacques de Molay a jeho pomocník. Po odstranění nejdůležitějších lidí, kteří vedli Řád, se papež Kliment V. a Filip IV. začali hádat mezi sebou o rozdělení peněz a bohatého majetku Řádu. Ale Archóntové měli v této věci vlastní plány. Když zlikvidovali klíčové lidi Řádu cizíma rukama, rychle se zbavili článku, který je s touto věcí spojoval, a hlavních aktérů. Takže v roce 1314 jak papež, tak i král „nečekaně“ zemřeli.

„Ano Sensei, říkal jsi pravdu, že **pokud dochází k nějakým událostem, pak iniciátorem těchto událostí není většinou ten, koho lidé veřejně vidí, ale ten, kdo získává reálnou výhodu z těchto událostí**“, poznamenal Viktor.

Na co Sensei poznamenal:

„**Čas jako zrcadlo odráží celou pravdu.** To platí i zde, když následně zazářily zájmy některých skutečných iniciátorů daných událostí. Po zničení Řádu templářů finanční a komerční vakuum rychle vyplnila nikoli církev nebo vláda, ale rodiny ze severoitalských městských států (které představovaly jednu z vlivných opor, které Archóntům zůstaly): Pisa, Florencie, Benátky, Verona a Janov. Právě tyto rodiny vytvořili novou samostatnou síť bankovních institucí. Mimochodem samotné slovo „banka“ je italského původu. Doslova toto slovo označuje „stůl“, „lavici“. Vždyť první finanční obchodníci si stavěli stoly na trhu a na této „opoře“ realizovali své finanční operace. Později se toto slovo rozšířilo také do ostatních evropských jazyků.

Narozdíl od ušlechtilých cílů templářů pomoci lidem tito bankéři sledovali pouze jediný cíl – dostat zisk pro vlastní prospěch, což bylo jedním z hlavních principů Archóntů. Přičemž se na těchto finančních operacích dostali velmi rychle nahoru a brzy začali financovat obchodní operace od Číny po Súdán, od Indie po Skandinávii. Díky tomu začali Archóntové znovu omotávat svět svými chapadly.

Ale finanční stránka – to ještě není to nejhorší. Se zničením Řádu se začíná bouřlivě rozvíjet „svatá inkvizice“, která svým agresivním projevem není ničím jiným než „čistkami“ Archóntů. Po takovém pozitivním duchovním růstu společnosti, které se projevilo ve mnohém díky činnosti templářů, se Archóntové s pomocí inkvizičních hranic znovu snažili předělat lidi na živočišné stádo, na temnou tupou tlupu zaujatou strachem svého bytí. Sta tisíce lidí jiného

přesvědčení, kteří sympatizovali s templáři a kteří se také snažili být následovníky jejich duchovní filozofie a života, byli upáleni. V jádru lidské civilizace se znovu utvrzuje materiální princip nad duchovním, strach místo Lásky, nenávist místo bratrství, lež a podvod místo Cti a Důstojnosti.

Ale vzpomínka na statečné rytíře mezi lidmi neuhasla a zájem k tomuto Řádu se nevytratil dokonce po uplynutí staletí. Tehdy Archóntové podnikli preventivní krok. V 18. století díky svobodným zednářům v zemích Západní Evropy bylo vytvořeno několik organizací s názvem „Řád templářů“, které byly založeny výhradně podle zednářské ideologie. A aby byl skryt tento ideologický podvrh, Svobodní zednáři odvedli pozornost od vnitřního na vnější – symbolika, rituály, lidé význačných jmen, kteří k nim patřili. Zejména rozšiřovali legendu, že díky potomkům velmistrů byl tento Řád údajně tajně zachován. Pro absolutní hodnověrnost svých informací získali pro svůj zednářský „Řád templářů“ lidi z význačných rodin, potomci těchto rodin byli opravdu kdysi templáři.

„Nu a jestli tito lidé skutečně byli potomky těch, kdo byl v Řádu templářů, možná se jim dědičně předala duchovnost jejich předků,“ předpokládal Kosťa.

Na to Sensei odpověděl:

A mimochodem zde dědičnost neplatí. Duchovnost člověka není určena rodinou, ve které člověk žil, ale jeho osobním duchovním růstem... Často se lidé omezují pouze na hrdost na své předky a zapomínají, že hrdost na duchovní úspěchy jiného člověka – to se ani zdaleka nerovná duchovní práci na sobě samém. Zásluhy daného člověka – to je pouze podnět k práci nad sebou samým.

Tak tedy Svobodní zednáři se prakticky dvě století snažili aktivně dokázat, že jejich obnovené organizace pod novým štítkem „masoni“ odvozují svůj vznik nejinak než od Řádu templářů. A v konečném důsledku se tato myšlenka začala usazovat v hlavách lidí a ti jí začali věřit. Tak tedy skrze vnější, díky podvrhu ideologie, Archóntové prostě přeorientovali lidi. Ti, kteří se chtěli pohybovat po duchovní cestě jako proslavení templáři, se v důsledku dostávali do zednářských sekt a dokonce ani neměli podezření, že sloužili cílům této organizace, která kdysi tento Řád také zničila.

Ideologie je velmi mocná zbraň. Pokud se podíváme na strukturu moci Archóntů, zjistíme, že je v jejím základu ahrimanská ideologie. Právě ona podmiňuje záměry Archóntů a vytváří prostředky k jejich realizaci. Právě s její pomocí přisluhovači Archóntů vypracovávají politické a náboženské koncepce, doktríny, programy a schovávají za atraktivní zevnějšek své pravé zájmy. Pak se tyto projekty aktivně šíří ve společnosti prostřednictvím

různých státních institucí, náboženských a politických organizací pod jejich kontrolou, které ovládají velké nebo malé skupiny lidí.

Popularizují se prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, zavádějí do povědomí lidí určité systémy názorů, myšlenek, norem, tendencí, přesvědčení a víry. A tomu všemu se připisuje údajně obecný charakter, volba a preference, které má většina lidí. Ačkoli ve skutečnosti je to pouze ideologický produkt pro masy, který byl vytvořen na základě nařízení malé, nepatrné skupiny Archóntů, která má za cíl bezvýhradnou moc nad těmito masami, zavedení do povědomí lidí svá ahrimanská kritéria hodnocení rozvoje společnosti, koriguje směr jeho pohybu. Jejich ideologie v první řadě zvyšuje motivaci způsobu myšlení, chování a činů, stimuluje základní materiální instinkty a potřeby v člověku. Ve své podstatě pouze *směřuje* člověka (a pokud jde o masu – pak celé národy) k praktickým činům v rámci této ideologie. Ale pouze člověk, lidé se rozhodují: jestli jít tímto směrem nebo ne, přijmout tuto ideologii za vlastní nebo ji odvrhnout. A to zároveň záleží na tom, co v každém člověku dominuje: Materiální nebo Duchovní potřeby. A opět se vracíme k té první určující vnitřní volbě každého člověka.

Během dnešního dne jsem vám uvedl mnoho příkladů, jak různí lidé v různých dobách prováděli svou vnitřní volbu, která následně měnila osud celých národů...“ Sensei udělal pauzu, nad něčím se zamyslel a potom s jakýmsi zvláštním nadšením v hlasu pronesl: „**Aby se výhonek Dobra prodral skrz tvrdou slupku Zla, je velmi složité. Ale v tom je smysl! Výhonek v sobě nese sílu budoucího mohutného stromu. Probíjí se skrz tloušťku Zla, dokonce se ani nepředpokládá, kolik cenných plodů může za svůj život ten Strom dát, ukojit hlad a žízeň unavených poutníků, navrátit jim síly na jejich cestě k rodnému Domu.**

Ta duchovní exploze, kterou vyvolali první templáři objevením Grálu, příklad jejich hrdinského činu sebeobětování kvůli službě Bohu a pomoci lidem se stali velkým impulsem nejen ke změně světonázoru lidí, ale i ke zvednutí duchovní vlny, která vydržela po několik pokolení! Templáři tehdy skutečně udělali mnoho dobrého a užitečného. Nehledě na to, že Archónti přijali veškerá opatření, aby zničili jejich Řád, aby nezůstal kámen na kameni, upomínky svatého Grálu a šlechetných rytířů zůstaly mezi lidmi žít, i když třeba i v poněkud zakamuflované podobě. Nejlepší úschovnou se stala umělecká kniha.“

„A proč umělecká?“ podivil se Kosťa.

„Protože je to nejvhodnější způsob uchování znalostí, včetně těch tajných. Moudrý pochopí a hloupý se neurazí. Moudrý je schopný spatřit nepatrný náznak a poznat skrytý smysl v jinotajích. Pokud se používá speciální metoda předání tajných znalostí, v podobě

enigmy (ainigma, v překladu z řečtiny „tajemství“, „hádanka“), pobízí to člověka nejen k tomu, aby si knihu přečetl, ale aby se i pustil do dalšího pátrání směrem stanoveným v knize. V těch foliantech, v nichž se skrývá věčná Pravda, bude určitě toto pátrání korunovat putování dovnitř sebe samotného, dovnitř své podstaty, to znamená, že ještě více přiblíží člověka k jeho Duši a k Bohu. Vždyť Opravdové Znalosti jsou jako žula, dokonale vyleštěná nejčistším horským pramenem, v hloubce proudu „vody“ uměleckého stylu se pouze lehce mění obrysy, aby byl odstrašen hlupák a upoután odvažný pohled toho, kdo potřebuje tuto pevnost Pravdy, aby mohl vybudovat vlastní Chrám své Duši.

Mimochodem, některé informace o Grálu byly ještě za dob templářů zahaleny právě do umělecké, enigmatické podoby, určené lidem, kteří hledají. Jako první začal tento cyklus Chrétien de Troyes, který napsal svou „Pověst o Grálu“ na konci XII. století. Byl to nadaný, velmi vzdělaný člověk, básník z rodu de Troyes. Patrony díla de Troya byly vlivné osoby ze severovýchodní Francie a Flandrů, včetně rodiny de Champagne. Soustředil se zejména na opěvování nového typu člověka, hrdinských činů rytířů za doby míru, čisté Lásky ve všech jejích projevech a kromě toho sem vkládal informaci, jež se na první pohled nezdála nijak zajímavou, ovšem jen na první pohled. Zmiňoval například Grál, jako mísu. A již mnohem později, když téma jeho knihy začali rozšiřovat a doplňovat další autoři a spojovali je s různými náboženskými názory, objevilo se pojetí Grálu jako kalichu, číše pro svaté přijímání. Téma Grálu se v tu dobu stalo velmi módním a chopili se ho mnozí spisovatelé. Mezi nimi ale byli i lidé jako Chrétien, kteří disponovali jistými dozvuky znalostí. Čili zde všechno není tak jednoduché.

***

„Hledání Svatého Grálu trvalo ve všech dobách,“ poznamenal Sensei. Psali o něm a také ho hledali, jeho otázka byla vždy aktuální. Ačím více se bude blížit čas, kdy se ocitneme na Křižovatce, tím více téma Grálu bude nabírat na síle. Bude se objevovat spousta knih a filmů na toto téma, které budou pobízet lidi k hledání Svatého Grálu. Nakonec to bude tak populární, že se o tom začne hromadně mluvit a diskutovat. Zajímat se o Něj budou různí lidé z různých koutů světa. A tento narůstající zájem není náhoda. Neboť, jak už jsem říkal, v období, kdy se ocitneme na Křižovatce, lidské volbě bude posedmé dán Svatý Grál. A na tom, do jakých rukou se dostane a jak jej budou používat, záleží budoucnost celého lidstva.“

Voloďa se pozorně podíval na Senseie a jeho oči se rozzářily:

„Období, kdy budeme na Křižovatce? Chceš říci, že se to stane ještě v našem životě?“

„A každý bude mít šanci,“ záhadně opakoval Sensei.

Starší chlapci se na sebe pozorně podívali. Po zdlouhavé odmlce Stas dodal: „Ano, … období, kdy budeme na Křižovatce. Ale kde hledat Grál? Templáři měli štěstí. Agapit jim alespoň nechal nápovědu. A tady … a navíc při tak aktivní činnosti Archóntů …“

Chlapci zklamaně zakývali hlavami.

Ale Sensei pokrčil rameny a jako by mimochodem poznamenal:„Vše je ve vašich rukou.“

Starší kluci se zase pozorně podívali na Senseie, ale ten k tomu nic neřekl. Viktor dodal: „Samozřejmě, že vše je v našich rukou. Ale je to stejné jako: jdi tam, nevím kam, najdi to, nevím co. V jaké podobě bude Grál tentokrát ve světě? Kde je ten opěrný bod, abychom pochopili, kde ho hledat v tomto velkém světě?“

„Na začátku.“

„Na začátku?“ řekl Viktor překvapeně. „Nechápu, na jakém začátku?“

Sensei se usmál, podíval se na nás s Taťánou a vesele kývnul směrem k Viktorovi:

„Jen slepý nevidí podstatu tajemství,
Začne bez rozmyslu hledat, co hledá sám neví…
Pro moudrého však klíč je znamením z Nebes,
Jež osvítí jej jak paprsek slunce.
Na začátku pozná tajemství tichý hlas,
Co o stvoření vesmíru mu zvěstuje,
A když porovná jej s tím klíčem,
Najde to, co hledal v něčem jiném.“

„Správně, děvčata?“

Souhlasně jsme přikývly na odpověď, i když jsme popravdě samy nepochopily o čem to Sensei povídal. V této době Kosťa začal uvažovat svým zvláštním způsobem:

„Počkej, počkej, Sensei…, myslím, že jsem pochopil, co jsi chtěl říct! Skutečně vše je v našich rukou! Musíme jako Templáři mít čisté touhy a myšlenky, aby pomohly lidem a udělaly co nejvíce dobrých skutků. Jak se říká, dobrý skutek, který jsi ochoten udělat, potěší více Boha, než tisíc krásných slov. A pak osud sám napoví, kde najít Svatý Grál! Že jo, Sensei!?“

„Samozřejmě“, kývl Sensei vesele.

„Osud nám dává mnoho znamení, jen málo kdo je vidí. Někdy to, co hledáte, je blíž, než si myslíte …“

„To je pravda,“ podpořil ho Nikolaj Andrejevič.

„Takže, přátelé, proč myslíte že jsem vám dnes vyprávěl tolik různých "zajímavostí". Abyste pochopili, co je tento svět, z čeho se skládá a jak v něm má opravdový Člověk žít. Život je příliš krátký abychom ho utráceli na rozmary smrtelného těla. Nestojí za to nechat se zlákat iluzemi a strachem, které se vám snaží vnutit Archóntové a tak z vás udělat své tupé otroky. Vše, co je v tomto světě, dříve nebo později zmizí a promění se v prázdnotu. Tak proč se bát toho, co už neexistuje před tváří Věčnosti? Když si vyberete duchovní cestu, kráčejte k Bohu a neohlížejte se zpět. Ničeho se nebojte, protože v tomto světě je všechno dočasné a pomíjivé.

Pamatujte si, že jste se narodili pro vyšší Svobodu! Vždycky máte právo osobní volby. Ve vašich rukou leží rozhodnutí, jestli se stát vězněm Materiální podstaty nebo se spojit s podstatou své Duše a tvořit Světlo pro druhé!

Být Člověkem, žít pro vyšší duchovní cíle, usilovně pomáhat lidem – to jsou pravé hodnoty, které je možné získat na tomto světě a odejít s nimi na Věčnost. Všechno v tomto světě má svůj Záčatek a Konec. Ale jen pro ty, kteří prostřednictvím svých myšlenek a činů dokázali poznat něco Vyššího, se Konec stává Začátkem.